

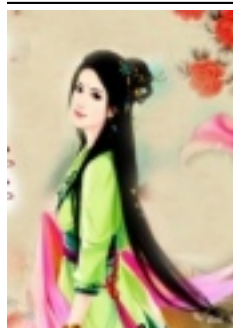
Phù Thương

Contents

Phù Thương	2
1. Chương 1: Mộng Nhập Phi Phi	3
2. Chương 2: Phù Tử Phù Sinh	6
3. Chương 3: Mối Gặp Quý Phi	9
4. Chương 4: Tú Nữ Vào Cung	12
5. Chương 5: Tú Nữ Phong Vân	16
6. Chương 6: Bát Lai Vô Sự	19
7. Chương 7: Nhã Phong Vào Cung	24
8. Chương 8: Lễ Nghi Tú Nữ	30
9. Chương 9: Thủ Nhiệm Máu Tươi	34
10. Chương 10: Nhã Phong Bị Thương	39
11. Chương 11: Vũ Kĩ A Man	42
12. Chương 12: Hải Múa Bale	48
13. Chương 13: Hoàng Đế Giá Lâm	53
14. Chương 14: Điệp Hạnh Chi Hãm	58
15. Chương 15: Một Đêm Thảm Thiết	63
16. Chương 16: Ngụy Nữ Băng Thuần	69
17. Chương 17: Ma Mặc Chi Hận	75
18. Chương 18: Oán Hận Chết Chứa Cho Thân	81
19. Chương 19	86
20. Chương 20: Thịnh Quân Tái Nhiễm	92
21. Chương 21: Ngọc Thực Sử Đoàn	98
22. Chương 22: Thuần Chúc Ác Cảo	101
23. Chương 23	104
24. Chương 24: Vân Thốn* Thơm Ngon	106
25. Chương 25: Nướng Cá Bên Hồ	109
26. Chương 26: Kinh Hải Nôn Khan	112
27. Chương 27: Toàn Vì Tiền	115
28. Chương 28: Thánh Chủ Gia Huấn	115
29. Chương 29: Nhất Lao Vĩnh Dật	118
30. Chương 30: “người Quen” Tới	121
31. Chương 31: Hưởng Vị Gia Đình	124
32. Chương 32: Đêm Độc Miên	127
33. Chương 33	130
34. Chương 34: Mối Hận Của Ngọc Giới	133
35. Chương 35: Tự Minh Làm Bậy	136
36. Chương 36: Xuyên Qua Mặc Nguyệt	139
37. Chương 37: Gặp Được Tiêm Tầm	143
38. Chương 38: Đế Vương Tham Tiền	146
39. Chương 39: Vì Ngày Mai	149
40. Chương 40: Dự Tính Bên Trong	152
41. Chương 41: Hắc Y Hiệp Khách	154

42. Chương 42: Hồi Hận Vì Đã Rời Đi	157
43. Chương 43: Hèn Mọn Sinh Tồn	159
44. Chương 44: Minh Nguyệt Đang	164
45. Chương 45: Khảo Tiền Huấn Luyện	167
46. Chương 46: Hồi Kinh Diện Thánh	170
47. Chương 47: Đổi Tên Thành Vô Tâm	173
48. Chương 48: Không Bát Quái Thì Không Thể Sống	176
49. Chương 49: Được Như Ý Nguyễn	179
50. Chương 50: Nhị Duyệt Xuân Phong	181
51. Chương 51: Lần Đầu Thị Tắm	186
52. Chương 52: Thất Bại Thất Bại	189
53. Chương 53: Đổi Thực Đồ Ăn Hộ	191
54. Chương 54: Tiêu Khiển Tự Nhạc	194
55. Chương 55: Cây Khô Gặp Mùa Xuân	197
56. Chương 56: Khách Sạn Năm Sao	200
57. Chương 57: Tình Ca Mùa Đông [thượng]	203
58. Chương 58: Tình Ca Mùa Đông [hạ]	205
59. Chương 59: Khách Không Mời Mà Đến	209
60. Chương 60: Quý Phi Cửa Trẫm	212
61. Chương 61: Ai Mới Là Người Đứng Sau Vở Kịch Này?	214
62. Chương 62: Không Rét Mà Run	217
63. Chương 63: Giá Trị Lợi Dụng	220
64. Chương 64: Sau Đó	222
65. Chương 65: Chủ Tổ Hoa Lệ	226
66. Chương 66: Lại Thấy Minh Nguyệt Đang	229
67. Chương 67	231
68. Chương 68:	235
69. Chương 69: Uống Rượu Say, Nói Lời Thật	238
70. Chương 70: Một Chữ “lâm” Chung Thân	242
71. Chương 71: Tương Tư Không Bằng Quay Đầu Lại	245

Phù Thương

Giới thiệu

Nàng cứ nghĩ xuyên qua mình sẽ có cuộc sống nhàn hạ nhưng không ngờ mình xuyên qua làm phi tần

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-thuong>

1. Chương 1: Mộng Nhập Phi Phi

Phù lạc mơ mơ màng màng xoay người, theo thói quen cánh tay vung loạn, đau. Mở to mắt thì thấy, chính là cư nhiên bên người có một người nam nhân đang ngủ.

Một cái nhìn thoáng qua cũng khiến người ta liên luyến tiếc nháy mắt nam nhân. Hai mươi mấy năm qua, Phù Lạc coi như là duyệt vô số nam nhân, nhưng là bọn họ cùng với nam nhân này liên như Thương Sơn chi so với con kiến, không thể so sánh nổi.

Hắn, mày kiếm mắt sáng (tuy rằng hắn nhắm mắt ngủ, nhưng là Phù Lạc trực giác có thể khẳng định rằng ánh mắt của hắn nhất định thực kinh diễm) hắn, mũi cao thẳng tắp, hắn, thần nhược đồ đan, hắn, da trắng nõn nà. Vụng trộm vạch chăn của hắn ra, áo ngủ màu vàng kim, cổ áo đại sườn, lộ ra cơ ngực co dãn mà rắn chắc (tác giả: người làm sao mà biết có co dãn? Lạc lạc: bốn, ta đương nhiên dung tay kiểm tra a.) Phù Lạc trà trà nước miếng, cái loại tuyệt phẩm mỹ nam này thật sự là chỉ có trong mộng a, nhân gian thế nào cũng không nhìn thấy a.

Phù Lạc hai mươi mấy năm qua lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nam a, dù là nằm mơ, Phù Lạc nhân tình sáng lên, món ngon mỹ vị như vậy không nhắm nháp một chút chẳng phải là đáng tiếc sao.

Phù lạc run rẩy lấy tay học theo ở A phiến lý mà nhẹ nhàng vuốt ve lông mi hắn, lại đến ánh mắt hắn, cái mũi, môi. Đột nhiên Phù Lạc cảm thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, hảo lãnh. Mỹ nam mở mắt, ánh mắt hắn quả nhiên rất được, thâm thúy u lam như đêm khuya đại hải, lạnh như băng lạnh cũng có thể như đêm khuya đại hải đi. Đợi chút, Phù Lạc giống như thấy được tia chán ghét trong ánh mắt kia, làm cái gì máy bay a, người bắt quá là trong mộng nhân bốn tiểu thư, ta mới là người tạo ra người a, cư nhiên giường ra ánh mắt ấy. Phù lạc cảm giận dùng hai tay ép chặt khuôn mặt nam nhân, nhìn trên mặt hắn không lộ ra bất kỳ biểu tình thay đổi nào, Phù Lạc nổi lên cơn ác tâm, nhìn vào mắt hắn một chút, môi nhẹ nhàng áp lên đôi môi hắn, thần kỳ ấm áp, nhẹ nhàng trần trọc, đầu lưỡi khinh xúc khiêu khích vành tai hắn, xương quai xanh hắn, ngón tay trên ti bào của hắn trượt xuống, vẫn trượt đến

~

Chỉ nghe hắn thét lớn một tiếng, xoay người đem Phù Lạc áp đảo dưới thân, 1 trận mưa hôn rơi xuống, Phù Lạc trong lòng khẽ động, làm cho bão táp tới càng mãnh liệt chút đi. Không nghĩ tới ngày thường ra vẻ đạo mạo, tự phong Phù Lạc thanh cao, dĩ nhiên là không hơn không kém cái đại sắc nữ. Phù lạc ở trong lòng âm thầm khách sáo chính mình một chút, nhưng là kim lòng không đậu khom người đón ý nói hòa hắn, quyến rũ vận vẹo, mị hoặc, dù sao chính là A phiến lý nữ nhân vật, nàng đều đem hết khả năng có thể dùng tới, nhược là mộng, tự nhiên muốn nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa khỏi phụ tuyệt sắc mộng xuân suốt hai mươi năm không gặp mới đúng.

Nghe được hô hấp hắn dần dần biến đổi, nghe được hắn kim lòng không được, Phù Lạc cảm thấy cả người, cái loại cảm giác này như mây đoan, như đáy biển, chỉ nguyện từng khắc từng khắc không ngừng. Hắn luật động càng lúc càng nhanh, càng ngày càng dã man, cuối cùng Phù Lạc phải hét lên “Cứu mạng a...” lẫn trong tiếng đạt đến bờ bến sung sướng.

Bị một đến sức cùng lực kiệt Phù Lạc mơ mơ màng màng vừa muốn được ngủ, nhưng là nhất tưởng đến trận mộng xuân này hừng đông sẽ biến mất không dấu vết, nên tiếc nuối đòi mạng, loại này vô luận lực sát thương vẫn là sức chiến đấu của siêu cấp soái ca hừng đông đều biến mất không có, Phù Lạc ngoan cường nhẫn tâm, quyết định lại khiêu khích khởi nhiệt tình trong hắn.

Nguyên lai không chỉ có thời gian giống như bọt biển, tinh lực cũng có thể giống bọt biển a, Phù Lạc thành công khơi mào hắn lần thứ hai cùng lần thứ ba, thời điểm lần thứ tư Phù Lạc thật sự là không có tinh lực, chết ngắt đi, cuối cùng trong một khắc ý thức là, hắn cũng quá mạnh đi.

“Công chúa, công chúa.” thanh âm bình thường ở bên tai Phù Lạc vang lên ong ong như muỗi, do miệt mài quá độ hơn nửa giấc ngủ cực không đủ khiến Phù Lạc trong tai nghe qua quả thực là vô cùng oa táo.

“Mẹ, cho ta ngủ tiếp một lát mà.” nói xong mà mơ hồ không rõ, lại đem chăn kéo lên chum kín đầu, nhưng cái giọng nhỏ kia không ngừng oa oa cất lên.

“Công chúa, công chúa, tỉnh, tỉnh.” Phù Lạc cảm giác có người đang lay lay cánh tay của mình. Thật sự là không thể nhìn được nữa, Phù Lạc lập tức ngồi dậy, “Mẹ, người làm gì a, ta muốn đi ngủ.” Do Phù Lạc không được ngủ, khẩu khí có thể nói là hoàn toàn không kiên nhẫn.

“Công chúa bớt giận.” Người trước mặt liền quỳ xuống. Nhưng lại làm Phù Lạc dọa chết khiếp, chính mẹ mình lại trước mặt mình quỳ xuống a, cũng không được a. Tập trung nhìn vào, như thế nào mẹ mình lại trở nên trẻ tuổi như vậy a, không đúng, không phải là mẹ, là một nữ tử trẻ tuổi xa lạ, ăn mặc chân như người cổ đại, vừa rồi nàng kêu mình cái gì mà “Công chúa.” Cơn buồn ngủ của Phù Lạc nhất thời vơi đi một nửa.

“Người, người gọi ta là cái gì?”

“Công chúa, công chúa, Tiểu Lục cũng là bất đắc dĩ mới đánh thức công chúa, hôm nay là lần đầu, hẳn là phải đi thỉnh an Ngọc quý phi nương nương. Nô tỳ, nô tỳ sợ quý phi nương nương trách tội công chúa mới cả gan đánh thức công chúa”. Nữ tử quỳ trước mặt sợ tới mức run run.

Phù Lạc tuy rằng nghe rõ lời của nàng, cũng không hiểu được có ý tứ gì. “Cái gì quý phi nương nương a?”

“Công chúa.” Nàng kia nhất thời làm cái ra dấu im lặng, “Cẩn thận tai vách mạch rừng. Công chúa dù không cam nguyện, nhưng dù sao Ngọc quý phi mới là thống lĩnh lực cung a.”

Xem ra Tiểu Lục này hoàn toàn là hiểu lầm ý tứ Phù Lạc. Căn bản là ông nói gà bà nói vịt. Phù Lạc dùng sức nhéo nhéo chính đùi mình, “Ồi, nương của ta, ai” Cũng thật đau a, xem ra không phải nằm mơ, nha đầu cổ đại trước mắt này sẽ không là diễn kịch đi? Phù Lạc cẩn thận quan sát bốn phía.

Chính mình ngồi ở trên giường điêu khắc gỗ hoa, bốn phía là thâm tử trường (Ruby đoán là trường màu tím thẫm, k biết đúng k a), phía trước là ngăn cách vật sắc đỏ thẫm giữa tẩm gian và phòng ngoài, bên trái hẳn là cái bể bạch ngọc lớn, sa trường màu lam rủ xuống ngăn cách, bên phải là cửa sổ, tuyệt đối dùng một loại giấy kia. Nơi này thật sự mỹ lệ làm cho người ta không dám gật bừa a, càng xem càng đau đầu.

Nhưng là trong phòng bài trí như vậy nhắc nhở Phù Lạc, tất cả những đồ đó đều là hàng thật giá thật quốc bảo ngàn xưa, là cái công ty dàn dựng kịch nào mà ó bút tích lớn như vậy.

Cúi đầu nhìn nhìn lại chính mình, không xem thì thôi, vừa thấy thật sự là hù chết chính mình, những dấu vết máu tụ xanh tím còn rõ trên cánh tay, đầy khắp người, bất an hoạt động đùi một chút, trời ơi, thật là đau, phía dưới lại càng đau, chẳng lẽ, chẳng lẽ tối hôm qua không phải nằm mơ, vẫn là mộng còn không có tỉnh, Phù Lạc không cam lòng lại kiểm tra chính mình một chút, đau, đau đến nước mắt phải rơi xuống.

“Hôm nay là ngày gì a?” Phù Lạc hỏi ra, chỉ sợ nghe được đáp án không muốn nghe a.

“Hồi công chúa, hôm nay là ngày 1 tháng ba Viêm Hạ Long Hiên năm thứ chín.”

Cảm thán chính mình là đã xuyên qua, vẫn là mất quyền lực a, mất quyền lực tốt, đây là may mắn duy nhất của Phù Lạc, xem ra thi từ ca phú là có thể tùy tiện mượn, đây chính là nữ nhân vật chính mất trí nhớ a.

Phù Lạc dường như giống con rùa đen rụt đầu, lại chui vào ổ chẵn, nhưng tính 1 giấc ngủ giải ngàn sầu, tỉnh lại có lẽ chính mình sẽ lại trở về.

“Công chúa, hôm nay, ngài còn có đi Khánh đồng cung hay không a?”

“Không đi, người nói ta bị bệnh.”

“Vậy có muốn thỉnh Hoàng Thượng đến xem người hay không a?”

“Không cần” Tiểu Lục nghe được Phù Lạc cự tuyệt cảm thấy có chút bất khả tư nghị, chủ tử gặp lại Hoàng Thượng nhưng là tưởng hết biện pháp, thường xuyên giả bệnh làm cho người ta phải đi thỉnh Hoàng Thượng, hôm nay không biết là làm sao vậy, cư nhiên không phải vì Hoàng Thượng mới giả bệnh.

Mà Phù Lạc tưởng là, dù hoàng đế lão cha đến xem mình, chính mình còn không phải bị chết nhanh hơn, không biết tối hôm qua cái khóc ca kia là ai, lẽ ra này hoàng cung hẳn là chỉ có hoàng đế là một thực nam nhân mà thôi a, chẳng lẽ hẳn là hái hoa tặc, không đúng, không đúng không giống. Xem ra Phù Lạc là sai lầm rồi chính mình xuyên qua trở thành thân phận này. Nha đầu kia gọi mình là công chúa, cho nên bản

thân tự nhiên nghĩ tới hoàng đế chính là cha mình, quý phi là chính mình mẹ kế. Công chúa, công chúa, chức danh thâm nhất thiên hạ, sao lại không để ta là hoàng hậu a, đúng là tác giả vô lương.

Viêm Hạ Long Hiên hoàng triều năm thứ chín, ngày 1 tháng ba, lâm triều.

Hôm nay Thánh Thượng Viêm Hạ hoàng triều Long Hiên đế Hiên Áo phá lệ lâm triều thượng. Tối hôm qua hương diễm lưu tình làm cho Hiên Áo lúc này trở về chỗ cũ, nhớ tới chiếc lưới đình hương kia nghịch ngợm mà mị hoặc chạy trên người chính mình, thân mình kia như thân xà vắn vẹo, như tờ bàn khuynh hướng cảm xúc thực làm cho người ta muốn ngừng mà không được, khoe miệng không cảm được phát ra một tia mỉm cười, nghĩ đến đây, Hiên Áo không khỏi thay đổi một chút thể ngồi che dấu sự không tự chủ ở hạ thân của chính mình. Đại thần bên dưới nhìn thấy Hoàng Thượng cư nhiên lộ ra tươi cười, càng bấm tấu thêm hăng say. Nhưng là làm Hiên Áo trong khi hồi tưởng hình ảnh đến lúc dừng lại ở hình ảnh khuôn mặt nàng, nét mặt hân nhất thời âm trầm, cư nhiên là khuôn mặt kia làm cho chính mình cảm thù đến tận xương tủy, khinh bỉ cực độ nữ tử đó làm cho bản thân hân như vậy trở về chỗ cũ.

Hoàng đế biến sắc, công bộ thượng thư vừa rồi còn đắc ý ba hoa tấu sự nay lại cảm thấy sợ hãi.

Hiên Áo vỗ tay vịn long ỷ “Vương Kim Khánh, người cư nhiên còn dám hướng trầm đòi tiền, một cái an hữu hà, trầm cho người bốn trăm vạn lượng bạc trắng tiến hành công trình trị thủy, nay không có công hiệu gì, người cư nhiên còn dám hướng trầm tiếp tục đòi tiền. Người tới, đưa hân bắt giao hình bộ thẩm tra xử lý, hộ bộ cùng nhau giải quyết án này, trầm muốn xem xem năm người đều phạm cái gì?” Sau một chút tức giận, Hiên Áo lại bình tĩnh mở miệng, “Công bộ thượng thư chỉ chức tạm thời gác việc công bộ thị lang đại lại, trị an hữu hà thật tốt, nhưng không Vương Kim Khánh chính là ví dụ cho người.”

Dưới bậc chúng thần đều run rẩy không dám gây ra tiếng động, sợ đối tượng kế tiếp khiến hoàng đế tức giận chính là chính mình.

Viêm Hạ Long Hiên năm thứ chín ngày 1 tháng ba, Khánh đồng cung.

Trong Khánh đồng cung Ngọc quý phi cùng phần đông phi tần đều đang chờ đợi Phù phi chậm chạp chưa tới, lại nghe đến người của Hạm Đạm Hiên cung báo lại Phù phi nương nương thân mình khiếm an, hôm nay là không tới được. Toàn bộ Khánh đồng cung nhất thời giống như nồi cháo sôi trào, mọi người rất cực tìm được chủ đề để nói rồi, mặc dù không dám đường đường chính chính nói với Ngọc quý phi, nhưng là âm lượng tuyệt đối là có thể làm cho Ngọc quý phi đứng đầu lục cung nghe thấy.

“Không thể tưởng được Hoàng Thượng ở Hạm Đạm Hiên ngủ lại một đêm, khiến cho Phù phi khí diễm kiêu ngạo đến loại tình trạng này a, cư nhiên ngay cả Quý phi nương nương hưởng hội cũng dám không đến tham gia.” Giáp bát quái phi tần nói.

“Cũng không phải là thôi, nàng vào cung đã hai năm, Hoàng Thượng cũng tối hôm qua mới ở Hạm Đạm Hiên ở lại qua đêm, nàng liền bữa bãi đến như vậy, ngày khác Hoàng Thượng lại ở Hạm Đạm Hiên ngủ lại, nàng chẳng phải là 1 bước lên trời sao.” Ất bát quái phi tần nói.

“Tuổi nàng ngày thường điều ngoa kiêu kì, hiện nay còn không biết như thế nào càng kiêu căng đâu, sau này vẫn là tị nàng một chút đi.” Bính bát quái phi tần nói.

“Được rồi, đừng nói nữa, Phù phi muội muội không phải nói nàng hôm nay thân mình không tốt mới không thể tới sao?” Ghế trên bên trái Lan hiên phi nói chuyện. Đây chính là nữ nhân hiền lành có tiếng thứ nhất trong cung, phụ thân là đương triều Lại bộ thượng thư, có thể nói quyền cao chức trọng, mà nàng cũng là do chính thiếp cao quý sinh ra, thân phận có thể nói không giống bình thường, ngay cả cầm giữ hậu cung ngọc dong, Phù lục nhị phi cũng không dám dễ dàng chọc nàng.

Lúc này xem lại sắc mặt Ngọc quý phi, mặc dù như ngày thường bình thường, nhưng ngón tay gõ nhanh kia đã tiết lộ tâm tư của nàng, Lan hiên phi trong mắt hiện lên một tia mừng thầm, còn có cái gì có thể so với việc địch nhân nội bộ đấu tranh làm cho người ta càng cao hứng bằng?

2. Chương 2: Phù Tử Phù Sinh

Phù Lạc cứ như vậy ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ tròn hai ngày, thân thể thật sự đến không dậy nổi, đôi choáng váng, đành phải buông tha sự nghiệp ngủ nghề trở lại như ban đầu. Nghĩ đến những tiểu thuyết xuyên qua đều nói xuyên qua loại này nhất định phải là sự kiện lấy đặc thù thiên văn phát sinh là phụ và đặc thù linh kiện làm chủ chốt, cho nên Phù Lạc cũng liền tính buông tha cho loại phương pháp ôm cây đợi thỏ này.

“Đói. Thật là đói a.”

“Công chúa người tỉnh rồi, nô tỳ sẽ chuẩn bị đồ ăn sang cho người”

Đoán chừng ngày thường bị tiền nhiệm huấn luyện tốt lắm, hiệu suất làm việc cao vô cùng, đảo mắt liền bừng lên một bàn bữa sáng hết sức phong phú. Cũng bất chấp nguy trang hình ảnh bản thân, cuống cuồng uống vội một ly sữa tươi cổ đại (đừng nói, sữa này so với hiện đại uống hoàn hảo hơn nhiều, quý tộc cổ đại cũng thực là biết hưởng thụ nha), cầm lấy một khối điểm tâm xa hoa không biết tên mà cắn, thiếu chút nữa mà cắn phải đầu lưỡi, không thể phủ nhận là ăn ngon. Lấy tốc độ gió thu cuốn hết lá vàng Phù Lạc đã giải quyết xong bữa cơm đầu tiên ở cổ đại. Thỏa mãn vỗ vỗ bụng, ăn ngon, liền vì thế mà nghĩ có cơm ngon thế này chết ngốc ở cổ đại cũng được a.

“Bản cung muốn tắm rửa thay quần áo” Tuy rằng không muốn giả công chúa làm quá, nhưng vẫn là xem qua không ít phim truyền hình, loại diễn trò này thật sự là thuận tay mượn tạm a.

Phù Lạc bước vào bể bạch ngọc điều trúc nước nóng hơi hổi, thỏa mãn thở dài một tiếng, nhắm mắt dưỡng thần, trên người cơn đau nhất thời giảm bớt không ít. Mẹ ơi, hồ này so với phòng ngủ trong nhà còn muốn lớn hơn ba phần a, thật sự là cùng cực xa hoa, trên mặt nước thả đầy hoa tươi, ở hiện đại Phù Lạc còn không có hưởng thụ quá mức này đâu, cao hứng trong miệng ca 1 đoạn tiểu khúc tay vẽ lên mặt nước một vòng tròn. Trong lòng cảm thán, chẳng trách sao mỗi người đều muốn làm quý tộc hoặc là kẻ có tiền a, thật không biết chính mình khi trở về thế kỷ 21 còn từ nơi này còn có giữ được thói quen tiết kiệm nữa không?

Đại khái một giờ sau Phù Lạc mới tận hứng đứng lên, từ hai bên nha đầu hầu hạ mặc trung y. Quần áo mặc đến người, cơm đến tận mồm ngày ngày đại khái chính là như vậy đi. Phù Lạc yên lặng quan sát hai cung nữ trước mắt, một là Tiểu Lục nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại, một cái là thân quần áo màu lam, dáng người nhỏ lại lực lượng cao, tướng mạo càng thêm chút hào phóng tươi đẹp, khí chất ổn trọng hơn 1 chút, làm cho người ta không hiểu sao tự dưng mang ý tín nhiệm.

Sau khi mặc xong liền hoảng hốt vì bị 2 nha đầu kéo về phía bàn trang điểm. Nha đầu áo lam kia có thủ pháp chải đầu cực kì thuần thực mềm mại, một chút cũng không cảm giác tóc bị chải kết a. Không khỏi nghĩ đến nàng với chính mình xưng hô “Nương nương”, mà Tiểu Lục lại kêu mình “Công chúa”, rốt cuộc mình là có cái thân phận gì a, mà cũng không dám tùy tiện đặt câu hỏi.

“Bích ngô tỷ tỷ, người búi tóc đẹp quá a.” Tiểu Lục cảm thán làm cho Phù Lạc rất cực hoàn hồn.

Nhìn chính mình trong gương “A” Phù Lạc lập tức lấy tay ôm mặt.

“Nương nương/công chúa?” Hai người kinh sợ quỳ xuống.

Phù Lạc không thể tin được cái khuôn mặt trắng trẻo toát trong gương kia chính là mình, điểm lệ gì mà như mặt quỷ a, như vậy đi ra ngoài không phải hù chết người ta ư, chẳng lẽ nơi này con người đều trang điểm cái kiểu này, không đúng a, xem hai nha đầu cũng còn bình thường a.

“Bản cung muốn rửa mặt.”

“Nô tỳ đáng chết, công chúa không thích trang dung này, nô tỳ lại khiến cho công chúa tức giận a” Tiểu Lục quỳ trên mặt đất phát run.

“Đứng lên đi” Phù Lạc thật sự không có quen loại cảm giác nắm giữ quyền sinh sát lớn lao này ở trong tay. “Bản cung không có trách người, chính là hôm nay đột nhiên không thích trang điểm như vậy, vẽ lại 1 cách tự nhiên là được rồi”

Rửa mặt xong, Phù Lạc mới cảm thấy kì khởi chủ nhân của cái thân thể này rốt cuộc lớn lên tốt thế nào. Gương đồng chiếu ra là 1 khuôn mặt mảnh mai mềm mại đáng yêu như hoa hồng mới nở. Mi cong rợp trời, con mắt sáng như muốn nói, mũi cao thẳng, đôi môi bong sáng. Ngón tay nhẹ nhàng sờ lên mặt, da thịt trắng nõn bóng loáng như trứng chim, da thịt Phù Lạc ở 21 thế kỷ tiêu phí bao tiền mà cũng không được đến như vậy, không khỏi lại cảm thán đồ trang điểm thời đại này tệ như vậy dùng nhiều cũng không tổn thương làn da. Liên tưởng đến vừa rồi khi tắm rửa nhìn đến thân thể, kết hợp dáng người xem ra thân thể này thật sự là không hơn không kém tuyệt thế mỹ nữ.

Đột nhiên nhớ tới nhất thủ thi (thơ ý mà) miệng không khỏi ngâm lên: “Lại ngại son phấn ô nhan sắc, đậm tảo Nga Mi hướng chí tôn.”

“Nương nương văn thơ thật sự hay a, cũng chỉ có nương nương mới xứng với câu ‘lại ngại son phấn ô nhan sắc’” (ý đại khái là đẹp không cần son phấn a). Bích Ngô đột nhiên nổi hứng khen tặng mình, thực làm cho Phù Lạc có chút ngượng ngùng.

Không hoá trang so với hoá trang khuôn mặt lại càng đẹp hơn, Phù Lạc tự nhiên là mừng rỡ vì giảm được 1 công đoạn làm việc, đồng thời làm cho Bích Ngô thay đổi tất cả đều đơn giản lịch sự tao nhã, tà sấp một chỉ kim bộ điều. Lúc này Tiểu Lục đã cầm lô quần áo đi ra muốn để Phù Lạc chọn lựa.

Nhìn đến chỗ quần áo này nào là 6,7 sắc cầu vòng, Phù Lạc liền cảm thấy đau đầu, mở tủ quần áo ra cũng là tràn đầy loại màu sắc phú quý này, gì mà hứng trí đều không có.

“Bản cung không cần mặc quần áo này, đi gọi người làm lại quần áo 1 lần nữa”

“Vâng, nô tỳ lập tức phân phó thượng y cung phái người tới chuẩn bị cho nương nương quần áo mới” Bích Ngô nhu thuận lui ra, vốn đang kỳ quái vị nương nương này hôm nay như thế nào đột nhiên không như trước đây, xem ra tính tình bốc đồng soi mói giống nhau không có thay đổi.

“Đợi chút, bảo các nàng chọn chút vải dệt thanh lịch đến đây, thuận tiện đem hết quần áo trong đây thay đổi hết, bản cung nhìn liền thấy đau đầu”

Bất đắc dĩ Phù Lạc vẫn là tùy tiện lấy 1 bộ quần áo mặc vào. Thượng y cung cung nhân vì Phù Lạc tùy cơ ứng biến rất nhanh, xem ra trước mắt địa vị của mình ở trong cung có vẻ vẫn là tốt, thái giám cung nữ đối với mình vô cùng cung kính, có thể nói là nơm nớp lo sợ hầu hạ, xem ra cái thân thể xuyên qua này không phải là chủ tử được sủng, xác định chắc chắn là bị khi dễ gắt gao.

“Nô tỳ thượng y cung di nhân tham kiến Phù phi nương nương.”

Phù phi, xem ra chính mình là xuyên qua đến hậu cung ăn tươi nuốt sống, vốn đang tồn tại suy nghĩ may mắn thật sự được làm công chúa, không nghĩ tới như thế nào lại vô thành phi tần hậu cung.

“Công chúa.” Nghe được Tiểu Lục khinh gọi Phù Lạc mới hồi phục tinh thần lại.

“Hãy bình thân.”

Phù Lạc chọn nhiều vải vóc hoa văn thanh nhã, bởi vì tất cả quần áo hiện tại đều phải một lần nữa làm lại, cho nên không thể không tuyển rất nhiều a. Thật không ngờ nhưng là ở hiện đại Phù Lạc cũng chưa gặp qua, cho dù là trắng trong thuần khiết, vải vóc cũng rất xa hoa, loại xúc cảm này, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Không ngờ chọn tốt lắm về sau chính là kiểu dáng, cung nhân này còn dẫn theo rất nhiều bản vẽ mặt trên vẽ phục sức lưu hành phổ biến trong cung đương thời, vừa thấy thật đúng là lớn mật, dẫn ngực rồi lộ cánh tay, rất hợp với thẩm mỹ của Phù Lạc ở thế kỉ 21 a. Bất quá Phù Lạc vẫn chỉ điểm hoạ sĩ đem kiểu dáng cải biến một phen, có khác nên đa dạng mới mẻ. Vô luận là Tiểu Lục cùng Bích Ngô bên người, vẫn là thượng y cung cung nhân đều thực kinh ngạc với Phù Lạc thị giác cùng cách thưởng thức độc đáo. Không khỏi thâm than, chủ tử này vẫn là nghe đồn vậy nhưng thực không đơn giản như vậy a.

“Ba ngày có thể làm được không?”

“Nô tỳ tuân mệnh” Phù Lạc cũng không biết yêu cầu của mình sẽ làm thượng y cung cung nhân này ba ngày ba đêm không chớp mắt để hoàn thành a.

Ngày kế tiếp Phù Lạc đem Hạm đàm Hiên rèm trướng đổi thành màu hoa anh đào mùa xuân, như vậy thoát nhìn đã thấy nhẹ nhàng khoan khoái, sau đó ở Hiên Lý hoa viên cho dựng 1 xích đu, cho người làm 1 dòng suối thượng thủy tiên chảy qua Hiên Lí. Sai Tiểu Lục đi tìm đến cho nàng toàn bộ sách có thể tìm ở trong cung rồi bắt đầu đọc, hơn hết là để giải trí chính mình.

Khi rảnh rồi sửa lại tên Tiểu Lục là Bích Hà, điều này khiến nàng cao hứng cả nửa ngày. Nàng là nha hoàn hầu hạ Phù Lạc từ nhỏ đến lớn lên, thời điểm Ngọc Thực quốc vương đem nàng thưởng cho Phù Lạc công chúa, nàng bắt quá giống con chó nhỏ bình thường tự cho chính mình lấy cái tên Tiểu Lục. Phù Lạc công chúa từ nhỏ liền xem thường các nàng là người hạ đẳng, càng đừng nói đến việc đặt tên cho các nàng. Vốn công chúa là cho chính mình gọi là Bích Liên, còn ngậm nhất thủ thi

“Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng” (Dương Vạn Lý)

Dịch thơ: “Lá sen xanh biếc tiếp nối đến chân trời

Hoa sen phản ánh mặt trời khoe dáng hồng đặc biệt”

Nhưng là sau lại bởi vì tên Bích Liên phạm vào tục danh của hoàng hậu Liên Nguyệt của Viêm Hạ hoàng triều khai quốc, cho nên mới đổi thành Bích Diệp.

Liên Nguyệt hoàng hậu xem như một nhân vật truyền kỳ của Viêm Hạ hoàng triều, nàng cùng với tiên hoàng cùng lực châu khai sáng Viêm Hạ hoàng triều thịnh thế, hơn nữa được tiên hoàng độc sủng ái, trở thành thê tử duy nhất của hoàng đế Hiên Duẩn Viêm Hạ hoàng triều khai quốc, cho nên Liên Nguyệt hoàng hậu bình thường ở hậu cung giống như là thần linh cao cả, mỗi một phi tần đều muốn trở thành nàng, đều cúng bái nàng.

Trải qua hơn mười ngày mình tra ngẫm hỏi, Phù Lạc đại khái hiểu biết tình cảnh của chính mình.

Trước mắt hoàng đế Hiên Áo là Viêm Hạ hoàng triều đời thứ năm quân vương Long Hiên đế, nghe đồn là từ nhỏ thông minh hơn người, gan dạ sáng suốt hơn người, quyết đoán hơn người, lãnh khốc uy nghiêm, cần cù, trì hạ cực nghiêm, đăng cơ chín năm cũng đã đem một quốc gia thống trị phát triển không ngừng, được gọi là Long Hiên thịnh thế. Hậu cung cung nữ nhắc tới hắn vừa là kính sợ vừa lại là hưng phấn.

Mà Phù Lạc, lại là công chúa đến từ biên thủy tiểu quốc Ngọc Thực quốc. Xem như cùng Viêm Hạ hoàng triều hòa thân đi, nhưng là tới cũng thực sáng rọi. Vốn là công chúa hòa thân sắc nghệ song tuyệt ngọc dong Long Hiên đế thân điểm, hiện tại cũng chính là Ngọc quý phi, nhưng là Phù Lạc khi được tự mình tới đón thân Long Hiên Đế hậu, tương tư càng không thể văn hồi, dám dọa chết bất nháo đòi phụ vương nàng gả cho Long Hiên đế. Bất đắc dĩ Phù Lạc là nữ nhi do chính cung hoàng hậu thân sinh, hơn nữa quốc vương còn tặng kèm kỳ bảo trấn quốc của Ngọc Thực quốc “Lan ngàn năm”, mới làm cho Long Hiên đế tiếp nhận vị công chúa này. Phải biết rằng này Phù Lạc công chúa kiêu xa mãnh liệt hỉ đồ mỹ dự nhưng là hưởng dự thiên hạ a.

Vừa vào cung Phù Lạc công chúa liền đem toàn bộ hậu cung náo loạn đến long trời lở đất, từng phi tử nhìn đến nàng đều sợ hãi, động bất động sẽ trừng phạt các nàng, trừ bỏ Ngọc quý phi cùng Lan hiền phi ở ngoài phẩm chất tối cao phi tử đâu, hậu vị không thiếu, Ngọc quý phi đương quyền, cho nên muối muối này tự nhiên hoành hành ngang ngược không ai dám quản, mà Long Hiên đế không biết bị vây bởi nguyên nhân gì mà đối với nàng cũng vô cùng nhẫn nại bao dung. Phù Lạc thâm nghĩ, khẳng định không phải là chuyện tốt gì, một khi hoàng đế biến sắc mặt, sau này ngày mình khổ sở còn không biết như thế nào đâu.

Chuyện Phù Lạc vào cung liền trở thành truyện đáng cười nhất hậu cung, nhóm phi tử ở trước mặt nàng không dám hé miệng, nhưng sau lưng lại đem nàng ra “buôn” hết sức có thể, mà cung nữ ngày thường bị nàng hà khắc ngược đãi liền đem nàng ra nói chằng ra gì.

Tỷ như nàng tuy là Phù phi, lại ở tại Hạm Đàm hiên nhỏ bé hẻo lánh, hai vị phi tử đều lại ở tại có vẻ gần đại cung điện hoàng đế hơn. Phù phi ghi hận chuyện này, bất luận kẻ nào ở trước mặt nàng nhắc tới đến đều phải bị chỉnh tằm hại. Nhưng là người hậu cung ở sau lưng liền muốn “bố trí” nàng (ý là gây chuyện, chơi xấu ý). Tái như nàng vào cung hai năm, hoàng đế cũng chưa từng ở tẩm cung của nàng quá 1 đêm cũng làm cho mọi người cảm thấy thực hết giận, nhưng là buổi tối kia xuyên qua đảo điên này lại khác,

lầm cho trong cung tần cung nữ đều thực khó chịu a.

3. Chương 3: Mối Gặp Quý Phi

“Bích ngô tỷ tỷ, cầu người giúp ta cùng nương nương van cầu tình a, nương ta thật sự bị bệnh nặng, muốn được nhìn mặt ta lần cuối, thỉnh tỷ tỷ ở trước mặt nương nương nói vài lời hay, phóng Tiểu Cúc về nhà nhìn mặt nương lần cuối đi, chỉ một ngày thôi, Tiểu Cúc xuất cung chỉ một ngày thôi a.”

Phù Lạc tránh mặt ở sau bụi hoa chính tai nghe được những lời này, cung nữ tên Tiểu Cúc kia khóc thật thê thảm, còn quỳ rạp xuống trước mặt Bích Ngô không chịu đứng lên. Kỳ quái, chẳng lẽ trước kia Phù phi không cho phép cung nhân ra cung sao?

“Tiểu Cúc người là muốn chết sao? Không biết nương nương kiêng kị nhất người khác nhắc tới thân nhân sao? Còn dám cùng nương nương nói muốn xuất cung, nương nương đã sớm ra lệnh không cho phép cung nhân chúng ta ra khỏi Hạm Đạm Hiên đi gặp thân thích sao?”

“Bích ngô tỷ tỷ, cầu người, cầu người.” Tiểu Cúc dập đầu mạnh mẽ. Nghe thấy vậy tim Phù Lạc không khỏi đập nhanh, sợ nàng dập đầu đến chết mất. Nhưng là Bích Ngô kia cũng quá lãnh tính, như thế nào cũng không đáp ứng, “Tiểu Cúc muội muội, chúng ta đều là người trong cung này, nương nương ngày thường như thế nào, người cũng biết, người còn như vậy không phải đem tỷ tỷ đến chỗ chết hay sao?” Có thể thấy được ngày thường Phù phi đối đãi cung nhân thật không tốt.

“Vậy người rất muốn ra cung sao?” Phù Lạc thừa dịp thời điểm hai người không chú ý nhẹ nhàng tiêu sai đến phía sau Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc mạnh mẽ xoay người phát hiện người nói là Phù phi, sợ tới mức phát run, nhìn đến Bích Ngô quỳ xuống, thấy thế này mới đột nhiên nhớ tới phải lạy hạ thỉnh tội

“Nương nương xin bớt giận, Tiểu Cúc không nghĩ ra cung, thỉnh nương nương bớt giận.”

Vừa rồi còn đau khổ cầu xin Bích Ngô mà Tiểu Cúc hiện tại đối mặt chính mình cư nhiên bị dọa thành như vậy, Phù Lạc không thể không cảm thán tiền Phù phi trước đây không biết đối nhân có bao nhiêu ác liệt a.

“Người muốn ra cung cũng không phải là không được” Phù Lạc dừng một chút, nhìn đến Tiểu Cúc hai mắt hiện lên kinh hãi, xí phần, bằng hoàng, sợ hãi, đột nhiên cảm thấy thực hổ thẹn. Bất quá nàng vẫn là không thể liên như vậy nhân từ cho Tiểu Cúc ra cung, bằng không mọi người đối với chính mình có điều ngờ vực vô căn cứ, Phù phi làm sao có thể vô duyên vô cớ liên đới tính đầu. Nghĩ đến đây, lại không khỏi thầm oán, người khác sau khi xuyên qua luôn có thể tìm cái lý do mất trí nhớ giải thích hết thảy, nhưng là chính mình như thế nào mà xuyên qua lại là đang ngủ chứ, cũng không thể lấy cớ rơi xuống nước, bị thương, trúng độc đến độ mất trí nhớ được.

“Chỉ cần người hôm nay có thể dọn sạch cỏ dại ở Hạm Đạm Hiên, bản cung liền chuẩn người hai ngày về nhà” Phù Lạc mỉm cười nhìn Tiểu Cúc, cố gắng giả bộ cười ác độc.

“Còn không mau tạ nương nương ân điển.” Bích Ngô bên cạnh thấy Tiểu Cúc thật lâu không có phản ứng, không khỏi sốt ruột ra tiếng nhắc nhở.

Phù Lạc kinh ngạc nhìn nhìn Bích Ngô, ngày thường ít phát ngôn nhưng quả nhiên ngữ ngha đầu này xem ra cũng rất có tình vị thôi.

Phù Lạc xoay người hướng vào phía trong thính đi đến, không hề để ý tới hai người.

“Bích Ngô tỷ tỷ, hoa viên Hạm Đạm Hiên lớn như vậy, ta như thế nào dọn sạch cỏ dại a.” Tiểu Cúc tuyệt vọng hướng Bích Ngô xin giúp đỡ.

“Nương nương chỉ nói người phải dọn sạch cỏ dại, lại chưa từng nói không cho phép người hỗ trợ.” Bích Ngô lưu lại như vậy một câu cũng liền đi theo Phù Lạc vào nội sảnh hầu hạ.

“Nương nương, bọn Tiểu Lý Tử đang giúp Tiểu Cúc dọn cỏ dại a.” Bích Diệp ở Phù Lạc bên tai nói thầm, giống nhau là muốn nhắc nhở Phù Lạc tiến hành trừng phạt hai người, đáng tiếc Phù phi xưa đâu bằng nay a, dù là ngày xưa, Phù Lạc khẳng định nhất định tán dương nàng, đáng tiếc Phù Lạc hiện tại chính là nhũ nhũ đầu mây, nhìn nhìn ngoài cửa sổ thấy Tiểu Cúc cùng vài thái giám và cung nữ mồ hôi như mưa “Theo bọn họ đi thôi.”

Sáng sớm hôm sau, Phù Lạc đang ở trước kính trang điểm, Bích Ngô vào báo, Tiểu Cúc cầu kiến.

“Nương nương, nô tỳ đã dọn sạch cỏ dại ở Hạm Đạm Hiên ạ.” Tiểu Cúc run rẩy trả lời, cũng không dám nhắc hai chữ ra cung, sợ là chủ tử chỉ vui đùa, hôm nay lại trách phạt chính mình. Nghĩ đến trước kia Tiểu Thiên cũng xin nương nương ra ngoài cửa Sùng Văn để gặp người thân từ ngàn dặm đến, liền bị chủ tử tìm có rõ ràng mà đánh chết.

Phù Lạc nhắc tay ngăn trở Bích Ngô đang muốn gài kim châm điểm thúy điểm lên tóc mình “Trâm này vừa cũ lại khó coi, ta không nghĩ là sẽ mang nó.” Nói xong ra vẻ lơ đãng quay đầu nhìn Tiểu Cúc, “Vậy thưởng cho người đi.”

“Tạ nương nương ân điển.” Tiểu Cúc kinh sợ tiếp nhận cây trâm.

“Không phải nói muốn xuất cung sao, thời điểm không còn sớm mau đi thôi.”

Phù Lạc vừa nói ra những lời này, Tiểu Cúc nước mắt liền chảy xuống, lại quỳ xuống không ngừng dập vang đầu “Tạ nương nương ân điển, tạ nương nương ân điển, nô tỳ nguyện chỉ ngư chỉ mã báo đáp ân điển nương nương.”

Thật sự là nhìn không quen “Bản cung mệt mỏi, người đi xuống đi.” Thế này mới ngăn trở Tiểu Cúc đem đầu dập bể.

Đến thời điểm Bích Diệp đưa Phù Lạc đi thay y phục, Bích Ngô ở bên cạnh nhẹ nhàng nói một câu “Nương nương ban cho, Tiểu Cúc quả quyết không dám bán đổi tiền.”

Phù Lạc khiếp sợ quay đầu nhìn nha đầu thoát nhìn phi thường bình thường trước mắt này, kinh ngạc cho rằng nàng đối lòng người rất hiểu biết.

“Vậy, người đi chi 20 lượng bạc cấp nàng đi, nói là tiền người cho riêng đi.” Bất quá nhìn thấy ánh mắt Bích Ngô, Phù Lạc cũng liền hào phóng thừa nhận.

“Là...”

“Nương nương, Tiểu Cúc còn cần nương nương thủ dụ thị cung lấy thẻ bài xuất cung a” Bích Diệp ở một bên trở về nói góp.

“Xem trí nhớ ta kìa, đúng rồi thủ dụ.” Phù Lạc quay đầu nhìn Bích Ngô, ở trong lòng lại nói thầm, thủ dụ này cần viết như thế nào a? Hoàn hảo Bích Ngô chủ động đi xuống “Cái này để nô tỳ giúp nương nương chuẩn bị.”

Nguyên lai vị công chúa Phù Lạc này cũng là không có văn hóa, cho tới bây giờ chưa từng yêu đọc sách tập viết, việc vật hàng ngày này thường do Bích Ngô để ý.

Nhìn Bích Ngô viết thủ dụ, Phù Lạc lại âm thầm kinh hãi thấy nàng ấy thật xinh đẹp linh khí, như vậy cũng đọc sách biết chữ, thật khéo a, 1 nha đầu biết đọc tâm như vậy mà chịu mai một ở Hạm Đạm Hiên a?

“Được rồi, chỉ cần ngọc tỷ của nương nương là có thể a” Bích Ngô nói.

Ngọc tỷ, Phù Lạc lại lo lắng đứng lên, ngọc tỷ đặt ở chỗ nào a.

“Bích Diệp, người đi đem ngọc tỷ bản cung tới đây.” Chỉ có thể cầu vận khí thôi a.

“Vâng, nương nương.” Phù Lạc nhanh chóng quan sát hành động Bích Diệp, nhìn thấy ánh mắt của nàng quét về phía túi quả hoa sen trên váy chính mình, nhớ tới nơi đó có 1 cái chìa khóa, xem ra vật trọng yếu của Phù phi trước đây hẳn là đều bị khóa vào. Phù Lạc rất nhanh đem cái chìa khóa đưa cho Bích Diệp, nàng cầm cái chìa khóa chuyển hướng về phía một cái ngăn tủ bên giường. Xem ra là đoán đúng rồi.

Phù Lạc mỗi ngày đều quá lo lắng đề phòng như vậy, sợ người khác phát hiện chính mình nguyên lai không phải Phù phi, nhưng là thân thể của hắn quả thật lại là Phù phi thật sự a.

Mười lăm tháng ba, lại đã là lúc đi bá kiến Ngọc quý phi, Phù Lạc đối với phi tần hậu cung cũng là tràn ngập tò mò, nhưng là bởi vì lúc trước đối với trong cung chính mình cũng không quen thuộc, cho nên không dám dễ dàng ra cửa cung, mà phi tần lại không có nguyện ý chủ động tìm đến Phù phi (này không phải muốn chết sao), bởi vậy đến nay Phù Lạc không có gặp qua một chủ tử hậu cung nào.

Ngọc quý phi nhìn Phù phi chân đi xiêu vẹo tới, trong nháy mắt kinh ngạc đến độ cười toe toét. Hôm nay Phù lạc nhất kiện màu thiên thanh dẫn khâm vân cẩm sa duệ dài dần, trên lưng là thắt lưng màu trắng tổ cẩm, ở sau lưng buộc thành đại nơ con bướm, trên cánh tay kéo màu trắng sợi bóng cẩm chế thành phi bạch, cao quý mà đơn giản, phiêu dật xuất trần. Tóc vấn thành lưu tô kế, điểm thêm cây trâm đôi mỗi ngọc bích.

Kế thượng hệ vấn thành nơ con bướm màu thiên thanh, theo bước chân của nàng dây lưng tự nhiên đong đưa trong gió đến là hấp dẫn nhãn ánh mắt. Khuôn mặt trang điểm tự nhiên giản trí xuất trần mà ý nhị lại càng tăng thêm vài tia mỉa mai.

“Nô tì xin thỉnh an Quý phi nương nương.” Phù Lạc đi đến trước mặt Ngọc quý phi, đoan trang hành lễ.

“Miễn lễ. Muội muội đã khỏe lên chút nào chưa?”

“Đa tạ nương nương, Phù Lạc trong người đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Muội muội ngày thường không phải thích nùng sắc sao, hôm nay như thế nào mặc màu lam, người không phải ghét nhất màu lam sao?” Nói xong giống như còn sợ Phù Lạc không rõ, liếc Lan hiên phi tọa bên tay trái nàng liếc mắt một cái. Trong cung mọi người đều biết Lan hiên phi xưa nay yêu màu lam, phi tần cấp thấp bình thường cũng không dám dung cùng màu lam ấy, vì thế mà Ngọc quý phi cùng Phù phi khinh thường màu lam.

“Trước đó vài ngày thân mình không tốt, ghét nhan sắc nồng đậm, lại quay sang thích nhan sắc nhẹ nhàng khoan khoái, cho nên chọn màu lam.” Kỳ thật Phù Lạc cũng là đối với Lan hiên phi đối diện có một loại kì hảo, nàng cũng không ý định đối đầu với hậu cung tranh sủng. Tuy nói lớn tuổi, nhưng là bởi vì nàng có đại hoàng tử, hoàng đế đối với nàng đối đãi cũng khác, hàng tháng luôn luôn dành mấy ngày mà ngủ lại ở Vân Tường cung của nàng.

Ngọc quý phi cười nói, “Muội muội mặc màu lam này thật là thập phần thích hợp.” Dứt lời nhìn Lan hiên phi cười cười.

“Ngọc phi muội muội nói là, màu lam này thập phần hợp Phù phi muội muội a.”

Phù Lạc nhìn Lan hiên phi tươi cười đặc biệt chân thành, trong lòng một trận ác hàn, căn cứ hậu cung định luật nữ nhân mặt ngoài có bao nhiêu chân thành như vậy, nội tâm còn có nhiều hắc ám, vẫn là thiếu chọc tuyệt vời. Chạy nhanh cúi đầu uống trà, tránh né trả lời. Vừa lúc Ngọc quý phi mới quay đầu đi cùng phi tần khác nói chuyện phiếm, cho nên Phù lạc mới tồn công phu nhân rồi cẩn thận thưởng thức hoa đẹp hậu cung a.

Nhắc tới hậu cung, trong mắt Phù Lạc xem ra, liền khẳng định dung mạo chính mình cùng Ngọc quý phi là đẹp nhất, nhưng là mỹ mạo cũng chưa chắc là tuyệt đối a, có lẽ hoàng đế hôm nay thích xinh đẹp, ngày mai lại vui hoan quyến rũ nha.

Hôm nay Ngọc quý phi mặc một bộ yên hà sắc vân cẩm cung trang, đều thượng cẩm tường phượng kim bộ điều, phượng đầu hàm thúy, trên châu bóng nhoáng lại điểm tại mi tâm. Đại mi tinh mục, phấn thần phun châu, da dẻ nõn nà, thắt lưng thon gọn, khuôn mặt mỹ miều mà ung dung đẹp đẽ.

Lại nhìn Lan hiên phi kia, có khả năng vì tuổi lớn hơn 1 chút, lại sinh hoàng tử nên có chút mập ra, bất quá tuyệt đối cũng có thể gọi là 1 mỹ nữ. Quần áo hào phóng đoan trang, vừa không đàng hoàng, cũng không điệu thấp, vừa biểu hiện đúng thân phận chính mình.

Ngược lại những nữ tử ngồi kế cạnh, trên đầu cắm tam phượng điểm kim thúy vĩ kim bộ điều, mai trâm hồng mã não cùng đá hổ phách điêu khắc thành chim khách, mặt như hoa đào, thể như phù liễu, mặc dù so

ra kém Ngọc quý phi đẹp đẽ quý giá, nhưng lại nhìn kỹ cũng có một phần xinh đẹp. Sau lại nghe nhân ngữ sau đó, mới biết được nàng chính là sủng lệ hiện tại của hoàng đế, Tiệp Dư.

Phù Lạc không khỏi thán than, hoàng đế quả nhiên là hảo điểm phúc a, những phi tần hậu cung này mà đến hiện đại tuyệt đối là mỹ nữ ngôi sao a.

4. Chương 4: Tú Nữ Vào Cung

Cuối cùng, có 1 nữ tử đến muộn khoan thai tiến vào hướng đến chỗ các phi tần đang tụ tập nói chuyện. Khiến cho Phù Lạc đặc biệt chú ý không phải do diện mạo của nữ tử này mà là thái độ ngược lại của mọi người. Ngọc quý phi là khinh thường quét qua nàng một cái liếc mắt, đối với 1 phi tử đến muộn hại mọi người phải chờ đợi nhưng lại không có phản ứng gây khó dễ, cũng không giống như làm khso dễ nàng Tiệp Dư cố ý đến chậm kia a. Lan Hiên phi lại là lạnh lùng nhìn nàng một cái, trong mắt tràn ngập chán ghét. Những phi tần khác người thì có ghen tị, cũng có cười nhạo, tóm lại là không có một chút thân mật.

“Nô tì bái kiến Quý phi nương nương.” Nữ tử này thanh âm ôn nhu nhu nhược, thập phần dễ nghe, tròn mắt tựa hồ nước, mặt giống như hoa đào, tươi mát lịch sự tao nhã, đúng là 1 dạng mỹ nhân được ưa thích, mặc dù không kém Quý phi đẹp đẽ quý giá, Phù Lạc mị linh, Lệ Tiệp dư xinh đẹp, nhưng có một phen hương vị thanh nhã khác. Vậy làm sao mà mỹ nhân lại có thể khiến toàn bộ hậu cung tràn ngập bất mãn a?

Nàng kia giống như cảm giác được ánh mắt Phù Lạc(kỳ thật là nàng đang thưởng thức mỹ nữ), khiếp sợ nhìn thoáng qua Phù Lạc, kết quả là bị Phù Lạc tóm được cái nhìn ấy, theo đúng lễ tiết nàng thần nhiên cười. Phù Lạc vẫn là không có quen bầu không khí như vậy của hậu cung, vẫn là dùng phương pháp xử sự hiện đại đối với ai đều theo lễ tiết mà mỉm cười, tính chỉ chào hỏi. Đường như ánh mắt nàng kia lại thoáng run sợ, ánh mắt như nai con bị thương, thân mình cũng theo đó mà phát run, nhanh chóng cúi đầu.

“Như Tần tỷ tỷ, cũng là người tự phụ a, làm cho mọi người đều chờ một người là người a. Hoàng Thượng cũng không ở đây, người còn trưng cái vẻ yếu đuối a, chỗ vẫy đuôi mừng chủ a, chỉ sợ hiện tại cho dù người có tiếp tục giả bộ thể nào Hoàng Thượng cũng sẽ không liếc mắt 1 cái với người đâu, cũng không ngẫm lại cái thân phận dê tiện của người. Chúng ta cũng không có một ca ca thân làm thái giám a.” Nói chuyện đúng là Lệ Tiệp Dư, ngữ điệu châm chọc khiêu khích của nàng đúng là nhắm vào nữ tử kia, nguyên lai nàng là chính phi tần ngũ phẩm a.

“Tiệp Dư tỷ tỷ nói đúng a, cũng không nhìn xem chính mình là cái thân phận dê tiện gì. Mặt mũi nào, thân phận cũng là quá kém cõi a, vậy mà cũng vọng tưởng long ân, thật sự là vô sỉ a. Nhược không phải là Tiểu Nghĩa lương thiện, không lại để người dụ dỗ mất long ân a” Người đang nói hóa ra là kẻ theo chân Lệ Tiệp Dư sai đầu đánh đó Giang quý nhân.

Vị Tiểu Nghĩa kia bị nhắc đến liền quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Như Tần một cái.

“Chủ tử, nô tỳ ~”, Như Tần ánh mắt ủy khuất đỏ ngầu.

Nghe đến đó Phù Lạc đại khái cũng hiểu được, nguyên lai Như Tần này ban đầu hẳn là 1 cung nữ, ai ngờ chiếm được hoàng sủng, nữ tử trong cung đều cảm thấy thân phận nàng dê tiện, hiện tại cư nhiên lại ở trên đầu mình, trong lòng khẳng định là bất bình. Tỷ như theo ngũ phẩm Tiểu Nghĩa, ban đầu là chủ tử của nàng, hiện tại ngược lại lại đứng dưới Như Tần, trong lòng phần hận là có thể nghĩ được. Về phần vị Như Tần này vì sao được sủng ái, đại khái là vì lớn lên giống người nào đi.

“Tốt lắm, hôm nay các vị tỷ tỷ muội muội đều đã đến, là bản cung có việc muốn tuyên bố. Mọi người đều đã biết, ba năm một lần mùa xuân này tuyển tú lại bắt đầu. Nhóm tú nữ sẽ đều đến sau Trường Đình môn. Kế tiếp Lan Phi tỷ tỷ cùng Phù Phi muội muội sẽ vất vả bồi bản cung vì Hoàng Thượng mà lựa chọn, chọn lựa tú nữ hợp ý để hầu hạ Hoàng Thượng. Các vị muội muội chắc cũng muốn gương mẫu với các phi tần hậu cung, đừng để người khác chê cười mới được.”

Không thể tưởng được còn có 1 chuyện tốt như thế này, 1 lần xuyên qua còn được xem 1 buổi lễ tuyển tú long trọng, hơn nữa nghe được chính mình còn có thể đi giúp hoàng đế làm giám khảo, Phù Lạc trong lòng liền mừng thầm, như vậy chính là làm giám khảo của siêu cấp nữ sinh đi. Nghe nói tú nữ cả nước phải đến ba ngàn người đẹp, nhưng là bị thái giám hậu cung bí mật chọn lựa ba trăm, phỏng chừng bị quyền chủ tử hậu cung sai khiến (chính là chỉ Quý phi, Hiền phi cùng Phù phi) về sau chọn lựa chỉ còn lại mấy chục, rồi lại bị Hoàng Thượng chọn lựa một chút, phỏng chừng tỷ lệ trúng giải là tương đối thấp a.

Bất quá nói lại, Phù Lạc căn cứ theo sách được đọc tổng kết lại, dù hậu cung không có chủ tử (ý là hoàng hậu), thì cũng chỉ có quý, thực, đức, hiền bốn vị chính nhất phẩm phi tử mới có tư cách chọn lựa tú nữ, về phần bản thân mình chỉ hàng nhị phẩm có quyền giúp hoàng thượng lựa chọn tú nữ a, xem ra Ngọc quý phi này vẫn là thực chiếu cố muội muội này thôi.

Phù Lạc ở Hạm Đạm hiên đứng ngồi không yên tiêu sái đi đi lại lại. Ngày mai đi tuyển chọn tú nữ, quả thật có điểm mạo hiểm, trong hậu cung không biết có bao nhiêu nhân muốn nắm được nhược điểm điểm của mình, chỉ tử phương hưu. Nhưng vấn đề lại là, như vậy lại uống 1 chuyến xuyên qua, ba năm sau liệu có còn được tận mắt chứng kiến lần nữa hay không a, nói không chừng trong 3 năm này đã bị người ta hại chết, hoặc là lại xuyên qua trở về, nếu thật sự xuyên qua trở về, bản thân nhất định tức chết mà, có náo nhiệt mà không đi xem quả là lãng phí mà.

Cuối cùng rốt cục hạ quyết tâm, mạo hiểm cũng đáng giá. Nhưng là nàng muốn đi xem tuyển tú nữ còn cần một người là đồng lõa, sai, là giúp đỡ.

“Bích điệp.”

“Có nô tỳ, công chúa có gì phân phó?”

Phù Lạc đem Bích Diệp kéo đến nội thất, nhìn chung quanh xác định chung quanh không ai, mới nhỏ giọng giảng giải với nàng: “Bích Diệp, ngày mai ta nghĩ sẽ đi xem tuyển tú nữ, ngươi giúp ta tìm một bộ quần áo thái giám đến đây, không cần nói cho người khác nghe.”

“Công chúa.” Bích Diệp mở to hai mắt trông như không thể tin được, Phù Lạc cứ nhiên muốn làm ra chuyện khiến người khác bức mình “Gì chứ, ngài không phải cùng với Quý phi nương nương tự mình đi tuyển tú nữ sao, như vậy làm sao ngày mai nhìn thấy đẹp mắt a?”

“Chính là ngày mai mới nhìn rõ ràng a.” Vì che dấu động cơ muốn đi xem tuyển tú nữ cùng không có việc gì để làm nên Phù Lạc lại bổ thêm một câu “Bản cung cũng là vì đi xem tuyển tú nữ hư thật thế nào, các nàng không biết thân phận bản cung, bản cung sẽ dễ dàng phán đoán hơn a.”

“Nô tỳ tuân mệnh. Nhưng là công chúa như vậy không hợp tổ chế, nếu bị nương nương thấy, không biết sẽ nảy sinh ra chuyện gì đâu.” Bích Diệp thực lo lắng nói.

“Không có việc gì, chúng ta cẩn thận một chút là được, việc này ngươi đừng nói cho những người khác. Đi hỏi thăm tuyển tú ngày mai an bài đi, nghĩ biện pháp an bài a.”

Bích Diệp đi rồi, Phù Lạc ngồi dài cổ chờ nàng trở về, khó khăn lắm đến tận bữa tối mới nhìn thấy bóng dáng đáng yêu của Bích Diệp kia.

“Công chúa, ngày mai rất nhiều tiểu thái giám phải đi theo nội thị tổng quản thái giám Vạn Toàn công công đi Trường đình môn hầu hạ tú nữ mới tới, nô tỳ có một người quen là Tiểu Thuận tử ngày mai cũng phải đi.”

“Thật tốt quá, Bích Diệp, ngươi đi nói với Tiểu Thuận tử ngày mai bản cung cho hắn đến Hạm Đạm hiên hỗ trợ, về phần Vạn công công bên kia, bản cung thì sẽ giúp hắn nói, như vậy ngày mai ta có thể cầm thẻ bài giả mạo hắn đi xem tuyển tú nữ.”

Cả đêm Phù Lạc ngủ không an giấc, khó khăn lắm mới đến hừng đông, liền vội vàng gọi Bích Diệp tới giúp nàng giả làm tiểu thái giám, bởi vì thái giám vốn không ra nam ra nữ, một người đáng nữ tử, giả trang cũng không khó.

Phù Lạc ở trước gương đối tới đối lui “Bích Diệp, thế nào, có giống không a.”

“Giống, chính là công chúa giả thái giám không khỏi rất thanh tú 1 chút.”

“Bích Diệp, chốc nữa Tiểu Thuận tử đến đây, người khiến hắn giúp người đủ các thể loại nha, về phần ta, người nói ngày hôm qua ban đêm lạnh, hôm nay muốn nằm trên giường nghỉ ngơi, không cho phép bất luận kẻ nào đã quấy rầy.”

“Vâng, công chúa.”

Ở bên trong thất sau khi dùng bữa sớm, Phù Lạc được Bích Diệp trợ giúp từ cửa sau chuồn ra khỏi Hạm Đạm hiên, gia nhập đội ngũ thái giám đang chậm rãi hướng Trường đình môn đi đến.

“Người là người mới, thấy thế nào cũng lạ mặt.” tiểu thái giám đi tới bên cạnh Phù Lạc hỏi.

“Là Tiểu Thuận tử hôm nay có chút việc, để cho ta tới thay hắn trong chốc lát.”

“Ta có hỏi là sao hắn không tới đây, người tên gì?”

“Ta gọi là tiểu Lạc tử. Đại ca a, ta mới tiến cung được vài ngày liền gặp được loại đại sự này, đại ca có chi nhắc nhở ta một chút a.”

“Không thành vấn đề, ta gọi là Tiểu Đặng tử. Về sau có chuyện gì, cứ việc tới tìm ta, ta ở trong thị giam là thuộc hạ Đức công công, hắn đối ta còn thực chiều cố.” Bộ dáng đắc ý dào dạt, xem cái bộ dáng của hắn thì dường như cái Đức công công kia là thái giám phó tổng quản nội thị, bất quá Phù Lạc cũng chưa thấy qua, chỉ nghe cung nhân trong Hạm Đạm hiên đề cập qua.

Nói chuyện vậy bọn họ đã muốn tới Trường đình môn. Trường đình này ngoài cửa là đường hẻm thật dài, nhóm tú nữ trên xe ngựa từng chiếc từng chiếc chỉnh tề có thứ tự đứng ở ngoài cửa, liếc mắt thấy một cái vọng không đến đầu, trường đình nội môn còn lại là một cái trọng đại quảng trường, lúc này tổng quản thái giám Vạn Toàn đã ở chính giữa ngồi xuống, Phù Lạc cùng Tiểu Đặng tử và phải đến mười tiểu thái giám khác đứng ở phía sau hắn. Những thái giám này phụ trách dẫn dắt tú nữ, người duy trì trật tự, người thì phụ trách nhớ bài tử, xem ai được giữ lại, ai bị loại.

“Mấy ngàn tú nữ này đều phải do Vạn công công tự mình chọn lựa trước, bởi vì hắn biết Hoàng Thượng hỉ ác. Bất quá cũng phải xem xem những tú nữ này có thể hiếu kính hay không, nếu hiếu kính cho dù là Hoàng Thượng không thích cũng có thể qua, không tuyệt mỹ bất quá cũng có khả năng khác. Đừng nghĩ là vất vả, nếu có cơ hội, thời điểm Vạn công công tâm tình tốt, cũng sẽ thưởng thái giám chúng ta phía dưới này.” Tiểu Đặng tử ở một bên nhỏ giọng nói.

Phù Lạc chờ đến thân dài quá cổ rốt cục cũng thấy một đám tú nữ chân đi xiêu vẹo tiến vào Trường đình môn.

Một đám mỹ nữ liền như vậy thanh phong phù liễu bàn đi tới, lay động sinh tư, mỹ nữ nhiều như vậy tề tụ lại 1 chỗ Phù Lạc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tú nữ đầu tiên là từ đại thái giám trong nội giam chọn lựa, hơi phì, hơi gầy, hơi cao, hơi thấp đều đã bị loại bài tử. Trải qua nội giam lưu bài tử của tú nữ, tất cả lại một lần thướt tha tiêu sái đến trước mặt Vạn Toàn công công, Vạn Toàn ánh mắt sắc bén hướng về tú nữ xếp thành hàng dài đảo qua, đứng dậy hướng tới một vị tú nữ “Gầy.” Nghe nói như thế, tú nữ kia vẻ mặt nhất thời ủy khuất, yên lặng theo tiểu thái giám bên cạnh dẫn đường đi ra khỏi đội ngũ, xem ra là bị đào thải. Tuy rằng hối lộ đại thái giám này, nhưng là không có hối lộ trước mặt nên cũng không dám nhiều lời với Vạn thái giám này a.

Lúc này Tiểu Đặng tử lại tiến đến bên tai Phù Lạc nói chuyện “Những tú nữ trước mắt đều có xếp hạng a, đều là thân thích của các vị nương nương trong cung, mặt sau là cô nương của quan to hiền quý hoặc mấy đời nối tiếp nhau thừa ân trong nhà triều đình, mặt sau cùng còn lại là tú nữ cả nước từ các huyện tuyển mà đi lên.”

“Nga.” Phù Lạc trong lòng nhất thời hiểu được, chẳng trách các cô nương xếp hàng đầu này mặt đều vênh váo tự đắc.

Lúc này ánh mắt Phù Lạc theo thân ảnh Vạn Toàn đến bên 1 nữ tử thanh tú cao gầy, nữ tử này tướng mạo chỉ thuộc dạng tú nữ bình thường, nhưng bên ngoài khí chất cực kỳ cao ngạo, giống một ả gà mái tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

“Nghe nói, nàng là muội muội Lệ Tiệp dư được sủng ái trong cung. Mấy ngày hôm trước ta nhìn thấy Lệ Tiệp dư tìm Vạn công công tặng nhiều đại lễ a.”

Phù Lạc kinh ngạc nhìn nhìn Tiểu Đặng tử, xem ra tiểu thái giám này tin tức rất là linh thông a, nhất thời nhớ thương trong lòng.

Quả nhiên, phía trước một vị tú nữ bởi vì rất cao mà bị loại bài tử, muội muội này của Lệ Tiệp dư so với nữ tử kia còn cao hơn nữa lại giữ lại.

Kế tiếp chợt nghe đến Vạn Toàn thanh âm, “Cao, thấp, béo, gầy ~” liền đó đuổi đi bao nhiêu nữ tử ngàn dặm xa xôi đến tuyển tú, có cao hừng, có ảm đạm.

Tổ tú nữ thứ hai đi vào đến sân, có một người trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của Phù lạc cũng như ánh mắt của mọi người ở đây.

Nàng, như Hằng Nga trên cung quế trích lạc thế gian, như Đông hải long nữ thăng xuất thủy mặc, da không phấn mà mịn, thần không tỏ mà hút hồn, đẹp như tân nguyệt, diễm như hoa đào, tân nguyệt còn phải kém nàng một phần kiều diễm, hoa đào kém nàng một phần quý khí, nàng ta có sự đẹp dễ quý giá của Ngọc quý phi, cũng có kiều diễm Lệ Tiệp dư, tăng thêm một phần thanh nhã của Như Tần, xem như Phù Lạc đến Viêm Hạ hoàng triều đã được nhìn thấy nữ tử đẹp nhất.

Một bên Tiểu Đặng tử nhìn nước miếng đều chảy ra.

“Người có biết nàng là ai chăng?” Phù Lạc hỏi.

Tiểu Đặng tử mất nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại “Nàng người cũng không biết a? Nàng chính là kinh sư đệ nhất mỹ nữ thiên kim Lăng tiểu thư của Lễ bộ thượng thư đương triều. Nàng cùng Thượng Quan tiểu thư con Thượng Quan Tể tướng cùng được xưng là hai đại tài nữ Viêm Hạ hoàng triều chúng ta. Thượng Quan tiểu thư thành dự Vương phi, nàng mang tâm tưởng với Hoàng Thượng chúng ta, không thể tưởng được Lăng tiểu thư cũng vào cung, còn không biết Hoàng Thượng chúng ta sủng như thế nào đâu, mỹ nhân như vậy là của Hoàng Thượng có thể không đau lòng sao?” Nói xong, Tiểu Đặng tử còn kì quái nhìn liếc mắt Phù Lạc một cái, bổ thêm một câu, “Người nếu cũng là 1 nữ tử, khẳng định so Lăng tiểu thư không thể kém hơn”

Phù Lạc xấu hổ quay đầu đi, chỉ sợ hấn nhìn ra manh mối.

Mỹ nhân như vậy nhất quyết không vấn đề gì, dù không dứt lốt đại thái giám Vạn Toàn công công cũng không thể loại bài tử của nàng, huống chi nàng vẫn là thiên kim quan lớn trong triều “Lăng tiểu thư, đi đường mệt mỏi, Tiểu Quý tử còn không phù Lăng tiểu thư đi nghỉ ngơi.” Vạn Toàn hướng thái giám phía sau nói. Xem ra Vạn Toàn đối với vị Lăng tiểu thư này cũng là hết sức xem trọng a, hậu cung không biết lại có bao nhiêu tân phi nên Lăng tiểu thư vào cung cuộc sống hàng ngày sẽ gian nan đây.

Xem qua các tiểu thư khuê các, các tiểu nữ này cũng xem như hữu tình đi, trong đó cũng không thiếu người nổi bật, tuy rằng so ra kém Lăng tiểu thư như diễm dương bàn chú mục, nhưng là cũng có thể nói sáng lạng sinh huy, xem ra còn phải xem khẩu vị Hoàng thượng quyết định rồi.

Trở lại Hạm Đạm hiên, Bích Diệp rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Công chúa, không phát sinh chuyện chứ ạ?”

“Không có, tốt lắm a, Bích Diệp ngày mai ta còn đi nga, hôm nay là sơ tuyển, không thể tưởng được ba ngàn tú nữ liền bị loại một nửa số bài tử nha.”

“Đó là tự nhiên, cuối cùng cũng sẽ chỉ là 10 người cho ba năm được chọn thôi a.”

Phù Lạc âm thầm lú lười, tỉ lệ đào thải như vậy cao a.

“Công chúa, người ngày mai thật sự còn đi a, vạn nhất ~”

” Thực sự vạn nhất cái gì, người giúp ta chút đỉnh là được, dù sao Hoàng Thượng cũng không trở lại, cũng không sợ mất mặt, hẳn là không có vấn đề gì, người cứ an tâm đi, ta sẽ tốt thôi. Ta mệt lắm rồi, hầu hạ ta tắm rửa đi.”

Bích Diệp vì Phù Lạc buông vây trướng sau, thối lui đến ngoại thất, trong lòng cũng phi thường buồn bực, tính tình công chúa như thế nào thay đổi thiệt nhiều, mười ngày qua như vậy cũng không thấy đối hạ nhân vừa đánh vừa mắng, Hoàng Thượng không đến cũng không có kiểm cố này nọ nổi cáu, thật không biết Hoàng Thượng ngủ lại 1 đêm đó đã xảy ra cái gì, cư nhiên khiến công chúa trở nên dễ bảo.

Ngày kế, vòng thứ nhất phỏng vấn tú nữ còn lại tiếp tục, bắt quá Phù Lạc cho là cái gì mới mẻ, lại chui vào được hiện trường vòng này. Vòng này chủ yếu là kiểm tra nhĩ, mục, khẩu, mũi, phát, phu, lĩnh, kiên, bối, nếu có một chỗ không chu toàn sẽ đều bị đào thải, còn lại nói ra quê quán, tính danh, tuổi tác chính mình, nếu nghe thanh âm, hơi có hùng hậu, thô, khó nghe, vẫn đục, cà lăm cũng đều đào thải. Phù Lạc phát hiện cũng có nhiều tú nữ miệng lưỡi lưu loát nhưng giả nói cà lăm, xem ra người không muốn bị lựa chọn cũng có khối người a.

Phù Lạc liền thưởng thức loại người tinh thông này, không muốn chung 1 nam nhân, còn không phải cùng người thường bình thường hai mắt, 1 miệng. Nữ nhân hậu cung bình thường giống nhau đều chỉ là kỹ nữ cao cấp, chẳng qua ân khách chỉ là một người mà thôi, mỗi ngày đều phải trang điểm xinh đẹp, đón gió bán rẻ tiếng cười, cùng kỹ nữ có cái gì bất đồng, ngược lại có chút không bằng kỹ nữ tiêu sái, còn có thể chính mình chọn lựa nhập mạc chi tân. Không cần ở trong cung làm đủ mưa móc (ý là abc... a), muốn phong lưu khoái hoạt như thế nào đều thành toàn.

Đệ tam quan là nội giam lấy thước đo tay chân nữ tử, sau đó cho các nàng đi lại hơn mười bước, xem cái gọi là “phong độ”, cổ tay mà hơi ngắn, chỉ hơi xấu, cử chỉ hơi bất nhã, lược bài tử chỉ còn hơn một ngàn nhân.

Nữ tử qua tam quan này đại khái chỉ có một ngàn, đều trở thành cung nữ, nhưng là có trở thành hậu phi hay không còn phải thêm một bước quan sát. Sau khi vào cung, bà đỡ trong cung đem cung nữ phân biệt này dẫn vào mật thất tham này nhũ, nách, môn, vân da, trinh tiết. Trên người không thể có một vết sẹo, da thịt phải nhẵn nhụi sáng bóng, chỉ sợ làm thương long thể. Một ngàn người này lại tuyển ra ba trăm bởi vì đầu mục cung nữ, sau hơn một tháng sống ở trong cung, lại căn cứ tính tình các nàng, ngôn hành cùng với sở thích để vương, tuyển ra ba trăm năm mươi bởi các phi tần hoặc là bán phân phối các hoàng tử hoàng tôn vương công đại thần.

Ở vòng thứ tư Phù Lạc giả trang thành cung nữ, đáng tiếc bởi vì như thế nào cũng không che giấu được dung mạo tuyệt đẹp nhất của nhân gian kia, đành phải thay đổi hình dạng thường ngày, mỹ nhân chính là như vậy, tăng thêm giảm đi nhất thời cũng thất sắc không ít, huống chi là thêm vào 1 cái bớt lớn như vậy.

Đáng tiếc cuối cùng mật thất nghiệm trình tiết Phù Lạc vào không được, chỉ có bà đỡ cùng 1 người trong cung bí mật đi vào. Đang lúc Phù Lạc cảm thấy không thú vị, đột nhiên nhìn thấy Lí mẹ từ bên trong đi ra, khuôn mặt tức giận, Phù Lạc lại cảm thấy các nàng ở bên trong hiện ra một tia vui sướng khi có người gặp họa. “Người đầu, đem tiện phụ thất trinh này lôi ra ngoài hành hình.”

Bên ngoài hai tiểu thái giám chờ đợi chạy như bay vào mật thất, lôi ra 1 tú nữ sắc mặt xám trắng, Phù Lạc biết nàng. Đến từ phía nam, phụ thân làm quan, cho nên không hề thông qua tiền tam quan, nàng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đối với người triu mến, ngay từ đầu đã không nói chuyện gì nhiều, bộ dáng thật có tâm sự. Không thể tưởng được nữ tử như vậy sẽ hương tiêu ngọc vấn, Phù Lạc biết chính mình không nên chớ mồm vào, việc này thân phận nàng hiện tại cũng không đến lần quần.

Nhưng ánh mắt của nàng chính là không ly khai khỏi thân ảnh phiêu phiêu kia. Trước khi chân nàng bị kéo ra khỏi cửa phòng.

“Dừng tay.” Phù Lạc hô lớn.

5. Chương 5: Tú Nữ Phong Vân

Nghe tiếng hô ấy Lý ma ma cùng tiểu thái giám chịu trách nhiệm hành hình nhất thời như bị điểm huyết ngừng lại, nhìn lại hóa ra là tiểu cung nữ, Lý ma ma nghe khẩu khí lớn còn tưởng rằng là gặp phải chủ tử

trong cung cơ, mà lại thấy trang phục cũng giống mình mà thôi, chủ tử bình thường trong cung chỉ có bị nàng khi dễ, không có khi dễ được nàng.

Lý ma ma lập tức điều chỉnh tư thế, hai tay chống nạnh, mắt trợn lên như mắt cá chết, nghênh ngang bước dài đến bên Phù Lạc, duỗi ngón tay chỉ chỉ lên trán Phù Lạc mà nói “Người một cái tiểu tiện nhân, tên gì, muốn làm gì hả.”

Phù Lạc bị nàng chỉ thối lui một bước dài, phỏng chừng ngày mai không cần hoa cũng có thể có quả (thề đoạn này chả hiểu gì cả). “Lý ma ma, cô nương này bắt quá là mất trinh, người đem nàng trục xuất cung là được, tội gì phải lấy mạng của nàng. Ma ma, cứu 1 mạng người bằng xây tòa tháp bảy tầng a”

Phù Lạc thấy Lý ma ma không nói câu nào, còn tưởng rằng nàng bị chính mình nói cho động lòng vì thế chân thành nói tiếp: “Huống hồ, cô nương thất trinh cũng không nhất định là cùng nam tử bất chính, trước đây nếu té bị thương, hay cười ngửa đầu khả năng gây lên tình huống thất trinh a.”

“Ha ha ha.” Lý ma ma ngắt nghẻo cười sáng lạn, thanh âm lạnh lạnh như tàn phá màng nhĩ của mọi người. “Người một cái cung nữ nho nhỏ, dám nói ta không hiểu nghiệm thân tú nữ thế nào sao? Người biết, nếu người biết thế nào là thất trinh, 1 cái khuê nữ cũng biết a, hừ. Muốn thay nàng cầu tình ư, người cho người là chủ tử trong cung sao? Cho dù là chủ tử trong cung, cũng không dám nói chuyện như thế với ma ma ta đâu. Ta quên mất, cái bộ dạng ma chê quỷ hờn này mà để Hoàng thượng nhìn thấy chắc bị đánh chết đấy, còn vọng tưởng làm chủ tử a. Người đâu, đem cái tiện nhân này cùng xuống đánh hai mươi trượng.”

“Người, thật không biết nghĩa khí là gì.”

“Tốt lắm, lại còn dám cãi, đánh mạnh cho ta” Tiểu thái giám lập tức chạy tới tha Phù Lạc xuống.

Lúc này Phù Lạc cũng không dám tiết lộ thân phận của mình, đành phải chịu đau đớn, cũng đột nhiên hiểu được nữ tử trong cung này không có một người nào, không có một cái suy nghĩ trong lòng là bình thường, đặc biệt các ma ma này cũng giống như Dung ma ma thôi (Dung ma ma trong Hoàn châu cách cách a). Đột nhiên cũng tỉnh ngộ thiên ý thực sự, trong cung này không có chuyện bênh vực kẻ yếu a, đặc biệt đối với cung nữ thì họ không có quyền nói chuyện. Nếu không phải bởi vì chính mình đã là cung nữ trong cung, ghi lại trong danh sách, Lý ma ma cũng không biết mình và cái chủ tử kia có điểm gì liên hệ, nếu không nàng sợ mình phải nhận trượng đi.

“Cô nương, ta cũng không giúp được người, người còn có lời gì muốn nói không?” Phù Lạc giẫy khỏi tiểu thái giám, chạy vội tới trước nàng kia.

“Cám ơn người, tỷ tỷ, ta như vậy trở về cũng chỉ có một con đường chết, ở trong này chết cũng sạch sẽ.” Nói xong lại xuất ra một nhẫn ngọc, nhét vào trong tay Phù Lạc, là vật gì những người đó hoàn hảo không có phát hiện, nếu không nhất định sẽ bị Lý ma ma tịch thu. “Tỷ tỷ, nếu có một ngày người đi ra ngoài, đến Nam Bình phủ, tìm người tên là La Nhân, đem cái này giao cho hắn, nói Ngọc Giới thực xin lỗi hắn, chỉ nguyện kiếp sau gặp lại.” Nói rồi nước mắt bị thái giám lôi nằm trên ghế hành hình.

Phù Lạc tự nhiên cũng là không chịu được hình phạt. Lý ma ma thì ở bên cạnh cười ha ha, nói rằng đây chính là kết cục của kẻ dám xen vào chuyện của người khác.

Phù Lạc gắt gao cắn chặt răng lại, đếm từng cú đánh giáng xuống, nước mắt nhịn không được chảy xuống, càng chảy càng nhiều, càng lưu càng hung. Nhìn nữ tử bên trái đã sớm bị gậy gộc đánh máu tươi đầm đìa hôn mê bất tỉnh, trong lòng đối với toàn bộ hậu cung cùng hoàng gia tràn đầy oán hận, bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, mình tại sao lại chui tọt đến cái hậu cung này a, còn bị đánh đến tình trạng này, Phù Lạc trong lòng chỉ có thể không ngừng nguyên rửa cái Lý mama chết tiệt kia, ảo tưởng của nàng cũng có giảm bớt chút đau đớn.

Nàng biết mình không thể choáng váng, nếu không sẽ khiến người khác biết mình đến từ đâu, phỏng chừng sẽ đau đến chết oan uổng như vậy, chết cũng chả sao, nhưng là không thể chết thê thảm như vậy, như vậy không đáng giá, cổ đại còn chưa có ngắm đủ, cái Lý mama chết tiệt kia nàng còn chưa có trả thù a, sao có thể cứ như vậy chết a.

Ở Phù Lạc cũng đã có phần choáng váng hôn mê, cuối cùng cũng kết thúc việc trừng phạt. Lý mama xoay người tiếp tục tiến hành công tác của nàng, hai tiểu cung nữ phía dưới nhìn tình trạng của Phù Lạc, cảm

thấy đồng tình chạy nhanh tới.

“Tỷ tỷ người không sao chứ, người ngụ ở chỗ nào a, chúng ta đưa người trở về.”

“Hạm Đạm hiên, Bích Diệp.” Phù Lạc yếu ớt thốt không lên câu rõ ràng, hoàn hảo là hai cái nha đầu đều thực thông minh, một cái chạy nhanh chạy đến Hạm Đạm hiên thông tri Bích Diệp.

Trong cái khoảnh khắc nhìn thấy Bích Diệp, Phù Lạc nhất thời yên tâm mà ngất đi.

Người dưới thấy người đến là đại cung nữ Bích Diệp của Hạm Đạm hiên, cho nên cũng không dám đắc tội, chạy nhanh đi lên hỗ trợ, Bích Diệp cuối cùng là đem Phù Lạc nâng trở về Hạm Đạm hiên.

Nhưng là Phù Lạc vẫn sốt cao không giảm, hôn mê bất tỉnh, miệng rên hừ hừ đau. Gấp đến độ Bích Diệp không có cách nào, chỉ có thể dung thuốc mỡ của cung nữ bình thường bị trừng phạt mà bôi lên vết thương, dùng nước lạnh đắp trán Phù Lạc để hạ sốt.

Ban đêm, Phù Lạc rốt cục cũng tỉnh lại.

“Công chúa, người không cần dọa nô tỳ a, kẻ nào to gan dám đả thương công chúa là người a? Bích Diệp nên làm gì bây giờ, lại không dám đi thỉnh Thái y, nhưng nếu không mời Thái y, thương thể của công chúa làm sao đây?”

“Bích Diệp đi mời Thái y đi, tùy cơ ứng biến vậy.” Sau khi Phù Lạc thanh tỉnh, đau đến ứa lệ, xem ra thân thể chính mình cũng không ổn lắm a, không mời Thái y phỏng chừng sẽ có nguy hiểm đến tánh mạng a.

“Công chúa, Thái y đến đây.” Bích Diệp vì Phù Lạc buông trưởng gấm xuống, cách trở tầm mắt Thái y.

“Lục Thái y, Bồn cung như vậy muộn rồi còn mời người, chỉ vì 1 cung nữ xem bệnh. Bồn cung xử phạt nàng hơi chút nặng tay, lại không muốn tại Hạm Đạm hiên gây ra án mạng, liền vất vả nhờ Lục Thái y vì nàng trị liệu một chút đi. Bồn cung đều có trọng thưởng.”

“Vi thần tuân mệnh.”

Khi Lục Thái y đi tới cửa, thanh âm Phù Lạc lại vang lên nói “Chuyện nhỏ như vậy, Lục Thái y cũng không cần nói cho người khác biết.”

“Vi thần biết, vi thần biết.” Vị Lục Thái y này cung kính lui xuống.

Kỳ thật lúc sai Bích Diệp đi thỉnh Thái y, Phù Lạc đã sớm đến phòng Bích Diệp, chờ đợi Lục Thái y trị liệu.

Đối với bên ngoài, Phù Lạc cho tuyên bố là bị phong hàn, toàn bộ Hạm Đạm hiên chỉ thấy có người của nàng là Bích Diệp cùng Bích Ngõ, bất quá người khác hết thấy đều không biết chút nào.

Chỉ có thể nằm lỳ ở trên giường Phù Lạc cảm thấy nhàm chán sắp nổi điên, áo ngủ cổ đại cũng là phức tạp a, nơi này là dây buộc, nơi đó cũng là dây buộc, quần mỗi lần mặc cùng thoát ra cũng làm cho nàng đau đến rơi nước mắt. Thật sự là không thể nhịn được nữa a.

Vì thế phân phó Bích Diệp lấy ra giấy cùng bút, vẽ một bộ váy ngủ hiện đại dây buộc bên hông, mặc cùng cởi đều thực phương tiện, nhưng lại thực phiền dặt cùng gợi cảm, nơi này lại dùng vải vân cẩm thượng đẳng làm thành cho nên hiệu quả lại càng tốt.

Bích Diệp cầm bức tranh của Phù Lạc đi may trong vòng 1 đêm thì xong, cái khác thì vài ngày tới thì sẽ xong. Một loạt màu trắng, chính là hoa văn khác nhau mà thôi.

Tắm rửa sau, Phù Lạc đem áo ngủ mặc vào, lay động tiêu sái đến trước mặt Bích Diệp (không lay động không được a, chân hơi cử động liền đau à, thái giám hành hình đó thực sự có tay nghề mà, phỏng chừng trong mộng máu đã sớm mơ hồ, nhưng là bên ngoài mộng cũng là hoàn hảo không tổn hao gì, sẽ không làm cho người ta nhìn ra là động khổ hình).

“Công chúa, người mặc thể này thật đẹp a.” Bích Diệp nhìn đến Phù Lạc, hai con mắt đều chăm chăm tán thưởng.

Phù Lạc cũng tưởng tượng kha khá bộ dáng của mình, nhưng là trong gương đồng chiếu ra bộ dáng đều là mơ mơ hồ hồ, hướng chi nơi này còn không có gương to như hiện đại đâu. Nghĩ đến đây, Phù Lạc chợt nhớ tới trước khi xuyên qua đã từng xem qua dùng nước tinh chế tạo gương tình chương.

“Bích Diệp, trong cung này có hay không khối thủy tinh lớn a?”

“Thủy tinh hình như có a, nô tỳ nhìn thấy trong cung Quý phi nương nương còn có bình hoa khắc từ thủy tinh a, thật sự tuyệt mỹ.”

“Vậy người đi xem còn thủy tinh không chọn lấy khối nào lớn nhất, sau đó cho nhóm công tượng cắt nó thành 1 miếng lớn thật bằng phẳng, phía sau tráng 1 lớp bạc. Cuối cùng đem thủy tinh khảm lên gỗ tử đàn làm giá đỡ.”

“Công chúa, người lại muốn làm cái gì a?”

“Người cũng đừng hỏi, mau đi đi, chờ khi làm xong người sẽ biết.”

Cuối cùng khi cho Bích Diệp đứng trước tấm thủy tinh chế thành gương thấy rõ rãnh mạch bộ dáng của mình liền kinh hãi “Công chúa, làm sao người biết làm loại này gương này a?”

“Nga, ta là ngẫu nhiên đọc ở trong một quyển sách, lâu quá rồi không nhớ rõ, ngày đó đột nhiên lại nhớ đến.”

Kế tiếp Phù Lạc lại nằm úp sấp trên giường tiếp tục cuộc sống nghỉ ngơi, trong khi cho người làm tiếp 1 cái chụp đèn bằng thủy tinh, đem viên dạ minh châu quả cưới của Ngọc Chân quốc đặt vào trong, trên bóng đèn cho điêu khắc 1 cái hoàng lê mọc trên thuyền nhỏ tinh mỹ tuyệt luân, cũng cho Bích Diệp dùng các vải dệt nhiều màu chế thành chụp đèn, như vậy thì có các loại ánh sáng nhiều màu khác nhau, hơn nữa ánh sáng dạ minh châu đủ để chiếu sáng lên toàn bộ phòng, so với đèn chân không hiện đại cũng không kém cõi, buổi tối đọc sách cũng không sợ chúc quang lóa ra làm tổn thương mắt.

Không chỉ vậy, Phù Lạc còn làm cho chiếc ghế trúc có thể lắc lư theo nhịp nằm thật thoải mái.

Bất quá Phù Lạc đặc ý nhất vẫn là Lãnh hương hoàn, khi vô sự chợt nhớ tới Lãnh hương hoàn của Bảo Thoa trong Hồng Lâu Mộng, nguyên liệu ở cái nơi hiện đại ô nhiễm quả là thiên kim khó tìm, ở cổ đại này cũng có thể thử xem.

Nhớ rõ đích thực Lãnh hương hoàn trong Hồng Lâu Mộng chỉ dùng nhụy 12 bông bạch hoa mẫu đơn nở ở mùa xuân, nhụy 12 bông bạch hoa mẫu đơn nở ở mùa hè, nhụy 12 bông bạch hoa mẫu đơn nở ở mùa thu và nhụy 12 bông bạch hoa mẫu đơn nở ở mùa đông chế thành. Đem tứ dạng nhụy hoa này trong một ngày xuân phân năm sau phơi khô, đồng loạt nghiền hảo; vừa dùng 12 tiền nước mưa ngày hôm đó, 12 tiền sương sớm bạch lộ ngày hôm đó, 12 tiền tiết sương giáng ngày hôm đó, 12 tiền tuyết ngày hôm đó, cùng tứ dạng thủy điều hoà, cùng được, lại thêm 12 tiền mật, 12 tiền đường trắng, chế thành đại viên long nhãn, thịnh ở cũ từ đàn nội, chôn ở lê hoa thụ nền tảng hạ. Tiết Bảo sai mà phát bệnh, lấy ra ăn 1 hoàn, dùng 12 phân hoàng bách tiên canh mà uống cùng. Mà ở nơi này, Phù Lạc tưởng nó bất quá là nhụy hoa làm thuốc, cho nên ngày bình thường hỗn hợp có mật, thuần túy làm món điểm tâm ngọt, coi như là kẹo cổ đại đi.

Thuốc này chính là dùng là thủy chú ý, hoàn hảo dưới cái nóng mùa hè ngự y hoàng triều viện đều có thu thập, quả nhiên không hổ là thái y viện của hoàng gia a, Phù Lạc thầm khen.

6. Chương 6: Bất Lai Vô Sự

Ngày mười lăm tháng tư, hướng hội

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.” Phù Lạc kính cẩn nghe theo đối với Ngọc quý phi hành lễ nói.

“Miễn lễ đi. Người cẩn thận giữ mình 1 chút, bản cung lần trước gặp người, thấy người khí sắc thập phần không tốt a.”

“Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp bệnh đã tốt hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi, hôm nay đúng là có một việc sự tình thực sự muốn dạy cho người.”

“Thỉnh nương nương phân phó.”

“Muội muội cũng biết, tân tú nữ được tuyển sẽ ở lại trong cung trải qua một tháng huấn luyện lễ nghi cung đình cũng như tài năng sau đó đợi Hoàng Thượng sắc phong, khi đó Hoàng Thượng cũng sẽ xem xét có đem các nàng lưu lại, hoặc là chỉ bán phân phối cho long tử hoàng tôn, vương công đại thần liên can làm thế thất. Các nàng sau này đều là nữ nhân thân phận tôn quý của Viêm Hạ hoàng thất chúng ta, cho nên việc huấn luyện tú nữ mới tới lễ nghi này, lệ hướng đều rất quan trọng.”

Ngọc quý phi nhuận một ngụm trà rồi nói tiếp: “Huấn luyện lễ nghi này từ trước đều là phi tần trong cung từ tam phẩm trở lên phụ trách. Nay phi tần trong cung từ tam phẩm trở lên cũng chính là bản cung, Hiền phi cùng muội muội người. Hiền phi nay đại hoàng tử lại bệnh, không rảnh chiếu cố, bản cung mỗi ngày xử lý việc hậu cung đã muốn sút đầu mẻ trán, lần này cũng chỉ có thể làm phiền muội muội người.”

“Được dốc hết tài cán vì nương nương chia sẻ ưu lo là vinh hạnh của thần thiếp.”

Ngọc quý phi mỉm cười gật gật đầu. Nhưng là thời điểm Phù Lạc quay đầu đi trong mắt của nàng lại hiện lên một tia âm ngoan. Trước kia Phù Lạc ngạo mạn thấp kém nhưng là đối với Ngọc quý phi mà nói không có chút uy hiếp, bất quá là một thuộc hạ 1 phen mượn dao giết người mà thôi. Nhưng hiện tại nàng liền giống như cái đinh trong mắt của nàng ta, nhìn nàng lại thấy được bộ dáng hoàng hậu Ngọc Thực quốc năm đó, cũng là vị đệ nhất mỹ nữ Ngọc Thực quốc kia hoàng hậu làm cho mẫu phi của nàng mất thánh sủng, hậm hực mà chết, chính mình từ nhỏ cũng phải chịu khi dễ. Nay nàng quyết không cho phép Phù Lạc cướp đi Hoàng Thượng của nàng ta, quyết không cho phép chuyện Ngọc Thực quốc năm ấy tái hiện.

Trở lại Hạm Đạm hiền, Phù Lạc đem tin tức này nói cho Bích Diệp cùng Bích Ngô, nào ngờ Bích Ngô nghe xong lông mày nhất thời nhíu lại.

“Bích Ngô, có cái gì không ổn sao?”

“Không phải ạ, hồi nương nương Bích Ngô chính là lo lắng nương nương thân mình chịu không nổi.”

“Chuyện này không cần lo lắng, chính là bản cung đối với việc giáo tập lễ nghi như thế nào còn không phải thực hiểu được, lo lắng nhất thời điểm xấu mặt a”

“Nương nương không cần lo lắng, bên cạnh thì sẽ có mama giáo tập các vị tú nữ lễ nghi, nương nương ngày thường chỉ cần khi rảnh rỗi đi xem xét, sợ chính là tú nữ nhóm tranh đấu gay gắt, gây nháo ra cái gì gièm pha sẽ không tốt lắm.” Phù Lạc cũng là người thông minh, một chút liền nghe ra lo lắng sự tình của Bích Ngô.

“Bích Ngô, sắc phong kia sao lại thế này a?” Bởi vì Phù Lạc cùng Bích Diệp đến từ Ngọc Thực quốc, đến Viêm Hạ hậu cung này cũng mới được hai năm, không rõ ràng việc tuyển tú lắm cũng có thể lý giải được.

“Hồi nương nương, đó là tuyển ra năm mươi danh tú nữ khiêu tập thể một khúc vũ, chúc phúc Hoàng Thượng cùng Viêm Hạ hoàng triều ta, đại khái là như thế, nương nương không cần lo lắng, đều có Lê thanh viện giáo hội các tú nữ này luyện tập. Ngày sắc phong ấy Hoàng Thượng sẽ căn cứ biểu hiện của các vị tú nữ mà ban cho, cho nên nhóm tú nữ đều rất chú trọng học phong vũ, cũng không dễ dàng chỉ chú ý đến phân tranh đấu. Nghe nói duy nhất một lần có 1 tú nữ vì tranh thủ vị trí, cứ nhiên hạ độc một tú nữ khác.”

Ai, Phù Lạc thâm than một hơi, còn chưa có nhìn thấy Hoàng Thượng, cũng đã sớm bắt đầu cạnh tranh tàn khốc, chính mình nhất định cũng cùng những người nơi này chịu bị kịch đó a, chính là rất nhiều người không hiểu được mà thôi.

Trong bóng đêm.

“Nương nương có gì phân phó, lão nô nhất định dốc lòng hết sức.”

“Lí mama người làm việc bản cung vẫn đều rất yên tâm. Lần này người phụ trợ Phù Phi tiến hành huấn luyện lễ nghi, đối với nàng cần phải vô cùng cung kính, đối với tú nữ thì mama nên giúp Phù phi lập uy, cũng đừng để cho tú nữ khinh thường nàng mà thấy nàng chỉ đứng sau Quý phi nương nương. Cần phải

cho các nàng đều biết và nói rằng Quý phi cùng Phù phi mới là trở ngại sủng ái lớn nhất của các nàng mới được.”

“Nương nương yên tâm, chuyện khác lão nô này không dám nói, nhưng sự này lão nô nhất định vì nương nương làm thỏa đáng.”

“Ân, con thứ hai của mama là thủ hạ của cha ta đương sai cũng đã vài năm đi, bản cung sẽ nói cùng cha cho lệnh lang rèn luyện chút, nhất định không thể ủy khuất người một nhà đi.”

“Tạ nương nương đại ân đại đức.”

Ngày kế, Phù Lạc mang theo Bích Diệp cùng Bích Ngô đi tới Thể nguyên điện nhận huấn luyện tú nữ.

“Thỉnh an Phù phi nương nương.” Chúng tú nữ trăm miệng một lời nói.

“Các vị muội muội vào cung, sau này chính là người một nhà. Bản cung bỗng nhiên nhớ tới một cái chuyện xưa, không biết các vị muội muội có hứng thú nghe hay không a.” Dứt lời cũng không đợi chúng nữ trả lời, có ai dám nói các nàng không muốn nghe đâu.

“Từ trước, có một quốc gia tên là Cốc hồ. Quốc vương A Sài có 20 con trai. 20 con trai này của hãn người người đều rất bản lĩnh, khó phân cao thấp. Nhưng là bọn họ tự cao bản lĩnh mạnh cũng không đem người khác để vào mắt, cho rằng chỉ có chính mình mới là nhất. Bình thường 20 con trai thường thường tranh đấu gay gắt, gặp mặt liền chằm chọc nhau, ở sau lưng cũng kéo bè nói xấu đối phương. A Sài nhìn thấy con mình không biết phải trái như vậy, rất là lo lắng, hãn hiểu được địch nhân thực dễ dàng lợi dụng chuyện này không chú trọng cục diện mà tiêu diệt từng bộ phận, như vậy quốc gia đứng trước an nguy không có một đường thoát. A Sài thường thường lợi dụng các cơ hội cùng tình huống đến tận tình khuyên bảo dạy các con ngừng công kích và đấu đá nhau, từ đó biết quan tâm lẫn nhau đoàn kết hữu ái. Nhưng là những người con đối lời nói của phụ thân đều vào tai trái ra tai phải, ở mặt ngoài làm bộ như vâng theo dạy bảo, trên thực tế cũng không để ở trong lòng, vẫn là làm theo ý mình như cũ. A Sài ngày ngày trôi qua rồi cũng già đi, hãn hiểu được ngày tại vị của chính mình sẽ không còn lâu. Những đứa con này làm sao bây giờ đây? Không còn người có thể dạy bảo bọn họ, phân giải chúng những lúc bất hòa, quốc gia kia chẳng phải muốn bị tứ phân ngũ liệt (tức chia năm xẻ bảy=mất nước) sao? Đến tột cùng phải dùng biện pháp hữu hiệu gì để chúng hiểu được tầm quan trọng của tình đoàn kết đây? A Sài càng ngày càng lo lắng. Có một ngày, hãn rốt cục cũng có chủ ý. Hãn đem nhóm con triệu tập đến trước giường bệnh, phân phó bọn họ nói: “Các người mỗi người đều bắn một mũi tên xuống mặt đất.” Nhóm người con không biết vì sao, nhưng vẫn làm theo. A Sài lại bảo đệ đệ Mộ Lợi Duyên của mình rằng: “Người tùy tiện nhặt một mũi tên bẻ gãy nó.” Mộ Lợi Duyên thuận tay nhặt lên một mũi tên bên người, hơi dùng một chút lực, tên liền bị chặt đứt. A Sài còn nói: “Hiện tại người đem tất cả 19 chi tên còn lại đều nhặt lên đến đây, buộc túm chúng lại thành bó, lại thử bẻ gãy nào.” Mộ Lợi Duyên bó tên lại, xuất hết khí lực, cắn răng xoay người, trên cổ gân xanh nổi lên, ép buộc đầu dây đại hãn, thủy chung cũng không thể nào bẻ gãy bó tên. A Sài chậm rãi chuyển hướng nhìn đám con, mở miệng nói lời nói thâm thúy: “Các người nhìn cũng đều thực hiểu được, một mũi tên, nhẹ nhàng bẻ gãy nhưng nếu cùng thời điểm hợp lại một chỗ, thế nào cũng không thể bẻ gãy. Huynh đệ cũng các người là như thế, đấu khí lẫn nhau, một mình hành động, thực dễ dàng rơi vào thất bại, chỉ có khi 20 cá nhân liên hợp lại, đồng tâm hiệp lực, mới có thể sinh ra lực lượng vô cùng, có thể chiến thắng hết thảy, bảo đảm quốc gia an toàn. Đây là đoàn kết lực lượng a!”

Nghe xong lời nói này của Phù Lạc, có người ngộ đạo mà gật đầu, có người không chút nào để ý, có người âm thầm kinh tâm, tỷ như Lăng Nhã Phong, nàng thật sự không ngờ Phù phi cư nhiên có thể giảng chuyện xưa sinh động có ngụ ý như vậy, cũng không có nghĩ đến nàng cư nhiên nguyện ý khuyên nhủ tú nữ mới tới như vậy.

“Bọn muội muội cũng luyện tập đi, bản cung cũng mệt mỏi rồi.” Phù Lạc nhấp 1 ngụm trà sau nói.

“Cung tiễn Phù phi nương nương.”

Phù Lạc đang muốn bước đi ra khỏi Thể nguyên điện, trước mắt đột nhiên hiện lên một thân ảnh quen thuộc: “Đó là ai?” Phù Lạc đối này Bích Ngô nói.

Bích Ngô theo ánh mắt Phù Lạc nhìn qua “Đó là mama giáo tập tú nữ lần này Lí mama.”

“Nga, nàng lai lịch thế nào a.”

“Nghe nói nàng trước kia là mama vú nuôi của đại hoàng tử, sau lại thăng lên chính bát phẩm thượng nghị Cự tư tán”

“Nói như vậy nàng là người của Lan hiền phi?”

“Chuyện này cũng không biết ạ, ngày thường cũng không có thấy nàng cùng Hiền phi nương nương qua lại gần gũi.”

Phù Lạc nhớ tới cái nữ tử số khổ tên Ngọc Giới kia, trong lòng một trận khó chịu, cũng quyết định vô luận kết quả có như thế nào, nhất định sẽ không bỏ qua cái Lí mama đáng giận kia.

Ngày kế Phù Lạc lại đi tới Thể nguyên điện, chính là dẫn nha đầu bên cạnh không cần thông báo, ngồi ngay ngắn ở bên trong thất, từ cửa sổ nhỏ hướng ra phía ngoài nhìn ra xa.

“Không cần bước lớn như vậy, người cho là tập hợp sao, quả nhiên là tiểu nữ nhi nhà nghèo, xem bước chân kia của người, hừ, cứ như vậy còn vọng tưởng được thánh sủng sao, cũng không sợ nương nương trong cung chê cười đi. Hảo hảo học Phù phi nương nương chúng ta trang dung tư thái đi.” Lí mama gậy trúc trong tay hung hăng quật cái kia tú nữ vài cái. “Như thế nào, không phục sao, còn dám trừng mắt với ta, người cho là tiểu chủ sẽ không dậy nổi sao, có gan ở trước mặt Phù phi nương nương chúng ta tố cáo ta a.” Bị bắt nạt vị tú nữ âm âm khóc lên.

“Bích Diệp, bản cung cũng rất giống Lí mama này sao?”

“Có thể là Lí mama muốn nịnh bợ công chúa đi.”

“Nịnh bợ, bản cung hận nàng đến muốn chết sớm 1 chút đi.”

“Ngô tiểu chủ, đi đường ngẩng đầu lên a, xem người như vậy chính là cái thứ bỏ đi, đi đường đầu cũng không dám ngẩng lên, cũng không sợ nương nương trong cung khinh thường, muốn là Phù phi nương nương của chúng ta nhưng cũng không phải là nữ nhi ruột thịt của hoàng hậu Ngọc Thực quốc đi, sau này đừng vọng tưởng tranh thủ tình cảm với Phù phi nương nương của chúng ta đi, cũng không nhìn xem chính mình là cái thân phận đề tiện gì đi.” Lí mama lời nói chanh chua lại tiếp tục.

“Bạch tiểu chủ, nghe nói tổ tiên người từng là đồ tể đi, không thể tưởng được đồ tể hậu đại cũng vào trong cung làm nương nương, xem thân thể tiểu chủ cũng béo a, quả nhiên có ông cố phong đi.” Lí mama chọc khiến các tú nữ một trận bật cười, vị Bạch tiểu chủ bị chế nhạo kia tức giận đến miệng đều thanh.

Phong chừng Lí mama này là đem cơ hội này đem các tú nữ giáo huấn 1 lần, duy nhất đối với Lăng Nhã Phong kia không dám làm càn, nhất là nàng trời sinh đều có một loại khí chất cao quý, làm cho người ta không dám khinh nhục, vả lại phụ thân của nàng lại là trọng thần triều đình, nhận được tín nhiệm của Hoàng Thượng.

Đang lúc Lí mama lại dùng gậy trúc đánh 1 tú nữ thì 1 thanh âm vang lên “Dừng tay.”

Lí mama nhất thời cảm thấy thanh âm này quen thuộc vô cùng, lại nghĩ đến cái cung nữ không lớn không nhỏ kia, kết quả vừa quay đầu lại nhìn đến là Phù phi, chạy nhanh quỳ xuống “Lão nô thỉnh an Phù phi nương nương.” Trong lòng lại một trận hoài nghi, thanh âm cái cung nữ không biết tốt xấu ngày ấy kia cùng thanh âm Phù phi như thế nào lại giống nhau thế.

“Mama đang làm cái gì vậy?” Phù Lạc mặt mang tia mỉm cười ý bảo Bích Ngô đưa y tháp đến đặt ở trong viện.

“Hồi nương nương, lão nô là đang giáo huấn tú nữ ạ, tú nữ này học tập lễ nghi thật sự rất không cần tâm, lão nô sợ các nàng đến lúc đó còn học không tốt lễ nghi, làm một nương nương bị trách phạt, mới không thể không ~”

“Phải không? Bất quá mới một ngày, mama chỉ biết những tiểu chủ đến lúc đó học không tốt lễ nghi, cần đối phải dãi thô bạo như thế sao?”

“Lão nô sợ hãi, lão nô chỉ là sợ những tú nữ này ngày sau đem lại cho nương nương thêm phiền toái, cho nên ~”

“Làm càn.” Phù Lạc đưa tay ném chén trà xuống, Lí mama sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

“Lí mama, lễ nghi trong cung giáo huấn hạ nhân khi chịu chủ tử trách phạt, có thể trốn sao?” Phù Lạc cố ý dài quá nửa nhịp.

“Cầu nương nương trách phạt, lão nô cũng là vì nương nương a, cầu nương nương tha thứ.”

“Người và ta vốn không quen biết, Lí mama dựa vào cái gì đối bản cung lại tốt như thế?”

“Lão nô, lão nô, chủ tử là chủ tử, lão nô tự nhiên nên vì chủ tử hết sức.”

“Nói cho cùng, chủ tử chính là chủ tử, năm mươi danh tú nữ ở trong này sau này đều là chủ tử của người, người bất quá chỉ là một chính bát phẩm chương tán, ở trong này tùy ý nhục mạ tiểu chủ, cư nhiên còn dám động thủ đánh tiểu chủ, giáo tập mẹ là giáo tập lễ nghi tú nữ sao như vậy, giống như này ác nô khi dễ chủ, hậu cung này không khí hoàn hảo sao được?”

“Lão nô, lão nô ~” Lí mama sợ tới mức đại hân đầm đìa, luôn biết nói Phù phi này không dễ chọc, không nghĩ tới hôm nay chính mình bị phản kích a. Vốn tưởng rằng hôm nay nàng không có tới, cho dù nàng đến đây, nêis cso gặp cũng biết vì nàng mà nhọc tâm cũng sẽ không trách phạt, như thế nào lại được nhận kết quả như thế.

“Người đâu, đem ác nô không biết tôn ti trật tự này xuống đánh một trăm trượng cho bản cung”

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, một trăm trượng này mà đánh, lão nô làm sao giữ nổi mệnh nhỏ a, nương nương tha mạng.”

“Còn không lòi xuống.” Tiểu thái giám lập tức xuống nặc, vượt qua đến lòi Lí mama xuống.

“Phù phi, Phù phi người dám động đến ta, ta là nữ mẫu đương kim đại hoàng tử, ngày thường ngay cả Hoàng Thượng thấy ta đều cảm tạ ta ngày đó cứu đại hoàng tử bị bệnh, người cư nhiên dám đối ta như thế a.” Lí mama như con mụ phát điên rống to giãy dụa muốn thoát khỏi thái giám.

Phù Lạc dường như không có việc gì vuốt vuốt tóc mai, “Chậm đã.”

Lí mama trong lòng nhất thời vui vẻ, nghĩ đến mới như vậy liền dọa được Phù phi.

“Ngay tại nơi này hành hình đi, cũng cho các vị tú nữ nhìn xem kết cục ác nô, sau này cũng quản giáo cung nhân trong cung của mình tốt 1 chút.”

“Người, người ~” Lí mama tức giận đến mức lấy tay chỉ thẳng Phù Lạc.

“Mama nay còn không lớn không nhỏ như thế, cũng đừng trách bản cung trách phạt đi. Cho dù Lan hiền phi mang theo đại hoàng tử đến cũng không thể nào cứu được người, Hoàng Thượng cũng không tha cho người 1 cái nô tài dám đánh tiểu chủ a, người không phải chủ tử đến thẳng là chủ tử. Bản cung đều đối đãi tú nữ mới vào cung như mọii mọii bình thường, người đánh các nàng chẳng phải chính là đánh ta?” Nói xong, bưng lên chén trà Bích Ngô mới rót nhấp một ngụm. Trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc cho chính mình càng ngày càng giống ác nhân trong phim truyền hình đi.

Tiểu thái giám ở phía xa cho bắt đầu dùng hình, đề Lí mama xuống, nhất trượng nhất trượng mà đánh, chỉ nghe Lí mama kêu như lợn bị chọc tiết.

Kỳ thật chính Phù Lạc cũng không xem dưới không nghe này đó, nhưng là vì muốn làm cho tú nữ trước mắt biết quy củ trong cung, cũng là vì chính mình uy nghiêm mà nàng làm như vậy, trong cung này những người thiện lương đều bị người khác khi dễ, một chủ tử lòng dạ yếu đuối đều không có cái kết cục gì tốt, hậu cung thực chính là chỗ tai họa ngàn năm a.

Nhìn lại các tú nữ đang ngồi, có người bị dọa choáng váng, có người bị dọa ngốc, cũng có người mặt không chút thay đổi, cũng có người khóe miệng mỉm cười, tỷ như Lăng Nhã Phong, điều này làm cho Phù Lạc không thể không đối với đệ nhất mỹ nhân kinh sư cùng với Viêm Hạ hoàng triều hai đại tài nữ chỉ nhất Lăng Nhã Phong nhìn với cặp mắt khác xưa. Phỏng chừng hậu cung sắp muốn khởi phong vân.

“Nương nương, Lí mama đã chết.”

Phù Lạc im lặng gật gật đầu, đây là lần đầu tiên nàng giết người, cái loại cảm giác này làm cho nàng cảm thấy chính mình toàn bộ trầm luân, rốt cuộc không đứng dậy, tay nàng đã muốn dính đầy máu tươi. Nàng chỉ có thể cười, một cái so với khóc càng khó chịu hơn.

“Nương nương, Lí mama này quả thật từng đã có công cứu đại hoàng tử, nếu Hoàng Thượng trách tội xuống ~~” Bích Diệp lo lắng hỏi.

“Nàng là bị trừng phạt đúng tội, Hoàng Thượng nếu trách tội, bản cung đều có đạo lý. Hồi cung đi.” Phù Lạc đã muốn không còn chút khí lực đối mặt hết thảy trước mắt.

Bước vào Hạm Đạm hiện một chốc, “Oa” liền phun ra một tiếng.

“Nương nương (công chúa)!”

Sau đó Phù Lạc chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, tiện nhân sự không biết, không muốn tỉnh lại, đối mặt chính mình đáng ghê tởm cùng cái hậu cung bẩn thỉu hiểm độc này.

Ban đêm lại tỉnh dậy tiếp tục ới, ới ra lại tỉnh, chịu đủ loại ép buộc.

“Công chúa, dùng chút cháo đi, ngài đã hai ngày chưa ăn này nọ.”

Phù Lạc lắc lắc đầu, nhắm mắt lại tiếp tục nằm xuống. Bích Diệp ở một bên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Nương nương không cần tự trách. Cái kia Lí mama hàng ngày ỷ vào đã từng cứu mạng đại hoàng tử, trong cung tác uy tác quái, lừa chủ khi nô, có thiệt nhiều cung nữ mới tới, không có một người như nàng thật không đáng tiếc. Nương nương hôm kia bắt bí Lí mama thật sự là đại khoái nhân tâm, Lý tiểu thư muội trong hậu cung đều thực cảm tạ nương nương a.” Bích Ngô ở bên tai Phù Lạc nhẹ giọng nói.

Thật lâu sau, Phù Lạc rốt cục mở mắt, không hề vô thần tuyệt vọng. “Dù sao rốt cuộc nàng cũng là một cái mạng người, ta man hành động theo cảm tình, ta thật hối hận, Bích Ngô, ta thật hối hận, ta không nghĩ, ta không nghĩ hai tay dính thượng máu tươi.” Phù Lạc kéo tay Bích Ngô, gối lên hai má, ô ô khóc lên.

Bích Ngô nhẹ nhàng vỗ lưng Phù Lạc, “Chuyện này không trách người, nương nương, muốn khóc liền khóc đi.”

Nhất thời nhớ tới người nhà phương xa, chính mình cơ khổ thể lương, hậu cung hiểm ác lạnh lùng, ủy khuất như vậy liền dâng lên trong lòng, rốt cuộc nhịn không được nước mắt, Phù Lạc “Oa oa” khóc rống lên, thật sự là khóc tới trời đen kịt, vòng hồng nhan kia suốt ba ngày mới tiêu đi xuống, cổ họng qua ngũ ngày mới khá lên đôi chút.

Từ đó về sau Phù Lạc cũng không tái đặt chân đến Thể nguyên điện, vừa đến nơi đó liền nhìn thấy như đất đầy máu tươi, giống như nhân gian luyện ngục. Thẳng đến ~~

7. Chương 7: Nhã Phong Vào Cung

“Công chúa, không tốt rồi.” Bích Diệp kêu to chạy vào.

Phù Lạc tâm nhất thời căng thẳng, vội vàng lấy tay sờ sờ cổ, hoàn hảo, đầu vẫn còn, chỉ sợ sau thời điểm này, đầu không còn ở trên cổ. Tại đây mạng người như cỏ rác, vừa nghe đến cái gì không tốt, Phù Lạc liền có cơ hội nghi là hoàng đế muốn giết chính mình nha. Nàng cũng không biết vì sao vẫn có cái loại ảo giác này, tóm lại cảm thấy dường như hoàng đế muốn giết mình a.

“Công chúa, Lăng tiểu chủ kia đã xảy ra chuyện.” Bích Diệp thở hổn hển nói.

Phù Lạc hít sâu một ngụm “Được rồi, sau này chỉ cần không phải Hoàng Thượng nói muốn chém đầu ta, người cũng không cần kích động như thế, làm ta sợ muốn chết.”

“Nô tỳ đáng chết.”

“Đừng nói đáng chết, mỗi người đều không đáng chết. Nói đi, nàng làm sao vậy?”

“Lăng tiểu chủ suất bị trật chân.”

“Như thế nào mà trật?” Phù Lạc cũng không nghĩ tới chính mình câu đầu tiên hỏi nói tự nhiên lại như vậy, mà không phải là “Có nặng lắm không a, nhanh thỉnh Thái y a” hay tương tự thế, xem ra chính mình cũng bị hậu cung tràn ngập mưu kế này khiến lạnh lùng hóa.

“Nghe nói là, Ngụy tiểu chủ đẩy Lăng tiểu chủ một chút, Lăng tiểu chủ liền theo bậc thang thượng quảng ngã xuống.”

“Nghiêm trọng lắm sao?”

“Nghe Thái y nói, chính là trật chân, chỉ sợ cần nghỉ ngơi chút đỉnh, hai tháng sẽ tốt lại.”

“Người vì sao nói không tốt?” Phù Lạc cảm thấy chuyện này chẳng qua là trong lúc đó tiểu chủ hậu cung tranh đấu, có liên quan chính mình hay sao a.

“Công chúa, tiểu chủ này xảy ra chuyện, bề trên hội trách cứ người phụ trách huấn luyện lễ nghi tú nữ là ngài a.”

Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến

“Phù Phi nương nương, Quý phi nương nương mời người đến Khánh Đồng hiến một chuyến.” Khi không Ngọc quý phi liền mau chóng sai người đến truyền Phù Lạc vậy a.

“Được rồi, phù bản cung đi đổi xiêm y đã.”

Phù Lạc đứng dậy đi vào nội thất, Bích Diệp cùng Bích Ngô đang muốn xoa phần miêu mi cho nàng, thì lại bị nàng ngăn trở.

“Bích Diệp, có thể hay không đem cửa ta mặt trang điểm tái nhợt một chút a. Bích Ngô, tùy tiện vẽ một búi tóc là được rồi, không cần quá sạch sẽ, tốt nhất là có chút hỗn độn a.” Hai cái nha đầu đều là nhân tinh (ý người thông minh), vừa nghe lời này như thế nào lại không biết tâm ý của Phù Lạc chứ.

Hiện tại đành phải làm bộ như thân mình không tốt, lấy đó để ứng phó Ngọc quý phi, tuy nói chuyện cũng không có gì to tát, nhưng là Phù Lạc cũng không muốn làm cho người ta lấy cớ lưu lại, đến lúc đó cho dù Ngọc quý phi có xem đến tình tỷ muội có khả năng trừng phạt mình, nàng này là phi tử điều bát, phỏng chừng chính mình cũng là khó thoát khỏi bị trách phạt, bất quá sợ nhất vẫn là sau này bị dùng làm bia đỡ trước hoàng đế.

Cứ như vậy một thân tố y, Phù Lạc ốm yếu đi tới trước mặt Ngọc quý phi.

“Thần thiếp thỉnh an quý phi nương nương.” Ngồi xuống rồi đến thời điểm đứng lên, còn cố ý quơ quơ thân mình, Bích Ngô chạy nhanh tiến lên đỡ lấy nàng, Phù Lạc nhìn thoáng qua nàng, trong lòng thoáng nghĩ quả nhiên là 1 nha đầu thông minh đặc sắc.

“Muội muội thân mình làm sao vậy?”

“Mấy ngày trước đây nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại.”

“Bản cung thấy lúc người trách phạt Lí mama, thân mình còn tốt lắm a.” Ngọc quý phi lạnh lùng hừ nói.

Phù Lạc không nói tiếp, không biết tiếp cái gì, Lan hiền phi hiện tại đã có mặt ở phiên tòa, xem ra hôm nay cũng thật có chút hương vị Hồng Môn Yến.

“Lí mama phạm lỗi bản cung đều biết, nhưng nàng dù sao cũng là mama hàng lão trong cung, lại là ân nhân đại hoàng tử, chính bát phẩm chương tán, như vậy sẽ không có, người làm như vậy có phải có chút quá tay, nhờ Hoàng Thượng truy vấn, bản cung trả lời như thế nào?”

“Nương nương giáo huấn phải, là thần thiếp quá xúc động, thần thiếp cam nguyện lĩnh phạt.”

“Hiền phi tỷ tỷ người xem phạt như thế nào a, Lí mama dù sao cũng là vú nuôi đại hoàng tử, cũng là người từ cung người mà ra a?”

“Lí mama sau khi thành chưởng tán, sẽ không là người Tường Vân cung nữa, thần thiếp cũng quản không được nàng, chỉ bằng hết thảy nương nương làm chủ vậy, chính là lần này nàng quả thật quá đáng, cứ nhiên dám đánh mắng nhóm tiểu chủ mới tới. Thần thiếp nghĩ đến Phù phi muội muội mặc dù có chút xúc động, nhưng lại có tình có lý, mong rằng nương nương khoan nhượng Phù phi muội muội đi.”

Phù Lạc trong lòng đối Lan phi có đôi phần tán thưởng. Về tình thì nàng ta cùng Lí mama kia có quan hệ, nhưng lại vì chính mình mà cầu tình, chẳng trách trong cung đâu cũng ca tụng nàng là đệ nhất tốt bụng a. Đáng tiếc Phù Lạc lạo xem qua khá nhiều tiểu thuyết, căn bản sẽ không tin tưởng trong cung này có người tốt.

“Phù phi còn không mau tạ ơn Hiền phi tỷ tỷ đã cầu tình cho người, nếu cứ như vậy, liền phạt phụng nửa năm đi. Người cũng nên sửa tính tình của người, nếu Hoàng Thượng trách phạt xuống dưới, ngay cả bản cung cũng cảm thấy mất mặt.”

“Đa tạ Quý phi nương nương, Hiền phi nương nương.” Bị nhân trừng phạt, vẫn phải mang mặt mỉm cười như cũ cảm ơn, cấp bậc thấp chính là uất ức a, chẳng trách mỗi người đều muốn đạt tới vị trí cao, trở thành hoàng hậu chấp chưởng hậu cung quyền cao chức trọng nha.

“Lần này gọi người tới còn có chuyện Lăng tiểu chủ hòa Ngụy tiểu chủ kia, mới vài ngày liền ra chuyện gièm pha như vậy, Phù phi người phụ trách huấn luyện tú nữ như thế nào vậy?”

“Thần thiếp đã nhiều ngày thân mình không tốt, vẫn không thể đi Thể nguyên điện, không thể tưởng tượng lại xảy ra việc này, thỉnh nương nương tha thứ. Thần thiếp tuổi trẻ không biết, mong rằng nương nương lại phái người đến hiệp trợ ạ.”

“Sai lầm rồi, chính là sai lầm rồi, còn dùng thân mình không tốt đến từ chối. Người đi chép nữ giới mười lần, xem xét lại tính tình của mình.” Quý phi tức giận đến mức mắt đều trợn tròn.

“Vâng ạ.” Phù Lạc thực ủy khuất cáo lui.

“Công chúa đừng để ở trong lòng, Quý phi nương nương cũng là ngại Hiền phi nương nương, mới không thể không trách phạt người.”

Phù Lạc đối Bích Diệp vì Ngọc quý phi nói tốt có một tia kinh ngạc, nhất mực nghĩ nàng cũng là vì trấn an chính mình, cho nên cũng không để ở trong lòng.

Thể nguyên điện

Lăng Nhã Phong nhìn thấy Phù Lạc xuất hiện, lập tức giây dựa yếu ớt đứng dậy thỉnh an.

“Muội muội có thương tích trong người không cần đa lễ. Bản cung chính là đến xem thương thế của người, người chịu ủy khuất rồi, có cái gì cần cứ việc phân phó thị tì, hảo hảo dưỡng thương.” Nói rồi lại ý bảo Bích Diệp cùng Bích Ngô đem mang vật phẩm bổ dưỡng đặt lên bàn.

“Tạ nương nương quan tâm, Ngụy, Ngụy Lan nàng ra sao rồi ạ, nương nương ~~” Lăng Nhã Phong vẫn là cố ý dựa vào thị tì mà thị lễ. Đối mặt với Lăng Nhã Phong có đôi chút kiêu căng tự cao như vậy, Phù Lạc tâm chột trầm xuống, xem ra lại là một người khó đối đầu a.

“Bản cung đã muốn trách phạt nàng, tranh thủ tình cảm hại người như vậy bản cung cũng hồi bẩm Quý phi, đem nàng biếm làm cung nữ.” Phù Lạc tự mình nâng Lăng Nhã Phong đứng dậy.

“Ngụy Lan muội muội thiếu suy nghĩ, cũng là nhất thời hồ đồ, nương nương cũng không thể nào ~~”

“Nhã Phong muội muội tâm địa của người thật tốt, chính là người như vậy ở trong cung tuyệt không nuông chiều. Muội muội hảo hảo dưỡng thân mình, chuyện này của nàng ta đừng lo lắng.”

“Vâng, tháng sau khiêu vũ ~~?”

“Bản cung cũng thực tiếc hận.”

“Thảo phong vũ là vì chúc phúc triều đại ta hưng thịnh vĩnh hằng cát tường chi vũ, thần thiếp cũng muốn góp chút công sức, nương nương hãy cho Nhã Phong ở phía sau màn vì nhóm tú nữ khiêu vũ mà gây đàn, coi như là hết lòng hết sức vậy.”

Nhược hôm nay là gặp được chủ tử này, có lẽ đều cho rằng ở phía sau màn gầy đàn tranh thì có cái gì có thể hấp dẫn Hoàng Thượng, cũng sẽ không tạo ra uy hiếp gì, nói vậy cũng không hội cự tuyệt.

“Như vậy có thể hay không quá ủy khuất muội muội?”

“Sẽ không ạ, Nhã Phong chỉ cần vì cát tường chi vũ đóng góp một phần tài cán liền cảm thấy mỹ mãn.”

“Vậy được rồi.”

Ra khỏi Thế nguyên điện, Bích Ngô nhẹ giọng nói, “Nương nương vì sao đáp ứng Lăng tiểu chủ a, nghe nói nàng ta từ nhỏ cầm kỳ thư họa mọi thứ giai tình, như vậy chỉ sợ ~”

Phù Lạc cười cười “Nàng là người như vậy Hoàng Thượng sớm hay muộn cũng sẽ sủng ái, chính là vấn đề thời gian mà thôi, bản cung cũng không nghĩ cự tuyệt nàng mà làm cho nàng đối bản cung ghi hận trong lòng.”

Trong khi đó ở Thế nguyên điện Lăng Nhã Phong lại đang mỉm cười, vì Phù Lạc ngốc nghếch mà bật cười. Chỉ cần chính mình có thể trở thành người được Hoàng Thượng sủng ái nhất, phi tử hiện tại đều sẽ trở thành nhất thời. Từ khi còn ở nhà tận mắt nhìn thấy Hoàng thượng cải trang đi vi hành mà nàng quyết vì mục tiêu trở thành thê tử của hắn mà phấn đấu.

Ngày kế Phù Lạc thực kinh ngạc phát hiện, Ngọc quý phi cư nhiên hạ mình đến Hạm đàm hiên vấn an chính mình. Sau ngày hôm qua cùng cái loại chí công vô tư trừng phạt, Phù Lạc có chút không thể thích ứng.

“Muội muội đã khỏe chút nào chưa?”

“Tạ Quý phi nương nương quan tâm, thần thiếp tốt hơn nhiều.” Phù Lạc hơi hơi nhất khuất, rồi thi lễ.

“Cái gì mà nương nương với không nương nương, lúc chỉ có 2 tỷ muội ta, kêu bản cung Ngọc Dung tỷ tỷ là được.”

Phù Lạc không có trả lời, trong lòng hừ lạnh nói, tả một câu bản cung hữu một câu bản cung không phải là ở nhắc nhở chính mình không cần quên thân phận sao?

“Muội muội còn vì chuyện ngày hôm qua sinh khí với tỷ tỷ sao? Lúc ấy Lan hiền phi đã ở tràng, bản cung muốn bao che người, chẳng phải là cấp nàng lý do đầu võ mồm sao, muội muội phải thông cảm bản cung khó xử a, cái chức chưởng lý lục cung này, một cái bất công sẽ làm cho người ta nhàn rồi nói hết bài này đến bài khác, muội muội không biết trong đó bao nhiêu vất vả cùng ủy khuất, bản cung nhiều khi nửa đêm ủy khuất khóc đến tỉnh đâu.” Lời nói ra, còn dùng khăn tay giả ý lau khóe mắt.

“Muội muội biết sai rồi, mong rằng Ngọc Dung tỷ tỷ tha thứ.”

“Đây mới là hảo muội muội của bản cung a, trong cung này chúng ta không giúp đỡ nhau, chả nhẽ hồ ly tinh này còn có thể giúp đỡ chúng ta sao? Nga, đúng rồi, nghe nói người đáp ứng làm cho Lăng Nhã Phong ở thảo phong vũ hiến nhạc?”

Phù Lạc hiện cuối cùng hiểu được Ngọc quý phi không tiếc hạ mình đến Hạm đàm hiên này là vì như vậy: “Đúng vậy.”

“Người, người này gốc tử a, người cũng biết Lăng Nhã Phong từng bái đệ nhất thiên hạ nhạc công Trang Du hiện đã mất tích làm sư phụ, nghe nói một thân cảm nghệ đã muốn xuất thần nhập hóa, người, này không phải cho nàng 1 đại cơ hội trời cho ở trước mặt hoàng thượng mặt mày rạng rỡ sao?”

“Vậy, thần thiếp không biết a, hiện tại làm sao bây giờ a?” Phù Lạc giả mang 1 cái bộ dáng không biết, trong cung này ở mặt ngoài càng là người thông minh bị chết càng nhanh, vẫn là bạn trư ăn lão hổ vẫn là hơn.

“Nay chỉ có thể dùng kế làm cho nàng không được đánh cằm.” Khuôn mặt đẹp đẽ quý giá Ngọc quý phi hiện lên một tia dữ tợn.

“Thần thiếp ngu dốt ~”

“Việc này không phải sở trường bày trò của muội muội hay sao. Ngày khác tìm cái không phải, dùng tới chỉ hình ~” Sau một câu nói thì thâm của Ngọc quý phi, sắc vọng tiếng cười còn dữ tợn.

Phù Lạc trong lòng một trận ác hàn, mỹ mạo như thế, ác độc như thế, hậu cung này đem một đám mỹ nữ như hoa đều biến thành ác ma. “Thần thiếp đã biết.”

“Đúng rồi, muội muội y phục yêu thích như thế nào thay đổi? Ta thấy nguyên lai vẫn là tốt nhất, ung dung đẹp dễ quý giá, thế này mới có uy nghiêm của công chúa Ngọc thực quốc chúng ta, hiện tại nhan sắc tuy rằng thanh thoát, nhưng thất chi ngã ngốn, muội muội chắc cũng biết bản cung lời nói gì a?”

“Ung dung đẹp dễ quý giá bốn chữ, chỉ có tỷ tỷ mới làm được rất tốt, thần thiếp cho dù sam y này, cũng hiển không ra ung dung đẹp dễ quý giá, sao dám noi theo tỷ tỷ.” Miệng tuy rằng khiêm tốn, trong lòng lại đem tám đời tổ tông Ngọc Dong mắng vụn vặt, phỏng chừng trước kia quần áo Phù phi thích cũng là chịu sự mê hoặc của Ngọc Dong đi.

“Ân.” Ngọc quý phi nhất thời cứng đờ, miệng cười chợt tắt, dặn Bích Diệp cùng Bích Ngô hảo hảo chiếu cố chủ tử chính mình rồi bước đi.

Phù Lạc uể oải nằm trên nhuyễn tháp không nhúc nhích, nói chuyện cùng nữ nhân trong cung cũng thật mệt.

Thể nguyên điện

Đau xót chuyện Lí mama cuối cùng cũng trôi qua, tại đây trong cung này đều hình thành thói quen huyết tinh cùng tử vong. Thời điểm Phù Lạc lại bước vào Thể nguyên điện, liền nhìn thấy một đám giống như nữ nhân điên cuồng, không biết ở quần ma loạn vũ cái gì. Cuối cùng mới biết được đây là điệu mà tuyển tú nữ lần trước khiêu trong thảo phong vũ, Phù Lạc cảm thấy có một chút bất mãn với sở thích thẩm mỹ này, làm cho đám nữ tử nhảy dựng cả lên thà để Trư bát giới nhảy trông còn đẹp hơn bao nhiêu. Bất quá khiến cho nhân buồn cười vẫn là kẻ múa dẫn đầu Ngô mama kia, nhảy dựng lên giống như hắc tinh tinh.

“Ngô mama, người dạy họ khiêu cái gì vậy?”

“Hồi nương nương, lão nô đang giáo nhóm tú nữ thảo phong vũ.”

“Thảo phong vũ là khiêu như thế này sao, lúc ban đầu là ai biên luyện a?”

“Hồi nương nương, lão nô cũng không biết. Lão nô cũng là theo một lần mama giáo tập nơi đó học được.”

“Nói như vậy thảo phong vũ bất quá chỉ là do mama giáo tập đời trước truyền lại phải không? Không phải lão tổ tông quy định khiêu như vậy đúng không?”

“Chuyện này... này, hồi nương nương, lão nô cũng không biết.”

“Lui ra đi. Sau này không cần dạy nhóm tú nữ này thảo phong vũ, về phần thảo phong vũ bản cung đều có an bài.”

Phù Lạc nhớ tới lần trước hoàng đế nhìn đến chính mình phi tử sắp sửa sủng hạnh khiêu điệu nhảy thứ nhất cư nhiên là như thế này, cái biểu tình kia nhất định xem tốt lắm, xem ra Lăng Nhã Phong bị thương chân thật ra nhân họa đắc phúc, miễn 1 trận khô hài này.

“Bích Ngô, người nói trong cung ai khiêu vũ tốt nhất xem a?”

“Hồi nương nương, Lê Uyển viên Liễu A Man Liễu tiểu thư hẳn là khiêu tốt nhất.”

“Liễu tiểu thư?” Phù Lạc đối Bích Ngô đối của nàng xưng hô phi thường hiếu kỳ, Bích Ngô xem như cũng là “Lão nhân” trong cung, đối nhân xử thế cho tới bây giờ đều rất đúng mực, huống chi là đối nhân xưng hô. Tiểu thư này ở trong cung nhưng là cái từ rất hi hữu.

“Liễu tiểu thư là bốn năm trước Hoàng Thượng mang từ ngoài cung trở về chuyên trách giáo tập vũ đạo, phụ trách giáo tập vũ đạo yến hội trong cung, nô tỳ cũng chỉ là từ rất xa nhìn thấy qua Liễu tiểu thư khiêu vũ, thật sự là giống như thiên nhân bình thường. Nghe nói Liễu tiểu thư năm đó sinh ra là vũ kỹ danh khắp thiên hạ, nhưng là Hoàng Thượng đối nàng vài phần kính trọng, lễ ngộ có thêm, cấp Liễu tiểu thư đãi ngộ không thua gì chính tam phẩm phi tử trong cung, nhưng là Liễu tiểu thư cũng không phải phi tử, cho nên trong cung mọi người xưng nàng Liễu tiểu thư.”

“Bích Ngô, người đi hỏi thăm xem Liễu tiểu thư ngày thường thích cái gì?”

Bích Ngô lên tiếng liền rời đi.

“Công chúa, người đây là tính ~?”

Phù Lạc đối với Bích Diệp thân nhiên cười, cũng không trả lời, với sự tình chưa có hoàn thành xong nàng cũng không muốn cho nhiều người biết, nhược không khiến cho nhiều người chế giễu.

Bích Ngô rất nhanh quay trở lại, đáng tiếc mang về đáp án đúng Phù Lạc kỳ vọng. Nàng chỉ nói Liễu A Man ngày thường chỉ động tâm đối với múa, cả ngày chính là yêu vũ thành si, chuyện khác cũng không có ham. Đối với người như vậy khó động tâm nhất cũng thành dễ động tâm nhất. Đáng tiếc trùng hợp Phù Lạc thiếu mất cái “lễ vật” động tâm Liễu A Man. Tỷ như người yêu nhạc khúc người có thể đưa khúc phổ, người yêu thích tranh người có thể đưa danh họa, nhưng là tại cái niên đại này người yêu khiêu vũ, người cũng không có VCD có thể đưa cho nàng a, ngay cả vũ phổ đều không có.

Thông qua Lê uyển viên dọc đường đi Phù Lạc đều thực không yên, không biết có mời được Liễu A Man hay không, muốn làm động lòng nghệ nhân luôn có vẻ khó chơi.

Chưa kịp bước vào Thính hương tạ, Phù Lạc liền thấy được từ rất xa 1 thân ảnh hàm vũ như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, một cái trượng trưởng bạch đoạn bị nàng hạ bút thành văn, vũ thành hoa cỏ, vũ thành vân thủy, vũ ra tuyệt đại tao nhã, cũng vũ ra nàng đối nhân thế cảm thụ. Trong nháy mắt nàng vũ động, Phù Lạc cảm thấy có lẽ Liễu A Man thấy từ khi nàng đi vào thế giới này đây chính là nữ nhân xinh đẹp nhất.

Xem nàng đã khiêu vũ xong, Phù Lạc mới cho người thông báo.

“Dân nữ tham kiến Phù phi nương nương.”

“Liễu tiểu thư không cần đa lễ, mau mau xin đứng lên.” Phù Lạc tự mình tiến lên đem nàng nâng dậy.

Phù Lạc nhìn ra Liễu A Man hoang mang, hai người như vậy ngày thường không hề cùng xuất hiện, vì sao Phù phi muốn đích thân bái phỏng nàng a?

“Thật không dám giấu diếm, ta lần này tới là có việc cầu Liễu tiểu thư.” Phù Lạc cố ý xưng ta, mà không xưng bản cung, chính là không nghĩ cấp nàng cảm giác cao cao tại thượng. Đến gần Phù Lạc mới phát hiện vị Liễu tiểu thư này tuy rằng mi thanh mục tú, nhưng là nếu so sánh cùng mỹ nữ hậu cung thì cũng không hơn là mấy, nhưng là thời điểm nàng vũ động toát ra, liền đem mỹ nữ hậu cung xuống 1 bậc, khi đó nàng có khí thế giống như là mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cái loại này chỉ khiến cho người ta si mê hướng về, Phù Lạc có một chút có thể lý giải hoàng đế đối của nàng có cái nhìn khác, thời đại này con người đối với âm nhạc vũ đạo đều có vô cùng nhiệt tình cùng sùng bái.

“Dân nữ không dám nhận.”

“Liễu tiểu thư cũng biết tú nữ mới tuyển muốn khiêu thảo phong vũ a, ta chính là muốn mời tiểu thư có thể làm giáo tập thảo phong vũ lần này.”

“Dân nữ không dám, gần đây dân nữ vâng mệnh giáo tập” Nguyệt dẫn” ca múa, ứng phó đã gian nan rồi, mong rằng nương nương bao dung.” Liễu A Man phi thường sáng khoái liền cự tuyệt, nàng tuy rằng không biết vị này nương nương vì sao đột nhiên hảo tâm muốn chính mình vì tú nữ giáo vũ, nhưng là kia tất nhiên cũng là một loại thủ đoạn tranh thủ tình cảm nơi hậu cung, nàng là không nghĩ sẽ liên quan tới phân tranh này đi.

“Vậy coi như chưa nhắc đến đi, bất quá ta có một phần nho nhỏ lễ vật đưa cho Liễu tiểu thư, thỉnh tiểu thư nhận lấy đi.” Nói xong cũng không đợi nàng nói ra cái gì vô công không chịu lộc linh tinh mà đứng dậy đi ngay.

Sau khi bước nhanh ra khỏi Thính hương tạ tươi mát, Phù Lạc lập tức chậm lại cước bộ, từng bước một mà đi, không yên sợ hãi Liễu A Man như vậy liền làm cho chính mình đi rồi.

“Phù phi nương nương xin dừng bước.”

Nghe được Liễu A Man kêu gọi, tiểu mưu kế được thực hiện Phù Lạc dường như cười cười, sau xoay người lại khôi phục một mảnh bình tĩnh.

8. Chương 8: Lễ Nghi Tú Nữ

“Phù phi nương nương nhờ vả, A Man tự nhiên sẽ hết sức, đa tạ nương lễ vật của nương.” Liễu A Man cúi đầu tạ ơn thật sâu

“Hết thấy liền nhờ cậy Liễu tiểu thư vậy.” Phù Lạc không có đoán sai, người giống như Liễu A Man tự nhiên sẽ quyết vô công không chịu lộc, chỉ khi nào cự tuyệt không được cái “Lộc” kia, tự nhiên mới đáp ứng nhờ vả.

Thính hương tạ

Phù Lạc đi rồi, Liễu A Man ý bảo thị nữ chạy nhanh đuổi theo Phù phi, đem lễ vật trả lại cho nàng. Đáng tiếc thị nữ tiếp nhận cái gói kia, thực không cẩn thận liền trượt tay đánh rơi. Đương nhiên là Phù Lạc sai người cố ý không đem lễ vật gói lại cẩn thận, nếu Liễu A Man không nhìn thấy vật bên trong, chẳng phải uống phí công sức sao.

Vật như vậy ở hiện đại bất quá chỉ là vật bình thường, đáng tiếc ở Viêm Hạ hoàng triều cũng là lần đầu tiên xuất hiện, một đôi hài múa bale tinh xảo. Trên mặt giày thêu màu trắng, được thêu hoa văn hồng nhạt đơn giản, còn được đính 1 viên dạ minh châu, đơn giản lịch sự tao nhã, mang nó múa vào ban đêm lại càng kinh tài tuyệt diệu.

Liễu A Man mở to hai mắt “A.” Sợ hãi than ra tiếng. Thị nữ không thể nào lý giải được sự ngạc nhiên của Liễu A Man, bất quá chỉ là một đôi giày xinh đẹp thôi mà.

Nhưng là Liễu A Man liếc mắt một cái liền nhìn ra sự độc đáo của đôi giày này. Hài kia để mỏng manh, nhẹ nhàng nhu hòa, sẽ không hạn chế bước múa linh động, lại bảo vệ thật tốt ngón chân yếu ớt của người múa (tuy rằng không giống như bale phải thường múa bằng mũi chân, nhưng vũ đạo ở Viêm Hạ hoàng triều cũng không phải là không có bước đi như vậy a).

Đúng là nhờ 1 màn vừa rồi, Liễu A Man mới có thể lưu lại Phù Lạc, vì nàng thật sự không cự tuyệt được đôi hài múa này.

Mà Phù Lạc trong lòng cũng nghĩ là, Liễu A Man quả nhiên có nhãn lực, biết thưởng thức lễ vật của mình, nếu đổi bằng 1 người hữu danh vô thực nào đó chỉ sợ cũng sẽ không biết cặp giày kia trân quý đến mức nào.

Thời điểm tú nữ ở Thể nguyên điện biết được Liễu A Man muốn đích thân đến giáo tập các nàng vũ đạo đều sôi trào. So với cao hứng của các nàng, thì tất nhiên bản thân cũng cao hứng rồi.

Khánh đồng cung, Ngọc quý phi

“Cái gì, nàng cư nhiên thỉnh Liễu A Man đến giáo tập tú nữ thảo phong vũ, nàng điên rồi sao? Suốt ngày cũng chỉ hội làm loại chuyện ngu xuẩn này, bản cung như thế nào có loại muội muội này a.”

Vân tường cung, Lan hiền phi.

“Liễu A Man vì sao lại đáp ứng Phù phi?” Vẫn là Lan hiền phi hỏi tới trọng điểm, nàng biết Liễu A Man tâm cao khí ngạo, nữ tử này ngay cả Hoàng Thượng sủng hạnh đều có thể cự tuyệt, còn có cái gì có thể động tâm nàng a?

“Nô tỳ cũng không biết. Chỉ biết là Phù phi tự mình đi thỉnh hương tạ thỉnh nàng.”

“Bản cung xem mọi chuyện không đơn giản như thế, người đi điều tra lại đi.”

Thể nguyên điện, Lăng Nhã Phong

Nghe thị nữ bên người nghe được tin tức báo lại, Lăng Nhã Phong nháy mắt trở nên thất thần, nàng tự cho là hiểu rõ các nương nương trong cung, nhưng là đối với Phù phi này lại càng ngày càng xem không hiểu. Chính là nàng rất nhanh liền khôi phục thần sắc bình tĩnh, một lần nữa đưa tay đặt ở trên danh cầm “Hạc ngâm”. Nàng yêu thương vỗ về huyền cầm, nàng cũng có đủ tin tưởng biết giới tú nữ này bất luận kẻ nào kỹ thuật nhảy cũng không thể so với tiếng đàn của nàng, trừ bỏ ~. Bất quá nàng đã muốn loại bỏ chương

ngại trước mắt, cho dù Phù phi mời tới Liễu A Man cũng không thay đổi được sự thật nàng sẽ hấp dẫn ánh mắt Hoàng Thượng.

Ngọc quý phi hỗn hển triệu Phù Lạc đến Khánh đồng cung khẩn cấp. “Người điên rồi sao?”

“Quý phi nương nương bớt giận. Phù lạc cũng là nghe theo nương nương phân phó a.”

“Bản cung phân phó, bản cung khi nào thì phân phó người làm loại sự tình này.” Ngọc quý phi khuôn mặt xinh đẹp quý giá vì phần nộ mà trở nên dữ tợn, Phù Lạc âm thầm giúp nàng may mắn được Hoàng Thượng để ý tới a.

“Lăng Nhã Phong sau khi bị thương theo khuôn phép cũ, thần thiếp thật sự tìm không ra lý do làm khó nàng, phụ thân nàng là đại thần đức cao vọng trọng, thần thiếp cũng sợ đến lúc đó Hoàng Thượng hội truy cứu, cho nên đành phải mời đến Liễu A Man giáo tập tú nữ vũ đạo, chỉ nguyện đem Hoàng Thượng sự chú ý vào tiếng đàn chuyển dời đến kỹ thuật nhảy.”

“Người không cần tự cho là thông minh, Lăng Nhã Phong cầm nghệ có một không hai, vài năm trước Hoàng Thượng cải trang đến nhà nàng khi ấy cũng đã rất tán dương tiếng đàn của nàng là ‘khúc uyển nhu lệ, tuyệt thế tan tác.’” Tuy rằng Ngọc quý phi còn trách cứ Phù Lạc, nhưng là ngữ khí cũng đã dịu hơn.

“Nương nương trách cứ đúng, là thần thiếp lo lắng không chu toàn, mong rằng nương nương thứ tội.”

Trở lại Hạm đạm hiên của mình, Phù Lạc cũng tự hỏi rất nhiều, vì sao làm như vậy? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quy kết vì chính mình hẳn là cái e sợ người trong thiên hạ bất loạn, cảm thấy hậu cung Long Hiên để không đủ phong phú, hí kịch hóa không đủ phần khích, nhưng cũng chính là nhà giam của chính mình, sợ người khác dẫn sâu vào tâm tính hóa ích kỷ ác độc, Phù Lạc dưới đáy lòng âm thầm khách sáo chính mình hồi lâu. Phù Lạc nghĩ rằng, dù sao cuối cùng cũng không phải chết bởi âm mưu hậu cung, khiến cho âm mưu tối càng mãnh liệt chút đi.

Từ khi Liễu A Man mỗi ngày cứ sáng sớm lại đến Thể nguyên điện dạy tú nữ khiêu vũ, Phù Lạc liền tạm thời từ bỏ thói quen ngủ dậy muộn, mỗi ngày ăn cần đến Thể nguyên điện, mắt không rời đi lên học nghệ, chính là nàng đối với ca vũ cảm thấy hứng thú a, đối cái thi họa kì nghệ linh tinh gì đó này thật không hứng thú, nếu không phải vì ở đây sinh tồn, nàng tuyệt đối không có khả năng tự luyện. Mỗi ngày nhìn Liễu A Man dạy, liền nhốt bản thân trong phòng mân mê, bắt diệp nhạc hồ.

Mà lần thảo phong vũ này cũng là Phù Lạc cùng Liễu A Man liên hợp thiết kế, vũ danh ‘thiên nữ tán hoa’. Điệu vũ này lại tuyệt đẹp, sau khi Phù Lạc đưa ra, Liễu A Man hai mắt nhất thời sáng ngời.

“Nương nương ý tưởng quả nhiên thật mới mẻ. A Man lập tức đi cho tập vũ đạo này.”

Phù Lạc nghe xong, trong lòng lại âm thầm khách sáo chính mình đạo nhạc đôi chút.

Nhìn đến giữa sân Liễu A Man phiêu dật như tiên, tay áo tung bay, bước như lãng ba, Phù Lạc lại đắm chìm không thể tự kiềm chế.

“Liễu tiểu thư tài múa thật sự là xuất thần nhập hóa, không người có thể sánh bằng a.”

“Nương nương quá khen, bất quá kĩ thuật còn thô kệch. Nghe nói Ấn quốc Lê Cơ công chúa tài múa mới là đệ nhất đương thời, truyền thuyết kể thời điểm nàng khởi vũ trăm điệu đều tự tập, vì nàng mà làm bạn nhảy a.”

Xem bộ dáng Liễu A Man, Phù Lạc cũng không khỏi ảo tưởng tới trường hợp thần thoại này a

“Thật khó tưởng tượng còn có người tài múa so với Liễu tiểu thư còn xuất chúng hơn nga, chỉ sợ cũng chỉ có tiên nữ trên trời mới có a”

Minh sư xuất cao đồ, có Liễu A Man đệ nhất vũ kĩ Viêm Hạ chỉ giáo, tú nữ tuyển ra lại đều là quốc sắc thiên hương, thông minh tú tuệ, khúc “thiên nữ tán hoa” này có thể nghĩ đến thành công.

Chính là Liễu A Man cũng lại đưa cho Phù Lạc một vấn đề nan giải.

“Nương nương, điệu nhảy này cuối cùng còn cần một người múa dẫn đầu tặng hoa, người này vẫn là do nương nương quyết định đi.”

Phù Lạc biết tuyển người không tốt, một khi tuyển ra, nàng cũng mới có thể trở thành tú nữ là vật hi sinh tranh đấu. Trầm ngâm hồi lâu, Phù Lạc nói: “Chuyện này chỉ có thể làm phiền Liễu tiểu thư. Người múa dẫn đầu mong rằng tiểu thư có thể giáo hội nhóm tú nữ, bản cung hàng ngày sẽ quan sát, đến ngày thảo phong vũ sẽ chọn ra người múa dẫn đầu.”

“Nương nương lo lắng quả nhiên chu đáo.” Liễu A Man hiểu rõ cười.

Ngày thảo phong vũ có người cao hứng có người sợ hãi cuối cùng cũng đã đến.

Phù Lạc chọn 1 bộ quần áo màu thiên thanh khảm chỉ bạc vân sa dẫn khâm duệ, điểm chút sắc đồng cùng bạch, đơn giản mà tao nhã, trang dung lấy phần hồng làm chủ đạo, đôi môi phần hồng trơn bóng cùng ánh mắt trong suốt như thủy tinh trời sinh đầy mỹ hoặc, hồn nhiên lẫn mỹ hoặc, khuôn mặt hé ra diện đảo chúng sinh mới là nhân vật chính hôm nay. Bích Ngõ nhẹ nhàng vì nàng thiếp thượng kim điển, Bích Diệp mang đến hộp trang sức.

Mở ra liền thấy, bên trong rực rỡ muôn màu đồ Phù Lạc khi xuất giá, vương hậu Ngọc Thực quốc đưa đến. Trong đó chói mắt nhất đó là một đóa phù dung chạm ngọc bạch lý hàm bích trông rất sống động. Được tiêm bạc như tờ giấy, cánh hoa thượng văn lộ đều rất thật, vừa nhìn thấy Phù Lạc đã lập tức thích ngay. Vừa hay lại rất hợp với quần áo hôm nay, cho nên Phù Lạc cho dù rất thích đóa hoa này, cũng chỉ dùng trâm gài tóc trên châu.

Mọi người đều biết hôm nay là ngày của nhóm tú nữ, Phù Lạc tự nhiên sẽ không trang phục chiếm mất sự nổi bật của các nàng. Chính là thiên sinh lệ chất khó có chí tiến thủ a, Phù Lạc đáy lòng âm thầm trang điểm một phen.

Thể nguyên diện.

“Nương nương quyết định cho ai tới múa dẫn đầu tặng hoa a?” Liễu A Man trước mặt nhóm tú nữ hỏi. Cũng không thể nói nàng không có tư tâm, nhưng là không muốn làm cho nhóm tú nữ tưởng chính mình vì Phù phi mà ra chủ ý.

“Vân Nhược người tới múa dẫn đầu đi.”

Nghe được Phù phi nói ra tên của chính mình, Vân Nhược quả thực sợ ngây người, nàng không thể tin được cơ hội tốt như vậy rơi trúng nàng. Nàng bất quá là nữ nhi của một gã huyện quan Tây châu phủ, tại đây trong cung vô y vô dựa mà tiến vào, luận về diện mạo thì không phải dạng xuất chúng, mà cư nhiên lại có cái cơ hội trước mặt Hoàng thượng lấy long rơi trúng mình.

“Bạch tiểu chủ còn không mau hướng Phù phi nương nương tạ ơn.” Ngõ mama ở một bên nhắc nhở.

Nàng khi ấy mới phục hồi tinh thần lại tạ ơn. Nhóm tú nữ trong mắt nhất thời nổi lên biến hóa, có hâm mộ ghen tị, không hề tiết chế. Liễu A Man lại đối Phù Lạc càng hiểu biết sâu, nàng tuyển ra đúng là người có kỹ thuật múa xuất chúng nhất, Bạch Vân Nhược.

Phù Lạc tự mình tiến lên kéo tay Vân Nhược đi đến trước đội ngũ. “Vân Nhược muội muội hôm nay người nhất định phải hảo hảo biểu hiện.”

“Vân Nhược, Vân Nhược sợ hãi.” Bạch Vân Nhược niết nặc nói.

“Đừng sợ, bản cung cho người múa dẫn đầu tự nhiên là bởi vì người có tài múa xuất chúng nhất.”

Nói đến đó, Bạch Vân Nhược ánh mắt lại đột nhiên buồn bã. “Vốn múa dẫn đầu này hẳn là Ngụy Lan tỷ tỷ làm a, nàng mới là khiêu vũ tốt nhất a.”

Phù Lạc trong lòng cả kinh, như thế nào nàng ta cố tình làm bị thương Lăng Nhã Phong? Nếu là giả, như vậy chiêu này của Lăng Nhã Phong thật đúng là nhất tiễn song điêu a. (1 tên giết 2 con chim a)

Phù Lạc an ủi vỗ vỗ tay nàng.

Thừa sơ diện

Đây đúng là nơi mỗi khi tiến hành tuyển tú nữ diễn ra. Ngọc quý phi cùng Lan hiền phi phân biệt ngồi ở 2 bên tả hữu long ý, mà Phù Lạc lại ngồi ở phía bên phải Ngọc quý phi, bên trái Lan hiền phi là Lệ Tiệp Dư

trang điểm xinh đẹp, kim quang chói mắt. Kế tiếp theo thứ tự là các phi tần khác, nhưng là Phù Lạc trong đám người này không thấy cái thân ảnh thanh nhã kia, Như Tần.

Bích Ngô miễn tuệ phát hiện nghi vấn của chủ tử, hợp thời ghé miệng nói “Như Tần nương nương thân mình không thoải mái.”

Phù Lạc đối với Bích Ngô nhướn miệng cười, trong lòng thầm nghĩ nha đầu như vậy nếu thật sự là tâm phúc của chính mình, tự nhiên là như thêm hai cánh, nếu là tâm phúc của người khác, chỉ sợ thật sự là cái họa lớn thứ nhất.

Suy nghĩ sâu xa hoảng trôi qua, chỉ nghe nội giám hét lớn: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Phù Lạc kích động đứng dậy, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng này là 1 thứ danh từ trong lòng nàng. Nàng sợ, sợ ngày ấy người kia không phải Hoàng Thượng, lại sợ hắn là Hoàng Thượng. Nhớ tới ngày ấy liền mặt đỏ tai hồng, không dám tái nghĩ nhiều. Hôm nay công việc bận rộn chính là không cho phép có thời gian nghĩ đến chuyện ấy.

Nhìn thân ảnh long bào khổng tước vũ long hành hổ kia tiêu sái tiến vào Thừa sơ điện, Phù Lạc không dám ngẩng đầu. Theo mọi người hành lễ thỉnh an.

Đáng tiếc nàng là kẻ chế không được chính mình hiếu kì, lặng lẽ quay đầu, trong nháy mắt nhìn thoáng qua mà thấy luyến tiếc, như thế nào sẽ có người có thể soái như vậy đâu, có phải hay không bởi vì hắn nhiều tài nguyên, cho nên mỹ nam hiện đại mới thiếu như vậy a? Chính là mặt hắn như nghiêm sương, bạc thần nhếch, ánh mắt thâm thúy liền giống nhau sông băng Bắc Cực, khiến người đông lạnh phát run, trên người tỏa ra là khí phách đế vương uy nghiêm, làm cho người ta khó có thể thân cận. Phù Lạc trong lòng âm thầm kỳ quái đêm đó chính mình như thế nào lại lớn mật như vậy, cư nhiên đối với người như vậy cũng dám giở trò, nếu đối làm hiện tại, có mượn một ngàn cái lá gan Phù Lạc nàng cũng không dám.

Có lẽ là cảm ứng được ánh mắt nóng cháy của Phù Lạc, Long hiên để quay đầu hướng nàng mà nhìn. Phù Lạc cùng ánh mắt hắn tiếp xúc trong nháy mắt, lập tức điệu qua đầu, mặt đỏ bừng lên với tốc độ siêu âm.

Chân tay luống cuống Phù Lạc bưng lên chén rượu trên bàn mà uống, kích thích mãnh liệt làm cho nàng lập tức ho khan, lại lập tức lấy tay khăn che khuất miệng. Phù Lạc đáy lòng âm thầm trách cứ biểu hiện chính mình hết như đứa ngốc, trên cổ phi hồng không biết là bởi vì e lệ hay là cảm giác say lan tràn đến cánh tay.

Long hiên để khoe miệng không khỏi khỏi một tia trào phúng tươi cười, rất nhanh liền biến mất, làm cho người ta tưởng chính mình hoa mắt. Nhìn đến chặt vật bộ dáng của Phù Lạc, Long hiên để không tự chủ được muốn cười. Xem ra trong khoảng thời gian này Phù phi quả nhiên thay đổi rất nhiều, không hề cả ngày không biết tốt xấu quần quít lấy chính mình, không hề cả ngày đánh phạt hạ nhân. Đảo mắt nhớ tới chuyện Lí mama, lại cảm thấy hết thảy đều là kỹ xảo của nàng, bản tính khó dễ. Chân chính vụng về thay đổi cũng chỉ có thể thưởng thức, hiện tại thoát nhìn thuận mắt hơn, thế này mới sẽ không có phụ mẫu hậu nàng là Ngọc Thực quốc đệ nhất mỹ nhân a.

Theo ý Long hiên để, Vạn Toàn tuyên cho nhóm tú nữ yết kiến.

Phần đông tú nữ tự chậm rãi đi vào trong điện, tất cả đều xuất ra giữ nhà bản sự, sinh tư lay động. Phù Lạc còn sợ trong đó một tú nữ đem thất lưng vò đến hồng, phốc xích tiểu cười ra tiếng, sau khi nhận được ánh mắt hung tợn của Ngọc quý phi, Phù Lạc lại che dấu cái chén sai lầm vừa rồi, nhưng lần này thật không dám khụ ra tiếng, rõ ràng nuốt rượu xuống, thật vất vả mới làm cho 2 gò má khỏi phi hồng.

Kế tiếp nhóm tú nữ biểu diễn thảo phong vũ “thiên nữ tán hoa”.

Tú nữ tay cầm lăng hoa chân đi xiêu vẹo tiến vào khỏi vũ, hoa tươi theo gió phiêu tán, Phù Lạc âm thầm may mắn là ở mùa xuân bách hoa nở rộ nên khiêu vũ khúc “Thiên nữ tán hoa” này. Vũ bước cùng sắp hàng không ngừng biến hóa, không ngừng phiêu hạ hương vũ, phiêu nhược thiên nữ tú nữ, làm cho chủ tử đang ngồi cùng cung nhân một bên đều xem hoa mắt thần mê. Đối với khúc uyển nhu lệ của đàn tranh kia phối hợp lại càng tiến tới hoàn mỹ.

Thoáng chốc hết thảy đều tĩnh lặng lại, tranh thanh độc tấu trung chậm rãi vũ đến đúng là cô gái Bạch Vân Nhược mặc phấn y tay cầm lăng hoa. Nhược chất tiêm tiêm, xấu hổ của nàng làm cho Phù Lạc trong

lòng âm thầm ủng hộ, mỹ nhân tinh thuần như vậy định có thể bắt trụ ánh mắt ăn quán sơn trân hải vị của hoàng đế.

Theo khởi vũ của nàng, chúng nữ hướng nàng đầu ra lắng hoa lý còn thừa, làm cho nàng toàn bộ đắm chìm trong thế giới phân vũ, giống hệt thiên nữ thiên giới hạ phàm, nàng chậm rãi vũ gần quỹ xuống, đem một đóa cực đại điêu hoàng trình ở tại trước mặt hoàng đế, cái gọi là trước mặt cũng chính là trước mặt hoàng đế xa tít ngoài sân.

“Hảo, hảo, thảo phong vũ này có điểm ý tứ. Người tên là gì, đi lên cho trẫm nhìn xem.” Ở đây mỗi một ánh mắt đều chăm chú vào trên người Bạch Vân Nhược. Phù lạc cũng không ngoại lệ, chính là một tay cầm uyên ương cuốn, một tay cầm chén rượu có điểm quái dị. Bất quá Phù Lạc liền thích ăn món điểm tâm ngọt, nhất là ngự phòng lại chuẩn bị điểm tâm quá xa hoa, sắc hương vị câu giai, làm cho Phù Lạc không thể chống cự cái loại món ăn này, về phần uống rượu Phù Lạc là có điểm muốn uống rượu để thêm can đảm.

“Nô tỳ, nô tỳ Bạch Thị Vân Nhược, người Tây chu phủ Thanh Tuyền huyện.”

Long hiên đế ban thưởng nàng một thanh ngọc như ý, tiện sát phần đông tú nữ.

“Vừa rồi là ai dạn tranh?”

Ngọc quý phi nói hít một hơi, còn đang âm thầm vui mừng ánh mắt Hoàng Thượng bị Bạch Vân Nhược hấp dẫn, ai ngờ hần vẫn là để ý tiếng đàn kia.

“Hồi Hoàng Thượng, là tú nữ Lăng Nhã Phong dạn tấu.” Ngô mama tiến lên trả lời.

“Tuyên.”

9. Chương 9: Thủ Nhiễm Máu Tươi

Lăng Nhã Phong ở dưới muôn vạn ánh mắt, tao nhã thực tình tiêu sái đến thăm hồng trước mặt hoàng đế, thực sự phong thái có điểm giống với siêu sao nữ thiên vương Áo Tư Tạp ở hiện đại.

Nàng mặc cung trang váy dài yên hà tử, lụa mỏng, phiêu phiêu nhược tiên. Trên đầu cài bướm lan có phần mới mẻ, ngắn gọn lại là không có chút ảnh hưởng đến dung mạo tuyệt mỹ của nàng. Thời điểm nàng đi tới, thần nhiên có 1 làn hương hoa thoảng qua, giống như mùi hoa lan, hương thơm kéo dài.

Phù Lạc nhìn Lăng Nhã Phong chậm rãi đi tới, không thể không thừa nhận, chính mình trở thành một cây đao bài trừ chướng ngại cho nàng ta. Trước đó biết được chuyện xảy ra, nàng cũng không để ý đến khả năng Lăng Nhã Phong có mục đích gì, như vậy lại không biết bị lợi dụng, thực tại bị tổn thương tự tổn chính mình. Nghênh đón ánh mắt sắc như đao đầy chỉ trích của Ngọc quý phi, Phù Lạc đối tình cảm bị Lăng Nhã Phong phá hư lại càng dâng lên, vì chính mình ngu xuẩn nên cảm thấy không thể nói gì. Có khi suy nghĩ lại thấy hết thấy có lẽ đúng là kết quả mà chính mình theo đuổi, có khi chính mình không biết chính xác mong muốn bản thân là gì.

Bất quá nhìn phương thức Lăng Nhã Phong rêu rao xuất hiện như vậy, nàng ta cũng không giống như muốn chôn vùi tài năng trong cung cấm, mà là muốn lao vào tranh đoạt thánh sủng, Phù Lạc cũng không biết nên vì sự tự tin khuyếch đảo của nàng, hay vẫn là vì của tương lai nàng mà tiếc thay.

“Dân nữ Lăng Nhã Phong thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Lăng thị?” Long hiên đế cau mày, lại đột nhiên giãn ra. “Người là nữ nhi Lễ bộ thượng thư Lăng Cánh Vân, trẫm nhớ ra rồi, vài năm trước trẫm ghé quý phủ của Lăng thượng thư có nghe qua người đánh đàn, nay nhớ tới đến so với năm đó, cầm nghệ của người lại tiến bộ không ít a.”

Lăng Nhã Phong vừa nghe Long hiên đế cư nhiên còn nhớ rõ tiếng đàn năm đó của mình, sóng mắt lưu chuyển, hai má ửng hồng, dung sắc như vậy xuất hiện ở trên mặt kinh thành đệ nhất mỹ nhân lại càng đoạt

hồn người. Nàng mặt ngoài mặc dù có ý kinh ngạc, đáy lòng lại thập phần tự tin Long hiên để chắc chắn sẽ nhớ lại chính mình. “Đa tạ Hoàng Thượng khích lệ, dân nữ không dám nhận.”

Long hiên để ban cho Lăng Nhã Phong một đôi vòng tay ngọc phỉ thúy, nàng thần nhiên lui ra.

Sau khi Vạn Toàn tuyên bố phong thưởng của Hoàng Thượng đối với các vị tân tú nữ. Bốn mươi chín danh tú nữ Long hiên để cũng liền để lại chín người, còn lại hoặc là sung vào làm nữ quan phẩm vị cao trong cung, hoặc là cho phép làm vợ hay thiếp của các hoàng tử hoàng thích, thật sự là mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu.

Trừ bỏ Lăng Nhã Phong cùng Bạch Vân Nhược ra, tú nữ thay quần áo theo phong hào thấp nhất theo bát phẩm. Bạch Vân Nhược bị phong làm thất phẩm tuyền thị, ban thưởng hào vân, nhập vào trụ lại ở Quỳnh Du Cung của Lệ Tiệp Dư. Mà Lăng Nhã Phong trở thành người đầu tiên của Long hiên từ thân phận tú nữ tiến thăng lên hàng phi tử chính ngũ phẩm, ban thưởng hào tĩnh, chủ vị Tĩnh Linh cung.

Kế tiếp sau khi đã phong thưởng xong là thời điểm điệp hạnh-thời khắc quan trọng của tú nữ. Hoàng Thượng sẽ căn cứ vào việc con bướm dừng lại ở trên búi tóc của ai mà lựa chọn tối nay thị tẩm tiểu chủ nào. Ở Viêm Hạ hậu cung, các phi tần từ chính ngũ phẩm trở xuống đều được xưng là tiểu chủ, không có chủ điện để ở lại, khi trở thành chính ngũ phẩm mới có thể nhập chủ các cung chủ điện.

Nhóm tú nữ đứng thẳng thành hai hàng ở trong điện Thừa Sơ, nội giam mở khăn che lồng sắt nuôi con bướm ra, con bướm kia liền hướng hoa tươi của các tú nữ mà bay đi, mỗi người đều lẳng lặng không dám động, sợ kinh động con bướm, không chịu dừng lại ở trên đầu chính mình.

Con bướm dừng lại bồi hồi ở trên đầu chúng tú nữ một trận, bất ngờ ngược lại, thẳng hướng Phù Lạc mà bay đi, đậu ở trên châm ngọc chạm đóa phù dung kia. Tất cả mọi người đang ngồi sắc mặt thay đổi, Phù Lạc bản thân đang trong men say mà hai gò má phồng hồng phồng đỏ chỉ trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nàng biết chính mình là gây lỗi, nhưng lại không biết vì sao?

“Lớn mặt Phù phi, hôm nay chính là ngày điệp hạnh của tân tú nữ, người cư nhiên cũng tự tiện đeo hoa tươi.” Ngọc quý phi quát to, đối Phù Lạc ngày thường tích lũy oán khí rất cực cũng tìm được cái cớ để trút giận.

Phù Lạc chạy nhanh đến chính giữa, đối mặt Hoàng Thượng quỳ xuống. “Thần thiếp vẫn là không có đeo hoa tươi, thỉnh Hoàng Thượng minh xét.” Lúc này đây Phù Lạc không có cúi đầu, mà là không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn, bởi vì Phù Lạc cảm thấy chỉ có người vô tội mới có thể nhìn thẳng vô tư như thế vào mắt người khác.

“Phỉ Ngọc, đem hoa trên đầu Phù phi mang đến bản cung xem.”

Phỉ Ngọc hung hăng tháo ngọc phù dung trên đầu Phù Lạc xuống, vướng mấy sợi tóc khiến nàng đau không tự chủ nước mắt lưng tròng, giống như điệu mà chưa điệu. Mà nha đầu Phỉ Ngọc chính là cho rằng chính mình có Ngọc quý phi làm chỗ dựa, một cái Phù phi duy nhất không dám khi nhục chủ tử, xem ra theo tình hình hôm nay, Phù phi phồng chừm cũng khó trốn trọng trách, ai bảo Phù Lạc ngày thường danh tiếng bị phá hư, hạ nhân nếu có cơ hội đập đổ nàng tất nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Đây là, đây là quốc bảo của Ngọc thực quốc ‘Hàm hương ngọc phù dung’. Người còn muốn nói xạo sao, Phù phi. Hàm hương ngọc phù dung này tuy rằng không phải hoa tươi, nhưng là khi người cài hoa nếu uống rượu, hoa này sẽ gặp phát ra kì hương, con bướm kia bất quá chính là bị mùi này hấp dẫn hay sao? Người biết rõ hôm nay chính là ngày tú nữ điệp hạnh, lại còn tranh giành ân sủng, cư nhiên nhớ tới chiêu số ti tiện đến bậc này đến tranh thủ tình cảm, người còn không biết tội.”

Phù Lạc nhìn phía tỷ tỷ mình đến chết vẫn không sợ, tỷ tỷ dám ở trước Hoàng Thượng mà đưa ra chủ trương, trong lòng vì phải chết mà Phù phi trong lòng âm thầm bi ai, hai tỷ muội cho tới hôm nay có thể ở trong cung một bước lên mây như vậy, Phù Lạc càng thêm khẳng định Hoàng Thượng nhất định là bởi vì nguyên nhân khác mới ấn nhận đến nay, chính là không biết hôm nay hắn còn có thể tiếp tục ấn nhận hay không.

“Ngọc Dong, ngày hôm nay cao hứng như vậy sẽ không cần trách cứ Phù phi. Phù phi nếu tưởng niệm trầm như vậy, hôm nay trầm ngủ lại ngay tại Hạm đạm hiên đi. Chính là Phù phi lỗi sai hôm nay cũng không

thể tái phạm, phạt phụng ba tháng lấy kì khiển trách đi.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển.” Phù Lạc đỡ đỡ tạ ơn. Không nghĩ tới Hoàng Thượng như thế nào không chỉ không có trừng phạt mình, ngược lại tối nay còn muốn lâm hạnh Hạm đạm hiên, nghĩ đến đây trong lòng Phù Lạc nổi lên một trận băng hàn, sau mà là nguyên nhân khiến ấn nhẫn của Hoàng Thượng mất đi, còn không biết chính mình hội rơi vào kết cục bi thảm như thế nào đâu.

Ở đây Ngọc quý phi ngạc nhiên, Lan hiền phi hiểu rõ, Lăng Nhã Phong lạnh lùng.

Khánh đồng cung

“Nương nương, Hoàng Thượng hôm nay tâm tình thật sự tốt lắm a, Phù phi làm như vậy mà không có trừng phạt nàng ta?”

Ngọc quý phi quay đầu hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Phỉ Ngọc một cái. Phù Lạc muội muội này ở trong cung ngoài việc gây trở ngại cho mình chẳng đem lại điều gì tốt, hôm nay nàng may mắn vô sự, sau này còn không biết sẽ phạm đến cái tội tày trời gì làm liên lụy đến mình đâu a. Hôm nay vốn định bày ra quân pháp không nhập nhằng riêng tư mà biến nàng mất đi phẩm vị, tuyệt đối không còn quan hệ cùng chính mình, không thể ngờ được Hoàng Thượng lại miễn trách phạt tội của nàng, so với Hoàng Thượng ngày thường tuyệt tình lãnh khốc tuyệt đối không giống. Hoàng Thượng luôn luôn thưởng phạt phân minh, hôm nay lại rõ ràng thiên vị Phù Lạc, nhớ tới trang dung của Phù Lạc hôm nay thay đổi, Hoàng Thượng phá lệ ở Hạm đạm hiên ngủ lại 1 đêm, chẳng lẽ ~. Nghĩ đến đây Ngọc quý phi đối Phù Lạc oán hận càng sâu thêm một tầng. Trước đó vài ngày cũng không thấy Hoàng Thượng sủng hạnh nàng, cho nên xem nhẹ chuyện này rất nhiều, hôm nay mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Ngọc quý phi hối hận không kịp.

Vân tường cung

“Nương nương, Hoàng Thượng hôm nay vì sao không trừng phạt Phù phi a?”, thị nữ bên người Lan hiền phi lan thầm nghĩ mà hỏi.

Lan hiền phi không có trả lời vấn đề mà thị nữ nêu lên, ôn nhu cười, hôm nay chuyện này tuyệt không ảnh hưởng đến tâm tình của nàng, bởi vì nàng biết Hoàng Thượng vì sao như vậy đối với Phù phi, cũng biết Phù phi sau này kết cục tuyệt đối không tốt chút nào.

Trước mắt Viêm hạ hoàng triều mượn đường Ngọc thực quốc để tấn công Thanh quân quốc vì vậy thời khắc là mấu chốt, với tình huống như vậy Hoàng Thượng làm sao có thể trừng phạt nữ nhi được quốc vương Ngọc thực quốc thương yêu nhất - Phù Lạc công chúa. Bất quá ngày Cách vương sư thắng lợi hồi quân không còn xa nữa, Ngọc Dong cùng Phù phi ở trong cung này ngày tháng đẹp đẽ cũng sắp hết, nghĩ đến đây Lan hiền phi trong lòng lại cao hứng, Hoàng Thượng đối với các nàng càng tốt, lại càng chứng minh 1 điều các nàng sau này sẽ bị trừng phạt càng thảm.

Lan hiền phi là phi tử hầu hạ bên người Long hiền đế lâu nhất, nàng biết rõ vị Hoàng Thượng lãnh ngạo cô tuyệt này hận nhất chính là phạm vào ý chí ấn nhẫn của chính mình, làm cho ấn nhẫn càng lâu người ấy cũng sẽ chết càng thảm. Tỷ như trước kia từng có vị Vương gia đã tâm đoạt quyền, vọng tưởng hành thích vua soán vị, Long hiền đế khi tuổi nhỏ quyền khinh cũng từng ấn nhẫn, cuối cùng vị Vương gia kia chết không toàn thây, trong nhà nam đình tẫn sát, toàn bộ nữ tử bị sung vào quân kĩ làm kẻ hạ đẳng nhất trong vòng 1 ngày. Hoàng Thượng cũng từng đặc biệt chiếu cố qua, những nữ tử này tuyệt đối không thể chuộc thân, chỉ có thể vĩnh viễn bị tra tấn đến chết.

Tĩnh linh cung

“Chúc mừng tiểu thư trở thành Tĩnh tần, đây chính là mục đích duy nhất của chúng ta, tiểu thư nhất định hội trở thành phi tử được sủng ái nhất của Hoàng Thượng, lão gia biết chắc sẽ rất cao hứng a. Chính là cái Phù phi kia cũng quá quá đáng, hôm nay cư nhiên cũng đến tranh thủ tình cảm ~” thị nữ Tư Thiên bên người Lăng Nhã Phong nói.

“Nàng sẽ không đắc ý được lâu đâu.” Lăng Nhã Phong lập lời thề son sắt, nàng sẽ không để cho người khác tranh mất sủng ái của Hoàng Thượng.

Hạm đạm hiên

“Công chúa.” Bích Diệp khiếp sợ nói.

“Bích Ngô người đi lấy cho bản cung 1 bầu rượu ấm.”

Sau khi phân phó Bích Ngô đi xuống, Phù Lạc chăm chú nhìn Bích Diệp hồi lâu, mới nói: “Việc hôm nay không trách người, là bản cung quên. Người đi xuống đi, bản cung muốn yên tĩnh một mình.”

Hôm nay liên tục hai lần bị đả kích, rốt cục làm cho Phù Lạc ý thức được sự thật. Nơi hậu cung này tràn ngập bão táp với âm mưu, đầu tiên là không biết bị người ta lợi dụng làm đao dòn chướng ngại, sau đó là bị người ta hãm hại tranh thủ tình cảm, thiếu chút nữa mất mạng. Hai tháng những ngày thái bình này làm cho Phù Lạc thả lỏng cảnh giác, hôm nay coi như cảnh tỉnh làm cho nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, ý thức được chính mình vẫn là quá ngây thơ rồi.

Bích Diệp a, Bích Diệp a, vì sao người không mang đến cái hộp trang sức khác, cố tình lấy đến hòm đựng hàm hương ngọc phù dung, nằm chói mắt như vậy trong hòm, Phù Lạc muốn xem nhẹ cũng không được. Chính là Phù Lạc còn không biết là ai ở sau lưng sai khiến Bích Diệp, suy tư hồi lâu, vẫn là quyết định tạm thời để yên Bích Diệp, nếu đã biết Bích Diệp là gian tế của người khác, chính mình còn có thể đề phòng, nếu tùy tiện xử lý, không chỉ có đả thảo kinh xà, vạn nhất xếp người khác vào cơ sở ngầm này chẳng phải là lại càng không thể đề phòng tốt sao.

Một bên suy tư một bên vô tri vô giác uống ôn tửu Bích Ngô mang đến, thế giới trước mắt bắt đầu xuất hiện ảo ảnh, mơ hồ, rồi ngã xuống.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Nội giám truyền tin đối với Bích Ngô và Bích Diệp như bùa đòi mạng, làm cho các nàng lạnh run, chủ tử của các nàng Phù phi lúc này còn tại trên giường thưởng túy không hề hay biết gì a.

Long hiên để liền xa dừng ở cửa Hạm đạm hiên. Bận rộn nhất cả ngày Long hiên để những lúc thế này mới có cơ hội ngừng lại suy tư chính mình hôm nay bất đồng. Phù phi vào cái ngày như thế này lại vụng về tranh thủ tình cảm, hẳn đương nhiên là hội tha thứ, không phải vì nàng, mà là vì Ngọc thực quốc sau lưng nàng. Vì quốc vì gia hiện tại hẳn cũng sẽ không định động đến Ngọc quý phi cùng Phù phi, ở hậu cung này địa vị càng cao, có đãi ngộ càng đặc biệt, cuối cùng càng phải chết sớm và thảm khốc. Nhớ tới chúng phi đối với Phù phi bất mãn rõ ràng, Long hiên để khéo miệng không khỏi nổi lên một tia cười tàn khốc, hẳn phi thường chờ mong sau khi kết thúc chiến tranh, biểu hiện chúng phi trong hậu cung.

Từ nhỏ đã là hoàng tử ở trong cung lớn lên, tự nhiên sẽ không xa lạ chuyện nữ nhân trong hậu cung lúc đó tranh đấu, lục đục với nhau, biến hoá kỳ lạ hung hiểm tuyệt không thua kém chiến trường chân chính, hẳn nếu không ưu đãi Phù phi, như thế nào có thể hấp dẫn ánh mắt của chúng phi tàn a.

Chính là, vì sao hôm nay chính mình lại đồng ý đến cái nơi mà mình căm thù đến tận xương tủy, vì nhớ tới gục đầu vị Phù phi thị tẩm chăng? Là vì sự biến hóa đầy bất ngờ của nàng làm cho chính mình có cảm giác mới mẻ sao? Sẽ không, so với cảm giác mới mẻ ấy, chẳng phải nên đối mới bằng những tân tú nữ này sao, một Lăng Nhã Phong ức khởi phong tư trác tuyệt, hay Bạch Vân Nhược mềm mại nhu nhược, Long hiên để trong lòng nổi lên một trận phiền chán, chính mình như thế nào liền bị ma quỷ ám ảnh lựa chọn Hạm đạm hiên a?

“Nô tỳ (nô tài) cung nghênh Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Những cung nhân của Hạm đạm hiên đều quỳ gối ở cửa cung nghênh thánh giá. Long hiên để phóng mắt quét tới, cũng không gặp Phù phi. Trong mắt hàn khí bắt đầu hội tụ, đầu hạ mà Hạm đạm hiên đông lạnh giống như rơi vào Bắc Phong lốc xoáy.

“Nương nương, nương nương đột nhiên không khoẻ, không thể thị giá, vọng, vọng Hoàng Thượng thứ tội.” Bích Diệp ngày thường lanh lợi bị làm lạnh run giải thích không có thứ tự.

Long hiên để sắc mặt không thấy dụ đi, đi nhanh hướng về phía trong Hạm đạm hiên nội. Bích Diệp cùng Bích Ngô vẫn quỳ trên đất lê gối theo sau, nước mắt lưng tròng, miệng cầu xin “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng.”

Long hiên để thẳng đến đẩy cửa tấm cung Phù Lạc ra. Một tia mùi rượu xông vào mũi, tuy rằng Bích Diệp cùng Bích Ngô đã hết sức quét tước huân hương, mở tất cả các cửa sổ có thể mở, nhưng là vẫn là không

giấu được mùi rượu kia.

“Đi ra ngoài.” Long hiên để đột nhiên xoay người đối mặt với cung nhân phía sau quát.

Mọi người sợ đến mức chạy ra ngoài cửa đến mức té ngã. Không một người nào có thể tưởng tượng kết cục Phù phi. Từ khi Viêm hạ hoàng triều bắt đầu tới nay, cũng không có một phi tử nào vào thời điểm hoàng đế triệu tầm dám uống say mềm, bất tỉnh nhân sự.

Long hiên để bước qua tấm bình phong đi vào đến bên giường Phù phi. Một cỗ hỗn hợp mùi hương kì lạ cùng hương rượu, thần kỳ di nhân, làm cho Long hiên để tâm tình nổi giận dần dần xuất hiện một tia trấn an.

Phù phi mặc áo ngủ tự chế dễ nhìn mơ màng ngủ, vì người nóng nên đã sớm đá chăn sang 1 bên, cổ áo xộc xệch để lộ ra 1 khoảng da trắng nõn, một đôi tuyết phong(vòng 1 a =.) như ẩn như hiện (cho dù không phải là hoàn hảo tốt cùng, khẳng định cũng sánh được với mai lý trên núi tuyết), cặp đùi thon dài tuyết trắng, ngọc nhuận sáng bóng, giống như chân ngọc Bạch Liên, móng tay sạch sẽ trong suốt giống như thủy tinh, liền hiện ra như thế ở trước mắt Long hiên để, nổi giận của hắn nhất thời chuyển hóa thành khô nóng, trong lòng thâm nghĩ nhất định là do gần đây công vụ bận rộn không có triệu phi tần thị tẩm, nếu không làm sao có thể đối với Phù phi động dục đâu?

“Đứng lên.” Long hiên để không chút thương hương tiếc ngọc kéo Phù Lạc.

Người thấy đau đớn mà mông lung hé mắt, Phù Lạc thấy rõ trước mắt là khuôn mặt như đao khắc, mũi cao thẳng đứng, trên mặt thanh huy lưu chuyển, cặp mắt lạnh như băng Bắc Băng Dương sáng rực như chiếu rọi bóng đêm, ủy khuất trong lòng nhất thời dâng lên.

Nhớ tới nếu không phải vì ham đắm chìm trong mộng cùng soái ca quốc sắc thiên hương trước mắt kia, khẳng định là sẽ không bị xuyên qua đến hậu cung âm hiểm này. Thù mới hận cũ cùng nhau nổi lên, Phù Lạc hai tay nâng mặt Long hiên để lên, đầu còn không biết nên báo thù như thế nào, miệng sớm hoạt động trước, diễn hình cho hình mẫu không có đầu óc.

Tình huống là nàng mạnh mẽ cắn đôi môi Long hiên để, hắn đau đớn kêu rên, đẩy nàng ra.

Tiểu tử, cư nhiên dám đẩy ta, Phù Lạc lại phản công, lăn xả vào xé bỏ long bào của Long hiên để, áo ngủ của chính mình, mà Long hiên để thì đẩy người đều dính đầy nước miếng của người nào đó.

Ngoài cửa Vạn Toàn, Bích Diệp, Bích Ngõ sợ hãi bên trong gặp chuyện không may, nghe lén thấy “Người này ác phụ.....”, mọi người vì lời nói của Phù phi mà hít một ngụm lạnh khí.

“Người này độc phụ.....” Vạn Toàn cảm thấy có nên thông tri nội thị giam xử lý một chút hậu sự.

Kế tiếp là 1 tràng thanh âm đồ vỡ âm ỉ, hầu hạ Long hiên để nhiều năm như vậy, Vạn Toàn chưa từng gặp qua tính tình Long hiên để lại phát giận lớn như vậy, hắn thường hỉ nộ không biểu hiện ra ngoài, cho dù hiện ra ngoài cũng không phải thật.

“Cứu mạng ~~” mọi người nghe được một câu cuối cùng đó là tiếng Phù phi thét chói tai.

Tuy rằng không nghe được đầy đủ thanh âm sở hữu, nhưng là vài câu này cũng đã đủ để cho mọi người biết toàn bộ tình huống. Chủ tử các cung được tai mắt báo tin tức này đều thật cao hứng.

Vạn Toàn vẫn không đợi được Long hiên để triệu người đi vào, cũng không dám ở thời điểm tâm tình hắn bức bối này đi vào, không phải nhà xí kia thấp đèn lồng muốn chết sao?

Ngay tại thời điểm Vạn Toàn ngồi ở ngoài cửa muốn ngủ chút, một trận âm thanh đồ vỡ nổi lên lại khiến hắn bừng tỉnh, một đêm qua đi cứ lặp lại như thế.

Sáng sớm hôm sau, Vạn Toàn ở ngoài cửa nơm nớp lo sợ kêu lên: “Hoàng Thượng, nên dậy thôi.”

Sau một hồi, Vạn Toàn cảm thấy lâu đến mức con nhện ở trên người mình bắt đầu chẳng tợ, mới nghe thấy lời nói làm chính mình thả lỏng thiếu chút nữa té ngã vào trong “Vào đi.” Nghe ngữ khí, tâm tình Hoàng Thượng coi như đã bình tĩnh.

Sau khi vào nhà, quả thực là 1 đồng hồ độn, địa phương đặt chân thiếu chút nữa đã không có, bình phong, ngăn tủ, bình hoa, huân lô không có một là bảo trì nguyên trạng đứng thẳng bình thường. Cứ như là có đã thú chà đạp đi ngang qua phòng.

Thời điểm Vạn Toàn hầu hạ Long hiên để tắm rửa thay quần áo, cả kinh hét to một tiếng. Trải qua biết bao chuyện sóng gió, nội giám tổng quản Vạn Toàn lần đầu tiên thất thổ sợ hãi kêu ra tiếng như vậy. Trên người Hoàng Thượng bị che kín bởi những dấu vết bầm ứ huyết xanh tím, trên lưng còn có vết máu do móng tay lưu lại.

Long hiên để dùng ánh mắt băng lãnh kia đủ để đông chết chim cánh cụt từng mắt liếc nhìn Vạn Toàn một cái, sau đó chỉ nghe thấy tiếng nước cùng quần áo sột soạt, Vạn Toàn ngay cả hít thở mạnh cũng không dám. Chính là ngẫu nhiên vụng trộm liếc nhìn chiếc giường chạm khắc hoa văn đang buông rèm bên kia, rất khó tưởng tượng bộ dáng của Phù phi, nhưng là cũng không dám hỏi Hoàng Thượng nên xử lý như thế nào.

Long hiên để sau khi mặc vào áo bào mới Vạn Toàn lấy đến, sắc mặt bình tĩnh tiêu sái ra khỏi tắm cung Phù phi, đối với Bích Diệp Bích Ngô đang quỳ ngoài cửa hạ lệnh “Xử lý sạch sẽ” rồi thản nhiên rời đi.

Khi Bích Diệp cùng Bích Ngô đi vào trong tắm cung Phù Lạc, cả kinh không biết làm sao. Bích Diệp không có chút khí lực nhấc màn che bên giường ra, nhìn đến cánh tay Phù Lạc lỏa lồ ở bên ngoài, mặt mặt che kín hồng ngân, không biết nên thẹn thùng hay là sợ hãi, Bích Ngô đưa tay đến trước mũi Phù Lạc kiểm tra, đối với Bích Diệp gật gật đầu. Hai người lúc này mới hít sâu một hơi, tâm trạng bất an nhất thời vơi đi. Trong cung này, chủ tử có vận khí tốt nha đầu mới có thể sống tốt, nhưng là bình thường cũng không phải nhất định là nhận được trọng dụng, vận khí không tốt sẽ bị phân đi làm sai vặt thấp hèn, cũng không thoải mái so với ở bên người chủ tử làm đại a đầu bên người, được trọng dụng có khi còn được chủ tử ban cho ít đồ trang sức.

Phù Lạc tỉnh dậy cũng đã đến nửa đêm. Đầu nặng chân đau nhức, trong óc giống như bị châm đau, từ cổ đến ngón chân đều bị toan đau, nhất là giữa đùi. Phù Lạc một trận kinh hoảng, ngột đứng lên, mệt mỏi không thể chống đỡ chính mình, chỉ có thể từng bước tiêu sái đến bên cạnh bàn nâng chung trà lên, miệng khô lưỡi khô a.

Lúc này mới phát hiện có chút không đúng, chén trà, cái bàn, ngăn tủ hết thấy giống nhau đều là mới mẻ xa lạ, “Bích ngô.” Phù Lạc gian nan gọi ra tiếng.

Bích Ngô lên tiếng trả lời đi vào.

“Tối hôm qua, Hoàng Thượng ~” Phù Lạc có chút khẩu khí.

Bích Ngô không nói, sắc mặt tái nhợt.

“Mấy thứ này?” Phù Lạc chỉ vào đồ đạc mới bài trí lại.

“Nô tỳ cái gì cũng không biết, vào thời điểm sáng nay, cái gì cũng không thể sử dụng được.”

Không thể dùng? Phù Lạc nghĩ rằng người cũng quá uyển chuyển đi. Không khỏi lại cảm thấy giả thiết chính mình xác minh là thật, nguyên lai, nguyên lai Hoàng Thượng quốc sắc thiên hương này quả nhiên là cuồng ngược đãi, thích SM, nếu không chính mình như thế nào lại vô cùng thâm thúy như thế, nhìn đến trên da thịt lỏa lồ đầy dấu vết, thân mình đau đớn khó nhịn, hơn nữa cảnh vật chung quanh trên diện rộng đều bị phá hư, Phù Lạc thực may mắn chính mình ngày hôm qua uống rượu, nếu không, thật không dám tưởng tượng như thế nào đối mặt với đối đãi như vậy, chính mình có thể hay không điên?

10. Chương 10: Nhã Phong Bị Thương

Bích Ngô đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối cho Phù Lạc, Phù Lạc tiếp tục chìm vào phán đoán của chính mình.

Đường như giống như nhiệt tình đột ngột, rõ ràng trước mắt, lại giống như không có cảm giác gì, nhất thời yên lòng, xem ra hoàng đế không có bị biến thái đặc dụng tư thế đam mê mà đối đãi với mình nha.

Đam mê, đối với, vì sao chính mình lại nghĩ đến đam mê a? Là vì Long hiên để đăng cơ chín năm, phi tần hậu cung lại ít ỏi đến mức có thể đếm được, hay là bởi vì bốn mươi chín mỹ nữ sắc màu mà hần cư nhiên chỉ chọn chín người a? Ngày thường Phù Lạc không có xuất môn, cũng không có bao nhiêu cơ hội quan sát đến thị vệ trong cung, gặp Hoàng Thượng rất ít, cũng không thấy được thị vệ thân cận của hần, không biết có phải tất cả đều là thiếu niên tuyệt mỹ hay không a? Lại hay nghe nói những lời như một rằng hiện tại Hoàng Thượng chú trọng đến người trẻ tuổi, tỷ như Trịnh Nguyên hiện nay, chỉ có thể là mỹ thiếu niên, khiến cho bao nhiêu nữ tử trong kinh thành phải khom lưng, chuyện này không biết là nghe ai nói a? Phù Lạc nhớ không rõ, dù sao hiện tại trong cung, cung nữ đều so với chính mình còn nắm tin tức rõ hơn, ai bảo mẹ đẻ của mình không phải là người Viêm Hạ đi, tuy rằng công chúa dị quốc có thân phận tôn quý, nhưng cũng chẳng có cái tác dụng gì.

Nghĩ đến đam mê Phù Lạc liền nổi lên một trận ác hàn. Trong truyện xuyên qua bao nhiêu là mỹ nam quốc sắc thiên hương đều là thuộc loại đam mê đáng giận a, Phù Lạc càng ngày càng cảm thấy hoàng đế cực kỳ giống cường công, có lẽ vẫn là nam nữ thông ăn. Đêm qua, đêm qua đến tột cùng đã xảy ra cái gì a? Vô vô trán hoài mà Phù Lạc vẫn không thể nào khơi nổi trí nhớ, chỉ có thể ảo tưởng hoàng đế đã dùng hết các loại khí cụ tra tấn chính mình, hơn nữa đôi mắt kia sâu như biển lạnh như băng, Phù Lạc gắt gao túm áo rúm ró thân thể.

“Nương nương, người rất lạnh sao?” Bích Ngô bưng bữa tối tiến vào, lập tức đi đóng cửa sổ.

“Không, không, không cần đóng.” Toàn bộ trong phòng tràn ngập hơi thở ác ma, hương vị dâm dật, không thể để cho chúng nó lưu lại. Phù Lạc thực hoài nghi đêm thứ nhất kia nhất định cũng là chính mình đang nằm mơ, nếu trận này xuyên qua thật sự là giấc mộng dài thì tốt rồi, mộng luôn luôn có thời điểm tỉnh dậy.

Bích Ngô nâng Phù Lạc ngồi dậy, Phù Lạc thân thủ tiếp nhận ngân khoá Bích Ngô đưa qua, lập tức đánh rơi. Nước mắt, nước mắt rốt cuộc nhìn không được rơi xuống. Nhìn đến hai tay đau đến chảy nước mắt, Phù Lạc ủy khuất rốt cuộc nhìn không được, cái hoàng đế kia cư nhiên hành hạ khiến tay của mình bị thương, sợ hãi cứ như vậy khéo thành tàn phế Phù Lạc ôm lấy Bích Ngô khóc oa oa. “Bích Ngô, ta sẽ không bị tàn phế, có thể hay không tàn phế a?”

“Không có đâu, nô tỳ lập tức đi thỉnh Thái y.” Bích Ngô kích động chạy đi ra ngoài.

Phù Lạc nghĩ rằng nương của Vô Kỵ ca ca cũng thật thông minh, đã sớm biết nữ nhân càng xinh đẹp càng hay gạt người, lại quên nói nam nhân càng xinh đẹp càng biến thái.

Bích Diệp tiến vào hỗ trợ Phù Lạc ăn cơm.

“Công chúa, tối hôm qua phát sinh chuyện gì a?”

“Bản cung cũng nhớ không rõ. Bích Diệp, tối hôm qua người có nghe được cái gì không?”

“Nô tỳ chợt nghe thấy Hoàng Thượng mắng, mắng công chúa.” Bích Diệp cẩn thận nói, không ngừng quan sát sắc mặt Phù Lạc.

“Hần, hần mắng cái gì?”

“Hoàng Thượng mắng công chúa là độc phụ, ác phụ, sau đó chợt nghe đến công chúa kêu cứu mạng, về sau nô tỳ cũng không biết.”

Vừa dùng nước mắt Phù Lạc lại khóc chết đi sống lại, không thể nghi ngờ trong lời nói Bích Diệp là khẳng định phán đoán của chính mình, may mắn, may mắn thay chính mình không nhớ rõ hết thấy.

Thái y sau khi xem qua, chỉ nói là vết thương nhẹ không vấn đề gì, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi. Bích Ngô lại cầm đơn thuốc Thái y kê mà sơ cứu cho Phù Lạc, cũng coi như giảm bớt một chút đau đớn, vào cung này mới chẳng được bao lâu a, liền bị hai lần “Đòn hiểm”, Phù Lạc bắt đầu nhớ nhà, nhớ đến pháp chế quảng cáo rùm beng ở thế kỷ hai mươi mốt.

Kiên nguyên điện

Vạn Toàn nhìn đến tiểu thái giám không biết sống chết, ngăn cản cũng không kịp, Hoàng Thượng cũng đã nhìn thấy. Ở trong ánh mắt Long hiên để như có cơn gió hàn thấu hai, Vạn Toàn nhỏ giọng mà khí thế sung túc quá to, tiểu thái giám sợ tè cả ra quần chạy vội ra khỏi Kiền nguyên điện.

Hồi tưởng đến chuyện đêm trước, màu sắc Long hiên để tăng thêm một chút, hàn quang chột lóe, làm cho Vạn Toàn cảm thấy nếu ở trước mặt hoàng thượng nhắc lại đến Hạm đạm hiên hoặc là Phù phi trong lời nói, nhất định là nghĩ mệnh dài quá. Vì thế chuyện đêm nay nhất định phải trở thành bí mật.

Nằm trên giường nghỉ ngơi suốt 5 ngày rốt cục Phù Lạc cũng có thể xuống giường đi lại mà không thấy đau đớn. Nhưng vẫn là phải ăn mặc thật nghiêm kín để che khuất vết thương, cũng không thể làm cho phi tần hậu cung này chế giễu nài. Nhớ tới không lâu trước đây nghe Lệ Tiệp dư không ngừng khoe Hoàng Thượng đối nài ta có biết bao nhiêu là ân nhu săn sóc, không biết nữ nhân còn có khí đi a.

Giải sầu, giải sầu, nhu cầu cấp bách là giải sầu a. Phù Lạc không tự chủ bước đến Lê Uyển viên, tiếng động tí trúc từng trận, vũ kỹ trong cung đang luyện tập ca múa “Nguyệt dẫn”. Theo chân tường nhìn ra xa xa Thính hương tạ, nài có thể thấy trên mặt hồ chỉ có Liễu A Man khởi vũ, không muốn vô cầu, tự do tự tại Liễu A Man, Phù Lạc tâm tràn ngập hâm mộ, có lẽ toàn bộ nữ nhân hậu cung chỉ có nài ấy là tự do nhất, thông minh lựa chọn không có liên quan hoàng đế.

Đi ra khỏi Lê Uyển viên, lại thấy một cung nữ ước chừng chỉ là 1 nha đầu dùng tảng đá xếp thành tiểu đài, nhìn lên hướng trong Lê uyển viên, xem thạch đài kia, cũng không phải là do hôm nay mới đắp thành. Chuyện này khiến lòng quan tâm trong Phù Lạc càng gia tăng, dù sao cũng đã nhiều ngày không có việc gì, xem đến tốt cùng là chuyện gì cũng tốt.

“Người là ai?”

Nài kia sợ tới mức ngã khỏi chông đá, Phù Lạc tiến lên muốn nâng nài dậy. Nài lại vội lên trước, quỳ xuống nói: “Phù phi nương nài tha mạng, nô tỳ, nô tỳ chính là tò mò.”

Phù Lạc không ngoài nhận thức của chính mình, ai bảo làm cho chính mình trong cung này sinh hoạt cũng đã hai năm đầu, thật sự là người từng gặp qua ngày càng tăng, cung nhân thấy đều hận không thể trốn đi được.

“Người tên là gì, ở cung nào?”

“Nô tỳ kêu Ngụy Lan, là cung nữ nội thị giam phụ trách quét tước tạp dịch.”

Ngụy Lan, cái tên Ngụy Lan này vì sao lại quen thuộc như vậy: “Ngẩng đầu lên.”

Nài có một đôi mắt thanh tuyền trong suốt như tinh thuần khiết, thần nhiên phần thần, khuôn mặt thanh tú, da thịt trắng như tuyết, so ra kém Ngọc quý phi, Lệ Tiệp dư, Như Tần, Tinh tần tuyệt sắc dung mạo, nhưng là không thể nào lí giải nổi, cái loại khí chất băng thuần này, làm cho ánh mắt người ta tỏa sáng. Nữ tử như vậy, Phù Lạc nhớ ra rồi, không phải là người hại Tinh tần ngã bị thương tú nữ Ngụy Lan hay sao?

Cũng nhớ đến Bạch Vân Nhược từng nhắc tới tài múa của Ngụy Lan so với nài ấy còn cao hơn, nữ tử này cũng là yêu vũ đạo đi. Trước kia cũng không từng quá chú ý đến nài, ai bảo Lăng Nhã Phong phong tư tính áp đảo cướp lấy chú ý của mọi người a?

Sau khi trở lại Hạm đạm hiên, Phù Lạc cho Bích Ngô đi nội thị giam nói muốn Ngụy Lan đến làm thị nữ, Vạn Toàn tuy rằng biết Hoàng Thượng không thể nào thích Phù phi, nhưng cũng biết là hiện tại không phải thời điểm nên đắc tội nài, loại việc nhỏ này tự nhiên sẽ không khó xử.

“Nô tỳ thỉnh an Phù phi nương nài.” Ngụy Lan sợ hãi hành lễ. Đối tin đồn về Phù phi nài không phải chưa từng nghe qua, cũng chính mắt thấy được nài đối Lí mama ngoan tuyệt, Hạm đạm hiên quả thực chính là địa phương mà cung nữ hậu cung e ngại nhất. Hàng năm đều phải mang đi mấy cỗ thi thể từ đây ra a.

“Ân, cái chữ “Lan” này ở trong cung phạm vào họ của Hiền phi nương nài, không bằng bản cung cho người sửa cái danh khác đi, Băng Thuần, tên Băng Thuần này được.” Thật ra Phù Lạc nói vậy bởi Hiền phi ở trong cung đức cao vọng trọng, Lan tự trừ bỏ chính nài cùng với thị nữ bên người nài vì cùng họ ngoại nên được ban cho, nài này cũng khiến mọi người phải kiêng dè.

“Băng Thuần đa tạ nương nương ban thưởng danh.”

Khá lắm nữ tử tinh xảo đặc sắc a, nữ tử như vậy cũng không thể liên mai một như vậy. Chẳng mấy ngày nữa Phù Lạc sẽ tìm cơ hội đem Băng Thuần đưa đến chỗ Liễu A Man, thỉnh nàng huấn luyện thay, chỉ nói chính mình phi thường thích xem ca múa, hy vọng nàng có thể huấn luyện Ngụy Băng Thuần một chút. Cũng là thỏa mãn đam mê của Băng Thuần, cũng là vì chính mình bồi dưỡng trợ thủ đắc lực a.

Cơ hồ từng cái phi tử hậu cung đều đã bồi dưỡng người nối nghiệp chính mình, đợi đến khi chính mình lớn tuổi sắc suy, người nối nghiệp còn có thể tiếp tục chiếu cố chính mình a. Trực giác Phù Lạc không cần chờ đến khi chính mình lớn tuổi sắc suy sẽ cần người nối nghiệp, cho nên ngay thời điểm nhìn thấy Ngụy Băng Thuần kia đã nghĩ đến kế hoạch người nối nghiệp này. Nàng có tin tưởng với tư chất của Ngụy Băng Thuần như vậy, cho dù so ra kém Lăng Nhã Phong, nhưng là không đến mức kém quá xa.

“Hoàng Thượng giá lâm, Phù phi tiếp giá.” Thái giám thanh âm tiêm tể kéo dài vang lên ở trong không khí Hạm đạm hiên.

Phù Lạc thủ run lên, chiếc đũa lại đánh rơi, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, hơn nửa tháng không lo vô nhiều làm cho nàng cơ hồ đã quên chính mình còn có trách nhiệm thị tẩm, ai khiến cho hoàng đế này nửa tháng không triệu đến một cái phi tần thị tẩm a, điều này làm cho Phù Lạc hoàn toàn khẳng định hẳn là cái đam mê cường công.

“Công chúa (nương nương).” Bích Diệp cùng Bích Ngô phi thường lo lắng nhìn Phù Lạc ngây dại ra, đến khi Hoàng Thượng bước vào đình nhị các (phòng ăn của Hạm đạm hiên) mới kêu ra tiếng.

“Thần thiếp (nô tỳ) thỉnh an Hoàng Thượng.” Phù Lạc vội vàng thỉnh an long hiên đế.

“Ái phi bình thân.”

Một tiếng ái phi, làm cho Phù Lạc tâm muốn tử. Hoảng hốt nàng gian nan nhìn đến Long hiên đế cười âm thầm đối nàng nói “Ái phi, tối nay trẫm yêu ngươi thật tốt.” Kế tiếp chính là các loại khổ hình cực kỳ tàn ác, trường hợp này cập kì huyết tinh cùng thiếu nhi không nên, cái gì mà nhỏ giọt nên nóng, quất, ghế hùm (ngẫu nhiên cũng không biết vì sao lại có ghế hùm) đều đi ra, mồ hôi lạnh một giọt một giọt nhỏ xuống.

“Ái phi thân mình không khỏe sao?”

Phù Lạc cảm giác được một vật thể ấm áp đặt ở trên trán chính mình, ngẩng đầu liền thấy cư nhiên là tay Long hiên đế, sợ tới mức giật mình một cái, phản xạ có điều kiện quỳ xuống (thật sự là thân cụ nô tính a, mới bao lâu liền phản xạ có điều kiện), “Hoàng Thượng tha mạng.”

Hành động của nàng làm cho Long hiên đế một trận kinh ngạc, chính mình phạm cái gì, làm cho Phù phi dọa thành như vậy a. “Ái phi, xin chỉ giáo cho?” Nói xong, lại nhớ ngay tới chuyện lần trước, nghĩ đến Phù phi là vì chuyện thị tẩm lần trước mà sợ hãi, cúi thân mình xuống ở bên tai Phù Lạc nhẹ nhàng thổi khí, “Lần trước, trẫm thực vừa lòng.” (anh này đúng là câu dẫn tỷ tỷ mà, huhu >.

11. Chương 11: Vũ Kĩ A Man

Sáng sớm hôm sau Phù Lạc liền đến Lê Uyển viện. Trước nhất phải đi xem xem Băng Thuần tiến bộ đến đâu, thứ hai cũng là thăm Liễu A Man một chút, xem có thể lên học nghệ hay không, nàng đối vũ đạo cổ điển cảm thấy phi thường hứng thú.

“Tham kiến Phù phi nương nương.” Liễu A Man dẫn Ngụy Băng Thuần đến hành lễ.

“Liễu tỷ tỷ miễn lễ.” Phù Lạc thân thiện nâng Liễu A Man đứng dậy, “Tỷ tỷ là không ngại ta kêu như vậy đi.”

“A Man không dám. Nương nương ~~” Liễu A Man tuy rằng thỏa mãn được Phù Lạc mang tặng vũ hài, nhưng là cũng không muốn bị cuốn vào tranh đoạt hậu cung, huống chi khi rảnh rỗi cũng nghe hậu cung đối Phù phi đồn đại khá nhiều, thật hiểu rõ là được giao hảo cùng nàng cũng không có ưu việt gì, nhưng là trước mắt lại không thể cự tuyệt nàng ta.

Nhìn ra Liễu A Man đang giãy dụa trong mâu thuẫn, Phù Lạc bi ai cười, hậu cung quả nhiên là địa phương đầy lợi thế, ngay cả nữ tử thanh cao đến bậc này cũng không ngoại lệ. Nhưng là, nhưng là Phù Lạc vẫn không thể biểu hiện tâm tình của mình, Băng Thuần còn cần Liễu A Man chỉ đạo, không phải chính mình bình thường vẫn muốn lợi dụng Liễu A Man a, nghĩ đến đây lại liền khoan dung, muốn ở nơi thâm cung tìm kiếm bằng hữu, không phải dạng người này sao?

“Băng Thuần nàng có được không?”

“Băng Thuần là 1 kỳ tài khiêu vũ, cứ như vậy chỉ sợ không bao lâu nữa A Man sẽ không còn cái gì có thể giáo nàng, ngay cả A Man cũng còn muốn cam bái hạ phong.”

“Liễu tiểu thư quá khen, Băng Thuần không dám nhận. Liễu tiểu thư tài tài múa trời cho, Băng Thuần mới là theo không kịp” Ngụy Băng Thuần được yêu thích liền đỏ bừng hai má.

“Băng Thuần liền thác tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.”

Kế tiếp ba người nhưng thật ra thực hợp ý nên thảo luận rất nhiều phương diện vấn đề của vũ đạo, Liễu A Man đối kiến thức của Phù Lạc cùng ý tưởng phi thường khuynh đảo cũng như cảm thấy hứng thú, trong lúc nhất thời thân thiện phi phạm, ở lại Thính hương tạ dùng qua ngọc thiện, xem xong ngẫu hứng vũ đạo của Liễu A Man, kiểm chứng tiến bộ của Băng Thuần, sắc trời dần dần trở nên tối mịt.

Hôm nay hết thấy đều rất đẹp, Lại nghe Bích Diệp báo lại, Hoàng Thượng muốn buổi tối tới Hạm đàm hiên dùng bữa.

Phù Lạc lòng mang mật vàng cáo tri, thực muốn như ốc sên bò về Hạm đàm hiên, đáng tiếc nàng là ốc sên sao? Không phải, cho nên quyết định đi bộ hồi cung, coi như giải sầu cũng tốt, đêm qua tránh được một kiếp hiểm, tối nay chẳng lẽ còn muốn giả bộ ngủ?

Nhớ tới tối hôm qua ngón tay Long hiên để vuốt ve khiến mình ngứa ngáy, cũng không dám tỉnh lại liền buồn bực, ai, ngứa so với đau càng làm cho người ta không thể chịu được a, thật không biết tối hôm qua hẳn là vô tình hay là cố ý, thức trắng đêm xem tấu chương, chính mình cũng mơ mơ màng màng cả đêm ngủ không tốt, khó khăn lắm đến khi hẳn lâm triều chính mình mới được ngủ được một lát.

Nghĩ đến đây, thời điểm ngừng đầu liền thấy xe Bát Bảo Cửu Long chở hoàng đế chậm rãi đi đến bên ngự hoa viên, đang muốn lôi kéo Bích Diệp quay đầu trốn, chợt nghe thấy Long hiên để ma âm từ tính gọi chính mình lại.

“Ái phi tâm tình thật tốt nên dạo ngự hoa viên a?” Chỉ thấy Long hiên để xuống xe liền, ôn nhu hỏi chính mình, tuy rằng không mang theo ý cười, nhưng là khẩu khí đã thực ôn nhu, khỏi phải nói đã đến thời điểm hẳn đối đãi ái phi đi

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng. Nô tì đang muốn hỏi Hạm đàm hiên.”

“Trẫm cũng đang muốn đến đó, không bằng liền bồi ái phi trở về đi thôi.”

Phù Lạc vẫn đang si ngốc liền để Long hiên để rảnh tay kéo đi, chậm rãi đi bộ ở trong ngự hoa viên tươi đẹp.

Long hiên để sớm đã trông thấy Phù phi quần áo lụa mỏng manh xanh thắm, hẳn không có tự hỏi vì sao thấy buồn bực thanh thanh khi ở trong ngự hoa viên mà bản thân còn có thể liếc mắt một cái liền thấy được Phù phi mặc màu xanh, chỉ biết là chính mình cố ý phân phó nội thị thay đổi tuyến đường đi hướng Phù phi mà tới.(Anh bắt đầu thích chị rồi chứ sao nữa,thể cũng hỏi *hí hí cười gian xảo*)

Mà tin tức Long hiên để liên tục hai ngày lâm hạnh Hạm đàm hiên đã sớm khiến cho hậu cung xôn xao, kỳ thật phải nói là liên tục ba lượt. Từ lần điệp hạnh trước Hoàng Thượng triệu hạnh Phù phi, nửa tháng cũng chưa tái triệu người nào thị tẩm, lần thị tẩm sau lại là Phù phi, cho nên chỉ có thể tính liên tục ba lượt, chính là Phù phi tiến cung hơn hai năm qua chưa từng phát sinh quá nhiều chuyện tình.

Bao nhiêu kẻ tức tối cắn ngán nha cùng cắn nát khăn tay, Phù Lạc là không biết, nhưng là có thể cảm giác được. Tỷ như cái người trước mắt đang dùng ánh mắt lăng trì chính mình, Lệ Tiệp dư này.

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.” Thanh âm ngọt ngào nhu nhu kia khiến Phù Lạc nhanh chóng nổi cả da gà.

“Hãy bình thân.”

“Hoàng Thượng lâu rồi cũng chưa đến Quỳnh du cung xem Nhu nhi.” Nói xong khoe mắt co rút giật giật đầy u oán.

“Ân.” Long hiên để như có như không ứng thanh, Lệ Tiệp dư đợi lâu không thấy Hoàng Thượng nói chuyện, đành phải cáo lui, tiếp tục hướng về lưng Phù Lạc mà bắn phi đao.

Cũng không biết là không phải gặp được thần, hôm nay toàn bộ hậu cung phi tần đều giống nhau đến ngự hoa viên tản bộ, Ngọc quý phi, Tĩnh tần, Lăng Nhã Phong, từng tiểu nghi, bạch tuyết thị chờ đều thấy được Long hiên để lôi kéo tay Phù phi ở ngự hoa viên tản bộ, chuyện nhu tình lãng mạn bậc này có lẽ hẳn chưa từng đối với phi tần mà làm, nghe nói là vậy.

Ngọc quý phi ánh mắt âm độc, từng tiểu nghi tiện điểm ánh mắt, Lăng Nhã Phong ánh mắt giống như cảm kích châm chọc thương hại, bạch tuyết thị ánh mắt u oán, làm cho tâm tình Phù Lạc tuyệt đối hảo bất khởi lai. Long hiên để hành động không thể nghi ngờ hơn là vì muốn chọc giận phần đông địch nhân của chính mình, mà tần tần tú nữ hơn 1 tháng nay không có được lâm hạnh lại càng... không dám tưởng không dám tưởng.

Dường như bị ác sói đuổi theo, Phù Lạc không tự giác lôi kéo Long hiên để bước nhanh theo hướng về phía Hạm đạm hiên, vào thẳng đến hiên môn mới trầm tĩnh lại hít vào một hơi, oán khí của nữ nhân thật đáng sợ.

Kể tiếp thời điểm dùng bữa, Long hiên để tiếp tục nhu hòa ân cần vì Phù Lạc tiếp rau, giống như gia đình bình thường săn sóc trượng phu bình thường, ngẫu nhiên mỉm cười một cái liền cướp đi tâm hồn Phù Lạc, dưới ánh đèn ngấm soái ca càng xem càng suất, tầm mắt ngẫu nhiên đụng chạm sẽ làm Phù Lạc đỏ bừng mặt, vui đầu dùng sức bối cơm, thiếu chút nữa nghẹn, hẳn ôn nhu vỗ lưng Phù Lạc, “Cẩn thận một chút.”

Hết thấy này đều làm cho Phù Lạc ảo giác chính mình thật sự giống như là ở 1 cái gia đình bình thường, có tuyệt phẩm soái ca trượng phu yêu chính mình, khiến cho chính mình đối gặt bản thân trầm luân một chút đi, Phù Lạc tự nói với chính mình. Một khi Long hiên để quyết định đối với ai áp dụng loại nhu tình thể công trong lời nói này, Phù Lạc cảm thấy ai cũng không kháng cự được. Nhất thời lại không khỏi nhớ tới cái Dự Vương phi kia mỗi người trong cung đều hâm mộ, tuy rằng rất ít có người nhắc tới, nhưng Phù Lạc vẫn là từng nghe đến chuyện xưa của nàng.

Nàng có được Long hiên để yêu, gả cho Dự Vương gia, nhưng mà sủng ái của Long hiên để đối với nàng chưa bao giờ giảm bớt. Nghe nói Long hiên để hậu vị chín năm bỏ trống đều là vì Dự Vương phi. Phù Lạc cảm thấy Dự Vương phi lựa chọn Dự Vương gia thật sự là cái nữ tử tuyệt đỉnh thông minh, gả nhập hậu cung tình yêu của Hoàng Thượng sẽ chỉ là độc được.

Nhìn nhìn lại Long hiên để, thật khó tưởng tượng nam tử như vậy cư nhiên cũng sẽ có một mặt si tình như vậy, đang trong hoài nghi. Nhưng là làm Phù Lạc cảm thấy không thể ngăn cản hẳn, sẽ không đoạn nhắc nhở chính mình hẳn yêu là người khác, một cái nữ nhân hẳn không hiểu được đến, nữ nhân như vậy mị lực sẽ là không suy yếu.

Một chút sau bữa tối “Nùng tình mật ý”, Long hiên để lại yêu cầu Phù Lạc vì hắn mài mực.

Phù Lạc sắc mặt lúc xanh lúc trắng, rồi lúc xanh lúc tím tái luân phiên, chính nàng chưa từng phát hiện, khẩu vị của Long hiên để. Thường thức nhúu mây của nàng, toan đầu của nàng, khổ sở của nàng, tâm tình phi thường tốt, xem ra hảo tâm tình quả nhiên là muốn dựa trên sự thống khổ ở người khác.

Phù Lạc một bên mài mực một bên thiên mã hành không nghĩ, nếu ta là tác giả, khiến cho người đam mê, vẫn là chịu đựng, nếu chịu, bị n cái công cấp cường công, mỗi ngày tra tấn người, ấu đả người, nô dịch người. Lúc này sắc mặt hưng phấn phiếm hồng, làm cho Long hiên để nhúu mây khó chịu.

Trong chốc lát lại muốn, tác giả là đối với chính mình có cừu oán sao, kể tiếp còn không biết tra tấn chính mình như thế nào đâu, chẳng lẽ thật sự làm cho Long hiên để này kẻ lang sói đam mê này SM chính mình. Lúc này sắc mặt liên tím tái, làm cho Long hiên để hang mi giãn ra thích thú.

Trong chốc lát lại muốn chính mình chạy ra khỏi cái hậu cung này mà thăng thiên, bắt đầu cổ đại dị thời không ngược nam chi lữ, không có biện pháp, sau khi thấy Long hiên đế, nàng trừ bỏ tư tưởng nam nhân bên ngoài, vẫn là ngược nam nhân. Sắc mặt tiếp tục hưng phấn phiếm hồng, thẳng đến phát giác Long hiên đế nhíu mày ánh mắt chăm chú nhìn.

“Ái phi giống như phi thường thích mài mực a, cao hứng như vậy, hãy tiếp tục vì trẫm mài thêm chốc lát đi.”

Phù Lạc sắc mặt nhất thời từ hồng chuyển bạch biến thanh, sau lại không hồng, tay thì lại rút gân, Long hiên đế mới buông tha chính mình. Kế tiếp Phù Lạc tiếp tục giả bộ ngủ như tối hôm qua.

Khi cảm giác được Long hiên đế ôm lấy chính mình đem đi, toàn thân đều căng thẳng. Khi hấn đem chính mình phóng tới trên giường, phỏng chừng cứng ngắc có thể so với cương thi, âm thầm kiểm điểm một chút hành động của chính mình quá vụng về.

Nghe được thanh thanh sở sở thanh âm hấn cởi quần áo, lại khấn trương nhắm nhanh hai mắt lại.

Cảm giác Long hiên đế nằm xuống ở bên người chính mình, không có động tĩnh, trong bóng đêm chờ đợi hồi lâu, thẳng nghe được thanh âm hấn đều đều hô hấp, mới thả lỏng hai tay nắm thành quyền lâu đau nhức.

Một đêm vô miên.

Phù Lạc nghĩ rằng nếu Hoàng Thượng lại đến, phỏng chừng không cần hấn động thủ, chính mình cũng sẽ buồn ngủ mà chết mất. Sở một cái Long hiên đế khiêu quyền lửa, hai cái Long hiên đế khiêu quyền lửa, ba cái Long hiên đế khiêu quyền lửa (nhà mình có ai hiểu đoạn này k?giúp mình mới =.=)~~ dần dần đã đi vào giấc ngủ thì cũng đã bình minh.

Về sau thoải mái thấy đại lười, rời giường rồi tập Yoga lấy lệ, rồi lại phá lệ bỏ 1 chương tâm linh Yoga, liên tục hai ngày tinh thần bị tra tấn làm cho Phù Lạc đã có chút muốn lực bất tòng tâm.

Trong viện thanh phong (gió a) thấm lạnh, hồng nhị phun điểm, Phù Lạc cảm thấy Hoàng Thượng liên tục ba ngày không triệu tẩm có khả năng tính đến có chút phi thường, từ triều đại Long hiên này đến giờ chưa bao từng có, cho nên phi thường yên tâm, phi thường thư thái tính bắt đầu hưởng thụ những ngày bình thường như mọi khi, lúc này mới biết bình thường trôi qua cũng là một loại phúc khí a.

“Công chúa, vừa rồi Vương công công truyền dụ Hoàng Thượng buổi tối muốn tới Hạm đàm hiên, thỉnh công chúa chuẩn bị tiếp giá.” Bích Diệp đến sau hoa viên bẩm báo với Phù Lạc.

Hôm nay dấu vết trên người Phù Lạc cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, rốt cục lại có thể mặc thanh lương trang phục 1 cách sảng khoái. Quần áo màu trắng ẩn tơ vàng cùng quần lụa mỏng, tóc vẫn thành búi, đơn giản cài thêm một con bướm bằng ngọc bích lưu tô sai, lịch sự tao nhã trong sáng. Mặt trời chiếu lên khiến nàng đẹp như băng tuyết, khuôn mặt điểm như hoa xuân, làm cho Bích Diệp dù đã nhìn quen chủ tử cũng có cảm giác hoa mắt thần mê.

Thời điểm Bích Diệp đến, Phù Lạc đang ngồi ở ghế xích đu, lay động lay động thích thú đọc thư, khí chất tôn như thần nữ, đáng tiếc sau khi nghe được lời nói của Bích Diệp, kinh thổ liên trào dâng, liền ngã bệt xuống đất, Bích Diệp cố nín cười chạy đến nâng nàng dậy.

Phù Lạc lấy tay che cái trán nói: “Bích Diệp, bản cung đau đầu quá, người đi thỉnh Thái y đi.” Nói rồi lại đối với Bích Ngô cách đó không xa mà phân phó, “Bích Ngô người đi hồi Vạn công công rằng bản cung hôm nay thân mình không khoẻ, không thể thị tẩm.”

Bích Diệp cùng Bích Ngô rất nhanh chóng trở lại, Thái y cũng nhanh chóng đến, hết thấy đều rất tốt, đáng tiếc khi nhìn thấy thân ảnh vàng chói kia đi vào, Phù Lạc dù có khôi phục tâm tình rất nhanh cũng liền chìm ngim xuống đáy biển.

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.” Phù Lạc giãy dụa rời giường.

Long hiên đế nhanh chóng bước đến trước giường, nâng Phù Lạc dậy, “Ái phi thân mình không tốt, không cần thỉnh an, hảo hảo nằm xuống đi.” Đáng tiếc động tác của hấn cũng không làm cho Phù Lạc nằm xuống, mà là ngồi ở bên giường, đem Phù Lạc nằm gọn ở tại trong lòng. Khi nhìn đến da thịt Phù Lạc lỏa lồ tuyết trắng non mềm, trong mắt liền lóe sáng lợi hại.

Động tác của hắn, ánh mắt của hắn đều làm cho Phù Lạc không tự giác cứng ngắc, đỏ mặt từ hai gò má lan tận sang hai bên tai, cổ đại lan tràn. Long hiên để hai ánh mắt lại càng trở nên sâu sắc, màu sắc đậm sâu thêm 1 tầng.

“Hoàng Thượng sao lại đến đây?” Phù Lạc cúi đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt Long hiên để, người khác nghĩ đến nàng đang ra vẻ thẹn thùng, kỳ thật nàng là không dám để cho Long hiên để nhìn thấy khẩu hình nguyên rủa của nàng.

“Trẫm nghe nói ái phi bị bệnh.” Long hiên để quan tâm nói.

Phù Lạc trong lòng thầm mắng con hồ ly cùng sói lai tạp này như thế nào lại có hành động tốt như vậy, tuyệt đối là Áo Tư Tạp cấp bậc ảnh đế.

“Nô tì thân mình không khỏe, sợ làm bẩn thánh thể, Hoàng Thượng vẫn là vẫn là ~” không đợi Phù Lạc nói xong, Long hiên để quay đầu hướng sang Thái y ngọc lăng bên cạnh nói: “Còn không mau bắt mạch cho Phù phi.”

Thật sự là cái đa nhân cách, hai khuôn mặt cùng 1 người a, đối với Phù Lạc thì làm ra vẻ nhu tình mật ý, đối với Thái y lại là bản chất lạnh như băng thấu đến xương. Phù Lạc nghĩ rằng, ta trước kia cũng là bị bệnh, như thế nào lại không thấy người quan tâm như vậy a, khẳng định có sự tình quan trọng đã xảy ra.

Lão Thái y run rẩy chẩn qua mạch xong nói: “Nương nương mạch tượng bình thần, chính là thân thể yếu đuối 1 chút, hảo hảo tắm bổ điều dưỡng, sẽ nhanh tốt hơn thôi.”

“Ái phi nghe được lời nói của Thái y mà yên tâm đi. Trẫm hội liền cho Thái y viện vì ái phi chuẩn bị chút đồ tắm bổ điều dưỡng đi.”

“Tạ ân điển Hoàng Thượng.” Phù Lạc chỉ có thể ra vẻ ngọt ngào thẹn thùng nói.

“Ngọt thiện cũng là đến rồi, nô tì hôm nay sợ là không thể bồi Hoàng Thượng dùng bữa, Hoàng Thượng vẫn là ~”

Long hiên để ái muội lấy tay chỉ điểm ở tại Phù Lạc thần thượng, “Ái phi thân mình không khỏe, trẫm như thế nào lại nuốt trôi, ái phi muốn dùng chút gì nào?”

Nhìn Long hiên để đôi mắt mang trung nhu sắc, Phù Lạc trong nháy mắt cũng bắt đầu hoài nghi chính mình có phải đa tâm quá hay không.

“Nô tì thầm nghĩ dùng chút cháo.”

“Ân.” Hắn quay đầu phân phó cung nhân “Đến hỏi qua Thái y, hiện tại cháo gì thích hợp cho Phù phi nương nương.”

Cung nhân đều thối lui ra sau, Long hiên để rõ ràng cũng thoát giày nghiêng người hướng mặt Phù Lạc mà nằm lên trên giường. Sấn sát, vì Phù Lạc mà đắp chăn, một tay xoa đầu, một tay nắm lên Phù Lạc ngọc thủ, không ngừng vuốt ve tay nàng, ngẫu nhiên chữ thập giao nhau.

Khiêu khích, cái này tuyệt đối là khiêu khích, Phù Lạc sắc mặt càng thêm hồng nhuận, nhìn ngón tay Long hiên để hoạt hướng mặt mình giáp, ở lỗ tai cùng môi như đang gây họa lớn. Phù Lạc cả người bắt đầu khô nóng, muốn đá văng chăn ra, lại bị Long hiên để lấy cớ là thân mình không khỏe sợ bị cảm lạnh mà ngăn trở.

Đại ca, đây chính là mùa hè a, Phù Lạc tuyệt đối có lý do hoài nghi hắn là đang cố ý chinh mình. Nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt lại, đến cái mắt không thấy tâm sẽ không phiền, hết thấy hết thấy đều so ra kém uẩn dục trong ánh mắt ái muội hỏa diễm của hắn làm cho người ta càng khô nóng.

Thời điểm Bích Diệp bùng cháo vào, Phù Lạc chưa từng cảm kích nàng ta đến như vậy, cảm thấy sở tác sở vi trước kia của nàng, hôm nay đều có thể lượng giải.

Bích Diệp cùng Phù Lạc ngạc nhiên nhìn Long hiên để tiếp nhận cháo, múc 1 muỗng nhỏ, cẩn thận thổi lạnh, đưa đến bên miệng Phù Lạc. Phù Lạc kinh dị há to miệng ra, cháo phi thường thoải mái liền vào trong bụng của nàng.

Bích Diệp đang nhìn thấy Long hiên để ánh mắt lạnh như băng liền chạy trốn chết đường như muốn thoát thân ra khỏi cửa.

“Hoàng Thượng, nô tì tự mình là tốt rồi.”

“Trẫm thực thích uy ái phi ăn cơm.” Phù Lạc hưởng thụ cả 1 đại dương nhu tình kia, mê say bắt đầu ghen tị với những phi tần từng chịu qua đãi ngộ như này, bắt đầu ghen tị với Dự Vương phi trong truyền thuyết kia có được tình yêu của Long hiên để.

Khó khăn nuốt xuống một ngụm cháo cuối cùng, đã thấy Long hiên để cúi đầu đối với lỗ tai Phù Lạc mà thối khí, “Trẫm, cũng đói bụng.” Hắn bắt đầu khẽ cắn vành tai Phù Lạc.

“Hoàng, Hoàng Thượng ~” Phù Lạc sợ tới mức lui lại sâu vào trong giường.

Long hiên để tiến lên đem Phù Lạc đẩy vào chân giường, kìm giữ ở trong lòng của hắn. Hơi thở phun phủ ở trên mặt Phù Lạc, cảnh thượng, xương quai xanh, bụng, đùi gốc ~

Phù Lạc ưm ra tiếng, theo động tác Long hiên để, quần áo trên người Phù Lạc cũng theo đó mà bị bóc ra, Long hiên để tạm thời ly khai thân thể Phù Lạc, lưu loát cởi quần áo, quả nhiên là bị nữ nhân quán, vô luận là cho chính mình vẫn là người khác, quần áo thoát như thể thật sạch sẽ lưu loát.

Quần áo rơi xuống dáng người hình tam giác làm cho Phù Lạc nhìn thẳng ánh mắt, cơ ngực nở nang mà không trang điểm, mong chờ nhảy lên 6 múi sơ bụng, cùng với cái vật cực đại vô cùng kia (óe *xịt máu mũi* chị này thật là BT), Phù Lạc có điểm không tin chính mình cứ nhiên có thể “cất chứa” nó, vẫn là hai đêm n thứ. Đêm thứ nhất tưởng nằm mơ, căn bản cố không quan sát cái gì, thậm chí không cần lãng phí thời gian, thứ hai đêm là “SM”, ai còn có cái tâm tình kia a.

Phù Lạc đang ngăn người hết sức, Long hiên để đã muốn cúi xuống thân đi, “Nhìn có vừa lòng không a?” Phù Lạc liền như vậy rơi vào phiền hải dương kia, lần đầu tiên nhìn đến nó tràn ngập ý cười, ánh mắt như vậy giống như phản xạ vô số tinh quang, làm cho người ta trầm luân.

Cho nên cho dù mắt thấy bờ môi của hắn tiếp lại đây, cũng vô pháp di động, run rẩy giống như đang hoan nghênh hắn nhắm nháp. Bờ môi ướt át dán lại cùng nhau, tùy ý dây dưa. Long hiên để liền dễ dàng khiêu mở hàm răng của Phù Lạc không có ý chí chống cự, đầu lưỡi trắng mịn bắt đầu nhiệt tình du động, khiêu khích chiếc lưỡi đình hương của Phù Lạc, khi thì ôn nhu mút vào, khi thì trốn tránh dụ dỗ Phù Lạc chủ động, khi thì cuồng bạo khiến trách dục cần, Phù Lạc đau đến rơi nước mắt, đến mức nín thở đến cả mức ngắt đi.

“Ngu ngốc, hô hấp.” ánh mắt Long hiên để như thể người thực một bộ ngu ngốc, Phù Lạc tức giận đến độ hai gò má đỏ bừng. Liên tục hít sâu mấy lần, còn không có kịp kháng nghị, không khí trong khoang miệng lại lập tức bị cướp đi, nộ hỏa này vừa cuồng liệt vừa táo bạo giống như bão nhiệt đới, Phù Lạc nghĩ đến chính mình sẽ bị hôn đến chết như vậy, mới có được cơ hội thở.

Buông thả Phù Lạc bị hôn đến môi phù sưng lên, Long hiên để tựa đầu chôn ở trong xương quai xanh của nàng gian xảo cần, một tay xoa Phù Lạc phía bên phải, mềm nhẹ như niết khiêu khích, Phù Lạc không tự giác, “Ân, ân, a a a.....” Lực đạo càng ngày càng nặng, tốc độ càng lúc càng nhanh, thật mạnh mẽ xả đạn động, “Không cần, không cần, buông tha ta.”

Long hiên để cười nhẹ ra tiếng, “Như người mong muốn, trẫm sẽ không bỏ qua người.” Lại trầm luân tại trong tiếng cười trầm thấp khêu gợi kia, Phù Lạc lần đầu tiên nghe được Long hiên để nhỏ giọng, ngạc nhiên hướng tới, nếu hắn có thể mỗi ngày đều như thế thì thật tốt a.

“A.” Ảo tưởng lại bị đánh gãy, không biết từ khi nào đầu Long hiên để đã muốn chuyển qua trên người Phù Lạc, hàm kia đã sớm ngậm lấy kiên đỉnh anh đào.

Một tay thâm nhập u cốc kia, “Như vậy, dâm dăng như vậy, trẫm còn không có, liền ẩm ướt thành như vậy.” Long hiên để đưa tay từ trong u cốc ướt át của Phù Lạc ra, mặt trên dính đầy chất lỏng trong suốt, nhìn hắn đưa tay chỉ nhẹ nhàng đặt ở bên môi, hàm trụ, Phù Lạc cảm thấy chính mình hoàn toàn không dừng nổi, ẩm ướt hoạt *** theo đùi chảy xuống mà ra.

Ngón tay thon dài Long hiên để đầu tiên là tại chỗ hồng khẩu đầy chất lỏng kia khinh xoa bóp hạ đánh cái vòng luẩn quẩn, sau đó đột nhiên đem hai ngón tay đâm vào trong đó, tìm kiếm ngọn nguồn mỹ vị.“A, không cần.” Phù Lạc không thể chịu đựng được ra tiếng.

“Không cần?” Mày kiếm khí phách khê nhếch, xâm nhập hai ngón tay thốt nhiên lại càng khoa trương, tạo ra nhanh trất dừng đạo kia, 1 lượng lớn trong suốt *** lập tức theo địa phương mở rộng kia ồ ồ chảy xuôi đi ra, thấm đẫm lớp đệm bên dưới, hấn câu động cửa vào trắng mịn kia, cười tà “Nhưng là, thân thể ái phi cũng không phải là nói như vậy, trẫm ghét nhất bị người khác nói dối, trẫm nên trừng phạt người như thế nào a.”

Hai ngón tay biến làm tam ngón, lại mạnh mẽ đâm vào thủy giới kia, kịch liệt trừu sáp nổi dậy, “Van cầu người, van cầu người.....” Phù Lạc trừ bỏ khê than khóc, bên ngoài liều mạng ôm chặt Long hiên để, không còn phương pháp. Nhưng là hấn chính là không ngừng, giống như không đếm xỉa đến nhìn Phù Lạc cầu xin khóc, thờ ơ.(ôi,sau vụ này em mất cả vài lít máu *huhu*)

“Cầu trẫm làm cái gì?”

“Không, không biết.” Phù Lạc bắt lực ôm chặt hấn.

Long hiên để ngón tay động tác càng ngày càng thô bạo kịch liệt, hàm trụ kia sớm cắn xé nụ hoa hồng hào kia, điên cuồng cắn xé, lập xả càng dâng lên, “Cầu người, cầu người.....”

“Cầu cái gì?” Phù Lạc vô lực lắc đầu, thân thể theo tay hấn điên cuồng vặn vẹo,“Cho ta, cho ta.” Cho dù là thần cũng sẽ nổi giận, Phù Lạc bắt lấy tay hấn, hung tợn nói.

Long hiên để cười quyến rũ, Phù Lạc nào trước đã sớm hôn mê nhưng vẫn hồi làm ra vẻ tươi cười quyến rũ kia, ma mỵ bàn quần quanh tâm chính mình.

Long hiên để nâng mông Phù Lạc lên, đỡ lấy cái vật của chính mình đã sớm gắng gượng dương hành mà lỗ măng đâm vào thủy ý róc rách *** của nàng.

Thình lình xảy ra, làm cho Phù Lạc trong nháy mắt thanh tỉnh, “Phốc xích.” Cười đến ra tiếng.

12. Chương 12: Hài Múa Bale

Phù Lạc nhớ tới chính mình có xem qua tiểu thuyết xuyên qua, trong truyện có truyền thống nữ phối hợp diễn, một chỗ ở cùng Hoàng Thượng kia của nàng, tóm lại là “Tạ chủ long ân.”

Chính mình muốn hay không nói đi?

Nhìn về phía Long hiên để vẻ mặt đầy tức giận, Phù Lạc biết chính mình nhất định không thể chết già.“A a a a.....” (thật hoài nghi toàn Hạm đạm hiên đều có thể nghe được tiếng nữ trư dâm đang kêu a)

“Người này tiểu mèo hoang.”

“Người này độc phụ.”

“Người này ác phụ.”

Theo đó Phù Lạc điên cuồng vặn vẹo, không ngừng cắn xé da thịt trắng mịn của Long hiên để, không ngừng dùng móng tay lưu lại ở trên lưng hấn những vết hoa ngân thật sâu, Long hiên để quát mắng càng ngày càng nhiều.

Một giây trước khi ngắt đi, Phù Lạc nghĩ rằng chẳng lẽ chính mình mới là cái kẻ cuồng ngược đãi kia, chứng kiến toàn bộ cuối cùng Phù Lạc thét chói tai “Cứu mạng”.

Long hiên để Hiên Áo tỉnh sau khi ngấm nhìn Phù Lạc yên tĩnh hít thở sâu mới đi ngủ. Thật lâu không có thư thái yên ổn ngủ như vậy, cho nên hấn so với Phù Lạc còn tỉnh trẻ hơn.

Đang muốn rời giường, lại phát hiện hai tay không biết từ khi nào bị mảnh vải cột vào đầu giường, Phù Lạc tươi cười sáng lạn tràn ngập không có hảo ý.

Chỉ thấy nàng mềm nhẹ tiến đến nằm lên trên thân, nụ hoa trước ngực kiên định không ngừng co xát trong lồng ngực chính mình, cũng không có ý định dừng lại. Cặp đùi thon dài tuyết trắng lơ đãng gặp phải vật cực đại của chính mình liền lui bước.

Cặp tuyết lê trắng muốt cứ như vậy lắc lư phóng đại ở trước mặt, hần vô số lần tưởng chạm đến cũng không thành, vô số lần tưởng cầm trụ được, lại bị nàng ngăn cản, trên mặt vẫn là 1 tia tươi cười xấu xa, đúng là một cái yêu tinh.

Nàng dùng đầu lưỡi linh hoạt khê hôn hần một đường nghênh ngang, vành tai, liếm qua liếm lại, như có như không, cái động tác chết tiệt này như có như không.

Chiếc lưỡi nhỏ khê dừng lại bên môi, lưu lại không tha, chính là không chịu xâm nhập, chiếc lưỡi phấn hồng thần tiên nhẹ điểm chút lên đôi môi Hiên Áo, ngẫu nhiên đùa giỡn hần không chịu được cô đơn mà vươn đầu lưỡi, lại như thế nào cũng không chịu lưu lại chơi đùa.

Sau đó nàng lại dừng lại ở nơi nhạy cảm ướt sũng kia dừng lại, đầu ngón tay chải vuốt những sợi lông phía dưới, Hiên Áo thầm nhủ chính mình phải nhịn xuống, tuyệt đối không thể phát ra tiếng. Đôi môi của nàng thẳng đến phụ thượng trên hần yếu ớt.

Nghe được Long hiên đế thô lệ khàn khàn thở dốc, Phù Lạc ngoan càng thêm bất diệc nhạc hồ. Mị mắt như tơ cười, chăm chú nhìn Long hiên đế bị chà đạp yếu ớt, nghe hần vong tình gầm nhẹ.

“Buông trầm ra.” Dĩ thú bị thương gầm nhẹ.

Đã thấy tiểu hồ ly Phù Lạc dường như cười duyên, đầu ngón trở ở bên môi lay động, ý bảo hần không nên gấp gáp.

“Người tên gì?” Giờ khắc này Phù Lạc quên hết tất cả ý nghĩ trả thù, cảm thấy giống như còn ở tại hiện đại, người với người là ngang hàng, có lẽ địa vị nữ nhân còn muốn thoáng hơn nhiều.

Không nói, tốt lắm, Phù Lạc lại gây xích mích với hần (loại xích mích gì xin cả nhà đọc lại đoạn trên =.=), hai bàn tay lại càng vuốt ve mãnh liệt, nhịp độ cũng rất nhanh, im lặng nhìn hần.

“Hiên Áo.”

Nhìn thấy nàng cười gian, Hiên Áo màu sắc càng thâm trầm kịch liệt

“Áo, Áo, Áo ~” Phù Lạc ở bên tai hần không ngừng nỉ non, đầu ngón tay không ngừng ở hần trên người vẽ vẽ những vòng ướt sũng, châm từng ngọn từng ngọn hỏa diễm ham muốn.

Cuối cùng, cuối cùng, nàng ngoan ngoãn ngồi trên vật cực đại của chính mình, Hiên Áo cảm thấy chính mình vẫn là có thể tha thứ cho yêu tinh này.

Nhưng là, nhưng là.

Sau 1 chốc lát thư giãn nhanh chóng kia, nàng đình chỉ động tác, bứt ra đứng lên, tao nhã mặc vào áo ngủ.

Hướng ngoài cửa hô lên, “Vạn công công, có thể truyền bữa tối, tiến vào thay quần áo cho Hoàng Thượng đi.”

Hiên Áo khẩu khí dập tắt, bất khả tư nghị, phần nộ không thể ngăn chặn ánh mắt cực nóng chứa ý đồ liền như vậy thuần hóa Phù Lạc, không lưu lại một tia dấu vết.

Vào phút chốc có tiếng bước vào cửa, Phù Lạc cởi khăn trói tay ra.

Phù Lạc đã muốn xuống khỏi giường, Phù Lạc tự cho là mọi sự không đáng lo, liền bị một trận cuồng phong cuốn vào trong giường, “Đi ra ngoài.” Một tiếng rống giận kinh thiên động địa vang lên, khiến Phù Lạc vô cùng vô tận hối hận.

Nàng nghĩ tới quá trình, nhưng lại đoán sai kết cục.

Tiếng kêu thê lương ở Hạm đạm hiên vang lên trên không, thật lâu không suy giảm.

Sau một hồi, Phù Lạc phi thường khó coi bị Long hiên đế linh đến đình Nhị Các dùng bữa, sau đó lại thực đáng thương bị linh trở về trên giường.

Đêm hôm đó, thật là vô cùng thâm, thâm lương bi tuyệt, Phù Lạc hồi lâu về sau nhớ tới đều phát run cùng hối hận, bởi vì hậu quả thật sự khó có thể thừa nhận cùng lâu dài.

Ngày kế.

“Công chúa, công chúa.”

“Nương nương, nương nương.”

Phù Lạc thống khổ mở hai mắt.

“Hôm nay là Quý phi nương nương hướng hội ngày.”

Vì thế trên đường đi Khánh đồng cung liền thấy cảnh tượng hơn một hàng xe liền vội vàng. Giữa mùa hè mà vẫn phải quấn những bộ quần áo dày kín mít không hề hở khiến Phù Lạc cảm thấy thật phiền toái, thiếu ngủ cực độ khiến hai mắt thâm đen lại, Phù Lạc cảm thấy, có lẽ hôm nay cũng là tại cái kế hoạch của hoàng đế kia, nếu không phải hấn sớm không sung hạnh trễ không sung hạnh, liền chọn ngày hôm qua, khiến nàng phải làm lụng vất vả như vậy.

Quả nhiên là quán quân a, thể lực tốt không tả xiết, kỹ thuật cũng tốt không phản đối.

Nhớ tới đêm qua hấn có một lần bức bách chính mình hèn mọn cầu xin hấn, liền hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Lan hiên phi thốt ra một câu “Muội muội vất vả ” với vô số đả kích ngầm ngầm hay công khai.

Sau những lời trào phúng này, còn phải chịu đựng vô số ong muỗi bàn bạc thanh thanh, Phù Lạc thật muốn té xỉu.

Không đến hướng hội kia quả thực chính là làm cho cả hậu cung mâu thuẫn gay gắt, đến đây hướng hội, mâu thuẫn cũng thực rất gay gắt.

Xưa nay luôn nắm chắc thắng lợi, Lan hiên phi đối thám tử báo đến tình huống bên trong Hạm đạm hiên cũng mặt nhăn nhăn nhăn, xem ra lúc này đây Long hiên đế thật sự đã vượt qua chừng mực a.

Cho dù ban ngày té xỉu, Long hiên đế cũng không có buông tha Phù Lạc, ngày kế tiếp nàng nằm đến độ trời đen kịt, không có thiên lý, vô cùng thâm, 1 ngày thất vọng cùng đói bụng, một ngày một đêm lặp lại.

“A, Áo, Áo, Áo, ta cũng không dám nữa.”

“Áo, van cầu người.”

“Áo, cho ta.”

“Áo, buông tha ta.”

Từ khi nàng gọi thẳng tên Long hiên đế, hấn sẽ bắt nàng ở trên giường gọi hấn như vậy.

Loại khổ hình này cực kỳ tàn ác, cực kỳ bi thảm chỉ đình chỉ khi biết được Ngọc thực quốc sử đoàn đem theo Viêm hạ đại quân khai hoàn hồi tin tức về kinh đô.

Đã nhiều ngày tâm tình Long hiên đế thập phần hảo, phi thường tốt, hảo tới trình độ nào đâu, ngẫu hứng đề cử ví dụ a.

Phù Lạc một ngày không cẩn thận nói lậu miệng, Hoàng Thượng hoan hỷ liền bỏ Ngụy tử mà đến Hạm đạm hiên.

Lại một ngày nàng không cẩn thận nói lậu miệng, Tỉnh tần liền ngoan ngoãn đến Hạm đạm hiên gảy 1 khúc đàn say lòng người, nhu tình như nước như vậy, phong tư khuynh thành, đáng tiếc Long hiên đế không có chút dao động. Điều này làm cho Phù Lạc cảm thấy có điểm nhỏ nhỏ không bình thường, đối mặt mỹ nhân như vậy, không có ý tứ dao động, rất đáng sợ, rất không bình thường.

Lại một ngày nàng không cẩn thận nói lậu miệng, Long hiên đế cư nhiên tự mình vì nàng cúi chân niết bói.

Từ đó nàng rút cuộc không lậu quá miệng, bởi vì hết thấy này làm cho nàng khoái cảm không hề chân thật, chỉ cảm thấy chân thật 1 cảm giác khủng bố.

“Công chúa, Hoàng Thượng mời người đến Huyền ôn điện, tối nay Hoàng Thượng ở đó thiết yến khoản đãi sứ giả Ngọc thực quốc.” Bích Diệp đang cầm nhất kiện quần áo đi đến.

Phù Lạc chọn chọn mi, ý bảo nàng giải thích.

“Đây là quần áo mà Hoàng Thượng sai người đưa tới.”

Khi Phù Lạc mặc vào, mọi người ở đây kinh ngạc ngừng hô hấp. Y phục lấy chỉ bạc chế thành, dưới ánh trăng chiếu xạ ra quang huy nhiều màu nhu hòa, dưới làn váy, lông đặng gọn nhẹ như sóng thủy. Trên y phục còn đính nhiều hoàn bội rung động, mỗi bước chân là những tiếng leng keng như nước suối chảy, dễ nghe êm tai.

Vân thượng cửu thiên phi tiên kế, sấp thượng đẹp dễ quý giá tinh xảo cửu phương kim bộ điều, long nhãn đại trân châu chính cúi ngạch tâm, thủy tinh kính trung phù lạc tối nay tựa như quế cung hằng nga nhập phạm trần, không đúng thật mỹ, mỹ kinh tâm động phách, mỹ làm cho người ta tâm lạnh.

Như vậy đã là sung ái cực hạn, có lẽ vì một đêm này đi. Phù Lạc nhớ tới hậu cung đồn đại, Hoàng Thượng là vì mượn Ngọc thực quốc quốc cảnh tấn công Thanh quân quốc mới cưới hai vị công chúa Ngọc thực quốc, cũng có thêm ân sung.

Đại quân khải hoàn, Ngọc thực sử đoàn phóng quốc, sinh mệnh hai vị công chúa Ngọc thực quốc cũng đã tới thời khắc sáng lạn nhất không phải sao? Phù Lạc xoa xoa sa sút mạch dung nhan, hết thấy chẳng phải đã xong sao? Chính mình cứ nhiên có không tha chi tâm, lấy cảm tình làm vũ khí, Long hiên đế này thật sự là rất đáng giận không phải sao?

Không nhớ rõ ai từng nói qua, một người đã chết có lẽ không phải thật sự đã chết, một người cảm tình đã chết mới là thật đã chết, Phù Lạc nắm chặt quyền, móng tay đâm sâu vào trong da thịt.

Bích Ngô vận vẹo bẻ ngón ray ra, khẩn trương bồi được.“Nương nương ~~”

“Bản cung không có việc gì.”

Tối nay vạn chúng chú ý Ngọc quý phi cùng Phù phi một trước một sau đi vào Huyền ôn điện. Cả hai tính chất nhìn giống nhau, kiểu dáng “Nguyệt hoa váy” thoáng cải biến, Ngọc quý phi trong mắt kinh ngạc cùng khinh thường. Phù Lạc là bi thương sáng tỏ, nguyên lai hết thấy với hần mà nói thật sự không có ý nghĩa, từng nghĩ rằng xuyên qua đến đây cũng có lưu lại chút dấu vết trong lòng hần, nhưng là xem ra chính mình thật là quá ngây thơ rồi.

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”Long hiên đế mặc tường vân bào màu hoàng kim Cửu Long, ngồi ở cao cao tại thượng, khuôn mặt dấu ở đằng sau chuỗi ngọc trên mũ miện khiến hết thấy nhìn không rõ.

“Hai vị ái phi bình thân.”

Trong tiệc rượu Phù Lạc cùng Ngọc Dung phân tọa hai sườn Long hiên đế, còn lại tần phi chưa từng tham dự. Tòa trung hát vang diễm vũ, tiếng hoan hô truyện cười, Long hiên đế ngẫu nhiên mang ánh mắt ôn nhu, đáy lòng Phù Lạc cũng không ý kiến, chính là chờ đợi đại tiệc phô diễn này chấm dứt.

Ngọc thực quốc sứ giả hướng hai vị công chúa Ngọc Dung cùng Phù Lạc kính hiến lễ vật của quốc vương cùng vương hậu mang đến, đã được Viêm hạ hoàng đế phong thưởng thật lớn.

Một hồi tràn ngập ngôn ngữ ngoại giao trong tiệc tối làm cho người ta dần dần vô vị. Tối nay Long hiên đế triệu Ngọc quý phi thị tẩm, cải biến cục diện mấy ngày liền đến độc sủng Phù phi, rất nhanh mọi người liền nghĩ được hướng gió biến hóa.

Ngày kế, Hoàng Thượng cho ngự hoa viên cương uân điện thiết yến phong thưởng binh lính khải hoàn, Lan hiên phi cùng Tĩnh tần đang ngồi, không thấy Ngọc quý phi cùng Phù phi. Đêm này, Tĩnh tần Lăng Nhã Phong thị tẩm, đến ngày thứ hai phong làm Tĩnh Tiệp dư.

Gió đêm phơ phất, sơ tinh lãng nguyệt, Phù Lạc tĩnh tọa ở phía sau viên, trăng rằm trường tư, “Chỉ mong nhân lâu dài, ngàn dặm cộng thiên duyên.” Nhớ tới cố hương xa xôi, Phù Lạc không tự giác thốt ra ý niệm của người bị xuyên qua thủy điều ca đầu. Tuy rằng lời, nhưng quả thật là tác phẩm thiên cổ xuất sắc, thực thích hợp tâm tình hiện tại của Phù Lạc.

“Chỉ mong nhân lâu dài, ngàn dặm cộng thiên duyên. Hảo thi, Phù phi từ khi nào thì cũng thích thơ ca?”

Nghe được thanh âm gợi cảm quen thuộc kia, Phù Lạc đột nhiên quay đầu lại, có chút không tin nhìn Long hiên đế.

“Như thế nào, ái phi nhìn đến trẫm thực không vui sao?”

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.”

“Đây là ái phi chỉ thi sao?”

“Không phải, nô tì cũng là ngẫu nhiên nghe được.”

“Tiếp thiên trì hoa sen sẽ mở, ái phi sao không liền nó làm thủ thi đầu?” Long hiên đế trong ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Điều này làm cho Phù Lạc nghĩ tới ngày ấy dạo ở ngự hoa viên, nhìn đến thân ảnh hoàng bào kia mà sợ tới mức chạy trốn. Hắn thấy ta sao? Hiện tại hồi tưởng khởi ngày ấy thật sự thực chặt vật a, nếu thừa nhận là chính mình, chẳng lẽ không phải trên lưng mang tội bất kính nhìn thấy Hoàng Thượng mà không thi lễ sao, “Nô tì vô năng, tài sơ học thiếu, nhiều Hoàng Thượng nhâ húng.”

Long hiên đế hai tròng mắt đen như mực hiện lên một tia thất vọng, lại hiện lên một tia may mắn.

Lại là một đêm liêu chết. Phù lạc cuối cùng có thể cùng soái ca hưởng thụ vài ngày lý tưởng, tận tình, thực sự điểm hoa mẫu đơn hạ tử bi dừng. Đối với Long hiên đế lại không biết vì sao, tạm thời quy kết vì tình lực quá thừa đi.

Ngày kế tiếp, Phù Lạc vẫn là đã từng độc sủng lục cung, nhất thời nổi bật vô cùng, lâu ngày Phù Lạc chính mình đều phải cảm thấy Hoàng Thượng là thật sủng ái chính mình.

“Công chúa, Hoàng Thượng mời người chuẩn bị một chút, chút nữa sẽ lên thuyền rồng dạo đêm ở thiên hồ.”

Dạo thiên hồ, là hồ lớn nhất trong hoàng cung Viêm hạ, mặt hồ bề rộng chừng hơn mười mẫu, bóng đêm xuống, vô số ánh sao khinh dạng lấp lánh, chiếu rọi xa xa mông lung chỉ thấy hình dáng núi nhỏ, có khác hương vị nơi Giang Nam sơn thủy.

Ngẫu nhiên nhắc tới muốn đêm dạo thiên hồ, không thể tưởng được Long hiên đế cư nhiên ghi tạc trong lòng, tâm Phù Lạc không tự chủ được xuất hiện tia ngọt ngào.

Quần áo phấn vấy bao vây, nghiễm nhiên được dạo trên thiên hồ xinh đẹp nhất sáng chói nhất, tiểu thái giám cẩn thận phù Phù Lạc đi qua thượng thuyền rồng.

“Hoàng Thượng tối nay thật hưng phấn a.”

“Trẫm chính là đột nhiên nhớ tới ái phi nói qua muốn đêm dạo thiên hồ.”

Nghiêng người đưa tay khẽ chạm vào nước hồ, vi lạnh sáng khoái, nhất thời hưng trí nổi lên, thoát hải thả một đôi chân bạch ngọc vào trong nước, bừa bãi vùng vẫy.

Thái giám ở bên đã sớm không dám nhìn, Long hiên đế ý bảo hạ nhân đều lui xuống.

Long hiên đế theo sau lưng nhẹ nhàng ôm Phù Lạc, “Cẩn thận cảm lạnh, đứng lên đi.”

Hắn cúi xuống, lẳng lặng đi giày vào cho Phù Lạc, làm cho Phù Lạc thụ sủng nhược kinh. Nhớ tới Trương Vô Kỵ thoát hải của Triệu Mẫn, nhất thoát đỉnh ước, tối nay Phù Lạc cảm thấy nam tử đi hải cho nữ tử, hiệu quả khả năng so với cởi giày rất tốt a.

Phù Lạc ôn nhu quyến rũ cười, kéo tay Long hiên đế đi vào thuyền rồng thủ bộ, nhẹ nhàng rúc vào trong lòng hắn, ban đêm như vậy, nhìn lên tinh thuần bầu trời đêm, hô hấp không khí ngọt ngào, Phù Lạc không

tự chủ triệt tâm phòng bị, lần đầu tiên tình yêu của hắn, tại đây trong cái cung này không có tình yêu sinh tồn, thật sự là sống không bằng chết.

Long hiên đế giống như cảm giác được nàng đột nhiên yếu ớt cùng nhu tình, ôm tay nàng căng thẳng, hai người liền lặng im như vậy.

Nếu thời gian có thể dừng lại ở nơi này, hết thảy phải hoàn mỹ cỡ nào a.

13. Chương 13: Hoàng Đế Giá Lâm

Sự thật chứng minh là thời gian không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại (ngoại trừ những thế lực đen tối)

“Đau.” Phù Lạc mơ mơ màng màng cảm giác có người đang thô lỗ túm chặt cánh tay mình.

Mở mắt ra liền bị Lệ Tiệp dư trước mắt dọa ngã, kẻ dám túm lấy tay mình chính là nàng ta sao.

Chỉ nhớ rõ chính mình bởi vì bị Long hiên đế dày vò vất vả quá độ mà mê man bất tỉnh, tỉnh lại như thế nào lại xuất hiện Lệ Tiệp dư a?

Phù Lạc dùng chân quần ấy thân thể bị lộ ra toàn bộ. Long hiên đế áo mũ chỉnh tề ngồi ở tháp thượng đối diện long sàng, mặc cho Tiệp dư lôi kéo Phù phi.

“Trẫm, chán ngấy.”

Ngắn ngủn ba chữ đã khiến Phù Lạc ảo tưởng.

“Phù phi tỷ tỷ không có nghe thấy Hoàng Thượng nói sao, còn ở lại trên giường làm cái gì?” Lệ Tiệp dư vui sướng khi thấy người gặp họa mà cười nói, xoay người đi về hướng Long hiên đế, ngồi lên đùi hắn, hai người như thể khế chạm môi nhau.

“Người tới, thỉnh Phù phi đi ra ngoài.” Long hiên đế nhẹ nhàng đẩy Lệ Tiệp dư ra, nhìn lại phía Phù Lạc.

Mãi đến khi tiểu thái giám kéo cánh tay của mình, Phù Lạc mới hồi phục tinh thần lại.

“Không cần, bản cung tự mình đi.”

“Xôn xao.” Bị vạch trần chân quần, thân mình thon dài trắng như tuyết liền như vậy đột nhiên hiển hiện ở trước mặt mọi người. Nàng cũng là không có cách nào, quần áo sớm đã cùng Long hiên đế xé nát rồi, cũng giống như người khác không có tính toán chuẩn bị chút quần áo khác, lại còn bị người khác đưa ra ngoài tốt hơn hết là chừa lại chút tôn nghiêm mà tiêu sái đi ra ngoài.

Phù Lạc tự nói an ủi chính mình, một người hiện đại cũng hở hang đôi chút, hơn nữa thân thể này cũng không phải là của chính mình, tuy rằng nghĩ như vậy thực ti tiện, nhưng nếu không nghĩ như vậy, Phù Lạc tưởng chính mình nhất định hội hồng mắt rồi.

Trừ bỏ Long hiên đế cùng Lệ Tiệp dư, người ở đây đều cúi đầu.

Phù Lạc dùng hết khí lực còn lại, hết sức tảo nhả xuống giường, đi về hướng Long hiên đế khẽ thì lễ “Nô tì cáo lui.”

Xoay người nhặt lên 1 bộ quần áo trên mặt đất mà che người, nàng vẫn là không có dũng khí trần truồng như vậy mà tiêu sái ra khỏi cánh cửa kia.

Long hiên đế theo nàng xốc lên người nàng chiếc chăn, anh mắt liền mạnh như bão táp, thời điểm Phù Lạc thối lui về phía cửa, “Phù phi, thị sủng sinh kiêu, bại hoại đạo đức, lập tức biếm làm Tiệp dư, cấm chừa một tháng.” Long hiên đế lạnh lùng thốt ra thanh âm vô tình trong căn phòng yên tĩnh không 1 tiếng động.

Phù Lạc nghĩ rằng chính mình như thế nào bị ma quỷ ám ảnh cảm thấy thanh âm của hắn lại gọi cảm a, khóe miệng liền hiện ra vẻ tươi cười, “Tạ Hoàng Thượng ân điển, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Sau đó dừng lại ở ánh mắt Long hiên đế, xoay người xuất môn.

Đây là lần đầu tiên nàng không sợ hãi mà nhìn ánh mắt hắn. Cặp mắt kia nhìn không tới con người chính là cội nguồn của nỗi sợ hãi của nàng, nói vậy lúc trước là vì có thứ phải sợ hãi, sợ hãi mất đi thứ gì đó, mới không dám nhìn ánh mắt hắn đi.

Nay chính mình cô độc, nơi này không còn thân nhân bằng hữu, không có thứ mà mình lưu luyến, còn có cái gì đáng sợ đâu, cho nên bản thân có thể dám nhìn thẳng chăm chú vào ánh mắt của hắn. Trở thành người đầu tiên dám nhìn thẳng ánh mắt Long hiên đế quá 30 giây mà không sợ hãi.

Gió lạnh phơ phất thổi, Phù Lạc xuống khỏi thuyền rồng, bước lên chiếc diệp thuyền con con kia, sử dụng bên bờ, rời xa phía sau vốn nên là nơi chứa đựng cả biển tình ái.

Bích Diệp cùng Bích Ngô sớm ở bên bờ chờ, phủ thêm áo khoác cho nàng.

Sớm liệu đến kết quả, nhưng không có dự đoán được là đến mức độ này.

Một tháng qua Hạm đạm hiên bị bao phủ bởi một khối áp suất thấp. Nhóm cung nhân ngay cả ho nhẹ cũng không dám, chỉ có Phù Tiệp dư dường như giống như là người không liên quan, lặp lại thời khóa biểu mỗi ngày của mình, Yoga, ăn cơm, tắm bộ, ngủ.

Đau lòng sao? Phù Lạc không biết hình dung tâm tư chính mình như thế nào, chỉ cảm thấy một ngày qua so với một ngày trước nàng lại càng cứng rắn, cứng rắn đến không cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Miễn cưỡng cảm giác cười vui, so với đau lòng càng làm cho người khó chịu, nhưng là Phù Lạc nhìn quanh bốn phía, không biết nên tín nhiệm ai, không tín nhiệm ai, cho nên chỉ có thể mang theo mặt nạ như thường ngày, che giấu vết thương.

Cũng không biết đã nhiều ngày qua bị làm sao mà người thấy đồ ăn liền ghê tởm, cả ngày ngủ vui, tâm Phù Lạc căng thẳng, chẳng lẽ...?

Hầu hạ bên người Bích Ngô cùng Bích Diệp cũng đã nhận ra tình trạng không khỏe của nàng.

Bởi vì là đang trong thời gian cấm chửa, cung nhân Hạm đạm hiên cũng không thể ra vào, cho nên Bích Ngô mới nói với Phù Lạc: “Nương nương, nô tỳ trước kia cũng từng học qua một chút y đạo, để nô tỳ vì nương nương bắt mạch chút đi.”

Phù Lạc gật đầu đồng ý. Nhìn về phía Bích Ngô với ánh mắt tràn ngập tìm tòi nghiên cứu, mới vào cung 1 năm khi gặp chuyện không may nhưng thạo đời, không quan tâm hơn thua với cung nữ khác, đã khiến cho Phù Lạc thêm hoài nghi, hiện nay nàng cư nhiên còn biết một chút y đạo, càng khiến cho thâm tâm Phù Lạc đối với nàng mà đề phòng.

“Chúc mừng nương nương đã có bầu, Hoàng Thượng nhất định hội tha thứ nương nương.” Bích Ngô có chút vui mừng nói.

Phù Lạc tâm trầm xuống, đối với Bích Ngô cùng Bích Diệp nói, “Bản cung có thai, tạm thời không cần nói với bên ngoài.”

Hai tay không tự chủ sờ lên bụng mình, đứa nhỏ, cư nhiên đứng sau tất cả có đứa nhỏ.

Có con, có con trong cung mà không được phụ thân quan tâm, Phù Lạc trong lòng nổi lên nỗi chua xót. Nàng ngay cả chính mình có thể sống đến bao lâu cũng không biết, lần cấm chửa 1 tháng này cứ tạm coi như tránh khỏi tranh đấu, qua một tháng này, phải đối mặt như thế nào với song gió, Phù Lạc cũng không biết.

Lưu lại đứa nhỏ, liền giống như lưu lại điểm yếu của chính mình cùng ràng buộc, sau này vô luận là chạy trốn khỏi ngoài cung, hay là trở lại hiện đại, hay mất mạng hết thảy không thể nghĩ ngờ rằng tất cả đều thống khổ như nhau, cho nên, cho nên ~

Phù Lạc âm thầm hạ quyết tâm.

“Công chúa, ngày mai chính là ‘nguyệt đàn’”

“Ân.” Ngày bỏ lệnh cấm trôi qua, gần nhất là thịnh yến mừng lễ Nguyệt Đản, ngày sinh nhật Liên Nguyệt hoàng hậu là sự kiện lớn nhất hậu cung mỗi năm. Vô luận phi tần cung nữ đều muốn tại đây trong ngày này được đến để Liên Nguyệt hoàng hậu phù hộ, có thể độc thánh sủng.

Bích Diệp lấy đến bộ quần áo màu lam nhạt, Phù Lạc lắc đầu. Lấy địa vị chính mình hiện nay, lại đi mặc sắc lam ưa thích của Lan hiền phi, chẳng lẽ không phải tự tìm phiền toái.

Cuối cùng Phù Lạc tuyển 1 bộ váy dài thêu vân vũ tươi đẹp màu vàng nhạt, trang điểm bởi 1 bộ trang sức trân châu sang quý nhả mà không nặng nề.

Lẳng lẳng để Bích Ngô trang điểm cho nàng, nhìn mặt mày như ngọc mèe khen mèe dài đuôi trong gương, một trận bi ai.

“Nương nương hôm nay thật đẹp, tối nay hậu cung nhất định không người nào có thể đẹp hơn.” Bích Ngô nói.

Nhìn đến Bích Ngô ngày thường không đua tranh mà lại vui vẻ như vậy, Phù Lạc trong lòng chua xót.

“Bích Ngô ~” cuối cùng vẫn là thành không nói gì, Phù Lạc thật sự không thể tin được con người ở nơi này.

Vào thời điểm Phù Lạc bước vào Xuân phong các, Long hiền đế cùng phần đông phi tần đều đã đang ngồi, sự xuất hiện của nàng cũng không có khiến cho hấn liếc mắt 1 cái, ngược lại là cùng tân phong Tĩnh Tiệp dư cúi đầu nói giọng. Xem ra tâm trạng hấn tốt lắm a.

“Phù phi tỷ tỷ tới muộn vậy, nên phạt một chén rượu. Nga, không, xem trí nhớ của nô tì này, nên gọi Phù Tiệp dư tỷ tỷ a.” Dứt lời, Lệ Tiệp dư che miệng cười.

Như vậy liền truyền đến 1 trận cười trộm.

Phù Lạc dường như làm như không có nghe đến, lẳng lẳng quan sát Xuân phong các nước xanh biếc này.

Nàng kiến ở bên thiên trì, phóng tầm mắt ngắm hà trì yếu diệu này, gió đêm đưa hương, gió lạnh đưa thích, ánh trăng mờ lung ở trên hà trì, nước gợn ẩn nhiều trì hắt lên sắc đỏ đèn lồng.

Tiếp thiên trì là thiên hồ và hà trì hình giọt lệ, hôm nay đúng mùa sen nở rộ, xa hoa, Xuân phong các là nơi ngắm cảnh tốt nhất hàng năm chỉ mở ra 1 lần, ngày thường chỉ có vua chúa mới có khả năng tiến vào.

Nếu cung điện này không có tường rào vĩ đại bao quanh ngược lại sẽ trở thành nơi tuyệt nhất, nghe nói Liên nguyệt hoàng hậu thời còn sống rất thích nơi này.

Sau khi nàng mất, tiên hoàng liền phong bế nơi này, hàng năm chỉ vào ngày kỷ niệm sinh nhật Liên Nguyệt hoàng hậu mới mở ra.

Liên Nguyệt, Liên Nguyệt, một cái vạn thể tiệm điểm hoàng hậu, Phù Lạc lại thốt ra một tia bi thương.

Phù Lạc bị cấm chường một tháng này, có thể tính như ngày bắt đầu phong thưởng của Lăng Nhã Phong, trở thành người kẻ bên Hoàng thượng hàng ngày, trong một tháng Hoàng Thượng triệu tẩm cũng đã vượt qua mười lăm ngày.

Lan hiền phi đối Ngọc quý phi cùng Phù Tiệp dư hai tỷ muội là không để ở trong lòng, nàng đã sớm biết kết cục. Nhưng là Lăng Nhã Phong cũng không đồng, thiên tư quốc sắc, tài hoa hơn người, có thể cùng thượng quan mật tuyệt, cũng chính là cùng Dự Vương phi hiện tại được tôn xưng là hai đại tài nữ Viêm hạ, đây chẳng phải là điểm hấp dẫn Hoàng thượng nhất hay sao? Phụ thân làm quan tới Lễ bộ thượng thư, đúng là cùng phụ thân của Lan hiền phi là Lại bộ thượng thư lực lượng ngang nhau, đối chọi gay gắt. Lan hiền phi đối với nàng ta cố kỵ thật sâu sắc, lúc trước khi Phù Tiệp dư được sủng ái, Lan hiền phi cũng vui vẻ xem Hoàng Thượng vắng vẻ Lăng Nhã Phong, không nghĩ tới Phù Tiệp dư mới thất sủng, Lăng Nhã Phong nhanh như vậy lại đến thánh sủng.

Đối với tâm tư Lan hiền phi, Phù Lạc hiện tại không có khó đoán ra. Yên tĩnh đắm chìm ở trong đau thương chính mình, hận chính mình vô năng, thủ lại không tự chủ được xoa bụng.

Sự yên tĩnh đang hiện diện đột nhiên bị đánh vỡ.

Kia là quần áo phần y, diệp thuyền duy nhất theo gió mà đến, giống như là cửu thiên tiên tử trích hàng nhân gian. Chẳng bao lâu trước chính mình cũng trên 1 con thuyền nhỏ theo gió mà đến, cũng là chặt vật thể thâm, rời khỏi lốc xoáy kia, hiện nay nàng cũng tràn ngập kỳ vọng rằng cơn bão tố ấy lại đến..

”Trăng sáng bao lâu có?Nâng rượu hỏi trời xanh.

Không biết cung vua trên trời,đêm nay là năm nào.

Ta muốn cỡi gió quay về,lại sợ lầu quỳnh vũ ngọc,nơi cao không thắng được lạnh.

Chuyển lầu son,rũ gấm lụa,thao thức băng khuâng.

Không nên thù hận,có chuyện nào viên mãn được đâu.

Người lúc thăng lúc trầm,trăng khi tròn khi khuyết,việc này cổ nhân xưa nay khó đoán.

Chỉ mong người chung tình,vạn lý cùng thiên quyen.”

Phù Lạc kích động cơ hồ đứng thẳng lên, vẫn là Bích Ngõ nhanh tay lẹ mắt lôi kéo tay áo của nàng.

Nàng đi đến. Trong suốt như tuyết phương bắc, kiều tú như Giang Nam vũ, mị như mẫu đơn, diễm như sắc vi, nhìn kỹ lại có vài phần tương tự Như Tần, chính là không bằng Như Tần thanh nhã, nhưng lại quyến rũ hơn.

Nàng từng bước sinh liên, đến gần Long hiên đế, “Dân nữ Yến thị Vân Tường thỉnh an Hoàng Thượng.”

Long hiên đế tự mình đi xuống long ỷ, nâng dậy Yến Vân Tường.“Người là ~”Long hiên đế trong thanh âm khó được một tia kích động.

Một bên Lan hiên phi cũng đã đi tới, đáp: “Hoàng Thượng, Vân Tường là biểu muội Dự Vương phi, cũng là biểu muội bà con xa của nô tì, phụ thân là Vân châu thứ sử Yến Chiêu.”

Một phen giới thiệu này rất kỳ quái, không giới thiệu trước phụ thân của nàng, lại giới thiệu trước nàng cùng dự Vương phi có quan hệ. Nhìn lại dung nhan Ngọc quý phi tái nhợt, Lệ Tiệp dư dung nhan ác độc, Lăng Nhã Phong che giấu rất khá nhưng vẫn hiện ra ánh mắt ghen ghét như cũ, ánh mắt Như Tần đau thương.

” Khúc vừa rồi?”

“Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội, Vân Tường biểu muội ca như Thiên Âm, cho nên nô tì liền tự tiện tác chủ cho nàng vì ngày sinh Liên Nguyệt hoàng hậu dâng lên một khúc.” Lan hiên phi cúi đầu dục quý.

“Ái phi có tội gì, tiếng ca Vân Tường trầm cũng phi thường thích.” Lại cúi đầu nhìn Yến Vân đang xấu hổ ướm át thâm nghị: “Truyền trẫm ý chỉ, Yến thị tài đức vẹn toàn, phong làm Quý tần, ban thưởng hào yến.”

“Nô tì tạ Hoàng Thượng long ân.” Yến Vân Tường kiêu khiếp hành lễ, khi đứng dậy đối với Long hiên đế cười quyến rũ.

Như vậy mới tiến cung liền phong làm chính tam phẩm Quý tần, có thể nói là Long hiên hướng xưa nay chưa từng có, Lăng Nhã Phong nổi bật nhất thời bị Yến Vân Tường vượt mặt. Nếu như luận dung mạo, Yến Vân Tường tự nhiên là so ra kém Lăng Nhã Phong, đáng tiếc thân thể của nàng Lăng Nhã Phong cũng không thể động đến, hậu cung mọi người biết, gì có thể cùng Dự Vương phi tạo nên quan hệ vô luận phi tần cung nữ đều có thể một bước lên mây, quất tháo hậu cung, chính là Lan hiên phi, cũng chính là Như Tần, hiện tại Yến Quý tần cũng sẽ như vậy.

“Muội muội nên vì các tỷ tỷ kính một chén rượu đâu, sau này chính là người một nhà.” Lan hiên phi đối với Yến Vân dạy bảo.

“Vâng ạ.” Yến Quý tần vì thế chấp hô hạ tòa.

Nhất nhất cấp Ngọc quý phi, Lệ Tiệp dư, Tĩnh Tiệp dư chờ kính rượu, theo sau đi vào trước mặt Phù Lạc, Phù Lạc kích động nhìn nàng, nước mắt lưng ttròng, giống như tìm được rồi thân nhân thất lạc, mơ hồ nhìn Yến Vân Tường.

“Tiểu muội cái gì cũng đều không hiểu, về sau mong rằng Phù tỷ tỷ giơ cao đánh khẽ.”

Xem nàng ta nói cái gì, nhưng là Phù Lạc đối này hết thấy đều không có cảm giác, cái gì đều so ra kém Thật sự rung động. Rốt cục chẳng thể thốt lên lời.

Bưng lên chén rượu kia, lại bị Bích Ngô cùng Bích Diệp ngăn trở. Bích Ngô ở bên tai nhẹ nhàng vội la lên: “Nương nương, rượu này là sơn tra ủ.” Sơn tra đối với máu lưu thông ứ có hiệu quả, đối phụ nữ có thai cũng là tai hại.

Mà Bích Diệp lại hất tay một cái khiến chén rượu của Phù Lạc rơi vỡ, tất cả nhất thời rơi vào im lặng.

Bích Diệp sợ hãi quỳ xuống, “Hoàng Thượng thứ tội, công chúa, công chúa đã có thai không thể uống rượu, nô tỳ cũng là nhất thời, nhất thời tình thế cấp bách.”

Toàn bộ Xuân phong các như chết đứng im lặng, “Vây miễn đi.” Long hiên để thanh âm lạnh lùng từ phía trên truyền đến.

Phù Lạc không có nhìn đến, Lan hiên phi lại thấy được trong mắt Long hiên để chợt lóe lên tia vui sướng. Long hiên để con nói dòng vẫn không phong, hoàng tử cũng chỉ có Lan hiên phi đại hoàng tử.

Phù Lạc lạnh lùng nhìn Bích Diệp. Vì sao tối nay tiệc rượu là sơn tra rượu, vì sao Lan hiên phi lại ra vẻ giống như kinh ngạc như thế, Bích Diệp vì sao như thế lỗ mãng, không thể tưởng được, Bích Diệp lại một lần nữa nói ra chủ tử mang thai, các nàng vì sao rất muốn làm cho Long hiên để biết chính mình có thai a, nếu Long hiên để không biết, âm thầm hại đứa nhỏ của chính mình không phải càng dễ dàng sao?

Phù Lạc rất nhanh sẽ biết đáp án.

Tiệc tối qua đi, Long hiên để dẫn chúng phi tần bước chậm tiếp thiên trì, thưởng thức nở rộ hoa sen phong tư. Yến Vân muốn cùng đi với Lăng Nhã Phong cùng tả hữu, Phù Lạc nóng vội nhưng không cách nào chạy đi lên để hỏi rõ chuyện được.

“Muội muội có thai từ khi nào, như thế nào cũng không nói cho tỷ tỷ?” Ngọc quý phi không biết đi đến bên người Phù Lạc từ khi nào.

“Nô tì cũng là mấy ngày trước đây mới biết được, chưa được Thái y bắt mạch, cho nên cũng không dám tự tiện nói ra, đều do nha đầu Bích Diệp kia lạnh lùng lạnh miệng.”

Ngọc quý phi chuyển hướng một bên không thèm nhắc lại.

Khó được tham dự yến hội Như Tần không biết khi nào cũng đi tới bên người Phù Lạc. Một biểu tình ra bộ đồng tình đáng thương, ánh mắt cô đơn rất là hấp dẫn Phù Lạc, mỹ nhân thanh nhã tuyệt luân như vậy, cũng không biết Long hiên để vì sao vắng vẻ đến tận đây. Theo Phù Lạc sau khi đến nơi này, cũng không thấy hân tưng có cấp cho Như Tần 1 cái liếc mắt.

”Lệ ẩm ướt la khăn mỏng bắt thành, đêm dài tiền điện ảm tiếng ca.

Hồng nhan chưa lão ân trước đoạn, tà ý huân lung ngồi vào mình.”

Dịch thơ:

“Lệ ướt đầm khăn mỏng chẳng thành

Điện ngoài ca hát rộn đêm thanh

Hồng nhan chưa tắt ân tình hết

Ngồi tựa lò hương đến sáng tinh”

(Hậu cung từ - Bạch Cư Dị)

Không tự giác đối với Như Tần niệm ra mấy câu thơ ấy

Như Tần nghe xong, xoay người rời đi, nhìn theo bóng dáng nước nở kia Phù Lạc có thể thấy nàng ấy đang khóc.

Ngẩng đầu đã thấy Yến Vân Tường đứng cách xa Long hiên để, tà ý lan can nghỉ ngơi, Phù Lạc bước nhanh đi đến.

“How are you?” Không có phản ứng.

“Are you from 21 century, too?” Không phản ứng, Yến Vân Tường phổng chừng nhìn Phù Lạc như bị bệnh thần kinh.

“Tỷ tỷ đang nói cái gì a?”

Phù Lạc âm thầm nói thầm, chẳng lẽ nàng ta không hiểu tiếng Anh. Vì thế ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lại nói:

“Trước giường Minh Nguyệt quang, nghi là thượng sương, cử đầu vọng Minh Nguyệt, cúi đầu tư cố hương.”

Dịch thơ:

“Trước giường ngắm ánh trăng sa,

Trắng phơi mặt đất, ngỡ là ánh sương

Ngẩng đầu trông ngắm vầng trăng;

Cúi đầu lại nhớ xóm làng ngày xưa.” (Tĩnh dạ tứ)

Đây đã hiểu chưa. Kiên điển của Lý Bạch. Trẻ con mẫu giáo cũng biết a.

“Phù tỷ tỷ thật giỏi thi ca, thơ này đơn giản mà rõ nghĩa, ý cảnh cũng không tục, Vân Tường thật sự là bội phục.”

Chẳng lẽ nàng không phải người xuyên qua? “Vừa rồi nghe Quý tần nương nương xướng “thủy điều ca đầu” kia, từ ngữ mới lạ, ý cảnh tuyệt luân, nương nương là như thế nào lại biết thủ khúc này?”

“Nga, không thể tưởng được Phù tỷ tỷ lại linh thông tin tức như vậy, đây chính là thủ khúc mới xuất hiện ngoài cung, nghe đồn đây đúng là khúc của Phong Tiêm Tuyết mới được khai quật tài năng được nửa năm nay.”

“Phong tiêm tuyết, phong tiêm tuyết.” Phù Lạc thì thảo thì thầm, một trận mắt mát, chính mình tài năng nào mà có thể ra cung, có khả năng gặp được Phong Tiêm Tuyết kia người mà có khả năng cũng là người xuyên qua a.

“Phù tỷ tỷ có biết Phong Tiêm Tuyết sao?” Yến Vân Tường rất ngạc nhiên.

“Không, không biết.” Quay đầu rời đi, không biết từ khi nào Long hiên đế kia đã đứng ở phía sau ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Trở lại Hạm đạm hiên, cũng cố không có Bích Diệp, chính là một mặt đắm chìm ở trong chính mình tự hỏi. Phong Tiêm Tuyết, nếu tìm được nàng ấy, hai người cộng lại có thể tìm ra phương pháp trở lại hiện đại a, chẳng sợ có một tia hy vọng, Phù Lạc cũng không thể buông tha, tại đây cái thời không không có bất cứ thứ gì nàng lưu luyến, lại không bỏ được cha mẹ tuổi già ở quê hương xa xôi.

Nàng chạy đến khuôn viên ngẩng mặt nhìn trăng mà kêu to, “Ta muốn trở về, ta muốn trở về.” Phù Lạc khóc nắm chặt tay, ý niệm cuối cùng ở trong đầu trước khi ngất đi, duy nhất chính là quay trở về.

14. Chương 14: Diệp Hạnh Chi Hãm

Vạn Toàn, Vạn công công, nội giám tổng quản bên người hoàng thượng, cước bộ mãi nặng nề tiến về hướng Hạm đạm hiên. Trong đầu không ngừng suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Dự Vương phi tiến cung cầu kiến Thánh Thượng, đây là chuyện lâu rồi cũng chưa từng phát sinh, lần này cũng giống như thời điểm chuyện sinh tử của Dự vương phi muội muội là Nhã chiêu nghi.

Sau đó Hoàng Thượng liền lệnh Vạn Toàn đi Hạm đạm hiên tuyên thánh dụ, Hoàng Thượng lúc ấy chau mày, sắc mặt u ám, ánh mắt mạc cách, làm cho Vạn Toàn phi thường lo lắng. Đang lúc Vạn Toàn muốn bước ra Kiền Nguyên điện, Hoàng Thượng nói, “Nếu nàng liều chết không theo, liền mang nàng đến Dụ côn điện.”

Dụ côn điện là thư phòng Hoàng Thượng, thường xuyên ở trong này triệu kiến các vị trọng thần triều đình, phi tần không có thánh dụ là không thể tự tiện ra vào, trước mắt thôi, triều đại trừ bỏ Dụ Vương phi từng có đến qua ngoài Dụ côn điện, còn không có người khác. Không thể tưởng được Hoàng Thượng cư nhiên nguyện ý ở Dụ côn điện triệu kiến Phù Tiệp dư.

Hạm đạm hiên

Vạn Toàn vừa vào cửa liền bấm báo lý do đến, lệnh người trong cung lui khỏi, bao gồm Bích Diệp cùng Bích Ngô.

Phù Lạc nhìn Vạn Toàn trên tay bưng thứ gì đó, một chút sáng tỏ hết thấy. Vì sao Lan hiên phi muốn cho Hoàng Thượng biết chính mình có thai, vì sao Dụ Vương phi ngày thứ hai liền cầu kiến Long hiên đế, thứ trên tay Vạn Toàn đã giải thích hết thấy.

Trước vì Phù phi mà Dụ Vương phi muội muội Nhã chiêu nghi để non, sau Nhã chiêu nghi u sầu mà chết, từ nay về sau Phù Lạc đã đắc tội chết toàn gia Dụ Vương phi.

Không thể tưởng tượng được Long hiên đế cũng thật sự là si tình, vì thay muội muội người yêu báo thù, thậm chí không tiếc hy sinh đứa nhỏ của chính mình, cái gọi là hổ cha không ăn thịt hổ con, trước mặt đế vương cũng chẳng nghĩ lý gì

Vạn Toàn trên tay bưng một chén được, một cây ba thước bạch lăng.

“Vạn công công, đây là cái được gì?” Phù Lạc biết rõ không có khả năng, vẫn là hy vọng Vạn Toàn nói cho chính mình được kia bất quá là thuốc dưỡng thai bình thường mà thôi.

“Hoàng Thượng thấy Tiệp dư nương nương thân mình không khoẻ, đặc biệt ban thưởng lưu thông máu hóa vụ được này, dặn bảo nương nương uống xong, nếu không ~” Vạn Toàn không hề nói thêm, chính là nhìn cây ba thước bạch lăng kia.

Phù Lạc tính đến này kết cục, lại tính không đến dĩ nhiên là Hoàng Thượng tự mình xuống tay trừ bỏ đứa nhỏ này.

Phù Lạc tiếp nhận bát được trong tay Vạn Toàn kia, kỳ thật cũng không tính tiếp nhận mà là đoạt lấy.

Vạn Toàn giữ chặt bát được kia không chịu buông tay, bất quá Phù Lạc cũng tiếp đến, không tự giác lại muốn đến, chẳng lẽ là vị phi tử kia mua chuộc được Vạn Toàn, tưởng chính mình không chịu uống được mà không thể không ban thưởng giả chết, thật sự là quá mức âm độc. Nghĩ đến như vậy thật không ngờ mình lại chết như vậy.

“Hoàng Thượng.” Phù Lạc nhìn phía sau Vạn Toàn, kêu lên. Thừa dịp Vạn Toàn giật mình quay đầu đi, đoạt lấy chén thuốc, uống vào nhẹ nhàng như không, giống như là không phải thuốc phá thai, mà dường như là thuốc tiên chữa thương.

Vạn Toàn mặt không còn chút máu nhìn Phù Lạc, thì thào đem câu cuối cùng kia trong ý chỉ của Hoàng Thượng nói cho Phù Lạc.

Phù Lạc cười khê không nói. Nàng biết rõ, chuyện Long hiên đế hạ quyết tâm làm sao có thể thay đổi, hẳn là làm cho chính mình, bất quá là muốn xem chính mình hèn mọn cầu xin, bất quá cuối cùng là lại tự rước lấy nhục nhã mà thôi.

Bụng bắt đầu giảo đau, Thái y tới nhanh đến thần kỳ, giống như đã ở ngay tại ngoài Hạm đạm hiên chờ đợi, nỉ non “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là mẹ vô năng ~” Phù Lạc liền hôn mê bất tỉnh. Sau khi rơi vào cổ đại, động bất động liền choáng váng, choáng váng trở thành một loại thói quen đáng sợ.

Hôm nay, sấm sét đầy trời, cuồng phong gào thét, dưới bầu trời mưa to thật to.

Trước mặt hoàng thượng đỏ thắm, Vạn Toàn Vạn công công cư nhiên quỳ gối dưới trời mưa to trên bậc cấp Kiền nguyên điện, chuyện này không thể không xem như là chuyện lớn nhất trong tất cả các chuyện lớn nhất. Hoàng Thượng đối người này cũng là thân hữu, cho tới bây giờ luôn có đãi ngộ.

Vạn Toàn nghĩ tình cảnh vừa rồi yết kiến Hoàng Thượng.

Thời điểm Vạn Toàn đến phục mệnh, Long hiên đế vô cùng lo lắng nhìn phía sau hắn.

“Phù Tiệp dư đã uống hết được, nô tài đến phục mệnh.”

“Uống rồi?” Long hiên đế nhìn chăm chăm Vạn Toàn, không hề lên tiếng chất vấn nếu hắn không phải bức bách Phù Lạc uống được.

“Tiệp dư nương nương cái gì cũng chưa nói, tự nguyện uống hết.”

Nếu nói trong cung có người nào mà Long hiên đế tín nhiệm, như vậy cũng chỉ có Vạn Toàn là một người, bọn họ đồng sinh cộng tử mà ra tín nhiệm, Long hiên đế hôm nay cư nhiên hoài nghi, làm cho Vạn Toàn cảm thấy vạn phần ủy khuất.

“Hảo, hảo, hảo.” Long hiên đế cười to, trong cung thái giám cung nữ cùng quân lính lạnh run, cảm thấy vẫn là khi Hoàng Thượng không cười có vẻ thân thiết.

Vạn Toàn quỳ xuống đất không dám đứng dậy.

Nhiều lần, tiểu thái giám bẩm báo, Phù Tiệp dư dễ non.

Long hiên đế cấp hồi Kiền nguyên điện, Vạn Toàn tiếp tục quỳ trong mưa to ngoài Kiền nguyên điện.

Cũng từng có tiểu thái giám bẩm báo Long hiên đế, hắn chính là yên lặng nhìn Vạn Toàn, xoay người, không có cho Vạn Toàn đứng dậy.

Vạn Toàn lại thấy thoải mái khi được quỳ, hắn hiểu được Long hiên đế tâm tình. Bọn họ tình như thủ túc, tâm ý đã sớm thông suốt, giống như nhất thể.

Ngày kế, Long hiên đế bệnh nặng, gấp đến độ trong cung ngự y như kiến bò trên chảo nóng.

Trong khi còn bị bệnh Long hiên đế ra chỉ “Phù Tiệp dư thực đức bại hoại, không giữ được long thai, biếm nhập lãnh cung.”

Thân mình còn suy yếu cực độ mà Phù Lạc 1 mình như vậy bước vào “Dưỡng đức cung”.

Trụ phòng để ở đã sớm rách nát không chịu nổi, mạng nhện dày đặc. Phù Lạc không rảnh cố kỵ, chỉ có thể nằm ở trên giường, đau đớn, ngàn tính vạn tính, không thể tưởng được chính mình cư nhiên sẽ chết ở trong này, sớm biết thế không bằng dùng ba thước bạch lăng kia, để chết 1 cách sạch sẽ lạnh lẽo.

Sốt cao nóng rực Phù Lạc thống khổ trần trọc, trong mơ hồ cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo đặt trên trán mình, lạnh không hơn người hay quỷ là mấy, “Cứu cứu ta, cứu cứu ta.” Phù Lạc theo bản năng cầu cứu.

Tỉnh lại, cảm giác thực sự như là lại làm người.

Trước mặt là một nữ tử hai mươi mấy tuổi tóc trắng xoá, khuôn mặt tiều tụy, lại nhìn ra được cũng từng là mỹ nhân hiếm thấy.

“Người tỉnh rồi.”

“Là người đã cứu ta, người là ai?”

“Ta, bất quá là một người đáng thương đang chờ chết mà thôi, người không cần nhớ.” Nói rồi thở dài rời đi.

Chẳng lẽ chính mình cũng muốn giống nàng hai mươi mấy tuổi liền tóc trắng xoá như vậy, Phù Lạc không cam lòng nắm chặt quyền đầu.

“Người bộ dạng thật đẹp, so với mẫu thân ta còn đẹp hơn a.” Một cái giọng trẻ con thanh thúy đánh tỉnh Phù Lạc đang dại ra. Trước mắt 1 bé gái trắng ngần làm cho Phù Lạc kinh ngạc.

“Người tên là gì, ta gọi là Tư Du.”

Phù Lạc vẫn là đại ra khó có thể trả lời.

“Chẳng lẽ đây lại là 1 người gốc?” Tiểu cô nương cảm thấy chán nản khiêu khai.

Sau này Phù Lạc mới biết được bé gái kia cư nhiên là Long hiên đế nữ nhi. Mẫu thân của hắn đúng là vị nữ tử cứu Phù Lạc kia, từng là Long hiên đế Uyển phi. Tư Du là do nàng ở lãnh cung trải qua thiên tân vạn khổ mới sinh hạ được đứa nhỏ, mà Long hiên đế đối với chuyện này mắt diếc tai ngơ, Phù Lạc không biết hắn là vô tình hay là không biết thế nào là tình.

Từ nay về sau Phù Lạc cũng vượt qua mười tháng ròng rã, một cái mười tháng u mật.

Bước ra “Dưỡng đức cung” Phù Lạc có mục tiêu mới cho chính mình, ánh mắt kiên định nhìn Kiền nguyên điện phương xa, khóe miệng không khỏi mỉm cười.

Long hiên đế tâm tình cảm thấy không có tới mức trầm trọng, chua xót.

Phù Lạc đối chính mình là như thế nào mà ra lãnh cung cũng thực bồn chồn? Vào lãnh cung còn có thể tái nhậm chức phi tần ở Viêm hạ hoàng triều có thể nói là vô cùng hiếm có.

Tuy rằng từ tam phẩm Tiệp dư biếm thành chính bát phẩm lóa nữ (1 chức danh trong cung, t/y k biết diễn đạt thế nào cho đúng, mọi ng góp ý nha), không còn ở nơi như sườn điện nhưng so với những ngày phải ở lãnh cung cũng khá hơn nhiều.

Tiểu Lộ tử nhìn nữ phù lóa trước mắt, giờ làm sao còn là Phù phi xinh đẹp quyến rũ ngày xưa nữa, cảm thấy chỉ là âm thầm lắc đầu, cho dù ra khỏi được địa ngục trần gian kia, nhưng có lẽ cũng chẳng còn tiền đồ.

“Tiểu lộ tử thỉnh an Phù lóa nữ, chiêu nghi nương nương phái tiểu nhân vội tới dẫn đường cho lóa nữ.”

“Chiêu nghi?” Phù Lạc nghĩ rằng mười tháng này xem ra cải biến không ít, khi nào thì có thể hơn cái chiêu nghi.

“Làm phiền công công mang ta đi gặp chiêu nghi nương nương đi, cũng là để ta tự mình nói lời cảm tạ với nàng.” Phù Lạc nghĩ rằng chẳng lẽ là vị chiêu nghi này giúp mình, nàng vì sao lại giúp chính mình a?

Trên đường đi hướng Vũ hình điện, Phù Lạc ngoài ý muốn đụng phải tỷ tỷ của chính mình Ngọc quý phi.

“Nô tài thỉnh an Ngọc phi nương nương.”

Thời điểm Phù Lạc cúi mình xuống thỉnh an, nghe Tiểu lộ tử xưng Ngọc quý phi là Ngọc phi lược thấy kinh ngạc, chợt nhìn đến Ngọc phi kia thiếu cảm giác dung nhan cao cao tại thượng của ngày xưa, tưởng nàng cũng là bởi vì mất đi giá trị lợi dụng a, chính là kết cục so với chính mình còn tốt hơn mình nhiều lắm.

Đánh giá trước mắt khiến cho cơ hồ không nhận ra có người đến, Ngọc Dong trong mắt cũng có chút toan sắp, “Quỳ an đi, muội muội có rảnh sẽ đến thăm cung tỷ tỷ.”

Dọc theo đường đi từ những lời nói chuyện riu rít mà cuối cùng Phù Lạc cũng hiểu biết hiện tại trong cung biến hóa. Nhân một lần Ngọc quý phi ở trước mặt hoàng thượng răn dạy hạ nhân mà bị biếm thành Ngọc phi, tuy rằng không hề thịnh sủng, nhưng là Hoàng Thượng ngẫu nhiên cũng sẽ có ghé qua đôi chút Khánh đồng cung của nàng, coi như quá ngày.

Lan hiên phi hiện tại chấp chính vị trí hoàng hậu to nhất trong cung, ngày xưa Tĩnh Tiệp dư tắc phong làm Tĩnh phi, leo lên cực nhanh làm cho người ta phải ghé mắt, Yến Quý tần nay tắc thành Thục nghi nương nương. Trước mắt trong cung được sủng ái nhất chính là Tĩnh phi, Vũ chiêu nghi cùng Yến thực nghi.

Bước vào Vũ hình điện nháy mắt, Phù Lạc liền như thất thần. Không thể tưởng được ngồi ở ghế chủ vị kia không phải người khác, đúng là Ngụy Băng Thuần năm đó. Vào Trung thu chi đêm Phù Lạc bị biếm, Liễu A Man nhiễm bệnh, Ngụy Băng Thuần thay nàng hiển vũ, vừa mới khiến cho Long hiên đế hứng thú, từ nay về sau một bước lên mây, nay trở thành Vũ chiêu nghi.

Ngụy Băng Thuần nhìn Phù tài tử trước mắt, trong lòng một trận chua xót, không thể tưởng được vị kia là phong hoa tuyệt đại Phù phi năm đó nay lại mang bộ dáng trước mắt này, bất luận kẻ nào thấy nàng lại không có cảm giác uy hiếp.

Lược hỏi nói mấy câu, ban cho vài thứ rồi cho người ta đưa Phù Lạc hồi hoán thanh viện.

Phù Lạc cũng không tưởng tượng đến ngày đó nhất thời mềm lòng, lại cho Ngụy Bằng Thuần có địa vị hiện nay, cư nhiên còn muốn được tốt với chính mình, giúp chính mình khá lớn, xem ra làm tốt 1 sự ngẫu nhiên cũng là có báo ân.

Vũ chiêu nghi nhìn đến Phù Lạc, trong lòng nhớ tới tình cảnh ngày ấy.

Ngày đó, chính tứ phẩm Vũ dung hoa Ngụy Bằng Thuần cùng Long hiên để tản bộ đi tới gần Hạm đạm hiên. Nhất thời nhớ tới nếu không phải được Phù phi giúp đỡ, chỉ sợ chính mình vẫn là một cái cung nữ hạ đẳng a, vì thế hướng Long hiên để đề nói, “Phù Tiệp dư mất đứa nhỏ, nhất định cũng thực thương tâm, Hoàng Thượng xem dù sao nàng cũng là người đáng thương, hơn nữa nàng còn trợ giúp qua nô tì ~”

Nói đến vậy nhưng còn chưa nói xong, Long hiên để liền đánh gãy lời của nàng. “Ái phi tâm địa thiện lương như thế, trẫm thậm cảm thấy vui mừng, xem như nể mặt ái phi, trẫm liền ân chuẩn nàng ta được ra khỏi lãnh cung.”

Không đến mấy ngày Hoàng Thượng liền hạ lệnh phục Phù Tiệp dư làm lúa nữ, thiên nhập Hoán thanh điện. Mà chính mình cũng nhân hiền lành nhân đức, thượng hiếu hạ từ, tao nhã hào phóng, phong làm Vũ chiêu nghi, nhất thời thịnh sủng không dứt.

Vũ chiêu nghi là quả quyết thật không ngờ Hoàng Thượng liền ứng yêu cầu của mình dễ dàng như vậy, ngày đó nàng cũng là tình cảm bột phát, thuận miệng nói, không thể tưởng tượng được Long hiên để cư nhiên ân chuẩn.

Rời khỏi Vũ hình điện Phù Lạc cũng không có trực tiếp hồi Hoán thanh viện, ngược lại lại đi đến Vân tường cung của Lan hiền phi, nàng vừa mới trở lại vị trí cũ, tự nhiên là muốn tới thỉnh an người cầm quyền lực của hậu cung.

“Tần thiếp thỉnh an Hiền phi nương nương.”

Lan hiền phi dừng ở trước mắt Phù lúa nữ, cũng có chút không thể tin được, ngày đó như vậy mà hôm nay lại thành như thế, cũng không cảm thấy bộ dáng hiện nay của hần có thể làm được điều gì. Vả lại nàng sớm không đủ tư cách trở thành cái đỉnh trong mắt của nàng, hoặc là nói nàng ta cho tới bây giờ cũng không đúng quy cách, nàng vẫn đều biết kết cục của Phù Lạc, nhưng thật ra Ngọc phi còn làm cho người ta phiền lòng đôi chút, nhưng là trước mắt Tĩnh phi lại làm cho Lan hiền phi thật sâu cảm nhận được uy hiếp.

Lan hiền phi an ủi Phù Lạc vài câu, ban cho chút vật, cũng cho nàng quỳ an.

Bị người khác ban cho chút tư vị đồng tình tuyệt không dễ chịu, nhất là đối với 1 người có lòng tự trọng trên tất cả.

Trở lại Hoán thanh viện, Phù Lạc tham kiến cư chủ vị Như tần, vẫn là bộ dáng vân đạm phong thanh thanh nhã ngày xưa, trong mắt sâu bi lược lại càng làm sâu sắc. Nhìn bộ dáng hiện nay của Phù Lạc, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, hai người tương xem không nói gì.

Căn cứ quy củ trong cung, lúa nữ chỉ có thể có một cung nữ bên người cùng một nha hoàn thô sử, so với ngày đó Phù phi có được một thái giám tổng quản, bốn bên người nha hoàn, mười hai nha hoàn thô sử, bốn thái giám thì có thể nói cách biệt một trời, nhưng là so với tình cảnh trong lãnh cung không một người hầu hạ mà nói lại tốt hơn nhiều lắm.

Nhìn trong sườn điện nha đầu cùng mình vẽ mặt ngây ngốc nhìn nhau, Phù Lạc có chút kinh ngạc. Như vậy nha đầu mà dung nhan bình thường sẽ bị tống xuất cung, hoặc là trở thành tạp dịch đề tiện nhất, không nghĩ tới nha đầu phái cấp cho mình dung mạo lại phẩm thương như vậy, hạ nhân như vậy chính là bất kính lớn nhất đối với chủ nhân. Trong cung này thật người nào cũng vậy mà.

Ba nha đầu kia nhìn đến vị chủ nhân của mình cũng thật quá kinh ngạc, người như vậy cũng có thể trở thành phi tần của Hoàng Thượng, thật sự là bất khả tư nghị.

Phù Lạc cũng là sau lại mới biết được, 3 nha đầu kia không phải bị đao thương, mà là bị phỏng, nghe nói là nàng tiến cung không lâu, vì cứu tổng lĩnh thái giám mà bị bỏng củi lửa, vị công công kia vì cảm tạ nàng, cũng không có đem cơ khổ vô ý tống nàng xuất cung, lại thương tiếc cho nàng làm tạp dịch vất vả, đợi cho

Phù Lạc trở lại vị trí cũ, đại gia hỏa đều cho rằng hiện tại nàng có vẻ dễ khi dễ, cho nên cố ý cho nha đầu này có chút đỡ vất vả đi.

“Người tên là gì?”

“Hồi tiểu chủ, nô tỳ kêu Nhược Phong.”

“Ân, tên rất hay, chính là ~” Phù Lạc nhớ tới tên của nàng chính là phạm phải Tình phi Lăng Nhã Phong hòa lên chức sau Bạch vân nhược Vân tần.

Phù Lạc thấy nàng tướng mạo thanh lệ minh tú, nếu không phải bị phỏng, tất nhiên cũng là 1 mỹ nhân bại hoại, thì thảo thì thâm “Vân phá nguyệt đến hoa làm ảnh”, “Không bằng người gọi là Lâm Ảnh đi, được không?”

Nha đầu kia miệng lập lại cái tên mà Phù Lạc nói, nhếch miệng cười nói: “Tạ tiểu chủ ban thưởng danh.”

Phù Lạc đi vào thiên điện đơn sơ nhưng thực sạch sẽ, cảm thấy phi thường vừa lòng, vốn không yêu xa hoa, Hoán thành viện này so với Hạm đạm hiên còn xa xôi thanh u, thực thích hợp tu dưỡng tức giận a.

“Tiểu chủ tiến vào phía trước, Lâm Ảnh liền đem nơi này quét tước sạch sẽ, tiểu chủ yên tâm.” Nha đầu kia xem sắc mặt Phù Lạc, còn tưởng rằng nàng không hài lòng.

Phù Lạc đối nàng nhướn miệng cười, “Ta thực thích, cảm ơn người.” Ở Viêm hạ hoàng triều, chính ngũ phẩm hạ tần phi không thể xưng bản cung, chỉ có thể dùng ta làm từ xưng. Một khi dùng tới ta, Phù Lạc liền lại có cảm giác hiện đại, không tự giác hội đối Lâm Ảnh nói cảm ơn.

Lâm Ảnh một trận ngạc nhiên, “Đây là nô tỳ nên làm.”

“Lâm Ảnh, Lâm Ảnh, tên của người thật là dễ nghe, sau này không nên xưng nô tỳ, liền xưng Lâm Ảnh đi.”

“Vâng, tiểu chủ.” Xem Lâm Ảnh sang sảng hào phóng, cũng không có câu nệ tiểu tiết, Phù Lạc thực vui vẻ. Thật sự không muốn nghe mấy cái thứ linh tinh như “Nô tỳ không dám, nô tỳ đáng chết” trong lời nói.

Cũng đã lâu Phù Lạc chưa có soi qua gương, ngồi ở trước mặt gương đồng, rất muốn nhìn xem vì sao nhiều người lại có cái ánh mắt kỳ quái xen lẫn đồng tình như vậy.

“A.” Phù Lạc hú lên quái dị, hai tay che mặt, không thể tin được.

15. Chương 15: Một Đêm Thảm Thiệt

Phù Lạc là biết chính mình biến đổi khó coi, nhưng là thật không ngờ lại thê thảm như vậy.

Sắc mặt vàng như nến, hai mắt lõm xuống, môi tái trắng, trên mặt giờ xuất hiện nhiều vết thâm của mụn sẹo, sắc hồng thâm cùng với sắc vàng của da mặt càng phát sợ, phát sợ đến héo rû, rồi bù, giống như là bà cụ năm mươi, nhìn cũng đủ biết công việc chân tay vất vả thể nào, lại còn nhận lấy bao vết thương, Phù Lạc không thể tin được đây chính là mình, làm nữ tử luôn có 1 thiên tính đó là thích chưng diện, Phù Lạc ngay cả tử tâm đều có.

Nhưng là không được, bất luận như thế nào, đều phải ra khỏi cung tìm Phong Tiêm Tuyết, Phù Lạc biết chính mình không nên ôm hy vọng lớn như vậy, nhưng là tìm được nàng cũng như là tìm được cách quay trở lại hiện đại, Phù Lạc như thế nào lại cam tâm không chịu phần đầu một chút a.

Trước hết phải làm cái gì đây? Trừ bỏ ngủ còn có cái gì, ngày ở lãnh cung Phù Lạc không có cảm giác ngủ ngon, mùa đông khắc nghiệt giá lạnh, quần áo cũng không đủ chống lạnh làm cho hai tay nàng lạnh lẽo rạn nứt, nhẹ nhàng chạm liền đau, đau đến tận xương cốt. Nhưng chỉ có như vậy cũng vẫn phải sáng sớm dậy sớm nấu cơm sưởi ấm.

Đồ ăn bên ngoài đưa tới cũng là cơm thừa canh cặn, hơn nữa Uyển phi giúp đỡ nên cũng không có chết đói ở lãnh cung cũng không có ngạc nhiên.

Bất quá cũng kỳ quái, trước kia động tí liền té xỉu nhưng giờ thân mình lại không có sao. Con người, quả nhiên có bản tính tinh thần cổ đại dẻo dai.

Ước chừng ngủ ba ngày Phù Lạc rốt cục thần kinh khí sắc ngồi dậy, ba ngày này khiến Lâm Ảnh lại sợ hãi, còn tưởng rằng vừa mới được quay lại làm lúa nữ lại đã cứ thế ra đi đâu a?

Đã nhiều ngày Lâm Ảnh bị phù lúa nữ này cấp cho vài lần sợ tới mức trái tim bạo liệt.

Lúa nữ tiểu chủ tỉnh dậy, liền cười hì hì hỏi xin cơm ăn, nhìn đến nàng nay trong trạng thái thảm hại, cư nhiên còn có thể cười sáng lạn đến như vậy, cảm thấy thực ngoài ý muốn.

Nơi này không thể so Hạm đạm hiên trước kia của nàng có tiểu phòng bếp của riêng mình, đồ ăn của Như Tần cùng lúa nữ đều là phòng bếp trong cung thống nhất đưa tới, một tầng phân phát xuống dưới, sớm đã nguội lạnh lại còn toàn là rau xanh linh tinh.

Lúa nữ tiểu chủ lại ăn uống ngon miệng.

Lúa nữ tiểu chủ còn ăn cái đĩa bạch thủy rau xanh, đến chúng ta là cung nữ tầm thường này, cũng đã không chịu nổi chút canh nguội lạnh rồi, còn nói gì đến bạch thủy rau xanh. Tuy nói nơi này chuyện tình có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lúa nữ ăn còn chả đủ nói gì đến cung nữ bên người, huống chi chính mình.

Lâm Ảnh không đành lòng tiếp tục chứng kiến cuộc sống thiếu thốn thảm thương của lúa nữ, cho nên luôn tránh mặt lúc nàng ăn cơm. Mãi cũng đến 1 ngày bị nàng vô ý đụng đến.

Nàng nước mắt chan chứa nói: “Lâm Ảnh, liên lụy người đi theo ta chịu khổ, nếu như, nếu như, sau này nhất định không cho người lại phải đi theo ta chịu khổ.”

Từ nay về sau, tiểu chủ liền bảo ta cùng nàng dùng bữa, một chút cơm trắng cùng rau xanh cũng không đủ cho một mình tiểu chủ ăn, nay nàng lại cứng rắn muốn chia một nửa cho ta, cùng ta dùng cơm trắng cùng rau xanh.

Mỗi khi Lâm Ảnh vì tình cảnh thê lương của tiểu chủ mà nhịn không được rơi lệ, tiểu chủ luôn cười nói, ta thích ăn thanh đạm, đặc biệt là cơm trắng cùng rau xanh.

Nhưng có lúc nhìn trộm tiểu chủ vừa nhìn thấy bạch thủy rau xanh đã muốn nôn ọe.

Ta tuy rằng tiến cung không lâu, nhưng là cũng quen nhìn thấy lòng người dễ thay đổi, nhìn thấy chủ tử của mình đối với chính mình như vậy, liền cũng quyết tâm đi theo nàng, tuy nói nàng không chịu sủng, nhưng nay là ngày an ổn bình thân, Lâm Ảnh thực thấy đủ.

Nào biết đâu rằng ta vừa mới vừa quyết định hạ quyết tâm, nữ tiểu chủ liền đề nghị 1 chuyện mà khiến lòng ta loạn cào cào.

Sự tình nguyên nhân là tiểu chủ cho ta đi tìm chút hoàng qua, chanh, dưa hấu, quả táo cùng mấy thứ linh tinh, nhưng là nơi này không có tiểu phòng bếp, phòng bếp của cung khác ta cũng không được vào, ngẫu nhiên nhờ vả tỷ muội khác cũng có thể kiếm được một ít, nhưng là như thế nào cũng không đủ cho nữ tiểu chủ dùng.

Cũng không biết rốt cục là từ đâu mà tiểu chủ lại có cái ý niệm này, cư nhiên đem hoàng qua cắt thành miếng mỏng dán lên trên mặt, dưa hấu, táo thì băm nhuyễn trộn cùng nước chanh đem phủ lên khắp người cùng mặt, rồi còn làm cho cả mặt của ta, nói là để có được mỹ dung gì đó. Bản thân ta từ sau khi bị bỏng cũng không có chú ý lắm đến chuyện này. Các cung nữ khác nhạo báng dần cũng thành quen, nhưng thực sự lại không dám chiếu gương.

Hảo ý của tiểu chủ thật không thể từ chối được, cũng chỉ định làm chơi theo ý nàng chút xíu, thế nhưng vết sẹo trên mặt cư nhiên cũng mờ nhạt đi không ít.

Giữa ngày hè vô cùng nóng bức, tiểu chủ có đánh chết cũng không chịu ban thò mặt ra khỏi cửa nửa bước, ngay cả cửa sổ cũng đều phải đóng chặt, không cho ánh nắng rọi vào, nói là phòng phơi nắng gì đó, ta cũng không hiểu.

Hàng tháng cứ 15 nàng lại mượn có ồm mà trốn, Hiền phi nương nương cũng không trách tội, chính là tiểu chủ đã nhiều năm không có chạm mặt Hoàng Thượng, nếu thật sự không đi thỉnh an, làm sao có thể có cơ hội gặp Hoàng Thượng a?

Ta âm thầm vì nàng mà sốt ruột, tiểu chủ lại cười hì hì nói “Ma Dao Không Ngộ Đốn Củi Công” (ý là mài dao tốn thời gian nhưng không làm trễ nải việc đốn củi).

Năng lực của ta có hạn, tìm không đủ nguyên liệu để tiểu chủ làm mặt nạ, cho nên tiểu chủ mới có cái quyết định kia, từ nay về sau Lâm Ảnh liền sống ở trong lo lắng hãi hùng.

“Lâm Ảnh, chúng ta đi trộm đi.”

Trộm, thật khiến ta sợ tới mức chết khiếp, nếu bị phát hiện thì chắc chắn là tội chết. Tiểu chủ lại vỗ vai trấn an “Hết thấy có ta, người phụ trách canh chừng, ta sẽ đi trộm.”

Người đừng nói, nương nương thật là có trộm này nọ đi nữa. Ta không nên nói như vậy.

Nàng trước tiên cho ta đi các cung hỏi thăm các nàng địa điểm tiểu phòng bếp, cung nhân có trách nhiệm làm việc theo trật tự, giờ nào là người nào thực hiện công việc phân biệt riêng của mình, tiểu chủ còn nói nếu mà biết được người nào có hứng thú làm gì thì càng tốt

Thực sự bản thân cũng không thích tiếp xúc người lạ lắm nhưng bởi vì hay yêu cầu đi làm việc, cũng nhận thức không ít tỷ tỷ muội muội, các nàng thấy vết sẹo của ta, đều rất cảm thông, đối đãi cũng không sai, khả năng là bởi vì mọi người thân đều là cung nữ đi.

Dần dần ta cũng biết rất nhiều chuyện tình trong cung, tiểu chủ nói ta càng ngày càng bát quái.

Trở lại thiên điện, ta đem vị trí tiểu phòng bếp các nơi cùng với đường đi lối lại nói cho tiểu chủ biết, nàng còn dùng giấy bút đem vẽ lại.

Sau đó tiểu chủ còn lớn mật may hai bộ trang phục dạ hành (đi đêm), kỳ thật cũng chính là dùng chỗ quần áo thâm cù kỷ của ta mà làm ra, chính là vấy lại để bên trong quần, thật là kì quái a. Thế nhưng mà bản thân tiểu chủ lại không biết là kì quái.

Từ nay về sau ta cùng tiểu chủ liền trải qua những tháng ngày làm trộm. Một khi thiếu mất nguyên liệu thì phải đi trộm ở các cung, mấy ngày trước còn khiếp đảm, sau vì tiểu chủ quá khéo, chưa từng để bị phát hiện, tất nhiên cũng không thể khiếp đảm. Bất quá tiểu chủ thật sự thực thông minh, trộm này nọ đều là trộm ở mỗi phòng bếp 1 chút, không cho người ta phát hiện vì không thiếu nhiều lắm. Cho nên đến nay vẫn vô sự, trong cung không có phát hiện thiếu hụt này nọ.

Sau lại dần dần tiểu chủ bắt đầu không chịu an phận trộm mỗi nguyên liệu, ngẫu nhiên còn mượn gió bẻ măng trộm một chút bạc trên người tiểu thái giám, thủ pháp ngày càng thuần thực hơn.

Ta bắt đầu thực không đồng ý, nhưng là tiểu chủ nói, tiền đó tương lai đều là thưởng lại cho bọn hần. Cũng là, tiểu chủ hiện tại có bạc, cũng bắt đầu hối lộ cho tiểu thái giám đưa cơm đồ ăn, cuối cùng chúng ta cũng có ngày thay đổi.

Nhưng là nàng luôn thở dài trộm bạc của tiểu thái giám tron cung thôi thì cuộc sống chỉ có thể nói là tạm ầm no hơn chút, còn không tính tiểu khang, nàng nói cái gì, ta nghe cũng không hiểu, chỉ biết là nàng nói cái gì thì làm cái đó.

Nhưng sau này ta cũng có chút kích động.

Có một đêm ta hầu hạ tiểu chủ lên giường ngủ, lại nghe nàng hét lớn: “Không được rồi.”

Ta vội vàng xuống giường, còn tưởng rằng là chuyện gì.

Lại nghe nàng nói: “Hôm nay không trộm này nọ, ta ngủ không được.”

Ta ngạc nhiên.

Cuối cùng tiểu chủ cứ nhiên chạy tới chỗ Như Tần trộm cái bình hoa trở về, thế này mới ngủ, ngày kế lại sớm trở về. Bắt đầu từ ngày ấy, tiểu chủ không ăn trộm này nọ liền không ngủ được, ta âm thầm lo lắng, nàng cứ nhiên dường thành thói quen ăn cắp.

Tiểu chủ nói cái này gọi là ăn cắp phích. Nhưng cũng không thấy nàng phiền não, giống như chuyện này thực bình thường.

Nói đến mỹ dung thì không thể không nói phương pháp của tiểu chủ thật sự rất hiệu quả.

Ta cùng với nàng quay về trộm ở Hạm đạm hiên, thấy nàng theo hoa lê đến dưới gốc cây đào lấy lên 1 hũ nhỏ, nói là mỹ dung thánh phẩm lãnh hương hoàn của nàng.

Ta cùng với nàng nửa đêm đi ngự hoa viên trộm phao tắm.

Sau đó nàng còn cho ta đi Thái y chúc bốc thuốc, vì những tiểu chủ như nàng sinh bệnh đều không được thỉnh Thái y, chỉ có thể thỉnh Thái y chúc y nữ đến hỏi chẩn, không nghĩ tới tiểu chủ cư nhiên còn có thể kê phương thuốc.

Nàng kê đơn là bạch chỉ, bạch phục linh, bạch tằm sấy khô, bạch thuật, bạch thược, bạch cập địa phương tử, nói cái gì mà mỹ bạch diện màng, Làm Ảnh phi thường bội phục tiểu chủ cái gì cũng biết.

Không bao lâu sau, tiểu chủ trở nên thật đẹp, thật không dám tin tưởng người lúc mới gặp cùng nàng hiện tại là cùng một người.

Mà vết sẹo của ta cũng mờ đi rất nhiều, ta thật là cao hứng, tiểu chủ còn nói sau này có cơ hội, nhất định thỉnh danh y chữa mặt cho ta.

Ta thật sự rất cảm động, nhưng cảm động nhất vẫn là lần ta sinh bệnh, tiểu chủ đi cầu Như Tần cho ta thỉnh Thái y.

Tiểu chủ nhân cả ngày cười hì hì, hòa ái dễ gần, lòng tự trọng của nàng rất cao, ngày trôi qua thật sự gian nan, cũng không từng đi cầu xin ai, bao gồm Như Tần nương nương.

Nhưng là vì ta, nàng cư nhiên đi cầu Như Tần nương nương cho ta thỉnh Thái y. Tiểu chủ cũng từng tự mình đi thỉnh qua y nữ, nhưng là bệnh của ta đến thật nghiêm trọng, như thế nào cũng không đỡ, tiểu chủ chứng kiến ta không chịu được, liền chạy tới cầu Như Tần.

Như Tần luôn luôn nhất gan yếu đuối chỉ cầu sự bình an mặc kệ mọi chuyện, tiểu chủ liều mạng dập đầu, da đầu trầy trật, mới cầu được Như Tần đồng ý.

Tiểu chủ từ sau khi vào hoán thanh cung, giúp ta cải thiện dung mạo, hiện tại vì ta mà ban ngày ban mặt đi thỉnh y nữ, còn dập đầu cầu Như Tần, ta thật sự cảm kích.

Tâm tư lại hạ quyết định, tương lai vô luận tiểu chủ như thế nào, Làm Ảnh cũng không quay lưng.

Trung thu cũng sớm đến, trong cung sẽ cử hành gia yến long trọng, từng phi tần đều phải trình diện, tham gia yến tiệc được gọi là gia yến hoàng thất.

Bề trên cũng có cho các phi tần được may quần áo mới. Thời điểm đến lúa nữ, vải dệt cũng không có mấy, đều là vải thô. Là thô ráp so với quần áo mà Phù Lạc làm Phù phi trước kia, còn so với vải vóc tốt ở ngoài cung thì cũng tốt hơn nhiều rồi.

Phù Lạc bắt đầu hoài niệm quần áo ngày trước, đều là chính mình tỉ mỉ thiết kế ra nhưng bộ quần áo tuyệt mỹ, còn có Ngọc thực quốc mang đến dâng đồ trang sức, Hoàng Thượng cũng không có thưởng.

15.3

Đêm trung thu.

Phù Lạc mặc quần áo phấn đào váy dài trắng như hoa lê, yếm trên ngực cũng thêu hoa lê trắng muốt, trên lưng còn mang theo dải lụa phấn hồng, ở sau người kết thành hình con bướm.

Thật sự là băng cơ tàng ngọc cốt, sam lĩnh lộ, mây liễu, mắt hạnh sang lấp lánh như sao, khiến cho Làm Ảnh nhìn mà ngơ ngác.

“Sao mà làm như là không quen biết vậy?”

“Tiểu chủ đẹp quá a.”

Phù Lạc trong lòng một trận đắc ý, tâm huyết lâu như vậy cuối cùng cũng không có uổng phí.

Làm Ảnh vì nàng chải tóc vấn lên đơn giản, tiểu nha đầu không biết nhiều kỹ năng chải đầu, Phù Lạc không khỏi bắt đầu hoài niệm tay nghề chải đầu của Bích Ngộ.

Trên đầu chỉ đeo một trâm ngọc bích hình con bướm, xung quanh búi tóc còn quấn 1 chiếc nơ hồng phần hình con bướm do Phù Lạc Cho Làm Ảnh đến thượng y cực thiết kế mà chế tác thành. Cái đuôi của con bướm cái đuôi mỗi khi cúi đầu, theo gió phiêu khởi thật là đáng yêu. Tối nay Phù Lạc mang vẻ thanh xuân đáng yêu, nhưng thấp thoáng bóng dáng mị hoặc, yếm của nàng được thiết kế khiến cho cặp tuyết lê như ẩn hiện, khiến Làm Ảnh đỏ bừng mặt. Đây là cũng do Phù Lạc cố ý kéo thấp yếm xuống mà thành. Nàng còn cho Làm Ảnh làm một bộ nội y giống như của hiện đại, đem bộ ngực liền đầy đặn cùng kiên đỉnh, Phù Lạc xoay tròn thân mình, phi thường vừa long.

Gia yến tổ chức ở đình bên thiên trì.

Hôm nay Phù Lạc cho rằng tuy rằng xuất chúng, nhưng dù sao thân phận chỉ là một lúa nữ, so với địa vị cao như Tần phi mà nói, nàng cũng chỉ được xem như tương đương mộc mạc.

Cùng vài tên không quá hiểu biết địa vị thấp hơn Tần phi ngồi ở sườn điện Lê nguyên quán chờ, những người đó mặc dù từng có nhận thức qua Phù phi, nhưng là cũng không quen thuộc, tuy rằng Phù Lạc bị biếm, nhưng một thân khí chất quý phái 1 chút cũng không giảm, cũng không dám nói cái gì.

Trong sườn điện, xa xa liền truyền đến một trận cười duyên dáng, dải người tới đến gần nhìn kỹ thối hóa ra là Lệ Tiệp dư đã lâu không thấy.

Nàng quần áo hoa đào yên la sam, thắt lưng đỏ thắm màu hoa hồng, áo khoác màu trắng thêu mẫu đơn bay theo gió. Phong phong vận vận thân mình uốn éo như rắn nước cùng vài phi tần thấp hơn vừa nói giỡn mà đến.

Khi nhìn thấy Phù Lạc, nhãn tình sáng lên, “Đây không phải Phù Tiệp dư sao? Nga, không, nên gọi Phù lúa nữ mới đúng.” Dứt lời che miệng cười duyên, cười đến run rẩy hết cả người, phi tần theo nàng cũng cười nhẹ theo.

“Tần thiếp thỉnh an Tiệp dư nương nương.” Phù Lạc lược lược nhất phủ.

Lệ Tiệp dư cũng không kêu nàng đứng lên, “Thật sự là khó đoán được a, muội muội cũng có ngày được tể tử hành lễ.”

Xoay người vẫn duy trì tư thế hành lễ so với quỳ xuống đất dập đầu còn thống khổ hơn, nhìn thấy Lan hiền phi đang rảo bước đến gần, Phù Lạc một trận hoan hô, chưa từng thích quá nàng như vậy. Cũng không dải Lệ Tiệp dư ra tiếng, Phù Lạc ngược lại hướng Lan hiền phi hành lễ nói, “Tần thiếp thỉnh an Hiền phi nương nương.”

“Đứng dậy đi.”

Nếu Lan hiền phi nói, Phù Lạc tất nhiên là có thể thản nhiên đứng thẳng thân mình, hướng Lệ Tiệp dư cười quyến rũ. Lan hiền phi sửng sốt, không nghĩ tới Phù Lạc dung nhan cư nhiên còn tốt lắm, phong tư còn hơn dĩ vãng nhiều, mị hoặc bên trong còn mang theo một chút yếu đuối, thật sự là khảm nức trời sinh, ta thấy do liên. Bất quá Lan hiền phi đối đối thủ chính mình hướng tới là phân biệt thật sự rõ ràng, cho dù Phù Lạc vẫn còn đẹp, cũng sẽ không để ở trong lòng, coi thân phận của hần, sẽ không có tiền đồ trở thành mối uy hiếp của nàng, chỉ cần Dự Vương phi còn 1 ngày, hai tể muội Ngọc thực quốc này sẽ không có ngày xoay chuyển tình thế.

Hôm nay Lan hiền phi vẫn như cũ là một thân lan sắc lê văn trù thượng thường, váy màu trắng ngà như trắng phú quý, tóc mai uốn con buông rủ, kể biên là một chi kim tước trên châu bộ diêu, bên thái dương dán mây đoá trên châu hoa mai, làn da mịn nhẵn như chỉ, phần quang nhuận ngầy, khí chất ung dung đẹp đẽ quý giá. Mặc dù không bì kịp Lệ Tiệp dư về vẻ xinh đẹp, nhưng lại bằng vì thêm vài phần tương hòa chi vận.

Theo sau đã đến là Ngọc phi, màu tím yên la quỳên thường, váy dài xòe trắng muốt, thân phi màu tím bạc yên sa, kiên nhuận tước thành thắt lưng nhuận ước tổ, cơ nhuận nồn nà khí nhuận u lan. Trời sinh ung dung

đẹp dễ quý giá khí chất cũng không có kém Lan hiền phi.

Tĩnh phi hôm nay còn lại là mâu hàm xuân thủy sắc nồn nà, yên la nhuộm sa thêu mẫu đơn màu trắng, thân hệ nhuộm yên la, tô dung mang hương vị kiều ươt át, quốc sắc thiên hương, vừa tiến đến nhất thời đem nàng Tần phi so với cũng kém đi, càng đáng quý là một thân thư cuốn hương, cao nhã linh động, Phù Lạc thấy cũng không khỏi ái mộ.

Vũ chiêu nghi chân đi xiêu vẹo mà vào, mặc quần áo đại đóa mẫu đơn xanh biếc yên sa vực la, uốn lượn tha hồng nhạt thủy tiên tán hoa lá cây vấy, thân phi tơ vàng bạc yên xanh biếc sa. Tóc mai buông xuống đầu cài cây trâm được khảm trân châu ngọc bích, xinh đẹp như hoa sen mới nở.

Vân tần theo Vũ chiêu nghi đi vào, lục sắc cẩm cung sa, thất lừng hệ nhuộm yên mây cùng vấy đỏ, kéo lục sắc bạc yên lục, nhuộm chất tiêm tiêm, chọc người thương tiếc.

Ngọc phi đối Phù Lạc hôm nay chỉ tư lại là vui mừng và cả ghen tị, vui mừng là hy vọng nàng còn có thể được nhận thánh sủng, như thế còn có khả năng củng cố địa vị của mình, lại ghen tị tuyệt sắc chi tư của nàng. Hiện tại trong cung có 2 phái là Dự Vương phi phái cùng Tĩnh phi phái, ngay cả Vũ chiêu nghi đều là hướng về Lan hiền phi.

Tĩnh phi đối Phù Lạc cũng không bận tâm lắm, phải vào lãnh cung còn có thể phục sủng phi tử có thể nói chưa từng có, nhưng tỷ muội Ngọc phi không đủ làm mối lo, Lan hiền phi mới là trở ngại lớn nhất đến ngôi Hậu của nàng.

Khi Long hiền đế đi vào Lê nguyên điện chính điện, Lan hiền phi mới dẫn dắt nhất chúng phi tần tiến lên hành lễ, phân biệt cấp bậc tiến lên.

Đầu tiên là Lan hiền phi, theo sau là Tĩnh phi cùng Ngọc phi, lại là Vũ chiêu nghi mang theo đều là cửu tần chi nhất Yến thực nghi tiến lên hành lễ. Vân tần cùng Như tần đi lễ nạp thái sau liền đến phiên hạ đẳng phi tần tiến lên, cũng bất quá ba năm người.

Phù Lạc tao nhã đi được tới trước mặt Long hiền đế, cũng không nhìn hấn, vì hành lễ mới xuất hiện thân, lại đối với Long hiền đế thản nhiên cười rạng rỡ, cái tươi cười kia ở trong mắt Long hiền đế quả thực chính là so với ánh mắt còn sáng lạn chói mắt, sắc mặt trầm lại trầm.

Phù Lạc tùy mọi người thối lui, Long hiền đế lại thủ bàn tròn tọa hạ, phi tần của Long hiền đế không nhiều lắm, phi tần địa vị cao cùng hai vị được sủng ái nhất mới được cùng ngồi 1 bàn. Phù Lạc phẩn yếp mỉm cười, cùng vài phi tử chung quanh thấp giọng đàm tiếu, ngẫu nhiên phiêu gặp sắc mặt tối tăm của Long hiền đế càng thêm vui vẻ.

Nàng là biết đến, đối với địch nhân của chính mình, người sống càng vui vẻ, đối phương càng khó chịu, quyết không thể để hấn nhìn thấy vẻ mặt bị tổn thương của nàng, vĩnh viễn bày ra bộ mặt ung dung tao nhã sáng lán nhất, tỏ vẻ dù không có người ta vẫn sống rất vui vẻ. Nụ cười rạng rỡ kia không thể nghi ngờ cũng là để khiêu khích Long hiền đế. Đối với 1 kẻ nắm trong tay thiên hạ, thói quen chinh phục của 1 vị quân vương mà nói, còn có gì ngoài khiêu khích có thể khiến cho hấn chú ý đâu?

Toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến nỗi nghe được cả tiếng lửa bập bùng.

Hết thấy là vì câu tuyên của thái giám “Dự vương, Dự Vương phi yết kiến”

Ngoài cửa chậm rãi tiến lại gần một nam một nữ. Nam tuấn mỹ vô cùng, tao nhã, quần áo bạch sam, như tiên nhân hạ phàm, mà nữ tử bên cạnh đi ở bên người nam tử như vậy cũng không thấy kém cỏi, ngược lại còn nổi bật hơn.

Nàng, mi sơ không họa, tự thanh cho đại, giáp sườn chưa tảo, càng xích cho chi (tạm hiểu là đại khái em đẹp không cần sơn phấn.. ý à). Eo lưng thất nhỏ uyển chuyển, da thịt có thể so với tuyết chi. Nhã lệ thiên thành, vẻ như tiên nhân, có cao quý của Ngọc phi, linh động của Tĩnh phi, xinh đẹp của Lệ Tiệp dư, thanh nhã của Như tần, người như vậy ở trên trời chỉ sợ còn khó tìm, hôm nay có thể nhìn thấy, Phù Lạc mới biết được vì sao ngay cả loại người như Long hiền đế cũng si tình không đổi.

Nàng quần áo màu lam nhạt, hình thức bình thường, nhưng vải dệt này lại huyền mĩ loá mắt, làm cho người ta không dám nhìn thẳng, thân là Phù phi nhưng Phù Lạc cũng chưa từng thấy qua vải dệt đẹp như vậy.

Tĩnh phi sắc mặt khó coi hồi lâu, Ngọc phi tự chủ so ra kém nàng liền càng khó nhìn. Ở đây mỗi một cái nữ nhân vô cùng ghen tị hâm mộ nhìn nàng, ở đây mỗi một cái nam nhân đều sùng bái nàng.

Cái gọi là người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang, thật sự là rất có đạo lý.

Xuống dưới Phù Lạc mới biết từ Lâm Ảnh càng ngày càng bất quá, bộ trang phục trên người Dự Vương phi chính là vật báu hiếm có của Viêm hạ hoàng triều “Tuyệt phù dung”.

Sa tanh bạc như thiên cánh, lại sáng bóng như đoạn, như tuyết bàn trong sáng, như phù dung sáng lạn, chỉ có chi nữ Minh Tuyết của Châu tuyết phủ đương gia mới biết dệt như thế nào, một thể hệ chỉ truyền cho một người, người được truyền lại sẽ bị hủy đi hai mắt, cả đời không thể lấy chồng, ba năm làm một cái.

Phù Lạc kinh hãi cho rằng quá vô tình, cư nhiên còn muốn người dệt hủy đi mắt mình với cả không lấy chồng.

Lâm Ảnh còn nói Long hiên để biết Dự Vương phi yêu màu lam, khi nàng thành hôn đã tặng 1 tuyết phù dung khiến cho hết thấy khiếp sợ, đều nói Long hiên để đối Dự Vương phi cuồng đại một mảnh.

Nghe đến đó, Phù Lạc chỉ cảm thấy châm chọc vô cùng, phốc xích cười, thế này mới đập tan cái ảo tưởng đồng thoại công chúa vương tử gì đó của Lâm Ảnh.

Lại nói lại yến hội kia. Dự Vương phi kia vừa ra, vô cùng tranh phong.

Phù Lạc là người dẫn đầu phục hồi tinh thần trước nhất.

Quay trái phải không có người chú ý chính mình, lập tức hai tay cùng sử dụng lấy hết thịt cùng điểm tâm, hoa quả linh tinh vào trong túi mà trước đó cho Lâm Ảnh may, giấu ở trong tay áo.

Sau khi mọi người kịp hoàn hồn nhìn đến bàn trước mắt trống không thì hoảng sợ ngạc nhiên. Phù Lạc cũng làm ra bộ dáng khiếp sợ, sau khi che vớ miệng ngẩng mặt nhìn trần nhà.

Xa xa Long hiên để yên lặng đem này hết thấy thu vào tầm mắt, ý cười ở trong mắt lóe lóe, bất quá là không có ai thấy.

16. Chương 16: Ngụy Nữ Bằng Thuần

Sau tiệc tối, tất cả mọi người đều muốn theo Hoàng Thượng đi xem biểu diễn pháo hoa.

Hoàng Thượng tối nay nét mặt biểu tình phi thường nhu hòa, mọi người đều có thể cảm nhận thấy tâm tình của hần phi thường tốt, chuyện này có vẻ không giống như mọi khi cho lắm, thường thì hần không bao giờ biểu hiện cho mọi người thấy tâm tình tốt của hần bao giờ cả.

Vì thế từ thái giám cho đến cung nữ từ to đến nhỏ trong cung đều thật sự cảm tạ Dự Vương phi đã đến, nhìn ánh mắt của nàng, niềm tôn kính dào dạt như nước sông Hoàng Hà a.

Phù Lạc đi ra thì thấy có vài cung nữ đang vây quanh Lâm Ảnh ríu ra ríu rít nói chuyện.

“Ta nói ai như vậy thật là có phúc khí a, mặt bị thương trông kì quái như vậy mà còn được làm tì nữ, nguyên lai cũng là chỉ có Phù lúa nữ a.” Đối với ba chữ Phù lúa nữ thì kéo dài ra rồi còn bày bộ dáng chường mắt.

“Làm kẻ bên người của 1 cái lúa nữ thì có cái gì tốt a, vẫn là Hiền phi nương nương biết dạy dỗ người a, nhìn Lan Huệ tỷ tỷ đáng vẻ thủy linh a, không chừng có 1 ngày nào đó liền bay lên làm phượng hoàng a.” Người vừa nói châm chọc Phù Lạc đứng là cung nữ bên người Lan hiền phi Huệ Lan

Một cung nữ khác lại quá đáng nâng cằm Lâm Ảnh lên, chặc chặc nói: “Thật là 1 kẻ quái dị a, còn không sợ xuất hiện làm kinh hách Hoàng Thượng a, tội mất đầu như chơi a.”

Phù Lạc đi ra phía trước, đánh rớt bàn tay kia “Lâm Ảnh của chúng ta tuy là bị thương ở mặt nhưng so với tất cả chúng ta đều đẹp hơn thấy”

Nói rồi liền kéo Lâm Ảnh đi ngay, cũng không theo đoàn người đi xem pháo hoa, mà quay người vào Lê nguyên điện.

“Lâm Ảnh, mau mau, đem túi đến đây đã, thừa dịp tiểu thái giám đi ra ngoài xem náo nhiệt, chúng ta mau vào lấy chút đồ a.”

Hai người động tác thuần thục ở trong bóng tối vét sạch 1 bàn đầy thức ăn gần cửa.

“Lâm Ảnh, ngày mai chúng ta sẽ không phải sầu muộn vì không có ăn rồi.” Phù Lạc cao hứng mắt cười như trăng rằm, thời điểm nghèo khó được thỏa mãn phá lệ đến thật dễ dàng.

Lâm Ảnh cũng cao hứng đi theo, cuối cùng tiểu chủ cũng có thể có vài ngày không phải ăn cơm trắng rồi.

Hai người vừa mới xuất môn, liền nhìn thấy trên trời lóe sáng chói mắt với pháo hoa mỹ mãn, Lâm Ảnh từ trước tới nay cũng chưa từng xem qua, vẻ mặt đầy si mê.

Phù Lạc đành phải nói: “Lâm Ảnh, người đi tìm một chỗ đứng mà xem pháo hoa đi, ta đi về trước.” Mang 1 túi đầy thức ăn đi xem xiếc cũng chẳng phải hành động sáng suốt gì cả.

Lâm Ảnh cứ thoái thác mãi, nhưng là cũng không cự tuyệt được Phù Lạc mà đi xem pháo hoa hấp dẫn.

Phù Lạc đôi khi một mình lén lút đi tới hòn núi giả, tùy tay ném một vật gì đó vào trong nước, chỗ đó thành ra bắt tri bắt giác trở thành nơi tập trung đồ ăn trộm của nàng. Không phải không biết thật sự nguy hiểm, nhưng không thể làm thế nào để kiềm chế thói quen ăn trộm này.

Khi trở lại Hoán thanh viện hoàn toàn yên lặng, Phù Lạc đau hết cả bả vai cùng lưng vì túi nặng, đem hết thấy những chiến lợi phẩm ra, rồi lại mang theo túi này túi nọ hương “Dưỡng đức cung” mà đi đến.

Thủ vệ thái giám sớm chẳng biết đi đâu, phòng chừng cũng là xem pháo hoa a, dù sao trong lãnh cung cũng chẳng có mấy người, diên diên, tử tử.

Phù Lạc cố sức đẩy đại môn.

Lúc đi vào nơi Uyển phi ở nước mắt đã ướt đầm mờ cả 2 mắt..

Uyển phi vô lực tựa vào bên giường, Tiểu Tư Du bưng bát cơm sứt mẻ bộ dáng có vẻ thơm ngon lắm. Trong cái bát đen sì sì ấy chứa vài giọt nước sôi gì đó, Phù Lạc biết rõ, và cũng từng ném qua. Khi tiểu thái giám đưa cơm có việc, luôn dùng nước gạo thay đến và chuyện hấn bần rộn cũng nhiều như thường tình.

“Di, mau lại đây, xem người này còn không được nổi 1 miếng thịt a.”

Phù Lạc chạy qua gắt gao ôm lấy Tiểu tư du, “Tư Du, Tư Du, đứa nhỏ đáng thương của ta.”

“Di, đừng khóc mà, Tư Du ăn rất ngoan mà.” Tư Du ngốc nghếch lấy tay lau nước mắt cho Phù Lạc.

Nhìn đứa bé vốn nên được lớn lên mạnh khỏe thành kim chi ngọc diệp vậy mà nay lại phải ở đây ăn nước gạo. Phù Lạc không phải không nghĩ tới muốn nói cho Hoàng Thượng biết, hấn còn có 1 đứa con ở trong lãnh cung, nhưng lại nghĩ nếu Hoàng thượng muốn mang đứa nhỏ đi, vậy Uyển phi nhất định đau khổ mà không sống nổi bao lâu.

Ở trong lãnh cung, sợ đói, sợ lạnh nên Phù Lạc đã sớm hạ quyết tâm phải thoát khỏi những ngày như vậy. Nhớ tới chính mình ở hiện đại kiềng ăn, cha mẹ luôn trù mến nói là bản thân chưa từng đói bụng, khi đói thì cái gì cũng có thể nuốt trôi, thật hy vọng người cũng trải qua những ngày đói bụng, không thể tưởng tượng được lời ấy đã thành thật. Phù Lạc trong lòng đầy chua xót, hoàn hảo thay cha mẹ không biết cuộc sống hiện tại của chính mình.

“Lúa nữ tiểu chủ, người nay thân phận bất đồng, như thế nào lại có thể đến địa phương xui xẻo này.” Uyển phi vội vàng thăm oán.

“Nói bậy. Nếu ngày đó không phải tỷ tỷ giúp đỡ, muội muội như thế nào có thể sống đến bây giờ. Muội muội trong lòng vĩnh viễn không quên được đại ân đại đức của tỷ tỷ. Nếu không phải người vì giúp đỡ ta, như thế nào phải chịu đói.” bộ dáng Uyển phi hôm nay, vừa thấy chính là chưa ăn cơm.

“Nương, người đói sao? Người chưa ăn cơm sao? Người không phải nói người ăn cơm xong rồi sao?” Tiểu Tư Du khó hiểu nhìn Uyển phi.

“Nương mau ném qua a, sao người chỉ nhìn Tư Du ăn chứ.”

Phù Lạc cướp lấy bát của Tư Du, “Hôm nay chúng ta không ăn cái này, xem ta mang theo cái gì cho Tiểu Tư Du này.”

Phù Lạc bỏ ra bao nhiêu là thịt cùng điểm tâm ở dạ yến.

“Oa, trông thật là ngon a, nương?” Tư Du có vẻ hiểu biết nhìn Uyển phi.

“Cám ơn người.” Uyển phi cũng không từ chối. Đứng dậy đem này nọ thu lại, rồi lại phân ra một ít để Tư Du cùng chính nàng ăn.

Tư Du thỏa mãn liếm liếm ngón tay mình nói “Nương, Tư Du còn muốn ăn một khối lục sắc kia nữa a.”

“Tư Du ngoan, ngày mai lại ăn có được hay không.” Uyển phi trù mến nhìn Tư Du.

Phù Lạc nhẹ nhàng đứng dậy, “Tỷ tỷ, cũng không còn sớm, ta về trước a.”

“Ân.”

Phù Lạc xoay người lại nhân từ xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Du, nhẹ giọng nói “Tư Du ngoan, chiếu cố mẫu thân thật tốt, dì ở tại Hoán thanh viện, nếu về sau có chuyện gì liền trốn ra tìm đến với dì được không?”

“Tư Du nhớ kỹ.”

Hai người bí mật ngoắc ngoắc tay hứa.

Trở lại Hoán thanh viện, tiểu nha đầu Lâm Ảnh cư nhiên còn chưa có trở về, không khỏi cảm thán choai choai đứa nhỏ này chính là thích náo nhiệt a.

Phù Lạc tĩnh tọa ở bên thềm trong sân, ngẩng đầu nhìn lên trăng sáng vành vạch.

Bỗng quỳ xuống đất chấp tay nói: “Minh Nguyệt tiên tử, tín nữ Phù Lạc khẩn cầu tiên tử chỉ dẫn cho tín nữ quay trở về hiện đại a ~”

(hì hì, từ không trung truyền đến tiếng cười khùng bố của tác giả lời tác giả ; bó cánh với cái chị Minh Nguyệt Đang này lời RubyJ)

Phù Lạc vốn không tin vào thần linh, chỉ nghĩ là muốn chính mình nếu có ăn có mặc, có chút này nọ như vậy vẫn thả rằng mê tín chút, không thể tin chuyện này không tốt.

Đúng lúc này, Lâm Ảnh theo cửa phụ hưng phấn chạy vào, cái biểu tình bất quá kia đúng là gần mức khoa trương nha.

“Tiểu chủ, Yên thực nghi đêm nay để non.”

“Vì sao?”

“Khi mọi người đang xem pháo hoa, không biết là ai đẩy Yên thực nghi một phen, nàng liền lăn xuống cầu thang, kết quả Thái y đến chẩn đoán, đã nói rằng nàng để non. Yên thực nghi bản thân cũng không biết chính mình có thai, khóc âm lên. Hoàng Thượng giận dữ, trách cứ Hiền phi nương nương. Sau còn nói là vì ngăn chặn chuyên tranh giành mà hại mạng người, cho nên lệnh Hiền phi sau này chưởng quản phi tần trong cung thay phiên thị tẩm, để giữ công bằng.”

Phù Lạc nghe được thật sững sốt, xem ra đêm nay bỏ lỡ rất nhiều trò hay a.

“Vậy đã tra ra ai đẩy ngã Yên thực nghi chưa?”

“Không có, tiểu chủ cảm thấy sẽ là ai a, Tĩnh phi? Nhưng là Tĩnh phi nương nương thoát nhìn liền như tiên tử bình thường, làm sao lại làm loại chuyện đáng sợ như này a, theo Lâm Ảnh nói, nhất định là Lệ Tiệp dư.”

Phù Lạc nhéo nhéo mặt Lâm Ảnh, “Như ta nói, Hoàng Thượng hẳn là nên cho Lâm Ảnh của chúng ta đi làm hình bộ thượng thư mới đúng, nhanh như vậy đã phá được trọng án a.”

“Tiểu chủ.” Lâm Ảnh không chịu được trận cù giữa ngáy của Phù Lạc nghĩ ngóay.

Hi hi ha ha một trận, liền ngủ, một đêm không nói gì.

Mấy ngày sau Yến thực nghi lệnh cho tất cả các tần phi cấp bậc thấp hơn của nàng, mang theo cung nữ từng đi cùng trong dạ yến đêm Trung thu đó trình diện ở Phúc du cung của nàng.

Yến thực nghi khí huyết không đủ, sắc mặt tái nhợt, nằm ở ghế dài trong hành lang, cung nữ một bên thị hầu thật cẩn thận, đoạn trà đưa nước khiến Phù Lạc nhìn mà bốc hỏa.

Mới dễ non mấy ngày a, liền ép buộc như vậy, cũng không sợ bị bệnh a.

Giống như Phù Lạc các phi tần cấp bậc thấp quì gối dưới trời nắng hồi lâu, 1 giọt nước cũng không có. Ai nói ngày mùa thu, mặt trời không hề dữ dằn, nhưng lại làm cho những phi tần sống an nhàn sung sướng cứ đứng dưới trời nắng như vậy, cũng thật là tra tấn người a.

Phù Lạc thân mình từ sau khi ra khỏi lãnh cung, tật xấu hay choáng váng lại tái phát, thêm vào đó lâu ngày không ăn đủ chất, kèm theo tâm tình hậm hực thân thể có thể tốt mới là lạ. Rất nhanh liền không chịu được nắng to, hôn mê bất tỉnh, Lâm Ảnh ở một bên gấp đến độ không có cách nào, cũng không dám động.

Yến thực nghi thấy Phù Lạc hôn mê cũng không có bảo người đi cứu nàng, cứ để nàng nằm như vậy dưới trời nắng.

Phù Lạc tận đáy long u ám, thật là hay yến thực nghi, tâm tính cũng quá ngoan cố đi, mọi người hôn mê còn không cho người cứu, xem ra giả bộ bất tỉnh thật đúng là cái quyết định sai lầm, không, kỳ thật nằm quả thật so với đứng còn tốt hơn, Phù Lạc tự an ủi chính mình.

“Hôm nay, không cùng bản cung tìm ra kẻ nào đã đẩy bản cung, ai cũng không được nhúc nhích.” Dứt lời còn chỉ Phù Lạc đã ngất, ý bảo cho dù té xỉu cũng không có tác dụng.

Nhiều người cũng lục tục ngất đi, nhưng không ai mở miệng nói chuyện. Phù Lạc không biết là ngày đó trong những người ở đây thực là không có phát hiện ai làm, hay là không dám nói.

Nghe thấy chuyện Lan hiền phi chạy đến.

“Muội muội tội gì tra tấn chính thân mình như vậy, loại người dễ tiện như vậy, muội muội không đáng phải ép buộc như vậy, cứ để cho nội thị giam lại tra xét là được rồi.”

“Lan tỷ tỷ, muội muội chính là nuốt không trôi cái cảm giác này, bản cung cũng không tin ngày đó không có người thấy. Tra, để bản cung tiếp tục tra, để xem các người có thể kiên trì đến khi nào.” Yến thực nghi có chút như bị bệnh tâm thần.

Lan hiền phi khổ sở khuyên giải, bồi tọa ở một bên.

Không lâu sau, thái giám báo Hoàng Thượng cùng Tĩnh phi nương nương đến.

Long hiền đế tiến vào liền nhìn thấy hết thảy phi tần đang choáng váng, ngã đổ xuống, thật là khó coi.

“Thế này còn thể thống gì nữa, Yến thực nghi người làm cái gì vậy?” Long hiền đế khẩu khí dị thường lạnh lẽo.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, con của nô tì bị chết thật oan ức thế nào, đám tiện tì này có chút vậy đâu bằng với chết đi.” Yến thực nghi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Long hiền đế không nói gì, mặt càng thêm âm trầm nhìn chằm chằm Yến thực nghi. Cái loại cảm giác cuồng phong tiêu cuốn này làm cho chung quanh không khí giống như đang rối loạn phương hướng.

“Hoàng Thượng, Vân tướng chính là mất con mà đau lòng, nhất thời tình thế cấp bách mới ~” Lan hiền phi ở một bên khuyên nhủ.

Yến thực nghi thì sợ tới mức hoa dung thất sắc, nước mắt lưng tròng không dám nói nữa.

“Người đầu, đưa các vị chủ tử hồi cung. Yến thực nghi, thực đức bại hoại, biếm làm Yến tần.” (Tác giả: lại là thực đức bại hoại, thực không sáng ý; Long hiên đế: còn không phải người là vô lương tác giả không sáng ý sao; Tác giả: thời điểm Hoàng đế biếm phi tử thì còn biết dùng từ gì nữa nha? Thỉnh giáo mọi người a)

Vừa dứt lời, đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, lại nghe một thanh âm ôn nhu sợ hãi vang lên: “Hoàng Thượng, nô tỳ nhìn thấy người đẩy Yến tần nương nương.”

Long hiên đế bỗng nhiên xoay người: “Vì sao không nói sớm?”

Thị nữ kia khiếp đảm liếc nhìn Lan hiên phi 1 cái, “Nô tỳ không dám nói.”

“Nói.” Long hiên đế lười biếng liếc nhìn cảnh lá xanh.

“Nô tỳ ngày ấy nhìn thấy Lan Tâm đẩy Yến tần nương nương ạ.” Dứt lời, cả người như lá rụng phiêu linh.

“Lan Tâm?” Long hiên đế tỏ ý không biết người này.

“Hồi Hoàng Thượng, Lan Tâm đúng là thị nữ bên người Hiền phi tỷ tỷ.” Tĩnh phi ở một bên nói.

Phù Lạc gặp chuyện này khẳng định thêm 1 chút cũng không xong rồi, trong lòng rên thầm 1 trận, các người có chuyện gì thì cứ chậm rãi mà tán gẫu, còn ta thì mau cho về a, nặng lớn như vậy, thành quả hồi phục mỹ dung bao lâu của ta thật khó giữ nổi a.

Không biết có phải là thần linh hiển linh hay không mà Long hiên đế hạ giọng nói: “Còn không mau đưa chủ tử các cung trở về, lệnh cho Thái y đến thăm khám cho các chủ tử”

Các thái giám như trút được gánh nặng vội vàng “tranh cướp” chủ tử, cũng không nguyện ý đứng lại ở nơi nhất định xảy ra động đất lớn này.

Sau khi tất cả đi khỏi, Long hiên đế mới chậm rãi nói: “Tất cả người nói là sự thật?”

“Những lời nô tỳ nói đều là thật.”

“Lớn mật, một cung nữ nhỏ nhỏ cư nhiên còn dám vu khống hãm hại phi tử chính nhị phẩm của hậu cung, người đầu, lôi xuống tra khảo cẩn thận.”

Long hiên đế một câu định ra liền kết thúc mọi chuyện, Hiền phi nhân lúc mọi người không chú ý, hít một hơi thật sâu, Tĩnh phi trên mặt thoáng có chút thất vọng.

16.3

Thước tha cung

“Nương nương, tại sao Hoàng Thượng cái gì cũng không hỏi a, có phải biết Hiểu Bình vu oan hãm hại Hiền phi?” thị nữ bên người Tĩnh phi khó hiểu hỏi.

Tĩnh phi khẽ nhún mày, chợt nói “Đúng rồi. Hiền phi chính là mẫu thân của hoàng tử duy nhất của Hoàng Thượng, làm sao có thể tùy tiện liên phé đi.” Lập tức lại sờ sờ bụng chính mình, uống nhiều thuốc bổ như vậy mà hiện tại cũng không thấy tin tức, xem ra chỉ có sinh hoàng tử mới có khả năng lay động được địa vị của Lan hiên phi ở trong cung.

“Bản cung cũng không có tướng liên dễ dàng như vậy đả khoa lan huyền đình, chẳng qua là làm cho nay yến tần không cần như vậy không biết.” Tĩnh phi trong lòng tưởng là, Lan Huyền Đình khi tuổi đã lớn sắc đã suy sẽ không đủ sức làm nổi sợ hãi cho bản thân, chỉ cần diệt trừ những người thân cận nhất bên người nàng ta, cuối cùng nàng ta còn không phải nằm gọn trong sự điều khiển của mình sao?

Dụ côn điện

“Hoàng Thượng, cung nữ kia là do Lệ tiệp dư sai làm.”

“Ân.” Ai ra tay cũng không quan trọng. “Nàng ta, còn không có lá gan này.”

Vạn Toàn có chút kinh ngạc, “Hoàng Thượng biết rõ là Hiền phi nương nương sai khiến người dưới đẩy Yến tần nương nương, vì sao?”

“Nàng là mẫu thân của đứa con duy nhất của trẫm, trẫm còn chưa nghĩ động tới nàng. Về phần Tĩnh phi, nàng còn có điểm gì thú vị, trẫm còn chvua xem chán ~”

Vạn Toàn thấy hiển nhiên đúng, hậu cung này vô luận tranh đấu như thế nào, cũng đều là do Hoàng thượng thích xem hoặc cần đến, không cần ai là giả hay là là giả vờ thật. Chính là các nàng không có biết rõ mà gây chuyện, để cho Hoàng Thượng thưởng thức, ngẫu nhiên được xem hí kịch, đối Long hiên để mà nói cũng như thư giãn tính thần cùng thể xác.

“Vậy việc kia?”

“Tùy tiện tìm kẻ nào đó đỉnh đi, ân.” Long hiên để nhất thời trầm tư, “Chọn Lệ tiếp dư đi, trẫm thấy có chút phiền.”

Ba ngày sau, Lệ Tiếp dư âm mưu hại hoàng tử mà bị ban thưởng tử, trước khi chết liên tục kêu oan, mà không một lần được trông thấy mặt Long hiên đế.

Tĩnh phi đấu không lại Lan hiên phi, ngược lại mất đồng minh là Lệ Tiếp dư, cũng không tức giận. Dù sao nàng ta cùng đám nữ nhân hàng ngày tranh sủng sớm hay muộn đều phải giải quyết, nay biến đi cũng tốt.

Phù Lạc được Lâm Ảnh đưa về Hoán thanh cung nghỉ ngơi một đêm, bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua có trộm cái trâm cài đầu của 1 phi tần còn để lại, liền sớm rời giường chuẩn bị đem đến nơi để tang vật.

Không ngờ lại phát hiện thái giám dọn “rác thải”(cả nhà tự hiểu cái này nhé,rất bẩn thỉu và theo tác giả là “dê tiện”) trong cung lại ngang qua vậy, bên cạnh là 1 cung nữ búi tóc, nhìn rất quen mắt.

Đi vào lại phát hiện nàng kia rõ ràng chính là Bích Diệp, lại không biết gả cho người ta bao lâu rồi.

“Bích Diệp.”

“Công chúa.” Nay Bích Diệp không còn là cái cô gái xinh đẹp ngày xưa, ngược lại bộ dạng còn khổ sở đầy tro than. Nàng ta đột nhiên quỳ xuống.

“Bích Diệp, sao ngươi lại như thế nào?” Vốn Phù Lạc muốn hỏi nàng vì sao lại phải làm cái chuyện khổ cực như vậy, cái chủ tử mà người theo hầu đâu, cuối cùng vẫn là nhịn xuống không có hỏi.

Ngược lại Bích Diệp liên tục dập đầu, “Công chúa, Bích Diệp thực xin lỗi người.”

Phù Lạc tự nhận không phải loại người lấy ơn báo oán, cũng không trả lời. Hồi lâu mới nói: “Thôi đi.”

Xoay người đi, nghe thấy Bích Diệp thấp giọng nói mà vẫn rõ ràng, “Công chúa phải cẩn thận Hiền phi.”

Bích Diệp - tiểu phiên ngoại

Nếu không phải công chúa đối hạ nhân chúng ta quá mức khắc nghiệt, ta cũng sẽ không phản bội nàng.

Nếu không phải ta đem lòng yêu kẻ tên là Võ thị vệ kia, cũng sẽ không tùy ý để Lan hiên phi bài bố, hại đứa nhỏ của công chúa.

Nàng đồng ý với ta sau khi việc thành, sẽ đem ta gả cho người họ Võ.

Làm sao lại biết được, sau khi công chúa bị biếm, Hiền phi trở mặt không tiếp nhận, đem ta đến cho 1 thái giám đổ “rác thải”, sống không bằng chết.

Nhớ tới công chúa từng đối tốt với ta, Bích Diệp sinh không chỗ nào phán, liền muốn được 1 lần gặp lại công chúa, nhắc nhở nàng biết chuyện Hiền phi ác độc, Bích Diệp có chết mà không uống.

Ngày kế, ở 1 chỗ hẻo lánh trong Viên hạ hậu cung, phát hiện 1 thị nữ đã chết, bất quá cũng chuyện cũng không có ồn ào lắm, chỉ nghe người ta nói nàng ta giống Bích Diệp bên người Phù phi trước kia.

17. Chương 17: Ma Mặc Chi Hận

Phi tần hậu cung có tổng cộng là hai mươi lăm người, mỗi ngày thay phiên thị tẩm, còn lại 5 ngày là Hiền phi, Tĩnh phi được thêm hai ngày, Vũ chiêu nghi thêm một ngày, “quy củ” mưa móc cùng quân vương cứ từ đó mà thực hiện.

Hôm nay, đúng ngày Như Tần của Hoán thanh viện thị tẩm.

Gian ngoài, tiếng thái giám khí thế xuyên tường mà vào, Hoàng Thượng giá lâm.

Như Tần thanh nhã mặt tái nhợt nhận thị tẩm như trời giáng, sang sớm Phù Lạc đến thỉnh an thấy cũng tâm viên ý mã, hảo một cái tuyệt sắc giai nhân, Phù Lạc biết vì sao Như Tần được sủng ái, từ một cung nữ nhỏ nhỏ mà một bước lên trời trở thành phi tần chính ngũ phẩm, lại không biết nói vì sao Như Tần có đến tẩm phần giống Dự Vương phi này lại thất sủng.

Cũng từng lơ đãng hỏi qua Như Tần, nàng chính là thở dài “Thiếp cùng Dự Vương phi cũng có chỗ khác, một cái ở cao trên trời còn 1 cái thấp bên dưới.” Phù Lạc cũng từng cảm giận cùng bất bình cái loại phân biệt cấp bậc này. Hoàng Thượng không có yêu, ngay cả ân sủng cũng là phân theo xuất thân cao quý cùng hèn kém.

Nghĩ đến đây Phù Lạc phi thường khó có thể lý giải, vì sao Long hiên để có thể từ bỏ những thứ yêu thích đem thượng quan mặt tuyết gả cho Dự vương, nói tình yêu của hắn vĩ đại cũng chỉ là giả bộ, Phù Lạc rất khó tin tưởng, ngược lại nếu là cảm thấy Long hiên để yêu không đủ nồng đậm thì càng làm cho người ta tin tưởng hơn.

Ngoài chủ điện đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, Phù Lạc một trận phiền lòng, chỉ là thoáng qua thôi. Nàng lắc mình đi ra ngoài, thậm chí không có thông báo Lâm Ảnh biết, Lâm Ảnh lo lắng nhìn bóng dáng của nàng.

Ra khỏi Hoán thanh viện Phù Lạc nhưng lại bất tri bất giác đi tới Lê uyển viện, nhớ tới Liễu A Man ở tại trong ấy, đột nhiên nhớ lại đại vũ. Dọc theo đường đi người nhìn thấy nàng cũng không thấy kỳ quái, Phù Lạc nay cũng giống như cung nhân chạy đi chạy lại, mọi người còn tưởng rằng nàng cũng là người học vũ kĩ, người trong cung công phu nhận thức quần áo so với nhận thức khác lợi hại hơn nhiều.

Đi được tới Thính hương tạ, chỉ thấy áo trắng phi vũ, Phù Lạc một trận vui sướng, rất nhanh đi vào trước mặt của nàng, cũng không đợi nàng phản ứng, ủng trụ thắt lưng của nàng, cứ nhiên theo nhạc khúc mà khiêu vũ. Liễu A Man đang muốn trách cứ người tới, người tới Thính hương tạ rồi quấy rối cũng không nhiều, vừa thấy cứ nhiên là Phù phi ngày xưa, mà nàng ta lại đang ôm lấy mình, từng bước vũ đưa mình theo tuyệt không quen thuộc, nhưng là làn váy trong bóng đêm tận tình phi vũ, một nha đầu hầu hạ bên cạnh nhìn xem nghi hoặc khách hạ thiên, đúng là hai cái tuyệt sắc giai nhân, váy giác sinh phong, phiêu nhiên phi động, Liễu A Man cảm kích thức thời cũng trầm tĩnh lại, đi theo vũ bước của Phù Lạc, toàn toàn nhập tâm.

Phù Lạc âm thầm tán thưởng, quả nhiên là tài múa siêu quần, lần đầu tiên khiêu hoa có bờ ngõ nhưng không lộn xộn, cổ hết sức nhập tâm chút bất giác mới lạ.

Một hồi vũ xong, nếu so Phù Lạc với Phù phi trước kia thì than mật hơn.

“Tiểu chủ vũ ~~”

“Gọi ta Phù Lạc đi, A Man.” Phù Lạc chân thành dừng lại ở Liễu A Man.

“Phù Lạc vũ, A Man chưa bao giờ gặp qua, người như thế nào lại biết vậy?”

“Ta trước đây khi mới nhìn người nước ngoài khiêu cũng thấy vậy.”

Liễu A Man gặp Phù Lạc không nghĩ nói chuyện nhiều, cũng không tìm căn nguyên để hỏi.

“A Man, về sau ta còn có thể tới tìm người khiêu vũ không?”

“Tùy thời hoan nghênh a.”

“Nga, đúng rồi, Băng Thuần nàng ấy...?” Phù Lạc nhất thời tò mò, nhớ tới truyền kỳ Vũ chiêu nghi đã trải qua, lấy nhất vũ động để tâm, bước lên làm chiêu nghi.

Liễu A Man sắc mặt trầm xuống “Vũ chiêu nghi không chỉ vũ đẹp, người cũng thật sự khôn khéo.”

“Nàng ta?”

“Ngày ấy thịnh yến, nếu không phải nàng ta đối với ta kẻ đơn, làm cho ta bệnh không dậy nổi, như thế nào có thể có Vũ chiêu nghi của hôm nay? Thấy nàng ta tư chất tuyệt hảo, vốn định đem sở học suốt đời đều truyền cho nàng ta, không thể tưởng được nàng vì tranh thủ tình cảm, cứ nhiên như thế đối với ta.”

Phù Lạc nghĩ đến nữ tử mệnh danh Băng Thuần mình chọn ngày ấy, tại sao lại biến thành như vậy đâu.

“A Man vì sao không nói với Hoàng Thượng?”

“Ngụy Băng Thuần vũ đã là trò giỏi hơn thầy, ta diễn cho Hoàng Thượng cái gì cũng không được, hiện tại Hoàng Thượng chỉ thưởng thức vũ của Vũ chiêu nghi.” Lắng nghe kĩ cũng có thể nghe ra dư âm lý oán hận.

“A Man vốn liền vô tình thánh sủng, vì sao?”

Liền thấy hai má Liễu A Man khê đỏ bừng “Ta không khiêu vũ ở yến tiệc, cũng sẽ không được thấy hân.”

“Hân?” Phù Lạc bất quá truy hỏi, có thể không vì Long hiên để động tâm, mà là một hân mà động tâm, thật muốn biết là loại người nào.

Đánh không lại chọc lét của Phù Lạc, Liễu A Man rốt cục thừa nhận người mình đem long yêu quý là thất vương gia, Hiên Ý. Nề hà thân phận khác biệt quá nhiều, chỉ có thể là thần nữ có tâm, tương vương vô mộng.

Theo Lê uyển viên trở về, nhiều đến lãnh cung, vốn định thăm qua Tiểu Tư Du, lại nghe bên cạnh rừng trúc truyền đến tiếng đàn lạnh lẽo, âm vận kia đau khổ, khiến người ta rơi lệ. Nghe theo âm thanh kích thích, Phù Lạc đi theo tình cảm chìm nổi ngày đầu thăm mền rồi những ngọt ngào yêu thương của hân, ai oán khi người yêu của hân được gả, chỉ từ không du thâm tình, cuối cùng tiếng đàn trầm thấp như ý nói dù bây giờ người bộ dáng có thành thế nào tình yêu của ta cũng chưa bao giờ thay đổi.

Tiếng đàn tràn ngập cảm tình như vậy hơn nữa nhạc giả tài nghệ xuất thần nhập hóa, làm cho Phù Lạc lòng say hướng về, không khỏi hướng trong rừng đi đến.

Chỉ thấy một nam tử tuấn tú tao nhã khoảng ba mươi tuổi, cho là nhạc sĩ, sắc mặt đau thương vô về cảm.

Phù Lạc nhìn biểu tình lạnh lùng của hân, không dám tiến lên quấy rầy, chỉ đứng xa xa nhìn nam tử thâm tình tràn ngập đau thương này, nhất thời không khỏi hâm mộ tình yêu say đắm giành cho nữ tử mà hân có.

Từ ấy về sau, mỗi đêm đều có thể tại đây bên rừng trúc nghe được tiếng đàn của nam tử này, khắc khoải hỏi thăm mãi, mới biết được hân là nhạc sĩ mới tiến cung, Trang Du.

Có một lần Phù Lạc thật sự nhịn không được tiến lên, hy vọng có thể bái nam tử này làm vi sư. Hân lấy cành trúc viết thay, trên mặt đất hoa nói, kiếp này thề, sẽ không thu đồ đệ.

Nhưng là Phù Lạc không phải dễ dàng buông tha cho hân, mỗi đêm cứ nhiên cũng ngồi ở bên người hân, ở trong không trung bắt chước cách hân điều khiển, nam tử kia cũng không để ý, chính là về sau khi đàn khúc cách điệu khiến đều dần dần chậm rãi một chút.

Hai người cứ như vậy, không quấy rầy đối phương, đêm khuya làm bạn, vì hân yêu say đắm nữ tử mà tịch mịch đánh đàn.

Hân, không nói nên lời, lấy cảm thay tâm, Phù Lạc chỉ ngóng nhìn mặt hân, liền cảm thấy trên thế giới này cũng là có thứ làm cho người ta lưu luyến. Chính là, không biết vì sao cái kia nữ tử lại không thấy được si tình của hân, cứ nhiên gả cho người khác, rất ngu xuẩn.

Ngày Phù Lạc hy vọng rốt cục đến.

Làm Ảnh nhìn tỉ mỉ Phù Lạc rồi khen tự đáy lòng: “Hoàng Thượng nhất định sẽ quỳ gối ở dưới váy tiểu chủ.”

Phù Lạc quý bí cười cười, đây chính là mục đích của nàng.

Tại đây ở trong cung, sinh cũng là bởi vì thánh sủng, tử cũng là bởi vì thánh sủng, nhà giam là vì Hoàng Thượng, thoát khỏi nhà giam cũng là vì Hoàng Thượng.

Phù Lạc lấy hoa thơm tắm rửa, giữ thói quen thường xuyên tắm bằng hoa tươi cùng với ăn lãnh hương hoàn khiến cho tác dụng của lãnh hương hoàng càng tăng, thực khiến cho Lâm Ảnh trở nên như chú chó nhỏ, cứ hít hà không thôi đuôi tóc nàng, đứa nhỏ này thật là bị làm hư a.

Áo váy sa mỏng màu hoa đào, phiêu duệ khinh miểu, thắt lưng thắt đai, làm cho dáng người thon dài mảnh khảnh của Phù Lạc hiện rõ, tao nhã mà hơn phân mị hoặc, khéo mắt bỏ công dùng kim phần mà trang điểm, yêu mị mê hoặc.

Xe Thất Bảo xuân phong đã chờ ở ngoài điện. Quy củ Viêm hạ hậu cung là phi tần ngũ phẩm chỉ có thể ứng triệu tới Xuân Loan điện thị giá, nhưng là do địa phương Hoàng Thượng ngủ lại bất đồng mà có chút cải biến.

Tỷ như hôm nay Phù Lạc đầu tiên là đi vào Xuân loan điện, nhưng có người báo là sau khi tiếp kiến nội các đại thần ở Dụ côn điện Hoàng Thượng mệt mỏi, tính ở lại thiên điện ngủ, cho nên lại phải đến dụ côn điện, nào biết mới đến thì Hoàng Thượng đã khởi giá trở về Kiền nguyên điện.

Phù Lạc tức giận đến nghiêng răng, cũng không biết là không phải mùa đông lạnh lẽo gì, nhưng mùa thu khi đêm xuống thì bắt đầu lạnh, Phù Lạc khoác sa mỏng tất nhiên là không chịu nổi rét lạnh, trong lòng đem Long hiên để rửa tám trăm lần.

Thời điểm tiểu thái giám tuyên nàng đi vào, miệng cười hồi phục trên mặt, trấn định, người nhất định phải trấn định, mỉm cười, mỉm cười, Phù Lạc đối chính mình nói.

“Nô tì cấp Hoàng Thượng thỉnh an.” Phù Lạc liên bước chân thành tiêu sái tiến Kiền nguyên điện, mỗi một cái bộ pháp này, mỗi một lần tươi cười đều là dốc lòng diễn luyện đã lâu, chính là chờ hôm nay. Hoàn hảo Long hiên để làm cho Lan hiên phi an bài mưa móc, nếu không cũng chỉ có thể trình diễn cái kịch bản câu hồn ở ngự hoa viên cũ kĩ.

“Bình thân.”

“Người là thật sự cao hứng?” Ngồi ở trên long sàng Long hiên để nhìn Phù Lạc tươi cười sáng như ngọc.

Phù Lạc cười nhưng không nói.

Hắn ngoắc, ý bảo Phù Lạc tiến lên.

“Hầu hạ trăm thay quần áo.”

Phù Lạc thấp nhu mị hoặc khi gần Long hiên để, môi như vô tình lướt qua thân hắn.

“Nô tì còn vì Hoàng Thượng chuẩn bị một chi vũ.”

Long hiên để đùa cợt xả ra vẻ tươi cười, “Thú vị a.” Hắn khê ra hiệu, Vạn Toàn đẩy cửa mà vào “Triệu nhạc sĩ.”

Phù Lạc toàn thân rời đi, thấy thú vị vì thấy nhạc sư như thể cách vách, Trang Du cư nhiên đã ở đó, trên mặt Phù Lạc hiện lên rằng mây hồng, cư nhiên dâng lên một tia hổ thẹn, Trang Du mặt bộ đổi màu, giống như bình thường không biết Phù Lạc, cũng kêu nàng thả lỏng tâm, thấp giọng nói yêu cầu của chính mình.

Nhịp trống tấu khởi, tiếng đàn vang lên, tình ca tấu lên làm người ta mặt đỏ tim đập, Phù Lạc bắt đầu điệu múa cột cổ đại, chính là cột đổi thành trụ giường, kỳ thật không cần cây cột, ghế dựa ghế, bao gồm Long hiên để cũng đều có thể làm cột a (=) ôi em chết với chị này mất).

Nàng, lụa mỏng rơi xuống đất, nàng, váy cư nhiên bay lên, khéo mắt của nàng mị chọn, môi của nàng mị cười, phần lưỡi của nàng nhẹ nhàng lướt qua môi đỏ mọng, ngón tay nàng chỉ xoa lướt qua xương quai xanh khêu gợi, nàng cuồng dã, nàng không bị cản trở, nàng như rắn nước đông đưa vòng eo, nàng trượt mông theo trụ giường, nàng đối Long hiên để kia, như có như không mời mọc.

Khí chất mị hoặc toát ra theo từng cử động cánh tay của nàng, toàn bộ cung điện giống như đều trở nên rung động, giống như góc sáng này vẫn có cái gì đó mờ ám.

Long hiên đế hầu kết giặt giặt, màu sắc càng ngày sâu sắc, Phù Lạc giống như phản xạ ra những tia yêu dị màu tím.

Có thể chịu đựng cho đến khi vũ khúc thứ nhất xong, Phù Lạc không thể không bội phục sức chịu đựng của hắn.

Phù Lạc di động đôi chân trần của mình, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Long hiên đế, ngón tay khinh thoa qua bờ môi của hắn, “Hoàng Thượng có thấy vừa lòng không?”

“Người muốn trầm hải lòng cái gì?” thanh âm của Long hiên đế có chút khàn khàn, Phù Lạc cảm thấy thanh âm như vậy mới là tốt, so với thanh âm lạnh như băng ngày thường thì dễ nghe hơn nhiều.

Cũng khó trách Long hiên đế lại hỏi như vậy, một phi tử có con nhỏ bị chính mình tự tay bóp chết, nay đối chính mình chút không oán hận, ngược lại tận tâm mua vui, chuyện này thực không bình thường không phải sao? Hắn cũng không có bị choáng váng đầu óc.

“Phù Lạc muốn” Phù Lạc ngóng nhìn ánh mắt hắn, rất sợ hãi nhìn đến sâu trong mắt hắn, vì khởi phần thân, nhẹ nhàng phun ra ~

“Phù Lạc muốn tâm Hiên Áo.” Phù Lạc thanh âm khàn khàn, tươi cười quyến rũ, ánh mắt lại còn thật sự xem trọng Long hiên đế, hắn hiện lên một tia kinh ngạc, một tia xấu hổ.

“Lớn mật, cứ nhiên dám thẳng hô tặc danh trẫm.”

Phù Lạc chỉ cười không nói, môi xoát quá cánh môi bạc tình kia của Long hiên đế, mút vào, mút vào, cái lưỡi dính hương tuần tra tới lui ở bên môi hắn, Long hiên đế thở dài một tiếng, hóa bị động thành chủ động, quay người đem Phù Lạc đặt ở dưới thân.

“Hoàng Thượng, muốn xử phạt nô tì như thế nào a?” Phù Lạc khoé mắt hàm mị, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên vòm ngực Long hiên đế, nắm chặt lấy hắn.

Hắn hôn như cuồng phong mưa rào, tay hắn giữ chặt thân hình trắng muốt của Phù Lạc.

Phù Lạc ngửa đầu nhận lấy những cái hôn của hắn, hai chân gắt gao kẹp lấy thắt lưng hắn, “Người này, tiểu yêu tinh, không chờ như vậy nổi sao?”

Phù Lạc cũng không trả lời, chính là nâng vòng eo lên, hàm trụ Long hiên đế.

“Đáng chết.” Long hiên đế quát khê, cứ như vậy mà vào sâu trong *** Phù Lạc, “A, a, a ~”

Phù Lạc theo hắn luật động bữa bãi, va chạm mãnh liệt như vậy, giống như hai linh hồn phải dung hợp. Kỹ thuật của hắn vẫn như mọi khi phi thường tốt, Phù Lạc không thể tự chủ, khóc, nhưng là lòng của nàng, nàng biết, linh hồn của nàng nàng biết, rốt cuộc cũng không chìm luân trong đó mà hồ hững nhìn hai thân thể giao triền.

Một đêm này đối với Long hiên đế giống như bao nhiêu cũng không đủ, ngày kế thời điểm xe Thất Bảo xuân phong đưa Phù Lạc trở về, Lâm Ảnh quả thực không thể tin được đây là Phù Lúa nữ dẻo dai của ngày thường.

Ngay cả khí lực nói chuyện đều không có, Phù Lạc ước chừng tỉnh dưỡng ba ngày mới tính đến chuyện có thể đứng thẳng lưng.

“Tiểu chủ, về sau sẽ đều như vậy sao?” Lâm Ảnh thực sợ hãi hỏi.

“Tiểu nha đầu, chưa từng có mối tình đầu a?” Phù Lạc trêu ghẹo nói.

“Tiểu chủ ~” Lâm Ảnh thẹn thùng vò góc áo.

Lâm Ảnh cầm trong tay một mảnh lá đỏ, đi theo Phù Lạc đi vào ngoại giới trong cung giống như ngự câu biên, cái gọi là ngự câu kỳ thật ra là do sức người đào vét mà thành suối uốn lượn chảy xuôi qua ngự hoa viên, làm cảnh sắc hậu cung rạng rỡ không ít.

Làm Ảnh nhớ tới sáng sớm hôm nay, tiểu chủ cho mình chép lại 1 đoạn thơ lên trên lá đỏ, nói là cấp cho chính bản thân mình 1 cái lương duyên trời cho, Làm Ảnh lại là sợ hãi, sợ hãi cùng thất vọng. Giống cung nữ như nàng vậy, đợi cho đến hai mươi lăm tuổi được thả ra cung, sớm muộn cũng là hoa tàn ít bướm, như thế nào có thể tìm được lang quân như ý.

Hai người đi vào một chỗ sau núi nhỏ, dòng suối nhỏ sẽ chảy qua chỗ này trước khi ra khỏi cung.

Làm Ảnh nghe Phù Lạc phân phó, đem lá đỏ thả ở trong nước, hành động đầy phiêu lưu, trong miệng mặc niệm nói: “Vừa vào chốn thâm cung, hàng năm không thấy qua mùa xuân. Tâm tình gửi cùng một mảnh lá xanh, kí cùng hữu tình nhân.”

Phù Lạc một trận buồn cười còn Làm Ảnh thì thành kính, nàng cũng là vì an ủi mỗi tình đầu của Làm Ảnh, mới nhớ tới trò đùa thơ lên lá đỏ tìm tình lang như vậy.

“Tiểu chủ, thật sự sẽ có người có thể nhặt được sao?” Làm Ảnh then thùng hỏi.

“Đương nhiên a, nếu một ngày không nhặt được, mỗi ngày lại viết tiếp, mỗi ngày đến, ta cũng không tin không cảm động được ông trời.” Kỳ thật Phù Lạc muốn nói là, ta cũng không tin hạt miêu bính không hơn tử chuột.

“Ân.” Làm Ảnh gật đầu mạnh mẽ.

Việc này Phù Lạc nghĩ đến liền hiểu rõ, bất quá là trong cung đẹp nhưng tịch mịch, cũng không nghĩ là chút này tốn thời gian lắm, Làm Ảnh hoa chân múa tay vui sướng chạy vào hồ to, “Tiểu chủ, tiểu chủ, ta câu được 1 mảnh lá đỏ ở trong dòng nước a.”

Phù Lạc mạnh ngồi dậy, “Lấy đến ta xem xem.”

“Đỗ quyền khắp huyết phong điệp hồng, long thành cung nữ đoạn trường khi. Quân ân không bể chảy về hướng đông thủy, điệp thượng đề thi kí cùng ai?”

Phù Lạc nhìn Làm Ảnh, câu nói mang suy nghĩ sâu xa, không biết là thành tâm dám赌 lên trời, thật sự vẫn là 1 kẻ hạnh phúc ngốc nghếch.

Phù Lạc đề bút ở giấy Tuyên Thành thượng viết xuống: “Nhất điệp đề thi ra cấm thành, ai họa thơ độc ản tình, chỉ nguyện thân giống như ba trung kỳ, thuận gió lưu cùng hữu tình nhân.”

Làm Ảnh lại đem câu thơ chép lên 1 chiếc lá đỏ, thả vào trong nước, lại không thấy hồi âm.

Phiến lá đỏ kia lại thành bảo bối bậc nhất của Làm Ảnh.

“Làm Ảnh ~” Phù Lạc cảm thấy đúng là không chịu nổi Làm Ảnh, làm cho một cô nương tốt như vậy gặp phải thứ tình yêu như thuốc độc này.

“Tiểu chủ, Làm Ảnh rất khoái nhạc, thật sự đấy.” Ánh mắt của nàng sáng ngời lấp lánh, yêu cầu của nàng rất đơn giản, có được hoặc chỉ là có được trong ảo tưởng cũng quý biết chừng nào.

“Làm Ảnh, có đôi khi ta thật sự hâm mộ người.” Phù Lạc thì thào nói.

....

Phù Lạc khẽ chớp hai con mắt mông lung ướt nước, tràn đầy dụ hồn nhu tình ngóng nhìn Long hiên đế, cánh tay ngọc như nhược không xương hướng hần hơi hơi nâng lên... Cái miệng nhỏ như hoa hồng khẽ mở, thỏ lộ tà âm tô cốt miên mị, “Ừ ~ người ta còn muốn nữa~~”

Long hiên đế khẽ tái đi, phúc ở trên người Phù Lạc.

Là có nghe ai đó nói qua, ôn sa công tước không có yêu ai khác, khả năng cũng là bởi vì công phu trên giường của công tước phu nhân rất cao. Nam nhân nửa dưới cũng là động vật. Phù Lạc biết hết mọi phương thức ở trên giường mà quần quanh hần, hưởng chi hưởng thụ mỹ nam như vậy, cũng không phải chuyện khiến người ta không thoải mái.

Đây là lần thứ hai Phù Lạc thị tẩm.

Kể tiếp một tháng Phù Lạc cũng không nhàn rồi, tỷ như.

Nàng trờ lúc ở bên Hoàng thượng trên đường còn viết câu thơ hoa ký.

“Làm Ảnh, người mau giúp ta tìm xem a?”

“Tiểu chủ đang tìm cái gì?”

“Hé ra lục sắc hoa ký, mặt trên còn thiếp một mảnh nho nhỏ lá cây bạch quả.”

Động tác tìm vật tự nhiên như vậy là muốn cho Hoàng Thượng thấy.

Phù Lạc kia là cố ý di thất hoa ký thượng, viết đúng là “Thanh đường hoa tiêu hạ ngẫu căn, xuân phong mang lộ dính nông thân. Đợi cho hoa khai như trăng tròn, tham quan ai nhớ loại liên nhân.” Thủ thi bất chính này là Long hiên để ngày đó liễu sau mà nghe được sao?

Tuy rằng cái gì kia đối với chuyện tăng tiến cảm tình của hai người là ắt không thể thiếu, nhưng là sức mạnh tinh thần cũng không thể thiếu, không phải nữ trư nào xuyên qua nếu không ca thì cũng thơ sao, đem nhất chúng tự phụ tài tử nam trư quỳ dưới vạt váy a.

Giống như cái ngày tuyết đầu mùa kia, Phù Lạc ở nhị viện thưởng hàn mai Hoàng Thượng yêu nhất, áo váy phần y khởi vũ, Lạc Tuyết cùng hàn mai cùng rơi trong không trung, giống như thiên nhân, nàng đã sớm nghe được Long hiên để sau làm xong việc thì tới nơi này thưởng tuyết cùng mai.

Đang nhìn đến hần một chốc, Phù Lạc cúi người thỉnh an, không đợi Long hiên để ra tiếng giữ lại liền cáo lui mà đi xa.

Điều vũ cổ điển hay hiện đại của nàng nàng đều có tự tin, hơn nữa hôm nay tuyết mai tướng cùng, hiệu quả lại không giống hưởng ứng.

“Tiểu chủ, cảm tay Làm Ảnh đau quá a.”

Đúng vậy, nếu không lay động mai thụ, như thế nào không đau.

Lại một ngày, lạc hà thập phần, Phù Lạc cùng Làm Ảnh đi dạo trong cung kính vân sơn, đến Khai Nguyên đình, dâng hương đánh đàn, rất phong nhã. Đi theo Trang Du trộm nghệ cũng không ít, hôm nay nhất thủ đại khí tướng quân hành đã có thể tự tin dần tốt.

Trong lòng nghĩ đến chính mình vì ra cung, không từ thủ đoạn, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, khúc ý hầu hạ, Long hiên để đối với mình đủ loại, đầu ngón tay sát phạt khí tất lộ, lại hợp với khúc tướng quân hành này, lại có tư thế hào hùng, càng khí thế.

Long hiên để bước trên kính vân sơn, vốn tưởng rằng cầm nghệ nhất đẳng khẳng định là Tĩnh phi tài năng tấu ra, không thể tưởng được cư nhiên là kẻ năm đó không học vấn không tài năng, mà nay xem ra lại tài hoa hơn người, Phù Lạc.

Vào thời điểm Phù Lạc thị tẩm lần ba, nàng cho Làm Ảnh mời tới y nữ thực dễ dàng chứng minh, nói là thân thể vi cùng, không nên thị giá, như thế nào có thể làm cho hần nhiều lần đều được đền bù mong muốn, như vậy mới là độc nhất, mới là văn võ chi đạo đâu.

Đêm đó Phù Lạc không thể thị tẩm, Long hiên để nghỉ lại chỗ Vân tần.

Làm Ảnh lại nhìn đến Phù Lạc gần đêm đi ra ngoài, đến khuya mới về.

Sau lại ngày, Long hiên để cũng không có giống như Phù Lạc dự đoán, bởi vì nhện không được mà đến tìm nàng.

Phù Lạc bấu môi, chuyện càng khó khăn thì làm càng có tinh thần.

18. Chương 18: Oán Hận Chết Chứa Cho Thân

Gió lạnh trong ngày luôn đặc biệt đến chậm, bất quá ngày lại được thừa sủng cũng không xa, Phù Lạc bắt đầu tự hỏi đến lúc ấy phải dùng chiêu thức mới mẻ nào mới thỏa mãn Long hiên để a?

Còn tay? Không có a.

Roi da? Không biết hẳn có cho phép hay không a.

Nếu nói Long hiên để ham muốn thì cũng chỉ coi ở mức bình thường, chẳng qua thời điểm gì kia người càng kêu lớn hẳn càng cao hứng, người cần hẳn càng ngoan tuyệt hẳn lại càng hưng phấn.

Phù Lạc không biết chính mình có bao nhiêu hy vọng cho 1 ngày duy nhất mỗi tháng này, nàng luôn tự gây áp lực cho bản thân không được phép suy nghĩ, không được phép tự hỏi, chính là Làm Ảnh cảm thấy tiểu chủ như là luôn vương bận a.

Rồi ban đêm Phù Lạc lại đi vào rừng trúc, lặng lẽ xem Trang Du đánh đàn. Hai người cũng không có bởi vì ngày ấy gặp nhau mà xấu hổ, chỉ vì bọn họ lấy cảm làm mối liên hệ, còn những chuyện khác tuyệt không liên quan.

Ngồi được 1 lúc, Phù Lạc lại vượt qua cánh rừng, tính đi đến lãnh cung thăm Tiểu Tư Du.

Nhìn thấy một màn làm cho nàng vỗ ngực liên tục, may mắn, may mắn là tối nay nàng đến đây.

Ở trước cửa lãnh cung liền thấy thủ vệ thái giám liều mạng ngăn đón hướng Tiểu Tư Du vọt mạnh ra phía ngoài, còn kèm theo nhục mạ, đá đánh. Tiểu Tư Du trên khuôn mặt nhỏ nhắn có rất nhiều vết thương.

“Dừng tay, các người làm cái gì vậy?”

Hai tiểu thái giám nhìn đến dáng bộ Phù Lạc, như là chủ tử hậu cung, nhất thời dừng tay “Hồi nương nương, tiểu dã loại này muốn chạy trốn khỏi lãnh cung, nô tài chính là ~”

“Ta không phải tiểu dã loại, Tư Du không phải tiểu dã loại, Phù di, Phù di, mẫu thân, mẫu thân-người ~” Tiểu Tư Du sớm khóc nói không ra lời.

Phù Lạc vừa nghe, trong lòng nhất thời cả kinh, Uyển phi thân mình luôn luôn không tốt, chẳng lẽ ~

Phù Lạc kéo Tiểu Tư Du bỏ chạy, cũng không quản tiểu thái giám thủ vệ ngăn đón hoặc không ngăn cản, hai người cũng biết rõ chế độ trong cung hiện nay, không nghĩ tới việc không duyên cớ đắc tội chủ tử hậu cung, coi như không phát hiện.

Uyển phi mặt không còn chút máu nằm ở trên giường, “Dì a, Tư Du kêu hồi lâu, nương cũng không tỉnh, cho nên Tư Du mới nghĩ ra đi tìm người.”

Phù Lạc run rẩy muốn nâng Uyển phi lên, tay lại sờ sờ lưng của nàng ấy, thấy lạnh lẽo ướt át, lấy tay ra thì thấy máu tươi đầy tay, vạch lớp váy bên ngoài của Uyển phi ra, chỉ thấy hạ thể của nàng đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tư Du ở bên vừa thấy, liền khóc òa.

Phù Lạc lần đầu tiên nhìn đến nhiều máu tươi như vậy, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, nhìn đến Tư Du đang khóc, liền cắn chặt răng, cứng rắn mà đứng lên, lấy tay đặt trước mũi Uyển phi kiểm tra hơi thở, “Tư Du không khóc, nương người còn sống, để dì suy nghĩ biện pháp.”

Chân mềm nhũn cố gắng đi sao cho tiêu sái nhất ra khỏi phòng đến chỗ cửa chính, Phù Lạc lấy ra 1 ít bạc, lần đầu tiên dùng đến bạc mình ăn trộm mà áy náy, “Nhị vị trời giá lạnh như vậy mà còn phải đứng ở nơi này thật sự là vất vả, cầm mua chút rượu uống cho ấm bụng a.”

“Tạ nương nương.”

“Ta đột nhiên có chút không thoải mái, mong rằng nhị vị có thể đến Hoán thanh viện giúp ta thông tri một chút cho thị nữ Làm Ảnh của ta đến đón ta a.”

“Chuyện này”

“Hai vị yên tâm, trong cung này đều là người bệnh yếu ớt, còn có thể làm cái gì, hết thấy để ta chịu trách nhiệm, hai vị làm bạn thay ta chạy đi, nếu từ nay trở đi đến phiên ta thì tắm, mà ta lại bị bệnh ở tại lãnh cung, bề trên truy cứu xuống dưới ~~”

“Chúng tiểu nhân sẽ đi a~~”

Phù Lạc đứng ở cửa nhìn cho đến khi thân ảnh hai người biến mất ở trong bóng đêm, mới hướng rừng trúc tía mà chạy, cầu nguyện Trang Du còn chưa đi.

Hắn quả nhiên không đi, chính là si ngốc ngơ ngác nhìn tường viện lãnh cung.

“Trang đại ca, Trang đại ca ~~”

Trang Du thấy Phù Lạc nghiêng ngả lão đảo chạy tới, chạy nhanh tới giúp đỡ nàng.

Phù Lạc cũng không nói nhiều, chính là lôi kéo Trang Du bỏ chạy, thẳng đến cửa lãnh cung. Trang Du thân mình nhoáng lên một cái, Phù Lạc chạy nhanh kéo hắn vào lãnh cung, thẳng đến phòng ở của Uyển phi.

Cũng không ngờ Trang Du thấy Uyển phi như vậy, không chỉ nhất thời nức nở thân mình phát run mà sắc mặt trắng bệch.

Chẳng lẽ, Uyển phi là người trong lòng hắn, bất quá lúc này cũng không phải là thời điểm nhớ đến tình cũ.

“Người thất thần làm gì, ôm nàng, đi theo ta.”

Trang Du bị ngữ khí nghiêm khắc cùng biểu tình trấn an của Phù Lạc mà phục hồi tinh thần lại ôm lấy Uyển phi.

“Tư Du ngoan, dì hiện tại không thể mang người đi ra ngoài, người ở trong này đợi, ngày mai dì đến thăm người.”

Về sau Tư Du dị thường nghe lời, nước mắt lưng tròng, ánh mắt lóe ra tia tín nhiệm.

Phù Lạc mang theo Trang Du thẳng hướng đến Hoán thanh viện, xa xa nhìn thấy hai tiểu thái giám cùng Lâm Ảnh đằng sau, dặn hắn trốn đến bên một bụi hoa, rồi tươi cười tiêu sái đến trước mặt ba người.

“Tiểu chủ, người không sao chứ.”

“Không có việc gì, Lâm Ảnh còn không thay ta cảm ơn hai vị công công.”

Lâm Ảnh hiểu ý lấy từ túi hương ra một ít bạc vụn lại cho hai người, hai người lại nịnh nọt một trận, “Sau này mong rằng nhị vị thay ta chăm sóc một chút Uyển phi cùng Tư Du, sau này có chuyện tốt tuyệt không quên hai vị.”

Hai người cúi đầu quả quyết thề.

Sau khi hai người đi xa, Phù Lạc ý bảo Trang Du đi ra, Lâm Ảnh bị Phù Lạc cư nhiên bị nam nhân trốn mặt làm cho hoảng sợ.

“Trang đại ca, người đi về trước đi, ta với Lâm Ảnh tới chiều cố tỷ tỷ là được rồi, trước mắt lấy thân phận của người không thể tùy tiện ra vào a.”

Trang Du tuy rằng không đành lòng, nhưng lại biết lời Phù Lạc giảng giải là tình hình thực tế, đối với trọng địa hậu cung này hắn là nam tử thì không thể vào ra.

Lâm Ảnh mang Uyển phi trên lưng thẳng đến cửa nội cung, Phù Lạc giả bộ bị mất đồ, làm cho thủ vệ cũng tìm cùng nàng, để cho Lâm Ảnh lên đi vào.

Hoán thanh viện, sườn điện.

“Tiểu chủ, đây là...?”

“Lâm Ảnh, Uyển phi tỷ tỷ là ân nhân của ta, nàng bị ra cái dạng này ta làm sao có thể không giúp nàng?”

“Nhưng là, một mình đem người trong lãnh cung ra ngoài là tử tội a?”

“Cố gắng còn hơn là không làm, Lâm Ảnh người nhanh đi thỉnh y nữ, nói là ta bị bệnh.”

Phù Lạc cầm bộ quần áo sạch sẽ thay cho Uyển phi, lại lau sạch vết máu nơi hạ thân. Khi y nữ đến liền giấu ở trên giường.

Y nữ kia xem mạch Uyển phi xong, lại nói bệnh tình quá mức hung hiểm, nàng ta thúc thủ vô sách.

Loại chuyện này không có khả năng lại đi cầu Vân Tần, “Làm Ảnh, Làm Ảnh, người đi Kiền nguyên điện tìm Vạn Toàn công công, nói là ta bệnh cũ ngày xưa tái phát, thỉnh hẩn đi thỉnh viện sĩ đại nhân tới bắt mạch.”

“Vạn, Vạn công công, hẩn, hẩn sẽ chịu gặp ta sao?”

“Làm Ảnh, vô luận như thế nào người đều phải tìm thấy Vạn công công, cầu người.” Phù Lạc lại quỳ rạp xuống trước mặt Làm Ảnh, dập đầu trước nàng ấy.

“Tiểu chủ, tiểu chủ, người giết Làm Ảnh mất, Làm Ảnh nhất định sẽ gặp Vạn công công.”

Chỉ ba phần mười 1 canh, Làm Ảnh đã đi rồi trở về, theo sau còn có viện sĩ Giang đại nhân.

Lúc này Phù Lạc thay một bộ y phục cung nữ, bộ dạng phục tùng liêm mực, không có người nào có thể nhận ra nàng chính là Phù lúa nữ.

Phù Lạc đau lòng Làm Ảnh thương thế, lại biết Uyển phi bệnh tình hung hiểm, chỉ mong mỗi chờ Làm Ảnh mà ngồi ở bậc cửa, nàng lý giải gật gật đầu.

Giang viện sĩ xem mạch cho Uyển phi “Tiểu chủ bệnh tình đại hiểm, may là phát hiện sớm, trước tiên ta sẽ dùng châm cầm máu cho nàng, điều chỉnh lại đường dinh dưỡng cho nàng.”

“Đại nhân, tiểu chủ nàng là bị bệnh gì a?”

“Bệnh băng lậu.”(cả nhà search google nếu muốn biết kĩ nhé ^^)

Phù Lạc kỳ thật khi thấy hạ thân nàng ấy xuất huyết nhiều cũng đã đoán được rất nhiều, loại bệnh này là bệnh nhà giàu, nếu sinh điều dưỡng không tốt, chỉ có 1 con đường chết, những bệnh truyền nhiễm nghiêm trọng như thế rất dễ chết.

Hoàn hảo Giang đại nhân không biết Phù Lạc, chỉ nghĩ là người mặc y phục xanh chính là Phù lúa nữ, cũng không biết vì sao một lúa nữ nho nhỏ có thể làm cho Vạn tổng quản đêm khuya cấp triệu mình vào cung.

Giang đại nhân sau khi khám kê đơn đang định rời đi.

Phù Lạc giữ chặt vạt áo hẩn một chút quỳ xuống, không ngừng dập đầu “Đại nhân, xin thương xót, cũng xem qua cho chân Làm Ảnh đi a.”

Giang đại nhân mặt nhăn nhú mày, cũng không biết người nơi này cùng Vạn tổng quản là cái quan hệ gì, nhất thời không dám đắc tội, chỉ nói “Cũng được.”

Phù Lạc cao hứng đem Làm Ảnh phù đến tháp thượng, viện sĩ đại nhân làm cho Làm Ảnh cố định chân, kê đơn đưa cho Phù Lạc nhất tịnh đi Thái y viện bốc thuốc.

“Tiểu chủ, người làm cái gì vậy, chân Làm Ảnh dường như tốt rồi, người tội gì phải?” Làm Ảnh chảy lệ xoa cái trán bầm tím của Phù Lạc.

“Đứa ngốc, sau này nhờ chân dài chân ngắn thì làm sao bây giờ? Người dường như bệnh cho tốt, ta đi bốc thuốc cho các người.”

“Nga, đúng rồi, làm thế nào mà gặp được Vạn công công, cả chân của người nữa?”

“Tại Làm Ảnh chạy nhanh quá.” Kỳ thật là Làm Ảnh ở ngoài Kiền nguyên điện bị thị vệ ngăn cản, nàng lớn tiếng khóc hô Vạn công công, muốn vượt qua thị vệ ngăn trở, mới bị thị vệ đánh gãy chân, may sao Vạn công công thỉnh tai, đi ra mau, nếu không khả năng Làm Ảnh trở về còn đừng nghĩ tới.

Vất vả 1 hồi Giang viện sĩ mới mỗi một lê thân mình ra khỏi Hoán thanh viện.

Không nghĩ ở trên đường lại bị 1 tiểu thái giám ngăn lại, “Đại nhân, Vạn công công mời người gặp chút.”

Giang viện sĩ đi theo tiểu thái giám đi vào thủy các cách Hoán thanh viện không xa. Vạn Toàn Vạn công công đang ở gian ngoài chờ hẩn, nội ốc lấy bình phong che chắn tầm mắt, không nhìn thấy có nhân ở cùng trong phủ.

“Vạn tổng quản.” Giang viện sĩ phủ cúi người, Vạn tổng quản này quan hàm có thể sánh bằng quan to tam phẩm, Giang viện sĩ không dám chậm trễ.

“Phù lúa nữ bệnh tình thế nào?”

Giang lâm giang viện sĩ tuyệt đối thật không ngờ, Vạn tổng quản trời chưa sáng đã vội vã triệu kiến mình cư nhiên là vì bệnh tình của một cái lúa nữ nho nhỏ, hẩn cho người thỉnh mình đi đến tận nơi bắt mạch, nay lại ba ba tới hỏi bệnh tình, Giang Lâm cảm thấy nhất thời sáng tỏ bệnh tình vị lúa nữ này xem ra không thể qua loa.

Cho nên cũng không giống vừa rồi phái tỷ nữ kia đi cho có lệ, đem ngọn nguồn tình tế nói ra. Chỉ nói người ở nơi âm hàn (lạnh lẽo) lâu ngày, hơn nữa khí huyết không điều, lại từng dễ non (Uyển phi cũng đã từng dễ non), lâu ngày không được chữa trị dứt điểm chứng băng lậu, tới nay bệnh tình tới quá nhanh quá nguy hiểm, thiếu chút nữa mệnh đã về hoàng tuyền, sau này cũng chỉ có thể mặc cho số phận. Nói tới đây thì chỉ nghe tiếng đồ sứ rơi vỡ ở trong nội ốc truyền ra, Giang Lâm không dám cố nhiều, lại lấp bắp nói dừng trân quý danh dược, hảo hảo điều dưỡng, có lẽ có thể tĩnh dưỡng lại đây, chính là trong thời gian này không nên thị tẩm, chỉ có thể chờ xem tương lai thân thể có chuyển biến tốt hay không.

Giang lâm trán đầm đìa tiêu sái ra khỏi thủy các, rõ ràng là lạnh đến đông cứng, lại giống như mùa hè nóng bức. Nơi đó mặt có một loại cảm giác phi thường áp bách, làm cho Giang Lâm có chút không thở nổi.

Phù Lạc tới Thái y chúc bốc thuốc, cảm giác chính mình hình như được chiêu đãi vô cùng đại nhiệt tình, y đồng bốc thuốc đặc biệt nhanh nhẹn, rất nhanh đã đem được giao đến, còn tặng thêm rất nhiều dược liệu quý trọng liên quan, nhân tiện còn đến Hoán thanh viện tiên dược. Phù Lạc cảm thấy mặt danh kỳ diệu, xem ra chính mình thật sự bị ngược đãi mãi quen rồi, vừa thấy Thái y chúc nhân tận tâm như vậy, nhất thời không quen chút nào, vốn đang nghĩ khi đến chắc phải khẩu chiến một phen, vậy mà lại có khả năng nhận được nhanh như vậy a.

Từ nay về sau Phù Lạc mỗi lần bốc thuốc đều đặc biệt nhanh chóng, chẳng sợ y đồng đang bốc thuốc cho nương nương khác cũng sẽ dừng lại bốc trước cho mình, thật sự kì quái mà, không nghĩ ra nguyên nhân, Phù Lạc đành phải tự kỷ, chẳng lẽ bởi vì mình quá đẹp chẳng , đến mức mê hoặc được cả y đồng?

Phù Lạc vội vàng chiếu cố Uyển phi, Lâm Ảnh, còn muốn đem cơm cho Tư Du, Như Tần lại đến phiên thị tẩm, một ngày sau thị tẩm, được Hoàng Thượng phong làm tứ phẩm Dung hoa, ban thưởng ở tại Thụy thực cung, Phù Lạc liên quan cũng đi theo hưởng phúc, chuyển đến Thụy thực cung.

Nói đến Thụy thực cung này thật đúng là địa phương tốt, cửa mở ra thấy hồ, lại ở trên chỗ cao, nên không có cảm giác ẩm thấp, lại cách Kiền nguyên điện cũng không xa, ngự hoa viên phía sau đúng là 1 trong những cảnh sắc đẹp nhất trong cung, trang hoàng cũng đại khí, khí cụ đều là mới mẻ, so với chỗ xa xôi ẩm thấp cũ kĩ Hoán thanh viện kia tốt hơn rất nhiều.

Hậu cung nhất thời nháo nhác, chẳng lẽ giống Dự Vương phi nên Dung hoa xoay chuyển tình thế.

Hoàn hảo không có qua nhiều ngày sau cho lắm, Minh hạc cung truyền ra tin tức tốt Tình phi trong người mang long duệ, mà tin đấy vừa ra thì lại nhanh chóng nhận được tin Vũ chiêu nghi cũng mang long thai, tin vừa truyền ra toàn bộ triều đình đều vui sướng. Long hiên đế hiện tại cũng mới chỉ có một đại hoàng tử, nay hậu cung hai nhân vật cấp quan trọng đều mang thai, chẳng phải là tốt sự.

Chỉ tiếc lúc lên triều, bộ dáng Long hiên đế ngồi đó tựa hồ không phải thực vui sướng, đại thần cẩn thận cũng phát hiện Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này phiền não gia tăng.

Long hiên đế ngồi ở trên triều, cũng không thể ngờ tới nàng lại khiến cho mình phân tâm ngay lúc lên triều. Vẫn nghĩ đến nàng đang đùa lạt mềm buộc chặt, không nghĩ tới lần này cư nhiên không để mắt tới, nàng là bị bệnh thật.

“Muội muội người như thế nào có thể đem ta ra ngoài a, người có biết hay không chuyện này sẽ khiến người ~” Uyển phi mệnh cuối cùng cũng được cứu trở về, sau khi cẩn thận điều dưỡng, sắc mặt tốt hơn rất nhiều.

“Tỷ tỷ là ân nhân Phù Lạc, không có người, Phù Lạc sớm đã chết, tỷ tỷ không cần nói câu này, ngẫm lại cũng vì Tiểu Tư Du đi, không thể để cho nàng không có mẫu thân.”

“Tư Du nàng ~”

“Nàng tốt lắm, người yên tâm, Tư Du còn nhỏ nhưng biết nghe lời, ta mỗi ngày đều thăm qua nàng a.”

Phù Lạc lại nhìn kỹ mặt Uyển phi, đột nhiên đỏ ửng, muốn nói lại thôi. “Tỷ tỷ có cái gì muốn nói liền nói thẳng a.”

“Ta ngày ấy ngất, giống như nhìn thấy một nam tử ~” Uyển phi ánh mắt chờ mong lại sợ bị thương tổn, nhất thời làm cho Phù Lạc nhớ tới Trang Du, mấy ngày nay nhiều việc còn không có được tìm gặp hẳn a.

“Tỷ tỷ không có nhìn lầm, đúng là một nam tử, là nhạc sĩ mới vào cung, gọi là Trang Du.”

“Trang Du, Trang Du ~” Uyển phi kích động khóc òa.

Cuối cùng cũng đã biết chuyện xưa của Uyển phi. Nàng còn trẻ xinh đẹp, tự phụ tài hoa, mặc dù cùng Trang Du từng có tình thệ, cũng không cam tâm sống như vậy cả đời, cuối cùng gặp được Long hiên đế 1 lần cải trang vì hành mà nhất kiến chung tình, tiến vào hậu cung, cũng coi như một bước lên mây, cho đến Uyển phi, trong lúc cùng Lan hiên phi chờ đợi trí tuệ dần dần, đã từng dễ non, nhưng cuối cùng lại hoài thai long duệ, cũng không ngờ lúc này bị Lan hiên phi cùng người cầu kết vu khống hãm hại, cuối cùng bị biếm vào lãnh cung, Hoàng Thượng đối Tiểu Tư Du không rõ huyết thống cũng không nghe thấy cũng không hỏi qua. Tất cả trong lúc gian nan, liền nhớ đến tình trước, nghĩ đến Trang Du bị phụ bạc cho nên cấp nữ nhi gọi là Tư Du.

“Muội muội, Hoàng Thượng tâm sâu không lường được, ta cũng từng nghĩ đến chính mình chiếm được hân yêu, không thể ngờ được cũng là tự mình đa tình, muội muội trăm ngàn đừng giống như tỷ tỷ nữa.”

Nói tới đây, lại nghe Lâm Ảnh bên ngoài bẩm báo: “Hiên phi nương nương giá lâm.”

Hừ tim hai người đều nhảy ra ngoài, Phù Lạc ngoài việc nằm xuống giường còn đem Uyển phi giấu vào trong giường.

“Muội muội thân mình đã đỡ chưa?”

“Đa tạ Hiên phi nương nương quan tâm, đã tốt hơn nhiều.”

“Muội muội mới từ lãnh cung ra, nên vì chính mình tính toán, nếu như có cần tỷ tỷ hỗ trợ, đừng ngại nói thẳng. Nay tỷ tỷ ở trong cung còn có thể trò chuyện, nếu Tĩnh phi cùng Vũ chiêu nghi sinh được hoàng tử, chỉ sợ tỷ tỷ sau này cũng không mong chiếu cố muội muội được.”

Phù Lạc vừa nghe lời này liền biết Lan hiên phi muốn mượn sức mình.

Lan hiên phi tìm đến Phù Lạc cũng là bất đắc dĩ, nay Yến chiêu nghi đối với nàng hoài nghi rất nhiều, không hề còn nói gì nghe nấy, mà chính mình lớn tuổi sắc suy, tuy rằng mỗi tháng còn có ba ngày thị tẩm, nhưng là Hoàng Thượng theo như thật lâu trước kia đã từng không có ngó ngang đến mình, đến Vân tường cung cũng bất quá là thức trắng đêm xem sách hay tấu chương, hoặc là cùng y nghỉ ngơi, chuyện tư mật mức độ này, Lan hiên phi tự nhiên sẽ không đối với người ngoài nói ra, nhưng nhu cầu hiện tại của nàng là cấp bách tìm một đồng minh, vì nàng loại bỏ Tĩnh phi cùng Vũ chiêu nghi.

Mà vị này ngày xưa yêu Long hiên đế đến thăm thiết, ghen tuông lại cực đại, nhưng là dung mạo quá đẹp nên Phù Lúa nữ tự thành mục tiêu của nàng, về phần Ngọc phi, nàng cùng chính mình đã sớm bất hòa, không có khả năng liên minh cùng mình, ngược lại ở phe ả tiện nhân Tĩnh phi kia. Phù Lạc này khi nhậm chức lại cũng không thấy cùng tỷ tỷ nàng có nhiều thân cận, Lan hiên phi tự nhận còn có thể khống chế đầu óc của Phù Lạc.

“Hiên phi nương nương nghiêm trọng hóa rồi, đại hoàng tử được Hoàng Thượng yêu thích, nương nương không cần cảm thấy bất an, tần thiếp đã sớm nhận mệnh, chỉ nguyện có thể bình an vượt qua nửa đời còn lại là tốt rồi.”

Lan hiên phi trong mắt hiện lên thần sắc thất vọng chán nản, vội vàng cáo tri.

Ngày mới qua một tháng, bề trên lại an bài Phù Lạc thị tẩm, Giang Lâm nhận chỉ Hoàng Thượng sai đem được đưa đến Kiền nguyên điện cấp Phù lúa nữ khi thị tẩm, kinh hách nhảy dựng, mấy ngày trước đây bắt mạch cho Phù lúa nữ, thân mình còn suy yếu không thể thị tẩm, chính mình cũng từng nói cho Vạn công công, cũng không nghĩ đến hôm nay Phù lúa nữ cư nhiên liền thị tẩm.

Phù Lạc đã ba tháng không có nhìn thấy Long hiên đế, trong lòng bất an không yên, cái loại này cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc này khiến cho chính mình hưng phấn không thôi.

Bất quá chuyện tình kế tiếp còn có điểm không thể tưởng tượng.

Long hiên đế ban thưởng ngự thiện ở Kiền nguyên điện, tất cả đều là thuốc bổ, lấy canh vì chủ, cái gì mà canh đông trùng hạ thảo lão áp, canh nhân sâm lộc nhung, canh tổ yến linh tinh, uống vào liền toàn thân khô nóng.

Sau ban thưởng tẩm ở “Thần tiên trì”, đây chính là ôn tuyền thượng phẩm tự nhiên nhất ở trong cung, chỉ có hoàng đế lão nhân mới được hưởng thụ, hôm nay Phù Lạc cũng có điểm phúc đi.

Thái y chúc bưng được tới rồi về, Phù Lạc thống khổ vô cùng, những thứ này không phải nên cấp cho Uyển phi sao, như thế nào đưa đến nơi này a, chính mình mới không cần uống thuốc đâu, thuốc Đông y đáng không uống nổi, năng là vẫn không chịu uống.

Đang phê duyệt tấu chương mệt mỏi Long hiên đế dùng biểu tình cùng ánh mắt phi thường âm lãnh nhìn chăm chú vào Phù Lạc cùng được trong tay nàng, Phù Lạc tay cầm được mà run cầm cập, thừa dịp Long hiên đế quay đầu một cái chớp mắt đem được đổ xuống bồn cây bên cạnh.

Chỉ thấy Long hiên đế đi nhanh về hướng Phù Lạc, Phù Lạc chỉ cảm thấy dường như quanh thân hấn giống như phát ra hỏa diễm, hừng hực lửa giận.

Hắn tiến đến mặt bức mặt Phù Lạc, “Lại đi lấy chén khác.” Thanh âm không lớn, nhưng lại tuyệt đối rung động, tức giận, không che dấu chút nào sự tức giận.

Vạn Toàn thùng thùng chạy đi ra ngoài.

Long hiên đế hít sâu một hơi, giống như áp lực cái gì, xoay người cước bộ chần trở lại trước bàn đọc.

Phù Lạc lại ngây dại ra, nghe thấy Long hiên đế nói: “Đi trên giường, đắp chăn lên.”

Phù Lạc như được đại xá chạy đến tào trên giường, tứ chi không biết là bị dọa hay sao mà lạnh buốt, hôm nay Long hiên đế thật khác thường, thật đáng sợ, Phù Lạc cảm giác chính mình không dám phóng túng khiêu khích hắn, chọc giận hắn.

Trong lòng âm thầm khinh bỉ nổi khiếp đảm của bản thân mình.

Ngẩn người không biết được bao lâu, chỉ thấy Long hiên đế trong tay bưng chén thuốc hướng chính mình đi tới.

“Vì sao không uống thuốc?” Hắn khinh lãnh nói.

19. Chương 19

Phù Lạc run run khẽ hé môi: “Ta sợ đắng.” Trong khoảnh khắc này, Phù Lạc không nghĩ đối với Hiên Áo xưng thần thiếp.

Sau đó mặt đỏ tai hồng nhìn Long hiên đế uống vào một ngụm được, ép buộc đưa đến bên môi mình, Phù Lạc cảm giác được có dòng chất lỏng đắng ngắt chảy vào miệng mình, thiếu chút nữa bị sặc a.

Uống hết một ngụm, lại thấy Long hiên đế cúi đầu uống vào ngụm thứ hai, lập tức ngăn cản, “Hoàng Thượng, nô tì tự mình uống.” Dứt lời quả thực giống như đoạt lấy cái bát, thậm chí than vãn rồi uống trọn hết bát thuốc.

“Không sợ đáng ư.”

Phù Lạc mặt nhăn trông khó coi nghiêm nghị nhưng đến khi nhìn đến mứt trong tay hẳn nhất thời cười tươi roi rói, thời điểm lại thấy hẳn đem mứt ăn đưa đến miệng mình, liền ngậy ngấn cả người, cuối cùng hẳn lại khẽ tách môi Phù Lạc đổ vào một cổ chất lỏng ngọt ngào tràn ngập khoang miệng Phù Lạc.

Ngậy ngốc nhìn hẳn rời đi, ngây ngốc ngủ.

Phù Lạc cảm thấy Long hiên để đối với mình sủng, có chút cao hứng, lòng lại có chút chua xót, nhưng những điều này cũng không thể thay đổi quyết định của nàng.

Đêm hôm đó, Long hiên để chính là ôm Phù Lạc ngủ, không có làm gì, làm cho Phù Lạc có điểm hoài nghi điểm mị lực của chính mình.

Uyển phi kiên trì không nghĩ liên lụy Phù Lạc, lại nhớ nhung Tiểu Tư Du, nên bàn chuyện quay lại lãnh cung, tiếng đàn của Trang Du lại vang lên ở nơi rừng trúc hẻo lánh u tĩnh kia. Phù Lạc không biết nên giúp bọn hắn như thế nào, cho dù Uyển phi vào lãnh cung, nàng cũng vẫn là thê tử hoàng đế, làm sao hoàng đế có thể để chuyện hai người thành được, chỉ sợ về sau khi đã biết, hai người ấy sẽ khó thoát khỏi tội chết.

Nhìn đến Trang Du mặt co mày cau cùng trái tim luôn âm thầm thương nhớ Uyển phi, Phù Lạc trong lòng một trận chua xót. Tiếng đàn Trang Du càng ngày càng thấy đau khổ lưu luyến, xót thương rồi lại bị thương.

Lại một đêm, Phù Lạc nhìn Long hiên để ngủ, nội tâm bất an không yên. Nam nhân tràn đầy tinh lực này đã hai tháng không có bính qua mình. Đến phiên mình thị tẩm, luôn chăm chỉ phê duyệt tấu chương đến tận khuya, rồi lại ôm lấy mình mà ngủ thiếp đi.

Chẳng lẽ là bản thân mình mất đi mị lực? Phù Lạc nhanh chóng loại trừ khả năng ấy, chuyện này liên quan đến tương lai của mình.

Chẳng lẽ, là hẳn không làm được? Phù Lạc âm thầm lo lắng, nếu là thật, thật sự là thực đáng tiếc a, hẳn trông thực ngon miệng a. Có người nói trong số nữ nhân toàn thế giới chỉ có 30% từng có quá, hơn nữa không phải 1 lần đều có thể đạt tới. Nhưng là Long hiên để tuyệt đối có thực lực này, làm cho Phù Lạc mỗi lần đều có thể hưởng thụ khoái cảm đến chết, cho nên Phù Lạc khẳng định thân thể cùng tâm lý hẳn vô cùng khỏe mạnh.

Phù Lạc vụng trộm vạch chăn nhìn, thân mình nhẹ nhàng trượt xuống dưới, ánh mắt không chuyển nhìn chăm chăm chỗ đứng quần Long hiên để. Trong lòng mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng là rất nhanh bị lòng hiếu kỳ trấn áp.

Cách lớp tơ lụa mỏng manh, nàng nhìn trướng đại của hẳn, sau đó nàng làm chuyện mà mỗi lần nghĩ tới mà xấu hổ không thôi. Nàng nhẹ nhàng dời qua, lướt vải cách mỏng, dùng phần lưới liếm qua lại cái vật cực đại kia.(*chết mất huhu*)

Như vậy liền thấy tiếng rên khẽ sau đó là bị người kia túm lấy áo ngủ mà kéo lên, chân Long hiên để vòng qua quặp lấy người nàng, đem Phù Lạc khóa chặt vào trong ngực “Ngủ.” Khẩu khí nghe không được tốt lắm.

Làm Phù Lạc ý thức được chính mình vừa làm chuyện gì, nhất thời xấu hổ vạn phần, nhắm chặt ánh mắt bắt đầu giả bộ ngủ. Trong lòng không ngừng an ủi chính mình háo sắc nam nhân, nữ nhân vì sao không thể háo sắc, nam nhân được, nữ nhân vì sao không thể được, nghĩ như vậy liền thấy trong lòng dễ chịu hơn.

Chính là hẳn giữ lấy mộng Phù Lạc, Phù Lạc thì ngượng ngùng kẹp chặt hai chân lại.

Trình thám được tin: đêm ấy khẳng định là hai người không có làm chuyện ấy lần nào.

Lễ mừng năm mới cũng mau chóng mà đến, trong cung người người đều vàng hoàn thành công việc của mình, hết thấy đều mang sắc mặt vui mừng. Một tháng này trong cung không thể kiến huyết, áp lực trong lòng nhóm nô tài nhất thời vơi đi không ít, hơn nữa hàng năm vào thời điểm này đều được đặc chuẩn được gặp thân nhân vào thăm ở cửa Khải tân môn.

Nhóm cung nhân được nhận tiền tiêu hàng tháng, may 1 bộ đồ mới, sao lại không phải chuyện vui cho được.

Về phần Tần phi, bề trên đều có ban phát cho, mua thêm mấy bộ tân trang, người nhà có thể tiến cung thăm, như thế nào không phải việc vui.

Thế nhưng mà hai chủ tớ ấy lại không vui vẻ gì.

Làm Ảnh không vui là vì những cung nữ giao hảo cùng nàng đều có người nhà đến thăm, mà nàng lại không có. Chỉ biết nàng là cô nhi, có hai tỷ tỷ, lại không biết tung tích, thời điểm cuối năm càng gần, tưởng niệm càng nồng đậm, mảy chau càng sâu.

Mà Phù Lạc không vui, đương nhiên là tưởng niệm cha mẹ đang ở quốc gia xa xôi. Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, là vì tháng này vốn là ngày thị tẩm của Phù Lạc, Long hiên để lại đi thiên đàn tế tổ, cuối cùng còn mang về 1 Dự Vương phi phong hoa tuyết đại.

Nghe nói Dự Vương phi từ nhỏ đã lớn lên ở trong cung, hoàng cung tự nhiên liền như mái nhà của nàng, hiện tại chỉ dành mấy ngày về ở lại nhà mẹ đẻ. Mà đã nhiều ngày Long hiên để cũng có ngoại lệ không hề triệu tần phi thị tẩm.

Ngồi trong hoa viên lơ đãng nhìn đến Long hiên để cùng Dự Vương phi du ngoạn.

Lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt hắc mang nét tươi cười không chứa châm chọc, lại còn bảo trì hồi lâu. Nhìn hắc đối nàng quan tâm đầy đủ, hỏi han ân cần, tự mình phù nàng bước trên thuyền rồng Phù Lạc thống hận.

Nhìn đến Dự Vương phi thân mang cung trang kim tuyến thêu hoa mẫu đơn, cao quý thanh lịch, xinh đẹp không thể phương vật, nhìn đi nhìn lại so sánh với bản thân keo kiệt thấy thật kém xa, Phù Lạc lần đầu tiên có cảm giác tự biết xấu hổ.

Đêm nay Làm Ảnh chỉ cảm thấy chủ tử đi đặc biệt lâu, mang về thứ gì đó đặc biệt nhiều, chung chén đĩa linh tinh đều có.

Chỉ sợ trong cung không có một tần phi nào là thật tâm thích Dự Vương phi, cho tới nay, Hoàng Thượng toàn bộ trái tim giống như đều bị nàng ta chiếm cứ như thường, hai người du hồ bình thơ, đánh cờ bình họa rất thích ý, chỉ khổ các tần phi mỗi đêm lại đau khổ chờ đợi Long hiên để.

Tỷ như Như Dung Hoa.

Như Dung Hoa trước khi trở thành tần phi của hoàng đế từng là 1 thị nữ nho nhỏ, gọi là Như nhi. Bởi vì diện mạo giống Dự Vương phi quá, Long hiên để ngẫu nhiên gặp được, toại sủng hạnh chi, cũng từng sủng quan tam cung, độc chiếm long sủng. Mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy Long hiên để, mối tình đầu làm sao có thể địch nổi Long hiên để quá tấn ngàn phạm kia, từ nay về sau vì hắc mà trầm luân thật sâu. Đáng tiếc bởi vì xuất thân đê tiện, mà bị toàn bộ hậu cung bài xích, sau khi mất đi thánh sủng lại sống những ngày dài bằng một năm.

Năm đó nàng hưng cũng là bởi vì Dự Vương phi, bại cũng là bởi vì Dự Vương phi. Nhớ rõ cái ngày lễ mừng năm mới kia cũng đến thật mau, Dự Vương phi theo lệ trở lại hoàng cung ở lại mấy ngày. Hoàng Thượng đối nàng là muôn vàn chiếu cố, tất cả sủng hạnh. Do chưa từng gặp qua Dự Vương phi nên Như Dung Hoa tự nhận là cũng không xa thua nàng, đáng tiếc khi nhìn thấy Dự Vương phi, biết chính mình cùng nàng như là so 1 ngọn nến cùng 1 luân hào nguyệt, quá xa vời. Dự Vương phi nhìn thấy nàng, mặt lộ vẻ không vui, tựa hồ thật sự ghét bỏ một kẻ đê tiện như vậy như thế nào có thể trông giống hệt nàng. Nàng nghiêng đầu đối Long hiên để không biết nói chút gì đó, chính là từ đấy về sau Long hiên để liền không hề triệu hạnh Như Dung Hoa, cho khi chế độ thị tẩm được lập ra.

Lại đã mau đến ngày lễ mừng năm mới, Hoàng Thượng lại vì Dự Vương phi phiết hạ mọi người, Như Dung Hoa tâm tràn ngập sợ hãi, nàng sợ hãi, sợ hãi lại bị vứt bỏ.

Cho nên, nàng muốn hôn thủ bảo vệ quyền lợi của chính mình, nàng đã từng yếu đuối, nay cũng học được kiên cường.

Trừ tịch một ngày này, trong cung nơi nơi đều vui mừng đèn treo đèn lồng đỏ thắm, các cung nữ một năm cũng chỉ có mấy ngày cùng đầu tháng giêng mới được chuẩn bị trang dung mới, cái gọi là trang dung này

cũng chính là son phấn túi hương linh tinh, ngày thường không có được trang điểm qua, tốt nhất tô mặt hướng lên trời. Hôm nay cung nữ nào cũng đều trang điểm xinh đẹp, chỉ hy vọng được quân vương chiếu cố.

Giữa trưa, Lan hiền phi trước mắt là phi tần có địa vị cao nhất trong cung thiết yến ở ngự hoa viên, mời sở hữu tần phi cùng đến thưởng thức muôn hoa cỏ lạ. Người làm vườn cố gắng bao năm, hao phí tâm huyết bồi dưỡng để vào đông hoa tươi nở rộ, hôm nay sẽ giành cho mọi người tiến ngự hoa viên thưởng thức.

Buổi chiều, Hoàng Thượng sẽ ở đình hiên điện thiết yến, mở tiệc chiêu đãi quan to tam phẩm của triều đình cùng gia quyến, hậu cung chúng phi cũng sẽ dự thính. Trong yến hội, Liễu A Man còn có thể dâng lên khúc ca múa mới nhất, ngoài ra đêm nay Hoàng Thượng còn mời riêng ca kĩ bậc nhất kinh thành đến trợ hứng. Sau yến tiệc còn có dạo chơi ngự hoa viên, các đèn lồng đều có câu đối, đoán trúng đều có thưởng, đêm đó người đoán được nhiều câu đối nhất còn có thể được hoàng đế trọng thưởng.

Phù Lạc nghe được Lâm Ảnh miêu tả, đối tiết mục đêm nay hướng tới không thôi.

Sau ngộ thiện, tần phi các cung đều đi lại ở trong ngự hoa viên, thưởng thức những loài hoa cỏ quý hiếm này. Phù Lạc lại cảm thấy vây hoảng, thói quen luôn ngủ trưa, sau khi ăn xong lại buồn ngủ, liền tìm một chỗ lâm thủy tiểu các, tựa vào lâm thủy ghế dài ở hành lang nghỉ ngơi, hôm nay ánh nắng tươi sáng, hơn nữa cũng đầu xuân, bắt giác hơi lạnh, đáng tiếc Phù Lạc thân mình úy hàn, khóa một tầng lại một tầng, thoát nhìn mập mập như 1 cái bánh bao.

Đang muốn ngủ, lại nghe thấy “Bùm” một tiếng, Phù Lạc phản xạ tính trợn mắt nhìn quanh, lại thấy Dự Vương phi kêu cứu trong nước cùng Như Dung Hoa ở bên bờ ngáy ngốc nhìn hai tay của chính mình.

Nha đầu của Dự Vương phi không biết đi nơi nào, nơi này có vẻ yên lặng vắng vẻ, mặc dù tiếng kêu cứu của Dự Vương phi kinh động mọi người, nhưng sợ khi mọi người tìm được đến nơi, sợ là quần áo rất nặng, không biết bơi lội nên nàng đã sớm chìm xuống.

Phù Lạc bất chấp rất nhiều, nhanh chóng cởi áo choàng cùng giày, từ trên ghế nhảy vào trong hồ. (người hỏi vì sao nàng còn cởi quần áo cùng giày a, nàng là đi cứu người cũng không phải đi tự sát a.)

Mùa đông đến nước thiên hồ có thể nói lạnh như băng đến tận xương, khi nhảy xuống dưới rồi Phù Lạc còn có chút hối hận, không nghĩ tới nước hồ lạnh lẽo như thế, phỏng chừng chính mình còn không có cứu được người đã bỏ mạng trước a.

Hoàn hảo nàng cách mình không xa, Phù Lạc ra sức xẹt qua đi, từ phía sau nâng lên chỉ để Dự Vương phi ngốc được đỉnh đầu lên, cố sức hướng bên bờ bơi tới, may mắn có hai tiểu thái giám tức thời đuổi tới nhảy vào trong nước, đem hai người cứu lên, nếu không lấy khí lực của Phù Lạc cùng thân mình tuyệt đối không chống đỡ đến được bên bờ.

Vừa ra khỏi mặt nước, gió lạnh tập mặt, quả nhiên so với trong nước còn lạnh hơn, Phù Lạc chỉ cảm thấy trước mắt 1 màu đen nên cái gì cũng không biết.

Đến khi Phù Lạc mở to mắt cũng đã là ngày thứ ba, Lâm Ảnh ở bên giường sốt ruột vô cùng.

“Tiểu chủ, người rốt cục tỉnh, ô ô ô ~~” tiểu nha đầu liền khóc toáng lên.

Phù Lạc muốn cho nàng đừng khóc, lại phát hiện chính mình yết hầu vô cùng đau đớn, không phát ra tiếng. Muốn nâng cánh tay thì chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, không nâng nổi quá đầu, khí lực chống đỡ hết nổi.

“Tiểu chủ, người ước chừng mê man hai ngày hai đêm, hừ chết Lâm Ảnh.” Tiểu nha đầu nước mắt tèm nhem, tiếp tục nói: “Trong cung mọi người đều lợi dụng cơ hội tốt a, tất cả Thái y đều tiến đến Vân tường cung của Hiền phi nương nương để vấn an Dự Vương phi, tiểu chủ cứu nàng, lại có mỗi người quan tâm đến, coi như dự Vương gia có chút lương tâm, cho viện sĩ đại nhân tới thăm người chút đỉnh. Hoàng Thượng mỗi ngày đều canh giữ ở Vân tường cung a, nếu hôm nay không phải vào triều, khẳng định cũng sẽ không rời đi nửa bước a, Hoàng Thượng cũng quá nhần tâm, cư nhiên cũng không đến xem qua tiểu chủ người a.”

Phù Lạc lẳng lẳng nhìn đỉnh giường, nói cho cùng hẳn tới hay không chính mình mới không cần đầu a.

Qua hơn mười ngày, Phù Lạc thân mình cuối cùng cũng tốt hơn chút, chính là sắc mặt còn có vẻ tái nhợt, thân mình cũng không dễ dàng gì cử động thoải mái.

Làm Ảnh chải đầu cho Phù Lạc, miệng lại la hét, “Hoàng Thượng cũng quá nhẩn tâm, tiểu chủ bệnh còn không có tốt, khiến cho tiểu chủ thị tắm, hần cũng quá ~”

“Làm Ảnh, hần là Hoàng Thượng.” Phù Lạc nhắc nhở Làm Ảnh chú ý cách nói chuyện, ngữ khí đối Hoàng Thượng bất kính như vậy là có họa mất đầu.

“Nhưng là tiểu chủ, rõ ràng đã báo cáo kính thị phòng, nhưng vì sao còn muốn an bài người thị tắm a?”

“Có thể là thái giám này bận quá, nhất thời đã quên.”

Từ khi bệnh sau, Phù Lạc không nghĩ gặp Long hiên đế, nàng không nghĩ thừa nhận chính mình đối với sự lạnh lùng của hần rất thương tâm, nàng nói cho chính mình nay sắc mặt tái nhợt, tứ chi vô lực, gặp Long hiên đế như vậy, chỉ biết cho hần ấn tượng không tốt, sau này dự đoán được sủng ái của hần sẽ có thể không dễ dàng nữa.

Phù Lạc váy dài quần áo đỏ tươi sắc son sa, cổ áo là màu trắng hoa sen tương phản, đem sắc mặt của nàng hồng nhuận không ít. Bên ngoài tráo tập kim hồ ly may đường viền da cừu, đây là mới làm năm nay, cuối cùng là cũng có quần áo có chút đẹp để quý giá.

Nhìn đến dung nhan mơ hồ trong gương đồng, Phù Lạc bắt đầu nhớ tới gương thủy tinh của mình, cũng không biết nó đến nơi nào.

“Tiểu chủ, vô luận mặc cái gì cũng rất đẹp.”

Phù Lạc mỉm cười, không thể tưởng được một hồi bệnh ốm yếu, lại làm cho chính mình tăng thêm vài phần cảm giác nhu nhược, rất có tây tử di phong, tướng góc cho ngày thường mị hoặc minh nhu, cảm giác yếu đuối như vậy cũng không phá hư.

Bước đi nhược xuân phong phù liễu, chân đi lay động xiêu vẹo, rất mê người.

Phù Lạc cảm giác tối nay ánh mắt Long hiên đế giống như đặc biệt nhu hòa, nhu hòa đến độ có thể nhỏ lệ vậy. Dự Vương phi sớm ra cung, cư nhiên không nghĩ tới lưu đến hôm nay, đến bây giờ quân vương còn không có tỉnh đâu, Phù Lạc thấy trừ bỏ lúc ở trước mặt Dự Vương phi Long hiên đế sẽ không nhu hòa như thế, ở 1 địa phương khác cũng có thể như vậy, thật không thể ngờ.

Hần mặc dù không nói câu nào, lại ân cần tiếp đồ ăn cho Phù Lạc, vài thứ Phù Lạc muốn ăn mà không với tới, hần còn chuyển môn tiếp vào trong chén Phù Lạc gấp.

Phù Lạc trong lòng lại âm thầm nói thầm “Giả mù sa mưa.”

Sau khi ăn xong, hần theo đến sau lưng Phù Lạc mà ôm chặt lấy, một bàn tay nắm hai tay của nàng hãm vào trong ngực, tay kia thì cầm trắc trở xem. Phù Lạc bất an vặn vẹo, chỉ cảm thấy hần trước kia lạnh lùng làm cho trái tim người ta băng giá, cũng không ngờ nghêch nghĩ là mình đã ở trong lòng hần một khắc nào, chính là tay hần, thật sự rất ấm áp.

“Đừng nhúc nhích.” Long hiên đế trầm thấp nói.

Phù Lạc đại khái cũng cảm giác được hần, đỏ mặt không dám động, cũng không biết vì sao, đặc biệt không muốn cùng hần thân cận, không muốn cùng hần làm tình làm chuyện, đã từng nghĩ không muốn gặp lại người này.

Ban đêm, Phù Lạc chớp mắt, thật lâu sau, Long hiên đế đột nhiên từ sau lưng đem nàng quay lại, mặt đối mặt.

“Người mất hứng?” Long hiên đế ngữ khí có một tia oán giận.

Phù Lạc không nói.

“Nói cho trẫm, vì sao mất hứng?”

Phù Lạc không nói, hai người ánh mắt giằng co, cuối cùng Phù Lạc nhận thua bại trận, ánh mắt Long hiên đế khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo cũng không phải là do một hai ngày mà luyện được.

“Nô tì đương nhiên mất hứng, người ta rơi xuống nước, Hoàng Thượng cũng chưa có đến thăm qua nô tì.”

“Người thực chờ đợi trăm thăm người sao?” Long hiên để ánh mắt lóe ra diệu nhân sáng rọi.

“Không có tới vấn an nô tì còn chưa tính, nhưng là nô tì mạo hiểm sinh mệnh cứu Dự Vương phi thoát nguy hiểm a, Hoàng Thượng một chút ban thưởng đều không có?” Phù Lạc nhu mì lâu dài nói, trên mặt lộ vẻ làm nũng.

“Là vì chuyện này?” Long hiên để sắc mặt bỗng nhiên đen tối không rõ, đáng tiếc hắc thân ở chỗ tối không rõ mặt, Phù Lạc liền không nhìn được sắc mặt hắc.

” Vật trong cung này, người xem muốn lấy gì thì lấy.” Hắc lạnh lùng nói.

Phù Lạc ra vẻ hưng phấn nhìn quanh một vòng, lộ vẻ chút bình bình quán quán, Hoàng Thượng ban cho lại không thể đổi tiền.

“Hoàng Thượng không bằng ban thưởng nô tì một ít kim ngân tử đi.” Phù Lạc ánh mắt bởi vì nghĩ đến vàng mà phát sang còn rực rỡ hơn vàng a.

“Người muốn kim ngân tử làm cái gì?” Long hiên để có vẻ tò mò một nữ nhân trong cung lại không cần mua này nọ đòi tiền làm cái gì? Hắc làm sao mà biết nô tài đều là vất vả vì lợi thể chủ tử, không có tiền, nữ nhân trong cung cũng không làm tốt được việc gì a.

“Ân, nô tì có thể lấy để thưởng hạ nhân a.” Phù Lạc nghĩ nghĩ nói, không nghĩ là sẽ nói cho hắc biết là vì sau này ra cung mà chuẩn bị đâu a.

“Nhưng thật ra người so với trăm còn chu đáo hơn a, kim ngân tử để thưởng hạ nhân? Sáng mai để Vạn Toàn mang cho người 1 túi kim qua tử đi.”

Kim qua tử? Giống như giá trị bé hơn rất nhiều a, đừng tưởng là 1 túi là tiền a, bất quá là cung nhân thưởng dùng túi hương nhỏ nhỏ bên mình, bất quá cũng coi như có chút ít còn hơn không a.

Xem phân thược trước, Phù Lạc lại tha thứ Long hiên để rất nhiều.

Cuối cùng trong lúc miên man suy nghĩ mà ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại Long hiên để đã sớm vào triều, mỗi lần hắc dậy luôn khinh thủ khinh cước, chưa từng làm Phù Lạc tỉnh giấc lần nào.

Khi chải đầu phát hiện trên cổ chính mình cư nhiên có hôn ngân hồng nhạt, một trận đỏ mặt, mà chính mình cư nhiên không biết hắc làm khi nào.

Trở lại Thụy thực cung không lâu, Vạn Toàn liền đưa kim qua tử đến, không thể tưởng được Long hiên để trăm việc còn nhớ đến chuyện này, mang theo còn có được liệu quý báu, làm cho Phù Lạc hảo hảo bảo trọng thân mình.

Tiếp theo hạ nhân của Dự vương phủ cũng đưa tới tạ lễ chủ tử, đối Phù Lạc mà nói đều là mấy thứ trông thì tốt nhưng chẳng dùng vào được việc gì hết, còn không tốt bằng kim qua tử.

Nhìn chủ điện rộng tuếch, Phù Lạc một trận lòng chua xót. Nữ tử thanh nhã tú lệ như vậy, nghĩ đến nữ tử cùng thể vô tranh, cuối cùng vẫn là bị hậu cung này hại, cư nhiên làm ra cái chuyện giết người.

Phù Lạc sợ hãi nếu còn ở trong cung, chính mình cũng sẽ có một ngày bị biến thành 1 nữ tử như vậy.

Rất nhanh, rất nhanh phải ra được ngoài.

Phù Lạc đối chính mình làm cái thủ thế cổ lên.

Thời điểm mùa xuân sắp đến, trong cung truyền đến tin Hoàng Thượng muốn cải trang đi tuần. Phù Lạc cao hứng bính lên, cuối cùng cũng đến cái ngày này. Theo lệ sau khi Long hiên để đăng cơ, cách mỗi một năm hắc sẽ cải trang đi tuần một lần, đây vẫn là cơ hội của Phù Lạc chờ đợi suốt 1 năm qua.

Tháng này thị tẩm cũng không thể qua loa.

20. Chương 20: Tỉnh Quân Tái Nhiễm

“Cái này đơn giản quá.”

“Cái này tầm thường quá.”

“Cái này, nhìn chẳng tốt chút nào.”

Phù Lạc tâm tình buồn bực nhìn tới đám xiêm y mà Lâm Ảnh đem tới. Lần đầu tiên tâm nàng bất định, không biết nên mặc cái gì để đến gặp hắn, nên dùng thái độ nào thì hơn đây? Thật sự rất phiền, con người một khi càng ham muốn càng đánh mất cái tâm của mình đi.

“Tiểu chủ, ta cảm thấy mấy thứ này rất được, tiểu chủ mặc cái nào cũng đẹp.”

Phù Lạc vỗ vỗ vào cái má lúm đồng tiền của Lâm Ảnh, “... này cũng xuyên qua, không có cái mới tiên cảm.”

Phù Lạc tự nhận mình là một người yêu cái mới, lấy mình thôi nhân, đương nhiên, cảm thấy Long Hiên đối với ngàn hoa trong hậu cung đã ngán sắc ngán vị của họ rồi.

Buổi tối như thế nào câu dẫn Long Hiên để, dù sao hắn đã lâu cũng không có chạm vào mình rồi! Nhớ lại cái cảm giác mất hồn phê cốt ấy, Phù Lạc liền đỏ mặt, nàng thầm nghĩ, sau này cũng sẽ nhớ Long Hiên để “kĩ thuật”, thật là cảm thấy có chút luyến tiếc, một tháng chỉ có một lần, khó lòng làm người ta khỏi phải tương tư (đoạn này ta bừa toàn tập nha t/y)

Lại một đêm Long Hiên để vững như Thái Sơn ngồi xem tấu chương, Phù Lạc ngồi ngáp, trấn áp tinh thần, nhất định phải đợi tới khi Long Hiên đi ngủ. Thân là một nam nhân nên thực hiện nghĩa vụ của họ đi a~ (trời trời... = “”“”“”)

Rốt cục, rốt cục, hắn cũng dời đôi chân tới bên giường rồi!

Phù Lạc một thân hồng nhạt dài chấm đất, vội vàng đi theo “Nô tì hậu hạ Hoàng Thượng thay y phục.”

Nhắc tới Long Hiên Đế đáng để nhớ tới một việc, đó là hắn tự mình cởi tự thân mặc vào, không giống với một số tiểu thuyết đã miêu tả về những vị hoàng đế.

Giả dụ như hiện tại Long Hiên để vì không muốn quấy rầy Phù Lạc nghỉ ngơi, nên không gọi Vạn Toàn vào hầu hạ đi.

“Vì sao còn chưa ngủ?” Long Hiên để tàn khốc hỏi, còn Phù Lạc lại nghe giống như tiếng hắn đang nuốt nước miếng, tầm mắt của hắn dõi theo nơi pháp phồng của nàng.

Phù Lạc từ từ cởi bỏ quần áo của Long Hiên để, ngón tay giống như vô lực lướt qua bờ ngực, bụng, tiếp đến tiết khố của hắn. Long Hiên để tay ôm đồm nắm lấy bàn tay không an phận của nàng, tựa như lệnh ‘tự ta làm’.

Tiếp đến khi, thân bạch ngọc của Long Hiên Đế tiến tới vùi nước nổi trên mặt nước ở giữa Đế Hoa trì, Phù Lạc cũng từ từ bước xuống. (trời trời..... = “”“”“” Ta ta.....)

“Nô tì hầu hạ người tắm rửa.”

Nàng từ từ bước xuống, đôi chân nhẵn trơn bóng được giấu dưới lớp vải dài lộ ra, Phù Lạc nhìn thấy đôi mông trung của hắn từ từ biến sắc. Khóe miệng chợt đẩy lên một tia mỉm cười, như thử nghiệm, nàng lại tiến tới gần đại hôi lang.

Bước trên bậc thang, đôi mắt Long Hiên Đế, Phù Lạc tự tay cởi bỏ thắt lưng, nhẹ nhàng thoát ra, cùng lúc Long Hiên vừa hít chút khí lạnh vào.

Phù Lạc cái gì cũng đều không mặc??

Sai.

Bên trong còn có cái bikini tự chế màu trắng gấm, áo tắm nơi này cũng không như ở thời hiện đại, tuy rằng không bằng nhưng bắt chước rất giống.

Mặc bikini là để cho thị giác của Long Hiên Đế hẳn được hưởng thụ, kỳ thật không phải càng hoa mỹ mới có thể hưởng thụ được. Thứ trắng nõn giấu phía sau bạch đoạn run rẩy, nơi thần bí tại tiết khổ phi thường phần khích

Phù Lạc tao nhã tiêu sái đi xuống. Nàng bước xuống, tiến về phía sau Long Hiên Đế cầm lấy nhuyễn xoát nhẹ nhàng chà cánh tay, ngực, đùi ~~

“Đủ rồi.” Long Hiên Đế bốc hỏa đoạt lấy nhuyễn xoát, một tay ôm lấy eo của nàng, tiếp đến lại dùng răng nanh cắn mở dây áo ra, quả nhiên là cao thủ a.

Phù lạc than nhẹ thỏa mãn hưởng thụ sự tra tấn ngọt ngào kiêm trừng phạt của hắn.

“Hoàng Thượng.”

“Hiên Áo.” Long Hiên Đế sửa lại.

Hắn hữu lực ôm lấy Phù Lạc tiến tới giường “Tiểu yêu tinh, đây chính là người tự tìm.”

Nhiệt tình hôn môi khiến cho hô hấp của hắn càng ngày càng cuồng dã, càng lúc càng dồn dập. Phù Lạc nhanh nhẹn bắt lấy hắn, đưa tới nơi ướt át của mình, tưởng rằng hắn sẽ chiếm lấy mình, kết quả~

Kết quả Long Hiên Đế thét lớn một tiếng, đột nhiên đứng dậy, mặc áo choàng đi ra ngoài, nguyên đêm không về! (phúc đất cho ta la tới đây là kết thúc m - - m)

Ngày hôm sau mới biết, đêm qua hắn đến chỗ của Ngọc phi.

“Chẳng lẽ ta có bệnh truyền nhiễm?” Phù Lạc buồn bực đoán. Bằng không, hắn như thế nào nay tại thời điểm ấy còn có thể dừng? Đã vậy sau đó còn đi tìm nữ nhân khác! Thật sự là khả sĩ bất khả nhục mà....

Phù Lạc mang theo chanh hương pha mật trà do chính mình kinh tâm điều chế, tiếp cận ven hồ Nghi Thủy các, nhẹ nhàng nâng niu đóa hoa thủy tiên trên tay, mọi thứ chỉ vì chờ đợi long đế đến.

Làm Ảnh trước đã hỏi thăm kĩ, Hoàng Thượng sẽ tới Thiên Hân điện để tiếp đón sứ giả ngoại bang.

Quả nhiên, hắn đến rồi! Phù Lạc cũng không biết từ khi nào đã nhận ra tiếng bước chân của hắn rồi, đại khái là vì biết người biết ta làm công khóa đi.

“Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.”

“Ừm, tiếp tục đạn.”

Phù Lạc ngoan ngoãn tọa hội cầm tiền, long Hiên Đế tà tựa lưng, nhắm hai mắt, chau mày, thỉnh thoảng lấy tay xoa xoa trán.

Phù Lạc háo sắc nhìn Long Hiên Đế, nàng chưa từng thấy qua dáng vẻ mệt mỏi này của hắn. Kỳ thật, soái ca vẫn là soái ca a, dù mệt mỏi vẫn hấp dẫn, làm người điên loạn. Với khí phách ngày thường không ai bì nổi, nay lại cũng lộ ra vẻ mặt này.

Trôi qua một lúc, Phù Lạc nhẹ nhàng tiêu sái tiến đến sau lưng hắn, hai tay nhẹ nhàng ấn thái dương hắn, may mắn vì đã từng học qua lớp trung y xoa bóp, cho nên mỗi chỗ trên đầu Long Hiên Đế đều được nàng làm cho dễ chịu hơn.

Sau một hồi, Long Hiên Đế chậm rãi mở phượng mắt ra “Lạc nhi, từ khi nào đã học được thứ này?”

Phù Lạc kinh ngạc với danh từ xưng hô, từ khi nào hai người đã trở nên thân thiết?

“Hoàng Thượng thích không?”

“Ừm.” Phù Lạc hít sâu một hơi, tình cảnh này thật giống đang hầu hạ chủ tử, được y mở lời khen ngợi.

Phù Lạc bưng lên đặc chế chanh hương pha mật trà, Long Hiên Đế nhấp một ngụm, lược nhú “Trẫm thích uống khổ trà.”

Không nhìn được hóa, Phù Lạc nghĩ đến chính mình trong lòng muốn, kết quả cũng là lảm bảm.

“Người nói cái gì?” Long Hiên Đế hí mắt, áp sát tới mặt tới gần nàng.

“Nô tì cái gì cũng chưa nói?”

“Chẳng lẽ là trẫm ù tai?” Long Hiên Đế ngữ khí khẳng định mình không sai, Phù Lạc mới là người sai..

“Nô tì nói vẫn là Hoàng Thượng thưởng thức cao.”

“Kỳ thật trà này cũng có cái ngon, nhưng trẫm vốn không thích đồ ngọt.” Long Hiên Đế trên mặt hiện ra một tia xấu hổ.

Phù Lạc lại ở lưng tìm kiếm huyết vị, làm cho hần cực kì thoải mái.

“Hoàng Thượng lại đi tuần sao?” Không có trả lời.

“Đi tuần cũng tốt! Có thể quan sát quốc thổ do chính mình cai trị, như thế mới không bị xâm lăng (convert là: mới sẽ không bị mờ ám (câu này hiểu nôm na, hok chắc=)), Hoàng Thượng thật anh minh a. Người xưa nói, đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường, nô tì thuở nhỏ sinh trưởng ở thâm cung, cũng muốn xem thế giới bên ngoài rốt cục là như thế nào?” Vẫn là không trả lời.

“Hoàng Thượng xuất hành, chẳng lẽ không muốn tìm một vị tri kỷ theo hầu hạ hay sao? Đến lúc Hoàng Thượng mỗi mệt, ai cùng người giải khuây?” Như vậy ám chỉ đã rõ ràng rồi? Vẫn là không có trả lời.

Kết quả Phù Lạc luyện thuyết, cái gì muốn nhìn một chút thế giới bên ngoài, nghe nói có một tộc tập tục đi ô vuông, lại còn có châu điều chương, lại còn có nữ tử ca múa, lại kì sơn biển mây phật quang, vân vân.... Nàng nói đến môi khô lưỡi ráo, chân rút gân, hần vẫn là không có phản ứng.

Ngay tại Phù Lạc nghĩ đến việc Long Hiên Đế có phải hay không nên chết đi, hần rốt cục mở mắt “Lạc nhi muốn theo trẫm đi tuần?”

Phù Lạc đầu như ngã lộn nhào. “Được rồi, đừng đem cổ chặt đứt.” Long Hiên Đế trong thanh âm có chút ý cười.

“Hoàng Thượng?”

“Trẫm quyết định ở cung tiến hành so tài nghệ, người thắng sẽ cùng trẫm rời cung, ta cai quản hoàng triều Linh Nhân Kiệt, các nơi đều là kỳ nhân dị sĩ, trẫm mang người ra ngoài tuyệt không thể làm trẫm mất mặt”

Phù Lạc tâm nhất thời trầm xuống, Long Hiên Đế cũng thật cây độc, là ghét bỏ chính mình không tài, không sắc sẽ bị bề mặt sao?

Mặc kệ như thế nào, cũng không thể nhận thua. Nếu thật không được cũng chỉ có thể lấy trộm tuyệt kĩ của các đại tài tử giai nhân mà thôi.

Hoàng Thượng muốn thông qua cuộc thi này chọn ra vị cung phi đi cùng. Ở phía sau cung biến thành cơn sóng nhỏ, Tĩnh phi cùng Vũ Chiêu Nghi đều có mang, Lan Hiên phi cai quản hậu cung tuyệt nhiên không thể xuất cung, cho nên lần lựa chọn này tiến hành ở dưới cấp phi tần. Không thể không nói Viêm Hạ hậu cung thật sự là suy tàn, phi tần chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bất quá làm cho người ta ghé mắt chính là, hai vị trị quốc: Hoàng Thượng cùng Dự vương phi.

Đề mục này là do Vương phi đề ra, vịnh mai, thể phú không hiện.

Các cung phi trải qua ba nén nhang liền viết xong, giao cho nội giám sao chép, sau đó lại đưa đến cho Dự vương phi, xét tuyển công bằng.

Trước nhất là Yếu tần giao nộp lên, vẻ mặt nhất trí muốn được công nhận.

Phù lạc trái lo phải nghĩ, vẫn là cảm thấy vịnh mai ý cảnh tối thâm sâu.

Mọi người trẫm mặc khẩn trương chờ đợi Hoàng Thượng cùng Dự vương phi chấm duyệt. Hiên phi, Tĩnh phi, Vũ Chiêu Nghi đứng một bên, biểu tình cực thoải mái nhưng lòng thì sợ hãi tựa như sóng to ngoài khơi.

Lần này có thể cùng xuất cung, còn có thể hưởng sung vài tháng, vạn nhất có mang long thai, địa vị của tương lai sẽ bị thay đổi. Mỗi ngày mong ngóng Hoàng Thượng, mong một ngày nao đó bay lên cây cao biến thành phượng hoàng. Có thể nói cơ hội này ngàn người mong mỏi, nhìn ánh mắt Tĩnh phi cùng Vũ Chiêu

Nghi tiếc nuôi vì có sao lại mang thai vào lúc này mà trước kia Hoàng Thượng đi tuần có dẫn theo phi tần đâu, nay lại thay đổi chủ kiến a?

Bên trong, Long Hiên Đế cùng Dự vương phi ánh mắt đều tập trung ở văn kiện của Phù Lạc về đề mục ‘vĩnh mai’.

“Mật Tuyết quả nhiên cùng trẫm có cùng ý nghĩ.” Long Hiên Đế đôi môi khẽ cong lên.

“Cái này, ý từ rất đặc biệt, khí thế hiên ngang, thật không ngờ... trong cung còn có loại nữ nhi như thế. Quả thật làm cho Mật Tuyết ta cam bại hạ phong.”

Long Hiên Đế cười nhưng không nói.

Cuối cùng nội thị thái giám dùng âm thanh tế khí trước mặt mọi người tuyên bố ‘vĩnh mai’. Phù Lạc nghe được quả là muốn giết người, thật sự là vũ nhục a.

Mưa gió đưa xuân về, tuyết bay hoa đón xuân đến.

Đã là vách núi đen trăm trượng băng, do có hoa chi tiếu.

Tiểu cũng không tranh xuân, liền đem xuân báo lại. Đợi cho sơn hoa rực rỡ khi, nàng ở tùng trung cười.

(la thơ)

Phía dưới một mảnh yên tĩnh, Tĩnh phi yên lặng nhớ kỹ bài thơ này, ánh mắt luôn luôn lộ rõ tự tin nay cũng dịu xuống mà khâm phục.

“Này căn bản là nghe không ra là ở vĩnh mai.” Một giọng nữ lớn tiếng đánh vỡ sự yên tĩnh.

“Vân Tường!” Dự vương phi lên tiếng, cái biểu muội này thật làm mắt mắt của ta mà. Nàng quay đầu nhìn Long Hiên Đế, hấn vẻ mặt không thèm để ý, ánh mắt không mang theo nhạo báng. Bất quá cái ánh mắt kia chưa từng xoay chuyển, luôn mong lung, mong lung đến độ không thể biết được tâm lý của hắn.

Thế nhân đều nói: Long Hiên Đế là một kẻ cuồng dại, hậu vị không huyền chỉ vì chính mình, ai có thể được đây ~ thở dài.

Thụy Thực cung.

Phù Lạc vui vẻ thu dọn hành lý. Tự do, rốt cục có thể tự do rồi.

Trong lúc đi dạo lại nhìn thấy một mà không nên nhìn thấy, mở to hai mắt.

“Bích Ngô.”

“Nô tỳ tham kiến tiểu chủ.”

“Bích Ngô, người như thế nào lại ở đây?”

“Tiểu chủ rời khỏi cung, cho nên Vạn tổng quản lệnh nô tỳ đến hầu hạ người.”

Phù Lạc được biết, phía Hoàng Thượng cũng chỉ dẫn theo vạn công công cùng một tên thị vệ, chính mình cũng chỉ có thể mang một gã nha đầu đi theo, Vạn Toàn phái bích ngô đến, như vậy Làm Ảnh sẽ không được đi.

Mắt thấy Làm Ảnh ngưng ngưng cười, gương mặt thâm đạm. Nhìn lại Bích Ngô, Phù Lạc ngoại trừ Làm Ảnh ra, những người khác không thể tin được, huống hồ lần này dính tới việc bỏ trốn nữa.

Vì vậy, bắt buộc dĩ Phù Lạc đành phải đến gặp Vạn Toàn một chuyến.

“Vạn công công, ta có thể hay không mang Làm Ảnh theo không, không cần sai Bích Ngô đến hầu hạ ta, này không hay cho lắm.”

“Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng, lệnh cho Bích Ngô đến hầu hạ nương nương.”

Phù Lạc ngạc nhiên, là Hoàng Thượng lệnh sao?

“Vạn công công, cầu người giúp ta thông truyền một chút, ta muốn gặp Hoàng Thượng.”

“Tiểu chủ thỉnh chờ.” Chốc lát sau, hấn liền đi ra “Hoàng Thượng thỉnh tiểu chủ đi vào.”

Phù Lạc ngạc nhiên, vì sao lại dễ dàng đến thế. Trước đó còn nghĩ sẽ phải khóc nháo đòi thất cổ mới được triệu kiến y, nàng thật không ngờ đến Long Hiên Đế lại có thể dễ dàng đáp ứng như vậy.

.

Như vậy thuận lợi, thật sự là không lành a.

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

“Chuyện gì?”

” Làm Ảnh đã quen hầu hạ thần, lần này có thể hay không mang Làm Ảnh theo?”

“Nói như vậy Bích Ngô không thể phải là người của người, như vậy, chẳng khác nào nuôi dưỡng vô ích lãng phí lương thực?” Sau đó, hấn cao giọng nói: “Vạn toàn, đem Bích Ngô chém ngay tại chỗ.”

Cái loại lãnh khốc thanh âm này hù chết Phù Lạc “Không phải, Hoàng Thượng, không phải, Bích Ngô nàng ta tốt lắm.”

“Hừm, thế vì sao không cho Bích Ngô hầu hạ?”

“Bởi vì thần đã quen được Làm Ảnh hầu hạ.”

“Thói quen cũng là có thể thay đổi. Đã không cho theo Bích Ngô hầu hạ, vậy người cũng đừng đi, ở lại trong cung để Làm Ảnh hầu hạ đi.” Long Hiên Đế lạnh lùng nói, lại quay đầu chú tâm xem tấu chương.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ~” Phù Lạc than dài âm cuối bắt đầu làm nũng, chiêu này không xài ắt không còn chiêu nào nữa.

Long Hiên Đế không có phản ứng.

Phù Lạc đi ra phía trước, kéo tay áo của Long Hiên Đế “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ~”

Long Hiên Đế không kiên nhẫn hất tay nàng ra.

Phù Lạc hai tròng mắt rưng rưng không giọt, ánh mắt trĩu mến, đập nôi chìm thuyền ôm lấy tay phải của Long Hiên Đế, “Hiên Áo, Hiên Áo ~”

Lúc này đây hấn rốt cục có phản ứng, quay đầu nhìn Phù Lạc, “Thật sự muốn cho Làm Ảnh hầu hạ?”

“Ừm.” Phù Lạc đại lực gật đầu, sợ hấn nhìn không thấy nàng gật đầu.

“Kia, cho trẫm xướng thủ khúc đi, xướng trẫm có thể lo lắng một chút.”

Trên trán Phù Lạc xuất hiện ba hắc tuyến, làm khó dễ, căn bản chính là làm khó dễ.

Phù Lạc nghĩ nghĩ, sau lại chọn thủ ca. Bài này nàng tối quen thuộc, thích nhất thủ ca, từng ảo ca lý trên lưng(ca lý trên lưng có thể nào là ca sĩ hok nàng?), bỏ qua việc chẳng hiểu vì sao lúc này lại nhớ tới thủ ca a.

Dùng gương mặt tựa bắc cực đấy biển, ánh mắt lóe ra tinh quang đối diện với Long Hiên Đế, sau lại nhẹ nhàng ngâm xướng:

Hấn không thương ta

Khiên thủ thời điểm rất lạnh lùng

Ôm thời điểm không đủ tới gần

Hấn không thương ta

Nói chuyện thời điểm không tiếp thu thực

Trầm mặc thời điểm lại rất dụng tâm

Ta biết

Hắn không thương ta
 Hắn ánh mắt nói ra hắn tâm
 Ta xem thấu hắn tâm còn có người khác lưu lại bóng dáng
 Hắn nhớ lại rõ ràng không đủ sạch sẽ
 Ta nhìn thấy hắn tâm diễn tất cả đều là hắn cùng của nàng điện ảnh
 Cứ việc như thế hắn vẫn là thắng đi rồi của ta tâm hắn không thương ta (là 1 bài hát hok nhất thiết phải dịch)
 Trong bài có câu “Hắn không thương ta”, là thứ chính mình đang nghĩ sao?
 Long Hiên Đế tập trung nhìn Phù Lạc “Tự cho mình là thông minh. ”
 Phù Lạc không hiểu hắn nói gì, là nói mình rất biết dụng kế sao?
 “Này thủ ca dễ nghe, nhưng trẫm không thích.”
 Phù Lạc ai oán nhìn vị chủ khó chiều, đầu tiếp tục nghĩ tiếp, đến điểm nịnh nọt hội có thể đi!
 Cho dù là nhẹ nhàng hô hấp tâm vẫn là cảm giác đau
 Không có của người trong cuộc sống ta trở nên hảo yếu ớt
 Nhẹ nhàng nhất bính
 Giống nhau sẽ bay đi
 Túi tiền lý hai tay từng bị người ôn nhu nắm chặt
 Che kín tưởng niệm không khí nên như thế nào đi thoát khỏi
 Thiên bụi hảo tịch mịch
 Khoái hoạt bị thương bị người tả hữu
 Nói một ngàn lần ta yêu người cũng không đủ
 Cứ như vậy không lòng tham ngạo mạn chậm tiêu sái
 Chỉ cần có người cùng ta
 Tái khổ ta có thể thừa nhận
 Nói một ngàn lần ta yêu người cũng đều còn chưa đủ
 Có một ngày ta cuối cùng hội thấy hạnh phúc thái hồng
 Tin tưởng người cấp hứa hẹn
 Ta chờ hậu (lại là nhạc)
 Long Thiên Đế tinh quang trong mắt bắn ra, phát yêu dị màu tím, nhện ko được mỉm cười làm cho Phù Lạc oán hận ” còn chưa đủ”
 Phù lạc đại khái hiểu được ý tứ của hắn, nam nhân ham hư vinh, vốn là muốn cho nữ nhân phủ phục quỳ dưới chân hắn, cầu xin thương xót.
 Rơi lệ mắt lưu lại cuồng đại bạn lữ
 Của ta nói nguyện quân tâm ghi nhớ
 Nhược quân gặp nạn nan nan tự cứu
 Ta nguyện tử sinh cũng cùng với
 Nhược phải chết nguyện song song chết đi

Nói không hết là ta tình

Ta chỉ phán có thể phục đoàn tụ

Cám tạ ta yêu yêu nghìn trượng

Nhược phải chết nguyện song song chết đi

Dùng tiếng Việt mà hát, cũng không biết hần nghe được, sau đó Long Hiên Đế kéo Phù Lạc lại, “Nhớ kỹ của người ca.”

Hần nghe hiểu được?

” Dem Bích Ngô, Làm Ảnh cùng đi đi.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Phù Lạc đang muốn cáo lui lại bị hần giữ chặt “Như vậy đã muốn đi sao?”

21. Chương 21: Ngọc Thực Sử Đoàn

Phù Lạc còn không có kịp trả lời thì đã bị hần áp đảo ở tại long tòa.

Đôi môi lạnh lẽo trần trọc mút vào đôi môi phần hồng của Phù Lạc, bá đạo khiêu mở hàm răng Phù Lạc, đầu lưỡi ở khoang miệng của nàng tùy ý tuần tra tới lui. Ngón tay xấu tính xoa bóp nơi ngực nàng, cách lớp vải dệt mà thô lỗ chà đạp. Tay kia thâm nhập vào bên trong tiết khổ bên dưới, nhẹ nhàng vuốt ve khiêu khích nơi riêng tư kia. Phù Lạc cũng không dự đoán được đêm nay Long hiên đế lại tràn ngập lửa nóng như vậy.

Thật là “hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sấp liễu liễu thành ẩm”. (Tức là “cố ý chăm hoa hoa chẳng nở, vô tình tưới liễu liễu xanh um” ý chỉ việc cố tình dốc hết tâm sức lại không có kết quả, còn việc chỉ vô tình lại có thành tựu)

Hần xỉ cần khai vạt áo Phù Lạc, tay trái thâm nhập vào vuốt ve da thịt như ngọc rồi cầm lấy nụ hoa anh hồng kia. (ặc ặc *đỏ mặt* nha)

“Hoàng Thượng.” Phù Lạc kinh hô.

“Kêu trầm tên, trầm thích người kêu tên trầm.” Long hiên đế giọng trầm thấp khàn khàn nói, để trừng phạt cảnh cáo hần còn tăng thêm chút lực.

“Áo, Áo, ta không được, không được ~” Phù Lạc âm thầm khinh bỉ chính mình, thật không ngờ mãnh liệt tới như thế, đại khái là vì ở Côn dụ điện, là nơi làm công vụ của Hoàng Thượng, ở trên long tòa, đặc biệt kích thích đi.

“Nhanh như vậy ~” Long hiên đế đùa giỡn tươi cười làm cho Phù Lạc người nóng như lửa đốt, không thể tự chủ, nơi mềm mại đáng yêu xuất ra dịch thủy.

Long hiên đế ôm lấy Phù Lạc, đi nhanh hướng vào phía trong thất, đó là nơi hần ngày thường vẫn nghỉ ngơi.

Hai người lần nhập long tháp, Long hiên đế buông rèm xuống, “Vạn Toàn, mau triệu Giang Thái y đến đây.”

Bên ngoài có người thấp giọng dạ vâng.

Phù Lạc không biết vì sao hần lại triệu Thái y, chẳng lẽ là vì muốn tráng dương được? Phù Lạc nghi hoặc lo lắng nhìn Long hiên đế đáng thương, mà Long hiên đế sắc mặt biến thành màu đen, “Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Công việc kế tiếp là Long hiên đế không biết lấy từ chỗ nào ra 2 đoạn dây lụa, đem cánh tay Phù Lạc tàn nhẫn bài khai, cột vào hai trụ giường hai bên.

Phù Lạc đồng tử kịch liệt co rút lại, “Người, người muốn làm gì?” Chẳng lẽ, chẳng lẽ SM trong truyền thuyết sẽ xuất hiện?

Long hiên để cười tà ác, cúi người ở trên thân thể Phù Lạc kinh khởi một trận rồi một trận. Hắn dọc theo cánh tay Phù Lạc rồi xuống bên sườn nhẹ nhàng hôn xuống, ở chỗ nách nơi có da thịt nhẵn nhụi nhất không ngừng mút mát xỉ cắn, nay Phù Lạc mới biết được chỗ này nguyên lai cũng là điểm nhạy cảm của mình a.

“Như thế nào, thật sự là cái tiểu yêu tinh.” Tay phải Long hiên để từ nơi *** của Phù Lạc xuất ra, đưa tới bên miệng, nhẹ nhàng liếm láp, “Hương vị ngọt ngào như thế.”

Phù Lạc cảm giác chính mình cũng ngắt đi mất thôi, khẳng định là nam nhân thù dai này đang báo thù mà. May mắn sao Vạn Toàn vào báo, Giang Thái y đã đến.

Phù Lạc một trận xả hơi, ánh mắt Long hiên để chuyển thành màu đỏ như máu, “Cho hắn lăn vào đây.” Cực kỳ thô bạo.

Long hiên để cởi bỏ dây buộc tay trái Phù Lạc, đưa tay nâng thò ra ngoài rèm trướng.

Từ bên trong cất tiếng “Giang Thái y, Phù lúa nữ thân mình khá tốt.”

Giang Thái y khấn trương một bên sát hãn, một bên bắt mạch, một bên nói, “Tiểu chủ thân mình đã tốt, điều dưỡng thêm chút thời gian nữa thì không có gì đáng ngại.” Mà nội tâm Giang Thái y lại quay cuồng lợi hại, trước kia bắt mạch, tiểu chủ bệnh tình hung mãnh, không có khả năng phục hồi như cũ, vì sao nay lại khôi phục rất khá? Đáng tiếc hắn không dám nói.

“Chuyện kia, việc thị tẩm thì sao?”

Bên trong trướng Phù Lạc nhất thời đỏ bừng mặt, như thế nào có thể trước mặt Thái y hỏi như vậy.

“Tiểu chủ thân mình đã an, thị tẩm không có trở ngại.”

“Lui ra đi, Vạn Toàn, thưởng.”

Giang Thái y nhanh chóng lui ra sau, Phù Lạc tay trái lại bị trói lên.

“Người tra tấn trầm lâu như vậy, thời điểm này nên hoàn lại.” Long hiên để tà mị nói.

Phù Lạc tổng cảm thấy hắn hôm nay là đầy tà khí, cuồng mị đẹp mắt như thế, làm cho người ta không say mê cũng thật khó.

“Còn muốn, còn muốn ~~” Phù Lạc cuồng dã mị hoặc kêu.

“Van cầu người, van cầu người ~~” Phù Lạc thấp giọng khóc nức nở.

“Cứu mạng a, cứu mạng a ~~” Phù Lạc lắc đầu kêu to.

“Hiên Áo, Hoàng Thượng, chủ tử, thần a, tha ta đi.” Phù Lạc sức cùng lực kiệt dùng hết khí lực còn lại rống ra.

Ba ngày, ước chừng ba ngày không xuống giường nổi, ngay cả cơm đều là Lâm Ảnh một ngụm một ngụm bón.

“Tiểu chủ, kỳ thật người không cần vì Lâm Ảnh như vậy, Lâm Ảnh không thể hầu hạ tiểu chủ, còn có Bích Ngô tỷ tỷ a, nàng cái gì so với Lâm Ảnh đều làm tốt hơn, tiểu chủ tội gì ~~” nói đi lại khóc nức nở đứng lên, “Hoàng Thượng thật nhẫn tâm, cứ nhiên tra tấn tiểu chủ như thế, toàn thân đều là máu tụ thâm tím.”

Phù Lạc như thế nào không biết xấu hổ giải thích chuyện Bích Ngô ấy, bất quá lúc đó Long hiên để cũng quá dã man, thẳng tay làm cho xương sống cùng thắt lưng Phù Lạc đau đớn, chân rút gân, nghĩ khéo đến tử cung chắc cũng bị xuyên phá a. (sợ anh này có đi *khóc khóc*)

“Tiểu chủ, đây là cao tuyết ngọc phù dung Hoàng Thượng ngự ban cho, cho nô tỳ bôi cho tiểu chủ đi a.” Bích Ngô tiến vào nói.

Phù Lạc xoay người để cho nàng ở sau lưng bôi thuốc, thuốc lạnh lẽo như băng vừa chạm đến, đau đớn giảm bớt không ít, thêm vào sự kiên trì của bản thân thì thuốc này quả nhiên thần kỳ, không đến mấy ngày tất cả vết máu tụ liền thật sự phai nhạt.

Nàng, nào biết đâu rằng đây là thuốc mỡ chuyên dụng của Hoàng Thượng Viêm hạ hoàng triều, có thiên kim cũng không mua nổi, bất quá trong cung cũng chỉ có trữ hai hộp mà thôi.

Đã nhiều ngày bình tĩnh quá mà hạnh phúc, bởi vì khát khao tương lai mà hạnh phúc, làm sao dự đoán được tai họa lại tiềm tàng đâu?

“Tiểu chủ, Ngô công công bên lãnh cung kia xin cầu kiến.”

Phù Lạc một chút nhớ tới mẹ con Uyển phi, bởi vì rơi xuống nước thật lâu cũng chưa thăm được các nàng, lần trước nhờ vả hẳn coi chừng hai mẹ con, Ngô công công trẻ như vậy còn tìm đến chính mình, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Phù Lạc đứng dậy chạy nhanh ra, không kịp chờ Ngô công công vào cửa tham kiến.

“Công công xảy ra chuyện gì sao?”

“Hồi tiểu chủ, Uyển phi cùng cái kia tiểu cô nương không thấy đâu.”

“Người nói cái gì, tại sao lại không ở đó?” Phù Lạc lo lắng lớn tiếng nói.

“Là nô tài sơ sót, tiểu chủ, hiện tại làm sao bây giờ, người trong lãnh cung tự mình đi ra ngoài đều là tội chết a.”

Phù Lạc hít sâu một hơi, “Công công vất vả, Làm Ảnh, thưởng, công công đi về trước đi.”

Phù Lạc tinh tế tự hỏi một chút, chẳng lẽ, Uyển phi phải đi tìm Trang Du sao? Vẫn là Trang Du mang Uyển phi đi a?

Phù Lạc lưu lại Làm Ảnh, một mình đi tìm Trang Du.

Phù Lạc ở nơi ở của nhạc sĩ không có tìm được Trang Du, liền hướng rừng trúc tía đi đến, hẳn quả nhiên ở nơi nào đó đánh đàn.

Phù Lạc lo lắng chạy tới, “Người có gặp Uyển phi tỷ tỷ không?”

Trang Du khấn trương đứng lên, khoa tay múa chân biểu đạt, không thấy nàng sao?

“Công công coi lãnh cung nói cũng không thấy Uyển phi cùng Tư Du, một mình ra khỏi lãnh cung là tội chết, chúng ta đi tìm xem sao.”

Phù Lạc túm tay Trang Du kéo chạy đi tìm.

Vừa mới đi ra khỏi rừng trúc tía lại thấy Long hiên đế cùng Tĩnh phi bên người.

Vẻ mặt của hắn như là lo lắng cùng nghiêm trọng, cuồng phong bão tuyết vù vù tới, ánh mắt đủ để đem nắm tay của Phù Lạc cùng Trang Du đông lạnh thành khối băng.

Phù Lạc chạy nhanh buông tay phải đang giữ chặt Trang Du ra, trong lòng đã biết, hết thấy đều là âm mưu, mà chính mình lại vì quan tâm mà rối loạn ngây thơ rơi vào cạm bẫy này.

“Trang sư phó, người như thế nào ~~ , lúa nữ muội muội, các người như thế nào có thể ~~” Tĩnh phi tuyệt mỹ sắc mặt tràn ngập kinh ngạc, thật không hổ là lấy Áo Tư Tập diễn viên hàng đầu làm hình mẫu nha.

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.” Phù Lạc cùng Trang Du xoát xoát quỳ xuống.

“Các người ~~” Long hiên đế trong ánh mắt nhanh chóng tụ tập cường đại lốc xoáy.

“Hoàng Thượng, trong đó nhất định có hiểu lầm, Phù lúa nữ người còn không mau hướng Hoàng Thượng giải thích.”

Phù Lạc một trận tự giễu, giải thích cái gì, giải thích Uyển phi mất tích sao, nàng hiện tại khẳng định là vẫn ở lãnh cung, giải thích Uyển phi cùng Trang Du có quan hệ sao? Như vậy không phải đem hai người nàng rơi vào con đường chết hay sao?

Long hiên để nhìn về phía Trang Du tuần tú tao nhã, nam tử trước mắt tuy rằng là nhạc sĩ, nhưng lại đều có một cỗ ngạo khí cùng thanh trác.

“Đem Phù lúa nữ mang về Kiền nguyên điện thẩm vấn, hần, tổng vào thiên lao chờ xử lý.” Long hiên để cũng không thèm nhìn tới Phù Lạc, xoay người bước đi.

Tĩnh phi bụng hơi gồ lên đi theo ở phía sau, trong lòng lại cao hứng vạn phần, nàng làm sao có thể làm cho Phù Lạc phải bước ra khỏi cung, nếu nàng làm thơ không có xuất chúng như vậy, có lẽ nàng còn có thể lo lắng buồn tha nàng ta, nhưng nàng lại là diệu nhân như vậy, như thế nào có thể tiếp tục ở lại trên thế giới này. Cơ sở ngầm được an bài ở trong cung đã sớm bấm báo chuyện Long hiên để ở Côn dụ điện sung hạnh Phù Lạc.

Côn dụ điện, là cấm địa của Hoàng Thượng, ngay cả chính mình cũng chưa có thể đi vào đó a.

Bất quá lần này ít nhiều cũng là mật báo của Lan hiên phi, nếu không phải cơ sở ngầm của nàng từng nhìn thấy Phù Lạc cùng Trang Du ở rừng trúc tía hện hồ, làm sao chính mình có thể nghĩ ra 1 chiêu như vậy a? Chuyện tình của Uyển phi cùng cái nhạc sĩ kia, đã được phụ thân 1 lần tra ra rõ ràng, Phù lúa nữ làm sao có khả năng đấu nổi với mình a.

22. Chương 22: Thuần Chúc Ấc Cảo

Kiền nguyên điện

Phù Lạc quỳ gối trước mặt Long hiên đế, Tĩnh phi ngồi ở một bên.

“Vạn Toàn, đem người đêm nay đi, trăm không bao giờ muốn nhìn thấy nữa.” Long hiên đế thanh âm xa xôi mà lạnh lùng giống như nói đến chuyện bình thường, làm cho người ta lông tơ dựng đứng.

“Vâng.”

“Tĩnh phi, trăm không hy vọng chuyện đêm nay truyền ra ngoài hay có bất cứ kẻ nào gièm pha.” Long hiên đế lạnh lùng nhìn Lăng Nhã Phong.

“Vâng”. Xem ra Tĩnh phi không biết là đánh giá cao Phù Lạc, vẫn là tự đánh giá cao chính nàng, Long hiên đế rõ ràng muốn áp chế chuyện này đi, hậu cung xảy ra cái loại chuyện hoàng đế cấp vợ ngoại tình tử này, tự nhiên không thể để cho những người khác biết, nếu không Hoàng Thượng sao còn khả năng nhìn mặt người khác.

“Người có thân tự đi về trước đi.”

“Nhưng là Hoàng Thượng ~” Lăng Nhã Phong lời còn chưa dứt, đã bị ánh mắt sắc bén của Long hiên đế đánh gãy, nàng phần nộ thối lui.

“Người không có gì muốn nói với trăm sao?”

“Phù Lạc không có.” Phù Lạc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đáy mắt lạnh như băng của hần.

“Trăm biết.”

Phù Lạc kinh ngạc.

Long hiên đế không khỏi hé một tia châm biếm. Lăng Nhã Phong muốn mượn tay trăm, còn giả vờ. Trễ như vậy còn kéo trăm đi dạo đêm, còn đi xa như vậy, lại trùng hợp gặp cái loại truyện này, muốn cho người khác tin tưởng thật sự là rất khó nha.

Bất quá cái tên Trang Du kia quả thật cũng thể coi là tuần tú lịch sự, cũng nghe qua cầm nghệ của hần, có thể nói là có 1 không 2 trong thiên hạ. Tài cầm của Tĩnh phi cũng là do hần dạy mà nên? Lúc này đây nàng cư nhiên báo đáp ân tình sư phụ bằng cách tính kế, quả nhiên là nữ nhân có tiền đồ, có một chút hợp khẩu vị của chính mình đi.

“Đi theo trầm.”

Phù Lạc ngoan ngoãn đi theo phía sau Long hiên đế, không dám nhiều lời, thời điểm đứng ở cửa thiên lao, lại lo sợ nghi hoặc.

Trang Du bị trói ở trên giá gỗ, còn chưa hành hình.

“Cầm lấy đao.” Long hiên đế ý bảo Phù Lạc cầm lấy cây đao đặt á giá bên cạnh.

Phù Lạc không dám nhiều lời, thời khắc đối mặt cùng cái vị quân vương này trăm ngàn lần không nên mắc lỗi, ai biết hần là thực tín hoặc là giả tín.

“Chặt tay trái của hần, trầm sẽ tha cho người.” Long hiên đế xoay người lạnh lùng nhìn Phù Lạc.

Bỏ qua cho ta, lại chưa nói bỏ qua cho Trang Du, vì sao muốn cho chính ta đi chặt tay hần a?

Dao trong tay Phù Lạc đánh rơi “đỉnh” một cái.

“Sao, luyến tiếc à?” Long hiên đế một tay bóp chặt cổ Phù Lạc, dùng sức 1 chút, Phù Lạc đau đến chảy nước mắt.

“Nô tì cùng Trang tiên sinh cái gì đều không có, thỉnh Hoàng Thượng minh giám.”

“Hừ.” Long hiên đế buông tay ra, “Phúc Yên.” Hần ý bảo thái giám đi theo bên người.

Chỉ thấy thái giám kia cầm lấy đao hướng tới tay trái Trang Du.

“Không được.” Phù Lạc chắn trước mặt Trang Du, chậm rãi quỳ xuống, “Hoàng Thượng, nô tì cùng Trang tiên sinh tuyệt không có cầu thả, tiên sinh cầm nghệ có một không hai trong thiên hạ, hơn nữa đã cầm điếu, Hoàng Thượng chém tay hần đi, tiên sinh sau này như thế nào ~~” Phù Lạc nước mắt không ngừng chảy xuống.

Long hiên đế sững sốt, không thể tưởng được Trang Du cư nhiên cầm điếu, theo hần được biết đệ nhất nhạc công trong thiên hạ này khi còn trẻ phong lưu phóng khoáng, như thế nào lại cầm điếu, chuyện sau khi trở thành sư phó của Lăng Nhã Phong, Lăng Nhã Phong, quả nhiên thú vị.

Phù Lạc tự nhiên là không biết chuyện này, Lăng Nhã Phong vì không cho Trang Du tiếp tục truyền thụ tài nghệ cho những người khác, liền đưa hần độc dược, nếu không phải có người cứu, chỉ sợ hai tay cũng không thể bảo vệ nổi.

“Người có biết hay không, người càng làm như vậy, trầm càng không thể buông tha hần.” Long hiên đế nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, hai tay bóp chặt cổ Phù Lạc, Phù Lạc nhất thời cảm thấy hít thở không thông, đầu óc choáng váng, không thể hô hấp, nghĩ đến chính mình sẽ đi như vậy, hần lại buông lỏng tay ra.

Trong lúc mông lung, Phù Lạc giống như thấy Vạn Toàn tiến vào, ở bên tai Long hiên đế nói thầm cái gì, chuyện về sau cũng không nhớ rõ.

Khi tỉnh lại, đã thấy nằm trên giường ở Kiền nguyên điện, Long hiên đế an vị ở bên giường.

“Trang tiên sinh hần ~~” Phù Lạc nhất thời nhớ tới lời nói của Long hiên đế, lại nuốt ngược vào sự quan tâm ấy.

“Người như thế nào không hỏi qua về Uyển phi?” Long hiên đế không khỏi hé một ý cười đầy lạnh khốc.

“Người đem bọn họ làm gì vậy?”

“Người nói xem? Trầm nên xử trí bọn họ như thế nào?”

“Hoàng Thượng, Uyển phi tỷ tỷ đối Hoàng Thượng tuyệt không hề phản bội, nàng cùng Trang tiên sinh đã từng quen biết trước khi vào cung.” Phù Lạc vội vàng giải thích.

“Người nói như vậy, trăm nên thành toàn bọn họ sao?”

Phù Lạc đương nhiên có thể lý giải giống Long hiên để loại này thiên chi kiêu tử cảm giác, cho dù chính mình khỉnh nhược tệ lý gì đó, cũng quyết không thể làm cho người khác nhúng chàm.

Phù Lạc không nói.

“Lí uyển thi tự nguyện cùng trăm tiến cung, nay lại sau lưng trăm cùng tình nhân cũ dây dưa, trăm nên buông tha cho bọn họ sao?”

“Bọn họ không hề như vậy, người không cần đem từng người làm cho dơ bẩn như vậy.” Phù Lạc kêu lên.

“Nha đầu ngốc, người làm sao biết được bọn họ có hẹn hò sau lưng hay không?”

“Người, sẽ không, sẽ không.” Phù Lạc không tin, Uyển phi dụ dàng như vậy hội làm ra cái chuyện như vậy, nhưng cho dù có là như vậy đi thì cũng làm sao, dù sao Hoàng Thượng cũng đã vứt bỏ Uyển phi, vì sao không thể để cho bọn họ hạnh phúc?

Long hiên để giống như xem thấu tâm tư Phù Lạc, “Vốn trăm cũng có thể buông tha bọn họ, nhưng là người, người không nên hàng đến đến rùng rợn.” Long hiên để nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra lời nói lạnh như băng.

Phù Lạc một thân rùng mình, hắc cái gì cũng đều biết.

“Tiếng đàn của hắc động tâm người sao?” Long hiên để gắt gao cầm cổ tay Phù Lạc.

“A.” Phù Lạc cảm thấy đau một trận, “Hoàng Thượng, người làm đau nô tì.”

“Người xứng đáng nhận nỗi đau này.” Long hiên để tức giận tăng vọt.

“Tư Du đâu, người đem Tư Du làm gì rồi?” Phù Lạc đột nhiên nhớ tới đứa trẻ vốn nên là công chúa.

“Người nói xem?”

“Nhưng nàng là nữ nhi của người a.” Phù Lạc khóc rống lên.

“Trăm, ta cũng chưa thêm tính tội đến nó. Tư du, người nói tên như vậy, còn chưa đủ trăm đối với nó như thế nào sao?”

Phù Lạc không nói gì, sợ hãi nhìn Long hiên để, sau một hồi lui dần về phía sau.

Long hiên để một phen kéo Phù Lạc qua, ngón cái nhẹ nhàng lau khô nước mắt Phù Lạc, ôn nhu mà trí mạng nói: “Nếu người khẳng tự mình chặt tay Trang Du, trăm sẽ không đem bọn họ xử trí.”

“Người, người, ~” Phù Lạc hồi lâu không chịu đựng được lại ngất đi.

Hắc, vốn là ác ma, rõ ràng là hắc tàn nhẫn khốc bạc, mà Phù Lạc lại tự mắc sai lầm, mà Phù Lạc biết rõ tâm tư của hắc, nhưng không cách nào không dám đến ấy nấy.

Sau khi Phù Lạc lại tỉnh lại, Long hiên để đã không thấy bóng dáng đâu, Bích Ngô nói: “Hoàng Thượng lệnh tiểu chủ bề môn tư quá.”

Phù Lạc một trận ai oán, đau lòng.

Không nghĩ tới chính mình vẫn là ích kỷ như vậy, cái thứ nhất nghĩ đến cư nhiên là chính mình xem ra là không thể ra cung, thứ hai mới nghĩ đến ba cái mạng người kia, đều là bởi vì chính mình mà chết.

Nếu không phải chính mình một lòng nghĩ chuyện ra cung, ở đó tỷ thí tài nghệ khoe khoang năng lực, Tĩnh phi sẽ không nhắm vào chính mình, như vậy Uyển phi tỷ tỷ cùng Tư Du cũng sẽ không bị liên lụy. Lại nghĩ đến Tư du, Phù Lạc lại cảm thấy Long hiên để tàn nhẫn lãnh khốc, hắc ngay cả nữ nhi của chính mình cũng không buông tha, chính mình còn có năng lực kì vọng điều gì chẳng, đứa nhỏ của chính mình, hắc không phải cũng không buông tha sao?

Đế vương, đế vương, quả thực so với lão hồ còn muốn tàn nhẫn hơn.

23. Chương 23

Mơ hồ ra cung

Bể môn tư quá bình thường giống như là ngồi tù, chẳng qua là nhà tù cao cấp mà thôi. Phù Lạc tâm buồn bực ở góc tường ngồi vẽ vời linh tinh.

Nhất thời nghĩ nếu không thể ra cung, tâm cũng muốn chết a. Tĩnh phi, Tĩnh phi, Phù Lạc rốt cục có thể lý giải vì sao nữ tử hậu cung tại sao lại cách thức của tiểu nhân để đối phó địch nhân của mình rồi, thật sự là hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có chút biện pháp nào cả.

Nằm trên giường nghĩ ngợi nhiều ngày đến mức không còn có 1 biện pháp nào để có thể ra cung, Hoàng Thượng cũng không thấy được, đến ngay cả muối cũng chẳng thêm vào.

Cuối cùng, cuối cùng rốt cục có chuyện để làm, Phù Lạc cảm thấy vận phần cao hứng, tuy rằng chuyện này cũng làm cho nàng hận nghiêng răng, nhưng dù sao cũng là có việc làm a.

Long hiên đế cư nhiên bắt nàng sao chép nữ giới trăm lần, cái trưởng hoàng hậu cùng thiên nữ viết cũng không tồi nha, chẳng lẽ nàng cũng từng xuyên qua à?

Phù Lạc khoái hoạt dùng bút lông ngỗng sao chép nữ giới, nhớ tới Bích Ngô cùng Lâm Ảnh lần đầu tiên nhìn thấy nàng dùng lông ngỗng chấm mực viết bộ dáng thực sự khôi hài, mồm Lâm Ảnh tuyệt đối nhét vừa hai quả trứng chim, Bích Ngô thì đỡ hơn 1 chút, rất nhanh bình tĩnh lại, quả nhiên là được huấn luyện tốt.

Kỳ thật không cần lông ngỗng, dùng bút lông cũng được nhưng chính là Phù Lạc thể nào cũng thấy không đẹp bằng bút lông ngỗng. Phù Lạc tâm tình sung sướng không ngừng sao chép nữ giới, không thể để cho bản thân được rảnh rỗi, nếu không sẽ nhớ tới cái ý tưởng tương lai sẽ có ngày tự sát. Kỳ thật cũng không phải không nghĩ qua, nuốt vàng, thắt cổ, cắt cổ tay, nhưng là lại nghĩ đến tìm cái nàng kia nên tâm lại thả lỏng, thật sự mong đợi ngày trở lại hiện đại, quên hết thấy nơi này.

Phù Lạc cảm thấy đêm nay ngủ đặc biệt thoải mái, thân mình đúng 1 dạng nha, gối đầu cũng cao thấp vừa phải, rắn chắc có co giãn, Phù Lạc mơ mơ màng màng nhéo một phen, mơ mơ màng màng bình luận một phen, cảm giác không giống gối đầu ngày thường, cánh tay lại không an phận sờ tới sờ lui, gối đầu thật dài thật dài a, Phù Lạc mạnh mẽ ngồi dậy.

Đùi, nhất định là đùi, nhưng lại là đùi một người nam nhân, bởi vì, bởi vì nàng không cẩn thận đụng đến cái không nên sờ đó. *đang edit cười té ghế*

Ngẩng đầu, kinh hãi nhìn tận mắt chính là Long hiên đế 1 trang quốc sắc thiên hương và cùng cái mặt đẹp ấy là cặp mắt thâm trầm.

Hắn tựa trên 1 chiếc ghế dựa, một tay nắm thư cuốn, mà chính mình vừa rồi tuyệt đối là gối lên trên đùi hắn, hạ mắt nhìn chính mình, vẫn là áo ngủ mặc tối hôm qua a, thân mình tự động chấn động khiến Phù Lạc ý thức được chính mình là ở trên xe ngựa, là trên xe ngựa ra cung sao?

“Sờ có thoải mái không?”

Long hiên đế cúi người, cảm giác áp bách mãnh liệt làm cho Phù Lạc lại nằm ngửa đi xuống, “Hoàng, Hoàng Thượng ~~”

Âm cuối còn lại đều bị Long hiên đế ăn hết vào trong bụng. Phù Lạc thanh âm ô ô phát ra không đầy đủ, chỉ có thể mặc hắn giở trò, nàng thật sự rất muốn nhắc nhở hắn đây là ở trên xe ngựa a, một loại nơi công cộng a, tuy rằng chính mình cũng thực thích vận động này, nhưng là cũng không cần làm vậy a.

Nhiệt tình, Phù Lạc cảm thấy hôm nay Long hiên đế thật sự rất nhiệt tình. Nhiệt tình hôn môi, nhiệt tình vuốt ve, nhiệt tình.

Phù Lạc nức nở không dám ra tiếng, sợ bay đến tai mã phu (hiện đại gọi là phu xe ấy), hít thở không thông chấp nhận hẳn, một lần lại một lần, khi kim lòng không đậu, nhanh tay bịt miệng lại, nước mắt lưng tròng nhìn Long hiên để đang cười đáng tức giận, là hẳn cố ý.

“Người, nhanh thật.” Hắn dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nỉ non ở bên tai Phù Lạc, làm cho lỗ tai Phù Lạc thấy ngứa, bản thân không thể co người lại.

Không thể làm càn, ngược lại bị áp lực càng thêm tăng vọt, *** lại cùng phản xạ nhanh(kiểu bị xóc nảy mạnh cùng nhanh a), “Nguyên lai, ở trên xe ngựa lại thoải mái như vậy.”

Phù Lạc nghĩ những lời nói ấy mà cũng nói ra, không tự thấy là rất xấu hổ sao, xe ngựa chấn động mãnh liệt, làm cho Phù Lạc toàn thân xấu hổ đến phấp phỏng, rồi hắn rất nhanh cấn đến nụ hoa nhỏ nhắn kia như điểm trí mạng bay đến tận thiên đường.

Rất lâu sau đó mới run rẩy nhặt lấy áo choàng, hắn tự mặc xong áo vào, nhìn Phù Lạc cả người vô lực mà bật cười.

Hắn hôm nay thật sự thật thích cười nha, Phù Lạc phi thường thấy không quen, tổng lại thấy lạnh lẽo, bất quá nụ cười hoàn hảo kia rất nhanh biến mất, Phù Lạc khôi phục bình tĩnh.

Nụ cười thả lỏng tuyệt mỹ kia làm cho tim Phù Lạc lạc mất nửa nhịp.

Long hiên để tay phải cầm lấy thư cuốn, tay trái lại xấu tính thò vào trong áo ngủ của nàng, xoa xoa chỗ kia, Phù Lạc hít phải lãnh khí, “Hoàng, Hoàng Thượng ~”

“Hiên Áo.” Hắn sửa lại cho đúng.

“Người, tay người ~”

“Như vậy thực thoải mái, làm sao không?” Hắn ánh mắt uy hiếp, làm cho Phù Lạc giận mà không dám nói gì, thăm mắng chính mình nhất gan, chỉ có thể chấp nhận xâm lược.

Lúc này mới có cơ hội cẩn thận đánh giá tổng thể xe ngựa. Cơ bản là cùng với trên ti vi thì không giống nhau, không gian cũng đủ rộng mở, phía dưới phô cẩm diêm, ngồi hay ngủ đều thực thoải mái, ba mặt còn có đệm dựa, bên trái còn đặc biệt có bàn nhỏ, trên bàn lõm xuống giúp ấm trà cùng chén không thể bị rơi đổ, phía bên phải có vẻ là tủ sách, bên trong đựng thư cuốn.

Chẳng lẽ đây là cải trang đi tuần?

Lại nhìn Long hiên để, quả nhiên là mặc y phục hàng ngày, quần áo bạch sam càng làm hắn sắp gây họa. (ý chị ấy là đẹp cóa gây họa ý mà)

“Chúng ta là đi chỗ nào đây?”

“Người muốn đi chỗ nào?”

“Hàng Châu.” Phù Lạc muốn đi Hàng Châu tìm Phong Tiêm.

“Vậy đi Hàng Châu đi.” Hắn nhàn nhạt buông ra một câu.

Phù Lạc ngạc nhiên, chẳng lẽ là chính mình nói đi chỗ nào thì nên đi chỗ ấy sao?

“Chúng ta đây phải làm cái gì?” Nhớ tới trong TV vi hành đều phải thay đổi thân phận a, cho nên Phù Lạc lại hỏi.

Long hiên để chọn chọn mi, Phù Lạc biết, đây là hắn đang muốn mình đoán thử ý hắn.

“Đi buôn bán?”

Long hiên để ánh mắt khen ngợi làm cho Phù Lạc một trận đắc ý, xem ra tivi cũng có ích nha.

“Vậy, muốn ta gọi người là gì a?”

Tiếp tục chọn mi. Quá đáng, giảng 1 câu sẽ chết à, về sau tiết kiệm nước miếng như vậy, cái thời điểm kia như thế nào lại bỏ được như vậy a.

“Ca ca?” Phù Lạc chột dạ hỏi. Bởi vì tiểu cường sẽ không ngăn cản hoàng đế được đào hoa a, không phải ở trên tivi hoàng đế đi vi hành đều gặp 1 mỹ nhân sao?

Trùng mắt lạnh lùng, căng thẳng.

“Lão gia?”

Trùng mắt lạnh lùng tiếp, nhân tiện ý tứ bảo, “Ta thực già sao?”

“Thiếu gia?”

Không nói gì, thêm ánh mắt mắng chửi người ngu ngốc.

“Hiên Áo?”

Tay phủ ở trên ngực, ôn nhu nhéo 1 phát, tỏ vẻ khen ngợi. Mối hận lại cúi xuống dưới người.

Lời lẽ tương triền, Phù Lạc lại đặt lưng ở dưới thân hắn, trong lòng chỉ biết kêu lão thiên gia cứu mạng, cũng không thể lại đến lần thứ hai chứ, thật là mắc cỡ chết người.

Bất quá lần này lão thiên gia không cứu nàng, là Vạn Toàn thay lão.

Không biết là quan hệ ra cung, Vạn công công thanh âm nghe qua đều giống nam nhân bình thường.

“Gia, đến rồi.”

Bên trong xe Long hiên để đình chỉ động tác chà đạp, chau mày.

Sau không biết từ chỗ nào cảm ra một bộ nữ trang.

Phù Lạc tay chân luống cuống mặc vào, kết quả là có thể nghĩ ra, cổ trang thật sự rất khó mặc a.

Long hiên để một trận đại hỏa tím lấy Phù Lạc, cầm quần áo mặc vào cho nàng từng chiếc từng chiếc một.

Loại cảm giác này, làm cho Phù Lạc cảm thấy vạn phần sợ hãi, thời điểm mình còn giá trị lợi dụng hắn cũng không có ôn nhu như thế này a, Phù Lạc một trận rung mình, cảm thấy hắn vẫn là khôi phục đáng bộ trước kia là tốt nhất. Chẳng lẽ chính mình thật sự bị cưỡng ngược đái a? (xem xem, không ngược nàng, nàng sẽ không quen, đúng là cũng không còn biện pháp mà à lời tác giả nha RubyJ cũng nghĩ thế).

24. Chương 24: Vân Thốn* Thơm Ngon

[*mì vẫn thần]

Phù Lạc không chịu xuống xe ngựa, thật không dám đối mặt với Vạn Toàn đang đánh xe bên ngoài

“Xuống dưới.” Long hiên để không kiên nhẫn thốt lên.

Phù Lạc không chút thực nữ nhảy “Phịch” xuống xe ngựa, lưu lại Long hiên để, Vạn Toàn, Bích Ngô, Lâm Ảnh còn có một soái ca không biết tên đang ngạc nhiên

Soái ca kia vẻ mặt lãnh khốc, quần áo hắc y, sao lại lãnh khốc đến thế chứ?

Vẻ lạnh lùng của hắn không giống như của Long hiên để, hắn lãnh khốc làm cho người ta lạnh từ ngoài vào trong, còn Long hiên để lãnh khốc lại làm cho người ta lạnh lẽo từ tận đáy lòng, có điều điểm này cũng không làm ảnh hưởng tới vẻ đẹp trai của hắc y.

“Phu nhân.” Lâm Ảnh kêu khẽ bên tai Phù Lạc, còn lay nhẹ tay áo của nàng, Phù Lạc bình tĩnh, nhìn theo mắt Lâm Ảnh thấy được đôi mắt âm trầm của Long hiên để. Thực thoải mái, thế này vẫn là bình thường thôi. Phù Lạc coi như không có việc gì, tiếp tục thưởng thức soái ca.

Hắc y nam tử kia cũng khinh thường quay đầu, tránh mặt đi.

Bống Phù Lạc bị đại lực của Long hiên đế kéo đến ngồi bên bàn gỗ nhỏ bóng loáng

Giờ mới có dịp đánh giá nơi này, gần giữa trưa rồi, chẳng lẽ sẽ ăn cơm trưa ở đây sao? Nhìn bộ dáng thần nhiên của Long hiên đế, chẳng lẽ hẳn muốn tại cái nơi chỉ thoạt nhìn cũng thấy điều kiện vệ sinh cực kì ác liệt này mà ăn cơm sao?

Lúc vân thốn được bê lên, Long hiên đế đang cúi đầu ăn liền đứng dậy, vẫn tỏ ra rất hưởng thụ, Phù Lạc thật sự sợ ngây người. Nha đầu bưng vân thốn đứng bên cạnh, trong chốc lát nhìn Long hiên đế, rồi lại thoáng nhìn hắc y, vẻ mặt phi hồng.

“Thêm một chén nữa.” Long hiên đế quay đầu nói với tiểu nha đầu kia

Phù Lạc hoảng sợ, tốc độ ăn cơm của Long hiên đế từ khi nào thì nhanh như vậy?

Lại nghe Lâm Ảnh đứng một bên cúi đầu nói: “Phu nhân, Lâm Ảnh cũng muốn ăn thêm một chén.” Nhìn vẻ mặt khẳng định của Bích ngô, phỏng chừng hai người họ đều muốn ăn thêm

Vạn Toàn cùng hắc y đã ăn thêm mấy bát, mà Phù Lạc còn chưa động đến một chút nào

Sợ gì chứ, hoàng đế dám ăn, ta - một người lỗi nặng giáp can, ất can, một người hiện đại đã tiêm vắc xin phòng bệnh mà lại không dám ăn ư?

Phù Lạc múc một thìa đưa đến miệng, oa, thật sự là mùi vị nồng nàn khó cưỡng, ăn rồi lại muốn ăn nữa. Vân thốn thế này, trong cung cũng có thể làm, nhưng sẽ không có được hương vị thôn quê của nơi đây, chẳng trách mọi người đều thích ăn.

Bàn vừa nhỏ lại không còn chỗ ngồi, thậm chí còn có người cầm một chén chạy tới ven đường ngồi xổm mà ăn

Phù Lạc hít sâu một hơi, không khí quả nhiên là hương vị ngoài cung.

Long hiên đế rất vừa lòng với biểu tình của Phù Lạc: “Ta vẫn luôn nhớ tới hương vị của nơi này”. Hắc mang theo nụ cười thần nhiên nói.

“Vài năm không gặp, Lệ Nha đã lớn như vậy a.” Long hiên đế nói với nha đầu đang bê vân thốn, chỉ thấy nha đầu kia nhất thời chân tay luống cuống, hai mắt to tròn ướt chớp chớp ngây thơ.

Phù Lạc trong lòng thầm mừng tai họa. “Tướng công, ta muốn ăn thêm một chén.” Phù Lạc mềm mại đáng yêu nói với Long hiên đế.

Long hiên đế dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái liếc nhìn Phù Lạc, rồi quay đầu bảo với Lệ Nha: “Thêm một chén nữa.” Tiểu nha đầu sắc mặt tái nhợt chạy xuống

Phù Lạc đáy lòng âm thầm nói với tiểu nha đầu: “Mau cảm tạ ta đi, vì đã cứu tiểu bạch thỏ người khỏi móng vuốt của đại sói xám”

Lúc vân thốn được bê lên, Long hiên đế giữ lấy bát: “Gọi lại lần nữa đi” Hắc cúi đầu nói, mặt mang vẻ mỉm cười.

Phù Lạc nhất thời cũng đỏ bừng mặt. “Ta ăn no rồi.”, vừa nghĩ đến việc chạy trốn đã bị Long hiên đế giữ lại, nhưng hẳn cũng không làm khó nàng. Cho nên nàng lại vui sướng ăn thêm một chén, ăn thật no a.

Chỉ có điều, long hiên đế sẽ buông tha nàng như vậy sao?

Đáp án hiển nhiên là không.

Một buổi chiều, người đi đường liền thấy một chiếc xe ngựa vô cùng to lớn, phu xe ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thẳng không chớp mắt, bên tai còn bịt kín (vì k muốn nghe được âm thanh không nên nghe nha)

Trong xe Phù Lạc không ngừng uống nước, cổ họng còn ẩm ách.

Cả một buổi chiều đều bị tên Long hiên đế chết tiệt đặt ở dưới thân, không ngừng gọi: “Tướng công.”

Trước mắt Phù Lạc chính là tên “Tướng công” đó

Hắn cứ như trư được ăn no, bình thần nằm nghiêng, tà tà cười, xem thư cuốn, tốt nhất xem cho mắt lé luôn đi!

Phù Lạc cảm giận nguyên rửa, a, làm lưng của lão nương ta như bị chặt đứt vậy

Ra cung liền cảm thấy Long hiên để không giống trước, tựa hồ đã từ tốn hơn nhiều, không còn áp lực của bậc đế vương, tuy rằng khí thế của hắn vẫn không thay đổi.

Phù Lạc nhắm mắt rồi lại chớp mắt, sợ không cẩn thận bị đưa tới miệng sói, nằng quyết tâm sau này ăn nhiều còn nói ít đi một chút.

Không biết lúc Làm Ảnh sắp xếp hành lý, có mang theo cái túi kim qua tử của nàng không a? Đồ đặc quý giá trong hoàng cung đều được ghi lại trong danh sách, có ấn ký, không thể tùy tiện mua bán. Đáng thương thay cho nàng, lần lộn hoàng cung một chuyến mà chẳng gặp may gì hết. Trực giác của Phù Lạc luôn cho rằng Long hiên để keo kiệt, ban thưởng cho phi tần rất ít, hoặc không cho gì cả. Ngay cả phi tần được sủng ái nhất trong cung, Long hiên để cũng không ban gì cho.

Ở trong cung trộm thứ gì, cũng đều nơm nớp, dùng không an tâm.

Nghĩ đến đây, Phù Lạc vụng trộm liếc mắt nhìn long hiên để một cái, hắn tùy thân đeo miếng ngọc hình rồng thực sự rất đẹp a. Trơn bóng trong suốt, sờ vào đông ấm hạ lạnh, lấy long làm mẫu, đầu đuôi tương tiếp, ở giữa có một lỗ hồng lớn, giống như thiếu chút gì đó, nhưng lại tạo ra một vẻ đẹp không trọn vẹn làm cho “bệnh” của Phù Lạc tái phát

Lúc này Long hiên để đang từ từ nhắm hai mắt, nằm nghiêng, hơi thở đều đều trầm thấp, Phù Lạc cảm giác hắn đang ngủ, thầm nghĩ: “Ta đã nói thân hình có làm bằng sắt thì cũng không thể “làm” nhiều lần như vậy mà?”

“Hiên Áo.” Phù Lạc nhẹ giọng gọi, hắn không phản ứng, tốt lắm.

Lần đầu tiên ở gần như vậy, nàng không kiên nhẫn đánh giá Long hiên để, mũi hắn thực cao, để sát vào xem, không có mụn đầu đen, quả nhiên là lệ chất trời sinh. Đôi môi gợi cảm, thần sắc thần nhiên, khi cười giống như hoa phá hàn băng, xuân phát bách thủy, còn khuôn mặt hắn như tuyết mỹ điêu khắc. Lúc lông mi của Long hiên để khẽ run, Phù Lạc mới chợt tỉnh ngộ mình đang háo sắc.

Nhìn qua tiểu mầy trên văn phòng tứ bảo, đột nhiên tà ý nổi lên, cầm lấy bút lông, đang muốn vẽ vài nét trên mặt con người ngày thường không ai bì nổi kia, nhưng lúc sắp ra tay lại dừng lại. Nàng làm gì thế này, nghĩ đây là thời hiện đại sao? Nghĩ mình có thể tùy tiện đùa cợt phu quân sao?

Phù Lạc sắc mặt nhất thời tái nhợt, lui về phía sau, lắc lắc đầu, hắn là hoàng đế, hắn là hoàng đế đó, Phù Lạc liên tục tự nhắc nhở lòng mình.

Xốc màn xe lên, bên ngoài là ruộng đất mênh mông vô bờ, tường đất làm đẹp thừa thớt, có thể thấy được sự vất vả cần cù của nông phu, nếu Phù Lạc từ trước đến nay không có thay đổi gì lớn, chỉ sợ cũng là loại nông canh sinh hoạt này, giống ruộng đất này, giống những nông phu thất lưng lao chỉ này, sống vất vả như vậy.

Phù Lạc cảm thán, ánh mắt phức tạp thất vọng nhìn về phía sau

Xe ngựa chuyển hướng, thành lĩnh ra đến hồ làm ánh mắt Phù Lạc trở nên khác lạ, đám sương chạng vạng lững lơ trên mặt hồ, tựa như tấm màn sa mỏng che mặt tuyết đại giai nhân, hồ nước mỏng manh như vậy ở hoàng cung không thể trông thấy, hồ nước trong trẻo như vậy ở hiện đại cũng không thể bắt gặp. Trong lòng Phù Lạc chỉ thầm mong xe ngựa đi chậm lại một chút, chỉ mong hồ này vĩnh viễn không có điểm cuối.

“Dừng xe.” Sau lưng truyền đến thanh âm rầu rĩ

Phù Lạc kinh hãi quay đầu, đã thấy thần sắc của long hiên để có vẻ lo lắng, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Hắn ngang nhiên xuống xe, đi đến bãi đất không một bóng người phía sau, Phù Lạc âm thầm bĩu môi, Long hiên để sao có thể tốt như thế, chẳng qua là chính hắn muốn đi ngoài thôi. Có điều Phù Lạc vẫn thực cảm tạ bằng quang của hắn, đã phối hợp tốt với ý nghĩ của nàng như vậy.

Không đợi cho Vạn toàn đỡ xuống xe, Phù Lạc lại không thực nữ nhảy xuống, như xúc tua hướng tới hồ nước

Dùng nước lạnh hắt lên mặt, bọt nước chạm vào môi, ngọt lành.

Nhanh chóng cởi giày, bước vào trong làn nước, không có cách nào kiềm chế, nhìn thấy hồ nước đẹp như vậy lại muốn nghịch ngợm một trận: “Làm Ảnh, Bích ngô mau tới đây, nước này thật dễ chịu a.” Phù Lạc vui vẻ ngoắc gọi hai người trên bờ

“Phu nhân.” Là giọng điệu nghiêm trọng, là giọng điệu không đồng ý, xem ra Làm Ảnh và Bích Ngô đều không thể quen với việc nàng tùy tiện cởi giày xuống nước

Phù Lạc nhìn Làm Ảnh, sau đó nhúu mày.

Đột nhiên dùng đại lực lôi kéo Làm Ảnh từ trên bờ xuống. “Bùm” Làm Ảnh chập vật ngã vào trong nước, cả người ướt đầm đứng lên, đang muốn hỏi vì sao, chợt nghe chính chủ tử nói:

“Làm Ảnh, thực xin lỗi, ta trượt tay, chà, cả người người đều ướt đầm, mau chạy nhanh vào trong xe thay quần áo đi.” Dứt lời lại chuyển hướng tới Long hiên để không biết xuất hiện từ khi nào: “Gia, người xem quần áo của Làm Ảnh đều ẩm ướt cả, chỉ bằng ở đây để nàng ta hong khô lại đã.” Phù Lạc cố gắng làm ra vẻ cầu xin

Trong lòng Phù Lạc âm thầm giải thích cho Làm Ảnh: Không có cách nào khác để ta vui chơi trong nước nhiều hơn một chút đâu.

“Lại đây, đi hải vào.” Thanh âm lạnh lẽo của Long hiên để từ đỉnh đầu truyền đến.

25. Chương 25: Nướng Cá Bên Hồ

Phù Lạc nhận mệnh tiêu sái lên bờ, Bích Ngô chạy nhanh đến đi hải vào cho nàng.

Long hiên để hung tợn trừng mắt với Phù Lạc, Phù Lạc ngoan ngoãn để cho Bích Ngô đi hải vào, đi về hướng chỗ xe ngựa.

“Vạn Toàn dừng lại chỗ này đốt lửa cho Làm Ảnh hong quần áo đi.”

Phù Lạc tâm tư đang rơi xuống tận đáy cốc rồi đột nhiên bị kéo lên, thực sợ tim mình đến phát bệnh.

“Không bằng chúng ta đến nướng cá ăn đi.” Phù Lạc cảm thấy đồng lửa chỉ để hong quần áo thôi, thật sự là vô dụng đến chết mất mà. Đã sớm ngẫm lại thử xem truyện xuyên qua các đại hiệp luôn có cuộc sống nướng cá a.

Long hiên để đối với hắc y gật gật đầu, chỉ thấy hắc y thực khốc tiêu sái đến trong hồ, từ thất lưng rút nhuyễn kiếm ra, xoát xoát vài cái liền xiên được hơn mười con cá. Nguyên lai, hắc y vẫn là cao thủ như vậy a, Phù Lạc vẻ mặt đầy sùng bái.

Người vừa khốc lại suất, võ công lại cao, nếu không phải ở nhà, chẳng phải là bạn lữ ngao du cùng tốt nhất sao?

Vạn Toàn lấy từ trong xe 1 túi to gì đó, Phù Lạc vừa ghé sát vào mới biết được cư nhiên là gia vị, quả nhiên là người có kinh nghiệm, sớm đoán trước đến chuyện muốn ăn cơm ven đường.

Bất quá khiến cho Phù Lạc kinh ngạc vẫn là Long hiên để cư nhiên là người nướng cá, động tác còn rất thuần thực.

Phù Lạc, Làm Ảnh, Bích Ngô, ba người ngồi ở một bên nghỉ ngơi, “Bích Ngô, cái người mặc hắc y kia tên gọi là gì a?”

Loại vấn đề này khẳng định là không thể hỏi người mới là Làm Ảnh được, “Nô tỳ cũng không biết.”

“Làm Ảnh?” Phù Lạc ôm một tia hy vọng hỏi.

“Nô tỳ cũng không biết.”

“Làm Ảnh, người đi hỏi xem.” Phù Lạc nói.

Liền thấy Làm Ảnh đỏ bừng hai má, “Phu nhân khi dễ Làm Ảnh.” Làm Ảnh ở một bên dậm chân.

Phù Lạc chính mình còn không dám tiến lên hỏi, tốt xấu cũng là biết thân phận của chính mình, trước mặt Long hiên để cũng không thể có lá gan này, thật không biết có nữ chủ nào xuyên qua mà có lá gan lớn như vậy không, có khi lại có thể cho mình mượn cái lá gan ấy a?

Phù Lạc lại trở về chỗ cũ từ chỗ hắc y nhân, thể này mới nhớ tới đại sự.

“Làm Ảnh, người có mang cái túi nặng nặng ta đặt ở ngăn tủ theo không a? Chính là cái túi nặng màu đen kia.” Phù Lạc vội vàng hỏi, túi đó chính là sổ tiền tiêu vặt hàng tháng tiết kiệm được cùng chút mạt vàng hạt dưa kia nha.

Làm Ảnh lắc đầu. Bích Ngô lắc đầu.

“Vậy các người mang theo cái gì hả?” Phù Lạc một trận đại hỏa, cái đó rõ ràng như vậy mà cũng-không-mang.

“Chúng nó thì cái gì cũng-không-mang.”

Phù Lạc ngạc nhiên, cái gì cũng-không-mang kia thì chính mình mặc cái gì a, dùng cái gì a?

Vẫn là Bích Ngô thông minh đáp: “Tối hôm qua Vạn công công đột nhiên xuất hiện, thu thập chúng nó tỳ đem đi cùng hắn. Nó tỳ cũng là hôm nay khi ăn vãn thốn mới nhìn thấy phu nhân ở trong xe ngựa của gia.”

Làm Ảnh ở một bên mạnh mẽ gật đầu.

Phù Lạc đau đớn vỗ đầu chính mình, không có tiền nửa bước cũng đi khó, chẳng lẽ thật phải đi thanh lâu hay sao a?

“Phu nhân người làm sao vậy?” Bích Ngô quan tâm hỏi Phù Lạc đang vỗ đầu mạnh mẽ.

“Không có gì.” Phù Lạc hữu khí vô lực nói.

Bất quá hương cá nướng theo gió truyền đến làm cho tâm tình của nàng lại khôi phục đôi chút.

Vạn Toàn cùng hắc y nhân cầm cá nướng đi tới, phân cho chủ tớ ba người. Về phần Long hiên để nướng cá nên không ai dám động đến phần của hắn a.

Phù Lạc đem cá nướng của Vạn Toàn và hắc y nhân thử qua, đáy lòng âm thầm cấp hắc y thêm chút phân lượng, nam nhân có thể làm cơm, nam nhân còn làm được tốt như vậy, thêm sáu mươi phân.

Phù Lạc thực hưởng thụ ăn cá nướng, xong rồi còn liếm liếm năm đầu ngón tay của chính mình, bất quá chưa đủ.

Lúc này chỉ có Long hiên để trên tay là còn cá, Phù Lạc mạnh mẽ nhìn chăm chăm nam nhân ăn đến tao nhả này. Thật sự là quá đáng, ăn cá nướng như thế nào lại chậm như vậy, hôm nay thời điểm ăn vãn thốn (mì vãn thốn) như thế nào lại nhanh như vậy, khẳng định là khẩu ngữ quá khó khăn ăn, lại không có mặt mũi nào mà bỏ xuống được a, thật xứng đáng.

Kế tiếp Long hiên để ý bảo Phù Lạc ngồi vào bên người hắn, sau đó nói: “Ân, ta ăn no rồi.” Đem chỗ cá nướng còn lại thuận tay nhét vào trong tay Phù Lạc, “Ăn hết, không cho phép lãng phí.”

Phù Lạc ngạc nhiên, thật sự là hơi quá đáng, chính mình không ăn, liền cho người khác, quả nhiên là bệnh hoàng đế.

Phù Lạc phần hận nhìn chân hắn, không dám dùng loại ánh mắt này nhìn mặt hắn, sau đó ngoan ngoãn nhéo 1 miếng thịt, nhận mệnh nhét vào miệng, ngừng thở, không hô hấp liền không có cảm giác khó ăn lắm.

Nhưng là cảm giác khi ăn, đầu tiên non mềm, cư nhiên còn có vị thêm thịt nướng Tứ Xuyên mà mình thích nhất a, ăn quá ngon. Nhóp nhép vài cái liền ăn sạch, chưa hết còn liếm liếm môi nữa.

Ngẩng đầu nhìn bắt gặp mắt Long hiên để mỉm cười, Phù Lạc một trận đỏ mặt, cũng không biết là đỏ mặt vì tướng ăn của mình, hay vẫn là đỏ mặt vì ánh mắt của hắn.

“Đi thôi.”

Long hiên để đi đầu về hướng xe ngựa, Phù Lạc lưu luyến không muốn ly khai hồ cá, thật sự ăn tốt lắm a. Đêm khuya, Long hiên để đi 1 mạch mới đến 1 trấn nhỏ tên là Vân Lĩnh.

Vạn Toàn gõ cửa gọi chủ khách điểm, tiểu nhị còn buồn ngủ không kiên nhẫn nói: “Đến đây đến đây.”

Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy tam nam tam nữ đứng đó, nhất thời như mặt vỏ nước lạnh, tinh thần đại trưởng, cái gì mà đem tất cả phong thành thần tiên giở phượng nào mang tới cái trấn nhỏ này.

Vào cửa gặp 1 lão trung niên, mặt trắng như ngọc, tuy rằng phong trần mệt mỏi nhưng thoát nhìn tinh thần vẫn sang sảng như cũ, đôi khôn khéo quá thướt, xem ra chắc là quản gia.

Đối mặt với người thứ hai làm cho tiểu nhị mở to hai mắt.

Vì sao lại là người thứ hai a?

Chỉ vì bạch sam nam tử tùy theo vào kia trong lòng ôm một nữ tử vậy cư nhiên phiêu phiêu trong gió đêm, thật sự là trước nay chưa từng có, cái so sánh với thần tiên kia cũng là hoàn hảo nửa phần, ánh mắt kia đúng như sao sáng trời đêm, nhưng hàn băng bên trong lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Hắn khí vũ hiên ngang, long tương hổ bộ, một bước vào nơi nhỏ bé này, liền làm cho tiểu nhị tự giác ả nhân thập phần.

Nữ tử trong lòng hắn nhìn không thấy mặt, nhưng cho rằng theo cái thân hình kia khẳng định cũng là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Phía sau là 2 nữ tử chắc là nha hoàn của mỹ nhân kia, xinh đẹp thanh tú, có người hầu như vậy, nói vậy chủ nhân tất nhiên không kém.

Cuối cùng vào là hắc y nam tử làm cho tiểu nhị sợ tới mức lui từng bước, mặt đẹp là mặt đẹp, nhưng là vẻ mặt tốc sát khí tức làm cho người ta sợ hãi.

“Ba gian thượng hạng.” Vạn Toàn nói.

“Vâng vâng, các vị đi theo ta.” Tiểu nhị lão đạo chạy lên lầu.

Mở phòng, Vạn Toàn đối tiểu nhị nói: “Người xuống trước đi.”

Tiểu nhị khúm núm đi xuống nấu nước hầu hạ khách nhân.

Bích Ngô, Lâm Ảnh nhanh tay trải gối nệm cùng áo ngủ gấm lên giường, Long hiên để nhẹ nhàng đặt Phù Lạc xuống, ba người lặng lẽ lui ra.

Vạn Toàn trước kia cũng cùng Long hiên để đi tuần qua, bất quá cũng không phiền toái như vậy, ba nam nhân, màn trời chiếu đất, Hoàng Thượng cũng không từng có chút để ý cùng không thoải mái, nhưng là lần này mang theo nữ quyến liền phiền toái, ở trọ cũng chú ý như vậy, dọc theo đường đi nghỉ chân một chút, hành trình chậm rất nhiều.

Bất quá xưa nay Vạn Toàn hiểu rõ tính tình Long hiên để, cũng không dự đoán được hắn lại đồng ý cho Phù tiểu chủ nghỉ chân bên hồ, hành trình chậm trễ, tối nay vốn nên đuổi tới trấn kế tiếp. Xưa nay Long hiên để an bài chuyện tình, nhưng chưa từng có chút quấy rầy nào.

Tiểu nhị bưng nước ấm lên, nhẹ mở cửa phòng Long hiên để, cũng không dám nhìn nhiều, vốn định đặt thủy bồn xuống liền lui ra, kết quả khi xoay người nhìn đến trên giường đại biến dạng, đầu tiên là kinh ngạc.

Lại nhìn đến mỹ nhân như tiên nữ nằm trên giường, bước chân dừng lại bất động.

Đã thấy nam tử bạch sam kia một chút chần chừ trước mặt, sắc mặt băng liệt, tiểu nhị nhất thời tim lạnh cóng, dường như là gặp quỷ chạy ra ngoài, ra khỏi cửa vẫn còn run, người chó nói, sát khí trong mắt lão gia kia thật là giết người mà, chưa từng gặp qua loại chủ nhân nào lại có ánh mắt khiến cho lòng người kinh hãi run sợ như vậy, bộ dáng còn tuấn tú như vậy, mỹ nhân trên giường kia lại cũng đẹp chưa từng gặp qua, đúng là đêm khuya gặp quỷ tiên a.

26. Chương 26: Kinh Hãi Nôn Khan

Sáng sớm hôm sau khi Phù Lạc tỉnh lại sớm đã không thấy Long hiên đế, Bích Ngô và Lâm Ảnh vào hầu hạ nàng rửa mặt.

Phù Lạc quay đầu nhìn đến giường ngủ của chính mình, cùng với gian phòng đơn giản này không có chút hài hòa nào. Đoạn đan cảm nhọc, tính ra cũng không thua kém đồ trong cung là mấy

“Phu nhân, đây đều là đồ mang từ nhà đi, gia sự phu nhân không quen dùng đồ thô lậu bên ngoài” Bích Ngô nhảy bèn giải thích nghi hoặc trong lòng Phù lạc.

Bất quá điều này quả thật làm cho Phù Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng thực sự không quen ngủ bên ngoài, dùng đệm chăn người khác đã từng dùng chút nào.

“Gia, cũng rất thương tiếc phu nhân của chúng ta đó.” Lâm Ảnh xinh đẹp nói.

Phù Lạc quay đi. Chính cái gọi là “Thương tiếc”, hay có người gọi là “ôn nhu” này, đã làm cho nữ nhân hậu cung sống không bằng chết, khi còn được yêu thích, thì được coi như trân nhược châu báu, khi không thích thì ngược đãi lạnh nhạt, nhưng cho tới giờ cũng chưa khi nào được coi là quan trọng

Phù Lạc một trận phiền lòng.

Bích Ngô Lâm Ảnh thấy thần sắc nàng không tốt, cũng không dám nói gì nữa.

Phù Lạc vừa xuống lầu đã nhìn thấy Long hiên đế ba người ngồi ở bàn cạnh cửa sổ, tiểu nhị bưng lên cháo và bánh bao nóng hổi. Trong nháy mắt khi nàng bước xuống lầu, nhà ăn đang ong ong ruồi ruồi nhất thời im lặng không một tiếng động.

Khách nhân đang ngồi đều tròn tròn mắt nhìn Phù Lạc đi xuống, thời gian tựa như dừng lại trong tức thì vậy.

Ánh mắt lạnh như băng của Long hiên đế ngay lập tức quét về phía chủ tớ ba người, Lâm Ảnh sợ tới mức run lên.

Phù Lạc khi này mới ý thức được dung mạo của mình có vấn đề, đại khái ở trong cung nhìn quen mỹ nhân, cũng không cảm thấy bản thân có gì đặc biệt, nhưng đến thị trấn nhỏ này thì khác, Phù Lạc vì không quen bị mọi người chú ý nên mặt trở nên đỏ bừng.

Chạy nhanh hai ba bước tiêu sái đến ngồi trước mặt Long hiên đế.

Trong nhà ăn lại khôi phục những tiếng cười đầu nói chuyện khe khẽ, mọi người trong chốc lát phiêu phiêu đến bên cửa sổ sáu người ngồi, rồi trong chốc lát vui đầu thảo luận, tỏ ra rất thích thú.

Long hiên đế nghiêng đầu nói nhỏ với Bích Ngô một câu, tiểu nha đầu liền bước nhanh ra khỏi khách sạn. Bích Ngô chờ ba người ngồi ở một bàn sát vách, không dám ngồi cùng bàn với Long hiên đế

Lúc Vạn toàn cắn một miếng bánh bao nóng hổi, Phù Lạc bưng kín miệng một chút, bắt đầu nôn khan.

Cái loại hương vị xanh miết này, làm cho người ta liên tưởng đến mùi nước gạo trong lãnh cung, khiến Phù Lạc không tự chủ được mà ghê tởm.

Tay Long hiên đế xoa nhẹ lưng Phù lạc, ánh mắt dường như nhớ tới gì đó, nhất thời sáng rực như ánh mặt trời.

Lâm Ảnh còn chưa kịp tới gần, đã thấy Long hiên đế ôm lấy Phù lạc, đi nhanh lên trên lầu

“Vạn toàn, mau thỉnh đại phu.”

Đến khi mùi vị bánh bao tan bớt đi, Phù Lạc mới hòa hoãn: “Ta không sao, không cần thỉnh đại phu.” Nàng nói với Long hiên đế

Chỉ thấy hần mỉm cười, cánh tay nắm lấy tay Phù Lạc, tâm tình xem ra rất sung sướng.

Đại phu chẩn mạch xong, gọi Long hiên đế ra ngoài cửa. Không biết Long hiên đế thấp giọng hỏi câu gì, chỉ nghe đại phu đáp: “Phu nhân có thể là tức giận hoặc miễn cảm với mùi vị gì đó, chứ không phải hỉ mạch.”

Hỉ mạch? Phù Lạc cả kinh, che ngực, may mắn không phải hổ mạch, nàng sao có thể hồ đồ vậy chứ, thường xuyên tắm như thế, vạn nhất ~~~ thật sự là không dám nghĩ tới.

Long hiên để tiến vào, chỉ thấy Phù Lạc khố hở che ngực, sắc mặt tái nhợt.

Hắn nhẹ nhàng kéo Phù Lạc vào trong lòng, khẽ hôn tóc mai của nàng: “Xem ra ta vẫn chưa đủ cố gắng.”

Phù Lạc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của Long hiên để, nhìn không thấy sự mất mát trong mắt hắn. Hắn đang nói giỡn với nàng sao, đây quả là thiên hạ hồng vũ

Bích Ngô sau khi trở về, trong tay cầm thứ gì đó-là chiếc khăn che mặt.

Lúc này hai người hầu hạ Phù Lạc rửa mặt, mới dám xuống lầu, tiếp tục chạy đi.

Đoàn người đi tiếp về phía nam, cả quãng đường đều là sơn đạo gập ghềnh, xóc nảy vô cùng, làm cho xương cốt Phù Lạc đều như gãy hết cả, nghe nói một ngày sau mới đến được thành thị đầu tiên, nghỉ châu châu phủ, huyện Thanh Thành.

Chạng vạng, xe ngựa dừng ở một chỗ trong sơn cốc. Phù Lạc thấy ở đây trước không thôn, sau không diêm, cảnh sắc bình thường, không biết vì sao lại dừng lại.

Đã thấy Long hiên để xuống ngựa, cũng đem Phù Lạc ôm xuống, phỏng chừng là do có chút bất mãn với phương thức xuống xe của nàng, nàng luôn nóng vội nhảy xuống, không đợi Vạn toàn đưa ghế các chân đến.

Cũng không thể trách nàng a, cái xe kia đi lại như điên, có thể xuống xe nghỉ ngơi thật sự là khẩn cấp, cầu còn không được.

Long hiên để dắt tay Phù lạc, đi theo con đường hẹp quanh co.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Không thấy đáp lời, nàng cũng không dám hỏi nhiều, đành phải tuân mệnh đi theo.

Không bao lâu sau, đã thấy Long hiên để tách một lùm cây rậm rạp ra, một màn khói trắng bao phủ ôn tuyền đột nhiên hiện lên rõ ràng trước mắt.

Phù Lạc hưng phấn chạy lên phía trước, trời ơi, thật sự quá tuyệt vời! Cả quãng đường phong trần mệt mỏi nàng cũng chưa được tắm rửa cẩn thận lần nào.

Đang muốn quay đầu phân phó hai nha đầu này mang đồ rửa mặt đến, đã thấy các nàng ta sớm chuẩn bị tốt.

Long hiên để cùng Phù lạc, hai người đi tới bên cạnh hồ, bốn người còn lại đều ở bên ngoài chờ.

Nơi này ôn tuyền thấp thoáng, nếu như không có ai dẫn đường, thật sự là không dễ dàng phát hiện, tứ phía che đầy vô cùng kỹ, cũng không sợ người khác nhìn thấy, quả nhiên là chỗ tắm tuyệt hảo.

Chỉ thấy Long hiên để tự mình cởi bỏ quần áo, xuống nước. Phù Lạc nhìn thấy cơ bắp của hắn thì hít sâu, không ngờ hắn lại rèn luyện cơ thể tốt đến thế, ngày thường nàng cũng không có cơ hội cẩn thận nhìn ngắm.

“Chúng ta đang rất vội đó.” Long hiên để lạnh lùng nói. Ngụ ý là, người như thế nào còn chưa xuống nước, không xuống chúng ta cũng không thể chờ người, người có muốn tắm hay không vậy-Đây là Phù Lạc tự mình phiên dịch.

Phù Lạc dậm chân một cái, tắm uyên ương thì tắm uyên ương, chứ không tắm rửa thật sự là chịu không nổi.

Như thế này thì không thể mặc quần áo, vẫn là phải cởi ra thôi

Không dám nhìn ánh mắt Long hiên để, nàng chỉ có thể rất nhanh ngâm mình xuống nước, thủy ôn vừa phải, không khó để ngửi thấy mùi lưu huỳnh, quả không hổ danh là bể tắm thiên nhiên tuyệt hảo mà ngay cả hoàng đế cũng phải lựa chọn.

Sau này nếu có định đào thoát, nàng cũng muốn tới nơi này mở một cuộc du lịch khám phá, đương nhiên mảnh lối sẽ là “Long tuyền mà Long hiên để đã từng tắm qua”. Nghĩ đến việc phát tài đã muốn cười, nhưng

đảo mắt nhìn lại chính mình, có thể nói là không xu dính túi, nhất định phải ở bên cạnh Long hiên để lấy cho đủ bạc rồi mới hành động.

Đang muốn nhập thần, bỗng thấy dưới chân trằm xuống, có người kéo chân nàng. Đang muốn hô to thủy quái, đã bị kéo hoàn toàn xuống nước, bị môi của Long hiên để áp lên, Phù Lạc tham lam hít thở không khí bên trong, hẳn dường như rất thích làm thế này, không ngừng hôn môi để hít thở, chính là không muốn cho Phù Lạc trôi lên mặt nước.

Cuối cùng cũng ngoi được lên khỏi mặt nước, Phù Lạc hít thở từng ngụm từng ngụm, cảm giác có thể tự mình thở thật tốt a. Ánh mắt không từ oán hận nhìn về phía Long hiên để, bộ dáng của hắn như còn như đang nói “Đây là người tự chuốc lấy”. Phù Lạc giận lắm mà không dám nói gì.

“Kỳ lưng cho ta.” Hắn đem nhuyển xoát quăng cho Phù Lạc.

Phù Lạc đầy lòng thâm mắng, nhưng tay lại ngoan ngoãn nghe lời mà lau người cho Long hiên để, thật sự là hận không thể lau tróc một tầng da của hắn, có điều, đó cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chứ nàng thật sự rất nhất gan sợ chết a.

“Phía dưới.”

“Gi?” Phù Lạc đỏ bừng mặt, “Ta bảo Bích Ngô tới đây kỳ cho người được không?”

Kết quả là kiểu trừng phạt “chết chìm” đó lại phát sinh

Cuối cùng Phù Lạc chỉ có thể nhận mệnh hầu hạ đại gia hắn tắm rửa, cẩn thận không dám đụng vào chỗ đó của hắn, chỉ sợ sủng khai hỏa, người khổ sẽ là nàng. Trước kia ở trong cung, mỗi tháng thị tắm một lần, chỉ cảm thấy loại sự tình này làm cho người ta rất khó để bình thường trở lại, nhưng hôm nay, quả thật là một chết người không đền mạng, Phù Lạc bình tĩnh xem xét, cảm thấy một mình nàng quả là hầu hạ không nổi tinh thần long hổ của Long hiên để.

Kỳ cọ xong xuôi, đã thấy Long hiên để thuận tay cầm lấy bàn chải, cọ lên người Phù Lạc.

“Không, không cần, ta tự làm được, gia ~~” những lời phía sau bị ánh mắt uy hiếp của Long hiên để làm cho tự động nuốt trở lại. Được, người nguyện ý hầu hạ, chẳng lẽ ta còn sợ người hầu hạ không nổi sao?

Nhưng hắn không giống nàng, chỗ nào cũng không buông tha, lặp lại khiêu khích, cho đến khi Phù Lạc cảm thấy chính mình đã cổ đại lan tràn, hắn lại đột nhiên thu tay

Ngược lại tháo búi tóc của Phù lạc, ôn nhu, tuyệt đối có thể gọi là ôn nhu, hắn nhẹ nhàng rửa mặt chải đầu cho nàng, bôi lên loại dầu đặc chế trong cung, ngón tay như có chút vô ý đụng chạm bên tai nàng, vành tai ~~ , thật sự là đòi mạng a.

Hắn, là vì nàng gội đầu sao?

Sau khi kết thúc hết thấy mọi việc, hắn ở bên tai Phù Lạc nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn thích ở trên xe ngựa hơn, hoạt động mạnh có vẻ ít tốn sức.” Ruby: đúng là biến thái mà

Phù Lạc máu nhất thời dồn tới đỉnh đầu, cảm giác sắp nổ mạnh

Tức giận đẩy hắn ngã lên tảng đá trên mặt nước.

Tức giận ngồi trên người hắn. (chị này cũng mạnh mẽ cóa đi, đích thực sắc nữ a)

Tức giận nhìn hắn mỉm cười tinh quang. (đúng là a này vẫn gian tà hơn a)

Thì ra, thì ra, hắn quả nhiên là thích bị cưỡng gian.

Phù Lạc đột nhiên đứng phắt dậy muốn chạy trốn, tuyệt đối không thể để cho tên BT này được như ý muốn

Kết quả là, hắn xoay lưng nằm lên trên nàng, tư thế thoát biến thành hình cánh cung. Kỳ thật ngẫu nhiên có tâm tư cho bọn họ nếm thử một chút chiêu thức trong “Sắc giới”, yêu cầu rất cao a, có điều khẳng định là không làm khó được Long hiên để!

27. Chương 27: Toàn Vì Tiền

Một hồi tắm từ lúc mặt trời bắt đầu lặn đến tận lúc trăng lên cao tít, Phù Lạc thế này mới nhớ tới lời hắc nói gì mà còn vội lên đường, căn bản chính là dụ dỗ, người này làm sao mà có chuyện vội lên đường chứ. (ta bái phục 2 a chị này, đến tận nửa đêm cơ, mà k biết là có an phận tắm k thôi hay lại “cánh cung” vs cả “sắc giới” đây)

Long hiên để ở trong xe ngựa thản nhiên đọc sách, Phù Lạc còn lại là ở trong lòng chém giết hắc ngàn vạn chuyện, nhiều lần đa dạng cách thức, không có bị lặp lại.

Ánh mắt lại hoảng hốt nhìn đến mai ngọc bội trên thắt lưng Long hiên để kia. Kia không phải đã bị mình gì gì đó sao? Như thế nào lại xuất hiện ở trên người hắc. Ngày đó không hỏi mà thủ quả thật lòng mang bất an, dù gì rất lâu sau không thấy hỏi qua, cho nên nghĩ đến chính là trạng sức tâm thường, không cần thận đã đánh mất hắc cũng không quan tâm.

Hôm nay lại nhìn thấy hắc đeo, Phù Lạc có chút kinh hãi, tay lại ngứa ngáy.

Đoàn người chạy suốt đêm, giữa trưa ngày thứ hai rốt cục đến Hằng Thanh thành.

Xem ra thành thị cổ đại cũng không chênh lệch nhiều lắm.

Toàn bộ trong thành chợ rộn ràng, quỳnh lâu đông đúc, rất náo nhiệt.

Xe ngựa đi vào tới trong thành, đi qua chỗ quảng trường phồn hoa nhất, rồi hướng tới một gian khách sạn heo lánh, môn quy không nhỏ, nhưng là không thể so cùng gian “Phi lai cư” tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ trong nội thành kia được. (thế là bạn mất 2 ngày không hiểu nổi mấy cái tên khách điếm này, mọi ng thông cảm nha >lời tác giả a)

Phù Lạc cất ngân phiếu đi, rất nhanh lui về trong điếm, Lâm Ảnh đã ở trong điếm vội vã đảo quanh, “Công, công tử.” Nước mắt lưng tròng.

“Nga, ta thấy nhảm chán, lại tùy tiện vòng vo xung quanh, chẳng lẽ lớn như vậy còn sợ lạc mất sao?” Phù Lạc an ủi vỗ vỗ nàng.

Tất cả những thứ Phù Lạc mua đều để chung 1 cái túi nhỏ, nhất thời không ai phát hiện ra là thiếu thứ gì.

Chủ tớ ba người lại trở lại khách sạn, Lâm Ảnh mới thì thảo hỏi, “Như thế nào giống như thiếu 1 túi trang sức a?”

“Có thể là không cẩn thận đã đánh mất a.” Phù Lạc làm bộ lơ đãng trả lời.

“Nhưng là, nhưng đều là thứ phu nhân thích đòi mạng mua bằng được a?” Lâm Ảnh lại bắt đầu sốt ruột.

Phù Lạc cũng chẳng quan tâm, nói vài lời an ủi.

“Ai nha, rốt cũng không có biện pháp a, có thể bị tiểu khát cái nhặt được đi, coi như làm việc thiện a.” Đáy lòng nói, kỳ thật ta chính là cái kia khát cái, Lâm Ảnh đại tỷ ạ.

Một bên Bích Ngộ cũng không đáp lời, ánh mắt chớp chớp.

28. Chương 28: Thánh Chủ Gia Huấn

Buổi đêm, Long Hiên để mất tắm mất tích cả một ngày đêm cuối cùng đã trở lại, quần áo còn đổi thành màu tím. Phù Lạc giả bộ rót nước, ghé sát vào để thăm dò, nghĩ rằng hắc chắc chắn là chạy tới nơi đó tiêu dao khoái hoạt rồi, nhưng lại không nghĩ được mùi son phấn nào cả, nàng có chút vui vẻ, lựa chọn không truy cứu nữa. Vì dù là một tiểu thiếp, nếu bị nam nhân quang minh chính đại lừa dối như vậy, cũng thật không dễ chịu a.

“Thích được mở rộng tầm mắt lắm sao?”- Long hiên để tà ngễ nhìn Phù Lạc, nhìn không rõ hỉ giận.

Phù Lạc đỏ mặt lui về phía sau: “Cái đó, cái đó ~”

“Nghe nói hôm nay mua man nhiều đến đòi mạng gì đó nha.” Đây là một câu khẳng định, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “thích đòi mạng”

“A, ân.” Phù Lạc ngây ngốc ngồi bên giường, xem ra bên người nàng tất cả đều là gián điệp rồi.

“Ta thấy người đều thích mấy thứ gì mà đòi mạng như vậy a.” Đây là một câu mệnh lệnh a.

Phù Lạc đành phải run rẩy đem những gì đã mua bày ra, Long hiên để vẻ mặt không dám gật bừa, dùng ánh mắt hỏi, “Đây là những thứ người chọn sao?” Sắc mặt hẳn lúc này, Phù Lạc đương nhiên có thể nhìn ra, Long hiên để tuyệt đối là đang cố ý cho nàng thấy.

“Ta, ta ~”

“Không phải còn có một đôi vòng tay hồng ngọc cùng một cái trâm vàng hoa mai sao?” Phù Lạc tròn mắt, hẳn làm sao mà biết “rơi” mất ba món trang sức, Bích Ngô kia trí nhớ thật quá tốt, nàng ra nhiều hoa chiêu đùa giỡn đến phát mệt như vậy, mua đủ loại màu sắc các loại kiểu dáng, mà cũng không thể gạt được nàng ta.

“Đã rơi mất rồi.” Phù Lạc có chút e ngại khí thế của hắn, cái loại áp lực trong cung này làm nàng có cảm giác như bị bài sơn đảo hải đánh úp lại.

“Khéo như vậy, lại rơi vào trong hiệu cầm đồ.”

Phù Lạc cảm giác đầu nổ “Oành” một tiếng.

Chén trà trên bàn bị đánh rơi xuống, nát vụn.

“Lừa gạt, là không được phép.” Ánh mắt tàn nhẫn thị huyết của hắn hung hăng tiến sâu vào lòng Phù Lạc. Nàng vô thức gật đầu nhận sai, nhịn không được rơm rớm nước mắt.

“Hai trăm hai gì đó, người dám coi như tám mươi hai? Người có biết một trăm hai mươi hai kia bao nhiêu dân chúng cả đời làm lưng, bao nhiêu nữ nhân thanh tú có chặt đứt hai tay cũng không kiếm nổi hay không? Người có biết số tiền đó có thể khiến ba mươi binh sĩ đang rét run ở biên quan được mặc ấm hay không?” - Biểu tình của hắn lạnh lẽo hết như đáy biển Bắc cực.

Phù Lạc đang muốn lắc đầu tỏ vẻ không biết, nhìn thấy ánh mắt hung ác của hắn liền vội đổi thành gật đầu.

“Đưa tay phải ra.”

Phù Lạc ngoan ngoãn vươn tay. Chỉ thấy bốn ngón tay của hắn dùng đại lực đánh xuống, bàn tay yếu ớt nhất thời nổi lên bốn ấn ký màu đỏ.

“A.” Phù Lạc đau quá kêu to, nước mắt như Hoàng hà tràn ra, không thể văn hồi. Nàng thầm nghĩ, nào biết sẽ thấy được một Hoàng thượng như vậy chứ.

Chưởng thứ hai lại giơ lên, nhưng cuối cùng không đánh xuống.

“Đi lấy thánh chủ gia huấn sao chép mười lần.” Thánh chủ gia huấn Phù Lạc có biết đến, đây là gia huấn mà hoàng đế khai triều viết cho hậu thế tử tôn. Cần kiệm trị quốc, nhìn xa trông rộng, là một gia huấn rất quan trọng.

“Vào đi.”

Bích Ngô bình tĩnh tiêu sái tiến vào, ánh mắt hiện lên một tia áy náy với Phù Lạc, còn Lâm Ảnh lại tỏ ra không có gì. Hai người dùng tốc độ siêu siêu nhanh thu thập sạch sẽ, lấy đến một bản vẽ đẹp.

Phù Lạc nháy mắt mấy cái với Lâm Ảnh, trăm ngàn lần đừng lấy bút lông ngỗng đến. Kết quả là cô bé kia một chút tình ý cũng không có, cứ theo thói quen lấy bút lông ngỗng mà Phù Lạc thường ngày viết đến. Nàng cư nhiên bị rút xuống dốc này, thật sự là thiên ý a.

Lúc này ngay cả Bích Ngô cũng trừng mắt liếc Lâm Ảnh một cái.

“Đây là cái gì?”

“Làm Ảnh lấy nhầm rồi, đây là thứ phu nhân ngày thường dùng để chơi đùa.” Bích Ngô chạy nhanh tới giải thích.

“Đùa như thế nào?” Long hiên để ánh mắt tập trung kinh hồn xem xét Phù Lạc.

Phù Lạc chạy nhanh tới làm mẫu một lần.

“Không đủ thành ý. Nâng cao cổ tay để sao chép.”

Bích Ngô chạy nhanh lấy bút lông đến.

Phù Lạc đẩy lòng cảm thán, cũng may không bắt có thêm một bao cát nữa trên tay

Toàn bộ căn phòng nhất thời trầm lặng hẳn xuống, Bích ngô, Làm Ảnh đã sớm lui ra, Long hiên để thì lật xem tấu chương không biết đến chỗ nào rồi, còn Phù Lạc lại đang múa bút thành văn, xem tình cảnh này, có lẽ không sao chép xong sẽ không được phép ngủ.

Lòng bàn tay phải đau chết đi được, nhưng cũng không dám có chút phản kháng, Phù Lạc cảm thấy nàng thật sự đã làm cho những người xuyên không phải mất mặt a.

Nhớ tới tình cảnh vừa rơi lệ vừa sao chép khi nãy, hẳn lại còn nói, những chỗ bị nước mắt làm ướt toàn bộ phải viết lại. Cái này...thật là xã hội phong kiến tàn ác đáng chết mà!

Sao chép cho tới khi xong thì sắc trời cũng đã sáng, Long hiên để đương nhiên cả đêm cũng không có nghỉ ngơi.

Chép xong rồi, hẳn vỗ vỗ bên người bảo Phù Lạc tới ngồi cạnh.

“Rất muốn có tiền sao?”

Phù Lạc liên tục lắc đầu, thật trái lương tâm

Kết quả là thấy hẳn từ trong người lấy ra mấy tấm ngân phiếu, nhìn qua giá trị, thêm chút nữa cũng hơn một ngàn hai a. Phù Lạc hai mắt tỏa sáng.

“Vốn tính đưa cho người, vậy mà người lại không cần ~~”

Long hiên để còn chưa nói hết, đã bị Phù Lạc đoạt lấy ngân phiếu trong tay.

“Cắt ngang lời ta, không cho phép.” Hắc âm lãnh nói.

Phù Lạc vẫn còn nhìn ngân phiếu, nghĩ đến tương lai, ăn oán cừu hận gì cũng có thể bỏ sang một bên. “Chụt, chụt”, hôn hai cái thật mạnh lên mặt Long hiên để

Hắn không nói gì nữa, chỉ ý bảo nàng mau đi ngủ

Khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng của hắn đâu.

Phù Lạc lại mang theo Bích ngô, Làm Ảnh, khởi hành đi dạo phố, thật sự không thể đợi được, chẳng ai biết Long hiên để khi nào thì định rời khỏi nơi này, nên Phù Lạc phải xuống tay nhanh một chút.

Vốn định đi tìm đại phu, nhưng lại sợ Bích Ngô cái gì cũng ghi nhớ rồi trở về nói cho Long hiên để. Với sự thông minh của hắn, muốn tra là sẽ tra ra ngay, khẳng định sẽ biết hết mọi chuyện, chỉ sợ lúc đó nàng chỉ còn một con đường chết. Long hiên để này tâm tình bất định, mấy ngày trước còn nhu tình mật ý. Tuy rằng đối với người khác như thế vẫn chẳng là gì, nhưng đối với Long hiên để mà nói, Phù Lạc cảm thấy mấy ngày trước đây tuyệt đối xứng đáng là nhu tình mật ý a. (đây là đối mỗ ta nhân yêu cầu không thể rất cao, không ở một cái hàng bắt đầu thượng a) ngày hôm qua liền trở mặt vô tình.

Xem ra thật sự chỉ còn cách đến một nơi mà người xuyên không phải đi qua - Thanh lâu.

Chỉ hy vọng, chuyến đi thanh lâu làm chuyện oanh động này, có thể thoát khỏi sự chú ý của hắn

Lúc Bích Ngô Làm Ảnh thấy Phù Lạc nhìn tới “Miên hương lâu”, đều bị dọa cho sợ hãi. Làm Ảnh liên tục kéo Phù Lạc ra phía ngoài:

“Công...công tử, người không muốn sống nữa sao, nếu gia mà biết, vậy thì...thì chúng tiểu nhân nhất định sẽ bị ~”

“Nếu thế đừng cho gia biết”. Phù Lạc lớn tiếng nói, thoát khỏi tay của Lâm Ảnh

“A, vị thiếu gia này, chúng ta còn chưa mở cửa đâu.” Tú bà-Người đẹp hết thời, trang điểm đẹp đẽ uốn éo uốn éo đi tới phía trước

Phù Lạc tuần tú đem ngân phiếu giơ lên trước mặt bà ta nhoáng một cái-năm mươi hai.

Tú bà hai mắt đều sáng lên, Miên hương lâu của bà ta ở huyện Thanh Thành này cũng là danh lâu trung đẳng kiếm ra tiền, nhưng những đại gia hào phóng đều tới danh lâu thượng đẳng, ra tay hào phóng như vị “Gia” này cũng không gặp nhiều.

Chỉ cần kiếm được tiền, cái gì cũng có thể a.

“Gia, muốn cô nương như thế nào vậy?”

“Ta muốn một cô nương biết mây mưa chi hoan.”

Tú bà bộ dáng như hiểu rõ chuyện đưa ba người bọn họ tới phòng một cô nương tên là Hoa Diễm

Một mùi son phấn nồng đậm xộc lên mũi, một nữ tử quần áo bán sườn, trang điểm đậm mạt đi ra.

“Gia, vị này là Hoa Diễm cô nương, đứng đầu Miên hương lâu chúng ta, những người thử qua đều nói rất tuyệt đó.” Tú bà ở một bên cười đến cười run người.

“Đi xuống đi.”

Phù Lạc một phen giữ chặt tay Hoa Diễm, đi vào trong phòng: “Cô nương, chúng ta hảo hảo tâm sự.” Phù Lạc làm ra vẻ một bộ dáng sắc miêu

“Công, công tử, người muốn làm gì vậy?” Lâm Ảnh chạy nhanh giữ lấy tay Phù lạc.

Phù Lạc thấy Bích Ngô cũng có thể nghe thấy thanh âm, bèn nhỏ giọng nói:“Ta đây là muốn đi thỉnh giáo, hiểu chưa nha đầu ngốc.” Lâm Ảnh tỉnh tỉnh mê mê, nhưng Phù Lạc nghĩ rằng Bích Ngô nhất định biết, Bích Ngô mà không hiểu, thì Long hiên đế cũng nhất định biết. Bích Ngô này, thực ra vẫn chính là cơ sở ngầm của Long hiên đế

Phù Lạc bỏ hai nàng ta ở lại gian ngoài, cùng Hoa Diễm đi vào bên trong.

Nàng kia thần sắc lập tức liền thay đổi.

“Cô nương, cô tới nơi này tìm tỷ muội chúng ta để vui vẻ sao?”

Phù Lạc cũng thay đổi nói: “Không dám, chỉ là muốn cô nương thảo giúp một chén được mà thôi.”

29. Chương 29: Nhất Lao Vĩnh Dật

“Được?”

Phù Lạc ở bên tai hoa diễm nói thầm một hồi. “Người muốn làm gì?”

“Ta cũng không định làm cái gì, quả quyết sẽ không liên lụy cô nương, chỉ cần cô nương cứ làm như ta nói, một trăm lượng này chính là của cô nương, bất quá về sau cô nương cũng đừng để phát sinh chuyện gì, nếu có người đến dò hỏi, cứ nói là ta đến lãnh giáo thuật phòng the của cô nương, nếu cô nương nói cho người khác việc này, bản thân ta không nói làm gì, chỉ sợ cô nương cũng ~”

Hoa Diễm không nghĩ chịu mạo hiểm như vậy, nhưng lại không chịu nổi sức mê hoặc của một trăm lượng bạc kia, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Phân phó tiểu nha đầu đi xuống, không bao lâu đã mang tới một chén được.

Phù Lạc âm thầm gật đầu, chỉ biết kỹ viện sẽ có loại dược này, tú bà vì không cho kỹ nữ mang thai, đều phải cấp các nàng uống loại dược này. Uống xong rồi về sau, sẽ cũng không có con nối dòng phiến toái.

Thời điểm Phù Lạc ra khỏi Miên hương lâu, cảm thấy toàn bộ thân mình thần thanh khí sảng, rốt cục giải quyết xong một cái họa lớn trong lòng.

Bích Ngô Lâm Ảnh theo sát ở phía sau, không ngừng mặt hân.

Một đêm Long hiên để trở về, về mặt tựa tiểu phi tiểu.

“Dụng tâm quá, ngược lại không tốt.” Hắn thần nhiên phun ra một câu như vậy.

Phù Lạc chỉ biết hắn sẽ đi tra, vì sao hắn liên đới chính mình lo lắng như vậy a, cái gì đều phải tra, cái gì đều phải biết, không thấy phiền lụy sao?

“Không bằng vì phu tối nay liền xem thử phu nhân học được điều gì mới mẻ đi.” Hắn theo sau lưng tựa đầu ở chỗ xương quai xanh của Phù Lạc.

Một đêm này, Phù Lạc phi thường cảm tạ mấy chiêu thức trong “Sắc giới” a, thật sự là thuốc hay cứu mạng a, bằng không thật sự là không ứng phó nổi.

Mây mưa sau, Long hiên để giống mèo đã ăn no, mặt dày dựa dẫm.

“Này cũng thật là mới mẻ, bất quá sau này phu nhân vẫn là ít đến chỗ đó mới được.” Còn ánh mắt thật sự khóa trụ dung nhan Phù Lạc.

Phù Lạc gật gật đầu.

Nam nhân này, điều tra mình rõ ràng như vậy, còn sợ chính mình không biết, thật sự là hơi quá đáng, tự do, như vậy có thể còn tự do sao?

“Ân, vì sao ngươi lại không đi ‘Mặc nguyệt lâu’ a?” Long hiên để tò mò hỏi.

“Đương nhiên là vì tiết kiệm a.” Phù Lạc hờn hển nói. Trong lòng nói, ta chỉ biết hoàng đế mà đáng tin, heo mẹ đều đã biết trèo cây a, quả nhiên cũng là quan tâm việc phong hoa tuyết nguyệt này đó a. Mặc nguyệt lâu của Hằng Thanh Thành chính là thanh lâu xa hoa lớn bậc nhất của cả nước, nghe nói vào đó cũng toàn những kẻ cao quý a, Phù Lạc cảm thấy chính mình vẫn là tiết kiệm một chút, gần nhất là vì không hề muốn bị đánh, thứ hai cũng là bản thân tiết kiệm một chút để có sinh hoạt phí về sau.

Long hiên để tán thưởng tính xoa xoa đầu Phù Lạc.

“Gia, đã đến Mặc nguyệt lâu sao?” Phù Lạc ôm lấy cánh tay Long hiên để, ánh mắt hâm mộ, mặt mang nụ cười quyến rũ nhìn hắn. Trong lòng nghĩ là, nhìn người trả lời không biết xấu hổ như thế nào.

Kết quả Long hiên để chính là thực khốc rút cánh tay ra, không nhìn Phù Lạc, không cần đáp: “Đến rồi.”

Phù Lạc tiểu vũ trụ hùng hực thiêu đốt, nhưng không cách nào bùng nổ. Chỉ có thể nằm thật mạnh xuống, đại lực kéo chặn qua, quay lưng lại.

“Làm sao vậy?”

“Đau đầu.”

Phù Lạc thề là chính mình nhất định có nghe được tiếng cười rầu rĩ. Hắn theo sau lưng ôm lấy chính mình, “Trước kia có đến, lần này không đi.”

Phù Lạc không nghĩ sẽ cười, nhưng chính là nhịn không được mở miệng a. Xoay người ngồi dậy, “Cũng không phải nói phải tiết kiệm sao? Ngươi có biết một đêm ở Mặc nguyệt lâu có thể dành cho bao nhiêu binh sĩ hay không ~”

Còn chưa nói hết đã bị Long hiên để chặn họng bằng 1 câu.

“Cho nên, là người khác mời khách a.” Hắn ném một câu.

Phù Lạc như hóa đá, này, này là người nào.

Sau khi rời khỏi Hằng Thanh Thành, Phù Lạc tâm mới buông xuống chút ít, chuyện Miên hương lâu hẳn là sẽ không bị tiết lộ đi? Vụng trộm liếc xuống Long hiên đế, vẻ mặt bình tĩnh, 1 đoạn phiên não sợ bị tố cáo của Phù Lạc cũng hết.

Tiểu thối Phù Lạc nhu nhu toan đau, ngồi xe ngựa thật sự là rất thống khổ a. Đều do Long hiên đế không cho nàng cùng Lâm Ảnh Bích Ngô trên một chiếc xe, như vậy cũng hưởng thụ đãi ngộ được mát xa a.

Phù Lạc cảm giác được trên đùi mình bị dùng lực sợ đến ngây người. Hắn, hắn cư nhiên tự mình mát xa tiểu thối của mình a, thật sự là thiên yếu hạ hồng vũ. Mà Long hiên đế bộ dáng tự nhiên, tức thì làm cho Phù Lạc ảo giác hai người hai thân phận, bất quá loại ẩm áp này cũng không có kéo dài được bao lâu, “Đổi lượt người.” Hắn đại gia đuổi chân ra, ý bảo đến lượt Phù Lạc phục vụ.

Ta chỉ biết, tuyệt đối không có chuyện thiên hạ hồng vũ. Nhưng cũng không dám nói linh tinh đến chuyện kêu Bích Ngô, trừng phạt đó thật là khó chịu a.

“Chúng ta còn muốn đi đâu a?” Phù Lạc một bên hỏi, một bên dùng ấn khắp chân Long hiên đế, hận không thể ấn thủng mấy cái lỗ thủng a.

“Tăng lực 1 chút.” Phù Lạc bắt đầu bực bội, phải chăng thủ kính của mình còn ít sao? Kháng tính của hắn thật quá lớn? Cuối cùng mát xa đến đau cả tay, mà hắn thì lại một bộ dáng thần thanh khí爽, lại thêm ánh mắt người tự làm tự chịu, đáng giận nha, thật sự là không đấu lại đại gia như hắn.

“Nghe nói, ‘Nhĩ tất tiết’ của dân tộc Jiarong ở phụ cận Nam Bình phủ mỗi năm tổ chức một lần sắp bắt đầu.” Long hiên đế giống như lơ đãng nói. [Ruby: nhĩ tất tiết là 1 lễ hội của TQ, các bạn lên google tra thêm cụm ; dân tộc Jiarong mọi ng hỏi google caca nhé ^^]

Phù Lạc lập tức vênh tai chờ nghe câu tiếp theo, không thể đợi lâu.

“Hết rồi?” Cuối cùng Phù Lạc bất khả tư nghị hướng Long hiên đế tung ra một câu.

Không có trả lời.

“Gia, chúng ta sẽ đi sao?” Phù Lạc ánh mắt sáng trong suốt tận đáy, nàng đối với lễ hội “Nhĩ tất tiết” của dân tộc Jiarong đã sớm thèm nhỏ dãi nhiều ngày rồi a, nghe nói lần này vẫn là sự kiện để vị tộc trưởng mới đăng vị năm trước tuyển thê tử a, lần này nhất định có ý tứ khác. Gia tộc Jiarong là gia tộc thiểu số đông dân nhất của Viêm hạ, tộc nhân lại thiện chiến, giỏi ca múa, nam tuấn nữ tiểu, hấp dẫn đến chảy cả nước miếng a.

Long hiên đế khẽ chau mày, “Ta không thích mấy thứ náo nhiệt này.”

Phù Lạc mắt mát cúi đầu, nàng biết hắn thích sự yên lặng.

“Đùi có chút đau.” Đỉnh đầu nhàn nhàn phao đến một câu.

Phù Lạc đẩy lòng tan vỡ mắng mười tám đời tổ tông nhà hắn, rốt cục có thể bình tâm tĩnh khí đối mặt với hắn, hoàng đế đáng giận này, là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Toan đau trên tay còn chưa biến mất, lại bắt đầu tiếp tục phiên ngược đãi.

Phù Lạc hai tay ôn nhu xoa đùi Long hiên đế, lực đạo vừa phải, trên mặt mang nụ cười tươi như nắng, “Gia, thiếp thân lại xoa bóp cho người a, nghe nói cái gia tộc Jiarong kia có rất nhiều mỹ nữ a.”

“Ngô.” Long hiên đế khóe miệng cảm khởi một tia tươi cười không nhận được.

“Gia, không nghĩ đi xem sao? Nghe nói a, cái mỹ nhân cốc kia rất đẹp a.”

“Ngô.”

“Nghe nói ~”

Cuối cùng Long hiên đế không thể nhận được nữa, “Câm miệng.”

Phù Lạc đành phải đành chỉ mấy lời dụ khuyến của mình.

“Gia, chân còn đau không?” Sau một hồi, Phù Lạc nịnh nọt hỏi, nếu người dám trả lời không phải, lão nương liền liều mạng với người.

Kết quả nàng cùng Long hiên để liều mạng sao? Đáp án khẳng định hay không định, bởi vì Long hiên để nói, không đau. Phù Lạc một trận tâm hỉ, là người thức thời a.

Nhưng ác nhân lại bỏ thêm một câu “Đầu của ta lại bắt đầu đau.”

Phù Lạc mặt mày rút gân. Tay lại tự giác xoa bóp đầu hần.

30. Chương 30: “người Quen” Tới

Lần trước thư nói đến, Phù Lạc đang cố gắng nịnh nọt Long hiên để, để hần đồng ý cho nàng tới “Nhĩ Tát Tiệt”.

Đột nhiên, thân mình Phù Lạc cứng đờ, khuôn mặt tái nhợt, cái kia...phía dưới... chẳng lẽ ~

“Ta, ta muốn ngồi cùng Bích Ngô, Làm Ảnh”

Long hiên để đang được mát xa thoải mái, vẻ mặt chợt không kiên nhẫn, dùng ánh mắt nói: “Người muốn chết phải không?”

Phù Lạc lớn tiếng một chút: “Dừng xe, ta muốn ngồi với Bích Ngô Làm Ảnh.”

“Dừng nháo loạn nữa.” Long hiên để bắt đầu đại hỏa.

“Dừng xe đi, ta muốn ngồi với Bích Ngô Làm Ảnh.” Phù Lạc thét chói tai.

Long hiên để nào biết, người tốt khi bị ức hiếp, thì dù không trúng cổ độc cũng sẽ đột nhiên biến thân

Hần nào biết rằng, nữ nhân một khi “cái đó” đến, cơ thể sẽ phản ứng, nội tiết sẽ mất cân đối nghiêm trọng, tâm tình trở nên nóng nảy, đau đớn khó nhịn a.

“Dừng-có-làm-loạn.” Hần từng chữ từng chữ phun ra, lực đạo nắm trên cổ tay Phù Lạc càng mạnh

Phù Lạc đau đến mức nổi, “không tự chủ được” liền “pia” ra ngoài: “Quỳ thủy [*kinh nguyệt] của ta tới cũng không được sao”. Phù Lạc chợt dạ kêu to.

Long hiên để kéo Phù Lạc ngồi xuống, khuôn mặt hần nháy mắt trở nên đen, rồi hiện lên một tia đỏ ửng. Nhưng ánh mắt như sông băng ngàn năm ngưng tụ vẫn không thay đổi, âm hàn khiến người ta phát run.

Vạn Toàn đang đánh xe bên ngoài hoàn toàn đông cứng

Tiếng “pia” kia, làm cho hần ngây ra như phỗng, nghĩ rằng lần này chết chắc rồi.

Nhưng sau khi nàng thét chói tai việc kia, lại làm cho máu của hần phun cả về phía trước, thiếu chút nữa chảy máu não tử vong.

Lại nhìn hắc y thính lực mình miễn cưỡng sau, đầu tiên là bộ dáng đứng đưng, sau đó thực khinh thường quay đầu, mặt đỏ ửng.

Phù Lạc đau đến nỗi nằm phủ phục, lúc này thật sự rất đau, nàng vốn đau bụng kinh lợi hại, hơn nữa vừa phải nếm qua sỏi hổ chi được [ý chỉ ấy chính là thuốc tránh thai ấy mà], đúng là họa vô đơn chí a.

Nhưng trong một chốc đau đến xuýt ngất xỉu kia, trong lòng nàng nghĩ tới lại là: “Mẹ nó, người đừng có mà quên đã đáp ứng chuyện của ta đó, vì soái ca mà ta phải liều mạng”

[Mỗ đang* rùng mình một cái*, cô tính toán thật lợi hại.]

“Dừng xe. Kêu Bích Ngô Làm Ảnh lại đây, dìu phu nhân qua đó.” Long hiên để sau mấy lần hít sâu, bình tĩnh nói.

Sau đó, Bích Ngô Làm Ảnh ở trong xe việc đến giúp Phù Lạc thay quần áo, rồi dùng bao lớn gói lại Phù Lạc đau quá ở trên xe lăn lộn, cũng may cái bộ dáng chật vật này không bị Long hiên để thấy. Tóc tai bù xù, mồ hôi chảy như suối, mặt tái nhợt như tờ giấy, trông hệt như một nữ quỷ.

Giấy đổi một bạch, rồi lại một bạch nữa.

“Phu nhân, người chảy thiệt nhiều huyết a, có cần tìm đại phu xem qua không?” Làm Ảnh hỏi.

Làm Ảnh tự mắng trong lòng, nàng thật sự là gốc ghếch, loại bệnh này thật sự dọa người a Bích Ngô ở một bên xoa nhẹ bụng Phù lạc, nhưng vẫn không giảm bớt được nỗi đau của nàng.

“Chườm nóng, phải chườm nóng mới được.” Phù Lạc thì thào.

“Nhưng ~” Bích Ngô thấy Phù Lạc khó chịu như vậy cũng rất lo lắng, nhưng ở vùng hoang vu hẻo lánh này làm sao tìm được nước ấm đây

Không bao lâu sau, Long hiên để lại hạ lệnh dừng xe.

Đi đến trước xe ngựa của Phù lạc, “xoạt” vén rèm lên. Chỉ thấy Phù Lạc đang nằm cuộn tròn thành một khúc trên xe

“Gia.” Hai giọng nữ êm ái truyền tới tai Phù lạc, nàng cũng không dám ngẩng đầu, chỉ lui mình vào bên trong. Không muốn cho hắn thấy bộ dáng chật vật xấu xí này.

Long hiên để cau mày, đem Phù Lạc bế ra, nàng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, đầu dụi vào trong lòng hắn.

Khi hắn đem nàng ôm đến xe ngựa của mình, Phù Lạc liền nhanh chóng điều chỉnh tư thế, đưa lưng về phía hắn.

Hắn lên xe, đoàn người tiếp tục tiến lên.

“Sao lại không dám gặp ta?” Thanh âm lạnh lẽo từ phía sau vang lên.

“Xấu.” Hồi lâu, nàng đánh giá cẩn thận mới trả lời

Một tiếng thở dài phía sau.

Phù Lạc cảm giác hần để đầu của nàng nằm lên trên đùi hắn, lòng bàn tay mang theo cái kén thâm nhập vào áo lót, xoa lên cái bụng lạnh ngắt của nàng. Một cỗ nhiệt lực ồ ồ truyền đến, thật thoải mái a, thật sự là ngọn lửa ấm áp.

Phù Lạc nhú chặt mày định kêu lên, rồi lại cắn môi, không dám nữa.

Long hiên để cúi đầu thấy môi của nàng bị cắn đến sắp chảy máu, nói: “Đừng cắn, muốn kêu thì cứ kêu ra đi.” Dứt lời, lấy tay tách hai cánh môi của nàng.

Nhưng Phù Lạc vẫn không muốn kêu lên. Hắn thích im lặng, nàng sợ hắn trong một phút không kiên nhẫn, sẽ đem nàng bẻ gãy rắc, kêu, sẽ làm cho tâm tình của hắn càng âm lãnh không chừng. Chỉ còn cách cuối cùng là cắn lên đùi hắn, vừa giải hận vừa đỡ đau.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có một bàn tay sưởi ấm, vuốt ve mái tóc dài của nàng.

Cả một đêm đều đau đớn, lệ không ngừng rơi.

Ngày hôm sau tình hình đã đỡ nhiều, nhưng vẫn còn đau. Khi đến lúc thì xe ngựa sẽ dừng lại, vẫn là Bích Ngô Làm Ảnh đi lên hầu hạ nàng thay quần áo

Nhớ tới việc tất cả đều bị Long hiên để chứng kiến, liền cảm thấy muốn quên đi cái việc xấu hổ đến chết kia

Ngày cuối cùng thì bụng không đau, nhưng tay và miệng lại đau vạn phần

Long hiên để dục tình chết tiệt, vô lương tâm, cứ nhiên hiếp bức nàng cắn hắn. Chà chà chà, một chiêu này thật lợi hại, nàng thực sợ đây sẽ trở thành thói quen của hắn mất.

Quả nhiên hẳn không có lỗi vốn một chút nào-Phù Lạc nghĩ thầm

Năm ngày sau, Phù Lạc rốt cục có thể sống lại nhảy loạn.

[Trước kia không thể sao? Vô nghĩa, cái gói lớn như vậy mà cũng dễ dàng “rơi” mất a]

Ở trong núi tìm một cái ôn tuyền, tắm rửa sạch sẽ mỹ miều một chút, bị hung hăng khi dễ một chút, nhưng Phù Lạc vẫn rất cao hứng. Hẳn, xem ra cũng không nhiễm phải thói quen bắt lương đâu

Xe ngựa cuối cùng cũng tới được Mỹ nhân cốc-Thánh địa của Gia nhưng tộc[Ruby: Tức tộc người Jiarong đây nha]

Hàng năm “Nhĩ Tát Tiết” đều được cử hành ở đây, các tộc nhân từ khắp mọi nơi trong nước đều sẽ ở đây trong ngày đó, để ăn mừng ngày hội long trọng nhất của họ.

Thiếu niên trẻ tuổi và các cô nương sẽ nhân sự kiện này tìm kiếm người yêu cho mình.

Mỗi năm còn tuyển ra cô gái xinh đẹp nhất trong tộc, trở thành thánh nữ hiến tế trong một năm đó

Tiết mục cuối cùng của “Nhĩ Tát Tiết” là, tộc trưởng và thánh nữ đại biểu cho toàn tộc hiến tế cho tổ tiên của Gia nhưng tộc

Mà năm nay thánh nữ còn được thêm một danh phận nữa, đó là sau khi hiến tế có thể trở thành thê tử của tân tộc trưởng, bọn họ gọi là “Nhĩ Tát Na.”

Ngày hội long trọng nhất của Gia nhưng tộc, không những chỉ hoan nghênh tộc nhân của mình, mà còn hoan nghênh khách nhân từ nơi xa tới, văn hóa ôn hòa này, là điều Phù Lạc thích nhất

Vây quanh Mỹ nhân cốc này đều là người của Gia nhưng tộc, mỗi gia mỗi hộ đều có đầy lầu canh, trên lầu còn có nơi ở của những cô nương chưa chồng. Các huynh đệ nếu muốn cùng cô nương mà mình yêu thích hẹn hò, trước hết phải xây một lầu canh thật cao lên tầng đá kia

Đoàn người của Long hiên để nghỉ lại ở một khách sạn trong cốc, lấy số tiền lớn ra dụ dỗ, khuyến nhủ mãi, chủ nhân ở đó mới cho thuê ba gian phòng. Khách sạn trong cốc sớm đã kín người hết chỗ, ngủ lại đây còn có thậm giả, khách đi đường và thương nhân từ xa đến.

Bích Ngô lấy một bộ quần áo của Gia nhưng tộc đưa cho Phù lạc

Phù Lạc mặc một bộ y phục vàng nhạt, thêm một bông hoa mẫu đơn hồng ở tay áo, cổ áo xẻ sâu hình chữ V, ngực như lộ ra, không hề bị cản trở. Phía dưới là chiếc váy như một cánh đồng hoa lớn, làn váy cũng có hình một bông hồng mẫu đơn lớn, hoa lệ mà quyến rũ. Khăn choàng đính kim tuyến che sau lưng, theo cái mông đong đưa mà kịch liệt lay động, thật là hấp dẫn ánh mắt người khác. Chân mang chiếc giày mây tre lá lộ, phần trên mắt cá chân lại càng nhiều màu sắc, ngón chân trắng nõn đáng yêu còn được Bích Ngô bôi lên hỗn kim phấn đàn châu, sáng rõ kì diệu. Các cô nương nơi này thật sự quá lớn mật a, Viêm hạ tuy rằng phóng khoáng cởi mở, nhưng đối với việc để lộ chân ngọc lại rất khắt khe, nên Long hiên để đối với việc Phù Lạc tùy tiện liền cởi giày xuống hồ mới vạn phần tức giận như thế.

Hai bên cổ tay và chân trái đều đeo những chiếc chuông vàng kêu linh linh, đây là thứ mà các cô nương Gia nhưng tộc yêu thích nhất, mỗi khi nhảy, thân cử động chuông kêu vang, rất xinh đẹp, không chỉ đẹp mắt, mà còn vô cùng êm tai.

Cuối cùng mái tóc được buộc thành một búi tóc lớn, uốn lượn thả xuống một bên, lấy đóa hoa lê trắng làm trang sức, thật sự là xinh đẹp vô cùng.

Trên đầu đeo ba chiếc trâm vàng đẹp đến chết người, ở chính giữa còn cài một miếng bạch ngọc, mỗi món trang sức đều tỏa ra dương quang mỹ lực. Phù Lạc nhìn chính mình, cảm thấy rất cao hứng, không ngờ quần áo của cô nương Gia nhưng tộc lại chỉnh chu đẹp đẽ như vậy

“Đây là người mua sao, Bích Ngô?”

“Không phải, là Vạn quán gia mang từ nhà đi.”

Phù Lạc đứng bật lên, lửa giận hừng hực thiêu đốt, Long hiên để cái tên lửa gạt này, cứ vân đàm phong khinh như thế, làm cho nàng cứ tưởng là trùng hợp được chứng kiến buổi lễ long trọng này, còn tưởng đại gia hần không hề thích mấy trò náo nhiệt

Thì ra từ khi còn trong cung đã an bài tới nơi này rồi, thật quá đáng.

Bích Ngô giữ chặt Phù Lạc một chút: “Phu nhân, còn chưa trang điểm xong đâu.”

Phù Lạc lại ngồi xuống, phải rồi, lông mi mới vẽ được một nửa, đi ra ngoài không phải dọa chết người sao.

Bích Ngô thuận thực ra tay, rất nhanh đã trang điểm đẹp đẽ cho Phù lạc, nàng xấu hổ nhìn mình trong gương, nhẹ nhàng xoa đôi môi, người trong gương thật quá mức xinh đẹp, vậy mà lâu nay không biết, quả nhiên vẫn là sơn thủy ngoài cung dưỡng nhân a.

“Phu nhân, thật sự là càng ngày càng đẹp.” Lâm Ảnh đứng một bên tiện điểm nhìn.

Sau khi ra cung chưa từng dùng phấn trang điểm, hôm nay mặc trang phục như thế, quả là đẹp đến kinh tâm động phách. Phù Lạc tự cười một mình.

31. Chương 31: Hương Vị Gia Đình

Lúc Phù Lạc ba người đi đến trước mặt Long hiên đế, hàn quang trong mắt hần chợt lóe, ánh mắt thâm trầm rất nhiều.

Long hiên đế đương nhiên cũng mặc một bộ trang phục địa phương, áo choàng màu tím, hai sườn xẻ tà, lộ ra ông quần màu trắng, búi tóc bằng đồng khảm tơ vàng chính giữa, rất có phong vị của nước khác. Trên chân là giày rơm, nhưng với vẻ lạnh khốc tuyết dạt của hần, dù thế nào cũng thấy có chút không hợp. Phù Lạc “phụt” cười một tiếng, nếu có máy ảnh để chụp được cảnh này thì hay quá, trông Long hiên đế thật buồn cười.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Long hiên đế cũng chợt hiện lên một tia xấu hổ, hần không có cách nào nhập gia tùy tục. Nhưng đến thánh địa của Gia Nhung tộc, bất luận là ở nơi đâu, mọi người cũng phải mặc trang phục địa phương.

Bích Ngô đeo khăn che mặt lên cho Phù Lạc, đoàn người đi xuống lầu, chuẩn bị dùng bữa. Nàng vừa nghĩ tới việc “Nhĩ tất tiết” sắp bắt đầu là cảm thấy hưng phấn

Cái gọi là Mỹ nhân cốc thật ra là một nơi để luận đàn những vấn đề quan trọng, những thương nhân thức thời sớm đã ở trong cốc tạo thành một khu phố, mở đủ các loại cửa hàng.

Phù Lạc sớm đã bị mùi mĩ vị bay trên đường hấp dẫn, nên khi ngồi ở bàn ăn cứ cảm thấy ngứa ngáy tay chân, ăn cơm rất ít. Khó khăn lắm mới thoát khỏi bầu không khí áp lực để ăn xong bữa cơm. Cùng Long hiên đế dùng bữa có thể không áp lực sao, không được nói chuyện, tư thế luôn luôn phải tao nhã, phát mệt.

“Gia, ta cùng Bích Ngô Lâm Ảnh muốn đi dạo phố.” Phù Lạc cố lấy dũng khí nói.

Trong mắt Long hiên đế vẫn là Bích Ngô Lâm Ảnh đang ở sau lưng Phù Lạc mãnh lực lắc đầu, tỏ vẻ không phải chúng ta muốn đi.

Hần gật gật đầu, Phù Lạc như lấy được đại xá.

Nàng mỗi tay kéo một người, như hoa hồ điệp vui tươi chạy ra bên ngoài, còn lại Long hiên đế ba người vẫn ngồi ở một gian trà phở trên lầu hai, nhắm nháp mùi vị khác biệt của “Nhĩ Tất Trà”.

Phù Lạc vui vẻ chạy tới một cửa hàng bán thịt nướng ở phía trước, ở đó đã chật ních người, tuy chưa nhìn thấy, nhưng bằng hương vị, Phù Lạc cảm thấy thật sự rất giống mùi thịt dê xiên nướng Tân Cương a, đầu lưỡi không an phận liếm liếm miệng.

Hai tay hơi dùng sức, linh hoạt chen vào giữa hai người, việc này đối với người hay ăn quán ven đường như nàng mà nói không phải khó, ai bảo thân hình nàng nhỏ nhắn chứ. Miệng kêu ầm ỹ: “Thực xin lỗi, xin cho ta qua.”

Rất nhanh đã lên trước đầu tiên: “Cho hai mươi xiên”. Phù Lạc giơ bàn tay năm ngón, vì lo lão bản không nghe kĩ, sợ người nướng thịt....bạn quá nhìn không thấy

Lão bản thấy lạ, ngẩng đầu nhìn chủ nhân của thanh âm ngọt ngào này, hai mươi xiên, ăn được hết sao?

“Mỗi người chỉ được mua năm xiên.” Lão bản cũng thực lạnh lùng a.

Phù Lạc ngã nhào xuống đất, này,lão bản này thử đến hiện đại xem. Mua có giới hạn sao, người ta trên thương trường rao bán hạn chế đều là vì hấp dẫn nhiều con cá ngốc hơn, lão bản này lại dám bắt người ta mua có giới hạn, thật sự là mua có giới hạn đó.

“Được, lấy năm xiên trước.” Phù Lạc thỏa hiệp.

Qua một lúc lâu sau, Bích Ngô Lâm Ảnh mới chạy tới nơi, trên đầu còn dính đầy khói bụi

“Phu nhân ~” Lâm Ảnh thầm oán còn chưa kịp nói thành lời, chợt nghe thanh âm còn to hơn cả tiếng xôn xao của Phù Lạc: “Lại thêm mười xiên nữa.” Phù Lạc đẩy Bích Ngô Lâm Ảnh đến trước mặt lão bản, tỏ vẻ đây là người của nàng.

Cuối cùng Phù Lạc cười tươi như hoa nở, cầm mười lăm xiên thịt nướng từ chỗ Bích Ngô Lâm Ảnh, lách ra khỏi đám người.

Đi đến trên một bãi cỏ, Phù Lạc “xoạt” tháo hạ khăn che mặt, hai tay không ngừng ăn

“Phu nhân, cái khăn che mặt này không thể tháo.” Bích Ngô nói.

“Ai nha, người nhìn các cô nướng nơi này xem, người nào người nấy đều trong trẻo như nước, mang theo cái khăn che mặt kia mới gọi là cổ quái đó, hơn nữa mang theo nó, thì làm sao ăn thoải mái được.”

Bích Ngô thực hoài nghi nữ tử trước mắt cùng vị phi trong cung kia liệu có phải là một người hay không?

Phù Lạc rất nhanh đã ăn hết năm xiên của mình, sau đó nhìn Lâm Ảnh tỏ ý khi dễ: “Người vóc dáng nhỏ như vậy, nhất định ăn không hết ha, không bằng ta giúp người ăn mấy xiên nhé.”

Kết quả “mấy” xiên ở đây là “bốn” xiên, cũng may vẫn còn lương tâm để lại cho nàng ta một xiên, Bích Ngô đương nhiên cũng phải cố gắng.

Mùi thơm tự nhiên quá, hạt tiêu cũng thơm quá, trời ạ, thịt xiên nướng, thật làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Phù Lạc ăn xong, đem năm ngón tay liếm láp cẩn thận xong rồi không nói, hơn nữa lúc bắt tay cũng có thể ngửi thấy, cái mùi hương kia a!

Muốn hỏi sao nàng không ăn chay ư? Sau khi trải qua lãnh cung cùng cuộc sống hoán đổi thân xác, nàng sớm đã thích ăn thịt rồi.

Bích Ngô Lâm Ảnh tuy rằng cảm thấy thịt xiên kia ăn cũng rất ngon, nhưng ăn sơn trân hải vị, mỹ vị, những món ăn quý hiếm, chủ tử cũng không hề tranh phần như vậy mà

Các nàng nào biết rằng xiên thịt kia gọi lên nổi lưu luyến cổ hương của Phù Lạc

Vì nhìn Phù Lạc có vẻ thông minh đến độ như đang mưu tính gì đó, nên làm thế nào lão bản khô khan cũng không chịu bán thêm xiên thịt, nàng tức giận đến mức dậm chân. Người ta vốn muốn cho thật nhiều người đến ăn mỹ vị này, muốn khai hỏa tuyên truyền, người còn từ chối, thật đúng là cung không đủ cầu. Nhìn trứ hàng càng ngày càng ít, Phù Lạc không thể kiên nhẫn.

Trở lại bên cạnh Long hiên đế

“Về phòng đi.” Long hiên đế lãnh khốc nói.

“Gia ~” Phù Lạc tiến lên bắt lấy tay hắn, “Trên đường có một cửa hàng thịt nướng rất ngon, đáng tiếc cái lão bản kia chỉ bán cho mỗi người năm xiên.” Nói xong còn mấp máy miệng, ý do chưa liếm hết ở bên môi, con ngươi của Long hiên để lộ ra lên ánh tím quang mang.

“Gia, bảo quản gia và hắc y đi mua thêm mười xiên đi.” Phù Lạc làm nũng dường như ôm trọn lấy tay Long hiên để. Sức mạnh của đồ ăn quả nhiên là cường đại

“Liên Tinh.” Long hiên để sửa lại, Phù Lạc ngậy ra năm giây mới phản ứng, hắn gọi hắc y soái ca kia là Liên Tinh, là “đệ đệ” của Yêu nguyệt cung chủ ư?

“Ngon lắm sao?” Long hiên để chớp mi.

“Thật sự rất ngon đó.” Phù Lạc ý bảo Bích Ngô Làm Ảnh, hai người khẽ gật đầu, làm khá vậy, không thể để cho Long hiên để soi mói kia có cơ hội nói không ngon

Phù Lạc thấy khả năng thuyết phục của hai người các nàng không đủ, bèn đưa bàn tay như hiến vật quý tới trước mũi Long hiên để: “Có phải rất thơm không?”

Long hiên để chán ghét gạt ra, Vạn quản gia lập tức lấy chiếc khăn trắng muốt cho hắn chà lau cánh tay.

Phù Lạc lại thăm hô to, xã hội phong kiến độc ác, lão bản độc ác.

“Gia ~” âm cuối kéo dài, nàng thực ủy khuất nhìn Long hiên để.

Hắn nhú nhú mày: “Đi thôi.”

Phù Lạc hoan hô một tiếng, buông tay Long hiên để chạy đi, kiếm thêm năm xiên nữa cũng được.

Lúc này đây đang dễ dàng chen lách giữa hai người, nàng, căn bản không thấy được những người chung quanh Long hiên để bị văng ra giống như điện giật.

“Lão bản, mười lăm xiên.”

Lão bản kia thực không kiên nhẫn nhìn nơi phát ra thanh âm này, không có cách đâu, ai bảo nàng năm lần bảy lượt muốn lừa gạt mua xiên thịt chứ

Đang muốn phản bác, nói số lượng.

Đã thấy Phù Lạc khoa trương nắm lấy tay Long hiên để, cùng Vạn Toàn bên cạnh đang chờ phía trước trong không khí (nhất họa)

Phù Lạc vui vẻ cầm lấy mười lăm xiên thịt, không thèm nhìn biểu tình như mưa bão sắp đến của người nào đó bên cạnh

Ai, lão bản này cũng chẳng phải người thành thật, mỗi xiên thịt không nhiều chút nào, biết thế Phù Lạc đã chẳng thèm đắc tội với “người lãnh đạo” kia rồi

Vạn Toàn cùng Liên Tinh đều thực đáng thương, nàng chia cho một xiên, Liên Tinh biểu tình khinh thường, cuối cùng khiến Phù Lạc thu hồi lại xiên thịt

“Gia, ngươi có muốn thử không?” Phù Lạc lấy lòng nói.

Kinh ngạc phát hiện trong mắt Long hiên để bỗng dựng hiện lên một tia ghen ghét hỏa hoa: “Không ăn.”

Cuối cùng Phù Lạc thực thỏa mãn vỗ vỗ bụng.

“Làm như vậy rất khó coi.” Long hiên để quay đầu ném cho Phù Lạc mấy lời này.

Tâm tình đang tốt đẹp đều bị phá hủy.

Trở lại phòng, Long hiên để sắc mặt không tốt ngồi bên giường, Phù Lạc cũng không biết vì sao hắn tức giận.

“Lại đây.”

Nàng ngoan ngoãn tiêu sái đi qua.

Hắn đột nhiên túm lấy Phù Lạc, ôm vào trong lòng, phủ kín đôi môi nàng

Đầu lưỡi tùy ý dây dưa, mút vào.

Long hiên để ngắc đầu: “Hương vị...bình thường.” Phù Lạc biết hắn có ý chỉ hương vị thịt nướng lưu lại kia

Long hiên để lại tiếp tục hôn xuống.

“Đừng mà.” Phù Lạc ở trong miệng của hắn hàm hồ phun từ.

Hắn cảm giác được sự phản kháng của nàng, ngược lại càng tăng thêm, mỗi lần đều mạnh mẽ hơn trước, cũng bởi nàng phản kháng

Ai, nếu sớm biết phản kháng lại có kết cục này, Phù Lạc đã không tự mình trèo lên giường hắn.

Nói đi cũng phải nói lại, Phù Lạc vốn không nghĩ tới việc sẽ phản kháng ở đây, dù sao thì hai bên cùng có lợi, phản kháng làm gì chứ

Nhưng hôm nay khác a, nếu ở trên người lưu lại dấu vết, mặc quần áo như vậy, làm sao đi ra ngoài gặp người khác đây?

Lần lượt tránh né, lần lượt trao hỏi, mỗi lần đều nhanh hơn cứng cỏi hơn đâm sâu vào, nàng không dám lớn tiếng kêu to, chỉ có thể đem tiếng kêu hóa thành tiếng trầm thấp nức nở.

Đổi lại là càng tăng thêm hơn nữa, một mạch cho đến khi thân thể nàng không thể chịu nổi xủ đi, chẳng lẽ không khí ngoài cung còn có tác dụng tráng dương sao? Đây là ý nghĩ cuối cùng trước khi Phù Lạc ngất.

Đương nhiên không phải nói trước kia Long hiên để không đủ uy mãnh, chỉ là nói hắn hôm nay càng uy mãnh hơn mà thôi.

32. Chương 32: Đêm Độc Miên

“Phu nhân, phu nhân, mau đến xem này, tộc trưởng mới của Gia Nhung tộc bộ dạng rất đẹp đó” Lâm Ảnh ở bên cửa sổ cao hứng phấn chấn gọi.

Phù Lạc buồn bã ỉu xiu ngồi trước gương, Bích Ngô ở cạnh đang trang điểm cho nàng

Theo phong tục của “Nhĩ tất tiết”, trong buổi tối bắt đầu, tộc trưởng sẽ cùng tộc nhân ủng hộ diễu quanh cốc một vòng, cuối cùng quay trở lại chính giữa cốc, châm vào giữa đồng lửa, tuyên cáo “Nhĩ Tất tiết” được bắt đầu.

Lâm Ảnh thấy Phù Lạc bất động, vui vẻ tiến đến nâng nàng dậy: “Phu nhân, người không nhìn thì sẽ hối hận đó. Tộc trưởng kia thật sự vô cùng anh tuấn a.” Mặt Lâm Ảnh ửng hồng như thoa phấn.

Phù Lạc nheo nheo mắt, lập tức nhìn đến người kia, nam tử cao lớn sánh kịp với ánh dương. Ánh mặt trời ở trên người hắn phát ra ánh sáng nhẹ nhàng, gương mặt tuấn lãng lóe lên vẻ mạnh mẽ như thái dương, nụ cười của hắn tựa như vầng dương ấm áp, thật là một bạch mã vương tử tuyệt vời a.

Chẳng trách bốn phía giọng nữ nhân thét chói tai mãi không ngừng, ngay cả Bích Ngô cũng nhìn hắn không rời mắt.

Phù Lạc si mê nhất là ánh mắt của hắn, ánh mắt biết cười đẹp tựa trăng rằm, thật là đáng yêu!

Đợi hắn đi qua, Phù Lạc hưng phấn kêu lên: “Bích Ngô, mau đưa phấn thơm cho ta.”

Bạch mã vương tử anh tuấn như vậy, chẳng lẽ chính là nam phụ trong truyền thuyết? Phù Lạc không biết hai mắt của nàng cũng đang cười thành trăng rằm luôn.

“Phu nhân, có chuyện gì mà cười vui vẻ đến thế?” Lâm Ảnh khó hiểu hỏi, nàng cảm thấy phu nhân cười rộ lên tựa như trộm tình miêu vậy

“Phật viết không thể nói.” Phù Lạc tự mình cảm lấy phần, che đi những dấu hôn ngân còn lưu lại, ánh lửa buổi tối, hẳn là có thể che đậy mấy thứ này rồi

Màn đêm buông xuống, vạn hỏa chiếu rọi, lúc này Phù Lạc mới dám xuống lầu, cũng may không ai nhìn ra vẻ chật vật của nàng

Lúc Bích Ngô Lâm Ảnh đưa Phù Lạc tới trước mặt Long hiên đế, nàng thật không dám tin vào hai mắt của mình: Tộc trưởng có nụ cười ấm áp tỏa khắp tứ phía kia cư nhiên đang cùng Long hiên đế nói chuyện phiếm.

Đã có duyên như vậy, chẳng lẽ hẳn thật sự là nam phụ ôn nhu cẩn thận, si tình không hối hận dù phải chịu cảnh buồn vui lẫn lộn trong truyền thuyết sao? Tuy rằng không phải Vương gia, nhưng tốt xấu gì cũng là trưởng tộc, cười ấm áp đến thế, Phù Lạc nghĩ hẳn làm nam phụ vẫn có thể chấp nhận được. Nếu thái độ phục vụ tốt, cho thăng thành nam chủ cũng không phải không được a.

Phù Lạc nhìn tộc trưởng trẻ Đan Tát La Nhĩ rồi cười quyến rũ. Khuôn mặt của tộc trưởng kia cư nhiên hiện lên một tia đỏ ửng, rất đáng yêu, rất hồn nhiên, so với Long hiên đế âm dương quá khí thì tốt hơn cả trăm ngàn lần.

Long hiên đế thấy Phù Lạc tươi cười, trong mắt hàn quang lóe lên, nhưng bỗng nhiên lại che giấu bằng một vẻ ôn nhu. Hắn nhẹ nhàng đi đến bên người Phù lạc, ôm lấy eo nhỏ của nàng, đi đến trước mặt Đan Tát.

“Đây là phu nhân của ta.” Long hiên đế ôn nhu cười, nhìn thấy ánh mắt có chút mất mát của Đan Tát La Nhĩ, cảm thấy rất vừa lòng.

“Vị này là tộc trưởng của Gia Nhung tộc, Đan Tát La Nhĩ.” Long hiên đế tiếp tục giới thiệu cho Phù lạc

Phù Lạc tức giận đến nghiến răng, hẳn cố ý đây mà. Hắn có khi nào chủ động giới thiệu cho nàng đâu.

Phù Lạc phần nộ có chút mất đi lý tính, có một tia dưng khí muốn khiêu khích hắn

Trong mắt Phù Lạc ẩn ẩn một tia lệ quang, đầy tình ý nhìn Đan tát, cố gắng biểu đạt ra ý tứ: “Hận không phân phùng khi chưa già”, rồi cực kì tao nhã hành lễ với Đan Tát, khi đứng dậy cổ tình lão đảo để được ngã vào vòng ôm ấm áp kia, đáng tiếc lại rơi vào một vòng tay cực nóng khác, nóng đến mức có thể đem người khác nướng rụi.

Phù Lạc có chút khó tin, Đan tát la nhĩ ở gần nàng nhất mà không đỡ được, vậy mà Long hiên đế ở xa hơn lại đỡ được nàng

Phù Lạc thất vọng cực độ nhìn Đan tát còn chưa kịp thu tay lại. Trong mắt hắn có một tia khác lạ, giống như đã sáng tỏ gì đó. Nhìn tới Long hiên đế, thấy ánh mắt hắn nhanh chóng ngưng tụ gió lốc, ánh mắt này đối với Phù Lạc quả thực chính là tuyên án tử hình, khi nàng còn đang kinh ngạc thì vẻ mặt đó nhanh chóng biến mất. Nhưng lúc nhìn về phía Đan tát thì lại ngưng tụ thành vẻ ôn nhu chết người, khóe miệng xả ra một tia tươi cười thực ừy khuất

Biểu hiện này chưa từng xuất hiện trên mặt Long hiên đế, cũng tuyệt đối không thể xuất hiện trên mặt hắn, làm cho Phù Lạc lạnh từ chân tới đầu, lại nhìn về phía Đan tát, thần sắc kinh diễm lúc đầu đã trở nên bình tĩnh, trong vẻ bình thản của hắn còn toát lên ý khinh thường

Thật ti bỉ, Phù Lạc ở trong lòng rỗng giặc.

A, không phải, không phải như ngươi nghĩ đâu, La Nhĩ.

[Minh Nguyệt Đang: Cái gì không phải, người ta vốn là nghĩ như vậy đó.

Phù Lạc: Đáng giận, ta đâu phải muốn hồng hạnh ra tường, rõ ràng là do ngươi cứng rắn muốn an bài một nam nhân cho ta a.

Đang: Người nhìn thế nào mà nghĩ hắn là nam xứng?.

Lạc: *nghe hòng nhìn trôn trời*: Chẳng lẽ hần không phải?

Đang: Nhìn bộ dáng khẩn cấp của người kia, vẻ mặt hần giống như đang chuẩn bị làm nam phụ của người sao?

Lạc: Người, người ~~

Đang: Đều tại người nóng vội, vốn dĩ muốn cho người một nam xứng, nhưng bị người cấp dọa trở về rồi.

Lạc:* rơi lệ*: Ta nóng vội, nếu không phải do tên nam nhân âm hiểm người tạo ra, thì ta, ta đã có thể ~~

Đang: Cứu mạng a

Lạc bóp cổ Đang: Đem nam phụ trả lại cho ta, đem nam phụ trả lại cho ta, mấy ngày này còn không để người ta sống a.

Đại nhân nhóm: *nhìn đến*, không phải không cho nam phụ, mà là nữ nhi chính mình không biết quý trọng thôi!

Cáo từ Đan tát xong, tâm Phù Lạc (càng lui càng chặt, càng đề càng cao.)

Long hiên để quay đầu trừng mắt nhìn Phù lạc, Phù Lạc sợ tới độ thiếu chút nữa ngã nhào

“Cái đó...ta cười với hần vì lễ tiết mà,vì lễ tiết.” Phù Lạc quyết định tiên hạ thủ vi cường.

“Ân.” Hần rất phối hợp gật đầu. Ánh mắt quét về phía chân nàng

“Cái đó, đều là do chân nhất thời đã tê rần, cho nên mới ~~”

“Ân.” Long hiên để lại gật đầu.

Bàn tay to thực ôn nhu vuốt lên hai bên má Phù lạc: “Hôm nay làm người rất mệt có phải không?”

Phù Lạc đỏ mặt.

“Mệt mỗi thì phải làm sao đây? Có phải nên lên giường nghỉ ngơi sớm một chút không?” Long hiên để khẩu khí mềm nhẹ làm cho Phù Lạc thấy lạnh như băng.

Nàng mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ hần còn muốn không đủ? Hai má lại phi hồng, “Người ~~”

Ánh mắt long hiên để liếc ra xa một chút nói: “Mau trở về đi thôi,Bích Ngô.”Hần có ý bảo Bích Ngô Làm Ảnh đưa Phù Lạc trở về.

“Người không quay về sao?” Phù Lạc thấy lạ hỏi.

Trên mặt hần cười đến sáng lạn.

Phù Lạc ngoan ngoãn theo Bích Ngô trở về, vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng, lúc quay đầu nhìn về phía Long hiên để, chỉ thấy một cô gái có vẻ như là người của Gia Nhung tộc đang nhảy múa xinh đẹp xung quanh Long hiên để

Hần cười sáng lạn mà nhu tình, cúi đầu trêu đùa cùng nàng kia. Nàng ta xấu hổ khiếp sợ nhìn hần, đôi mắt to ngập nước như có thể nhấn chìm mọi nam nhân. Hần giống như đắm chìm tại thủy đàm xinh đẹp kia, không hề ngẩng đầu nhìn xem Phù Lạc đã rời đi hay chưa.

“Nàng là ai?” Phù Lạc hỏi.

“Nàng, hình như là muội muội của La Nhĩ tộc trưởng-Na Nhĩ Tháp, nghe nói là đệ nhất mỹ nữ của Gia Nhung tộc.” Bích Ngô đứng một bên nói.

Phù Lạc nhìn Bích ngô, rồi quẹo rũ cười, Bích Ngô bình thường vốn không nói nhiều sao lại lấy đệ nhất mỹ nữ đến kích thích nàng chứ?

Trở lại khách sạn, im lặng tắm rửa lau mặt, nàng bình tĩnh ngủ trong sự kinh ngạc của Bích Ngô Làm Ảnh Nhắm mắt lại trầm tư hết thấy.

Phù Lạc không tự cao đến mức nghĩ Long hiên đế vì ghen tuông mà đấu khí cùng nàng, mà kiên nhẫn cùng với nữ nhân trên đũa. Trong ấn tượng hắn chưa từng trên ghẹo nữ nhân, không biết Dự Vương phi có phải ngoại lệ không. Nhưng hôm nay hắn hành động khác thường như thế, có thể thấy nữ nhân kia rất có giá trị dụng, cũng như hắn đã từng dung túng Ngọc quý phi và chính nàng vậy.

Gia tộc của La Nhĩ thì có gì quan trọng với Long Hiên đế chứ? Làm cho hắn nguyện ý buông thả, ủy khuất bản thân trên đũa cùng một nữ nhân.

33. Chương 33

Tận tới sáng Long hiên đế mới mang theo một thân mỗi một trở về, nhìn tinh thần không có vẻ gì là sáng khoái

Hắn để nguyên y phục nằm xuống, Phù Lạc cũng không nói nhiều.

Cả ngày hôm nay là đại hội đua ngựa của Gia Nhung tộc, mới sáng sớm mà tiếng người đã sôi trào, mã thanh tê ngang.

Đan Tát giục ngựa phi nhanh đến trước mặt Long hiên đế, khiến cả nơi đây bỗng trở nên đẹp đẽ:

“Tuyên huynh, có muốn thử xem sao không?”

“Tại hạ không nên bêu xấu.”

Đan Tát kia cũng không làm khó, Na Nhĩ Tháp phía sau hắn khinh thường nhìn nhìn Phù Lạc, khi chuyển hướng nhìn Long hiên đế thì lại mang vẻ ngưỡng ngùng thiếu nữ: “Tuyên đại ca, chờ một chút nữa ta lại đến tìm người nha.”

Bọn họ đi rồi, Long hiên đế hơi hơi nhíu mày

Đoàn người đi đến một nơi cao, rồi dừng lại xem cuộc chiến.

Ánh mắt Long hiên đế rất nhanh vì trận tranh đấu kịch liệt mà sáng ngời lên, khóe miệng rất vừa lòng nở một nụ cười tươi.

Làm Ảnh nhìn thấy thân ảnh của Đan tát la Nhĩ ổn thoả nắm chắc thắng lợi liền kích động.

Nhìn “Nam phụ” đang ngày càng cách xa mình, tâm tình Phù Lạc không vui chút nào

Trận đua ngựa này từ khi được tổ chức đến nay chưa từng bị trì hoãn, những nữ tử ở đây lớn tiếng hét chói tai.

Vì tiếp theo là đại hội đua ngựa của nữ tử

Na Nhĩ Tháp cười chiến mã to lớn cường tráng màu đỏ thẫm, mạnh mẽ, vênh vác tự đắc. Phù Lạc trong mắt hâm mộ không thôi, địa vị của nữ tử ở Gia Nhung tộc cao hơn nữ tử ở những nơi khác, chuyện gì nam nhân có thể làm, các nàng cơ hồ đều có thể làm.

Nữ tử trên lưng ngựa tư thế oai hùng hiên ngang, so với những nữ tử mềm mại uyển chuyển hàm xúc, lại là một kiểu phong tình khác. Gien nhà La Nhĩ quả nhiên rất tuyệt, Na Nhĩ Tháp ở trên ngựa tư thái, tao nhã mà không mất anh khí, thật sự có cảm giác như anh thư nữ kiệt.

Ngựa của nàng ta và ngựa của một nữ tử khác cùng tiến vào, đằng trước đằng sau, nhìn mọi người ở đây đều một phen âm ỉ, kiểu này chỉ có trì hoãn trận đấu mới thôi. Tiếng vỗ tay kêu gọi âm ỉ quả nhiên nhiệt liệt hơn trước rất nhiều. Tiếng hô “Na Nhĩ Tháp” vang dội, mà đội cổ động viên cho một nữ tử khác là “Đức Giai” cũng không chịu yếu thế, tiếng hô chấn thiên.

Phù Lạc cũng bị khơi dậy nhiệt tình, kéo Lâm Ảnh và Bích Ngõ nhảy lên võ tay cổ vũ. Thậm chí lao xuống tiểu pha, đi vào chung điểm đua ngựa, chen vào đám người, cổ vũ cho các nữ tử. Bàn tay võ tới đỏ bừng, cổ họng cũng hét đến khàn khàn.

Lúc Na Nhĩ Tháp giành thắng lợi, Phù Lạc cảm thấy nàng ta chính là nữ thần mà lòng nàng hay nghĩ tới, cao lớn xinh đẹp. Si mê nhìn về phía nàng ta, ánh mắt này làm cho Na Nhĩ Tháp cùng Bích Ngõ Lâm Ảnh bên cạnh đều thấy ác hàn.

Trở lại bên cạnh Long hiên đế, nghênh đón nàng là ánh mắt kì lạ của hắn.

“Đấu vũ” buổi tối lại tạo nên một màn hoàn toàn khác biệt

Cả nam lẫn nữ vây quanh ngọn lửa trong sân, dưới làn khói, bắt đầu khiêu vũ. “Đấu vũ”, chính là việc các nam nữ thanh niên trong Gia Nhung tộc nhảy múa để tìm kiếm người yêu hoặc để bày tỏ tình yêu. Cũng giống như khổng tước vì tranh đoạt phối ngẫu mà khai bình đao lý vậy

Trên vũ đài, Đức Giai phóng túng nóng bỏng khiêu vũ với Đan tát, nếu như Đan tát đáp lại nàng, vậy đó là có hy vọng. Hai người tiếp đến trong quá trình vũ có thể dùng thân thể để nói rõ chính bản thân, rõ ràng hơn nhiều so với việc thể hiện bằng ngôn ngữ. Nếu không tính Na Nhĩ Tháp, Đức Giai hẳn là cô nương xuất sắc nhất trong Gia Nhung tộc, phụ thân là thủ lĩnh bộ lạc “Ha Kì Kì”, bản thân lại có bộ dạng kiều diễm như hoa, dáng người như liễu, nhiệt tình phóng khoáng, rất nhiều nhân duyên.

Bất luận là xuất phát từ lợi ích cá nhân hay lợi ích gia tộc, Đan tát đối với Đức giai chắc hẳn là có hứng thú.

Điều Phù Lạc không thể lý giải là, Na Nhĩ Tháp dung mạo xuất chúng, nữ tử xinh đẹp hào phóng như thế sao thần kinh lại thác loạn đến mức coi trọng Long hiên đế cơ chứ, thực không muốn sự nhiệt tình và trong sáng của nàng ta bị hậu cung ma quái kia hủy diệt, như vậy thật quá tàn nhẫn

Na Nhĩ Tháp vây quanh Long hiên đế chỉ có khởi vũ, vũ đạo nhiệt tình tới mức ngay cả Phù Lạc từ hiện đại đến cũng thấy có chút ngưỡng ngùng. Người bên cạnh liên tục ồn ào, Long hiên đế không hề đáp lại, Na Nhĩ Tháp thấy hắn có vẻ sẽ không khiêu vũ, cho nên ánh mắt thực tự nhiên chuyển hướng về phía Phù Lạc, đó là một loại khiêu khích đối chọi.

Phù Lạc bất vi sở động bỏ coi như không thấy, nàng không có hứng thú vì nam nhân như Long hiên đế mà phải khiêu cái loại cầu ngẫu vũ này.

Nhưng bên tai sau khi nghe được lời nói đó, nhất thời ý chí chiến đấu trào dâng.

“Khiêu, 1000 hai, khiêu thắng, 3000 hai.” Long hiên đế thổi nhẹ bên tai nàng [RubyJ: há há hẳn kích nàng ta đây mà, lấy tiền dụ dỗ]

Phù Lạc trong mắt lóe ra ánh sáng còn chói mắt hơn cả kim cương, ba ngàn lượng, thật dễ kiếm. Tâm Phù Lạc ngọt ngào như hoa nở, lưu lại Long hiên đế một mình buồn bực vì mị lực bản thân cư nhiên còn kém hơn cả ba ngàn lượng bạc.

Sự vật đổi thay thì con người cũng khác, tỷ như Phù Lạc vừa mới có nhiệt tình trời sinh với vũ đạo. Xem qua cô nương của Gia Nhung tộc vũ đạo, nàng có thể linh hoạt vận vẹo thân mình nhảy ra điệu múa nhiệt tình kia, xen vào điệu vũ Latin kết hợp điệu vũ Ấn độ mà tự mình học được, tình thú hoàn toàn mới mẻ

Không giống vũ đạo nhiệt tình khiến người ta xấu hổ của Na Nhĩ Tháp, vũ đạo của Phù Lạc hoàn toàn là thực nữ cuồng dã mị hoặc, gờ tay nhắc chân chừng mực tạo nên vẻ linh động khác người, Na Nhĩ Tháp vốn không nghĩ rằng Phù Lạc có thể nhiệt tình thuần thực vũ ra vũ đạo của các nàng như thế

Nàng khi thì giống như Báo, kiệt ngạo không từ tốn, cuồng dã không bị cản trở, kim linh trên cổ tay và chân ngọc di chuyển theo nàng, phát sáng rực rỡ, êm tai dễ nghe

Nàng khi thì giống xà [rắn a], rất nhanh vận vẹo vòng eo, cơ hồ có thể nói là không biết xấu hổ vận vẹo cái mông qua lại theo hình bát tự, khăn choàng dát vàng sau lưng phập phồng theo động tác của nàng, tạo nên từng đợt cuộn sóng, cũng gợn lên từng đợt sóng trào dâng trong lòng người

Ánh mắt nàng neho lại, mê mị, môi đỏ mọng khê nhếch, mị hoặc. Ánh mắt ấy khóa chặt ánh mắt của Na nhĩ tháp. Na Nhĩ tháp cảm thấy nữ tử trước mắt giống như đang dùng thân thể để nói chuyện với chính nàng

Phù Lạc phóng thích nhiệt tình không phải vì người khác, mà đúng là vì Na nhĩ tháp, nữ tử có tư thế oai hùng hiên ngang kia.

Đôi chân thon dài của nàng hoa mê muội trên không trung, làn váy nàng như cánh hoa vẽ nên một biển hoa trước mặt Na nhĩ tháp, nàng từng bước ép sát, mềm mại đáng yêu lui về phía sau, Na nhĩ tháp cảm thấy bản thân như hoàn toàn đắm chìm trong nhiệt tình của Phù lạc

Bàn tay Phù Lạc mê hoặc chỉ vào người mình, như đang kể rõ chính mình. Mông nàng vắn vẹo lôi kéo, từng bước tiến đến trước mặt Na Nhĩ tháp. Na nhĩ tháp trầm mê cho nàng mê hoặc, nhiệt tình vắn vẹo thân thể đáp lại nhiệt tình của nàng. Nàng như xà uốn éo cơ thể lấy Na nhĩ tháp làm cây cột, triển động vắn vẹo, mỗi một nhịp trống, là một lần ánh mắt dây dưa.

Tay nàng kéo Na nhĩ tháp, hai người tiến lui phối hợp, “Đấu vũ”cư nhiên biến thành song nhân vũ tú, mọi người trong sân đấu đều ngừng lại, nhìn hai nữ nhân xinh đẹp kia phi vũ.

Cuối cùng, Phù Lạc nhờ cánh tay chống đỡ bên dưới của Na nhĩ tháp, phi vũ lên, tựa như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, lại tựa như bướm bướm bay lượn quanh hoa.

Thời điểm dừng lại, Na nhĩ tháp giống như đóa hoa kiều diễm nhất trên thế gian, còn Phù Lạc giống như hồ điệp mê người nhất, tràn ngập sức sống, tràn ngập tình ý. Hai người vốn không coi người đối diện ra gì, giờ lại cùng cười như tỏa nắng

Phù Lạc quay người lại thấy đôi mắt trong suốt của Long hiên đế, trong lòng dâng lên một tia quái dị mất mát.

Nàng trở về ngồi xuống: “Thế nào? Ba ngàn lượng bạc.” Phù Lạc giờ giờ lòng bàn tay.

Long hiên đế rút ra chiếc khăn tay trắng muốt, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Phù lạc, trong mắt hiện ra tình ý làm cho Phù Lạc có chút căng thẳng, tùy ý để tay hấn chỉ chậm rãi lướt qua hai gò má. Lòng Phù Lạc có một tia bối rối.

“Bạc.” Phù Lạc lại cường điệu.

Kết quả Long hiên đế từ cổ tay áo lấy ra mười hai lượng bạc, đặt vào lòng bàn tay Phù lạc

“Người làm sao có thể nói mà không giữ lời chứ.” Nàng bắt mẫn kêu to.

“Ta đã nói thì đương nhiên sẽ giữ lời. Hôm nay là ngày đầu tiên, từ ngày mai trở đi ngươi mỗi ngày từ chỗ Vạn quân gia lãnh một hai lượng bạc là được.” Long hiên đế trêu tức nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc miệng ngốc nghếch của Phù lạc

“Ngươi, ngươi, vậy ta đây phải tới lúc nào mới lĩnh hết được chứ?” Phù Lạc thiếu chút nữa là túm lấy cổ áo Long hiên đế

“Ừm...chắc hơn chín năm, đừng sợ, ngươi nhất định có thể lĩnh hết.”Long hiên đế an ủi vỗ về Phù lạc.

“Không được, đưa một lần đi, một lần đưa hết cho ta.” Phù Lạc không thuận theo. Mỗi ngày một hai lượng thì có gì khác nhau a.

“Không được, ngươi sẽ tiêu tiền, không như vậy làm sao quản lý được”Long hiên đế tỏ vẻ nghiêm túc nói.

Phù Lạc nhìn thần sắc hấn, khẳng định duy nhất là hấn sẽ không thanh toán tiền nợ. Nàng tức giận đến phát run.

Long hiên đế thực yêu thương đem Phù Lạc ôm vào trong lòng, trong sự ngạc nhiên của người khác hôn vào má nàng một cái, hành động thân thiết như vậy trước mặt mọi người từ trước đến nay chưa từng có.

“Ngươi khiêu vũ tựa như yêu tinh vậy.” Nói xong lại từ trong tay áo xuất ra mười lượng bạc: “Đây là ta đưa thêm cho ngươi.”

Thật sự là khó nhằn, tức không thể nhằn được. Phù Lạc nhảy lên, hung hăng đá một cước vào áo Long hiên để, sau đó chạy vội đi.

Nàng đi rồi, Long hiên để quay đầu cười với Đan tát La Nhĩ đang đến gần

“Tôn phu nhân thật sự rất thú vị.” Đan tát cười nói.

“La Nhĩ huynh lo lắng thế nào rồi?”. Long hiên để ẩn ý cười.

“Có thể cùng Tuyên huynh hợp tác là vinh hạnh của tiểu đệ. Tiểu đệ còn có một chuyện muốn nhờ.” Dứt lời nhìn xa xa ngóng nhìn Na Nhĩ tháp.

Trên mặt Long hiên để không hề tỏ ra hờn giận.

“Tuyên huynh đã có thể tử, tiểu đệ cảm thấy Na Nhĩ tháp vẫn thích hợp đứng ở trên thảo nguyên hơn, tuyên huynh nghĩ sao?”

Long hiên để lại hơi nở nụ cười: “Ta sẽ nói rõ cùng Na Nhĩ tháp.”

Đan Tát La Nhĩ gật gật đầu, nếu hắn không tự nói với Na Nhĩ tháp, Na Nhĩ tháp về sau nhất định sẽ thăm oán ca ca này.

Long hiên để đi tới chỗ Na Nhĩ tháp, không biết nói gì đó, chỉ thấy nàng rưng rưng gật đầu, nhanh chóng rời đi.

34. Chương 34: Mối Hận Của Ngọc Giới

Phù Lạc vuốt ngân phiếu trong tay, có lẽ cũng được hai mươi lượng bạc. Nàng ngồi trên một chiếc xe ngựa chuẩn bị rời đi.

Phù Lạc dùng khăn che mặt, chủ xe nghĩ nàng là cô nương của Gia Nhung tộc, cũng không hoài nghi gì, đồng ý cho nàng đi nhờ xe. Nếu không phải cô nương Gia Nhung tộc rất phóng khoáng, đơn thân đi dã ngoại cũng không phải không thể chấp nhận, xe chủ có lẽ còn tưởng rằng nàng muốn đi tha hương tìm tình nhân để nương tựa.

Phù Lạc kéo váy kín chân, cải trang để chạy trốn như vậy vốn là không đoán trước, nàng định cùng Long hiên để đến Hằng Châu, ngắm phong cảnh đẹp rồi mới rời đi. Nhưng hôm nay vì nhất thời tức giận đá hoàng đế, nên chỉ có thể chạy trốn, bằng không thật không biết sẽ bị xử lý như thế nào nữa. Nhỡ như hắn bắt nàng hồi cung thì quả là thất bại trong gang tấc.

May mắn ngân phiếu đều mang theo người, nàng cũng không dám về khách sạn, chỉ sợ Bích Ngô Lâm Ảnh đuổi theo.

Trong xe ngựa đột nhiên nghiêng ngả chao đảo, Phù Lạc thấy xe ngựa tự dừng ngừng lại, bèn tò mò ngó ra phía ngoài nhìn khắp xung quanh. Màn xe vừa kéo ra, khuôn mặt lạnh băng của Long hiên để liền xuất hiện trước mặt.

“Đại thúc, cảm ơn người.” Phù Lạc vội mỉm cười nói với phu xe trung niên kia, rất hào phóng đưa ra mười lượng bạc, chủ yếu là để bù lại tổn thất tinh thần cho hắn, ở trước mặt Long hiên để lãnh khốc, sợ tới mức run rẩy.

Trung niên kia tỏ vẻ đồng tình nhìn thoáng qua Phù lạc, giống như đang nói: ta có thể lý giải vì sao người lại bỏ nhà ra đi rồi.

Sau đó, nàng giống như con gà con bị Long hiên để linh lên xe ngựa, vẫn là xe ngựa xa hoa này ngồi thoải mái hơn hẳn. Phù Lạc thầm than.

“Muốn chạy trốn đến chỗ nào vậy?” Long hiên để lạnh lùng hỏi.

“Ta, ta cũng không biết, ta chỉ là sợ hãi ~” Phù Lạc nói dối, nhưng thật ra thì cũng có chút sợ hãi.

“Hừ, bắt luận là chạy trốn tới chân trời góc biển, trăm điều có thể bắt người trở về.” Sau khi rời cung, Long hiên để lần đầu tiên xưng “trăm”, có ý nhắc nhở Phù Lạc thiên hạ này đều là Vương thổ, nàng dù làm thế nào cũng trốn không thoát đâu.

“Ta có thể lý giải là người nhất thời quật khởi nên chạy trốn không?” Long hiên để còn nghiêm túc nhìn kĩ vào mắt Phù lạc

“Đương nhiên.” Phù Lạc đáp lại rất nhanh. Long hiên để có một tia chần chừ, nhưng cũng không truy vấn thêm, phỏng chừng là quá mức tự phụ rồi.

Phù Lạc trong lòng cảm thán may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

Tiếp đó nàng bị Long hiên để cưỡng chế xoay người, sát ở trên đùi, đại chương không chút lưu tình đánh xuống, nàng đau đến chảy nước mắt, đáng tiếc, nước mắt đối với Long hiên để mà nói một chút tác dụng cũng không có.

“Nương a, mẹ ruột a ~” Phù Lạc kêu thảm thiết.

Tay Long hiên để cuối cùng cũng dừng lại, hẳn nghĩ Phù Lạc đang gọi hoàng hậu Ngọc thực quốc, kết quả không biết rằng nàng kêu Minh Nguyệt Đang.

[Đang nhìn Phù Lạc bị đánh thê thảm, trong lòng thầm nghĩ: nữ nhi phải kiên trì a, kỳ thật nương hiểu rõ người nhất mà, về sau nhất định sẽ đòi lại công đạo cho người!]

Tay Long hiên để lại xoa xoa mông Phù Lạc, làm nàng sợ tới nghiêng người

“Để ta xem xem.” Bàn tay to của hắn từng chút liên tháo bỏ tiết khớp của Phù Lạc. Nhìn chương ấn hắn đổ trên làn da tuyết trắng, cảm lấy thuốc mỡ lạnh bôi lên cho nàng.

Phù Lạc trong lòng thầm mắng hắn giả mù sa mưa, nhưng không dám nói thành tiếng.

Cuối cùng hắn quay người Phù Lạc lại, mang theo nụ hôn trừng áp lên đôi môi nàng, trần trọc mút vào. Hắn mâu sắc càng ngày càng thâm, Phù Lạc vốn thân kinh bách chiến [*có nhiều kinh nghiệm] nên lập tức hiểu rõ ý đồ của hắn. Giãy dụa phản kháng, nhưng càng khiến động tác của hắn kịch liệt hơn

“Đau.” Phù Lạc kêu to, mông đau tới mức làm người ta thở không nổi, nước mắt lại tràn ra.

Long hiên để thấp giọng rửa một tiếng, ngưng lại động tác.

Phù Lạc vừa chảy nước mắt vừa bật cười, nghĩ rằng: Đáng đời, ai bảo người ra tay mạnh như vậy, tự nhận hậu quả xấu đi.

“Người còn cười.” Long hiên để đang bắt mãn hưng tợn nhìn Phù Lạc

Phù Lạc nhin không nổi bật cười thành tiếng, Long hiên để bắt bình cúi người tiến lên, Phù Lạc vẫn nhin không được cười ra tiếng

Vạn Toàn đang đánh xe ngựa nghe thấy tiếng cười bên trong, gánh nặng trong lòng rốt cục cũng được thả xuống

Thật không dám nhớ lại bộ dạng tức giận của Long hiên để khi phát hiện ra phu nhân biến mất!

Hai người trong xe dường như đều quên đi chuyện Phù Lạc đã đá vào Long hiên để. Phù Lạc đương nhiên không tự mình nhắc lại, còn Long hiên để tựa hồ cũng không để ở trong lòng.

Xe chạy suốt đêm dài, ngày hôm sau đã tới Nam Bình phủ

Phù Lạc ngủ thoải mái xong, đứng dậy ăn cơm. Long hiên để lúc này đã cùng Liên Tinh đi đâu từ sớm, chỉ còn Vạn toàn ở lại trông coi ba nữ nhân

Vuốt ve chiếc nhẫn trong tay, Phù Lạc nhớ tới nữ tử chết thảm trong cung kia

Thực dễ dàng ở nơi chật chội này tìm được chỗ ở của La Cương Tài

Không muốn nhớ tới hình ảnh bi thương đó

Không muốn nhớ tới những giọt lệ rơi vô hạn đó

Không muốn nhớ tới tiếng kêu thét thảm thiết đó

Nhưng không làm sao quên được

La Cương Tài ở trước mặt, thanh tú nhã nhặn, nhìn ngọc giới trong tay Phù Lạc, hiện lên một tia bi thương, nhưng rất nhanh đã trở lại bình tĩnh.

Trong phòng một thiếu phụ trẻ tuổi mỹ mạo bước ra, ôm một đứa bé: “Tướng công, là ai vậy?”

“Không có gì, hỏi đường thôi.” La Cương Tài vội vàng che giấu

Phù Lạc lão đảo lui về phía sau, nữ tử Ngọc Giới đáng thương kia, phó thác cả đời thâm tình cho một nam tử như vậy sao? Vì nam tử này mà mất đi trong sạch, mất đi sinh mệnh, đây chính là mặt bi thương đáng buồn của tình yêu sao?

Tiếp tục khởi hành, cách Hàng châu không còn bao xa, tâm tình Phù Lạc cuối cùng cũng cảm thấy tốt hơn

Nàng hít thật sâu một hơi không khí của Hàng châu, trong lòng như đang phiêu đảng hưởng vị phong nhã ấy, hương vị của tự do

Dừng ở khách sạn xong, Long hiên đế và Liên Tinh lại đi mất dạng, Phù Lạc nhanh chóng mang theo Lâm Ảnh cùng Bích Ngõ đi điều nghiên địa hình, à không, là đi dạo phố.

Trên đường có rất nhiều sĩ tử lưng đeo hành lý, dẫn theo thị đồng đi thi. Viêm hạ hoàng triều ba năm một lần lại quảng nạp nhân tài. “Thi Hương” cử hành vào năm nay, các thí sinh đều đến kinh thành trước mấy ngày để tìm nơi ở, cẩn thận ôn đọc, chờ ngày thành danh. Người chậm chân, có khi ngay cả chỗ đất ngã ra để nghỉ ngơi cũng không có.

Phù Lạc mặc nam trang, tiêu sái phe phẩy cây quạt, khuôn mặt tuấn mỹ vô luân không biết đã lọt vào mắt biết bao cô gái, đương nhiên không thiếu những thí sinh tự xưng là tài tử phong lưu cũng phải tỏ ra vài phần kính trọng.

Vừa đi tới quây xem tướng số, đã nghe thấy một thí sinh đang thỉnh tiên sinh kia xem cho. Phù Lạc tò mò, muốn nhìn thử thầy bói ở nơi này và thần côn ở hiện đại có gì khác nhau.

Chỉ nghe thí sinh chuẩn bị vào kinh thi kia nói với thầy tướng số, tối hôm qua hắn đã mơ thấy ba giấc mộng. Hắn mơ thấy mình dựa vào một bức tường trắng, tiếp theo lại mơ thấy mình gặp trời mưa đã đội đầu lạp [* một loại mũ] mà còn che ô, giấc mơ cuối cùng là thấy mình đang nằm âu yếm với chính biểu muội, nhưng là lưng tựa lưng

Thầy bói kia vừa nghe đã bắt đầu vuốt râu lắc đầu: ”Người tốt nhất nên về nhà đi, người thấy bức tường trắng chẳng phải uống phí công sức sao?Đội đầu lạp mà còn che ô, chẳng phải là làm điều thừa sao? Cùng biểu muội nằm bên nhau lại còn lưng tựa lưng, chẳng phải là không hay ho sao?

Thí sinh kia vừa nghe, nhất thời như thấy cha mẹ chết, sụp vai làm bộ đáng chuẩn bị hồi hương. Phù Lạc có chút không đành lòng:

“Ai, tiên sinh nói sai rồi, vị huynh đài này” Phù Lạc xoay người nói với thí sinh kia: “Mơ thấy bức tường trắng chính là nói người sẽ đỗ loại “Trung”, đội đầu lạp mà còn che ô có nghĩa là người sẽ phòng được tai họa, người và biểu muội lưng tựa lưng có ý nói người sẽ xoay chuyển a” Thí sinh nghe thấy rất có đạo lý, tinh thần lại trở nên hưng phấn

“Tuyệt diệu, tuyệt diệu.” Bên tai Phù Lạc truyền đến một trận cười phóng đảng không kiềm chế. Tưởng là một kẻ ngốc bước vào, thì ra là một nam tử trẻ tuổi mặc y phục thanh tươm hoàng tú

Hắn, mày kiếm mắt sáng, khí chất phóng đảng, một thân quý khí không gì sánh kịp, khí phách nhè nhẹ rất che dấu biểu lộ. Khuôn mặt có nét tương tự như Long hiên đế, có điều ánh mắt không quyến rũ, trong ngoài lạnh tựa băng như mắt phượng của Long hiên đế, mà nam tử trước mắt có vẻ phóng khoáng hơn

“Vị huynh đài này, không ngờ ngôn điệu nhân càng điệu.” [Nhi Nhi: lời nói đã hay mà con người còn xuất sắc hơn]. Ánh mắt hắn quét qua làm Phù Lạc cảm thấy ác hàn, người tuần lãng xuất chúng như vậy cư nhiên là (cái thủy tinh) sao?

Phù Lạc không muốn cùng hắn dây dưa, nên nhanh chóng chạy đi, không để ý tới hắn đang hô ở phía sau

35. Chương 35: Tự Mình Làm Bậy

Đi đến trước cửa “Mặc Nguyệt lâu”- thanh lâu có thâm niên trong truyền thuyết, Phù Lạc một trận thổn thức. Thanh lâu bụi trần mà nhìn thế nào cũng không giống nơi vùng tiền như rác a. Bên trong lại linh nhã thanh tú giống như nhà của những tiểu thư khuê các

“Vị công tử này, xin mời đi theo thiếp thân.” Nữ tử đón khách bên ngoài xinh đẹp mà không tự kiêu, Phù Lạc đối với Mặc nguyệt lâu này có ấn tượng đầu tiên rất tốt.

Phù Lạc ba người đi theo kia nữ tử dẫn đường, vào phòng chính. Nàng kia rời khỏi không lâu, một nữ tử mười phần tao nhã liền xuất hiện. Nàng vừa thanh tú, vừa quyến rũ trí mạng, là một phu nhân thùy mị thành thực, quả là khiến người ta phải động tâm.

“Cô nương là người từ nơi khác tới phải không?”

Phù Lạc nghe xong đã biết thân phận bị bại lộ, nhưng cũng lưỡng lự trước được chuyện này, ai bảo nàng khi hành tẩu giang hồ lại không chuẩn bị thuật dịch dung chứ.

“Đúng vậy.”

“Hôm nay cô nương tới đây, không biết là để bắt kẻ thông dâm hay là để tiêu khiển?”

Phù Lạc thầm nghĩ nàng ta cũng thật trực tiếp a.

“Nếu là để bắt kẻ thông dâm thì sao?” Phù Lạc rất hứng thú muốn nghe thử.

“Nếu vậy xin mời cô nương chờ ở đây, rượu và thức ăn cô nương cứ chọn, bản lâu sẽ thiết đãi. Từ cửa sổ này nhìn ra ngoài, cô nương có thể thấy rất nhiều người đang ra vào, chỉ mong cô nương chờ người tình phụ bạc kia ra để nói chuyện thêm, vậy có được không? Tiểu điếm cũng chỉ là muốn kiếm cơm ăn, mong cô nương bao dung.”

“Hảo, hảo, hảo, xem ra tới Mặc Nguyệt lâu không thể bắt gian rồi.” Phù Lạc cười khê.

“Nếu như ta đến tiêu khiển thì sao?”

“Vậy cô nương thật sự đã tìm đúng nơi rồi, khắp thiên hạ chỉ có bản lâu chuyên vì nữ tử mở yến hội, tất cả hưởng thụ đều giống như nam tử, hơn nữa giá còn có thể giảm tới năm phần.”

“Là thật sao?” Phù Lạc trong lòng kích động, Mặc nguyệt lâu này thật là có ý tứ.

“Cô nương muốn xem tiết mục gì?”

“Ta muốn hỏi Vân La cô nương bao giờ thì lên đài?”

“Cô nương quả nhiên biết nhìn người, Vân La tiểu thư mỗi tháng chỉ xuất hiện một lần, ngày mười lăm mới lên đài biểu diễn, mà ngày mai vừa lúc là mười lăm.”

“Thế, phải cần bao nhiêu ngân lượng?”

“Nếu là nam tử, ba ngàn lượng bạc trắng mới có thể đi vào, nếu là nữ tử thì hai ngàn hai.”

“Hai ngàn hai? Không thể bớt chút à?”

“Cô nương nghĩ đây là chợ sao?” Phu nhân kia lại cười nói.

Phù Lạc trong lòng chua xót, quả nhiên một văn tiền bức tử hảo hán mà. Nàng nhỏ mấy giọt nước mắt, nhìn nhìn Lâm Ảnh, lại nhìn nhìn Bích Ngô: “Phu nhân xem, hai nha đầu này của ta có thể bán được bao nhiêu tiền?”

“Phu nhân!” Lâm Ảnh kêu to, liều mạng kéo Phù Lạc ra ngoài.

“Phu nhân, người làm sao có thể ~” Lâm Ảnh nước mắt lưng tròng nhìn Phù Lạc.

Phù Lạc giữ chặt hai người, vùi đầu thương lượng nói: “Không muốn ta bán các người, thì mau đem hết bạc trên người ra đây, bằng không ~” Phù Lạc cười gian trá.

Kết quả, Lâm ảnh tự nguyện nộp hết bạc, Bích Ngô cũng rất phối hợp đem ra, tuy rằng nàng ta tuyệt không lo lắng Phù Lạc sẽ đem các nàng đi bán.

Kết quả, bạc của ba người gộp lại cũng chỉ có một ngàn ba trăm lượng, Phù Lạc lại đùa dai nhìn Lâm ảnh.

“Phu nhân người đừng bán Lâm Ảnh, Lâm Ảnh về sau sẽ nghe lời mà.”

Phù Lạc nhìn Lâm Ảnh rồi lại nhìn Bích Ngô, có cho nàng lá gan lớn bằng trời nàng cũng đâu dám bán họ chứ.

Bây giờ có cách nào để có thể trong vòng một ngày kiếm được bảy trăm lượng bạc đây?

Nhìn Mặc nguyệt lâu, chẳng lẽ, chẳng lẽ, nàng cũng có ngày phải thể hiện tài hoa ở thanh lâu sao?

Phù Lạc cắn chặt răng, không thể bán hai người bọn họ, vậy bán chính mình chắc là được, đây có thể xem như cách ngắn nhất để có thể nhìn thấy Vân La.

Phù Lạc lấy dũng khí bán mình hướng đến Mặc nguyệt lâu, kết cục là bị Bích Ngô chạy nhanh giữ lại: “Phu nhân, không bằng trở về cùng gia thương lượng một chút xem?” Lòng bàn tay Bích Ngô thấm đầy mồ hôi.

Phù Lạc bị Bích ngô Lâm Ảnh giằng co đến tận khách sạn, nàng thầm than thật sự là ác nô khi dễ chủ a.

Long hiên để tới khuya mới trở lại khách sạn, làm Phù Lạc phải chống mắt chờ đợi.

Đợi hần vào cửa, nàng nịnh nọt bưng trà rót nước, còn thoát miệt thay giày. Long hiên để thực buồn bực vì nhiệt tình của nàng, loại đãi ngộ cao quý này, khi đang là hoàng đế, hần cũng chưa từng được hưởng thụ qua.

“Gia, đêm nay chúng ta chơi trò gì đó mới mẻ nhé?” Phù Lạc quyến rũ nháy mắt, tần suất cực nhanh làm cho Long hiên để cứ nghĩ mắt nàng đang rút gân.

Long hiên để mâu sắc u ám một chút, chớp mi có ý hỏi.

“Hay là, chúng ta chơi trò khách làng chơi và kỹ nữ đi?” Phù Lạc nhắm chặt mắt, lấy hết dũng khí nói.

“Phụt” một tiếng, cũng may Phù Lạc thân mình linh hoạt tránh được cảnh rửa mặt bằng nước trà

Long hiên để vốn vững như thái sơn cũng không chế không nổi mà phun trà ra.

Phù Lạc chạy nhanh lấy khăn tay lau sạch nước trà cho hần

“Có điều kiện gì không?” Long hiên để mất một hồi lâu mới có thể bình tĩnh lại.

“Ba ngàn lượng bạc, trả hết một lần.” Phù Lạc nhanh nhẩu thêm vào

“Đắt như vậy, không có người mời khách, ta sẽ không ~” dừng một chút, Long hiên để tiếp tục nói: “Có điều, nếu đối tượng là người, ta có thể chấp nhận.”

“Chụt.” Phù Lạc hôn một cái lên mặt Long hiên để

“Vậy nếu ta không hài lòng ~” Long hiên để hỏi.

“Đảm bảo sẽ vừa lòng.” Mắt Phù Lạc cười như trăng rằm, nghĩ rằng hần chắc chắn sẽ vừa ý.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Phù Lạc kéo thấp cổ áo, tà tứ kéo lộ ra bên vai, tay nói lỏng thắt lưng, mở cửa đón Long hiên để từ ngoài vào

Khăn tay nhoáng lên trước mặt Long hiên để một cái, dùng thanh âm ngọt phát ngáy nói: “A, Tuyên gia, ngài thật lâu cũng không đến chỗ ta, muốn hại chết ta sao.” Phù Lạc dẫn Long hiên để tới bên giường, tung mị nhãn ngồi lên đùi hắn

Long hiên để miệng mím chặt, nhẩn nhin thật sự vất vả.

“Gia, không tin ư ~” Phù Lạc cầm tay hắn đưa tới ngực mình. “Tim ta đập rất nhanh đó ~” Âm cuối kéo dài đến nỗi chính nàng còn cảm thấy ghê.

Không ngừng nóng bỏng, Phù Lạc dựa vào ngực hắn, truyền đến một trận phập phồng, Long hiên để cười to thành tiếng.

“Lạc nhi, người từ đâu mà học được bộ dạng này vậy?”

Phù Lạc cũng thu lại cảm giác ác hàn: “Chẳng lẽ không đúng sao?” Nàng thấy trong phim truyền hình đều diễn như vậy mà

“Chưa từng thấy kỹ nữ nào thấp kém như thế.”

“Người ~” Phù Lạc một tay chống nạnh, một tay xòe ra, “Bạc!”

“Bạc nào?” Long hiên để giả ngu.

“Người không phải vừa mới đáp ứng rồi sao?”

“Người thấy thế này là hết sức vừa lòng à?” Long hiên để trêu tức hỏi.

Phù Lạc một chân chạm đất, một trên đặt lên trên giường, rõ ràng giống hệt thổ phỉ: “Đương nhiên, mặc kệ là dùng cách gì, cũng khiến đại gia người vui vẻ rồi, không phải sao?” Phù Lạc tiếp tục xòe tay ra

“Nếu thế thì ngừng đi, ta không vừa lòng.” Dứt lời một cái liền xoay người đem Phù Lạc đặt dưới thân, “Không bằng chơi trò cường đạo và con gái nhà lành đi.” Long hiên để nhẹ nhàng phả vào tai Phù Lạc

Kết quả là cả đêm nghe thấy Phù Lạc kêu, “Đừng, tên cường đạo này.” “Đừng tay đi, tên cường đạo này” “Cứu mạng a, có cường đạo~~”

Nhưng lại không đủ sức phản kháng, chưa bao giờ một như đêm qua.

Khi Long hiên để đứng dậy, Phù Lạc cũng giãy dựa đứng lên, xòe lòng bàn tay

Long hiên để thực vô sỉ nói: “Người đã thấy có tên cường đạo nào mà lại trả tiền chưa?”

Phù Lạc tức giận đến mức toàn thân phát run, ánh mắt Long hiên để vì hai bên tuyết trắng kia mà trở nên âm trầm. Bàn tay to không ngừng xoa nắn: “Đêm nay hay là chơi trò lão gia và tiểu nha đầu đi.” Hắn đề nghị.

Phù Lạc hận không thể một cước đá chết hắn. Đang muốn dùng lời lẽ chính nghĩa cự tuyệt, lại chợt nghe hắn nói: “Đêm nay có muốn tới Mặc nguyệt lâu không?”

Phù Lạc mở to hai mắt, tỏ vẻ không tin.

Long hiên để bồi thêm một câu: “Có người mời.”

Lúc này Phù Lạc mới tin hắn muốn đi, nhưng vẫn không tin hắn sẽ mang nàng đi, có bao giờ thấy trượng phu chủ động mang thê tử dạo kỹ viện chứ.

“Người có thể tới xem Mặc Nguyệt lâu, thuận tiện nhìn xem thế nào gọi là kỹ nữ thực sự.” Long hiên để cười nói.

Phù Lạc hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

“Vậy đêm nay có muốn chơi trò chơi không?” Long hiên để nhẹ nhàng xoa xoa tiêu nhũ của Phù Lạc

Phù Lạc đáy lòng mắng chửi hắn cả trăm lần, lại mắng mình tự làm bậy không thể sống, mới khiến hắn tăng thêm một cái biến thái “Thú tính”. Trên mặt nàng nở nụ cười mị hoặc: “Lão gia nói, nô tỳ đương nhiên phải vâng theo rồi.”

36. Chương 36: Xuyên Qua Mặc Nguyệt

Khi màn đêm buông xuống, Phù lạc rốt cục cũng được như ý bước vào Mặc Nguyệt lâu.

Mặc Nguyệt lâu nằm trong một khoảng sân lớn, đình thai lầu các lần lượt xuất hiện, hòn giả sơn lưu thủy chảy róc rách, hoa hồng lá liễu rủ xuống làm tăng thêm vẻ sinh động, quả là một thế ngoại đào nguyên. Ở sườn lầu phía Đông chính danh đề hai chữ “Mặc Nguyệt”, giới ba ngàn phương đi vào.

Tối nay Phù lạc mặc y phục mỏng màu thủy lam, tựa như tiên nữ, đeo trang sức trên châu, chính giữa đeo một miếng hắc ngọc đẹp tựa trăng rằm. Chiếc khăn che mặt cũng không ngăn được vẻ tao nhã siêu phàm thoát tục kia

Xe ngựa hướng đến lầu chính giữa. Lầu chính Mặc nguyệt lâu này nằm sâu trong khuôn viên, mỗi tháng một lần, đến ngày mười lăm mới mở ra. Xe ngựa không dừng ở sân ngoài mà tiến đến thẳng lầu chính.

Long hiên đế xuống xe ngựa, một thanh sam nam tử đón đầu phía trước: “Đại ca.”

“Trong xe ngựa còn có người sao?”

Long hiên đế cẩn thận ôm Phù Lạc từ trên xe ngựa xuống: “Đây là phu nhân của ta.”

Đừng nói thanh sam nam tử mặt mày choáng váng, mà ngay cả khách nhân có kiến thức rộng rãi cũng phải choáng váng. Trước giờ chuyện gì cũng đã từng gặp, nhưng mang theo phu nhân đến đạo kỹ viện quả là chưa từng thấy bao giờ

“Đây là Tuyên Dật, Tuyên công tử.”

Phù Lạc thốt tha hành lễ với thanh sam nam tử kia, vừa ngẩng đầu, thì ra là người đã gặp ở quán tướng số ngày ấy

“Người biết Tuyên công tử sao?” Long hiên đế hỏi.

Phù lạc nhìn Long hiên đế, không dám giấu diếm, nếu không hậu quả sẽ rất đáng sợ: “Đã từng gặp một lần.”

“Điều này sao có thể chứ, người như đại tẩu, Tuyên Dật gặp qua một lần sẽ không quên, nhưng thật không nhớ rõ”

Phù Lạc trong miệng thì thầm: “Diệu tai diệu tai.”

Tuyên Dật nhất thời mới nhớ tới việc nàng đúng là người ngày ấy hẳn gọi mãi cũng chẳng hề quay đầu

Long hiên đế ôm thắt lưng Phù lạc đi vào phòng, Phù lạc chỉnh lại khăn che mặt. Tuyên Dật hướng tới chỗ Long hiên đế để kể lại chuyện hôm ấy.

Long hiên đế mỉm cười.

Tuyên Dật dùng ánh mắt hỏi Long hiên đế: “Một ngày như hôm nay sao lại mang phu nhân tới?”

“Lạc Nhi tò mò, ta mang nàng tới nhìn ngắm một chút.”

Phù lạc trong lòng thầm mắng, tự người háo sắc còn muốn đổ lên đầu ta

“Hôm nay nhìn thấy đại tẩu, ta cuối cùng cũng thấy yên tâm.” Tuyên Dật cười sảng khoái, làm Phù Lạc không hiểu ra sao, Long hiên đế cũng không tỏ ra sáng tỏ, chỉ tà tứ liếc Phù lạc một cái.

Nghe nói hôm nay tiểu thư Vân La lên đài biểu diễn, nàng ta thật sự là mỹ nhân chạm tay cũng có thể bỏng của Viêm hạ hoàng triều, cùng Thanh châu Nguyên Giang phủ dạ xưng là “Vân ca dạ vũ”, trở thành Viêm hạ song tuyệt

Chỉ có điều tới nơi này, nghe tiếng ca của Vân La chỉ là lý do bên ngoài, còn quan trọng hơn là vì Phong Tiềm Tầm đứng sau nàng. Nghe đồn nàng ta là quốc sắc thiên hương, trí tuệ hơn người, nhưng lại chính là

chủ nhân đứng sau Mặt nguyệt lâu. Nếu muốn gặp Phong Tiêm Tầm, trước hết phải qua được ba cửa ải Vân La đưa ra. Cho tới lúc này, trong thiên hạ người qua được cửa ải ngoại trừ thái tử của nước láng giềng “Ấn Sơn Quốc”, có lẽ cũng chỉ còn thất vương gia của Viêm Hạ hoàng triều-Hiên Dật.

Phù Lạc sớm đã đoán được thân phận của thanh sam nam tử kia, trong lòng một trận kích động, chẳng lẽ, chẳng lẽ hẳn chính là Vương gia nam xứng trong truyền thuyết? Lúc này Phù Lạc không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ lại dọa hấn chạy mất

Trước khi Vân La ra, chính giữa vũ đài của Mặt nguyệt lâu đang biểu diễn ca múa kịch, tiết mục muôn màu muôn vẻ, quả không hổ danh là tiết mục của “Thiên hạ đệ nhất thanh lâu”

Chỗ phòng của Phù Lạc cũng được hai nữ tử hầu hạ. Tư sắc đều là mỹ nữ trăm dặm khó tìm, còn dáng người kia tuyệt đối là ngàn dặm chọn một. Đùi thon dài, eo mảnh khảnh, e lệ, khiến người khác phải nhìn chăm chú

Hai người trông đứng đắn như tiểu thư khuê các, có điều mỗi lần cúi xuống rót rượu, cái yếm mỏng manh kia sao có thể che khuất được ngọn núi, khiến nhũ cầu như ẩn như hiện, tựa hồ cố ý lại vừa như vô tình phơi bày trước mắt, lập tức khiến người khác tâm can ngứa ngáy. Nhưng có thể khẳng định, lúc hai cô nương này hô hấp, nhịp phập phồng đều lớn hơn người bình thường, thật hấp dẫn a.

Phù Lạc nhìn thấy khi hai nàng bưng đĩa rau, có chút giống như vô ý chạm nhẹ vào tay Long Hiên đế và Hiên Dật. Quả nhiên là được huấn luyện rất tốt, biết khách nhân kiểu nào là có thể ứng phó ngay kiểu đó, khách nhân tao nhã như hai người bọn hắn có lẽ thích nhất là kiểu gần gũi này.

Có điều bộ dạng ấy cũng rất có tác dụng với Phù Lạc. Ánh mắt nàng nhìn “ngọn núi” kia không hề e dè. Thật muốn kiểm tra a, nhớ khi ở hiện đại, nàng và bạn cùng phòng đại học rất thích sờ ngực nhau, có đôi khi cảm thấy, nữ nhi càng thích sờ vào nữ nhi hơn cả nam nhi. Tỷ như lúc này, Phù lạc cũng rất muốn xem sờ vào ngọn núi lớn như vậy sẽ có cảm giác gì, tuy rằng của nàng cũng không nhỏ, nhưng so với bọn họ, cũng chỉ như cái bánh bao bé xíu mà thôi

Phù Lạc chân tay không nghe đầu óc, thiếu chút nữa là tự tiện sờ vào bên trong một nữ tử.

Vì sao lại thiếu chút nữa?

Đó là vì Long hiên đế cầm lấy chiếc quạt, không lưu tình chút nào gõ vào mu bàn tay Phù Lạc

“A, đau.” Phù Lạc nhăn mày nhăn mặt, trừng mắt nhìn Long Hiên đế. Đúng là chỉ cho châu quan đốt lửa, không cho dân chúng đốt đèn mà! [*bắt công, phân biệt đối xử]

“Lui xuống.” Long hiên đế ra lệnh, hai nàng kia nhanh chóng rời đi

“Nếu còn không an phận, ta sẽ bắt ngươi trở về.”

Phù Lạc nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh.

Tuyên Dật ở bên cạnh cười thành tiếng, Long hiên đế sắc mặt thật khó coi

Lúc này trong lâu vang lên nhịp trống rộn ràng, Phù Lạc thực nín thở chờ mong, toàn hội trường rất nhanh trở nên im lặng. Một nữ tử tuyệt sắc, mặc đồ trắng tao nhã tiêu sái bước lên chính giữa đài, hai tay ôm cây đàn

Khắp không gian yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy cả tiếng chảy nước miếng. Nàng ta mặt mày như họa, nét đẹp sâu sắc, trắng như thoa phấn, đôi môi giống một đóa hoa hồng, răng trắng như trân châu, đều như hạt lựu, vòng eo như liễu rủ mùa xuân, chậm rãi đi tới, tựa như đem theo hàng vạn đóa hoa theo sau.

Xinh đẹp động lòng người, còn thêm vẻ tao nhã. Nàng bước tới mang theo hương hoa đầy mê say, toàn trường tràn ngập hảo hoa mỹ vị. Thật sự là thị giác cùng khứu giác đều đã được hưởng thụ, kế tiếp sẽ là thính giác. Thao Thiết thịnh yến quả là khiến cho người ta chờ mong

“Vân La là tỳ nữ của Phong tiểu thư.”

Phù Lạc uống một chút nước. Nữ tử như vậy cư nhiên lại là tỳ nữ của Phong Tiêm Tầm. Thật là tức chết đi được. Nàng ta thật tốt số a, tốt số nên xuyên qua trở thành chủ nhân của đại thanh lâu, mỹ nữ xinh đẹp

nhường kia cũng là thị nữ của nàng, ngày nào cũng ăn đại tiệc, muốn cái gì có cái đó, ngày nào cũng sống trong nổi tiếng, chứ không phải phải đáng thương như Phù Lạc. Lòng Phù lạc dâng lên một tia ghen tị, thử nói xem sao mẹ người ta lại tốt thế chứ?

Khác với Phù Lạc nhìn Vân La đến si mê, Long hiên đế và Hiên Dật đều biểu hiện hết sức bình thường, thần nhiên thưởng thức. Phù lạc đang cực kì vui vẻ, nhưng nhớ tới lúc trước Long Hiên đế không chút kiêng kị giới thiệu, làm ra vẻ vợ chồng ân ái, nàng lại cảm thấy có chút ảm ức

”Tiêm vân lộng xảo

Phi tinh truyền hận

Ngân hán điều điều ám độ

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng

Tiên thắng cước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy

Giai kỳ như mộng

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì.

Hựu khởi tại tiêu triêu mộ mộ”

[*Dịch nghĩa:

Đám mây nhỏ khoe sắc màu

Ánh sao băng như gửi hận

Sông Ngân Hà với vợ, người âm thầm vượt qua

Gió vàng sương ngọc khi gặp được nhau

Hơn hẳn bao lần bất phùng cõi nhân gian

Nhu tình như nước

Hẹn đẹp như mơ

Chẳng nở nhìn lối về là cây cầu Ô Thước

Tình này nếu đã mãi dài lâu

Hà tất phải sớm chiều gặp gỡ...”]

Khúc “Cầu Hỉ Thước tiên” vừa vang lên, Phù lạc càng thêm khẳng định Phong Tiêm Tầm là người xuyên không. Trong lòng thật kích động a.

Tiếng hát của Vân La như dạ oanh đề lâm, châu ngọc tuôn rơi, hơn nữa nàng dung nhan tuyệt mỹ, quả nhiên giọng ca không phải rượu nhưng khiến ai cũng phải say

Sau khi ca một khúc, Vân La bước xuống bậc thang, tiểu nha đầu theo sát phía sau đang cầm bầu rượu, Vân La lần lượt rót từng ly cho các khách nhân. Chưa nói trong bình này là rượu ngon đáng giá trăm kim, cho dù trong bình có là nước, thì mọi người uống vào cũng đều cảm thấy ngon như rượu Mao Đài

Khách nhân đang ngồi muốn động tay động chân, nhưng thấy Vân La uyển chuyển tươi cười cũng không dám quá đáng. Ai bảo nàng là danh quan thiên hạ, ngay cả thái tử nước láng giềng cũng muốn âu yếm. Nàng như món bảo bối mà những kẻ quyền quý đều muốn tranh đoạt, áp chế lẫn nhau cũng là lẽ tự nhiên. Đây là cái lợi của danh kỹ, không chỉ nhận hết ân sủng mà còn có thể ở giữa vạn bụi hoa, phiến lá không dính thân [*Tựa như câu: “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”]

Khi Vân La đi vào phòng Long hiên đế ba người, cũng sững sốt một chút. Ngày thường khách nhân tới nơi này đều là nam, khách nhân nữ đương nhiên cũng có, nhưng cũng không đi cùng nam nhân. Là người sắp

xếp chuyện dụng phòng, đây là lần đầu tiên nàng thấy có nam tử mang nữ tử đến, huống chi còn là hai nam tử tuấn lãng tuyệt mỹ như thế.

Nàng biết người gọi là “Tuyên Dật” kia, nhưng nam tử bên cạnh hắn thì là lần đầu tiên nhìn thấy. So với Tuyên Dật thì càng chín chắn hơn, quý khí tao nhã, giơ tay nhắc chân đều thể hiện phong phạm của bậc vương giả, nam tử xuất chúng như vậy cũng là lần đầu tiên được gặp

Nữ tử bên người hắn, cũng khiến Vân La cả kinh. Nàng rất tự tin vào dung mạo của mình, không ngờ nữ tử trước mắt dung mạo không hề thua kém, ngược lại còn kiều mị hơn. Không phải mị lực có được do nhiều năm rèn luyện như nàng, mà có thể nói là trời sinh mê hoặc, cao quý tao nhã, linh động mê người. Nữ tử như thế chưa từng gặp qua, cho dù so với chủ tử chỉ sợ cũng không hề thua kém chút nào.

“Vân La tiểu thư, Tiêm Tầm nàng ấy...” Tuyên Dật nhin không được mở miệng, thần sắc có ý cầu xin, Phù lạc vừa thấy đã hiểu rõ tâm ý của hắn. Xem ra vị Vương gia này, chỉ sợ không đơn thuần là coi trọng Phong Tiêm Tầm

Trong lòng lại thầm than, có lẽ người này cũng không phải nam xứng rồi

Vân La lắc lắc đầu: “Vương gia không cần bức Vân La, chuyện của tiểu thư ta đâu có thể nói bừa chứ.”

Những lời này thật là khéo, biến thất vương gia kia thành kẻ nói láo. Phù lạc bật cười.

Vân La đi rồi, Long hiên để nói với Hiên Dật: “Hôm nay có thể gặp Phong tiểu thư không thì còn phụ thuộc vào thất đệ.”

Kết quả Hiên Dật lắc đầu cười khổ: “Lần đó ta cũng là may mắn thôi, đổi lại không hoàn chỉnh, nhưng Tiêm Tầm thấy tạm được, cho nên mới để tiểu đệ may mắn thông qua. Sau đó, ta rốt cục cũng không qua được cửa ải thứ ba kia.”

Lần này Long Hiên để cũng ngạc nhiên. Hiên Dật rất tự tin vào văn tài võ lược của mình, vậy mà hắn lại nói ra những lời như vậy, ba cửa ải kế tiếp thật đáng chờ mong a.

Vân La trở lại trên đài: “Vân La hôm nay giúp tiểu thư mang tới ba đạo đề, mong các vị chỉ giáo.”

Tiểu nha đầu đi theo Vân La mở ra một bức tự, chữ viết tinh tế đẹp đẽ, nhưng không mất đi hào khí tiêu sái, thấy chữ như thấy người, vị Phong cô nương này thật khiến người ta chờ mong

Phúc tự kia là một đoạn thơ, nhưng chỉ có phần trên, xem ra cửa thứ nhất chính là đối ra phần phía dưới:

“Hồng ngẫu hương tàn ngọc diễm thu

Khinh giải la thường

Độc thượng lan chu

Vân trung thù ký cảm thư lai?

Nhận tự hồi thì

Nguyệt mãn tây lâu....”

[*Dịch nghĩa:

Hương tàn trên đóa sen hồng

Chiếu ngọc đầm hơi thu

Nhẹ cỏi tấm áo lụa

Một mình bước lên thuyền lan

Trong mây ai gửi khăn thư tới?

Khi nhận bay về

Trăng ngợp lầu Tây...]

Đây không phải bài “Nhất tiễn mai” của Lý Thanh Chiêu sao?

37. Chương 37: Gặp Được Tiêm Tầm

Hiên Dật suy tư cả nửa ngày, cười khổ một tiếng: “Cửa ải thứ nhất này không biết sẽ làm khó biết bao nhiêu người đây?”

Phù Lạc tò mò hỏi: “Trước kia đề cũng như vậy sao?”

Hiên Dật nói: “Trước kia đề cũng như vậy, từ phần trên phải viết ra được phần dưới, tiểu đệ bất tài, cũng từng điền được chỗ bị khuyết, coi như tạm qua nguy hiểm.”

“Nói cách khác, chỉ cần Phong tiểu thư nhìn trúng là được phải không?”

Hiên Dật gật gật đầu.

Phù Lạc nói với hắn: “Ta có thể điền được phần còn thiếu này, nếu có thể qua ải, người sẽ cảm tạ ta thế nào?”

Hiên Dật có chút khó tin nhìn Phù lạc: “Nếu thật sự có thể qua ải, đại tẩu cho dù có bắt lên núi đao xuống biển lửa, Hiên Dật cũng cam lòng.”

Phù Lạc chắc chắn thành tiếng, không ngờ trong hoàng tộc còn có người si tình đến mức này, so với Long hiên đề thật không giống huynh đệ chút nào.

“Không cần tới mức đó, chỉ cần người đồng ý một yêu cầu của ta là được.”

“Yêu cầu gì vậy?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Phù Lạc nói, cũng không biết tương lai có dùng được Hiên Dật này không, nhưng chuẩn bị trước cũng không tội.

”Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu

Nhất chủng tương tư

Lưỡng xứ nhân sầu

Thử tình vô kế khả tiêu trừ

Tài há mi đầu

Khước thương tâm đầu.”

[*Dịch nghĩa:

Hoa tự rơi rụng

Nước tự chảy trôi

Một mối tương tư

Hai nơi đều buồn

Tình này không cách nào xóa tan được

Vừa động nơi khóe mắt

Đã lan đến trái tim...]

Phù Lạc nhẹ giọng ngâm ra.

Hiên Dật nghe xong vỗ đùi: “Quả là tuyệt vời, tiểu đệ này xin cảm tạ đại tẩu ”, dứt lời liền hành đại lễ.

Phù Lạc cười rất đắc ý, có điều khi nhìn thấy Long hiên đế cũng đang đắc ý tươi cười, nàng nhất thời đình chỉ. Hắn đắc ý cái gì chứ, thật là...

Hiên Dật nhanh chóng đi lên đài: “Tại hạ bất tài, xin nguyên vì Phong tiểu thư mà đổi ra phần khuyết.” Dứt lời, ngòi bút như rồng bay phượng múa viết ra, những người bên dưới nhìn thấy vô cùng tán thưởng

Vân La đem giấy Tuyên Thành thu hồi, giao cho tiểu nha đầu mang đi, chỉ chốc lát sau tiểu nha đầu kia trở về nói thầm với Vân la vài câu, nàng liền công khai tuyên bố Hiên Dật qua ải

“Người muốn thất đệ đáp ứng điều gì?” Long Hiên đế ôm Phù Lạc vào lòng

“Các tỷ muội trong nhà sau đều có gia đình làm chỗ dựa, ta tìm một ngọn núi để dựa vào không được sao?” Phù Lạc làm nũng nói, hy vọng có thể giấu diếm được Long Hiên đế như hồ ly kia

“Ta làm ngọn núi cho người dựa vào còn chưa đủ sao?” Long Hiên đế trêu tức hỏi.

Phù Lạc tỏ vẻ xem thường, thật muốn nói: Người mới là ngọn núi không nên tin vào nhất.

Lúc này Hiên Dật đã trở lại phòng: “Đại ca và đại tẩu thực ân ái a, nếu Tiêm Tầm và ta cũng có thể như vậy, thì có chết cũng không hối tiếc.”

Phù Lạc mắc cỡ đỏ mặt dụi vào lòng Long hiên đế

Cửa ải kế tiếp là cầm nghệ. Vân La không những xướng ca hay, mà tài cầm nghệ cũng là xuất thần nhập hóa, nghe nói so với Lăng Nhã Phong cũng chẳng thua kém bao nhiêu.

Vân La trở lại ngồi bên cây đàn, bàn tay trắng nõn xoa trụ đàn, đã nghe tiếng đàn như suối chảy vang lên, thanh âm vắng vắng như châu ngọc đua nhau rơi xuống. Mặc dù tài nghệ không cao siêu bằng Lăng Nhã Phong, nhưng hơn ở chỗ vô cùng có cảm xúc

Một khúc vừa dứt, toàn trường vỗ tay như sấm dậy.

Hiên Dật vẻ mặt âm đạm: “Không ngờ nha đầu Vân La kia cầm nghệ lại cao siêu đến thế.”

“Lần trước người làm thế nào qua cửa?” Phù Lạc rất ngạc nhiên.

“Lần đó ở cửa ải thứ hai thi thiện xạ, không làm khó được ta, nhưng lần này...”

Long Hiên đế đứng cạnh nhân nhạ thêm một câu: “Lần trước sau khi người qua ải, Phong Tiêm Tầm có phải đã nhờ người giúp việc gì đó không?”

Hiên Dật đầu tiên là sững sốt, sau đó mặt đỏ lên: “Ta chỉ giúp nàng giải quyết một chút phiền toái thôi.”

Long Hiên đế tỏ ra hiểu rõ, Phù Lạc cũng coi như hiểu được Hiên Dật làm sao có thể qua ải. Xem ra Phong Tiêm Tầm đã cố ý giăng bẫy, có việc muốn cầu người còn bày ra thái độ thí ân, quả là một nhân vật lợi hại a. Phù Lạc hết sức cao hứng.

Trong phòng Phù Lạc để lại một cây đàn, Hiên Dật cầu xin nhìn Phù Lạc, hắn đương nhiên cho rằng người làm cung phi như nàng nhất định có thể đảm nhiệm trọng trách này.

Phù Lạc chợt dạ, tiếng đàn của Vân La đã đạt tới độ lô hỏa thuần thanh, muốn vượt qua không phải chuyện dễ. Nhưng thấy Hiên Dật bộ dáng chịu khuất phục, nếu ngay cả nàng cũng bỏ cuộc, chẳng phải sẽ không gặp được Phong Tiêm Tầm sao.

Phù Lạc khê cần môi, hít sâu mấy hơi.

Nàng chọn khúc “Tri âm tri kỉ”, thứ nhất là vì tân khúc có thể hấp dẫn lòng người hơn, thứ hai là ám chỉ nàng và Phong Tiêm Tầm cùng là người xuyên không, xem như giống Bá Nha và Chung Tử Kỳ của thời đại này, hy vọng Phong Tiêm Tầm nghe xong có thể hiểu được

Tuy rằng lén lút học đàn, nhưng chưa từng thử nghiệm trước mặt người khác, Phù Lạc khó tránh khỏi khẩn trương.

Một khúc vừa xong, Long Hiên đế nói: “Không ngờ Lạc Nhi đàn lại thanh nhã thoát tục như thế, xem ra sau này ta có điểm phúc được nghe rồi.”

Phù Lạc đầy lòng âm thầm vui vẻ, nhưng vui là vì tưởng tượng sau khi gặp được Phong Tiêm Tầm thì có thể rời khỏi Long hiên đế

Sau một lúc im lặng, trong lâu vang đến tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc.

“Vân La có thể vào không?” Ngoài cửa vang lên thanh âm trong trẻo của Vân La

“Vân La tiểu thư, mời vào.” Long hiên đế đáp.

Vân La bước vào, nhìn Phù Lạc đang ngồi bên cây đàn: “Tiểu thư cảm nghệ siêu phàm, Vân La cam lòng nhận thua.”

“Vân La tiểu thư khiêm tốn rồi.”

“Vân La tới là muốn mời ba vị dời bước tới Đông Noãn Các, tiểu thư đang ở đó chờ các vị.”

Hiên Dật đang hưng phấn, nhìn thấy Phù Lạc còn tỏ ra hưng phấn hơn, thì một trận buồn bực.

Vân La đưa Long hiên đế ba người tới trước một rừng cây, sau đó cáo từ, chỉ nói xuyên qua này rừng cây này là có thể tới Đông Noãn Các.

Long Hiên đế dừng một chút, sau đó lôi kéo Phù Lạc bắt đầu đi vào rừng.

Ba người thuận lợi đến được Đông Noãn các.

Phù Lạc hỏi: “Hiên Dật, không phải nói có ba cửa ải sao, sao mới chỉ có hai ải?”

Hiên Dật cười cười: “Tiểu đệ hôm nay làm phiền đại ca và đại tẩu rồi. Đại tẩu không biết đó thôi, vừa rồi chúng ta đi qua cánh rừng kia, chính là một trận pháp ngầm cực kỳ lợi hại, nhưng vẫn không hề làm khó được đại ca.” Hiên Dật cực kỳ sùng bái nhìn Long hiên đế.

Có thật là lợi hại như thế sao, Phù Lạc trong lòng không tin, thật không muốn đem tô điểm đẹp cho Long hiên đế.

Đông Noãn Các y thủy mà kiến, ba người chưa bước vào đã ngửi thấy mùi hương trà thơm ngát

“Ba vị khách quý đến đây, Tiêm Tầm không có tiếp đón từ xa, mong được lượng thứ.”

Thanh âm của nàng có một tia trầm thấp khàn khàn, nhưng lại cực kỳ mê người, như một loại từ tính, làm cho người ta không tự chủ được, chỉ muốn nghe nàng nói nhiều hơn

Ba người đi vào Đông Noãn Các, nhìn thấy một nữ tử áo trắng ngồi xếp bằng ngồi trên ải trước bàn, cúi đầu pha trà.

Chiếc cổ tuyết trắng thon dài vì cúi đầu xuống nên để lộ ra, khiến Phù Lạc rốt cục cũng hiểu vì sao Nhật Bản lại BT thích nhìn nữ nhân mặc Kimono lộ cổ.

Nàng ta nâng ống tay áo, linh hoạt lộ ra cổ tay trắng nõn trơn bóng, tinh tế ôn nhu, làm cho người khác kìm lòng không đặt chỉ muốn vuốt ve.

Ngón tay nàng thon dài xinh đẹp tuyết trắng, mịn màng như bạch ngọc, thật sự là kiệt tác của tạo hóa

Nàng vừa ngẩng đầu, ánh mặt trời bên ngoài cũng trở nên lu mờ.

Đôi mắt nàng còn sáng hơn cả ánh sao, lông mi của nàng so với Viễn Sơn còn xinh đẹp tuyết trắng gấp bội, môi nàng kiều diễm hơn cả hoa hồng, khuôn mặt nàng còn tinh mỹ hơn cả ngọc thạch được tỉ mỉ điêu khắc, da thịt của nàng so với băng tuyết còn thanh thoát hơn, so với dương chi bạch ngọc còn mịn màng hơn.

Nàng tuy đang ngồi, nhưng đường cong thân thể ẩn sau lớp y phục vừa vặn bên ngoài vẫn làm cho người ta hoa mắt thần mê, quả là dung nhan thiên sứ đáng người yêu mê

Hiên Dật nhìn Phong Tiêm Tầm, cho dù bây giờ nàng có muốn hấn chết, hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Phù Lạc nhìn Phong Tiêm Tầm, hưng phấn tới độ phải tựa vào ngực Long hiên đế mới đứng vững được. Đồng chí, ta rốt cục cũng tìm được người rồi.

Long hiên để nhìn Phong Tiêm Tầm, sắc mặt hiện lên một tia khó coi. Hắn nhanh chóng ôm Phù lạc. “Tuyên dật” thanh âm của Long Hiên để ở nơi yên tĩnh này có vẻ phá lệ tỉnh thần, giống như đang đánh thức người khác khỏi giấc ngủ

Tuyên Dật lắc đầu, đột nhiên có cảm giác thanh tỉnh, mà Phù Lạc cũng thế. Lại nhìn hướng Phong Tiêm Tầm, mỹ nhân vẫn vậy, không hề có một tia kinh tâm động phách

“Mị thuật của Phong tiểu thư rất lợi hại đó.” Long hiên để ôm Phù Lạc ngồi xuống

Đây là mị thuật trong truyền thuyết sao, Phù Lạc nhớ cảm giác lúc thân thể không điều khiển theo ý mình được, mới nghĩ đã hoảng, khi đó chỉ sợ Phong Tiêm Tầm bảo nàng làm cái gì, nàng cũng nguyện ý, cũng may Long hiên để kịp thời thức tỉnh nàng.

“Định lực của công tử cũng rất lợi hại.” Phong Tiêm Tầm ôn nhu nói, tiếng nói kia tựa như gió xuân mơn trớn trái tim, khiến tâm ngứa ngáy. Nàng vuốt tóc mai, động tác ấy tao nhã quyến rũ đến cực điểm, loại mê hoặc tự nhiên đã trải qua rèn luyện này, vừa thật vừa giả đến mê người. Phù Lạc cảm thấy nếu so sánh mình với nàng ta, chẳng khác nào như so một chú vịt xấu xí với một thiên nga xinh đẹp...

38. Chương 38: Đế Vương Tham Tiền

Phong Tiêm Tầm rót trà cho Long Hiên để ba người. Hiên Dật nhấp một ngụm, liên tục tán thưởng, cứ như trà này là Băng sơn tuyết liên, thánh thủy cứu người không bằng. Phù Lạc không tự biết ngon hay dở, chỉ nhìn Long hiên để, mới biết trà thật sự rất ngon.

Theo như sự quan sát lâu ngày của Phù Lạc với Long hiên để, hắn cơ hồ không soi mói thứ gì, đồ ăn đơn giản ngoài cung hay cầm y ngọc thực hắn cũng coi như nhau. Nhưng duy đối với trà thì lại cực kỳ kỹ tính, ngày thường hắn thà rằng uống nước chứ không bao giờ uống loại trà hạ đẳng

Hôm nay thấy hắn cư nhiên ném trà Phong Tiêm Tầm đưa cho, Phù Lạc biết trà kia thật sự rất ngon

“Phong tiểu thư có thể đem Ngân châm bình thường pha thành vị Uyển cúc thơm ngát, thật sự là hiếm thấy.” Nghe xong lời này Phù Lạc mới biết, Phong Tiêm Tầm kia thì ra lại am hiểu về trà đến thế

Nàng ta mỉm cười nhận lời ca ngợi, không hề làm ra vẻ khiêm tốn, khiến Phù Lạc cảm thấy rất yêu thích.

Phong Tiêm Tầm nhìn nam tử trước mắt, sớm đã đoán ra thân phận của hắn. Không cần nhìn sự cung kính của Hiên Dật với hắn, mà chỉ nhìn khí thế của hắn cũng hiểu được. Phong Tiêm Tầm từ nhỏ luôn rất tự tin với mắt nhìn người của mình.

“Ba vị cứ đưa ra yêu cầu, Tiêm Tầm nếu có thể làm thì sẽ cố gắng hết sức.”

Đây chính là quy tắc của Mặc nguyệt lâu, chỉ cần có thể thông qua ba cửa ải của Vân La, gặp được Phong Tiêm Tầm là có thể đưa ra một yêu cầu. Nhưng không phải không có ràng buộc, bình thường Phong Tiêm Tầm sẽ đáp ứng một yêu cầu, nhưng cũng đề ra một yêu cầu khác, tỷ như với Hiên Dật vậy. Không phải vô duyên vô cớ mà ở Hàng châu này, Mặc nguyệt lâu được miễn năm năm tiền thuế, thuận theo yêu cầu của Phong Tiêm Tầm, cũng là vì muốn giữ nàng ta ở lại đây

“Không bằng Phong cô nương cứ nói ra yêu cầu của mình trước đi.” Long hiên để lạnh nhạt nói.

“Chỉ là muốn mời công tử đề biển cho Mặc Nguyệt lâu của ta thôi.” Đôi mắt đẹp của Phong Tiêm Tầm nhìn long hiên để, nhu tình như nước, làm cho người ta tâm tình nhộn nhạo. Đôi môi hồng phấn hơi hơi khép mở, gợi cảm chết người, Phù Lạc nhìn mà còn cảm thấy hưng phấn, huống chi là nam nhân.

Phù Lạc cười thầm, quả là một nữ tử lợi hại a, chưa biết thân phận của Long hiên để, mà đã có được chữ của hoàng đế. Mặc Nguyệt lâu sau khi được tên hoàng đế kinh khủng đó đề biển cho, phỏng chừng cơ hội làm ăn sau này sẽ ngày càng thuận lợi

“Được, chỉ cần Phong cô nương có thể đem lợi nhuận hàng năm của Mặc nguyệt lâu nộp lên trên quốc khố.” Long Hiên để đương nhiên biết Phong Tiêm Tầm phát hiện ra thân phận của mình, nên cũng không hề giấu diếm.

Hiên Dật và Phù Lạc thấy Long hiên để giở công phu sư tử ngoạn thì thấy rét lạnh, trừng mắt nhìn lại. Một người oán giận Long hiên để khinh dễ người trong lòng mình, Một người oán giận Long hiên để khinh dễ đồng chí của mình.

Phong Tiêm Tầm dù rất tự chủ cũng phải vì nam nhân phong tình khó hiểu trước mắt mà tức giận.

“Ba phần.” Phong Tiêm Tầm cắn răng trả giá.

Long hiên để cười nhạt không nói, tỏ vẻ không lo không có người mua

“Năm phần, không thể thêm nữa.” Phong Tiêm Tầm ngồi thẳng lên, thu hồi mị công.

“Cứ theo ý của Phong tiểu thư.” Long Hiên để bày ra bộ dáng ban ân, sợ rằng đó mới là mong muốn của hắn thì có.

Nhưng Phong Tiêm Tầm cũng không có cách nào. Mặc Nguyệt lâu từ thế hệ này truyền sang thế hệ khác, đến tay của nàng đã không còn huy hoàng như lúc trước. Nay đối thủ nhiều vô số, như “Nghênh Phong Vũ” có triều đình sau lưng chống đỡ, lại có thủ đoạn dã tâm. Còn nàng chỉ là một nữ tử cùng quan gia không quen không biết, dùng thực lực đi được đến ngày hôm nay thật không dễ dàng, vì không muốn để gia nghiệp của tổ tông hủy trong tay mình, nên lúc trước mới cố ý để thất vương gia qua cửa. Không ngờ hôm nay thiên tử của Viêm hạ hoàng triều lại có thể đại giá quang lâm, Phong Tiêm Tầm đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội lớn này.

Sau khi được Hoàng đế đề từ, không cần nói cũng biết có bao nhiêu ý nghĩa. Triều đình tán thành, Mặc nguyệt lâu sẽ được lợi nhiều nhất, tự nhiên sau này Mặc nguyệt lâu có thể khôi phục sự huy hoàng như xưa

“Nếu ta đồng ý thỉnh cầu của Phong tiểu thư, vậy Phong tiểu thư có thể đáp ứng thỉnh cầu của tại hạ hay không?” Long hiên để nói.

“Không phải vừa rồi...”

Long Hiên để cười lắc đầu: “Ta chưa hề đưa ra thỉnh cầu, không phải sao?” Hàm ý là: Vừa rồi chính người thỉnh cầu ta, ta mới miễn cưỡng đồng ý.

Phù Lạc trao cho Phong Tiêm Tầm ánh mắt vạn phần đồng tình, còn khoa trương e lệ sờ lên khăn tay, khiến Hiên Dật bên cạnh phải bật cười.

Tay của Long hiên để giữ chặt lấy lưng Phù Lạc, nàng nhanh chóng cười nịnh nọt, ánh mắt như muốn nói với Phong Tiêm Tầm: Ít nhất người còn may mắn hơn ta.

“Thỉnh cầu này thì dành cho Thất đệ vậy.” Long Hiên để quảng cho Hiên dật một viên chi ma, bánh lớn hắn đều ăn hết, nếu không thưởng cho đệ đệ của mình một chút chi ma, Hiên dật nhất định sẽ giận hắn [*Ý là ca đã được nhiều đãi ngộ rồi thì cũng nên nhường cơ hội cho đệ đệ một chút]

Hiên Dật hơi lấp bắp nói: “Ta muốn mời, mời ...” Phù Lạc cảm thấy hắn cực kỳ đáng yêu, lúc trước với nàng thì tỏ ra quý khí vương tộc, mà ở trước mặt Phong Tiêm Tầm lại giống y như chú chó con hiền lành vậy

“Xin mời Phong tiểu thư làm chủ, ngày mai cùng chúng ta du ngoạn Tê Hạc hồ.” Phù Lạc ngồi bên bao biện nói thay, sợ Hiên Dật nói ra gì đó không thiết thực, nhưng chính nàng cũng rất muốn cùng Phong Tiêm Tầm thân mật nói chuyện với nhau.

Hiên Dật ngồi cạnh đáy lòng thầm kêu khóc, đại tẩu sao có thể đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy chứ, nếu Tiêm Tầm cự tuyệt, vậy chẳng phải hắn không còn cơ hội nữa sao

Nào ngờ Phong Tiêm Tầm thực sắc khoái đáp ứng, đêm nay Hiên Dật chắc chắn sẽ cao hứng đến mức thức trắng không ngủ, mà quên Phù Lạc đã nói là “chúng ta”. Có lẽ Phong Tiêm Tầm cũng vì chữ “Chúng ta” này nên mới đồng ý đi.

“Đại ca cảm thấy Tiêm Tầm thế nào?”

Hiên Dật không đợi Long hiên để trả lời, lại nói thêm một câu: “Ta sớm đã phát thệ, nếu cưới vợ không phải Tiêm Tầm thì không được” Trong giọng nói rất kiên định, khiến Phù Lạc nghe xong cũng rung động. Phong Tiêm Tầm không chỉ vĩ đại hơn nàng, mà còn may mắn hơn nàng rất nhiều.

Trong lời nói của Hiên Dật cũng có rất nhiều ý, thứ nhất là muốn nói, bất luận Long hiên để có phản đối thế nào, tấm lòng của hắn dành cho Phong Tiêm Tầm cũng sẽ không thay đổi. Thứ hai là cảnh cáo, cũng là cầu xin Long Hiên để đừng nảy sinh hứng thú với Phong Tiêm Tầm. Kỳ thật ngay từ đầu Hiên Dật không muốn để Long hiên để nhìn thấy nàng, nhưng không ngờ Phù Lạc lại qua được cả hai ải, chuyện này cũng là ngoài dự liệu.

“Phong tiểu thư thiên nhân chi tử [*tâm tư hơn người], chỉ cần nàng không phản đối, ta cũng sẽ không phản đối chuyện của đệ.” Long Hiên để trầm than một tiếng, có chút lo lắng cho tương lai của Hiên Dật, cho dù có lấy được Phong Tiêm Tầm hay không, thì cũng khó mà sống qua ngày

Một nữ tử dám khiêu chiến hắn như vậy, nếu nói không có hứng thú chinh phục là nói dối, nhưng thế cũng không đáng để phản bội huynh đệ.

Phù Lạc cao hứng tiêu sái đến cạnh Hiên Dật: “Nên cảm tạ ta thế nào đây?”

Lúc xe ngựa trên đường trở về khách sạn, Phù Lạc cười như nở hoa tỏ vẻ đắc ý. Nhớ tới năm ngàn lượng ngân phiếu nóng bỏng trong lòng, ngay cả ngủ cũng muốn ngồi dậy cười, hoàng kim rốt cục cũng tới tay nàng. Nàng cao hứng đến độ không để ý đến khuôn mặt hồ ly đang tươi cười phía sau

Trong phòng, Long Hiên để chủ động tháo thắt lưng, cởi áo của Phù Lạc. Nàng sợ tới mức liên tục lui về phía sau, bạc này có thể nhìn chứ không thể lấy a. Đáng tiếc ngân phiếu vẫn chịu thua bị lôi ra

“Năm ngàn lượng.” Long Hiên để chớp mi.

Phù Lạc vội vàng tiến lên giải thích: “Đây là lễ gặp mặt thất đệ cho ta.”

“Nói vậy, rõ ràng là tiểu nha đầu người trộm từ chỗ lão gia ta, nói xem, nên trừng phạt người thế nào đây?” Long Hiên để thật sự khiến Phù Lạc cảm thấy, cho hắn nhận giải Ảnh Đế cũng không đủ a. Tên hoàng đế chết tiệt này, trí nhớ thật không tầm thường.

Kết quả cuối cùng là, Phù Lạc mặc áo lót đơn bạc, bị trói cứng trên giường, lạnh run kêu rên: “Lão gia, xin tha mạng.”

Phù Lạc trong lòng chỉ có thể an ủi chính mình, cũng may không phải trò chơi cha chồng biến thái và con dâu

Sáng sớm hôm sau, xương sống thắt lưng nàng đều đau nhức, nhìn Long hiên để thản nhiên đem năm ngàn lượng nhét vào trong lòng, nàng thật cảm hận: “Đó thật sự là lễ gặp mặt thất đệ cho ta mà.”

Long hiên để đang mặc quần áo nhất thời dừng lại, quay đầu nhìn Phù Lạc bày ra bộ dạng bị chà đạp khổ sở, bàn tay to lại xoa lên hai đỉnh đầu kia: “Nói vậy, rõ ràng nha đầu người trộm của lão gia ta, chẳng lẽ người còn muốn chơi tiếp sao?” Long Hiên để ám muội đem Phù Lạc lại đặt dưới thân. Nhìn đôi mắt sâu không lường của hắn, Phù Lạc lắc đầu nguầy nguậy.

“Không kịp nữa rồi.” Long Hiên để cười, cúi đầu, dùng miệng hàm trụ quả anh đào kia, trần trọc mút vào.

Phù Lạc mê man chợt mở to mắt, thấy Long Hiên để cầm ngân phiếu giơ lên trước mặt, nàng giận mà không dám nói gì.

“Ngân phiếu của ai đây?” Long Hiên để hỏi.

“Của người, của người.” Phù Lạc nhanh nhẩu đáp, sợ hắn không hài lòng.

Long Hiên để vui vẻ cầm tay Phù Lạc, hôn nhẹ lên bàn tay nàng

“Tối nay chơi trò gì hay nhỉ?” Long Hiên để dùng ánh mắt trong suốt nhìn Phù Lạc.

“Trò thiên kim điêu ngoa và gã sai vặt.” Phù Lạc hung tợn nói.

Long Hiên đế lắc đầu: “Nếu Lạc Nhi có hứng thú làm gã sai vặt đến thế, vậy chơi trò thiếu gia và gã sai vặt đi.” Long Hiên đế cố ý bẻ cong ý tứ của Phù Lạc. Sau đó ánh mắt ác liệt liếc về phía mông nàng

Phù Lạc nhất thời liên lĩnh ngộ sự tà ác của hắn, hai tay phản xạ ôm lấy mông: “Người đừng hòng.” Nàng nước mắt lưng tròng kêu to.

Long Hiên đế cười lớn đi ra cửa.

Thật đáng giận, lại bị hắn đùa giỡn. Ôi bạc đáng thương của ta!

39. Chương 39: Vì Ngày Mai

Khi Hiên Dật nhìn thấy Phù Lạc xuất hiện trước mắt, mới nhớ ra việc ngày hôm qua nàng nói là “Chúng ta”.

Khuôn mặt kiêu nhược xuân hoa của Phù Lạc, đối với hắn lúc này lại còn khó coi hơn cả “Cẩu vĩ ba thảo” [*cỏ đuôi chồn]

“Đại tẩu.” Hiên Dật bất mãn hành lễ.

Kết quả là Phù Lạc coi như không thấy hắn, trực tiếp đi đến trước mặt Phong Tiềm Tâm, thân thiết khoác tay nàng, Hiên Dật tự dưng lại trở thành bóng đèn [*phá đám, kỳ đà cản mũi]

“Đại tẩu!” Hiên Dật ở phía sau kêu to, Phù Lạc không kiên nhẫn quay đầu lại, thật sự là tên ruồi bọ đáng ghét, nàng cùng Phong Tiềm Tâm còn chưa nói chuyện rõ ràng được lần nào đó. Nàng không muốn để ý đến hắn, nhưng ánh mắt đảo qua vừa lúc đảo đến tờ giấy hắn đang giữ lên, hình như là ngân phiếu, mặt trên viết khoảng một ngàn lượng

Vậy là, Phù Lạc lại xoay người đưa lưng về phía Hiên Dật, nắm ngón tay xò ra sau lưng. Hiên Dật khẽ cắn môi, chạy ra đưa tấm ngân phiếu đến.

Lần đầu gặp Phù Lạc, hắn chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp tựa thiên tiên, tài hoa hơn người. Nhưng một nữ tử sống trong thâm cung đầy biến động như vậy, không biết nàng làm thế nào mà hấp dẫn được Long Hiên đế, có thể khiến đại ca lấy sự sùng nịnh xưa nay chưa từng có ra để đổi dãi. Nay xem như hiểu được rồi, hai người họ tham tiền như nhau, cá mè một lứa, cấu kết với nhau làm việc xấu, điểm này quả thật là sự kết hợp hoàn hảo.

Phù Lạc vui vẻ đem ngân phiếu cất vào trong túi: “Ta cùng tiềm tâm nói vài chuyện riêng một chút đã.”

Hiên Dật nhìn nữ tử trước mắt cầm tiền rồi còn không chịu đi, thật sự là hận không thể đá chết nàng.

Phù Lạc đến bên cạnh Phong Tiềm Tâm, hai cánh tay ôm chặt lấy nàng ta: “Đồng chí, ta rất cực cũng tìm được người.”

Không hề nhiệt tình ôm đáp lại, Phong Tiềm Tâm nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của Phù Lạc, bộ dáng kinh hách không hiểu “Đồng chí là gì?”

Phù Lạc không tin, cái từ này khỏi phải nghi ngờ cũng biết là dấu hiệu xuyên qua mà, chẳng lẽ nàng ta trước kia không phải người Trung Quốc. Tiếp đó Phù Lạc dùng ngôn ngữ thông dụng nhất thế giới là tiếng Anh để ân cần thăm hỏi, nhưng nàng ta vẫn không hiểu gì hết

Phù Lạc căng thẳng tới độ lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi, chỉ hy vọng Phong Tiềm Tâm đang đùa giỡn

“Vậy, khúc ‘Thủy điều ca đầu’ và khúc ‘Cầu hỉ thước tiên’ kia người làm sao mà biết được?” Phù Lạc vội vàng hỏi.

“Tiềm Tâm rất ngạc nhiên là tại sao phu nhân cũng biết? Những bài thơ đó đều do tổ tiên của Tiềm Tâm truyền lại, mỗi thời chỉ truyền cho Lâu chủ, phu nhân làm sao biết được vậy?”

“Tổ tiên?!” Phù Lạc khó tin, nhưng nghe ý tứ của Phong Tiêm Tầm, chẳng lẽ người xuyên không đó lại không xuyên đến cùng một thời đại với nàng? Nàng suy đi tính lại, có lẽ, người đó đã đến đây trước nàng rồi

“Phong tiểu thư, ngươi có thể đem chuyện của vị tổ tiên đó kể lại cho ta không?”

“Đây là chi mật bất truyền của Mặc Nguyệt Lâu ta, thỉnh phu nhân thứ lỗi.”

Phù Lạc nhìn chằm chằm vào mặt Phong Tiêm Tầm, trong ánh mắt lóe lên vẻ khôn khéo của thương nhân:

“Phải làm gì thì Phong tiểu thư mới nói cho ta biết đây?”

“Mặc Nguyệt Lâu do sơ chủ một tay thành lập, sơ chủ còn để lại nhiều danh khúc truyền cho đời sau, chỉ có điều phần lớn không được trọn vẹn đầy đủ, phu nhân có thể điền ra ‘Cầu hỉ thức tiên’, nói vậy những bài khác phu nhân cũng có thể điền được.”

Phù Lạc cười cười: “Ta đương nhiên sẽ cố hết sức, nhưng có thể điền ra bao nhiêu, ta cũng không thể biết trước.”

“Vô phương thôi.”

Danh khúc tương truyền kia của Mặc Nguyệt Lâu, Phù Lạc sớm đã thuộc lòng, nay đọc ra không hề khó khăn, nàng có thể điền đầy đủ tất cả nhưng chủ yếu là không muốn cho thương nhân khôn khéo-nữ tử khiến người ta ghen tỵ này được tiện lợi mà thôi

Phong Tiêm Tầm là nữ tử đầu tiên khiến Phù Lạc ghen tỵ. Nàng ta, đẹp tuyệt thế nhân gian, trí tuệ vô song, có tiền bạc của cải, ở thời đại này mà vẫn có thể gây dựng sự nghiệp bản thân, sống có tư có vị như thế, còn được Vương gia quyền cao chức trọng ái mộ diên cuồng, là nữ nhân hạnh phúc đến nỗi làm cho người ta ghen tị, dù làm gì cũng mang dáng vẻ hạnh phúc, Phù Lạc thật sự rất đố kỵ.

Phù Lạc nghe Phong Tiêm Tầm chậm rãi nói về chuyện sơ chủ thành lập Mặc Nguyệt Lâu, cuối cùng nghe xong, sắc mặt tái nhợt không tưởng tượng nổi. Qua lời kể không trọn vẹn của Phong Tiêm Tầm cũng có thể khẳng định vị sơ chủ kia là một người xuyên không, nhưng rốt cục cũng không thể trở lại hiện đại, phải ở cổ đại sống nốt quãng đời.

Thật sự không thể trở về sao? Thật sự không thể trở về sao? Trước mắt Phù Lạc chợt tối đen, toàn bộ suy nghĩ đều bị bao phủ bởi nỗi tuyệt vọng không thể quay về

“Phu nhân.” Hai tiếng thét chói tai vang lên trong không gian yên tĩnh. Lâm Ảnh và Bích Ngô chạy nhanh tới chỗ Phù Lạc ngắt xiu

Hiên Dật nhanh chóng tìm xe ngựa rồi bế Phù Lạc lên, quay đầu nói với Phong Tiêm Tầm: “Phong tiểu thư, xin hãy về trước.” Hiên Dật sợ Long Hiên đế sẽ tra hỏi đại tẩu sao lại té xiu, sợ Long Hiên đế làm thương tổn Phong Tiêm Tầm.

“Ta và các người sẽ cùng về.” Phong Tiêm Tầm cũng tự hỏi không biết mình đã làm sai điều gì, nhưng nhất định phải gặp mặt Long Hiên đế, sợ rằng hần hiểu lầm việc này sẽ rất bất lợi cho Mặc nguyệt lâu.

Mọi người đưa Phù Lạc về khách sạn, Long Hiên đế không ở đó. Bọn họ mời đại phu tới chẩn đoán, hy vọng Phù Lạc có thể tỉnh lại trước khi Long Hiên đế về tới nơi. Đáng tiếc cho đến tận lúc hoàng hôn cũng không thấy nàng tỉnh lại, mà đại phu kia cũng tìm không ra nguyên nhân.

Long Hiên đế trở về, nhìn thấy Vạn Toàn và Hiên Dật sắc mặt tái nhợt chờ ở đại sảnh khách sạn, hai người họ không dám giấu diếm việc Phù Lạc ngắt chưa tỉnh

Long Hiên đế bước nhanh lên lầu.

“Lạc Nhi, Lạc Nhi.” Long Hiên đế nhẹ lay động Phù Lạc, không thấy nàng có chút phản ứng nào.

“Sao nàng lại té xiu?”

Phong Tiêm Tầm khéo léo thuật lại mọi chuyện, Long Hiên đế nghe xong cũng không thấy có gì bất ổn, chỉ không đoán ra Phù Lạc vì sao đột nhiên ngắt xiu.

Nhưng hắn cũng không trách cứ Phong Tiêm Tầm: “Làm phiền Phong tiểu thư, thất lễ, thay ta đưa Phong tiểu thư hồi phủ đi.”

Sáng sớm hôm sau khi Phù Lạc tỉnh lại, vừa mở mắt đã trông thấy bộ dáng mừng rỡ như điên của Lâm Ảnh

“Phu nhân người tốt cực cũng tỉnh rồi, thật sự khiến Lâm Ảnh sợ chết đi được.”

Phù Lạc khó khăn nở nụ cười, chỉ cần nghĩ tới việc không thể trở lại thời đại của mình, trái tim nàng lại đau như bị xé rách

Lâm Ảnh vừa thay y phục cho Phù Lạc, vừa lải nhải nói: “Phu nhân, gia không chớp mắt trông coi người cả đêm qua đó, sáng sớm hôm nay nếu không phải Tuyên công tử tìm đến gia, gia nhất định cũng không rời đi đâu.”

“Phu nhân không biết gia đau lòng vì người như thế nào đâu, tối qua gia luôn nắm chặt tay phu nhân, gọi phu nhân đó.”

“Phu nhân có phải cũng thích gia không?” Lâm Ảnh đỏ mặt lặng lẽ hỏi bên tai Phù Lạc.

Phù Lạc kinh ngạc nhìn Lâm Ảnh.

“Từ khi ở cùng gia, phu nhân rất ít khi tái phát bệnh cũ, chỉ khi gia làm phu nhân tức giận, phu nhân mới phát bệnh thôi” Lâm Ảnh tỏ vẻ chuyện gì cũng biết

Phù Lạc nghe xong kinh hồn khiếp đảm, chẳng lẽ nàng đối với Long Hiên để ~

Phù Lạc lắc đầu, nàng quyết không cho phép chuyện như vậy phát sinh, kể từ ngày hắn ban thuốc ấy, bọn họ đã nhất định không thể có cái gì gọi là hạnh phúc...

Cho dù nàng không thể trở lại hiện đại nữa, thì nàng cũng sẽ không trở lại chốn hoàng cung làm người ta hít thở không thông kia

Kế hoạch của nàng cũng nên thực thi rồi.

“Bích Ngô, gia có nói lúc nào trở về không?”

“Gia chỉ nói nhất định sẽ nhanh chóng trở về trước lúc hoàng hôn.”

“Ừm, ta mệt rồi, các người cũng nghỉ ngơi đi. Không có việc gì thì đừng đến quấy rầy ta.”

“Dạ.”

Bích Ngô, Lâm Ảnh lui ra sau, Phù Lạc thay đổi nam trang, lấy ra mảnh vải đã bện thành dây thừng, cột vào khung cửa sổ, từ cửa sổ treo ra ngoài.

Làm xong, Phù Lạc lại theo chỗ cũ leo về, hết thấy chuẩn bị sắp xếp, cũng chỉ chờ ngày mai.

Buổi tối lúc Long Hiên đế trở về, Phù Lạc ở trên giường chớp mắt, nàng thật sự không biết phải đối mặt với hắn như thế nào. Trước kia khi không thấu hiểu tâm sự của mình, nàng vẫn có thể không đếm xỉa đến chuyện gì, tự nhiên đối mặt hắn, nhưng giờ tâm tư được hiểu rõ, Phù Lạc lại không biết nên đối mặt với nam nhân kia ra sao. Nỗi oán hận của nàng tựa như thủy triều dâng lên, không thể nào quên, cũng chẳng thể nào tha thứ được

Long Hiên đế nằm lên giường, đem Phù Lạc ôm trọn vào lòng, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng

“Ngủ đi.” Hắn cúi đầu nói.

Đáy lòng Phù Lạc có chút mâu thuẫn. Nàng tham luyện sự ấm áp hiện giờ của hắn, nhưng không cách nào quên được vẻ lạnh như băng của hắn trước kia và cũng chẳng thể nguôi nghĩ tới sự tàn khốc của hắn sau này.

Mãi trần trọc, muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, nhưng cuối cùng nàng vẫn nhẫn nhịn, vì ngày mai, tất cả đều vì ngày mai....

40. Chương 40: Dự Tính Bên Trong

Khi tỉnh lại đã không còn thấy thân ảnh của Long Hiên đế.

Phù Lạc mặc xong y phục, thoát khỏi Bích Ngõ và Lâm Ảnh, lại đem dây thừng chạy trốn cột vào khung cửa sổ. Nhưng lúc này nàng không trốn đi theo lối cửa sổ, ngược lại đi ra cửa chính, xoay người trốn vào một căn phòng khác.

Trong phòng này, Phù Lạc đã sớm nhờ người chuẩn bị lương khô, người nọ còn phân phó tiểu nhị không được tiến vào quấy rầy. Phù Lạc lẳng lặng ngồi bên giường, trong lòng bối rối quay cuồng.

Buông tha cho nàng chạy trốn, là việc không thể nào

Nhưng nếu nàng bị bắt được, kết cục cũng là thê thảm vô cùng.

Chỉ có điều, vừa nghĩ tới việc đối mặt với Long Hiên đế, đối mặt với người đã hứa hẹn với quá nhiều nữ nhân kia, Phù Lạc liền không thể chịu đựng được. Trước kia nàng không có lòng, nên hết thấy cũng không để ý. Nhưng giờ đây, vì sao Lâm Ảnh nhất định phải vạch trần lớp che giấu cuối cùng này chứ, nếu không như vậy, có lẽ nàng còn có thể ở lại bên hắn nhiều hơn một chút

Phù Lạc lắc đầu, nàng đang nghĩ gì vậy chứ, hắn, nhất định sẽ không tha thứ cho nàng đâu.

Nếu chạy trốn thành công, nàng nên làm gì tiếp theo đây?

Tương lai, đã không thể trở về được

Kiểm tiền đương nhiên là nhiệm vụ hàng đầu.

Nữ nhân xuyên không muốn kiếm tiền thì phải tới thanh lâu, nhưng vận khí của nàng có thể tốt như họ sao? Thanh lâu thật sự có thể dễ dàng vui chơi đùa giỡn như vậy sao?

Con đường thứ hai là thiết kế y phục. Việc này cần phí tổn, cần nhân lực. Tuy nàng có thể thiết kế, nhưng không thể may vá a, cũng không gặp được đồng bọn để cùng hợp tác. Thêm nữa là nàng tuyệt đối không thể xuất đầu lộ diện, làm việc này không phải tự tìm đường chết sao?

Con đường thứ ba là trù nghệ. Thời khắc này Phù Lạc mới hối hận lúc trước vì sao không chăm chỉ học nấu ăn cơ chứ? Sớm biết bị xuyên qua, nàng nhất định đã tự huấn luyện mình thành người thông thạo mọi kỹ năng rồi.

Con đường thứ tư là bán trà hoa. Việc này có thể kiếm nhiều tiền, nhưng ngay cả cách pha trà nàng cũng không nhớ nổi nữa là...

Trong lúc miên man suy nghĩ thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh. Chắc là đến giờ Ngọ thiện, Bích Ngõ, Lâm Ảnh phát hiện Phù Lạc đã mất tích nhờ sợi dây thừng quanh cửa sổ kia

Bên ngoài tiếng bước chân huỳnh huyếch, thanh âm khản trương cất cao của Lâm Ảnh loáng thoáng truyền đến.

Phù Lạc không khỏi nhớ tới chuyện nàng đã làm hôm qua

Phù Lạc nhớ tới hôm qua, biểu tình của đại thẩm bán đồ ăn kia khi thấy Phù Lạc đổi cả lảng la tư lựa lấy y phục của nàng ta, thật sự rất buồn cười. Đại thẩm kia vốn quen biết Phù Lạc, nàng ta mỗi sáng sớm đều ra ngoại thành chọn đồ ăn, Phù Lạc chỉ là bảo nàng ta hôm nay trước khi ra thành, lập tức mặc quần áo của Phù Lạc vào, sau đó cầm quần áo đã thay giấu đi, vậy là có thể ra khỏi thành rồi. Nàng ta tỉnh tỉnh mê mê, nhưng thấy việc này cũng không phức tạp nên vẫn đồng ý.

Về phần nàng giờ còn đang ngáy ngốc trong phòng, hôm qua nàng đã đóng giả làm một thương nhân từ xa tới, sau sẽ tìm thời cơ trốn thoát, rất dễ thực hiện

Có điều, không biết tất cả những điều này có thể qua mắt Long Hiên đế hay không.

Ở gian ngoài, Bích Ngõ, Lâm Ảnh căn bản không dám nhìn Long Hiên đế.

Hắn cao cao tại thượng, không nói được một lời nào.

“Nói với Hiên Dật đóng cửa thành, thành giả ra vào cửa nhất nhất phải kiểm tra, nói là có tội phạm nguy hiểm của triều đình đã chạy trốn.” Long Hiên đế nói với Vạn Toàn: “Bốn người các ngươi trông coi một cửa thành.”

“Sao gia có thể khẳng định phu nhân không ra khỏi thành?” Vạn Toàn hỏi “Thủ thành binh lính nói, sáng sớm hôm nay thấy phu nhân đã rời thành mà.”

“Nếu nàng thật sự muốn ra khỏi thành, sao lại khiến người ta phát hiện được.” Long Hiên đế dừng một chút rồi nói, “Nói với Hiên Dật chặn luôn cả những con đường chủ yếu.” Hắn định nhìn Phù Lạc còn trong thành, nhưng vẫn làm vậy để ngừa vạn nhất việc nàng muốn thăm thú ngoài thành. Bởi vì, hắn không thể bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể tìm nàng trở về

Ban đêm, thân binh của Hiên Dật tiến hành lục soát từng hộ trong thành, vẫn không thấy bóng dáng Phù Lạc.

Long Hiên đế thức trắng đêm nghe tin tức từ khắp nơi truyền về. Cuối cùng, khi Vạn Toàn bọn họ đều nghĩ Phù Lạc thật sự ra khỏi thành, Long Hiên đế lại nhìn quanh chỗ khách sạn của chính mình.

Xem ra, nếu thật sự quan tâm thì sẽ trở nên rối loạn.

“Tiểu nhị, hai ngày nay có khách nhân nào mới tới trọ, có vẻ đặc biệt không?” Long Hiên đế hỏi.

“Giống như lời gia thì, vị thương nhân từ nơi khác đến đây hôm trước có vẻ đặc biệt, không cho tiểu nhân vào phòng, tất cả nước ấm vật dụng đều đặt ở ngoài cửa.”

Tiểu nhị dẫn Long Hiên đế đi tới gian phòng Phù Lạc ở

Long Hiên đế đẩy cửa vào, phát hiện bên trong không có người. Nhưng trong không khí còn lưu lại hơi thở của nàng, khiến người ta có thể khẳng định nàng nhất định từng ở nơi này.

Long Hiên đế xoay người, rất nhanh trở về phòng mình. Đẩy cửa ra, người làm cho hắn thức trắng đêm không ngủ, đang bất chính ngồi bên trong, nhàn nhã uống nước trà.

“Gia người đã về rồi, vất vả vất vả, uống miếng nước đi.”

Phù Lạc cực kỳ nịnh nọt cười tiến lên. Trong lòng không ngừng khen ngợi chính mình nhanh chóng xử lý, vừa thấy không thể may mắn thoát khỏi, vội chạy về phòng, chui đầu vô lưới, chờ đợi một sự trừng phạt nhẹ nhàng

Long Hiên đế bước vào trong, vẻ mặt âm lãnh chi cực, làm cho niềm tin mong manh của Phù Lạc cũng bị phá hỏng luôn. Xem chừng cái gọi là thẳng thắn nhận lỗi, không kháng cự, tự thú để giảm bớt hình phạt ...đều là gạt người.

Long Hiên đế liếc mắt một cái, thật sự lúc này không phát ra một tiếng động nào, Phù Lạc nhìn vẻ mặt của hắn, nhìn không ra hắn đang phẫn nộ. Cứ bình tĩnh đến vậy, làm người ta đứng ngồi không yên.

Phù Lạc lấy hết can đảm, đi qua ôm lấy chân Long Hiên đế, ô ô khóc lên.

Ngay cả Long Hiên đế cũng muốn nàng hiểu ra mà sám hối, thề không tái phạm.

Đáng tiếc nàng lại nói: “Gia, người hãy buông tha cho nô tỳ đi. Thê thiếp của gia nhiều như vậy, mất đi một người thì đã sao. Xin gia giờ cao đánh khẽ, buông tha nô tỳ đi. Nô tỳ nhất định mỗi ngày sẽ dâng ba nén hương, ngày ngày cầu phúc cho gia.”

Thật sự là thanh lệ đáng thương, khóc chân thành thấm thiết vô cùng.

Long Hiên đế thoát khỏi tay Phù Lạc, đứng dậy: “Đủ rồi, đừng diễn nữa, ta thấy vẻ mặt dối trá này của ngươi thật ghê tởm.”

“Nếu đã ghê tởm, vì sao không để ta đi?” Phù Lạc lau nước mắt, nhìn hắn

“Thứ ta muốn là chân tình của người.” Long Hiên để gần ra từng tiếng

Phù Lạc tự cười châm chọc chính mình: “Lòng tốt của gia có phải đã quá muộn hay không?”

Khuôn mặt hắn hiện lên một tia áy náy, nhưng rất nhanh liền biến thành phần nộ: “Vì sao không mở to mắt để nhìn tâm ý của ta?”

“Tâm của người, ta không muốn xem, không muốn có, cũng không dám trèo cao”

“Người ~”

“Người cho là sau khi đã làm nhiều việc như vậy, chỉ cần vẫy tay thì ta phải vẫy đuôi như chó mừng chủ ư?”
Phù Lạc cười châm biếm

“Với người, ngoài hận ra, cũng chỉ có hận.” Nàng kiên định nói ra.

“Là vì đứa nhỏ sao? Nếu người không đối với Nhã Tuyết như vậy, thì ta cũng đâu đối xử với người như vậy?”
Long Hiên để vừa nói vừa chuyển hướng: “Nhưng chúng ta sau này vẫn có thể có đứa nhỏ mà.”

“Đứa nhỏ, chẳng lẽ lại để người ban thưởng cho một chén dược nữa à?” Phù Lạc cười to thành tiếng.

“Không có đứa nhỏ, ta cũng rất thương tâm.” Long Hiên để giữ lấy Phù Lạc

“Người sao có thể thương tâm chứ, con của ta, đứa nhỏ của Uyển phi tỷ tỷ, không vừa mắt thì người sẽ muốn giết đó thôi? Người căn bản không phải người, mà là ma quỷ.” Nàng thét chói tai.

Phù Lạc trầm luân khi nhớ lại những ký ức xưa, không ngừng đánh Long Hiên để, thét lớn: “Thả ta đi, thả ta đi ~”

Nhưng Long Hiên để gắt gao giữ lấy nàng. “Ta, quyết sẽ không buông tay đâu”

“Vậy thì giết ta đi, bằng không ta nhất định sẽ chạy trốn, trốn thật xa”

“Nếu người chạy thoát, thì Ngọc Thực quốc của người sẽ thế nào, phụ vương mẫu hậu của người sẽ ra sao?”
Long Hiên để không thể không uy hiếp.

Phù Lạc thoát khỏi cái ôm của hắn: “Nếu ta không trốn, người sẽ buông tha bọn họ ư? Dọc theo đường đi, dọc theo biên quan, người tự mình nhìn đi, người lòng lang dạ thú, người qua đường ai cũng biết.”

Long Hiên để không hề giận giữ, ngược lại còn mỉm cười:

“Ta thật sự xem nhẹ người rồi. Thế nhưng, chỉ cần người không chạy trốn, ta hứa, chừng nào còn sống, ta tuyệt đối sẽ không động đến Ngọc Thực quốc.”

41. Chương 41: Hắc Y Hiệp Khách

Mạnh được yếu thua, Ngọc Thực quốc có một vị trí trọng yếu, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật tranh cướp của các nước khác, Phù Lạc rất hiểu đạo lý này. Sau khi chiến tranh chấm dứt chưa lâu, Long Hiên để đích thân đến tận đây, Phù Lạc khó mà không nghi ngờ hắn có ý dụng binh lần nữa. Lúc này ra cung cũng đều là có dự tính cả. Thế trận chiến tranh lần này đương nhiên sẽ không nhằm vào Ngọc Thực quốc, vì hắn luôn có thể chế ngự Ngọc Thực quốc, để lưu lại cho hắn một thể hệ lập uy phục thần sau này.

Phù Lạc cũng oán hận lý trí của chính mình. Nếu không vì lý trí, cứ tin tưởng hắn thật lòng vì nàng mà buông tha Ngọc thực quốc sẽ là chuyện hạnh phúc biết bao nhiêu

“Quốc gia đại sự, một tiểu nữ tử như ta sao có thể chống lại, gia quá đề cao ta rồi.” Nước mắt Phù Lạc chảy dài xuống khoe miệng đang mỉm cười, như một đóa hoa đang thương tâm

Long Hiên để trầm mặc hồi lâu, đem Phù Lạc ôm chặt trong lòng: “Chỉ cần người không trốn khỏi trẫm, trẫm nhất định sẽ đối tốt với người. Nếu người rời bỏ trẫm, trẫm sẽ đích thân đẩy người vào địa ngục.”

Long Hiên để tuyên thệ bên tai nàng. Sau khi ra cung hấn lần đầu tiên xưng trẫm, như muốn nhắc nhở Phù Lạc, nàng bất luận thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay thiên tử.

Phù Lạc kiểm chân, thì thăm bên tai Long Hiên đế: “Ta đang ở địa ngục rồi đó.”

Long Hiên đế chặt vật né ra. Phù Lạc thức trắng đêm trần trọc. Bích Ngô, Lâm Ảnh trầm mặc không nói, nhưng một tắc cũng không rời khỏi nàng, ngay cả vào nhà tắm cũng không ngoại lệ. Chạy trốn, vốn là điều không tưởng

Ngày kế tiếp Long Hiên đế khởi hành hồi kinh, nhưng Phù Lạc cũng đoán trước được, Long Hiên đế đương nhiên sẽ cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa. Ngẩng đầu, cúi đầu cũng trông thấy, sắc mặt Phù Lạc càng thêm khó coi, biểu tình của Long Hiên đế lại cực kỳ vui vẻ

“Rót cho ta chén nước.” Long Hiên đế miễn cưỡng nói.

“Tay người không đủ dài sao?” Phù Lạc nói lại một câu, hiện nay nàng không sợ Long Hiên đế chút nào. Dù sao cũng đã nói rõ mọi chuyện, cùng lắm là bị chết thêm trăm lần chứ gì

Hắn không phản ứng, tự mình rót nước.

Một lúc sau đó: “Xoa dầu cho ta đi.”

Phù Lạc tròng mắt một cái.

Lại một lúc sau: “Đưa cuốn Vạn Thọ đạo tạng kia cho ta.”

Phù Lạc lại tròng mắt.

Hết lần này đến lần khác, cuối cùng nàng thật sự không thể nhịn được nữa:

“Người không thể yên lặng một chút sao?”

Lần đầu tiên phát hiện Long Hiên đế lại có thể vô lại đến vậy, đáng chết đến vậy, hấn quả là có tiềm chất chịu cuồng ngược.

Đây là cái gì chứ, những việc này không giống với sự trừng phạt mà nàng mong muốn. Đợi chút đã, cái gì mà trừng phạt như mong muốn chứ? Phù Lạc đau đầu vỗ vỗ trán.

Tất cả những điều này Phù Lạc vẫn có thể chịu được. Nhưng điều nàng không chịu nổi nhất chính là xe ngựa xóc nảy, trong không gian chật hẹp này, nàng thường xuyên đụng phải cơ thể hắn. Nhìn hắn thỏa mãn tươi cười, nàng thật sự hận không thể xé rách cái miệng của hắn. Nụ cười của hắn thì ra lại đáng giận đến thế, làm nàng nhớ lại một Long Hiên đế làm nhiều việc ác trước đây.

Phù Lạc lại vỗ vỗ trán, nàng lại suy nghĩ đi đâu vậy chứ.

Suốt chặng đường đi này, Phù Lạc cuối cùng cũng thấy rõ mục đích của Long Hiên đế. Cái loại ẩn nhẫn này khiến nàng thực sự rất buồn bực, cũng rất sợ hãi. Cả quãng đường hấn đều mang theo nụ cười để nhìn nàng, dùng một câu cách ngôn hình dung, chính là số lần tươi cười mấy ngày nay còn nhiều hơn số lần hấn cười trong vài thập niên nữa.

Nhưng giây phút ngẫu nhiên nhìn thấy đáy mắt cuồng liệt, âm trầm ấy, lại làm người ta thấy được hấn đang cố gắng nhẫn nhịn

Chỉ có điều, Phù Lạc vẫn tự tạo cho mình rất nhiều trò vui

Tỷ như khi hấn ngủ, nàng cố ý làm bộ xóc nảy, một cước đá vào người hấn. Nhìn hấn mơ mơ màng màng lộ ra vẻ tức giận, nhìn qua là nàng lại giả bộ như không có chuyện gì, thật sự rất thỏa mãn.

Khi hấn đọc sách, nàng cố ý không ngừng tạo ra tiếng vang, ngẫu nhiên “không cẩn thận” đánh đổ một chén trà nóng, nhìn bộ dáng giận mà không làm gì được của hấn

Toàn bộ xe ngựa Phù Lạc chiếm đến hai phần ba, làm cho cơ thể to lớn của Long Hiên đế phải nép vào một phần ba còn lại, còn nàng cứ nhìn hấn cố gắng ẩn nhẫn

Nhìn sự việc trước mắt, Phù Lạc lại nhớ tới mình trước đây, cũng ảm đạm như thế. Nhưng nay phong thủy thay phiên chuyển, thừa dịp lão hổ không phát uy, đương nhiên phải mau thừa cơ xông lên

Lạc thú kiểu này thực sự rất tuyệt, chẳng trách khi đi trên đường hắc dã tra tấn nàng không biết mệt chút nào

Nhưng chuyện buồn cười nhất là, giữa trưa nghỉ ngơi, Long Hiên để phải căng mắt ra đối phó với những người lữ hành xung quanh. Nhìn hắc khiếp sợ, phần nộ đến độ thỏa hiệp, Phù Lạc thật sự thỏa mãn vô cùng.

Miệng rộng ăn cơm, uống rượu chén lớn, trước mặt mọi người bày trò, trước mặt mọi người trêu đùa, Phù Lạc đều thử qua, có điều vẫn không thể thành công lột lớp nguy trang của Long Hiên để xuống

Hắc chính là ngẫu nhiên lưu lại dấu răng thật sâu trên cổ nàng, Phù Lạc không thể không thừa nhận kể trêu tức tra tấn của Long Hiên để. Sau trò chơi hai người biến thái, lại khai phá kiểu mới, đó là giữ chặt lấy cổ Phù Lạc, lưu lại dấu răng thật sâu trên bả vai nàng, đến tận khi Phù Lạc hô đau mới ngừng lại

Sau đó lại từ sói hóa thành người, nhẫn nại vô hạn.

Đối với kẻ thù, hắc vừa lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng cũng vừa lấy lòng ôn nhu, vừa tốt với người, lại vừa cường chế người. Sức mạnh và cừu hận của người, cũng vì thế mà trở nên giống như đậu hũ vậy. Cái loại cảm giác vô lực này, so với cảm hận còn khiến người ta khó chịu hơn rất nhiều

Không thể không thừa nhận, Long Hiên để đã lựa chọn một phương pháp rất tốt.

Nhưng sự thật chứng minh, ông trời vẫn còn chiếu cố Phù Lạc

Bỗng thích khách không rõ từ đâu đột nhiên xuất hiện

Trời tối, lúc Phù Lạc nhìn thấy thích khách che mặt một thân hắc y kia trong khách sạn, quả thực là nóng vội rơi lệ, kích động cơ hồ té xỉu.

Nàng chưa từng gặp một hắc y thích khách nào có suất khí đến thế. Màu đen rực lên, màu đen tỏa sáng, một màu đen mê người. Đáng người anh tuấn kiêu mi kia, động tác lưu loát kia, vẻ đẹp dễ tựa như chim yến kia, thật khiến người ta không thể không phủ phục sùng bái.

Và đến lúc này Phù Lạc mới phát hiện, thì ra Bích Ngô có võ công. Làm Ảnh bị hắc y hiệp khách [*Xin tha lỗi, Phù Lạc kiên trì muốn gọi thích khách này là hiệp khách, Đang nghĩ cho tương lai của nàng, nên vẫn phải đáp ứng thôi] tiến tới điểm huyết, còn Bích Ngô vẫn có thể đánh trả mấy chiêu, có điều rất nhanh đã thua, nhưng âm thanh vẫn kinh động tới người đang ở cách vách kia

Thích khách dường như cũng không đoán được tỷ nữ Bích Ngô kia lại có võ công

Phù Lạc biết lựa thời cơ, chạy nhanh tiến lên từng bước, “Đại hiệp, cứ uy hiếp ta, rồi sau đó xin đại hiệp hãy mang ta đi”

Người nọ ánh mắt lóe lên, nửa tin nửa ngờ gác thanh kiếm lên cổ Phù Lạc

Long Hiên để vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy cảnh này

Hắc y nhân để kiếm trên cổ Phù Lạc.

“Đừng cử động, nếu không ~~” Lưỡi kiếm sắc bén của Hắc y nhân vạch thành một vết máu trên cổ Phù Lạc, tuy rằng đau đớn, nhưng Phù Lạc vẫn ủng hộ cho Hắc y nhân lãnh khốc kia. Không hề giống những thích khách thấy nữ tử đẹp dễ tựa thiên tiên là có ý đồ bầy bạ trong truyền thuyết, thật đáng khen

Long Hiên để dừng hắc cước bộ.

“Người muốn gì?”

“Chuẩn bị một con ngựa tốt, thả ở dưới cửa sổ, sau khi ta an toàn, thì sẽ thả nàng.”

Long Hiên để bất động, nhìn vết thương sâu trên cổ Phù Lạc

“Được.” Long Hiên để gật đầu. Vạn Toàn xoay người ra ngoài chuẩn bị.

Sau khi chuẩn bị xong ngựa, hắc y nhân mang theo Phù Lạc, nhảy lên yên ngựa. Đây là lần đầu tiên từ sau khi xuyên qua, nàng có cảm giác như đang bay, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để an ủi niềm yêu thích võ hiệp giang hồ của nàng

Nhưng suốt dọc đường đi Phù Lạc vẫn cảm thấy rất kỳ quái, Long Hiên đế hợp tác như vậy, thật không giống tác phong của hắn chút nào....

42. Chương 42: Hồi Hận Vì Đã Rời Đi

Sau khi ngựa ra khỏi thành được một đoạn, Hắc y nhân vẫn không hề có ý thả Phù Lạc xuống, vậy mà lại hợp với tâm ý Phù Lạc. Nàng ước gì có thể chạy xa vạn dặm, không bao giờ muốn gặp Long Hiên đế nữa, không muốn trở về chốn hoàng cung chết người kia nữa

Đáng tiếc nhân sinh không như ý được vạn phần. Dưới thân ngựa đột nhiên chấn động, chân sau của nó bị chém rời, Hắc y nhân và Phù Lạc đều không ngờ tới. Phía sau vốn không có thanh âm gì, tại sao đột nhiên lại xuất hiện người đuổi theo?

Phù Lạc quay đầu liền thấy Liên Tinh từ trên cao hạ xuống, khinh công của hắn có thể đuổi kịp cả khoái mã. Phù Lạc chợt nhận ra rằng có một số việc không phát sinh thì thôi, chứ nếu đã phát sinh thì sẽ liên tục, tỷ như cao thủ, khinh công.

Nhưng tay của Liên Tinh còn chưa chạm tới Phù Lạc, đã bị đao kiếm từ tứ phía ngăn chặn. Hai bên đường xuất hiện mười bóng đen, bủa vây lấy Liên Tinh

Tuy rằng nàng không biết võ công, nhưng cũng biết hai tay sao địch lại bốn tay, huống chi là hai mươi tay. Liên Tinh ứng phó dần dần cũng đuối sức. Một thích khách đứng gần Phù Lạc đưa nàng đến cho Hắc y nhân đang nhàn nhã đứng bên kia. Ngữ khí cung kính nói: “Chủ thượng, giao lại cho người.”

Đang định đem Phù Lạc giao cho Hắc y nhân, lại bị một thanh kiếm khác bức cho lùi xuống. Kể đến không phải ai khác chính là người mà Phù Lạc không muốn gặp lại nhất - Long Hiên đế. Hắn, thì ra cũng biết võ công, thật sự là lão hồ ly thâm tàng bất lộ mà

Long Hiên đế kéo tay Phù Lạc, muốn đưa nàng thoát khỏi vòng vây, nhưng lại bị tên hắc y nhân thích khách được gọi là “Chủ thượng” từ phía sau ngăn cản. Hai người trong lúc đó đao quang kiếm ảnh lóe ra, Long Hiên đế tay trái lôi kéo Phù Lạc, lấy một tay đối kháng, không hề hạ xuống một phút. Liên Tinh cũng đã giải quyết xong mười tên thích khách. Thích khách đầu lĩnh kia có vẻ không tin vào mắt mình, rồi xông thẳng hướng về phía Long Hiên đế, nhưng thanh kiếm mà hắn cầm lại chĩa thẳng vào tim Phù Lạc

Phù Lạc sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, nàng chưa bao giờ cảm thấy cái chết đến gần như thế. Vậy mà không hề cảm thấy đau đớn như dự đoán, chỉ thấy Long Hiên đế chắn trước mặt nàng, kiếm của Long Hiên đế đâm tới kẻ địch, nhưng trước ngực hắn cũng nhận trọn một kiếm của thủ lĩnh thích khách, chảy ra tiên diễm huyết hoa.

Long Hiên đế buông kiếm, dùng khí lực cuối cùng kéo Phù Lạc chạy tới chỗ Liên Tinh. Liên Tinh thấy Long Hiên đế trúng kiếm, không dám lâu la, cũng chạy nhanh tới

Đáng tiếc tên thủ lĩnh phía sau đã kéo tay của Phù Lạc lại

Phù Lạc từ lúc thấy Long Hiên đế vì nàng mà nhận một kiếm kia, toàn bộ đầu óc giống như bị đông cứng, cho đến khi Long Hiên đế và hắc y nhân hai bên giằng co nàng, Phù Lạc mới bừng tỉnh lại.

Trong tiềm thức không muốn trở lại bên người Long Hiên đế, khiến tay nàng tự động giãy ra khỏi cánh tay suy yếu mất đi huyết sắc kia của Long Hiên đế. Hắc y nhân đem Phù Lạc kéo lại, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, nhanh chóng rời đi.

Liên Tinh lúc này không thể đuổi theo Phù Lạc, chỉ có thể đỡ lấy Long Hiên đế, chạy vào trong thành

Khi Phù Lạc quay đầu lại, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt đau lòng, cùng biểu tình kinh ngạc khó tin của Long Hiên đế.

Ngựa phi nhanh tới một đồng cỏ hoang vắng thì ngừng lại

Từ trong bụi cây một vài Hắc y nữ xuất hiện nghênh đón, “Chủ thượng.”

Chỉ thấy bọn họ thấp giọng nói vài câu, ánh mắt họ nhìn nàng tràn ngập căm hận, giống như lang sói tới phía nàng, lần đầu tiên Phù Lạc cảm thấy hối hận vì đã chạy trốn, xem ra không phải nữ tử nào cũng gặp được thích khách tốt bụng a

“Ta vẫn cần dùng tới nàng ta.” Tên chủ thượng đó một câu đã giải quyết Phù Lạc khôn cảnh. Xung quanh những Hắc y nhân phát ra mùi tanh tươi, làm cho Phù Lạc ghê tởm choáng váng cả đầu óc.

Nàng bị một Hắc y nhân thô lỗ kéo vào trong, không biết hắn từ nơi nào lôi ra một thùng mực đen ngòm, đảo đảo lắc lắc chiếc bình, sau đó vẽ loạn lên mặt Phù Lạc, chỉ chốc lát sau đã biến nàng thành một bộ dáng hoàn toàn khác. Cái này, chẳng lẽ chính là thuật dịch dung thần kỳ trong truyền thuyết ư?

Lúc này tên thủ lĩnh hắc y đi đến, gật gật đầu, xem như vừa lòng với biến thân của Phù Lạc. Nhưng giờ thủ lĩnh kia đã tháo mặt nạ, mặc y phục màu lam hoa lệ. Khuôn mặt uy vũ khí phách, không thể tả hết được vẻ tuấn mỹ, rất có tư vị của nam nhân

“Lần trước, là người giúp Hiên Dật qua ba cửa ải của Tiêm Tầm phải không?”

Tiêm Tầm, xưng hô thân mật cỡ nào vậy? Hắn làm sao biết chuyện đó, chẳng lẽ vì việc này nên mới bắt Phù Lạc sao? Mới đầu còn tưởng vì thân phận của Long Hiên đế, nên thích khách muốn lấy nàng ra uy hiếp hắn. Nhưng nghĩ kỹ tình huống lúc đó, dường như mục tiêu của Hắc y nhân chính là nàng, nếu không sao lại từ bỏ cơ hội tốt để giết Long Hiên đế như vậy?

“Phải.” Chuyện tới nước này chỉ bằng cứ thừa nhận, tỏ ra mình có giá trị, nếu một khi không còn giá trị sử dụng, chỉ cần nhìn những Hắc y nhân xung quanh như hổ rình mồi kia, cũng biết mình sẽ thê thảm đến mức nào rồi

Nàng không khỏi nghĩ tới vết thương của Long Hiên đế, khi đó đã lựa chọn không sáng suốt, sau này gặp lại hắn, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa?

“Nếu vậy thì bây giờ, ta hy vọng người vẫn còn hữu dụng.” Thủ lĩnh kia mở miệng nói.

“Sau khi giúp người, ta sẽ được thả đi sao?” Phù Lạc biết rõ kết quả, nhưng vẫn nhịn không được hỏi.

“Người có tư cách gì bàn điều kiện với ta? Nếu không vì có chuyện, ta đã chẳng ngại dùng người khao huynh đệ của mình rồi”

Trước kia có lẽ do chưa dùng phải chuyện gì, nên nàng cũng không cảm thấy mình rất may mắn. Giờ ngẫm lại mới thấy, cứ ngoan ngoãn ở lại bên cạnh Long Hiên đế, có lẽ sẽ tốt hơn tình cảnh hiện tại nhiều. Hắn, còn có thể tới cứu nàng sao? Phù Lạc không dám chắc

Mấy ngày sau, Phù Lạc mang một dung mạo xấu xí, trở thành thị nữ của Ứng công tử, theo hắn vào Mặc Nguyệt Lâu.

Lúc Vân La tiến đến mời rượu, nhìn ánh mắt Ứng công tử, dường như có quen biết. Phù Lạc đi theo quan sát hắn một thời gian, thấy thói quen ngữ điệu nói chuyện của hắn không giống người Viêm Hạ, có thể phán đoán hắn là người ngoại tộc

Hắn có vẻ rất quan tâm tới Phong Tiêm Tầm, bức họa của nàng ta lúc nào cũng thường trực nằm trên người hắn. Những người từng muốn gặp Phong Tiêm Tầm thì rất nhiều, nhưng một người ngoại tộc có thân phận khó hiểu như Ứng công tử thì chưa thấy bao giờ. Lúc này, Phù Lạc thực sự thấy may mắn vì lúc đó hắn không biết thân phận của Long Hiên đế, mới bỏ lỡ cơ hội gần như duy nhất để giết Long Hiên đế.

Lúc này Vân La ra đề thứ nhất, là vẽ đối chỉ có phần trên: “Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương”.

Ứng công tử nhíu mi suy nghĩ hồi lâu, không thể nghĩ ra đáp án. Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Phù Lạc, Phù Lạc tự giác lấy tay chấm nước viết xuống bàn: “Si mị vô lượng, tứ tiểu quý.”

Ứng công tử nhoẻn cười, đứng dậy trả lời Vân La.

Trong lúc đó tất cả mọi người đều vỗ tay tán thưởng cho vẻ tuyệt đối.

Lúc ra đề thứ hai, Vân La không xuất hiện, chỉ tuyên bố mời tới một vị nữ tử khác cũng nổi danh như nàng, Dạ Vũ. Mĩ mạo của Dạ Vũ có thể kém Vân La một phần, nhưng dáng người kia lại như liễu bay trong gió, như sóng nước dập dềnh, quyến rũ xinh đẹp cực điểm. Đề thứ hai chính là khiêu vũ. Dạ Vũ múa một đoạn ngắn, đã làm cho người ta hoa mắt thần mê, khuynh đảo dưới chân nàng. Điệu múa của nàng, so với rặng liễu mềm mại còn đẹp hơn ba phần.

Mọi người ồ lên, rõ ràng là Phong Tiêm Tầm không muốn gặp người khác, nếu không sao lại đưa ra đề mục không thể thắng được như vậy. Ứng công tử đương nhiên cũng nghe qua đại danh của Dạ Vũ, đôi mày lại nhíu chặt.

“Người thử ra xem sao.” Thương lượng với người khác, mà ngữ khí cũng nghiêm trọng như vậy, quả thực như đang tuyên án tử hình cho Phù Lạc. Hắc y nhân đi theo Ứng công tử ánh mắt lộ rõ vẻ tà dâm, khiến Phù Lạc ghê tởm không dám nhìn.

Chỉ có thể quan sát xem lúc Dạ Vũ múa, có thể tìm cơ hội chạy trốn không, nếu không thể chạy cũng muốn tìm thời cơ gặp được Phong Tiêm Tầm. Đáng tiếc qua nhiều ngày quan sát, Phù Lạc nhận ra vị Ứng công tử này hẳn cũng từng khuyên bảo Phong Tiêm Tầm bất thành nên giờ muốn ép buộc nàng ta, quả thật là ác bá.

Phù Lạc đứng phía sau hai Hắc y nhân giám thị đổi trang phục lên đài. Xét thấy giờ diện mạo đang xấu xí, nên Phù Lạc không định múa điệu cổ điển mà chỉ có mỹ nữ mới múa được, nay chỉ có mới mẻ mới có thể thắng. Cũng may Mặc Nguyệt Lâu cung cấp trang phục, các loại dây đeo cũng có, thậm chí còn phát hiện trang phục múa bụng. Xem ra lão tổ tông của Mặc Nguyệt Lâu cũng là một người ham mê múa bụng đây.

Phù Lạc thản nhiên mặc y phục múa bụng, lộ ra thắt lưng, cũng làm cho mắt mọi người sáng rực lên. Chiếc eo thon nhỏ trắng như tuyết kia rước đến rất nhiều tiếng trêu ghẹo của mấy tên đang đồ tử.

Phù Lạc chọn một bộ trang phục nổi bật, dùng khoen mũi giữ chặt chiếc khăn che mặt, lộ ra vẻ đẹp mơ hồ, nửa kín nửa hở. Chân trần đeo kim linh, mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn bởi vẻ tinh mỹ của nàng, đôi chân tựa như ngọc ngà tạc thành. Nhìn khí chất, tuyệt đối là một vị nữ tử có mỹ mạo không hề thua kém Vân La và Dạ Vũ.

Theo nhịp trống, Phù Lạc nhiệt tình đưa vòng eo, như cuộn sóng nhộn nhạo, như tường vi rung động, như tơ liễu tung bay. Như ma nữ địa ngục đang câu dẫn người khác, như la sát đang nuốt gọn xương cốt con người, yêu mị không thể chống trả.

Vòng eo nàng tựa như có linh hồn, cứ tùy ý vặn vẹo đưa, đem ánh mắt người khác chôn chặt vào chiếc rốn điểm kim phần kia, khi thì cuồng dã kêu gọi, khi thì lả lơi ngênh đón, khi thì ngượng ngùng rung động.

Khoảnh khắc ngừng lại, Dạ Vũ kinh ngạc bước lên đài: “Đây là điệu múa bụng đã thất truyền trăm năm sao?”

Phù Lạc còn không kịp đáp lại nàng ta, toàn bộ Mặc Nguyệt Lâu đột nhiên đèn đuốc tắt phụt, có người từ sau lưng nắm lấy eo nàng, mang nàng bay đi. Tầm mắt trong không khí truyền đến tiếng kim chúc va chạm, Phù Lạc lại cảm nhận được hương vị quen thuộc kia.....

43. Chương 43: Hèn Mọn Sinh Tồn

Phù Lạc sau đó không biết vị thái tử của ấn sơn quốc-Ứng công tử kia ra sao, nghe nói là bị trúng độc trọng thương. Còn nàng chỉ biết rằng mình lại trở về bên người Long Hiên đế.

Hắn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm thúy, nàng rút cuộc nhìn không thấu hàm ý trong ánh mắt ấy. Hắn lại trở thành một Long Hiên đế như ngày đầu nàng gặp-một hoàng đế cao cao tại thượng.

Là hấn từ phía sau đem nàng ra khỏi đó ư, vết thương của hấn không biết có sâu không, đã lành chưa?

Trở lại trên xe ngựa mới thấy trên bạch sam của hấn đã rỉ ra vết máu đỏ: “Thương thể của người ~” Tay Phù Lạc còn chưa chạm nhẹ lên miệng vết thương, đã bị hấn giữ lại, ánh mắt toát ra vẻ khó chịu.

“Gia ~” Bích Ngộ, Lâm Ảnh đi lên, thay thuốc cho hấn, Phù Lạc ngồi ở góc xe ngựa giống như một người ngoài cuộc. Ánh mắt không tha thứ của Lâm Ảnh và Bích Ngộ, cũng không khiến Phù Lạc cảm thấy áy náy. Tại sao Long Hiên để tùy ý thương tổn nàng thì không sao, còn nàng chỉ lựa chọn rời bỏ hấn, lại giống như phạm phải thiên đại đặc tội chứ? Nhưng bậc nhất là, nàng cư nhiên còn đồng cảm với hấn, chẳng lẽ thật sự là trời sinh thích ngược sao? Phù Lạc một trận ai thần.

Đoàn người Long Hiên để không dừng lại ở Hàng Châu mà tiến thẳng đến kinh thành. Nàng không tiếp tục cùng Long Hiên để ngồi chung một chiếc xe nữa. Thời gian nghỉ ngơi, ánh mắt hấn nhìn nàng cứ như đang nhìn người xa lạ, không hề quan tâm

Cách đối xử như vậy Phù Lạc thật không ngờ đến

Nàng nghĩ thầm, thà rằng hấn cứ nổi giận lôi đình, cứ dùng mọi cách tra tấn nàng, vẫn còn hơn là dùng thái độ dừng đứng xa cách với nàng như vậy

Mà Bích Ngộ, Lâm Ảnh cũng giống hệt nhau, không hề để ý tới Phù Lạc. Bất luận làm trò gì vui vẻ, cũng không thể khiến hai nha đầu này mở miệng, thật sự là thất bại.

Về phần Vạn Toàn cùng Liên Tinh, sắc mặt càng khó coi hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phù Lạc cứ như biến thành loài ruồi bọ ai thấy cũng ghét, thật không biết bọn họ còn cứu nàng làm cái gì?

Xe ngựa càng chạy càng xa, lộ tuyến bất đồng cho đến khi tới một khu rừng.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại nơi hoang tàn vắng vẻ này

Bích Ngộ, Lâm Ảnh cầm một bộ áo tang phục màu nâu thô sơ mặc cho Phù Lạc, chỉ nói là gia phân phó. Phù Lạc cũng không dám nhiều lời, vẻ lo lắng khiến người ta cảm thấy không thở nổi.

Cảm giác thô ráp làm cho làn da trắng mịn của Phù Lạc thấy đau đớn, vốn đã quen với cảm y ngọc thực, bị bắt mặc loại y phục như vậy, thật sự cảm thấy khó chịu muôn phần. Được nuông chiều quá lâu, người cũng cực kỳ yếu ớt. Trước kia nàng không tin công chúa có thể khó chịu bởi một hạt đậu nằm dưới mười lớp chăn, nhưng giờ thì cũng có chút tin rồi.

Lúc này Bích Ngộ không hề búi tóc cho Phù Lạc, chỉ đem mái tóc dài của nàng xõa ra một cách đơn giản, không có phụ tùng gì.

Ngân phiếu và những vật phẩm đáng giá trong bộ y phục vừa thay toàn bộ đều bị mất, cứ thế nàng một thân không tiền, như một nông phụ xuất hiện trước mặt Long Hiên đế.

Hấn sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy: “Trẫm thả ngươi đi, như ngươi mong muốn.” Long Hiên đế bình thản nói ra, giống như đang nói hôm nay thời tiết thật tốt vậy.

Phù Lạc trong nháy mắt cực kỳ ngạc nhiên, nàng mong ngày mong đêm được tự do, không cần tốn sức đã được rồi, nhưng lại khiến người ta mất mát vô cùng.

“Ngân phiếu của ta~~” Phù Lạc dễ dàng thoát lên.

Long Hiên đế sắc mặt trở nên rất khó coi, tựa như không đoán trước Phù Lạc sẽ đơn giản tiếp nhận rồi buông tay như vậy. Hấn mỉm cười, giống như đang châm chọc chính mình vẫn còn tồn tại ảo tưởng với nữ nhân lang tâm cấu phế này

“Trẫm có thể ban thưởng ngươi một bộ quần áo, ngươi nên cảm tạ trẫm.”

Dứt lời liền buông mình xe ngựa, hai chiếc xe lập tức rời đi. Phù Lạc đứng tại chỗ đợi một lúc lâu cũng không thấy bọn họ trở về, thì ra mọi việc hấn nói đều là sự thật.

Phù Lạc đáng lẽ nên nhảy nhót, vui vẻ, hô to hai tiếng “Vạn tuế”, thanh thần đón nhận tự do. Nhưng nàng lại cảm thấy như có tảng đá ngàn cân đang đè nặng lòng mình, khó lòng mà vui được

Từ giữa trưa tới lúc hoàng hôn, đến khi sao đầy trời, vẫn không thấy bọn họ trở về. Trên đường không có lấy một bóng người, Phù Lạc cũng không biết mình đang chờ đợi điều gì, ngơ ngác ngồi một chỗ hưởng thụ tự do của bản thân.

Cho đến khi những hạt mưa hắt vào đôi vai đơn bạc của Phù Lạc, nàng mới nhớ tới khôn cảnh của mình.

Có thể tìm được chỗ trú mưa duy nhất, đó là một cây đại thụ rậm rạp cạnh lá. Lúc đầu còn có thể tránh mưa, nhưng sau đó cũng chẳng khác gì lộ thiên đi trong mưa, thôi cứ coi như tắm vòi sen vậy.

Nước mưa rơi vào miệng, xem như giải khát. Ngồi xụp dưới gốc cây, Phù Lạc không rõ trên mặt là nước mưa hay nước mắt. Chỉ là nàng cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ nhớ tới mẹ. [*Tuyệt đối không phải Minh Nguyệt, tuyệt đối không phải]. Nếu có thể trở lại hiện đại, cho dù phải bỏ lại những gì, phải hy sinh điều gì, Phù Lạc cũng cam lòng.

Ngẫm lại, có lẽ nàng là nữ tử xuyên không phải chịu nhiều uất ức nhất. Cự nhiên không phải tự mình tìm cách thoát được, mà là không xu dính túi bị đuổi đi, ngẫm lại liền cảm thấy muốn có cái lỗ để chui xuống. Sau này mà có cuộc tụ hội của các nữ nhân xuyên không, chắc chắn nàng chẳng có mặt mũi nào mà tham gia nữa

Đột nhiên bị Long Hiên để đuổi đi, nghĩ đến đây nàng không lạnh mà run.

Khi khát thì uống nước suối, khi đói thì tưởng tượng cho đỡ đói, Phù Lạc bôn ba một ngày một đêm cuối cùng cũng tìm được một thôn làng. Tất cả khó khăn đều không thể ngăn nàng đón ngã tên công thần lớn nhất kia

Công thần lớn nhất hẳn là người rơm thô ráp bị buộc chặt nhìn không ra hình thù trong tay Phù Lạc. Tay kia nàng cầm một cây rìu, không ngừng chặt, chặt đầu tên tiểu nhân nhà người, chặt chân tên tiểu nhân nhà người ~

Ngoại trừ cách này, Phù Lạc thật sự không thể nghĩ được cách nào đối phó Long Hiên đế. Trở lại bên cạnh hẳn là chuyện không thể, một là vì không muốn, một là vì không còn mặt mũi. Nên chỉ có thể đối phó như vậy với kẻ thù lớn nhất đời này, tuy rằng có vẻ ngây thơ, nhưng thực ra lại hữu dụng vô cùng. Lòng Phù Lạc dần dần bình tĩnh, mạnh mẽ chống đỡ thân thể...

Phù Lạc nghe thấy tiếng mở cửa. Khi nhìn thấy khuôn mặt lương thiện của một vị đại thẩm đằng sau cánh cửa, nàng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, trước mắt tối đen. Cũng hết cách rồi, thể chất của cơ thể này luôn luôn không tốt.

Dùng sức mở to mắt, đau đầu vô cùng, nàng cố gắng định thần, bóng người trước mắt rốt cục từ ba cái về thành một cái.

“Cô nương, người rốt cục cũng tỉnh rồi.” Đại nương kia bưng đến một chén thuốc cho Phù Lạc uống

Phù Lạc mơ mơ màng màng ngoan ngoan uống hết, không hề phản kháng. Chỉ cảm thấy có người không ngừng dùng nước lạnh như băng chườm lên trán nàng, làm cho cảm giác nóng như thiêu đốt của nàng từ từ giảm bớt

Sau khi đỡ hơn, nàng mới có dịp quan sát nông gia đã cứu mình. Đại nương là một nông phụ mập mạp hòa ái, trưng phu mất sớm, chỉ còn lại một đứa con. Hai người họ sống bằng nghề nông, vô cùng cần kiệm khắc khổ, vì có thêm một bệnh nhân như Phù Lạc, nên trong nhà lại càng túng quẫn.

Phù Lạc ở lại trong nông gia nhỏ bé chỉ có bốn bức tường này, muốn giúp Tăng đại nương khâu một đôi ủng đi mưa, nhưng lại khiến kim đâm chảy cả máu tay. Muốn giúp đại nương nấu nước, mà lại ngại đi xách nước, giúp đại nương đốn củi, thì lại kinh tâm động phách, đại nương sợ nàng có khi chém cả bà luôn. Việc duy nhất nàng có thể làm là cho gà vịt ăn, vì ngay cả nhóm lửa cũng làm không tốt, luôn để lãng phí

Đại nương ngoài mặt tuy không nói, nhưng vẻ mặt ngày càng lãnh đạm, Phù Lạc cũng biết mình gốc không chịu nổi nữa. Người con trai được Phù Lạc gọi là A Ngưu ca, cực kỳ ít nói, cứ nhìn thấy Phù Lạc là gương mặt lại đỏ ửng

Cuối cùng có một lần Phù Lạc không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện của hai mẹ con họ

Tăng A Ngưu muốn lấy Phù Lạc làm vợ, nhưng Tăng đại nương lại cực lực phản đối. Con dâu cái gì cũng không có như Phù Lạc, chẳng những không thể chiều cổ con mình, mà ngược lại còn trói buộc nó, Tăng mẫu dù thế nào cũng không chịu đồng ý.

Ngày kế tiếp Phù Lạc chủ động chào từ già Tăng đại nương. Nàng vẫn vô cùng biết ơn đại nương, nếu không có đại nương thì nàng cũng không còn trên đời nữa. Điều nàng áy náy là, người như nàng, làm sao có thể thích ứng cuộc sống nông gia, chỉ có thể trở thành gánh nặng cho bọn họ.

Nghĩ đến đây nàng cảm thấy mình thật không phải chút nào.

Mang theo một bộ y phục vải thô hồi trẻ từng mặc mà đại nương hảo tâm đưa cho, Phù Lạc rời khỏi thôn làng này. Bộ y phục thô sơ này mặc vào còn thoải mái hơn bộ áo tang mà Long Hiên để đó “ban thưởng” cho

Phù Lạc cẩn miếng bánh đại nương làm cho, đi bộ suốt một ngày, mới đến được thị trấn gần nhất. Trên người không có ngân lượng, đại nương cũng không khả năng cho, cuộc sống của họ cũng thực khổ. Cuộc sống kham khổ trên núi Phù Lạc xem như đã lĩnh giáo, tuy rằng có thể tự cung tự cấp, nhưng để dư thừa tiền bạc thì không có khả năng.

Dựa vào mái hiên, ăn ngủ đầu đường. Người ở trấn nhỏ này ngủ rất sớm, khi Phù Lạc đến, ngoại trừ đèn đuốc lách tách, chỉ còn sự yên tĩnh. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ Phù Lạc sẽ không nửa đêm gõ cửa nhà người khác, đây là thói quen ở hiện đại

Cũng may trong đêm hè, ngoại trừ việc nhiều muỗi, những cái khác vẫn có thể chịu được.

Ngày kế tiếp, Phù Lạc đầu tóc rối bù sớm không còn phong hoa tuyết đại như xưa. Nữ nhân, để đẹp lên nhanh chóng thì khó, nhưng để trở nên tiêu tụy thì, một ngày cũng có thể làm được.

Nay điều duy nhất nàng có thể làm là tìm một công việc

Phù Lạc xin được việc ở khách sạn duy nhất trên trấn. Nàng không cần tiền, chỉ cần một ngày ba bữa cùng chỗ nghỉ ngơi nên chủ quán mới đáp ứng. Nay cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, không biết khi nào mới có thể tạo được sự nghiệp thành công nổi tiếng đây

Cơm rau dưa nàng cũng thích ứng được, nhưng phải chịu để chủ quán quây động tay đông chân, nàng không làm được. Tuy rằng tiêu tụy, nhưng ngũ quan vẫn là tuyệt đại mỹ nhân, cho nên một khi rửa mặt sạch sẽ, liền liên tiếp gây ra phiền toái. Chủ quán mặt dày vô sỉ khinh dễ muốn Phù Lạc làm tiểu thiếp của hắn, nàng đành phải rời đi.

Lại thêm ba ngày lưu lạc. Trước kia nàng luyện thành tuyệt kỹ ăn trộm, nhưng nay sao cũng không muốn dùng. Trước kia là vì phân tán áp lực tâm tình mà đi trộm, nay lại không thể vì sinh tồn mà đi trộm

Cứ nghĩ đến việc chỉ rời khỏi Long hiên để thôi mà lại phải ăn cắp để sống, nàng không sao làm nổi

Nhất định phải tự lực cánh sinh.

Công việc thứ hai của Phù Lạc là làm nha hoàn cho Lý viên ngoại ở trấn bên cạnh.

Vì sao lại phải dùng ở trấn bên cạnh? Bởi vì nghe nói thị trấn gần nhất cũng cách đây ba ngày đường, Phù Lạc thật sự không có lộ phí.

Đối với một nha hoàn cái gì cũng không có như nàng, quán gia cấp tiền tiêu vặt hàng tháng ít đến mức đáng thương.

Nhưng cái khó là khuôn mặt này.

Một gương mặt tuyệt sắc mỹ nhân cũng có thể xem như chuyện tốt, nàng có khi còn có thể từ Ma Tước biến thành phượng hoàng, thăng chức rất nhanh.

Nhưng nếu lộ ra gương mặt tuyệt mỹ, mà lại từ phượng hoàng biến thành Ma Tước thì thật là thảm.

Không có cường đại hậu thuẫn, vậy cũng chỉ có thể để người khác ức hiếp mà thôi

Nếu không phải Phù Lạc may mắn nửa đêm rời giường đi tiểu, cũng sẽ không nghe được chuyện tên sắc quỷ viên ngoại và tên sắc quỷ quản gia bày quỷ kế tính toán “ăn” nàng như thế nào.

Phù Lạc lại trở thành một nha hoàn bỏ trốn. Lúc này đây chỉ có thể chạy trốn tới thị trấn, vì ở đây viên ngoại là kẻ nắm quyền thế nhất, Phù Lạc đâu có gốc mà ở lại

Đi được tới thị trấn, Phù Lạc biến thành ăn xin, mặc dù không có cách nào đóng giả giống nhất, nhưng cũng biết đi từng nhà gõ cửa xin ăn, kể một đoạn thân thế thâm động lòng người, đổi lấy sự đồng tình. Tỷ như trương phu có tiểu thiếp, đã đem thê tử là nàng đuổi ra đường, v...v...

Nhưng ở thị trấn cũng không dễ dàng tốt đẹp như Phù Lạc tưởng

Làm đầu bếp, mà lại không biết nấu ăn.

Khó khăn lắm mới thuyết phục được lão bản của quán trà, dẫn vào làm trong quán

Lão bản dùng mấy khóm hoa lài mà dám nhận là thượng phẩm hảo trà. Xem ra không phải người nào ở cổ đại cũng có tư tưởng hiện đại như vậy a

Về phần trà lài mỹ dung mà hắn nói, công hiệu ít tới mức không thể nhận ra nổi, nên Phù Lạc to tiếng nói hắn gạt người

Nàng cực kỳ chật vật, bị lão bản dùng chổi đuổi ra khỏi nhà.

Nàng thật sự sai ở chỗ nào chứ

Cuối cùng, cuối cùng, Phù Lạc ôm lấy quần áo, đi vào một thanh lâu.

Tú bà nhiệt tình tiếp đãi này, tự động nghiêng mình hướng tới chỗ Phù Lạc.

Đáng tiếc bà ta vừa nghe Phù Lạc nói bán nghệ không bán thân gì đó, liền cười nhạt.

“Cô nương, chỗ của lão nương cũng không phải nơi làm từ thiện, nhìn người cũng không giống hoàng hoa khuê nữ. Bán nghệ không bán thân? Phi, người nghĩ khách đến đây là loại người nào? Văn nhân nhã sĩ chắc, phi? Đều là những kẻ đại quê mùa, muốn tìm chuyện vui thôi.”

Xem ra không phải tú bà nào cũng có tư tưởng hiện đại, ánh mắt Bá Nhạc rồi

Phù Lạc thấy bảo tiêu ở thanh lâu mạnh mẽ muốn đến bắt người, liền nhanh chân bỏ chạy.

Lúc đi dạo quanh Phù Lạc mới phát hiện, nàng biến cuộc sống của chính mình thành như thế thật không hay. Long Hiên đế, tên Long Hiên đế đáng giận, lúc trước bỏ rơi nàng là vì muốn giáo huấn sao?

Cuối cùng, cuối cùng, trời không phụ người có lòng. Phù Lạc cuối cùng cũng tìm được rồi một việc mình có thể đảm nhiệm được-giặt quần áo. Buổi tối hàng ngày lần lượt thu gom quần áo cần giặt, ngày kế làm quần quật không nghỉ, tuy rằng vất vả, nhưng tâm rất bình tĩnh.

Hạ đi thu đến, thu qua đông về.

Phù Lạc nhìn bàn tay ngày càng thô ráp của mình, thực bình tĩnh, đây chính là cuộc sống. Thân phận quả phụ, dựa vào sức lao động bản thân, sống hèn mọn.

Mùa đông rét lạnh khiến hai tay lạnh buốt đỏ ửng, bị thương ngoài da, trong lòng cũng đau mãi không dứt, nhưng nàng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Mỗi ngày đều đầu bù tóc rối, lấy bụi tường bôi lên mặt, nàng đem dung nhan hại người kia che dấu thật kĩ. Kỳ thật cũng chẳng cần che dấu thì không bao lâu nữa, có lẽ cũng thật sự xấu xí khó coi.

Nếu không phải đã xảy ra sự việc ấy, có lẽ nàng cứ như vậy mà sống hết quãng đời còn lại ở thời cổ đại cũng không chừng...

44. Chương 44: Minh Nguyệt Đang

Sáng sớm, Phù Lạc như thường lệ sớm thức dậy thu thập quần áo cần giặt.

“Cút ngay, kẻ điên này.”

“Cút ngay, Vu bà này.”

“Cút ngay, ôn thần này, bằng không chúng ta bấm báo nha môn để người ta tới bắt người.”

Phù Lạc nhìn thấy một lão phụ nhân quần áo tả tơi, lão đảo đứng trên đường. Mỗi gia mỗi hộ, mọi người đều ác ngôn nhắm vào bà, thậm chí có tiểu hài tử không hiểu chuyện còn dùng quyền đấm cước đá, phun nước miếng vào bà

Lão phụ nhân kia xiêu vẹo đi tới chỗ Phù Lạc, té xỉu dưới chân nàng. Phù Lạc theo phản xạ định nâng bà dậy, người quen biết Phù Lạc chạy nhanh tới nói: “Đại thẩm, đừng để ý tới bà ta. Bà ta là Vu sư, triều đình mệnh lệnh rõ ràng cấm Vu sư, nếu gặp đều giết không tha, đại thẩm đừng rước lấy phiền toái.”

Phù Lạc cũng từng nghĩ tới việc không dây vào phiền toái, cứ bình tĩnh sống qua ngày ở nơi đây, nhưng thật sự không thể bỏ mặc lão nhân đáng thương này được.

Nhớ tới việc mình đã trải qua, nếu không phải Tăng đại thẩm hảo tâm, chỉ sợ nàng đã sớm không còn rồi. Cho nên nàng vẫn nâng lão nhân dậy, về nơi ở của mình.

Sau khi lão nhân tỉnh lại, có vẻ thần trí thật sự có chút không bình thường, tự nói tự đáp. Nói bà là hậu nhân của Liên Nguyệt hoàng hậu, vì Hiên Thị hoàng triều bạc tình bạc ý, nên sau khi Liên Nguyệt hoàng hậu mất, đã bốn phía hãm hại tộc nhân của nàng

Liên Nguyệt hoàng hậu, Phù Lạc biết, chỉ là không nghĩ tới sau khi Viêm Hạ hậu cung truyền kỳ nữ tử mất đi, Hiên Thị không hề bảo vệ mà còn hãm hại tộc nhân của nàng. Đối với bộ tộc của Liên Nguyệt hoàng hậu, Phù Lạc theo nhiều nguồn sách sử tư liệu biết được bọn họ từng phục vụ cho Hiên Thị hoàng triều, tinh thông vu thuật. Nhưng Viêm Hạ hoàng tộc lại căm thù vu thuật đến tận xương tủy. Nhìn cục diện Bộ tộc Vu sư bị Viêm Hạ làm cho hoàn toàn biến mất, xem ra lời lão nhân điên này nói không phải nói dối.

Lão nhân thân mình tựa như ngọn đèn trước gió, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại mất ngủ. Hiên Thị bạc tình, sau đó tiếp tục mê man, chỉ vào thời khắc cuối cùng, lão nhân kia dường như mới khôi phục một chút thần trí.

“Cô nương, người là người tốt, ở đây ta có một phần mật trát của Liên Nguyệt hoàng hậu, xin người thay ta cất giữ cho kĩ, tương lai hãy giao cho hậu nhân của bộ tộc Liên nguyệt. Nếu, nếu không phải không có người phá giải được mật trát của Liên Nguyệt hoàng, chúng ta nhất định đã không bị Hiên Thị đẩy đến tình cảnh này”

Phù Lạc chỉ có thể nhận lấy sự phó thác của lão nhân, bởi vì chưa kịp từ chối, thì bà đã vĩnh viễn nhắm nghiền đôi mắt.

Phù Lạc nhìn quyển sổ được bọc kín bằng giấy dầu, có nên xem hay không đây, nàng tò mò vô cùng. Mật trát của Liên Nguyệt hoàng hậu, trong truyền thuyết không ai có thể phá giải. Cuối cùng Phù Lạc vẫn mở ra xem.

Những chữ trước mắt, không phải, không phải là tiếng Anh sao?

Phù Lạc há hốc miệng

Nội dung bên trong quá sức bất ngờ.

Liên Nguyệt hoàng hậu, thì ra cũng là người xuyên không.

Mật trát ghi lại lý lịch của nàng, cuộc đời của nàng, kết cục của nàng.

Cũng cho Phù Lạc một hy vọng mới.

Phù Lạc gấp lại mật trát, không biết nên cười hay nên khóc. Cười, vì rốt cục cũng tìm được một lối nhỏ trở lại hiện đại, khóc, vì chính nàng đã cố sức rời khỏi nơi duy nhất có thể đưa mình trở về. Nay muốn về, thì nói dễ hơn làm, huống chi nàng còn muốn ~~

Chỉ trong nháy mắt Phù Lạc đã muốn từ bỏ hy vọng trở lại hiện đại, vì để đạt được mục đích đó, quả là một hy vọng xa vời

Nhìn cuộc sống trước mắt, Phù Lạc không có nửa câu oán hận, nhưng không thể nói là nàng cam chịu. Tại thế giới này, nàng không có gì vướng bận, không có gì quyến luyến, cuộc sống như vậy, cuộc sống tra tấn như vậy, mới có thể khóa lấp nỗi đau xót tận sâu tâm can kia

Nay một khi đã có hy vọng, nếu từ bỏ, Phù Lạc chỉ sợ nàng thật sự sẽ mãi mãi khổ đau

Trước mắt chỉ có thể về cung trước, rồi tính toán bước tiếp theo sau.

Phù Lạc lần đầu tiên dễ dàng tha thứ bản thân khi nhớ tới Long Hiên đế, tên Long Hiên đế đáng giận đã từng bỏ rơi nàng kia.

Chuyện này là đả kích rất lớn tới lòng tự tôn của Phù Lạc. Ở hiện đại tuy nàng cũng chỉ là một cô gái bình thường, nhưng cũng không phải loại nữ nhân mà đàn ông nói cần là đến, nói bỏ là bỏ.

Hiện nay không phải nàng trốn khỏi Long Hiên đế, mà là Long Hiên đế vứt bỏ nàng. Cứ nghĩ đến tình cảnh đó, Phù Lạc lại lo lắng, căm giận đến mức không ngủ được. Nhưng cũng chỉ có thể nhịn, vì bất luận quá trình như thế nào, thì kết cục này cũng do chính mình lựa chọn, nên Phù Lạc cuối cùng vẫn cam nguyện với cuộc sống của bản thân

Nay để rời khỏi thời đại này, nàng chỉ có thể lựa chọn trở lại hậu cung mà mình không muốn nhớ tới một chút nào kia.

Long Hiên đế, lúc này ta không chỉ cần kết quả, ta còn cần quá trình.

Phù Lạc âm thầm cổ vũ bản thân, nếu không thể tháo bỏ tình cảm với tên Long Hiên đế đã vứt bỏ nàng, cho dù trở lại hiện đại, nếu nhớ tới chỉ sợ sẽ thương tổn lòng tự tôn, phá hủy sự tự tin và tổn thương tình cảm của chính mình.

Phù Lạc tự khích lệ, hướng tới Viêm Hạ hoàng thành.

Long Hiên đế, hãy chờ đó.

Có hi vọng, mỗi ngày tự nhiên vui vẻ hơn rất nhiều. Trở lại bên cạnh Long Hiên đế là Phù Lạc bắt đầu lựa chọn, nhưng trở về rồi còn có rất nhiều, rất nhiều điều phải làm.

Nhưng mang bộ dạng này quay về, đừng nói Long Hiên đế nhận không ra, ngay cả nàng cũng không nhận ra bản thân mình trước đây nữa.

Khắp thị trấn đều biết quan hệ của nàng với lão phụ nhân kia, ánh mắt mọi người nhìn Phù Lạc đều mang theo vẻ đề phòng. Cho nên nàng đành thu thập hành lý, mang số đồ dùng ít tới đáng thương tích góp được rồi đi tới thành.

Nửa năm sau trong thành xuất hiện một tin tức không lớn không nhỏ

Có thể nói thế này

Người có thể tôn quý hơn những kẻ đi tới Mặc Nguyệt Lâu;

Người có thể với lịch sự tao nhã hơn người khác;

Nhưng trăm ngàn lần đừng bày đặt vẻ cao quý nho nhã khi chưa tới “Minh Nguyệt Đàng”

Mang theo quần áo của người

Đến “Minh Nguyệt Đàng” mới là thể nghiệm cuộc sống quý nhả bắt phàm.

Vì quần áo của người

Sẽ được trải qua một quá trình giặt chuyên nghiệp.

Làm theo yêu cầu của khách nhân, tạo ra mùi hương riêng biệt mà khách muốn

—— Minh Nguyệt đàng phường giặt quần áo ——

Cái này gọi là nghề nào cũng có trạng nguyên.

Phù Lạc đặt chân về thành tiếp tục nối nghiệp làm công việc mình quen thuộc nhất-giặt quần áo.

Công việc gì, chỉ cần người trả giá thiệt tình, trả giá hết sức, không quên trả giá là được hết

Phù Lạc tận tâm tận lực giặt sạch từng bộ quần áo. Dùng những bí quyết nhỏ để tẩy vết ố bẩn mà ngày trước nàng thường nghe mẹ nói. Mỗi khi giặt, nàng luôn cực kỳ nhớ nhung người nhà ở một thời đại xa cách khác.

Nàng học cách dùng dấm chua loại bỏ những mùi khó chịu

Dùng củ sen tươi tẩy đi vết tương

Dùng nước củ cải trắng xóa đi vết máu...

Không biết cách may vá quần áo, thì nhờ Vương đại thẩm ở cách vách may giúp. Tôm lại quần áo giao lại cho khách, đều phải được làm hoàn hảo

Dần dần cũng gây dựng được danh tiếng.

Phù Lạc bắt đầu nhận được quần áo của những gia đình giàu có.

Loại quần áo này, Phù Lạc không chỉ giặt sạch sẽ mà còn làm cho đẹp hơn

Dùng vải bố dày và ầm bọc lên miếng sắt nóng, lật mặt nhẵn của trù sam lên, di đi di lại cho nhẵn nhụi phẳng phiu.

Không có huân hương, nàng liền tạo mùi từ hương trái cây, làm cho quần áo từ trong tới ngoài đều tỏa ra mùi hương hấp dẫn người khác.

Nhưng cơ hội lớn nhất khiến phường giặt “Minh Nguyệt Đang” của Phù Lạc có nổi danh như vậy, vẫn là nhờ thiên kim của viên quan phụ mẫu họ Ngô, Ngô Mẫn Nhi.

Phù Lạc có cơ hội giặt quần áo cho Mẫn Nhi, nhưng phải tốn tới hơn mười ngày, mới làm cho bộ quần áo đã ố vàng của nàng ta trở lại như thường. Có điều chuyện này cũng làm cho Phù Lạc rất vui vẻ.

Quần áo mặc dù cũ, nhưng không khó để nhận ra đó là vật liệu may mặc cực kỳ sang quý, và bởi sang quý, cho nên cũng phiền toái.

Đầu tiên Phù Lạc ngâm vỏ quýt vào trong nước rồi đem đun lên, đem quần áo ố vàng ngâm vào trong đó chà xát, rất nhanh đã khiến quần áo khôi phục vẻ mềm mại và trắng sáng.

Sau đó đến phần lưng của bộ quần áo mới khó xử. Nàng lớn mật nhờ Trương thẩm cách vách thiết kế, làm một chiếc nơ con bướm trông rất khác lạ để che đi vết vá

Cuối cùng dùng trái cây ướp để tạo thành mùi huân hương.

Biểu tình của Ngô Mẫn Nhi khi nhìn bộ quần áo khôi phục như mới, chiếc nơ con bướm bằng ren lụa khác biệt, biểu tình ấy, khiến Phù Lạc cảm thấy thật đáng giá.

Rất nhanh chỗ của Phù Lạc được trở thành đại lý giặt quần áo độc nhất vô nhị của Ngô Mẫn Nhi. Sau đó là Ngô phu nhân, chủ tử Ngô gia từ trên xuống dưới, tiếp đến Ngô Mẫn Nhi giới thiệu tới các quan to quý nhân, thiên kim tiểu thư khác.

Thu nhập gia tăng, Phù Lạc muốn luôn Vương thẩm và Trương thẩm phụ trách may vá, thiết kế, còn nàng chuyên điều hương phối hợp tạo thành mùi hương mà khách yêu cầu. Các nương nương trong cung, hoa đán của Mặc Nguyệt Lâu, Phù Lạc đều gặp qua, đều quen biết, các nàng đều là người của Viêm Hạ hoàng triều. Phù Lạc bằng cảm giác của chính mình, có thể chế tạo mùi hương mới, những mùi hương thiên biến vạn hóa.

Cho nên hương liệu tạo ra, mọi người đều rất vừa lòng. Cuối cùng còn có nhiều tiểu thư đến mời Phù Lạc làm người thiết kế y phục, nàng đáp ứng không xuể.

Chi phí để “Minh Nguyệt Đang” giặt một bộ quần áo, có đôi khi không thấp hơn giá mua một bộ quần áo mới.

Phù Lạc còn tặng màng đắp mặt miễn phí, trà mỹ dung để thu phục tâm của các tiểu thư và các vị phu nhân

Dần dần “Minh Nguyệt Đang” bắt đầu trở thành hội viên chế, không phải muốn thành hội viên thì cứ ở đây giặt quần áo là được, chuyện đó không thể nào, muốn trở thành hội viên, phải có ít nhất hai người từng là hội viên đề cử mới được, cho nên “Minh Nguyệt Đang” bắt đầu hình thành thân phận.

Lúc đầu Phù Lạc cũng không ngờ sẽ có hiệu quả tốt như vậy, có điều nghề nào cũng có trạng nguyên, quả đúng như câu danh ngôn thành công không khinh người...

45. Chương 45: Khảo Tiền Huấn Luyện

Giống như khi “Minh Nguyệt Đang” đột ngột xuất hiện, Phù Lạc cũng đột ngột mất tăm tích trong lúc đó.

Phù Lạc cũng đã mở được “Minh Nguyệt Đang” có tiếng tăm.

Lúc trước mở Minh Nguyệt Đang cũng là vì liều một phen, nếu quyết định trở về, đương nhiên cũng không thể về chặt vật như vậy. Cổ nhân vẫn thích áo gấm hôi hương không phải sao?

Hơn nữa nàng cũng cần tiền, đập nổi chìm thuyền trở về như thế, tử chiến đến cùng, đương nhiên không thể không chuẩn bị.

Cho nên Phù Lạc tuy rằng nóng lòng trở về, nhưng lại không thể hấp tấp.

Nàng lại tới Hàng Châu, phủ đệ của Hiên Dật

Khi ra ngoài Phù Lạc không hề đoán trước, Hiên Dật đối với việc nàng tới chơi không có chút kinh ngạc nào, thiết đãi như khách, cũng không hỏi vì sao Long Hiên để hồi cung, mà nàng lại một mình lưu lạc bên ngoài.

Hắn không hỏi, Phù Lạc đương nhiên mừng còn không kịp.

Chỉ có điều thái độ của Hiên Dật tuy rằng ân cần, nhưng vẫn thường để lộ ra ý tứ thúc giục Phù Lạc hồi cung. Đáng tiếc mục đích của nàng chưa có hoàn thành, nên vẫn tự nhiên ở lại phủ đệ của Hiên Dật.

Khi nhìn thấy bóng dáng Phong Tiêm Tầm, Phù Lạc cuối cùng hấp một ngụm đại khí. Xem ra tiểu tử Hiên Dật này cũng thật không tồi, quan hệ với Phong Tiêm Tầm rốt cục cũng từng bước hình thành lịch sử rồi, không đến mức phải qua tam quan trăm lục mới có thể nhìn thấy giai nhân nữa

Phong Tiêm Tầm chính là mục đích thật sự của Phù Lạc khi đến Hàng Châu

Lúc trước gặp rủi ro, Phù Lạc cũng chưa từng nghĩ tới việc nhờ Phong Tiêm Tầm giúp đỡ, cứ tự mình nhấp nháp vết thương. Không ghen tị mỹ mạo của nàng, tài hoa của nàng, bối cảnh của nàng, nhưng không cách nào không ghen tị may mắn của nàng.

Phù Lạc nghèo túng như vậy, sao có thể chấp nhận việc đứng trước mặt nữ nhân may mắn khiến người ta ghen tị này, mà cầu xin giúp đỡ chứ.

Vì sinh tồn, Phù Lạc dù thế nào cũng sẽ không cầu xin sự giúp đỡ của Phong Tiêm Tầm, nhưng để về nhà, tự tôn gì đó đều có thể bỏ qua.

“Phu nhân?!” Lúc Phong Tiêm Tầm nhìn thấy Phù Lạc, thần sắc ngạc nhiên vô cùng

Phù Lạc không trả lời, chỉ tỏ ra biểu tình ủy khuất, mắt mát, tịch mịch. Phong Tiêm Tầm thông minh lập tức hiểu hàm ý bên trong, từ xưa để vương vốn bạc tình, Phong Tiêm Tầm cũng tiếc hận thay cho Phù Lạc

Tiệc hận là tiếc hận, nhưng khi nghe Phù Lạc muốn tới Mặc Nguyệt Lâu rèn luyện, nàng chợt thấy do dự. Nàng đương nhiên hiểu Phù Lạc muốn lấy được thánh sủng tâm, nhưng nữ nhân bị hoàng đế vứt bỏ, nếu nàng giúp Phù Lạc trở về, quả là quá phiêu lưu

Nếu thành công, nàng cũng coi như có chiếu ứng trong cung, loại quan hệ này chỉ có ưu việt không có chỗ hỏng.

Nhưng nếu thất bại, Long Hiên để giận chó đánh mèo với Mặc Nguyệt Lâu thì sao?

Nàng là dân làm ăn, đối với chốn quan trường, cũng muốn đi sâu tìm hiểu. Long Hiên để có thể không thiếu nữ nhân, nhưng không đối với ai sâu sắc. Mỹ mạo quyền rũ, trí tuệ như nàng cũng không thể đả động tâm tư hắn. Thoái nhượng nửa phần, thanh nhã mị hoặc, tài tình xuất chúng như Phù Lạc, cũng bị hắn vô tình vứt bỏ. Dựa vào điểm này, Phong Tiêm Tầm đối với Phù Lạc quả thật không mấy tin tưởng.

“Phong tiểu thư yên tâm, việc thành, đối với Phong tiểu thư sẽ chỉ có trăm lợi mà không một hại. Việc bại, Phù Lạc sẽ gánh vác toàn bộ, tuyệt đối không liên lụy tiểu thư nửa phần.”

Phong Tiêm Tầm cười cười: “Mong phu nhân tha thứ cho sự cẩn thận của Tiêm Tầm, bởi vì Mặc Nguyệt Lâu là tổ truyền chi nghiệp, nên Tiêm Tầm muốn tận lực bảo vệ.”

Hai người đối diện cười, đạt thành hiệp nghị.

Mặc Nguyệt Lâu quả nhiên cách biệt một trời so với Miên Hương Lâu mà Phù Lạc từng “Học nghệ”

Cô nương ở đây, ăn mặc sang trọng như phi tần trong cung. Kiểu dáng hợp thời, vải dệt tinh mỹ, Phù Lạc cảm thấy các cô nương nổi danh của Mặc Nguyệt Lâu có khi còn tự hào hơn cả những thiên kim tiểu thư

Không chỉ sống một mình một tiểu viện, nha hoàn hầu hạ tùy thân còn rất đông. Phong Tiêm Tầm còn mời người tới dạy học, từ cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú đến thành tựu văn hoá giáo dục, võ công, không gì không có, để mỗi khách nhân tới đây đều có thể tìm được một cô nương vừa ý.

Cô nương của Mặc Nguyệt Lâu tài hoa hơn người, nữ tử tài tình xuất chúng nhiều như sao trên trời, đếm không xuể

Phong Tiêm Tầm đối với cái cây hái ra tiền này, xem ra đã chi một số vốn rất lớn

Quần áo đúng mốt nhất, đồ trang sức tinh mỹ nhất, chỗ nghỉ của giai nhân là nơi hoa lệ nhất, tắm bằng sữa tươi, phấn mặt làm từ trân châu. Khi xuất môn dùng xe có màn lợp tô tinh xảo, vào cửa là có nha hoàn cẩn thận hầu hạ, từng bước đi tới đều tỏa hương hoa. Chân ngọc kia chỉ sợ là quá ít sử dụng, vì luôn mềm mại như của trẻ con vậy. Cho dù lúc Phù Lạc có là Phù Phi, cũng không được hưởng thụ cuộc sống xa hoa lãng phí tới mức này. Khó trách Vân La tiểu thư của Mặc Nguyệt Lâu có thể trở mã quý khí xinh đẹp như thế

Việc học của Phù Lạc sắp xếp dày đặc, trà nghệ, cầm kỳ thư họa, ca múa nhạc khí... Môn nữ công thật sự khó có thể thành công, nhưng ngay cả học nấu ăn là khó nhất Phù Lạc cũng có thể tạm ứng phó được

Học nấu ăn, không phải vì tiếp cận Long Hiên để, mà vì nàng nghĩ khi trở lại hiện đại sẽ mở một nhà hàng, nói vậy buồn bán nhất định rất lãi. Áo tưởng trở lại cuộc sống hiện đại vui thích ấy, khiến Phù Lạc có thêm động lực, ứng phó các loại học hành vất vả kia

Học thi họa giám thưởng, sau này cũng có thể đầu tư

Học trà nghệ, sau này biết đâu, lại có thể mở một quán trà nghệ thuật, cổ đại hiếm xuất hiện mấy thứ hiện đại gì đó, thì hiện đại cũng có thể ưa chuộng cổ điển lắm chứ?

Buổi tối Phù Lạc đi theo ma ma, tận mắt nhìn các kỹ nữ hầu hạ khách nhân theo thiên hình vạn trạng. Bí mật hồng bài đích thân tới giảng giải, khiến Phù Lạc tuy tự nhận là một người hiện đại phóng khoáng, cũng phải mở to mắt, mặt đỏ tim đập.

Dùng sữa tắm rửa, thoa hương hoa hồng, lại có người chuyên chăm sóc bàn chân, kết hợp với bí quyết làm đẹp mà Phù Lạc biết, cùng những bí quyết cung đình của Mặc Nguyệt Lâu, không tới ba tháng, Phù Lạc tựa như thay da đổi thịt, da dẻ mềm mại sáng bóng

Nếu vẻ đẹp trước kia là hiếm gặp, thì nay có thể nói là hoàn mỹ. Từ đầu đến chân không nơi nào không mềm mại như trẻ con, không nơi nào không phóng túng mỹ hoặc, không nơi nào không tỏa vẻ ma mị rực rỡ. Vô tình quan sát, vô tình học tập, vô tình bồi dưỡng, ngay cả Phong Tiêm Tầm cũng kinh ngạc trước sự đột phá của Phù Lạc.

Một nữ nhân xấu xí đột nhiên thành mỹ nữ không khó, nhưng một tuyệt sắc mỹ nữ lại trở nên đẹp đến thế quả thực không thua gì lên trời, nói theo kiểu huyền huyền thì, quả là đạt tới cảnh giới thiên tiên.

“Cám ơn người.” Phù Lạc thật lòng cảm tạ Phong Tiêm Tầm.

“Nếu không giúp người, ta nhất định sẽ hối hận.” Phong Tiêm Tầm quyến rũ cười.

Phù Lạc vốn định rời đi như vậy, nhưng vẫn không nhịn được mà quan tâm:

“Vì sao lại cự tuyệt Hiên Dật, ta còn nghĩ hai người ~~” Phù Lạc nhớ tới Hiên Dật hiện giờ, ngày ngày uống rượu, lời thôi nghèo túng, nàng chính là hãm mộ Phong Tiêm Tầm có thể có một người quan tâm mình như vậy. [*Mẹ kế đáng giận, dám không đồng ý cho ta một nam thứ ai gặp cũng yêu, khuynh quốc khuynh thành]

“Bởi vì theo lời tiên đoán của Phong thị, ta sẽ là mẫu nghi thiên hạ.” Phong Tiêm Tầm bắt đầu dĩ cười.

Lúc này đến lượt Phù Lạc kinh ngạc. Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Phong Tiêm Tầm, nàng khẳng định đó là sự thật, hơn nữa còn tin tưởng.

“Không cần hoài nghi, lời tiên đoán của Phong thị gia phải lần nào cũng ứng nghiệm.”

“Cho nên người mới cự tuyệt Hiên Dật, vậy, người vì sao còn giúp ta?” Phù Lạc kinh ngạc.

“Bởi vì, nếu như có thể, ta thật sự không muốn trở thành mẫu nghi thiên hạ.”

Phong Tiêm Tầm nhìn Phù Lạc, ánh mắt tràn ngập đau thương.

Phù Lạc chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ, trong lòng thầm nhủ, kỳ thật ta có thể lý giải suy nghĩ của người. Đối với một nữ tử không màng tới hư vinh hoàng cung, Phù Lạc lại càng yêu thích hơn.

Nghĩ tới bộ dáng Long Hiên đế và Phong Tiêm Tầm tay trong tay, thật xứng đôi biết mấy.

Tâm tư của nàng, chợt chua xót, đau đớn kỳ lạ.

Chẳng bao lâu nữa nàng cũng phải tin tưởng lời tiên đoán sao?

Nếu nàng đã có thể xuyên qua, vậy thì lời tiên đoán có lẽ cũng có thể biến thành sự thật.

Trở lại phủ đệ của Hiên Dật, nhìn hân say rượu, Phù Lạc đi nhanh tiến lên đoạt lấy bầu rượu, đưa lên miệng uống rồi gục xuống.

Chưa bao giờ Phù Lạc biết cảm giác uống rượu thế này, nghĩ tới việc sắp sửa trở lại hậu cung, nàng lại hậm hực khó chịu. Tối nay cứ cùng Hiên Dật nam nhân đáng thương này, uống thật say đi.

Hiên Dật càng uống nhiều hơn, hai người đối ẩm, một người cười, còn một người khóc.

“Hiên Dật, đừng khóc, đến nhà ta đi, nơi đó những cô gái tốt xếp thành một bó to, muốn ôn nhu có ôn nhu, muốn quyến rũ có quyến rũ, muốn thế nào có thể ấy.” Phù Lạc say rượu lau đi nước mắt của Hiên Dật, cùng nước mắt của chính mình.

“Quan trọng là, nơi đó không có hoàng đế.” Phù Lạc nói thêm một câu.

“Không có hoàng đế, không có hoàng đế, vậy không có hoàng hậu, không có hoàng hậu.” Hiên Dật vui vẻ kéo tay Phù Lạc.

Phù Lạc cũng kéo tay hân, vui vẻ xoay quanh: “Hiên dật, khiêu vũ, Hiên Dật, khiêu vũ đi.”

Hai người như trẻ con xoay tròn, một tay cầm rượu, một tay loạn vũ.

“Hiên Dật, ta hát cho người nghe nhé.”

Xin hãy nhớ sự tốt đẹp của thiếp
 Chàng là người đầu tiên thiếp tựa vào
 Mộ mộ hưởng hưởng, nan xá khó khăn
 Yêu chàng thiếp muốn yêu tới khi lão
 Xin hãy quý trọng sự tốt đẹp của thiếp
 Tình yêu của thiếp không phải quá sớm
 Yêu trong thiêu đốt, trong mộng cũng cười
 Yêu chàng thiếp muốn yêu tới khi lão
 Thiếp biết trên thế gian không phải chuyện gì cũng thành công
 Thiếp biết thế sự thay đổi khó có thể nắm bắt
 Chẳng thể mãi mãi giống như khi xưa được
 Sao không quay đầu lại, hãy quay đầu lại đi
 Hãy nhìn thiếp thật kĩ
 Có phải nàng ấy cũng tốt như vậy không
 Chàng không cần cho thiếp biết điều đó đâu
 Yêu không oán hận, không thể cưỡng cầu
 Chỉ cần nhớ rõ sự tốt đẹp của thiếp...
 Phù Lạc ngâm nga: “Yêu không oán hận, không thể cưỡng cầu, chỉ cần nhớ rõ sự tốt đẹp của ta.”
 Hiên Dật rơi lệ: “Yêu không oán hận...”
 Đêm ấy hai người đối rượu cuồng ca, tự khiến lòng đau, tự cảm thụ sự ảm áp của đối phương, muốn khép lại đau đớn của chính mình.
 “Nếu ta gặp người trước, vậy thì tốt biết mấy, hoàng huynh cùng Tiêm Tầm, người cùng ta.” Hiên Dật vô tình xoa hai má Phù Lạc
 “Nếu như vậy, ta mỗi ngày đều cùng người uống rượu.”
 “Ta không cần một nữ tử tử quý. Ta chỉ cần Tiêm Tầm, Tiêm Tầm ~~” Hiên Dật ngã xuống đất ngủ mất.
 Phù Lạc lại uống mà không ngủ được, đứng lên hô to với Minh Nguyệt: “Nâng chén kiêu sầu sầu càng sầu, rút đao đoạn thủy thủy càng lưu.”
 Hiên Dật đang mơ màng ngủ, vẫn còn ứng phó nói thêm: “Nâng chén kiêu sầu sầu càng sầu.”
 Ngày tiếp theo, Phù Lạc khởi hành hồi kinh. Sau một năm rưỡi rời khỏi Long Hiên đế, nàng lại lựa chọn trở lại bên cạnh hắn...

46. Chương 46: Hồi Kinh Điện Thánh

Long Hiên đế nhíu mi, phê duyệt tấu chương.
 Vạn Toàn nhẹ nhàng tiêu sái tiến vào dự điện, không biết có nên mở miệng hay không.
 Phù Lúa nữ đã hồi cung.

Lúc trước Hoàng Thượng hồi cung, viết trong nội sử, Ngọc Thực thị bệnh nặng, để nàng ở ngoài cung tỉnh dưỡng.

Vạn Toàn cũng từng nghĩ Phù lúa nữ đối với Hoàng Thượng rất khác biệt

Nhưng vào mùa hè năm ấy sau khi Hoàng Thượng bị thương hồi kinh, cũng không có gì khác thường. Chỉ là mọi người đều rất biết ý không dám trước mặt Long Hiên để nhắc tới bất cứ chuyện gì có liên quan tới Phù lúa nữ

Tĩnh phi tuy sinh non, nhưng Hoàng Thượng vẫn che chở nàng. Thực phi, Lan Hiên phi trở thành người cầm quyền danh phù kỳ thực của hậu cung

Vũ Chiêu Nghi tuy sinh hạ hoàng tử, nhưng không được tấn phong. Hoàng Thượng nhìn tiểu hoàng tử, dường như cũng không vui vẻ. Vạn Toàn cuối cùng chẳng thể không nghi ngờ Hoàng Thượng không thích tiểu hài tử.

Lan Hiên phi và Vũ phi tuy hao hết tâm tư muốn đàn áp Lăng Thực phi, nhưng Hoàng Thượng vẫn cố tình yêu quý một mình nàng ta, khiến nàng ta ở hậu cung hô phong hoán vũ, tác uy tác quái, có thể nói là sủng quan tam cung.

Mùa xuân năm nay tuyển tú, Hoàng Thượng chọn ra mười lăm tú nữ. Trong đó Hường Tiểu Vi được độc sủng có đến năm phần giống với Dự Vương phi. Nàng ta tiến cung chưa đầy nửa năm, từ thất phẩm tuyển thị Thanh Vân thăng lên làm nhất phẩm phu nhân Hoa Vi. Trở thành người duy nhất trong hậu cung có thể cùng Lăng Thực phi đối chọi. Cũng khó trách, một nữ tử giống Dự Vương phi đến thế, mới có khả năng lấy được thánh sủng.

Hoa Vi phu nhân xuất thân không hiển hách, phụ thân bất quá chỉ là một quan viên ngũ phẩm. Luận dung mạo tài năng tuy rằng không kém, nhưng so với Lăng Thực phi khuynh quốc khuynh thành vẫn còn kém xa. Nhưng cái chính là nàng có vẻ giống Dự Vương phi, nên giống như Yến Chiêu Nghi trước kia được thăng cấp, có điều nàng dường như so với Yến Chiêu Nghi càng làm vừa lòng Hoàng Thượng, vậy nên nháy mắt đã trở thành nhất phẩm phu nhân.

Trong cung còn có một người không thể không nhắc tới là Ngọc phi. Phù lúa nữ từng mấy lần muốn nhận nàng ta làm tỷ tỷ, Hoàng Thượng hồi cung không chỉ không lạnh nhạt với nàng ta như trước, mà ngược lại còn thỉnh thoảng chiếu cố lâm hạnh

Nhưng còn có một chuyện không thể không nói, chính bởi dạng này, nên Vạn Toàn không thể xác định nổi Phù lúa nữ đối với Hoàng Thượng có địa vị như thế nào.

Lần này lưu lại mười lăm tú nữ, có một người tên là Ngọc Tử San, dung mạo có thể nói là tám phần tương tự như Phù lúa nữ. Lúc trước khi Hoàng Thượng mới gặp nàng, biểu tình giống như bị ghen lại trông rất khó coi.

Ngọc Tử San may mắn trở thành nữ tử được lâm hạnh, trở thành tân tú nữ đầu tiên được thị tẩm. Nhưng đêm đó không biết đã xảy ra chuyện gì, đồng sử cũng không ghi lại chuyện thị tẩm của Ngọc Tử San. Không lâu sau, trong một trận tranh đấu, Lăng thực phi mượn cơ hội chèn ép Hường Tuyển thị đang được long sủng, muốn một tội danh để răn đe nàng ta. Đáng tiếc Hoàng Thượng cố tình chọn Ngọc Tử San vô tội gánh vác tội danh, nhận chết

Như vậy, Phù lúa nữ dường như cũng trở thành đề tài cấm kỵ trong cung. Lan Hiên phi đấu với Hường Tuyển thị, Dự Vương phi khí thế tăng vọt, Hường Tuyển thị không hàng phản thắng, trở thành Hoa Vi phu nhân của ngày hôm nay.

Đối với chuyện này Vạn toàn không thể không ngạc nhiên. Về phần Hoàng Thượng, với nữ nhân hậu cung không có yêu thương, chỉ có hứng thú hoặc không hứng thú.

Ngọc Tử San trở thành người chịu tội thay Hường Tuyển thị, Vạn Toàn không biết có gì không phải, nhưng khuôn mặt kia, khiến hắn luôn luôn cảm thấy không đành lòng. Không biết Hoàng Thượng vì oán hận Phù lúa nữ mà giận chó đánh mèo Tử San, hay do Tử San tự mình chọc giận Hoàng Thượng. Nhưng bằng ánh mắt thức thời của Vạn Toàn, một nữ tử ôn nhu thiện lương như Ngọc Tử San không lý nào lại chọc giận Hoàng Thượng, mà cũng đâu phải người nào cũng có thể làm Hoàng Thượng giận dữ chứ

Hậu cung thay đổi bất ngờ, Vạn Toàn cũng không hiểu trong lòng Hoàng Thượng đang nghĩ gì

Nhưng thường hầu hạ Long Hiên đế, nên Vạn Toàn cũng biết có gì đó đổi khác.

Trước kia Hoàng Thượng, mặt không chút thay đổi, nay thì lúc nào cũng nhíu mày.

Trước kia Long Hiên đế cũng khó hầu hạ, nhưng nay tất cả cung nhân đều nhất trí cho rằng, hắn càng khó hầu hạ hơn. Thái độ đối đãi cung nhân của hắn cũng chẳng thay đổi nhiều lắm, vẫn thường phạt phân mình, vô tình coi thường, nhưng khí thế phát ra chung quanh hắn, càng ngày càng đóng băng lòng người. Người dưới càng ngày càng sợ hắn, thậm chí, có một cung nữ hầu hạ Long Hiên đế một năm, cuối cùng tự nhiên sợ tới mức nói năng thất thường.

Đối với Vạn Toàn hắn, Hoàng Thượng vẫn tín nhiệm, khoan dung dãi ngộ như trước. Nhưng Vạn Toàn vẫn có thể cảm thấy áp lực, tối tăm, khó có thể nắm bắt, khó có thể hầu hạ.

Tỷ như buổi sáng phải uốn ba tấc lưỡi, buổi chiều phải sửa lại là huệ minh thúy phiến, yêu ghét bất thường

Vạn Toàn nhìn Long Hiên đế trước mắt, không biết lúc này có thỏa đáng để bẩm báo chuyện Phù Lúa nữ hồi cung hay không. Thật sự không muốn chịu đựng áp lực kinh người từ nỗi giận của Long Hiên đế, vì hôm nay toàn bộ Kiền Nguyên Điện từ trên xuống dưới, cung nhân già trẻ lớn bé mới có được một ngày thoải mái. Vạn Toàn do dự, trực giác mách bảo hắn Long Hiên đế nhất định sẽ không vui vẻ gì khi nghe chuyện này

Rốt cục tấu chương cuối cùng hoàn thành cũng khiến Long Hiên đế thôi cau mày, Vạn Toàn nhanh chóng lấy thời cơ tiến lên, mong là chuyện Phù Lúa nữ hồi cung không ảnh hưởng tới việc thảo tấu chương.

“Hoàng Thượng, Phù tiểu chủ bên ngoài cầu kiến.”

Vạn Toàn nhìn Hoàng Thượng ngưng bút, ngồi bút mực nhỏ xuống, làm bản tấu chương.

“Người nói ai?” Long Hiên đế ngẩng đầu.

“Thụy Thực cung, Phù tiểu chủ cầu kiến Thánh Thượng.” Tim Vạn Toàn như nhảy lên

Đợi hồi lâu, mới thấy Long Hiên đế đáp lời.

“Bảo nàng tới Thiên Điện.”

Vạn Toàn vâng mệnh, thanh âm khàn khàn mang về áp chế của Hoàng Thượng, Vạn Toàn qua nhiều năm hầu hạ Long Hiên đế, đương nhiên hiểu hắn thể hiện điều gì. Hoàng Thượng đang cố gắng áp chế nổi tức giận của bản thân. Vạn Toàn thậm chí còn cảm thấy, loại áp chế này, dường như là muốn bùng nổ lớn hơn nữa.

Phù Lạc ở Thiên Điện khổ sở chờ Long Hiên đế.

Từ giữa trưa đến hoàng hôn, ngoại trừ cung nữ ngẫu nhiên tiến vào bưng trà rót nước, toàn bộ Thiên Điện yên tĩnh vô cùng. Phù Lạc không kiên nhẫn bước tới gần đại điện, nghe thanh âm quần áo đang đến, thấy một đám đại thần đang thì thầm ở bên trong

Đói quá, đối phó với cơn đói, Phù Lạc rút ra một kinh nghiệm rất tốt, đó là ngủ. Nàng nghĩ đại thần vừa mới vào, nói vậy Long Hiên đế trong thời gian ngắn sẽ không triệu kiến nàng rồi

Cơ hai chân, Phù Lạc lấy tay chống lên hai má, tựa vào ghế ngủ, mơ mơ màng màng nhắc nhở mình phải tỉnh dậy. Đáng tiếc không biết vì quá mức khẩn trương mà mỗi mệt, hay do lộ trình gian khổ mà mỗi mệt, nàng cứ thiếp đi như vậy

Khi Long Hiên đế đi vào Thiên Điện, Phù Lạc cũng không hề phát hiện. Nhưng sau khi Phù Lạc tỉnh lại, nàng cho rằng nguyên nhân lớn nhất là do hắn đi vô thanh vô tức, khiến nàng không kịp phòng bị.

Long Hiên đế vẻ mặt âm trầm, nhìn nữ nhân đang ngủ say trước mắt

Không thấy tiêu tụy, tư thế ngủ hiện ra vẻ thanh tao tao nhã, một thân đối trá.

Long Hiên đế nhíu mày càng chặt

Hắn bước đến gần, ước chừng cảm thấy được một dòng khí biến hóa, Phù Lạc đột nhiên tỉnh giấc, đột nhiên nhìn thấy Long Hiên đế, nhất thời chân tay luống cuống.

Cũng may thời gian trước đây huấn luyện không thừa, Phù Lạc rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, làm ra động tác không biết đã luyện tập bao nhiêu lần trước gương, tuyệt đẹp mê người: “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

Long Hiên đế xoay người, chậm rãi đi tới ghế dựa, từ từ ngồi xuống, không hề mở miệng.

Phù Lạc căng thẳng, nửa đứng nửa ngồi, cố gắng khống chế cân bằng, trong lòng nguyên rửa Long Hiên đế cố ý.

“Ở ngoài cung, học lễ nghi tốt hơn đây.” Long Hiên đế bật ra một câu không mặn không nhạt

Phù Lạc hiểu ý của hắn. Đối với việc hành lễ trong cung, Phù Lạc lúc ở Mặc Nguyệt Lâu từng khổ tâm luyện tập, làm đến độ đẹp dễ kiêu mị nhất, có khi một tư thế thôi cũng đã làm rung động cõi lòng nam nhân

Đáng tiếc người đối mặt là Long Hiên đế, xem ra chiêu này cũng không mấy hiệu quả. Nàng thật không biết nên tán thưởng hắn nhìn sắc đẹp mà lòng vẫn không loạn, hay nên cảm hận hắn không biết nhìn nhận sắc đẹp đây.

Phù Lạc thật sự chống đỡ không nổi nữa, cũng không thấy hắn có ý cho bình thân, đành tự mình đứng thẳng lên

Long Hiên đế kia cũng không có chút hờn giận nào, tựa như coi động tác của nàng là đương nhiên, tựa như hiểu nàng cho tới tận bây giờ vẫn không cần hắn hô một tiếng “Bình thân” vậy. Phù Lạc ngấm lại mình, có vẻ lần nào cũng không thể kiên trì làm động tác nửa ngồi yêu cầu cao độ kia, nàng không để ý tác phong nữa, liền đứng dậy.

“Trẫm cho người hồi cung sao?”

47. Chương 47: Đổi Tên Thành Vô Tâm

Long Hiên đế ngồi trên long ỷ, bóng ma như bao quanh cơ thể hắn, không rõ nhìn rõ thần sắc hắn. Nhưng dù có thấy rõ thì, Phù Lạc nghĩ mình càng nên coi như không nhìn thấy. Hít một hơi sâu, nàng càng đứng thẳng hơn nữa.

“Nô tì thân là công chúa của Ngọc Thực quốc, thân là tần thiếp của Hoàng Thượng, không nên hồi cung sao?”

Phù Lạc chân thành tiến lên hai bước: “Hoàng Thượng từng đồng ý, chỉ cần nô tì “khỏi bệnh”, thì người sẽ không ~” Phù Lạc thức thời kéo dài thanh âm.

Từ người Long Hiên đế như thoát ra bóng ma, khuôn mặt tuấn mỹ tựa thiên thần nở nụ cười lạnh như băng, khiến Phù Lạc vừa tán thưởng, lại không dám thưởng thức. Nàng theo phản xạ cúi đầu xuống, muốn thoát khỏi loại áp bách này, không thể nhận thua.

Nghĩ tới đây, Phù Lạc lại không thể không thừa nhận, nếu hắn không tuấn mỹ đến thế, có lẽ sẽ dễ dàng đối mặt hơn nhiều. Đáy lòng nàng mặc niệm: “Sắc tức là không, không tức là sắc” n lần, quả là nam sắc mê người a.

“Trẫm có phải nên cảm thấy vui mừng không, vì người rốt cục cũng trở thành một hiếu nữ?” Long Hiên đế cười đến độ làm trái tim Phù Lạc run rẩy

Từng rời khỏi, rồi gặp lại. Ánh mắt hắn lúc còn trong cung nàng không thể nào hiểu được, ra ngoài cung tùy ý phóng tiết, và cho tới bây giờ cũng không thể nào hiểu nổi. Trải qua một cuộc luân hồi, Phù Lạc cũng không rõ lần này hồi cung là đúng, hay là sai. Nhưng phần thưởng kia quá mức mê người, khiến Phù Lạc không thể cự tuyệt ván bài lần này

Lòng nàng chợt nổi lên nỗi chua xót không muốn thừa nhận hấn, lại trở thành Long Hiên để lúc ban đầu kia, một nam nhân lạnh như băng, chỉ có thể ngược nhìn

Nàng không thể hy vọng xa vời, không dám hy vọng xa vời, không nên hy vọng xa vời, cũng không được phép hy vọng xa vời nữa.

“Vì sao lại trở về?” Long Hiên đi đến gần Phù Lạc, xuất hồ ý liêu, ôn nhu nghịch tóc mai của nàng, khẩu khí dịu dàng giống như một trượng phu đang hỏi thê tử đêm nay ăn gì vậy

Đáng tiếc Phù Lạc không thể hưởng thụ sự ôn tồn này, cảm giác được bàn tay to lớn của hấn nhẹ nhàng trượt xuống, cho đến nơi mềm mại của nàng, dừng lại, yêu thương vuốt ve qua lại, lực đạo như có như không

Đáng tiếc Phù Lạc không thể hưởng thụ sự ôn tồn này, nàng cảm thấy tay hấn hiện rõ uy hiếp. Chỉ sợ hấn dùng sức một cái, sẽ khiến cổ của nàng nát vụn.

“Bởi vì Hoàng Thượng đồng ý.” Phù Lạc không sợ chết ngắc đầu, nhìn thẳng Long Hiên để lạnh lùng như đáy biển bắc cực

Long Hiên để dừng ở ánh mắt Phù Lạc, lâu đến mức nàng thật sự nhin không nổi, đành bại trận, chớp chớp mắt, thật là mỏi quá.

Long Hiên để buông tay ra, xoay người trở lại tòa thượng, bóng ma lơ mơ tỏa ra từ hấn khiến lòng Phù Lạc có một tia bối rối.

“Trẫm, ngày mai sẽ phái người hộ tống ngươi về Ngọc Thực quốc, Phù Lạc công chúa.” Lời hấn kiên định hữu lực.

Phù Lạc sốt ruột tiến lên từng bước, tới gần bóng ma kia, “Ngươi ~~”

Nàng từng dự đoán mọi cách thức và kết quả, nhưng tuyệt nhiên không thể đoán được hấn lại lựa chọn làm như vậy.

Chẳng lẽ trong tiềm thức nàng cũng cho rằng mình là quan trọng, là đặc biệt với hấn sao? Là vì ở ngoài cung hấn đã khiến nàng ảo tưởng sao?

Phù Lạc cũng từng nghĩ, hấn thả nàng đi, là để xem nàng cùng đường trở về. Nhưng xem ra nàng thật đúng là tự mình suy diễn. Phù Lạc cắn cắn môi.

Ảo não mở lời: “Ngươi ~~” Nàng không muốn rời khỏi quân bài chưa lật Long Hiên để này

“Vì sao trở về?” Lúc này thanh âm hấn khàn khàn, Phù Lạc cảm thấy nàng nhất định là gặp ảo giác, vì trong lời nói đó dường như ẩn chứa sự vui sướng

“Cái kia, à, ta về là để đòi tiền.” Thanh âm Phù Lạc nhỏ như muỗi, nàng cúi đầu đáp lời, trời ạ, phải nhìn thẳng thật sự là mệt chết đi được. Cái này gọi là tính cách quyết định vận mệnh, tính cách nàng đúng là đối nghịch Long Hiên để, cho nên vận mệnh mới không tốt a.

“Tiền?” Long Hiên để nhíu nhíu mày, dường như không nghĩ đến.

“Hoàng Thượng còn nợ nô tì ba ngàn lượng bạc mà.” Phù Lạc hảo tâm nhắc nhở hấn, về tiền bạc, không biết là do trời sinh, hay do đến cổ đại dưỡng thành, nàng đặc biệt không thể nào quên Long Hiên để còn nợ tiền mình?

“Đi ra ngoài tìm Vạn Toàn lĩnh ba ngàn lượng ngân phiếu, ngày mai trẫm sai người đưa ngươi quay về Ngọc Thực quốc.”

Mất thấy lấy cớ gì cũng không được, Phù Lạc quyết định dùng chiêu cuối cùng, nếu vẫn không được, xem ra thật sự chỉ còn nước trở về thôi

“Hoàng Thượng ~~” Phù Lạc dùng thanh âm tràn ngập tình cảm nói nhỏ, nay không thể để ý thể diện nữa, chỉ có thể năng động dùng tình cảm, dùng hạ sách này thôi. Xem ra sau này muốn không bị hấn xem thường cũng khó. Nhưng chỉ cần có thể lưu lại, là còn có hi vọng.

Long Hiên để đứng dậy: “Trẫm hỏi ngươi một lần cuối cùng, vì sao trở về?”

Phù Lạc dùng sức nhào vào lòng Long hiên đế, khoa trương khóc lóc, chỉ sợ hắn sẽ đẩy nàng ra. Thanh âm nức nở, không thể nghe ra ngữ điệu, hai cánh tay chậm rãi dùng sức ôm lấy thắt lưng Long Hiên đế. Nhẹ nhàng nhu tình, ngay cả Phong Tiêm Tầm cũng từng tán thưởng động tác này của nàng, biểu diễn quả thật rất động tình.

Còn phải nói, đó là thành quả luyện tập ba tháng của nàng mà

Cơ thể Long Hiên đế đầu tiên là cứng đờ, sau đó thả lỏng.

Phù Lạc có thể cảm thấy hần giờ tay lên, đặt trên lưng nàng, dùng sức đem nàng ôm chặt lại, tay nàng đặt phía sau lưng hần, nhưng nghe thấy rất rõ tiếng tim hần đập mỗi lúc một nhanh, Phù Lạc cảm thấy áp lực đột nhiên tăng vọt, khó mà hô hấp.

Nam nhân này muốn làm nàng hít thở không thông mà chết sao? Không phải quá mức độc ác chứ.

Phù Lạc vốn cũng định lúc này không động thẳng thanh, nhưng không thể không nói, vì không muốn mình phải thở dốc mãi

“Nô tì, nhớ Hoàng Thượng lắm.”

Thanh âm mềm mại về mặt đáng yêu, tuyệt đối không thể nghi ngờ

[* Đáng tiếc Minh Nguyệt Đang ở phía sau nhìn mà lo lắng, Phù Lạc có phải xem nhiều phim truyền hình quá không, lại còn vẽ rắn thêm chân nói vào một câu như vậy

A di đà phật,ta thực tình cũng muốn để hai người hòa hảo như lúc ban đầu....]

Vương tử cùng công chúa từ nay về sau sống cuộc sống hạnh phúc

Hết truyện

Đáng tiếc họa là từ miệng mà ra, có đôi khi thất bại trong gang tấc, cũng chỉ vì một câu như vậy.

Long Hiên đế bỗng nhiên mạnh mẽ đẩy Phù Lạc ra.

Phù Lạc mất thăng bằng ngã ngồi xuống, không hiểu trước mắt đang xảy ra chuyện gì. Đế vương hỉ nộ vô thường, Phù Lạc trong lòng thầm rửa.

Đáng tiếc diễn trò cũng muốn làm cho trọn, Phù Lạc lập tức bức ra một giọt nước mắt.

Nói đến đây thật đúng là phải cảm kích sự huấn luyện ma quỷ ở Mặc Nguyệt Lâu đã khiến nàng thay đổi, để có thể tự nhiên nhỏ nước mắt, cũng đâu phải chuyện dễ dàng.

“Hoàng Thượng ~~” Phù Lạc mở to thủy mâu, u oán ẩn tình nhìn Long Hiên đế.

Về mặt này luyện tập trước gương không dưới mấy trăm lần, gương mặt kiêu nhược xuân hoa, đôi mắt như lê hoa hàm lộ, Phù Lạc tự mình nhìn cũng thấy đau lòng không thôi. Huống chi còn từng thử nghiệm trên người kẻ si tình Hiên Dật kia, hiệu quả cũng không tồi.

Nhìn thấy Hiên Dật bị nàng làm cho tim đập gia tốc, áy náy không thôi, Phù Lạc rất tin tưởng.

Trước khi hồi cung, Phù Lạc cực kỳ có lòng tin rằng mình sẽ thành công

Sau khi hồi cung, Phù Lạc vô cùng ai oán bản thân đã tự tin quá mức

Long Hiên đế tức giận, cúi người giữ chặt Phù Lạc, loại vẻ mặt này, như thể nếu Phù Lạc là nam nhân, thì một quyền của hần sớm đã hạ xuống mặt nàng rồi.

“Người, muốn có được gì từ trẫm?”

Phù Lạc ngạc nhiên.

Mục đích của nàng, biểu hiện rõ ràng tới vậy sao?

“Ngay lúc này, hãy nói ra mục đích của ngươi.” Long Hiên để nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra.

Phù Lạc ngậy ngốc, lúc đó điều duy nhất nàng có thể nhớ rõ là, nàng từ Phù lúa nữ bị biếm thành cung nữ, đổi tên thành Vô Tâm.

Trước lúc hôn mê, cảm giác duy nhất là: “Đói.”

Phù Lạc cảm thán, có lẽ nàng chính là nữ nhân xuyên qua phải ném tư vị đói khát nhiều nhất rồi...

48. Chương 48: Không Bát Quái Thì Không Thể Sống

Nửa đêm.

Phù Lạc từ từ mở mắt, khoe miệng xả ra một nụ cười âm hiểm, thiếu chút nữa là trở thành điệu cười “Khắc khặc” quái dị.

Đọc biết bao nhiêu văn chương xuyên qua về hậu cung rồi, cũng biết câu châm ngôn: “Thực đọc đường thi ba trăm thủ, hội bất chỉ thi dã hội ngâm.” [*Rút ra kinh nghiệm]. Phù Lạc sao có thể ngốc đến độ vẽ rắn thêm chân chứ?

Hôm nay nếu chiếm được tâm Long hiên đế, có lẽ nàng cũng có thể trở thành sủng phi nhất thời của hắn, đáng tiếc là sẽ không phải lâu dài, càng không thể có được những thứ mà nàng muốn.

Gạt người cảnh giới cao nhất là gì? Đó là trong mười câu thì chín câu đều thật, nhưng có một câu mấu chốt là giả. Kết quả rất khiến người ta vừa lòng, hẳn quả nhiên thà tin giả, chứ không muốn tin là thực.

Phù Lạc tự mình rút ra, nếu muốn chiếm được trái tim của một nam nhân, thì tuyệt đối không thể giao trái tim của chính mình.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, chỉ sợ càng có thể mê hoặc quân vương hơn.

“Lạt mềm buộc chặt”, chiêu này tuy qua trăm ngàn năm bị người ta dùng đi dùng lại, ấy vậy mà hiệu quả vẫn tuyệt hảo kinh người như thế

Câu chuyện về “Hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng”, Phù Lạc từ nhỏ đã được nghe và xem không biết bao nhiêu lần: “Không chiếm được mới là quý giá nhất” [Nhi:Lời tựa quyển sách viết:“Lựa chọn hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng sẽ trở thành quốc sắc thiên hương. Lựa chọn hoa hồng trắng thì hoa hồng đỏ lại chính là vật báu vô giá!”. Tình yêu cũng giống như khi ta chọn một bông hồng vậy. Nếu hai bông hồng đều đẹp, dù ta lựa chọn bất kì bông hồng nào thì bông hồng kia cũng sẽ trở thành sự nuối tiếc khôn nguôi.Bởi vì xưa nay,vật mà ta không thể sở hữu mới chính là vật quý giá nhất...]

Uyển chuyển nói cho Long hiên đế biết nàng có hư tình giả ý với hắn, hiệu quả thật sự là không tầm thường chút nào.

Phù Lạc nghĩ, một nam tử tự tin cao ngạo cuồng bá như hắn, nếu giáp mặt với hắn mà nói “Ta không thích ngươi”,chỉ sợ hắn sẽ cho rằng nàng đang cố tình giả vờ, lạt mềm buộc chặt, là thủ đoạn tầm thường của một nữ nhân tầm thường mà thôi.

Phù Lạc tự khích lệ bản thân xong, cảm thấy đầu óc choáng váng mặt mày xây xẩm, xương cốt khắp người giờ chẳng chỗ nào đáng tiền nữa rồi, nàng giãy dụa rời giường. Từ hồi quay lại trong cung, bệnh cũ lại có cơ hội tái phát

Cũng may nàng là “Khách quen” trong cung, nên vô cùng thuần thực “Bước vào” phòng ăn, đông phiên tây lấy cả nửa ngày. Ngự phòng sau đó sạch sẽ y như mặt thiếu nữ vậy, bánh ngô không còn đến một cái, mùa đông này có lẽ chỉ còn nước lấy dưa chuột mà gặm

Cuối cùng sau khi dựng hiện trường như bị chuột phá, Phù Lạc nhẹ nhàng rón rén bước ra ngoài.

Bốn phía đã tắt đèn. Mùa đông đến, trong cung ngại đi lấy nước, nên quản chế đèn đuốc vô cùng nghiêm khắc.

Phù Lạc tựa như mèo hoang chuồn ra sau, mới phát hiện câu “Kẻ trí nghĩ được nghìn điều” quả nhiên là đến mấy ngàn năm sau vẫn còn chí lý

Tìm được phòng bếp là điểm mạnh của nàng rồi, đáng tiếc muốn tìm đến gian phòng nàng vừa ở thật không dễ dàng.

Trong cung cả nghìn phòng ốc được tạo hình cùng một kiểu, thật sự khiến người ta đau đầu.

Quả nhiên không nên vội vàng đắc ý mà.

Trắng tà gió lạnh, Phù Lạc sờ soạng vào tường biên của một căn phòng, nhìn có vẻ giống phòng của cung nhân

Tiến vào, một mùi tanh tươi liền xộc thẳng vào mũi, Phù Lạc cuống cuống bịt mũi lại. Xem ra cho dù là thái giám, nam nhân xấu vẫn là nam nhân xấu mà thôi.

Thực gian khổ, Phù Lạc cuối cùng cũng có thể leo lên giường ngủ chung với một cung nữ

Nơi này mùi son phấn không quá đậm, Phù Lạc phải tìm mãi mới được

“Liên tỷ tỷ, người giờ mới trở về sao?” Một giọng nữ vang lên lúc Phù Lạc mở cửa vào, hại nàng sợ tới mức chân thiếu chút nữa nhũn ra.

“Ừm.” Phù Lạc giả ngu lên tiếng, tiếng nàng kia dẫn lối, Phù Lạc cuối cùng cũng đến được bên giường, xem ra đây là chỗ của Liên tỷ tỷ gì đó.

Không thể chịu đựng thêm nữa, đôi chân lạnh như băng của Phù Lạc chui vào ổ chăn. Nàng cảm thán, ngủ chung giường cũng có cái tốt, đó là có người sưởi ấm cho mình

Mới chớp mắt không bao lâu, chợt nghe nữ tử lúc này mở miệng thì thào

“Liên tỷ tỷ, hôm nay người theo hầu Hoàng thượng, vậy nghe nói Phù Phi nương nương trước kia hồi cung, có phải thật không?”

Mắt Phù Lạc đảo qua đảo lại, chợt nảy ra ý hay. Nàng đang lo nghĩ biện pháp để có thể ở lại Kiền nguyên Điện hầu hạ, có cơ hội tốt thế này đưa đến cửa, nếu không giữ lấy thì quả là có lỗi với bản thân.

“Đúng vậy, có điều giờ bị biếm thành cung nữ rồi, đổi tên thành Vô Tâm. Nhưng dù gì người ta cũng là công chúa của Ngọc Thực Quốc, không chừng ngày nào đó lại xoay người. Ta muốn làm chủ trong cung, thì nhất định không thể để nàng ta làm cung nữ bên người Hoàng Thượng.”

Vừa dứt lời, bên cạnh một giọng nữ xa lạ lại vang lên: “Thật vậy ư? Liên tỷ tỷ, người là lão nhân trong cung, nói cho chúng ta một chút về Phù Phi này đi, nghe nói nàng ta trước kia ở trong cung rất có uy phong.”

Kết quả là hết chuyện này tới chuyện kia, ngày càng cuốn hút hơn, toàn bộ căn phòng trở thành một hiệp hội bất quái. Từ lúc Phù Lạc tiến cung, đến chuyện muội muội của Dự Vương Phi sinh non, lúc được sủng ái, lúc vào lãnh cung, ra cung, trải qua bao nhiêu kể lại bấy nhiêu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, các loại tin tức bay đầy trời.

Cái gì mà khóc sống khóc chết, thất cổ chặt đầu, uy hiếp để được gả cho Long hiền đế.

Cái gì mà ghen tị thành tính, thích uống máu người, mỗi ngày đều phải uống máu cung nữ mới có thể giải khát. Đem màn Phù Lạc đánh Lí ma miêu tả sinh động như thật, quả thực nàng có thể sánh với ma cà rồng phương tây. Ngày đó quý khóc thần hào, máu chảy đầy đất a.

Rồi nói đến việc đại quân chiến thắng trở về, Phù Phi từ phương hoàng biến thành quạ đen, bị Lệ Tiệp Dư đuổi khỏi long sàng, mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

Nói đến đoạn Phù Phi dùng yêu thuật để lấy được đế sủng, cuối cùng được theo Hoàng Thượng ra cung, mọi người đều dậm chân phần nộ.

Có tin tức nói, Phù Phi trước kia không học vấn không nghề nghiệp, chữ không biết viết, cứ nhiên có thể làm bài thơ hay như vậy, tuyệt đối khả nghi.

Trong lúc yêu thuật thuyết xôn xao, cũng có cả tình nhân thuyết do fan là phần tử trí thức duy trì.

Nghe xong, Phù Lạc cũng ngỡ là thật.

Bất quá nghe từ đầu tới đuôi, tổng kết là chẳng có lời hay nào dành cho nàng

Lời đồn quả nhiên đáng sợ, Phù Lạc tới bây giờ mới biết được mình kém cỏi đến mức nào. Không biết năm đó nàng dùng bao nhiêu công phu hạ từng đối thủ, để giờ biến thành đại ma đầu người gặp người sợ thế này.

Trong quá trình bắt quái, Phù Lạc tùy mọi người hoan hô, tùy mọi người giận thán, bắt diệp nhạc hồ, bắt quái lạc thú mà. Đề ra trò bắt quái này là nàng, mà nàng còn có thể tham gia vào trong đó, Phù Lạc cảm thấy rất hay.

Vì thế, căn cứ vào lời Phù Lạc, việc Long hiên để đam mê SM, đam mê trò chơi biến thái bị thêm mắm thêm muối miêu tả ra, nói Liên nhi vô số lần ở ngoài Kiền nguyên điện nghe thấy tiếng roi da, tiếng khóc la thê lương của nữ tử. Các cung nữ cả người phát run, liên thanh phụ họa, đều nói hoàng đế lãnh khốc đáng sợ, không thể tưởng được thì ra lại “Không giống người thường” đến thế. Cho xin đi, quả là cung nữ đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, ngay cả nói bậy mà cũng phải uyển chuyển vậy sao.

Cuối cùng lúc Phù Lạc đem chuyện Long hiên để mưu toan cường thú chủ nhân của Mặc Nguyệt Lâu, thì tất cả mọi người đều kinh hô. Không thể không thừa nhận Phù Lạc có căn cứ bịa đặt. Căn cứ vào cách nói của Phong Tiêm Tầm, nàng ta hẳn là phải vào cung, nhưng nàng ta lại không muốn, cho nên cường thú khẳng định là chuyện sẽ xảy ra thôi.

Phù Lạc cảm thấy đại gia hỏa đều bắt quái nhiều như vậy, nàng mà không cống hiến một chút yêu sách độc nhất vô nhị thì quả là có lỗi với người xem.

Kết quả là, câu chuyện đệ đệ si tình với thanh lâu nữ tử, mà hẳn lại cướp đoạt thê tử của đệ đệ, được nàng ù ù mạnh mẽ nói ra. Nàng ta thiên kiều bá mị, đệ đệ ấy tình thâm nghĩa trọng, ca ca kia háo sắc quên nghĩa. Đại tẩu sống chết can ngăn, ca ca đành phải từ bỏ, nhưng cuối cùng đại tẩu bị bỏ lại ngoài cung. Nay đại tẩu hồi cung nhận sai, khiến ca ca tức giận khó tiêu.

Cuối cùng trước khi ngủ có thể rút ra là, Long hiên để không giống người thường và Phù Lúa nữ mang yêu thuật hồi cung thật ăn nhịp với nhau, các cung nữ nên thận trọng đối đãi với địch nhân.

Bắt quái xong, Phù Lạc cực kỳ thoải mái. Không thể ở trước mặt sát thương kẻ địch, ở sau lưng chửi bới hắn, cũng có thể giải hết giận đó chứ

Thoải mái thư thái ngủ thiếp đi

Nhưng nàng không ngờ sẽ có tin tức kinh bạo đến mức tỉnh ngủ như vậy

Sáng sớm, cửa vừa mở, cung nữ đêm qua đã trở lại.

“Liên tỷ tỷ, tối hôm qua đâu có về.” Nàng ta hỏn hỏn nói.

Kết quả.

“Quý a!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng hét thê lương vang vọng phía chân trời.

Phù Lạc bừng tỉnh, hoàn hồn, thừa dịp mọi người cuống quýt xúm lại một nhóm, nàng tóc tai rối bù trốn ra cửa.

Xem ra, chuyện ma quái như vậy sẽ làm chấn động Kiền nguyên Điện rồi

Vô tâm chi quá, vô tâm chi quá.

49. Chương 49: Được Như Ý Nguyễn

Phù Lạc trong lòng rất hối hận, thật sự là muốn thắt cổ mình cho rồi

Vốn dĩ nghĩ bát quái một chút thì không sao, vì kiểu bát quái về hoàng đế như thế, cung nữ sẽ rất kín miệng, chỉ dấu giếm tiêu hóa trong lòng mà thôi. Đáng tiếc lại xảy ra cái chuyện ma quái ấy, bên trên mà truy cứu xuống thì thật khó nói trước.

Có điều, Phù Lạc coi như cũng hiểu lời đồn tạo thành như thế nào

Đương nhiên là từ những chuyện khó tìm, thêm một chút kính bạo, một chút độc nhất vô nhị, lại thêm một chút bóng dáng từ sức tưởng tượng phong phú của con người. Nàng không phải cũng vì bát quái đến say mê, nên mới bịa đặt một chuyện xưa cầu huyệt như vậy sao.

Nghĩ đến việc Long Hiên để có lẽ sẽ nghe được chuyện xưa, trong đầu hẳn, nhất định biết ai là người khởi xướng, nghĩ đến biểu tình ấy, nghĩ đến quá trình ấy, nghĩ đến kết quả ấy, Phù Lạc gục đầu xuống bàn

Lúc này, quả thật quá trình cùng kết quả đều liệu đến.

“Tiểu cô nãi nãi của ta, cuối cùng cũng tìm được người rồi.” Âm thanh tiêm khí của thái giám làm Phù Lạc chú ý. Vạn Toàn, Vạn tổng quản không để ý thể diện đang làm động tác như muốn cảm tạ Phật Tổ

Được Vạn tổng quản dẫn đường, Phù Lạc rốt cục cũng về tới nơi nàng ở.

Phù Lạc còn chưa kịp hỏi Vạn Toàn, một cung nữ thì phải làm những việc gì, đã thấy hẳn bị một tiểu thái giám phi nước đại đến gọi đi rồi, cảnh tượng vội vàng, sắc mặt rất khó coi.

Phù Lạc vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thịt quen thuộc, hương vị cực kỳ quen thuộc...

Như là thịt nướng ở Mỹ Nhân Cốc vậy.

Đáng tiếc chỉ ngửi thấy mà không nhìn thấy, Phù Lạc xoa xoa cái bụng teo tóp, nhất định là nàng nhớ thời hiện đại quá nên sinh ra ảo giác rồi. Vì hương vị gia đình này, Phù Lạc nhịn thêm một chút nữa, bình tĩnh, hy vọng hồi cung là một lựa chọn chính xác.

Hoa khai lưỡng đoá, các biểu nhất chi

[*Đề cập đến hai sự kiện khác nhau nhưng cùng một vấn đề. Ở đây là đang kể lại chuyện trước khi Vạn Toàn tìm thấy Phù Lạc]

Vạn Toàn vội vàng đi vào nơi bát quái Phù Lạc ở đêm qua. Nhìn thấy tất cả cung nữ sợ tới mức phát run, hẳn lớn tiếng quát mắng, cuối cùng làm cho người ta khôi phục thần trí, xem ra con người vẫn đáng sợ hơn ma quỷ nhiều

Cẩn thận hỏi han, hẳn mới biết được chuyện đã xảy ra đêm qua, dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết là ai đã gây họa. Hạ lệnh nghiêm cấm loan truyền xong, Vạn Toàn lại vội vàng đi mất.

Chúng cung nữ kinh hách, rồi lại cảm thán, Vạn tổng quản cư nhiên lại không bồi Hoàng Thượng vào triều.

Vạn Toàn đầu đầu vỗ vỗ trán, vị chủ nhân này, bất luận là làm chủ tử hay làm cung nữ, xem ra cũng khiến hẳn không bớt việc. Nhớ tới chuyện ngày hôm qua, hẳn lại hận bản thân chết vì cái miệng...

Sau khi Vô Tâm ngắt, tâm tình Hoàng Thượng cực kỳ khó chịu, bữa tối cũng không cho người ta đưa đến.

Đến tận đêm khuya, Vạn Toàn mới khuyên hẳn ăn một chút

Kết quả là ăn một miếng, rồi lại hạ đầu. Nay Vạn Toàn xem như hiểu được vì sao Hoàng Thượng kiên trì dẫn theo đầu bếp làm thịt nướng trước kia hồi cung đến vậy.

Đầu bếp đó cái gì cũng không biết, chỉ biết làm thịt nướng, còn các thứ khác dở vô cùng, Hoàng Thượng trời sinh không thích ăn cay, mỗi lần ăn đều cau mày, vậy mà nay đột nhiên lại muốn ăn thịt nướng, Vạn Toàn dường như đã có chút thấu hiểu Long Hiên để tâm

Sau bữa tối, Long Hiên để lệnh cho mọi người lui xuống.

Vạn Toàn cũng thừa cơ hội này đưa đồ ăn cho Vô Tâm, xem ra Hoàng Thượng lo nàng bị đói, một tổng quản thái giám như hần đương nhiên luôn đoán được tâm ý của Hoàng Thượng rồi

Chỉ có điều, không ngờ đêm nay cũng là lần cuối Vạn Toàn được đoán tâm ý Hoàng đế như vậy.

Trăng tà gió lạnh

Vạn Toàn đang bê đồ ăn bỗng nhìn thấy Long Hiên đế ở ngã rẽ trước mặt, người từng trải như hần cũng không biết nên làm gì bây giờ.

“Hoàng Thượng.”

“Xem ra, cũng chỉ có người biết tâm tư của trẫm.” Long Hiên đế thanh âm âm trầm

Thấy Long Hiên đế chạm tới khay đồ ăn, Vạn Toàn sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, Long Hiên đế kị nhất chính là vọng tưởng tự đoán lòng vua. Hôm nay Vạn Toàn không chỉ phạm vào điều cấm kị nhất, mà còn gặp phải chuyện này. “Rầm” một tiếng, Vạn Toàn quỳ gối: “Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết.”

“Vào xem nàng còn tỉnh không.” Long hiên đế trầm mặc hồi lâu, thở dài một tiếng.

Vạn Toàn như được đại xá, tiếp nhận khay đồ ăn trên tay Long Hiên đế

Cuối cùng, hần chỉ có thể cảm thán, họa, quả nhiên sẽ không dễ dàng đi như vậy.

Vì không thấy Vô Tâm đâu

Vạn Toàn thậm chí không dám nhìn mặt Long Hiên đế nữa

Cung nữ thái giám trực đêm đều bị gọi ra, tất thấy đều lắc đầu không biết người đã đi đâu

Kiên Nguyên Điện, có nguy cơ lại bị dính đầy huyết tinh

Long Hiên đế ngày thường mặc dù mặt lạnh tâm lạnh, nhưng rất hiếm khi dùng đại hình ở Kiền Nguyên Điện. Cho nên dù gần vua như gần cọp, nhưng các cung nữ cũng không phải nơm nớp hầu hạ hoàng đế như khi hầu hạ các phi tần, chưa hề xảy ra chuyện gì bất cần.

Đáng tiếc hôm nay, trước là đã có Phù Lạc dối trá lừa gạt, sau lại có Vạn Toàn vạch trần tâm tư không được tự nhiên của Long Hiên đế, giờ lại đến việc một người lớn như vậy bị mất tích, Long Hiên đế, cực kỳ tức giận.

Sau khi bắt đầu tìm Phù Lạc, đến tận khi lâm triều, cũng không có kết quả. Long Hiên đế phá lệ lưu lại Vạn Toàn tiếp tục tìm người. Vạn Toàn run lấy bối, nếu không thể tìm thấy người trước khi Hoàng Thượng hạ triều, e rằng hần khó mà sống hết kiếp này

Cho nên khi nhìn thấy Phù Lạc, hần ngay cả tiếng cô nãi nãi cũng có thể kêu lên.

Tin tức Phù Lạc hồi cung bị biếm cung nữ đã được giấu diếm, vô tình vì chuyện này mà lan rộng ra, rất nhanh đã lan tới các cung

Lăng Thục Phi tuyệt đối không thể dễ bỏ qua chuyện một cung nữ được sủng ái ở bên cạnh hoàng đế, cho nên trần trọc đến nội thị muốn tìm người

Còn Lan Hiên Phi thì lại không lý giải nổi. Một phi tần bị vào lãnh cung, sao lại có thể lấy được sủng ái lần nữa. Lấy hiểu biết nhiều năm qua của Lan Hiên Phi với Long Hiên đế, nàng cảm thấy Phù Lạc quả không phải tầm thường. Mà nay điều Lan Hiên Phi cần nhất chính là một đồng minh đắc lực, đặc biệt là một đồng minh không có đứa nhỏ...

Hoa Vi phu nhân thì cần một “công chúa”, vì nay cung nữ đến phụ trợ nàng ta không ai có xuất thân tôn quý.

Ngọc Phi, không biết là đồng tình với muội muội hay có ý nghĩ khác, mà đôi mắt cũng đã ươn ướt.

Nhưng việc khiến Vạn Toàn đau đầu nhất là, Dự Vương Phi cư nhiên cũng biết tin tức này.

Thể diện của các phi tần, Vạn Toàn đều có thể bác bỏ, duy chỉ có Dự Vương phi này, làm hần lâm vào thế khó xử.

Cho đi, hần biết Vô Tâm đừng mong còn đường quay lại nữa.

Không cho đi, lại giống như đang so bì vị thế giữa hai người

Thật bất đắc dĩ mà, Vạn Toàn cảm thấy, hần tốt nhất vẫn đừng nên phỏng thánh ý, mà nên hỏi Vô Tâm phải đi đâu.

“Trẫm, có phải nên đổi tổng quản hay không?” Long Hiên để nheo nheo mắt. Cả ngày hôm nay, Hoàng Thượng chẳng quan tâm gì tới Vô Tâm, khiến đầu óc Vạn Toàn rối loạn, không biết nên làm gì cho phải

“Dự Vương Phi, muốn đem Vô Tâm qua bên đó.”

“Chuyện trong cung, còn cần trẫm phải dạy người sao?” Long Hiên để sắc mặt ngày một âm trầm.

Vạn Toàn rốt cục cũng hiểu được đề tâm.

Chuyện trong cung, đương nhiên không cần người ngoài nhúng tay.

Tuy rằng Vạn Toàn không biết làm sao, nhưng thu phục được Dự Vương Phi này là tốt rồi.

Vạn Toàn theo chiếu chỉ, để Phù Lạc lưu tại Kiển Nguyên Điện hầu hạ.

Không nề mặt bất cứ nương nương nào hết

Phù Lạc “được như ý nguyện” lưu tại bên cạnh Long Hiên để

Vạn Toàn tự thấy, tâm tư của Long Hiên để không thể vọng đoán, mà cho dù có biết đi chẳng nữa, cũng chỉ có thể giả như không biết thôi...

50. Chương 50: Nhị Duyệt Xuân Phong

Phù Lạc đang tự cao hững trong thế giới riêng của mình, mơ thấy nàng về tới hiện đại, đang ở trên du thuyền ngoạn biển Thái Bình Dương, thân mình phiêu diêu, thoải mái chết đi được.

Nhưng “Trời cũng có lúc phong vân, người cũng có khi họa khi phúc”, một đám mây đen từ chân trời nhẹ nhàng bay đến, rơi xuống một trận mưa to. Phù Lạc đột nhiên thấy lạnh, giật mình một cái, xoay người ngồi dậy.

“Hả.” Sao trời mưa ở trong mơ, mà hiện thực chính nàng cũng ẩm ướt như vậy chứ?

Phù Lạc giương mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên kia đang giơ chậu nước đứng trước mặt mình.

“Người làm cái gì vậy?” Phù Lạc kêu to nhảy dựng lên, hoảng hốt không thôi, bọt nước ngấm vào áo bông, tựa như rắn cuộn vòng quanh thân thể vậy

“Lạnh, lạnh, lạnh quá ~”

“Câm miệng, còn không mau thay quần áo rồi đi quét rác đi.”

Phù Lạc nhìn trời bên ngoài tối đen như mực: “Quét rác?” Nàng ngây ngốc hỏi, không tin Vạn Toàn có thể an bài cho mình một chức vị như vậy, quét rác trong khi trời tối mịt, căn bản là đang muốn ngăn cản nàng cùng Long Hiên để gặp mặt thôi.

“Đừng tưởng rằng mình vẫn là chủ tử như trước, đến đây rồi phải tuân theo quy củ ở đây” Kẻ đầu sỏ gây chuyện kia cực kỳ kiêu ngạo nói.

Phù Lạc ở trong cung cũng coi như tiền bối, nên sớm hiểu rõ tình cảnh của mình.

“Vị tỷ tỷ này, tiểu muội không hiểu chuyện, mong tỷ tỷ thông cảm cho, phải xưng hô thế nào với tỷ tỷ đây ạ?” Phù Lạc cực kỳ nịnh nọt cười với đầu sỏ kia. Cái này gọi là người ở dưới mái hiên, có thể đắc tội Diêm vương, chứ đừng đắc tội tiểu quý.

“Nhị Duyệt.”

Phù Lạc cũng không biết vì sao nghe xong cái tên này, trong đầu lại phản xạ nghĩ đến câu thơ: “Nhị nguyệt xuân phong tự tiền đào” [*Gió xuân tháng hai tựa như được dao của trời gọt cắt]

“Nhà tỷ tỷ chẳng lẽ còn có huynh đệ tỷ muội tên là Nhất Nguyệt sao?” [*Từ Nguyệt trong Nhất nguyệt (Tháng một) đồng âm với Duyệt nên Phù lạc hiểu lầm]

“Ta là Nhị Duyệt.”

“À.”

Phù Lạc nhanh chóng mặc quần áo, chải qua mái tóc: “Nhị Duyệt tỷ tỷ, nô tỳ nên làm gì đây?”

Nhị Duyệt kia không nói gì, trừng mắt nhìn Phù Lạc.

Phù Lạc nhìn qua nhìn lại, thấy mình cũng đâu có gì không ổn chứ

“Người muốn ra ngoài thế cơ à?”

Phù Lạc không biết có gì không đúng, nàng mặc quần áo chỉnh tề, tóc cũng không rối.

“Người nhìn mình đang mặc thứ quần áo gì kia, chải tóc kiểu gì vậy, nơi này là Kiền Nguyên Điện, là nơi tôn quý nhất Viêm Hạ hoàng triều chúng ta, người nhìn mình xem.” Nhị Duyệt kích động đến mức nói không thành lời.

“Bên ngoài tối đen, dù sao cũng không có người thấy mà?”

“Sai, cung nữ ở Kiền Nguyên Điện chúng ta, không chỉ có người trên cần sạch sẽ, mà kẻ dưới cũng cần sạch sẽ như thế.”

Phù Lạc hận không thể lý giải cái loại tâm lý tự hào của các cung nữ ở Kiền Nguyên Điện này, làm cung nữ ở nơi khác, cũng đâu có gì là không tôn quý chứ

Nhị Duyệt lôi kéo Phù Lạc, đưa nàng chải tóc, quần áo sửa sang lại quả nhiên là có chỉnh chu hơn hẳn, rất gọn gàng.

Nhưng đến ngày tiếp theo, nàng ta dám bắt Phù Lạc học cách chải đầu cổ đại mà nàng học mãi không nổi kia, khiến Phù Lạc cực kỳ nguyên rủa. Cuối cùng phải ra điều kiện khác thì Nhị Duyệt hàng ngày mới giúp nàng chải đầu, thế mới thoát được, về phần là điều kiện gì, ở đây tạm thời không nhắc tới.

Phù Lạc theo Nhị Duyệt đến trung đình. Quy củ của Kiền Nguyên Điện là, Hoàng đế chưa rời khỏi giường, thì toàn bộ trong cung không được cầm đèn, nên Phù Lạc chỉ có thể nghiêng ngả lão đảo đi theo Nhị Duyệt đến trung đình để quét rác.

Trước khi Hoàng Thượng thức dậy, phải quét tước sân thật sạch sẽ.

Quét rác cũng phiền toái như mặc quần áo vậy. Mặc quần áo phải cẩn thận, ngay ngắn, váy thẳng, giày chỉnh tề, quả thực so với huấn luyện quân đội còn khắc nghiệt hơn. Nhưng có đậu hũ cứng thì sẽ có đậu hũ mềm hơn. Quét rác, không thể vội, không thể chậm, phải bảo đảm chuyển động đều, thanh âm không thể lớn, chỉ có thể nhỏ, vịnh viển phải giống như tiếng gió thổi lá rơi “sàn sạt”. Thanh âm lớn một chút, hoặc động tác mau một chút, sẽ bị Nhị Duyệt dùng chổi đánh vào lưng, đánh nhiều, Phù Lạc tự nhiên biết học cách ngoan ngoãn.

Xem ra, trở lại hiện đại, cho dù kĩ năng không có, nhưng làm nhân viên phục vụ cũng không tồi, chưa kể đến việc khả năng giặt quần áo ngang với khách sạn năm sao, mà ngay cả khả năng quét rác cũng tiến bộ nữa

Mỗi lần trong cung bắt đầu thấp đèn, chính là lúc công việc của Phù Lạc kết thúc.

Mỗi khi xong việc, Nhị Duyệt lại mang theo Phù Lạc vội vàng rời đi. Đi qua chỗ rẽ, cứ đúng giờ là nàng ta ngẩng đầu, nghênh đón người đang đi tới, nhẹ nhàng ngọt ngào kêu một tiếng: “Vạn công công.”

Chưa bao giờ sớm hơn, cũng không hề muộn hơn, Phù Lạc hoài nghi trong người nàng ta cùng Vạn Toàn đều có một quả bom hẹn giờ, mỗi ngày đúng giờ tại cái góc này là nổ lên báo hiệu

Lúc này, ánh mắt Vạn Toàn nhìn Phù Lạc phức tạp dị thường, ánh mắt Nhị Duyệt nhìn Phù lạc cực kỳ quý dị, Phù Lạc hoài nghi nàng như đang chịu ánh mắt địch ý của tình địch vậy

Nhưng nàng vội lắc đầu, cười nhạo chính mình thiên mã hành không.

Cho đến một ngày, Phù Lạc nhận ra Nhị Duyệt luôn trong cùng một thời điểm ấy, gặp phải Vạn Toàn, ngọt ngào gọi “Vạn công công”, mê man nhìn hẩn rời đi, Phù Lạc mới khẳng định, Nhị Duyệt này có điều lạ

Cuối cùng hai người sau khi bồi dưỡng tình cảm bởi việc quét rác, Nhị Duyệt rốt cục cũng nói ra ý nghĩ của mình.

“Vạn tổng quản là công công.” Phù Lạc hảo tâm nhắc nhở.

“Ta biết. Nhưng trong lòng ta, hẩn cũng chỉ như thiếu một đốt ngón tay nhỏ mà thôi, không có gì khác người bình thường cả.”

Phù Lạc nhìn Vạn Toàn phía xa, lại nhìn ánh mắt si mê của Nhị Duyệt, thì lại nhớ câu thơ “Nhị nguyệt xuân phong tự tiễn đào” kia

Sau đó Phù Lạc nhận nhiệm vụ giúp Nhị Duyệt e then kia đưa mấy thứ này nọ cho Vạn Toàn, có khi là một đôi hài, có khi là một đôi tất.

Nói thật, nếu không phải nhờ Nhị Duyệt, nàng cũng không biết khi nào mới có thể gặp “Thần long kiến thủ bất kiến vĩ” đang ở “Hào môn” sâu như biển, Long Hiên đế kia

Vậy mới nói, có rất nhiều chuyện đều là định mệnh. Vạn Toàn không muốn để Phù Lạc nhìn thấy Long Hiên đế, ông trời trời lại cố tình đưa đến một Nhị Duyệt thích thái giám

Đang ở Kiền Nguyên Điện, muốn biết tằm hơi Long Hiên đế là không có khả năng. Hôm nay gió thổi, hẩn tới Minh Hạc cung của Tĩnh Phi, ngày mai gió thổi, hẩn lại ngủ ở Vân Tường cung của Lan Hiên Phi. Cả tháng nay, có thể nói chế độ hậu cung như sống lại, Long Hiên đế gần như đem nữ tử toàn bộ hậu cung lâm hạnh một phen.

Sau đó có một ngày, việc này lại đột nhiên tiêu thất giống như khi đột nhiên xuất hiện.

Phù Lạc lén lút đi vào Tất Kinh Đường của Vạn Toàn, lén lút đem đôi hài Nhị Duyệt làm giấu ở phía sau, lén lút nhẹ nhàng kêu một tiếng “Vạn công công”.

Vạn Toàn căng thẳng lui về phía sau, đi vào chỗ rẽ: “Lần này ngươi lại muốn đưa cái gì?” Hẩn hạ giọng.

Phù Lạc đem hài đưa ra.

“Các người đang làm gì?” Thanh âm độc đáo gợi cảm trầm thấp của Long Hiên đế vang lên bên tai hai người, làm một người trong lòng vui mừng, một người trong lòng bi thương.

Quên nói là, Tất Kinh Đường của Vạn Toàn cũng là Tất Kinh Đường của Long Hiên đế, Phù Lạc đã điều nghiên địa hình thật lâu, chờ đợi chính là hôm nay.

“Ngươi sao lại ở trong này?” Long hiên đế thấy cung nữ là Phù Lạc, thanh âm có sự kinh ngạc, nhưng lại cố kìm nén

“Hồi vạn tuế gia, là lão nô an bài Vô Tâm ở Kiền Nguyên Điện hầu hạ.” Vạn Toàn thay Phù Lạc đáp lời.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Vạn Toàn cảm thấy mình nhất định đã chết rất nhiều lần rồi, nhưng đáy lòng thâm nghĩ, từ khi nào mà hẩn cũng mắc thói quen suy diễn vậy?

Thấy ánh mắt Long Hiên đế luôn làm bộ lơ đãng lưu luyến trên người cung nữ, tâm Vạn Toàn thật không vui nổi

Phù Lạc chưa kịp thốt lên tiếng nào, đã bị Long Hiên đế lớn tiếng cắt lời

“Vạn Toàn, ngươi còn ở nơi này làm cái gì?” Ánh mắt Long Hiên đế nghiêm khắc khác thường, lướt qua Phù Lạc đang cầm đôi hài trong tay. Sau đó long khí sải bước rời đi, Vạn Toàn khúm núm đuổi theo sau...

Chương 51: Lần đầu thị tẩm

Côn Dụ điện

Long Hiên để vẻ mặt nghiêm túc nhìn đôi hài trên tay Vạn Toàn, cực kỳ chăm chú, chăm chú đến độ tay Vạn Toàn không biết nên bỏ xuống thế nào

Có điều loại chuyên chú này không kéo dài đến một phút đồng hồ, khéo miệng Long Hiên để hiện lên nét cười không dễ phát hiện, rồi lại quay đầu xem tấu chương.

Vạn Toàn giờ mới có thời gian đem đôi hài cất kỹ. Trong cung này, hài mà Nhị Duyệt làm khiến hấn đi thấy thoải mái nhất. Nhưng vì ánh mắt Nhị Duyệt nhìn hấn đặc biệt kỳ quái, nên Vạn Toàn mỗi khi thấy nàng luôn luôn có cảm giác “rợn tóc gáy”, loại ánh mắt ấy khiến người ta nhớ tới bộ dạng cầu nhìn thấy xương vậy. Vạn Toàn lắc lắc đầu, hấn đang nghĩ cái quái gì thế này?

Nhưng Vạn Toàn vẫn không hiểu sao Long Hiên để trong chốc lát đã bình tĩnh như thế, cũng không để ý Vô Tâm đưa hài cho hấn. Chẳng lẽ hấn thật sự đã đoán sai tâm tư của Long Hiên để ư?

“Vạn tổng quản.” Có người ở sau lưng nhẹ nhàng gọi Vạn Toàn, hấn xoay người mới phát hiện đó là thị nữ thân cận nhất bên người Long Hiên để, Tổ Liên

“Có chuyện gì vậy?” Vạn Toàn có chút nghi hoặc, Tổ Liên từ nhỏ tiến cung đã hầu hạ bên cạnh Long Hiên để, đến nay cũng đã mười năm. Nàng cùng Tổ Nguyệt, hai người họ đều rất được Long Hiên để yêu quý, ở trong cung cũng xem là cung nữ có danh phận nhất. Không ngờ hai ngày trước thành linh truyền đến tin tức Long Hiên để cho Tổ Liên ra khỏi cung

“Người đã làm gì để Hoàng Thượng...”

Tổ Liên vẻ mặt đau khổ cười nói: “Hôm kia Hoàng Thượng đột nhiên hỏi ta và Tổ Nguyệt trong nhà còn ai nữa không, ta nói trong nhà còn mẫu thân đã lớn tuổi. Hoàng Thượng nói ta từ nhỏ đã vào cung, không có cơ hội hưởng thiên luân, nên đặc cách cho nô tỳ ra cung sớm. Vạn công công, có phải Tổ Liên đã làm sai chuyện gì không?”

Vạn Toàn sờ sờ mũi, con mắt bí hiểm đảo qua đảo lại: “Không phải đâu, Tổ Liên người làm tốt lắm, nên Hoàng Thượng mới mở ân điển như vậy.”

“Nhưng Tổ Liên còn muốn hầu hạ Hoàng Thượng hai năm nữa. Vạn công công, người thay Tổ Liên van cầu đi.” Tổ Liên năm nay hai mươi ba tuổi, theo thường lệ còn hai năm nữa mới có thể ra cung.

“Hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, người còn không hiểu Hoàng Thượng sao, lời đã nói ra có khi nào sửa đổi chưa?”

Tổ Liên đành lắc đầu, đi lĩnh thưởng, rồi tự mình rời đi.

Kế tiếp liền đến phiên Vạn Toàn phát sấu.

Muốn tìm thị nữ hợp với tâm ý Long Hiên để thì nói dễ hơn làm. Năm đó Tổ Liên và Tổ Nguyệt là vạn dặm mới tìm được một, bộ dáng đẹp không nói, mà bất luận nữ công hay công phu thiết trà, họ đều là cao tay nhất trong cung, bằng không sao có thể hầu hạ được Long Hiên để hay soi mói chứ. Không nói đâu xa, chỉ việc đối diện với gương mặt quốc sắc thiên hương của Long Hiên để mà lòng không loạn, thế gian liệu tìm được mấy người?

Nhưng điều sâu nào nhất là, hấn đang muốn làm bộ như không hiểu tâm tư Hoàng Thượng, thì biết làm cách nào để danh chính ngôn thuận đưa Vô Tâm đến bên cạnh Long Hiên để chứ?

[* kỳ thật Mỗ Đang cũng vì chương này phát sấu rất nhiều ngày, nên chậm chạp mãi không thể thành văn, viết rồi sửa, sửa rồi lại viết, trở thành chương khó viết nhất từ khi Mỗ Đang hành văn tới nay]

Côn Dụ điện

Ngày đầu tiên

Long Hiên để nhâm nhi trà mà thị nữ mới tới pha: “Vạn Toàn, tiêu chuẩn của người càng ngày càng thấp.”

Vạn Toàn thâm nghĩ, quả thật là hết cách, hấn cũng là vì nghĩ cho tương lai, vì phụ trợ tốt cho người nào đó đấy chứ, Vạn Toàn cực kỳ ủy khuất than thở trong lòng.

Ngày hôm sau

Long Hiên đế nhâm nhi trà: “Vạn Toàn, trăm có phải nên đổi tổng quản thái giám không?”

Vạn Toàn lau mồ hôi, ủy khuất vô cùng.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ mười cung nữ thay đổi hết người này đến người khác, sự nhần nại của long Hiên đế dần dần biến mất, bổng lộc của Vạn Toàn từ giảm một tháng, giảm mãi cho đến ba năm.

Ngày thứ mười một

Long Hiên đế nhâm nhi trà, vừa lòng gật gật đầu: “Cái này được.”

Vạn Toàn nghĩ thầm, lần này mà còn không tốt, có lẽ bổng lộc còn chẳng được hưởng nữa. “Tắm nệm chán” của hần cuối cùng cũng có tác dụng

“Hồi Hoàng Thượng, trà này do Vô Tâm pha.” Trải qua nhiều kỹ thuật tra tấn cấp thấp như vậy, kỹ thuật pha trà cũng cũng có thể nói là tốt. Vạn Toàn nghĩ, hần quả đã phải nhọc công a, vì sợ trà nghệ của Vô Tâm bị cái miệng soi mói của Long Hiên đế nói không đáng một đồng, cho nên Vạn Toàn hần mới mới phải làm chuyện lòng vòng đến thế

Tuyển nhân cho Long Hiên đế, thứ nhất là hợp quy củ không làm việc thiên tư tình, thứ hai là miễn cho hần tội danh tự phổng thánh tâm. Vô Tâm mới trở về nhưng vẫn mang danh nghĩa được tuyển, Vạn Toàn thở dài, thật không dễ dàng, để giúp chủ tử tìm bậc thang đi xuống cũng mất không ít khổ tâm. Vị trí đại nội tổng quản này quả nhiên không phải ai cũng có thể tọa.

Long Hiên đế sâu xa khó hiểu nhìn nhìn người trước mắt, lại cao thâm khó lường nhìn Vạn Toàn, nhấp hế đôi môi. Cuối cùng nói ra thanh âm chỉ Vạn Toàn có thể nghe thấy: “Cho người thêm một cấp bổng lộc.”

Vạn Toàn kích động vạn phần quỳ xuống đất tạ ơn. Thật không dễ dàng a, từ khi hần hầu hạ Long Hiên đế tới nay, chưa từng được tăng thêm bổng lộc. Bổng lộc của hần đứng ở chính tam phẩm đã rất lâu rất lâu rồi, lâu đến độ chính hần còn quên.

Từ hôm nay trở đi, Phù Lạc chính thức trở thành thị nữ hạng nhất bên cạnh Long Hiên đế. Địa vị kia quả thực còn nổi tiếng hơn cả việc từ Tiệp Dư nhảy đến Chiêu Nghi, toàn bộ cung nữ Kiền Nguyên Điện thấy Phù Lạc cũng phải không thấp mi thuận mắt chào hỏi một tiếng. Có khi ngay cả lúc nàng làm Phù phi, cũng không có đãi ngộ như ở Kiền Nguyên Điện ngày nay.

Phù Lạc sớm thức dậy, bưng chậu nước đứng ở ngoài tấm cung của Long Hiên đế, chờ Vạn Toàn đánh thức Long Hiên đế, rồi nàng đi vào hầu hạ hần rửa mặt. Ngắm lại cũng thật buồn bực, nếu giờ đổi ngược là ở hiện đại, thì người ở trong nhà phải là lão bà xưng vương xưng bá, lão công phải hầu hạ nước rửa chân. Vậy mà đến nơi đây, hầu hạ rửa chân lại thành một loại vinh dự, rất nhiều người muốn hưởng vinh dự này.

Vào trong, đã thấy Long Hiên đế mặc ti bào “Quyển rũ” ngồi bên giường.

Đây có lẽ là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Long Hiên đế vừa tỉnh ngủ. Trước kia hoặc là nàng mê man bất tỉnh, ngay cả hần rời đi lúc nào cũng không biết, hoặc là chỉ nhìn theo bóng dáng hần. Nay thấy một màn này, Phù Lạc thở dài, thật không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu hình ảnh đẹp như vậy.

Hần buồn ngủ mông lung ngồi bên giường, đôi mắt lạnh bạc như Bắc Băng Dương sâu thẳm phủ một tầng sương mù mỏng manh, đôi môi... sao mới sáng sớm thoát nhìn đã ngon miệng như vậy chứ?

Có người nói nam nhân hay có ham muốn vào buổi sáng sớm, chẳng lẽ nữ nhân cũng vậy à?

Ánh mắt Phù Lạc không chịu thua kém liếc xuống phía dưới hần, tự nhiên nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, Phù Lạc có ảo giác như “nó” đang lớn dần, vừa ngược mắt lên liền nhìn ngay vào một mảnh hải dương lạnh như băng.

Gương mặt Phù Lạc không tự chủ được phiếm hồng.

Nàng quả là tồi tệ mà, cư nhiên đối với Long Hiên đế bạc tình phụ lòng hần kia nảy sinh ý tưởng.

“Thực sắc, tính cũng” [*Hảo sắc là thiên tính], Phù Lạc đẩy lòng tự an ủi chính mình.

“Giúp trẫm thay quần áo.”

Vạn Toàn đang muốn tiến lên, kết quả bị ánh mắt Long Hiên để làm cho đông cứng tại chỗ.

Vạn Toàn dùng ánh mắt sai sử Phù Lạc. Phù Lạc có chút buồn bực, đây không phải việc mà Vạn công công nên làm sao? Bình thường phụ trách việc “Gần gũi hầu hạ” Hoàng Thượng đều là tổng quản thái giám được tín nhiệm nhất, vì sợ hãi bị ám sát mà.

Đây gọi là người ở dưới mái hiên a, những lời này gần đây liên tục thốt ra từ miệng Phù Lạc

Nàng nhận mệnh bước đến, hết sức ôn nhu cởi ti bào của Long Hiên để, đầu ngón tay không tránh khỏi việc đụng chạm lên da thịt trơn bóng của hắn, nàng quyết không thể thừa nhận là đang cố ý.

Phù Lạc “Áo giác” người nào đó tim đang đập gia tốc. Đương nhiên, việc cởi quần áo, Phù Lạc ở Mặc Nguyệt Lô huấn luyện cực kỳ có tố chất, ngay cả sự phụ cũng khen nàng có thiên phú ở mặt này

Phù Lạc cúi đầu tới gần, mũi phả ra hơi thở liêu nhân chung quanh Long Hiên để. Phù Lạc chuyển tới sau lưng, làm ác nhẹ nhàng thổi ở trên lưng hắn, rất vừa lòng với phản ứng cứng đờ người của hắn. Phù Lạc đứng phía sau, vươn tay quanh phần thắt lưng, đụng đến nội khổ của hắn.

Trong không khí truyền đến tiếng thở gấp.

Đương nhiên...

Không phải của Long Hiên để, lão nhân gia hắn có tính nhẫn nại càng ngày càng mạnh.

Phù Lạc yêu mị liếc nhìn Vạn Toàn, trên gương mặt trắng nõn của hắn lộ vẻ xấu hổ, phỉếm hồng. Giờ thì Phù Lạc đã có thể lý giải một chút mắt nhìn người độc đáo của Nhị Duyệt.

Long Hiên để bắt lấy cánh tay đang thoát nội khổ của Phù Lạc. “Cái này không cần cởi.”

Phù Lạc ở sau lưng nuốt nuốt nước miếng, trong cung điện đột nhiên im lặng dị thường

Trong nháy mắt, Vạn Toàn cảm thấy, có lẽ làm thái giám cũng không phải là một lựa chọn sai lầm....

51. Chương 51: Lân Đầu Thị Tẩm

Côn Dụ điện

Long Hiên để vẻ mặt nghiêm túc nhìn đôi hài trên tay Vạn Toàn, cực kỳ chăm chú, chăm chú đến độ tay Vạn Toàn không biết nên bỏ xuống thế nào

Có điều loại chuyên chú này không kéo dài đến một phút đồng hồ, khóe miệng Long Hiên để hiện lên nét cười không dễ phát hiện, rồi lại quay đầu xem tấu chương.

Vạn Toàn giờ mới có thời gian đem đôi hài cất kỹ. Trong cung này, hài mà Nhị Duyệt làm khiến hắn đi thấy thoải mái nhất. Nhưng vì ánh mắt Nhị Duyệt nhìn hắn đặc biệt kỳ quái, nên Vạn Toàn mỗi khi thấy nàng luôn luôn có cảm giác “rợn tóc gáy”, loại ánh mắt ấy khiến người ta nhớ tới bộ dạng cầu nhìn thấy xương vậy. Vạn Toàn lắc lắc đầu, hắn đang nghĩ cái quái gì thế này?

Nhưng Vạn Toàn vẫn không hiểu sao Long Hiên để trong chốn lát đã bình tĩnh như thế, cũng không để ý Vô Tâm đưa hài cho hắn. Chẳng lẽ hắn thật sự đã đoán sai tâm tư của Long Hiên để ư?

“Vạn tổng quản.” Có người ở sau lưng nhẹ nhàng gọi Vạn Toàn, hắn xoay người mới phát hiện đó là thị nữ thân cận nhất bên người Long Hiên để, Tổ Liên

“Có chuyện gì vậy?” Vạn Toàn có chút nghi hoặc, Tổ Liên từ nhỏ tiến cung đã hầu hạ bên cạnh Long Hiên để, đến nay cũng đã mười năm. Nàng cùng Tổ Nguyệt, hai người họ đều rất được Long Hiên để yêu quý, ở trong cung cũng xem là cung nữ có danh phận nhất. Không ngờ hai ngày trước thành linh truyền đến tin tức Long Hiên để cho Tổ Liên ra khỏi cung

“Người đã làm gì để Hoàng Thượng...”

Tổ Liên vẻ mặt đau khổ cười nói: “Hôm kia Hoàng Thượng đột nhiên hỏi ta và Tổ Nguyệt trong nhà còn ai nữa không, ta nói trong nhà còn mẫu thân đã lớn tuổi. Hoàng Thượng nói ta từ nhỏ đã vào cung, không có cơ hội hưởng thiên luân, nên đặc cách cho nô tỳ ra cung sớm. Vạn công công, có phải Tổ Liên đã làm sai chuyện gì không?”

Vạn Toàn sờ sờ mũi, con mắt bí hiểm đảo qua đảo lại: “Không phải đâu, Tổ Liên người làm tốt lắm, nên Hoàng Thượng mới mở ân điển như vậy.”

“Nhưng Tổ Liên còn muốn hầu hạ Hoàng Thượng hai năm nữa. Vạn công công, người thay Tổ Liên van cầu đi.” Tổ Liên năm nay hai mươi ba tuổi, theo thường lệ còn hai năm nữa mới có thể ra cung.

“Hầu hạ Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, người còn không hiểu Hoàng Thượng sao, lời đã nói ra có khi nào sửa đổi chưa?”

Tổ Liên đành lắc đầu, đi lĩnh thưởng, rồi tự mình rời đi.

Kế tiếp liền đến phiên Vạn Toàn phát sầu.

Muốn tìm thị nữ hợp với tâm ý Long Hiên để thì nói dễ hơn làm. Năm đó Tổ Liên và Tổ Nguyệt là vạn dặm mới tìm được một, bộ dáng đẹp không nói, mà bất luận nữ công hay công phu thiết trà, họ đều là cao tay nhất trong cung, bằng không sao có thể hầu hạ được Long Hiên để hay soi mói chứ. Không nói đâu xa, chỉ việc đối diện với gương mặt quốc sắc thiên hương của Long Hiên để mà lòng không loạn, thế gian liệu tìm được mấy người?

Nhưng điều sầu nào nhất là, hắn đang muốn làm bộ như không hiểu tâm tư Hoàng Thượng, thì biết làm cách nào để danh chính ngôn thuận đưa Vô Tâm đến bên cạnh Long Hiên để chứ?

[* kỳ thật Mỗ Đang cũng vì chương này phát sầu rất nhiều ngày, nên chậm chạp mãi không thể thành văn, viết rồi sửa, sửa rồi lại viết, trở thành chương khó viết nhất từ khi Mỗ Đang hành văn tới nay]

Còn Dụ điện

Ngày đầu tiên

Long Hiên để nhâm nhi trà mà thị nữ mới tới pha: “Vạn Toàn, tiêu chuẩn của người càng ngày càng thấp.”

Vạn Toàn trầm nghĩ, quả thật là hết cách, hắn cũng là vì nghĩ cho tương lai, vì phụ trợ tốt cho người nào đó đấy chứ, Vạn Toàn cực kỳ ủy khuất than thở trong lòng.

Ngày hôm sau

Long Hiên để nhâm nhi trà: “Vạn Toàn, trăm có phải nên đổi tổng quản thái giám không?”

Vạn Toàn lau mồ hôi, ủy khuất vô cùng.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ mười cung nữ thay đổi hết người này đến người khác, sự nhần nại của Long Hiên để dần dần biến mất, bổng lộc của Vạn Toàn từ giảm một tháng, giảm mãi cho đến ba năm.

Ngày thứ mười một

Long Hiên để nhâm nhi trà, vừa lòng gật gật đầu: “Cái này được.”

Vạn Toàn nghĩ thầm, lần này mà còn không tốt, có lẽ bổng lộc còn chẳng được hưởng nữa. “Tầm nệm chán” của hắn cuối cùng cũng có tác dụng

“Hồi Hoàng Thượng, trà này do Vô Tâm pha.” Trải qua nhiều kỹ thuật tra tấn cấp thấp như vậy, kỹ thuật pha trà cũng cũng có thể nói là tốt. Vạn Toàn nghĩ, hắn quả đã phải nhọc công a, vì sự trà nghệ của Vô Tâm bị cái miệng soi mói của Long Hiên để nói không đáng một đồng, cho nên Vạn Toàn hắn mới mới phải làm chuyện lòng vòng đến thế

Tuyển nhân cho Long Hiên để, thứ nhất là hợp quy củ không làm việc thiên tư tình, thứ hai là miễn cho hắn tội danh tự phóng thánh tâm. Vô Tâm mới trở về nhưng vẫn mang danh nghĩa được tuyển, Vạn Toàn thử

dài,thật không dễ dàng, để giúp chủ tử tìm bậc thang đi xuống cũng mất không ít khổ tâm.Vị trí đại nội tổng quản này quả nhiên không phải ai cũng có thể tọa.

Long Hiên để sâu xa khó hiểu nhìn nhìn người trước mắt,lại cao thâm khó lường nhìn Vạn Toàn, nhấp hé đôi môi. Cuối cùng nói ra thanh âm chỉ Vạn Toàn có thể nghe thấy: “Cho người thêm một cấp bổng lộc.”

Vạn Toàn kích động vạn phần quỳ xuống đất tạ ơn.Thật không dễ dàng a,từ khi hần hầu hạ Long Hiên để tới nay,chưa từng được tăng thêm bổng lộc. Bổng lộc của hần đứng ở chính tam phẩm đã rất lâu rất lâu rồi, lâu đến độ chính hần còn quen.

Từ hôm nay trở đi, Phù Lạc chính thức trở thành thị nữ hạng nhất bên cạnh Long Hiên đế.Địa vị kia quả thực còn nổi tiếng hơn cả việc từ Tiệp Dư nhảy đến Chiêu Nghi,toàn bộ cung nữ Kiền Nguyên Điện thấy Phù Lạc cũng phải không thấp mi thuận mắt chào hỏi một tiếng.Có khi ngay cả lúc nàng làm Phù phi,cũng không có đãi ngộ như ở Kiền Nguyên Điện ngày nay.

Phù Lạc sớm thức dậy,bưng chậu nước đứng ở ngoài tắm cung của Long Hiên đế,chờ Vạn Toàn đánh thức Long Hiên đế,rồi nàng đi vào hầu hạ hần rửa mặt. Ngắm lại cũng thật buồn bực, nếu giờ đổi ngược là ở hiện đại,thì người ở trong nhà phải là lão bà xưng vương xưng bá, lão công phải hầu hạ nước rửa chân.Vậy mà đến nơi đây, hầu hạ rửa chân lại thành một loại vinh dự, rất nhiều người muốn hưởng vinh dự này.

Vào trong,đã thấy Long Hiên đế mặc ti bào “Quyển rũ” ngồi bên giường.

Đây có lẽ là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Long Hiên đế vừa tỉnh ngủ.Trước kia hoặc là nàng mê man bất tỉnh, ngay cả hần rời đi lúc nào cũng không biết, hoặc là chỉ nhìn theo bóng dáng hần.Nay thấy một màn này,Phù Lạc thở dài,thật không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu hình ảnh đẹp như vậy.

Hần buồn ngủ mông lung ngồi bên giường,đôi mắt lạnh bạc như Bắc Băng Dương sâu thẳm phủ một tầng sương mù mỏng manh, đôi môi... sao mới sáng sớm thoát nhìn đã ngon miệng như vậy chứ?

Có người nói nam nhân hay có ham muốn vào buổi sáng sớm, chẳng lẽ nữ nhân cũng vậy à?

Ánh mắt Phù Lạc không chịu thua kém liếc xuống phía dưới hần, tự nhiên nhìn thấy cực kỳ rõ ràng, Phù Lạc có ảo giác như “nó” đang lớn dần,vừa ngước mắt lên liền nhìn ngay vào một mảnh hải dương lạnh như băng.

Gương mặt Phù Lạc không tự chủ được phấp hờng.

Nàng quả là tồi tệ mà,cư nhiên đối với Long Hiên đế bạc tình phụ lòng hán kia nảy sinh ý tưởng.

“Thực sắc, tính cũng” [*Háo sắc là thiên tính], Phù Lạc đáy lòng tự an ủi chính mình.

“Giúp trẫm thay quần áo.”

Vạn Toàn đang muốn tiến lên, kết quả bị ánh mắt Long Hiên đế làm cho đông cứng tại chỗ.

Vạn Toàn dùng ánh mắt sai sử Phù Lạc. Phù Lạc có chút buồn bực, đây không phải việc mà Vạn công công nên làm sao? Bình thường phụ trách việc “Gần gũi hầu hạ” Hoàng Thượng đều là tổng quản thái giám được tín nhiệm nhất, vì sợ hần bị ám sát mà.

Đây gọi là người ở dưới mái hiên a, những lời này gần đây liên tục thốt ra từ miệng Phù Lạc

Nàng nhận mệnh bước đến, hết sức ôn nhu cời ti bào của Long Hiên đế, đầu ngón tay không tránh khỏi việc đụng chạm lên da thịt trơn bóng của hần,nàng quyết không thể thừa nhận là đang cố ý.

Phù Lạc “Ảo giác” người nào đó tim đang đập gia tốc. Đương nhiên,việc cời quần áo, Phù Lạc ở Mặc Nguyệt Lâu huấn luyện cực kỳ có tổ chất, ngay cả sự phụ cũng khen nàng có thiên phú ở mặt này

Phù Lạc cúi đầu tới gần,mũi phả ra hơi thở liêu nhân chung quanh Long Hiên đế.Phù Lạc chuyển tới sau lưng,làm ác nhẹ nhàng thổi ở trên lưng hần,rất vừa lòng với phản ứng cứng đờ người của hần. Phù Lạc đứng phía sau, vươn tay quanh phần thắt lưng,đụng đến nội khổ của hần.

Trong không khí truyền đến tiếng thở gấp.

Đương nhiên...

Không phải của Long Hiên đế, lão nhân gia hẳn có tính nhẫn nại càng ngày càng mạnh.

Phù Lạc yêu mị liếc nhìn Vạn Toàn, trên gương mặt trắng nõn của hắn lộ vẻ xấu hổ, phiếm hồng. Giờ thì Phù Lạc đã có thể lý giải một chút mắt nhìn người độc đáo của Nhị Duyệt.

Long Hiên đế bắt lấy cánh tay đang thoát nội khổ của Phù Lạc. “Cái này không cần cỏi.”

Phù Lạc ở sau lưng nuốt nuốt nước miếng, trong cung điện đột nhiên im lặng dị thường

Trong nháy mắt, Vạn Toàn cảm thấy, có lẽ làm thái giám cũng không phải là một lựa chọn sai lầm...

52. Chương 52: Thất Bại Thất Bại

Ánh mắt Phù Lạc vừa thoáng định rời khỏi lưng Long Hiên đế, lại sững sờ thật lâu bởi vết sẹo rất sâu bên lưng trái của hắn.

Nàng yên lặng mặc long bào cho hắn, nhìn đế vương hắn đi vào hoàng triều.

Chưa bao giờ Phù Lạc dám nhớ tới hoàn cảnh trước kia, không muốn nhớ lại ánh mắt của hắn lúc ấy.

Nàng sợ tâm tư mình từ nay về sau sẽ không thể nghe theo lý trí nữa.

Đôi mắt nàng chột ướn át

Thì ra có đôi khi khiến một người phải chết cũng không phải là chuyện khó....

Long Hiên đế dời bước tới Côn Dụ Điện tiếp kiến các cơ yếu đại thần.

Phù Lạc tận tâm tận lực pha một ly trà thơm, nhìn thấy chân mày của hắn giãn ra nhờ hương trà thơm, trong lòng nàng âm thầm hoan hỉ.

Nàng nhớ tới một câu nói rất nổi tiếng: “Muốn bắt được nam nhân tâm, trước tiên phải bắt được khẩu vị của hắn”

Phù Lạc đã cân nhắc một chút về chế độ trong cung. Nếu so sánh tài nấu ăn của nàng với các ngự trù bậc nhất thì chênh lệch phải xa đến cả vòng trái đất. Nàng cũng không ảo tưởng Long Hiên đế ăn món gì đó nàng làm, rồi có thể tươi cười nói “Chỉ cần là món người làm, trẫm đều thích ăn”. Phù Lạc lắc lắc đầu, cảm thấy nếu Long Hiên đế nói ra những lời như vậy, nàng nhất định sẽ nổi hết da gà.

Nhưng làm người ai chẳng có nhược điểm. Phù Lạc nhọc lòng trở thành cao thủ trà đạo không phải không có nguyên nhân.

Nhớ ngày xưa ở hiện đại, ước nguyện to lớn của nàng là ăn nho phải được bạn trai lột vỏ rồi đưa đến tận miệng, đáng tiếc ông trời lại phụ lòng người, cứ nhiên lại cho nàng rơi xuống nơi này, rồi cứ nhiên phải dùng thủ đoạn này để lấy lòng nam nhân

Những lời này có vẻ trơ trẽn, nhưng nếu tiền bối đã nói như vậy thì chắc cũng có đạo lý.

Trước tiên, phải khiến Long Hiên đế yêu thích trà nghệ của nàng. Nghĩ đến đây Phù Lạc lại không khỏi ảo tưởng, nếu cho nàng 1 kg thuốc giảm đau thì tốt rồi, sẽ không phải phiền toái học pha trà như vậy

Nhưng Phù Lạc rất tự tin với trà nghệ của mình hiện giờ, đáng tiếc lại duy trì không được lâu

Có một lần Tổ Nguyệt vì bị nhiễm phong hàn, nên Phù Lạc thay nàng ta đem nước trà đến thư phòng cho Long Hiên đế. Long Hiên đế gật gật đầu nói với Phù Lạc: “Hôm nay thủ nghệ của ngươi rất tiến bộ.”

Tâm tình Phù Lạc lập tức từ tình chuyển âm.

Cuối cùng nàng không cam lòng, nên xin Tổ Nguyệt cho uống thử một ly bình luận một chút, quả nhiên trà nàng ta pha còn hơn nàng tới ba phần, không hổ cao thủ trà nghệ thâm niên hơn mười năm.

Tổ Nguyệt sau đó còn cho Phù Lạc một câu như sét đánh ngang tai:

“Tổ Liên tỷ tỷ pha còn ngon hơn ta nhiều, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen nàng là người tài giỏi nhất hậu cung” Tổ Nguyệt thở dài, nghĩ tới Tổ Liên đã rời cung.

Phù Lạc cũng thở dài. Xem ra chiêu thứ nhất để làm cho Long Hiên để mê luyện trà nghệ của nàng là không khả thi, ngay cả Tổ Liên cũng cao thủ như vậy, Long Hiên để xem ra rất biết hưởng thụ, còn nàng cũng chỉ như đang diễn trò thôi.

Tổ Nguyệt an ủi Phù Lạc, không quá ba năm tay nghề nhất định có thể vượt qua nàng ta. Phù Lạc trầm nghĩ, vượt qua cũng vô dụng, hơn nữa nếu nàng tiếp tục ở trong này ngày ngốc ba năm nữa thì thật sự là phát điên lên mất

Cứ nhớ lại cảnh Long Hiên để dùng bữa xong, ban thưởng xuống dưới “Tàn canh lãnh chích”, còn nàng giống hệt đám người còn lại phải tạ ơn ân điển rồi lĩnh thưởng, liền cảm thấy khó chịu.

Phù Lạc vốn luôn đặt địa vị của nàng ngang hàng với Long Hiên để, nên nghĩ đến hành vi cực đoan bất bình này, trong lòng không được tự nhiên.

“Trẫm muốn tắm rửa.”

Làm nô tỳ không thể không biết đặc quyền của Hoàng đế. Toàn bộ Viêm Hạ hậu cung chỉ có tắm cung của Long Hiên để là dẫn ôn tuyền vào nội bể, sống cơ nhuận phụ, chẳng trách da hắc lại trắng nõn bóng loáng như vậy.

Phù Lạc cùng vài cung nữ đem hoa mai vàng đến thả vào trong nước, vì Long Hiên để chỉ yêu thích mùi hương hoa mai.

“Đi xuống hết đi, Vô Tâm ở lại.” Long Hiên để đi đến chỗ bạch ngọc tạo hình rồng ở đầu bể. Dang rộng hai tay, chờ Phù Lạc cởi áo cho hắn.

Phù Lạc cung kính tiến lên, cởi bỏ đai lưng cho hắn. Tưởng tượng chút nữa có cảnh mỹ nam đang tắm, lòng nàng liền lâng lâng, nàng đã bao nhiêu lâu chưa ăn thịt rồi nhỉ?

Long Hiên để tuy rằng đang giận nàng, nhưng chắc cũng không cấm nàng thưởng thức hắc đầu-Phù Lạc trầm nghĩ.

Đầu Long Hiên để dừng lại trên mái tóc Phù Lạc: “Mùi hoa mai.” Hắn hít một hơi thật sâu, thanh âm gọi cảm trầm thấp. Phù Lạc vừa nghe xong thầm nhủ, thành quả huấn luyện của nàng cuối cùng cũng có thể phô diễn rồi. Không uống công năng cứ giờ ngọc là đứng dưới tàng cây mai độc ác vật hoa.

Bàn tay Phù Lạc lớn mật xoa cơ ngực của Long Hiên để, mồ ám chà sát. Phù Lạc cảm thấy da thịt như hỏa đường như thăng ôn.

Ngón tay nàng dần dần tiến đến nội khố, định hoàn thành việc sáng nay còn dang dở, các ngón tay hạ xuống, không sợ Long Hiên để trách phạt.

Nhưng tay hắn lại ngăn trở phù lạc “Xâm phạm”

“Trẫm tự mình cởi, ngươi đi pha một tách trà tới đây.”

Phù Lạc âm thầm tiếc hận, chỉ có thể trở mặt nhìn Long Hiên để lộ ra cơ thể trơn vẹn ngăm mình xuống nước. Phù Lạc hít hít, sợ sẽ phun máu mũi ra.

Đường cong hông thật vô cùng gợi cảm, vô cùng rắn chắc.

Khi Phù Lạc pha xong trà bưng tới, nhất thời không thấy Long Hiên để đâu, rồi đột nhiên thấy hắn ngoi lên từ dưới nước, bọt nước từ mái tóc đen của hắn chảy dài xuống tuấn nhan đẹp như điêu khắc, tay Phù Lạc run lên một trận

Giờ thì nàng đã lý giải được tâm lý đam mê mỹ nhân.

Nam sắc còn chà đạp lòng người ghê gớm hơn! Phù Lạc ảo tưởng vì nàng mà Long Hiên để chịu tình cảnh này, cả người khô nóng.

Để nước trà cạnh hồ, đang không biết phải làm gì thì Phù Lạc nghe thấy bốn chữ “kỳ lưng cho trẫm” của Long Hiên đế, cứ như nghe thấy Thiên Âm vậy. Nàng vội đem áo khoác của mình cởi ra, chỉ mặc áo lót trắng mỏng manh, dưới cái nhìn chăm chú của Long Hiên đế, phong tình vạn chủng bước xuống nước.

Chà, ôn tuyền thật thoải mái, từ khi vào cung tới nay nàng vốn không được tắm rửa thỏa thích. Trong cung, cung nữ chỉ được dùng một chút nước ấm, một đoàn nữ nhân tập trung trong một căn phòng nhỏ, dùng chậu nhỏ đựng nước để tắm rửa, cực kỳ không thoải mái.

Phù Lạc nhẹ nhàng vì Long Hiên đế xoa bóp, nhu hòa, từ trước ngực đến phía sau lưng không chỗ nào không dùng ma trảo. Lại có chút giống như vô tình lướt qua da thịt Long Hiên đế, đặc ý nhìn hấn.

Đêm nay Long Hiên đế nhẫn nại cực kỳ mạnh, chứ bình thường chỉ sợ sớm đã củi khô lửa cháy lâu rồi.

Phù Lạc bực mình, đưa tay về phía thắt lưng hấn, xoa nhẹ vẽ loạn lên.

Xúc cảm nhanh bằng sớm tiết lộ, đáng tiếc hấn vẫn rất trấn tĩnh.

Phù Lạc đỏ mặt đưa tay giúp hấn.

“Đây không phải nơi người nên chạm vào.” Long Hiên đế trở mặt vô tình chụp lấy tay Phù Lạc, đi ra bể, khoác ti bào vào.

Để Phù Lạc một mình dưới nước, ngơ ngác không biết nên để tay ở đâu.

Lúc này từ gian ngoài truyền đến thanh âm của Vạn Toàn.

“Hoàng Thượng, Mẫn Tiểu Nghi đã đến Thiên điện.”

Phù Lạc mặt nhất thời đỏ lên. Xem ra toàn bộ buổi tối đều là nàng tự cho mình thông minh. Hấn lại ở một bên nhìn nàng như tiểu sửu biểu diễn, Phù Lạc nghĩ đến đây liền phần hận.

Thật không dám tin, trải qua đặc thù huấn luyện, nàng cư nhiên còn không thể quyến rũ hấn như trước kia, thật không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Xem ra kế trà dụ không được, sắc dụ cũng lâm vào cảnh tuyệt lộ rồi.

Ghê tởm hơn là, sắc dụ Long Hiên đế bất thành, mà còn bị hấn dùng sắc dụ ngược trở lại, Phù Lạc giấu mình vào trong nước, hy vọng sưởi ấm cơ thể.

Nàng nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, đến hầu hạ ở cửa Thiên điện, đây là chức trách của nàng tối nay.

Bên trong rất nhanh truyền đến thanh âm của nữ nhân, tuy rằng không lớn, hơn nữa còn cố kìm nén, nhưng đứng ở ngoài cửa Vạn Toàn và Phù Lạc đều nghe thấy rất rõ.

Nhưng đáng sợ nhất là, tiếng roi da phát phát càng lúc càng lớn.

Phù Lạc giật mình nhìn cánh cửa, sao nàng không biết Long Hiên đế cư nhiên lại mê muội cách thức này chứ.

Bởi vì quá thẳng thốt, hơn nữa còn đồng tình với nữ nhân vật chính đang chịu khổ bên trong, Phù Lạc đành bỏ qua sự không thoải mái trong lòng. Nhất định phải đem cảm xúc không thoải mái này quên sạch đi...

53. Chương 53: Đối Thúc Đồ Ăn Hộ

Không lâu sau, Long Hiên đế liền gọi Vạn Toàn đi vào hầu hạ.

Khi Long Hiên đế đi ra, lại sai Phù Lạc vào hầu hạ Mẫn Tiểu Nghi, vì bình thường phi tần trong cung đến Kiền Nguyên Điện thì tắm đều không được phép mang theo thị nữ.

Phù Lạc nhẹ nhàng bước vào, nhìn nữ nhân đang nằm trên sàng đan, bằng khứu giác linh mẫn của nữ nhân, nàng nhận ra trong không khí không hề có mùi vị hoan ái.

Phù Lạc nhìn nữ nhân trên giường, âm thầm muốn vạch chăn của nàng ta lên, nhìn xem thân thể của nàng ta rốt cục đã bị tàn phá đến mức nào

Nhưng dù hành động rất nhỏ, cũng kinh động tới nữ nhân kia

“Người muốn làm gì?”

“Nô tỳ chỉ định kéo lại chăn cho chủ nhân thôi.”

“Hoàng Thượng hử ~” Trên mặt Mẫn Tiểu Nghi có một loại cảm xúc buồn bã, cùng là người lưu lạc nơi Viêm Hạ này, Phù Lạc cảm thấy bị ai thay cho nữ nhân kia

“Hoàng Thượng bảo nô tỳ phải hầu hạ tốt cho tiểu chủ.”

Biểu tình ai oán kia chợt lộ ra vẻ hy vọng rạng ngời.

Phù Lạc hận không thể đem nội y kín đáo của Mẫn Tiểu Nghi đốt cháy luôn, thật muốn nhìn xem trên người nàng ta có lưu lại dấu vết SM hay không. Nên Phù Lạc “thực không cẩn thận” dùng lực đập vào lưng nàng ta

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, lưng của tiểu chủ không có việc gì chứ?” Phù Lạc kinh sợ hỏi.

“Không có việc gì.” Mẫn Tiểu Nghi rất khách khí với thị nữ bên cạnh Long Hiên để

Phù Lạc âm thầm cân nhắc, xem ra trên lưng hửn là không có vết roi. Khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười, xem ra “người nào đó” cũng đâu phải không có cảm giác. Dùng một trò chơi ngây thơ như thế để khiến Phù Lạc ghen tị, nàng thật sự là rất rất rất tò mò về chỉ số thông minh của Long Hiên để này

Căn cứ vào hàng loạt những gì quan sát được, Phù Lạc có thể khẳng định tối hôm qua chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì hết.

Đầu tiên, không có hương vị kỳ lạ gì lưu lại

Tiếp theo, Mẫn Tiểu Nghi không lâm vào cảnh kiêu nhược vô lực. Theo kinh nghiệm của Phù Lạc, nữ nhân có thể ứng phó với tần suất sinh hoạt như long hổ của Long Hiên để tuyệt đối không tồn tại.

Thêm nữa, trên người Mẫn Tiểu Nghi không có vết thương, SM bất thành lập.

Cuối cùng, thái độ của Mẫn Tiểu Nghi thật sự rất bi ai.

Phù Lạc cảm thấy mình có lẽ cũng có chút tiềm năng làm nghề trinh thám

Kết quả, Mẫn Tiểu Nghi ở Thiên điện ngây người cả một đêm, ngày kế mới ra về. Phù Lạc hầu hạ Mẫn Tiểu Nghi rửa mặt chải đầu, rồi bảo tiểu thái giám đến đưa nàng ta về

Cho nên, ngày kế tiếp trong hậu cung nổi lên sóng to gió lớn. Người có thể ở Kiền Nguyên Điện thị tẩm cũng không nhiều, huống chi còn ở nguyên cả đêm. Địa vị của Mẫn Tiểu Nghi lên như điều gặp gió, đi đâu cũng nghe tin đồn nàng ta là tân sủng của Hoàng Thượng

Hoa Vi phu nhân đang có bầu, nghe thấy tin này lại kích động không thôi, thiếu chút nữa té ngã động thai khí, may mà tổng quản thái giám Ngô Linh công công nhảy bén đỡ được thân thể của nàng ta. Tuy rằng hửn bị gãy tay, nhưng bảo vệ được long thai thật sự là một công lao rất lớn.

Ngày tiếp theo, khi Phù Lạc vào dâng trà, ánh mắt Long Hiên để liền quét thẳng tới, nghiên cứu hồi lâu về mặt của Phù Lạc. Cuối cùng phát giác Phù Lạc không có một tia phản ứng, cho nên biểu tình của Long Hiên để đột nhiên trở nên không có độ ấm. Cả ngày dù Phù Lạc đi tới đâu, cũng cảm thấy ánh mắt của Long Hiên để bám theo. Có mấy lần nàng thậm chí còn ảo giác, Long Hiên để đang cố tình tạo lý do để nàng hỏi tới hửn.

Nhưng Phù Lạc vẫn cứ giả ngốc, bình tĩnh cho qua.

Nam nhân đều là động vật khó hầu hạ mà. Người ghen tị thì hửn nói người nhỏ nhen, không độ lượng. Người không ghen tị thì hửn lại tức giận.

“Không để cho nam nhân nhìn thấu lòng mình”, đây chính là chiêu không thể thiếu trong ba mươi sáu kế tình yêu.

Vạn Toàn vội vàng tiến vào, cúi đầu trước mặt Long Hiên để nói vài câu. Phù Lạc chỉ nghe được qua loa, đại khái là Hoa Vi phu nhân bị kinh hách, động thai khí.

Long Hiên để nghe xong lập tức đứng dậy, tuyên bố bãi giá Phúc Vi cung.

Phù Lạc cùng Vạn Toàn và các thái giám cung nữ đi theo Long Hiên để bước theo sau, đi thẳng hướng Phúc Vi cung.

Đây là lần đầu tiên sau khi Phù Lạc hồi cung được nhìn thấy nữ nhân hậu cung chạm tay có thể bằng tay. Tiến cung chưa đầy nửa năm, đã thăng tới nhất phẩm phu nhân, hơn nữa còn nhanh chóng mang thai, thật sự như có thần Phật phù trợ vậy.

Nàng ta bộ dạng có vài phần tương tự Dự Vương phi, nhưng không tuyệt sắc mỹ mạo như Dự Vương phi, mà bằng cơ tàng ngọc cốt, lông mày lá liễu thanh thúy, đôi mắt hạnh như ẩn chứa muôn ngàn vì sao, mang vẻ đẹp tinh tế khác hẳn.

Có điều, một mỹ nữ như mây ở Viêm Hạ hậu cung, cũng chỉ là một giọt nước bình thường bé nhỏ trong đại dương mà thôi. Phù Lạc không bỏ qua cơ hội nào, cẩn thận quan sát nữ nhân này, hy vọng có thể học hỏi vài chiêu từ nàng ta.

Mỗi một nữ nhân được sủng ái, nhất định sẽ có thủ đoạn của riêng mình, nữ nhân nơi này phương diện thiên phú, chưa chắc vì nàng ta là người cổ đại mà sẽ thua kém người hiện đại ở mấy ngàn năm sau.

Chỉnh bản luận ngữ, Phù Lạc thích nhất chính là câu: “Ba người đi, tất có người xứng đáng làm thầy ta”

“Hoàng Thượng.” Giọng nói yếu đuối mang vẻ kiêu mị, vừa lên tiếng khiến cả thiên hạ chao đảo cất lên, nàng ta từ trên giường ngồi dậy, cố sức hành lễ với Long Hiên để.

“Ái phi thân mình không khỏe, không cần phải đa lễ.” Long Hiên để bước lên phía trước, đỡ lấy Hoa Vi phu nhân, đặt lại nệm cho nàng ta dựa vào, rồi lại ôn nhu sửa chăn cho nàng ta.

Phù Lạc cũng biết tâm tư mình đang dâng lên sự chua xót không nên có. Cho dù tối hôm qua Long Hiên để triệu Mẫn Tiểu Nghi thị tẩm, Phù Lạc cũng không hề đau đớn như vậy. Nhưng hôm nay nghe được tiếng “Ái phi” từ miệng Long Hiên để, nàng lại không thể kiềm chế nỗi khổ sở trong lòng. Nhìn thấy hần dưng sự ôn nhu mà nàng chưa bao giờ được hưởng thụ để đối đãi với Hoa Vi phu nhân không có thân phận xuất thân cao quý này, lại còn tỏ vẻ một trượng phu yêu thương thê tử, Phù Lạc cảm thấy nếu về sau còn phải đối mặt với trường hợp như vậy, nhất định sẽ gian nan vô cùng.

Ánh mắt Phù Lạc trong lúc vô ý đã chạm phải ánh mắt Long Hiên để khi hắn quay đầu lại. Nàng định phản xạ tỏ ra kiên cường, muốn bảo vệ tôn nghiêm của mình, thế nhưng nàng lại lộ ra ánh mắt bị thương không chút giấu diếm, cứ bộc lộ ra tất cả, sau đó xoay người đi không nhìn hai người họ nữa.

Nàng nhẹ nhàng ám chỉ với Long Hiên để xong, lại làm bộ như lơ đãng tiết lộ lớp vỏ nguy trang của mình, không phải diệu kế sao. Nghĩ đến đây, Phù Lạc không khỏi thương tâm cho chính mình, từ khi nào mà nàng lại biến thành một nữ nhân tâm kế như vậy.

Từ Hoa Vi phu nhân, Phù Lạc lĩnh ngộ được một loại kỹ xảo gọi là yếu đuối. Hơn nữa xem ra Long Hiên để có vẻ rất thích hình tượng mảnh mai nữ tính kiểu này.

“Hoàng Thượng, hoàng nhi thiếu chút nữa đã~~” thanh âm của Hoa Vi phu nhân lộ vẻ lo sợ, nước mắt lưng tròng, nhưng không rơi xuống, làm cặp mắt kia càng trở nên đẹp hơn, Phù Lạc nhìn mà còn thấy đau lòng.

“Ái phi sao có thể không cẩn thận như thế chứ?” Long Hiên để ôm lấy Hoa Vi phu nhân, ngồi lên bên giường.

Hoa Vi phu nhân đôi mắt ửng đỏ, nghiêng nghiêng đầu, thở dài một tiếng, hai tay giữ lấy chân. Nhưng động tác đó chỉ trong một vài giây, sau đó rất nhanh đã lại nở nụ cười.

“Hoàng Thượng hôm nay cùng Tiểu Vi dùng cơm trưa có được không?”

Phù Lạc âm thầm lú lười, quả nhiên là hảo thủ đoạn. Được sủng mà không kiêu, bày ra vẻ ủy khuất, gọi lên sự áy náy của Long Hiên để, nhưng không kéo dài ủy khuất để thử thách tính nhẫn nại của Long Hiên để, mà thừa lúc lưu lại hấn, thật sự là phương thức vẹn cả đôi đường

“Đương nhiên là được.” Long Hiên để đột nhiên lộ vẻ tươi cười.

Sau đó Hoa Vi phu nhân nói liên miên cần nhàn một chút về đứa nhỏ, nói là đứa nhỏ ban đêm đã quấy phá nằng thế nào, còn kéo tay Long Hiên để xoa lên bụng, vì đứa nhỏ trong bụng mà bắt đầu bồi dưỡng tình cảm cha con.

Lúc này Vạn Toàn cùng Phúc Vi cung thái giám tổng quản tiến vào bẩm báo

“Người là Ngô Linh?” Long Hiên để nhìn thái giám hơn bốn mươi tuổi trước mắt.

“Hồi Hoàng Thượng, nô tài chính là Ngô Linh.”

“Hoàng Thượng, nếu lần này không có Tiểu Linh Tử, nô tì và hoàng nhi chỉ sợ đã...” Hoa Vi phu nhân vạn phần nhu mì tiến sát vào lòng Long Hiên để

Phù Lạc ác hàn, một lão nam nhân hơn bốn mươi tuổi mà bị Hoa Vi phu nhân gọi là Tiểu Linh Tử.

“Người có công bảo vệ phu nhân, đáng thưởng.”

“Nô tài không dám, hầu hạ phu nhân là bổn phận của nô tài”

“Hoàng Thượng, người định ban cho Tiểu Linh Tử cái gì vậy? Hấn đã cứu nô tì cùng hoàng nhi đó.” Hoa Vi phu nhân ở một bên hỏi.

“Ái phi nói xem?”

“Tiểu Linh Tử, người có tâm nguyện gì? Nói ra bản cung nhất định thành toàn cho người.”

Ánh mắt Tiểu Linh Tử bỗng dừng liếc qua Phù Lạc, nàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng

“Nô tài, nô tài muốn có Vô Tâm, thỉnh Hoàng Thượng thành toàn.” Nét mặt già nua của Tiểu Linh Tử chợt đỏ bừng...

54. Chương 54: Tiêu Khiển Tự Nhạc

“Nô tài, nô tài ngưỡng mộ Vô Tâm, thỉnh Hoàng Thượng thành toàn.”

Ánh mắt Long Hiên để hiện lên vẻ nguy hiểm, Hoa Vi phu nhân kinh ngạc đến mức há to miệng.

Trong cung thái giám và cung nữ kết đôi thực ra từ xưa đã có, chỉ là chưa từng có thái giám nào dám nói ra yêu cầu này trước mặt Hoàng đế.

Ở hậu cung của Long Hiên để đây cũng không phải chuyện lạ. Chủ tử hậu cung khi trừng phạt cung nữ, thường hay đem các nàng đưa cho thái giám vui đùa, Bích Diệp không phải cũng là vật hi sinh như thế sao? Không có hình phạt riêng, không có khổ hình, nhưng lại là cách tra tấn đau đớn hơn rất nhiều.

Phù Lạc nghe thấy Ngô Linh yêu cầu, mặt không nhin được đỏ bừng lên, nhưng là đỏ vì tức giận, có điều đáy lòng nàng cũng nảy lên một tia hổ thẹn. Từ khi nào mà đến nông nỗi này, bị một thái giám xấu xí lấy phương thức không chấp nhận được mà vũ nhục như vậy.

Hoa Vi phu nhân từ kinh ngạc đã chuyển thành chờ mong.

“Choang” một tiếng, Long Hiên để đem chén trà trước mặt đập mạnh xuống. Tất cả những người xung quanh đều kinh ngạc hoảng hốt. Thời gian Phù Lạc ở bên cạnh Long Hiên để cũng không phải là ít, nhưng chưa bao giờ thấy hấn tức giận đến thế này.

Hắn mỗi khi tức giận, chỉ cần dùng lạnh ánh mắt và biểu tình lạnh như băng đã có thể làm cho người ta sợ hãi. Nhưng biểu hiện sự phẫn nộ ra ngoài thì đây là lần đầu tiên.

Những người không hay phát hỏa, một khi phát hỏa sẽ làm cho người khác còn khiếp sợ hơn bội phần, huống chi hắn còn là một chủ nhân cực kỳ khó hầu hạ. Khuôn mặt Hoa Vi phu nhân trắng bệch, đôi môi như Bách hợp không nói nổi một câu làm nũng nào nữa

Trên mặt Ngô Linh hiện lên vẻ sợ hãi đến quái dị

Long hiên để tiến lên hung hăng đá Ngô Linh một cước, làm cho hắn ta nhất thời lăn một vòng tròn, thống khổ.

“Lời nói dơ bẩn như thế, cư nhiên dám nói ra trước mặt trẫm, xem ra hậu cung này cần phải thay đổi rồi.”

Phù Lạc có cảm giác như không quen biết Long hiên để trước mắt, hắn luôn tôn quý, cho dù là trừng phạt hạ nhân, luôn giữ bình tĩnh, tại sao lại vì một hạ nhân không đáng giá mà phát hỏa đến vậy.

“Đem tên nô tài hỗn trưởng này ra ngoài xử phạt.”

Ngô Linh liên tục thỉnh cầu tha mạng, đi đến bên chân Hoa Vi phu nhân, thỉnh chủ tử giúp hắn cầu tình.

Không có kết quả.

Hoa Vi phu nhân tựa hồ cũng hiểu được gì đó, chỉ một mực nói với Long hiên để: “Hoàng Thượng thứ tội, nô tì cũng không biết Tiểu Linh Tử này cư nhiên lại ~”

Lúc Ngô Linh bị lôi ra ngoài, vẫn quay đầu, nóng bỏng nhìn Phù Lạc, trong miệng không ngừng gọi: “Vô Tâm, Vô Tâm ~”

Phù Lạc sắc mặt trắng bệch, trong cung này, bị một tiện nhân như thế thích cũng không phải chuyện hay ho. Vậy mà Ngô Linh trước khi chết còn “thâm tình” kêu gọi, thực khiến người ta hiểu lầm Phù Lạc đã làm gì đó mới khiến Ngô Linh không sợ chết đưa ra yêu cầu kiểu đó.

Việc này rất lâu về sau trở thành chuyện cười cho đám cung nhân trà dư tửu hậu trong cung

Việc này vừa xảy ra, Hoa Vi phu nhân bị cấm túc hơn một tháng

Hậu cung trở nên cảnh giác mối quan hệ giữa thái giám với cung nữ. Đại bộ phận cung nữ đều vỗ tay tán thưởng, vì không cần sợ chủ tử tiến hành loại trừng phạt sống không bằng chết này với mình nữa.

Phù Lạc buồn bực nằm trên giường, người thiết kế một màn làm chủ này thật đúng là lợi hại. Không cần tốn nhiều sức đã “hạ” được Hoa Vi phu nhân, nhưng Long hiên để xử phạt Hoa Vi phu nhân cũng không tính là nghiêm. Phù Lạc cũng không ngờ đến mức tin Hoa Vi phu nhân thông minh kia lại bày ra màn làm chủ giả, Long hiên để cũng sẽ không tin, chỉ là giả tin mà thôi.

Nàng đâu có làm hại ai chứ. Rất cực không biết kẻ chủ mưu kia bày ra trò này để hại nàng, hay để nhắm vào Hoa Vi phu nhân đây?

Nếu sau này Long hiên để sủng ái nàng, chẳng phải là đem địa vị của hắn ngang hàng với một thái giám đề tiện sao? Lấy cái kiểu suy nghĩ “trời sinh tôn quý” của hoàng tộc, thì quả là đã đẩy Phù Lạc vào đường tuyệt lộ rồi.

Phù Lạc trầm nghĩ, theo quan niệm của cổ nhân, liệu nàng có phải tự sát để chứng minh trinh tiết không đây?

[*Minh Nguyệt Đang: Làm đi, dù sao đứa nhỏ của ngươi cũng không còn, ta sẽ làm cho ngươi một thiên “Văn tế Phù Lạc” để tiễn đưa, đảm bảo tình thâm ý thiết.

Phù Lạc không dám tin nhìn Minh Nguyệt Đang: Ngươi đang vui mừng hay sao chứ?

Minh Nguyệt Đang: Lạc Nhi, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cả đời chỉ gặp được một người làm mình rung động, cũng là việc rất khó ...

Phù Lạc: Còn cách nào hay hơn không?

Minh Nguyệt Đang đang lan man giảng giải, nghe thấy lời của Phù Lạc liền thốt lên: “Cái gì?”

Phù Lạc: Ta muốn là tự sát, còn cách nào hay hơn không?

Minh Nguyệt Đang: Ta để người hoàn hảo vô khuyết về hiện đại vậy

Phù Lạc: Vậy khúc chào mừng của người tên là gì?

Minh Nguyệt Đang thâm tình nói ra cái tên “Bất văn”

Phù Lạc nước mắt cuồn cuộn rơi xuống.

Long hiên để quay về, đem Minh Nguyệt Đang đá bay lên mặt trăng.

“Trẫm còn chưa ngược đủ đâu.” Long hiên để ôn nhu lau nước mắt cho Phù Lạc

Phù Lạc càng khóc dữ hơn.

Cảm thấy, có lẽ tự sát mới là kết cục tốt nhất.

Minh Nguyệt Đang độc thoại: Thực ra ta rất nhớ các người mà]

Nàng từng tưởng tượng rất nhiều cách tự sát nếu ở hiện đại, cuối cùng chọn thuốc ngủ, đáng tiếc nơi này lại không có

Thắt cổ, sẽ chết le lưỡi, rất khó coi.

Nhảy sông, sẽ trương phình thối rữa, rất ghê tởm.

Nhảy lầu, xét thấy nơi này lầu không cao, dễ bị tàn phế.

Nuốt vàng, mùi vị đó quá khó chịu.

Cuối cùng, vì phương thức tự sát quá mức không đẹp, không thoải mái, nên Phù Lạc từ bỏ ý nghĩ tự sát

Nếu đã không chết được, thì phải động não xem nên sống tiếp thế nào

Đối với người như Long Hiên đế, cường ngạnh chắc chắn không được. Mỹ nhân kế không được, chỉ có thể dùng khổ nhục kế, tìm nhược điểm của địch rồi đánh úp

Trong ba mươi sáu kế, khổ nhục kế nói rằng: Hành hạ thân xác mình để người ta tin, giả thật thật giả, khó lòng phân định

Trải qua hơn ngàn năm lịch đại nữ chủ tự mình thí nghiệm, chưa từng thấy không có hiệu nghiệm, Hoa Vi phu nhân chính là ví dụ rõ nhất.

Nếu không có hiệu quả, nhất định không phải do phương pháp có vấn đề, mà do con người có vấn đề.

Đáng tiếc nơi đây không có quạt điện, bằng không mùa đông cởi hết đồ rồi cho quạt thổi, nhất định thấy ngay hiệu quả. Phù Lạc đành cắn răng, mặc bộ quần áo đơn bạc, đứng dưới gió lạnh thấu xương, tạo hình theo kiểu kinh điển của Mã Lệ Liên Mộng Lộ, rồi tiêu khiển tự nhạc [*Marilyn Monroe_ nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng nhất nước Mỹ. Là biểu tượng của sự gợi cảm, h-nh tượng pop nổi tiếng của thế kỷ 20]

Đôi khi cảm thấy nữ nhân một khi muốn làm gì thì còn đáng sợ hơn cả động vật. Rõ ràng nàng sợ lạnh chết đi được, nhưng vẫn kiên cường chịu đựng

Giả bệnh để lừa gạt Long Hiên đế, phỏng chừng là không thể, cho nên chỉ có thể tự ngược.

“Tổ Nguyệt, sao lại là người?” Long hiên đế kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tổ Nguyệt đem nước trà đặt lên bàn.

Hôm nay vốn là Vô Tâm làm việc, Long hiên đế nhớ rất rõ.

“Hồi Hoàng Thượng, Vô Tâm hôm nay sinh bệnh.”...

55. Chương 55: Cây Khô Gặp Mùa Xuân

Chỉ tiếc là, cả ngày hôm đó chẳng hề đạt được kết quả mà nàng mong muốn

Ngày kế tiếp, rồi lại một ngày nữa, cũng không phải kết quả mà nàng muốn

Vô số lần uống thuốc, bệnh tình trần trọc lặp lại, vẫn không thấy ai đến

Cứ thế đã hơn nửa tháng

Trơ mắt nhìn Tổ Nguyệt nhân lúc nàng bị bệnh, chuyển nàng tới Dạ Lan điện. Dạ Lan điện này cũng giống như lãnh cung của cung phi vậy, các cung nữ bệnh lâu không khỏi đều được chuyển tới đây, tự sinh tự diệt, không để cung nữ đem bệnh tật xui xẻo lây cho chủ tử

Người ta nói, sai một ly đi một dặm, có thể hình dung câu nói đó bằng tình cảnh của Phù Lạc lúc này

Khổ nhục kể xem ra cũng thất bại, lại còn làm nàng mất đi mọi hy vọng

Côn Dụ điện

Long Hiền để nhìn thị nữ mới mà Vạn Toàn đưa đến.

“Vô Tâm đâu?”

“Vô Tâm bệnh lâu không khỏi, Thái y viện sợ ảnh hưởng tới Hoàng Thượng, cho nên, Tổ Nguyệt chuyển nàng đến Dạ Lan điện.” Vạn Toàn cúi đầu đáp trả.

“Bệnh lâu không khỏi?” Long Hiền để thấp giọng hỏi, “Không truyền Thái y sao?”

Long Hiền để lập tức ý thức được mình vừa lỡ lời, một cung nữ bị bệnh vốn dĩ không có tư cách truyền Thái y, bình thường sợ là ngay cả y nữ cũng không thể truyền tới

“Hồi Hoàng Thượng, đã truyền y nữ, nhưng không thấy có gì tiến triển”

Long Hiền để đứng bật dậy: “Vạn Toàn, thật uống công người theo trẫm hai mươi năm.”

Hắn suất khí tiêu sái đi ra ngoài, để Vạn Toàn ở phía sau một mình ủ khuất.

Cho quy cho pháp, một thái giám như hắn sao dám tự tiện quyết định, truyền Thái y tới bắt mạch cho một cung nữ chứ. Vô Tâm bị bệnh đã nhiều ngày như vậy, Hoàng Thượng cũng không hỏi đến, bệnh tình của nàng cũng không có chuyển biến tốt, hắn làm theo cung quy, đem nàng tới Dạ Lan điện cũng có gì đáng trách đâu

Dạ Lan điện cũng không rách nát như Phù Lạc tưởng tượng. Nơi này mỗi cành cây ngọn cỏ đều tràn đầy sinh mệnh, trên cửa sổ giấy là nhiều lớp chấp vã, trong phòng tuy rằng trống trải, nhưng rất yên tĩnh

Phù Lạc nghĩ tới những cung nữ trước kia từng ở đây, các nàng ấy nhất định cũng chưa từng từ bỏ hy vọng, luôn mong muốn sẽ được trở lại nơi chốn phồn hoa kia

Vén rèm lên, Phù Lạc cố gắng hết sức xách một chậu nước trong viện, bắt đầu quét tước vệ sinh, cho dù hoàn cảnh có ác nghiệt đến thế nào, nàng cũng hy vọng có thể sống chết ở một nơi thật sạch sẽ

Bệnh tình của nàng không nghiêm trọng lắm, chỉ là cố ý không uống thuốc. Ở hiện đại, ai mà chẳng thường xuyên bị cảm cúm. Nếu không phải nàng có chút kinh nghiệm thì khẳng định sớm đi nửa cái mạng rồi, giờ chỉ phải chịu khổ nhục một chút

Đêm lạnh như băng.

Phù Lạc quỳ gối ngồi, hai tay ôm đầu gối, hai chân co lên, nhìn mặt trăng trên trời cao.

Mặt trời, bất cứ lúc nào nhìn đều khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Còn mặt trăng,khi tâm tình tốt mà ngắm nhìn, sẽ cảm thấy nó vô cùng nhẹ nhàng,khi tâm tình xấu mà ngắm nhìn,sẽ thấy nó lạnh lẽo.

Lúc này Phù Lạc thấy nó lạnh như băng.

“Thiên lý cộng thiên quyên” [*Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng]...không biết ánh trăng của một thời ấy liệu có phải là ánh trăng trước mắt này không?

Trong mơ hồ, nàng cảm thấy ánh trăng phẳng phất hình ảnh của cha mẹ già

Phù Lạc nhón chân, đi trên tuyết, muốn nhìn cho rõ ánh trăng kia

Và để chính nàng có thể hoàn toàn từ bỏ Long Hiên đế

Hắn, không có trái tim...

Nếu như có trái tim, thì cũng là trái tim bị thiên ti vạn lữ [*Ngàn mối vướng bận]che lấp,chẳng thể nhìn rõ hình dáng thật của nó

Thế nhưng thứ mà giờ nàng muốn lại là trái tim của hắn,

Chỉ cần một câu nói....

Hắn không hề biết rằng, chỉ cần một câu thôi, có thể làm cho người khác đạt được hạnh phúc rất lớn,thế nhưng hắn lại luôn kiệm lời.

Nàng thật không hiểu sao mình lại thất bại hoàn toàn như thế này

Là vì quá mức tự tin sao?

Vì khổ nhục kế không ăn thua sao?

Hay vì,nàng không gốc nhưng kẻ địch lại rất giảo hoạt?

“Người muốn chết sao?” Long Hiên đế nhìn nàng chân trần đứng dưới tuyết, bao nhiêu lời hay ý đẹp cùng những suy nghĩ tốt trong đầu đều hóa thành những lời này.

Cây khô gặp mùa xuân là gì chứ,đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi là gì chứ,hi vọng là gì chứ, rốt cục lại là những lời này.

Có đôi khi những lời cay độc lại có hiệu quả hơn những câu nói ngọt ngào

Phù Lạc xoay người, nước mắt mênh mang nhìn hắn, tùy ý để hắn ôm nàng vào trong phòng.

Nhìn hắn đem bàn chân nàng nắm trong tay,dùng ống tay áo chà lau,nàng thấy lòng mình ấm áp.

Nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Trái tim ngày càng giá lạnh hơn.

Nàng nhớ tới một câu chuyện cổ tích.

Một con quỷ bị nhốt trong chai.

Sau khi người đánh cá cứu hắn,hắn đã nói:

“Một trăm năm đầu tiên, ta thề, nếu có ai tới cứu ta, ta sẽ cho hắn cả gia tài khổng lồ.”

“Một trăm năm tiếp theo, ta thề, nếu ai có thể cứu ta,ta sẽ cho hắn trở thành bá chủ thế giới.”

“Cuối cùng,sau một trăm năm nữa, ta thề, ai thả ta ra ngoài, ta sẽ báo đáp hắn thật tốt: Ta sẽ tự tay chấm dứt sinh mệnh của kẻ đó!”

Phù Lạc gất gao ôm lấy thắt lưng Long Hiên đế.

Vừa khóc vừa nói: “Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà, xin người hãy cho ta về nhà ~~”

Đây là lần đầu tiên nàng gào khóc như thế, bởi vì tiếng khóc là tiếng lòng,nên nghe rất rõ.

“Nơi đây không phải nhà của ngươi sao?” Thanh âm của hắn tựa như từ trên trời truyền xuống

Phù Lạc ngẩng đầu, lắc lắc, không nói lời nào, nhưng nước mắt như mưa tuôn chảy.

Lại kêu khóc: “Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà ~”_Nàng vừa khóc vừa gào lên, không hề ra dáng một phu nhân chút nào.

Long Hiên để mặc cho nàng cắn,dùng tay đấm,chân đá.

Khóc mệt,đánh mệt,nàng vừa nâng mắt lại trông thấy một ánh nhìn đầy đam mê

Tối nay,hắn càng có vẻ cực nóng, con ngươi như biến thành màu tím.

Khách quan mà nói,Phù Lạc giờ tuyệt đối không thể gọi là đẹp

Tóc rối bù,gương mặt xanh xao,trên mặt nước mắt nhem nhuốc, còn có cả nước mũi nữa.

Hắn dùng tay áo nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt phù lạc, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi hồng phấn: “Mèo hoang nhỏ đã làm loạn đủ chưa?”

Cả đêm hôm ấy hai người giống như kẻ thù của nhau,điên cuồng...

Dùng câu “khoảng nam oán nữ” để hình dung cũng không ngoa

Cuối cùng, Phù Lạc cảm thấy Long Hiên để ở trên giường có vẻ cũng có chút khuynh hướng thích chịu ngược,đương nhiên ngược người khác cũng là sở trường của hắn.

“Ta đang bị bệnh.” Phù Lạc không lưu tình chút nào,cực tuyệt Long Hiên để cầu hoan lần thứ hai.

Có lẽ vì lý do rất hợp lý,nên hắn rất nghe lời phối hợp làm một cái lò sưởi.

Người ở Kiền Nguyên điện sớm đã phát điên lên,vì Hoàng Thượng cư nhiên không ở tẩm cung.

Vạn Toàn gấp rút đến độ tìm khắp mọi nơi, cuối cùng cũng nhớ tới một chỗ.

Dạ Lan điện

“Hoàng Thượng, nên lâm triều thôi.” Vạn Toàn để các thái giám khác lại, một mình đi vào nơi hoang phế này

Trong phòng hai người đều bình tĩnh.

Long Hiên để định xuống giường, lại bị Phù Lạc ngăn lại.

Cái này gọi là đặc quyền của nữ nhân, ngẫu nhiên tùy hứng sẽ tăng thêm mị lực nữ tính. Phù Lạc sau khi tỉnh lại,phát hiện trước đây mình tùy hứng quá ít

Đầu lưỡi khiêu khích liếm lên yết hầu của hắn,nàng phát hiện đây là nơi mẫn cảm nhất của hắn.

“Trẫm phải~~” Âm cuối bị Phù Lạc nuốt vào bụng.

“Ngươi không phải đang bệnh sao?” Long Hiên để tươi cười,làm cho Phù Lạc cảm thấy kinh diễm.

“Bị bệnh thì không được ư?”

Trong lúc nhất thời, phong cảnh kiều diễm lại hiện lên,Vạn Toàn mặt đỏ tai hồng bước đi xa.

Long Hiên để mười mấy năm qua,lần đầu tiên lâm triều muộn.

Mà còn muộn những một canh giờ...

56. Chương 56: Khách Sạn Năm Sao

Phù Lạc cũng không lập tức trở lại nơi mãn nhãn hoa lệ kia

Không thể mới chuyển tới đường bệnh, ngày hôm sau đã đi ra ngoài.

Vả lại, cảm giác lén lút thật sự rất kích thích.

Long hiên để đi rồi, Thái y viện Giang viện sĩ đại nhân rất nhanh đã tới.

Tiếp theo có hai tiểu nha đầu, đem chăn màn gối đệm đổi hết thành chất liệu tơ tằm, tổng vệ sinh khắp mọi nơi.

Cái này gọi là “Nhân dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang”, Dạ Lan diện hoang phế ẩn tích này không còn giống một nơi khiến cho cung nữ phải bạc trắng tóc, mà là một thể ngoại đảo nguyên hoàn toàn khác.

Sau khi trở lại cung, chỉ có mấy ngày này là nàng thật sự thoải mái

Nhưng kỳ lạ là, Bích Ngô và Lâm Ảnh giống như đã biến mất vậy, tìm không thấy bóng dáng. Hôm nay hai nha đầu đến hầu hạ nàng đều là những khuôn mặt xa lạ, không phải Bích Ngô, Lâm Ảnh vốn đã quen thân với nàng

Phù Lạc nghĩ mãi trong lòng.

Tình yêu là một đóa hoa, lúc nào cũng cần tưới tiêu.

Cảm tình cũng là một đóa hoa, cần vất vả cần cù chăm sóc.

Phù Lạc cảm thấy, cảm tình chính là giai đoạn sơ cấp trong môn khoa học tình yêu. Còn tình yêu này cũng giống như lý tưởng của chủ nghĩa cộng sản, tuy rằng không nhìn thấy hẳn thực hiện, nhưng cũng không gây trở ngại cho lợi ích của mọi người, tỷ như Phù Lạc, hướng hần phần đấu.

Mỗi người có một sở thích khác nhau, có người thích đề chữ lên quạt, có người thích uống rượu, có người thích hát ca, cũng có người thích điên cuồng khiêu vũ.

Ngoài cửa sổ, tuyết trắng bay tựa như lông vũ.

Khiến người ta ngay lập tức muốn khiêu vũ dưới tuyết.

Nàng cởi chiếc áo bông nặng ra, mặc vào một chiếc áo xuân mỏng manh màu xanh, vén cao tay áo, nhảy một vũ điệu không tên

Chỉ cảm thấy tốc độ càng lúc càng nhanh, vũ bước lượn vòng càng ngày càng nhịp nhàng.

Thân mình càng ngày càng nóng, cảm giác ấm áp làm cho nàng có chút không thoải mái.

Nàng cởi đôi hài, chân trần đạp tuyết.

Hai loại cảm giác đối nghịch vừa nóng, vừa lạnh, lại trở thành một cảm giác vừa ngọt ngào, vừa chua xót đến mỹ lệ.

Người kia tới vô thanh vô tức.

Ngay cả giác quan thứ sáu của nữ nhân cũng không thể phát hiện

Hắn đi vào, nhìn điệu múa mạnh mẽ mà duyên dáng kia, có chút không hài lòng, lại có chút vui thích.

Là con người, nhưng thị giác động vật.

Phù Lạc thở hổn hển dừng lại, đôi mắt như nước mùa thu, khuôn mặt ửng hồng, nhìn Long Hiên để mặc thường phục xanh ngọc

Hắn thở dài một tiếng.

“Sao lại không đi hài?” Trên mặt có ý trách cứ.

Phù Lạc nhón chân bước tới, đứng thẳng. Hai tay vòng qua phía sau, ôm trọn lưng hân, gương mặt chôn sâu vào lồng ngực của hân.

“Như vậy sẽ không lạnh nữa, có sự ấm áp của người thật tốt.”

“Nếu vậy sẽ không biết quan tâm tới bản thân mình.” Long Hiên để có chút sủng nịch.

Phù Lạc cảm thấy dù là nam nhân như thế nào, trong suy nghĩ vẫn tiềm tàng chủ nghĩa anh hùng.

Một nữ nhân không biết chăm sóc cho bản thân, so với một nữ nhân biết tự lo cho bản thân, sẽ khiến nam nhân muốn yêu thương hơn

Nếu cứ chăm sóc thái quá cho bản thân, hân nhất định sẽ để cả hậu cung thâm sâu làm cho mình chìm nổi.

Trò chơi tình ái, nữ nhân trời sinh đã biết chơi, chỉ có điều đẳng cấp khác nhau

Phù Lạc đoán chắc hân sẽ tới, nên tự biên tự diễn một hồi vở kịch “Phi tiên vũ”

Tuyết trong suốt, che phủ đôi chân.

Phù Lạc cảm thấy, con người sinh ra ai cũng có một chút cảm giác lưu luyến một thứ gì đó

Tỷ như nàng, tỷ như Long Hiên để.

Đưa hai chân để lên người hân, trong lòng nàng tràn ngập khoái cảm yêu đương vụng trộm

Suốt một đêm, hân hôn từ ngón chân đến làn môi, thân thể nàng mỗi một tác đều không buông tha.

Nếu trước kia là cố ý hoan ái, thì hiện tại có thể nói là như cá gặp nước

Hết thấy đều là bản năng.

Thân thể lạnh như băng của nàng, kích thích động tác của hân nhiệt tình hơn

Đây chính là ví dụ minh họa cho câu “Băng hỏa lưỡng trọng thiên” [*Nước và lửa ở chung một nơi, hai sự vật trái ngược đối lập nhau lại ở chung một chỗ]

Sáng sớm hôm sau.

Phù Lạc định dùng chiêu cũ, kết quả thật thất vọng

Quả nhiên là một bước lỡ để nghìn năm ôm hận

Vòng eo mềm mại cũng chẳng thể lưu lại Long Hiên để đang cưỡi bộ lâm triều

Hân còn để lại một thứ

Một cây roi dài

Nhưng bất hạnh nhất là,

Cây roi đó đó là đầu sỏ gây chuyện, cột chặt nàng trên giường không thể động đây

Cây roi vòng qua phía sau lưng, rồi lại vòng qua đùi.

Nàng khóc không ra nước mắt.

Bên tai còn vang lên những lời Long Hiên để vừa mới nói

“Trẫm cũng là bị Lạc Nhi dẫn dắt, nên mới nghĩ đến roi.”

[*Mời xem thêm chương “Không bát quái không thể sống”, Phù Lạc và lời đồn Long Hiên để chơi trò SM]

Xem ra có đôi khi, bát quái cũng cần phải lựa chọn nội dung.

Không khỏi nhớ tới câu thành ngữ “Nhân quả báo ứng” này

Phù Lạc nhìn ánh mặt trời phía sau tên nam nhân đáng giận kia

Ánh mặt trời chung quanh hân bừng sáng rực rỡ

Tuần mỹ như thần tiên
Nhưng nghe nói ma vương cũng rất tuần mỹ.
“Người, sao lại ~” Phù Lạc muốn nói, sao ban ngày ban mặt mà hắn đã tới rồi
Hơn nữa trên người còn mặc minh hoàng triều phục.
“Mỹ vị hôm nay, trẫm còn chưa hưởng hết.”
Đôi môi hắn tiến gần, dừng lại trên trái anh đào mùa xuân.
“Rất đẹp.”
Hắn vạch trần chăn, nhìn ngắm.
Hắn tùy ý khiêu khích, như không được thỏa mãn.
Hắn cuồng dã, nhưng không muốn dùng sức.
Nàng, bị trói cả hai tay, không thể cử động.
Nàng, giấu được tình yêu, nhưng chẳng thể che giấu được bản năng.
Chiếc roi tạo nên thanh âm ma quỷ trên thân người đang vặn vẹo.
Nhưng nếu không vặn vẹo, lại khiến hắn không vui
Nếu nhất định phải chọn giữa ngứa và đau, vậy Phù Lạc khẳng định sẽ chọn đau.
Dù sao cũng là vì tình yêu.
Qua đi, hắn đau lòng bôi thuốc mỡ lên làn da bị sát phá của Phù Lạc
Phù Lạc đáy lòng thầm mắng, thần giữ cửa giờ lại tỏ ra hào phóng, đúng là giả mù sa mưa.
Nếu gây án xong tỏ ra hối lỗi là được, thì trên đời cần quái gì cảnh sát
Nhưng hắn lại không hề nói xin lỗi.
Yêu đương vụng trộm vẫn liên tục cho đến khi nào Phù Lạc rời thế ngoại đào nguyên này
Sáng sớm hôm sau, Phù Lạc cũng không dám có ý đồ giữ hắn lại nữa, xem ra tùy hứng phải ngẫu nhiên mới tốt.
Thủ đoạn xử lý của hắn, thật làm người ta thót tim
Những ngày tiếp theo, hắn đòi hỏi không quản sớm muộn.
Luôn lựa chọn hy sinh cả giấc ngủ của Phù Lạc.
Hắn nói: “Là người làm cho trẫm dưỡng thành thói quen.”
Có thói quen gì có thể hai ngày dưỡng thành không chứ.
Cũng đâu phải hít thuốc phiện?
Nhưng, nữ sắc cùng nam sắc đôi khi còn mạnh hơn cả thuốc giảm đau
Có người nói, khi áp lực quá lớn, thì hãy giảm tải sức ép của mình
Hưởng thụ một chút nam sắc, hắn là cũng được phép.
Phù Lạc nghĩ, nếu thời hiện đại là sa mạc nam sắc
Vậy thì Long Hiên đế nhất định là khách sạn năm sao cao cấp trên sa mạc ấy
Chỉ tiếc đó chỉ là ảo ảnh, ảo ảnh thôi....

57. Chương 57: Tình Ca Mùa Đông [thượng]

Mỗi buổi tối, thời gian Long Hiên để tới lại càng trở nên sớm hơn.

Tỷ như đêm nay, khi Phù Lạc đang chuẩn bị rửa chân đi ngủ thì hán đã tới rồi

Không giống mấy buổi tối trước đây, luôn kéo Phù Lạc đang nửa tỉnh nửa mơ dậy

Phù Lạc nhón chân, tựa vào lòng Long Hiên để.

“Khi chúng ta trở nên già cả, liệu còn có thể tựa vào nhau giống như hôm nay không, lão công công sẽ rửa chân cho lão bà bà, lão bà bà sẽ đắp lưng cho lão công công chứ?” Phù Lạc ở trong lòng Long Hiên để nói ra nguyện vọng của mình

“Người cứ nói thẳng ra, là muốn trằm rửa chân cho người.” Long Hiên để không chịu thua kém nói

Phù Lạc chớp mắt, ý cười ấm áp không kiềm được hiện lên khuôn mặt

Nhìn Long Hiên để chậm rãi ngồi xuống, đem chân nàng kéo vào chậu nước

“Nước lạnh quá.” Phù Lạc oán giận kêu lên.

Nhìn Long Hiên để không nề hà đứng dậy đi ra cửa.

Không lâu sau, hán bưng một chậu nước ấm xuất hiện.

Giờ khắc này, cho dù mặc long bào, hán vẫn không có vẻ gì giống một quân vương nữa

Phù Lạc đợi hán ngồi xuống, rồi vén cổ tay áo lên giúp hán: “Như vậy mới không bị ướt.”

Kỳ thật Phù Lạc thăm nghĩ, như vậy trông lại càng không giống hoàng đế.

Trong suốt lúc đó, Phù Lạc cực kỳ hưởng thụ đem hai chân đặt lên miếng vải bông trên tay hán, để hán nhẹ nhàng lau đi bọt nước, nàng chợt có cảm giác được ân sủng.

Rửa xong, Long Hiên để nằm ngửa trên giường.

“Tối phiền người đó, lão bà bà.”

Phù Lạc nói thầm, thật đúng phiền chết đi được.

“Người phải xoay người qua mới có thể đắp lưng được.”

“Bây giờ vẫn chưa phải là lão công công, cho nên cứ giúp trằm xoa bóp bụng đi.” Long Hiên để ngữ khí tràn ngập sự ấm chỉ.

Không biết hàng đêm miệt mài có thể bị quá sức không?

Phù lạc rất ngạc nhiên với cách rèn luyện thân thể của hoàng đế cổ đại, có thể dưỡng thành khí lực “Cường kiện” đến vậy

Cách rèn luyện như vậy mà ở hiện đại, nhất định rất thị trường.

Hôm nay Long Hiên để tới sớm.

Còn mang theo một đồng tấu chương lớn, chắc do không ở Côn Dụ điện phê duyệt tấu chương, nên sau bữa tối liền mang tới đây

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Phù Lạc sớm đã chui vào trong chăn nằm

Nhìn thấy cái lò sưởi người ấm áp kia đến, nàng hết sức vui vẻ

Mùa đông, Phù Lạc luôn đặc biệt yêu quý những thứ ấm áp

Cho nên nàng tạm thời quên hết mọi nỗi khó chịu, cùng nhau chống lại cái giá lạnh của mùa đông

Long Hiên để lấy có tứ chi hẳn đều phải dùng để sưởi ấm cho chân tay lạnh lẽo của Phù Lạc, nên Phù Lạc phải đem tấu chương đọc cho hẳn nghe.

Hắn từ từ nhắm hai mắt, thập phần hưởng thụ, ôm chặt Phù Lạc, nghiêng người nằm ở trên giường.

Nghe giọng đọc nhẹ nhàng trong veo của Phù Lạc từ từ truyền đến, những tấu chương khô khan nhàm chán đều trở nên đáng yêu hơn hẳn

“Không đọc nữa đâu, khát nước lắm.” Nàng quăng bản tấu chương tới nghĩa khó hiểu sang bên

Sau đó đôi môi anh đào nhỏ nhắn đã bị đầu lưỡi của Long Hiên để tách ra, hung hăng khinh dễ một phen.

“Bây giờ còn khát nước không?” Thanh âm của Long Hiên để mang theo ý cười.

Phù Lạc mở to miệng hít thở, cảm thấy tiếp tục đọc có lẽ vẫn tốt hơn

“Ta không đọc được chữ này.” Phù Lạc đem một bản tấu chương bày ra trước mặt Long Hiên để.

Chữ của viên quan này như rồng bay phượng múa, hẳn không thấy có gì là kỳ quái cả.

“Ta.” Long Hiên để nhẹ nhàng đọc ra.

Phù Lạc gật gật đầu, ánh mắt linh tinh lộ ra vẻ giảo hoạt.....

“Chữ này cũng không đọc được.”

“Yêu.” Long Hiên để liếc mắt, đọc ra.....

“Còn có chữ này nữa...”

Long Hiên để nhìn chữ “Ngươi” kia, liền trầm mặc không lên tiếng.

Nhưng nụ cười lại tràn ngập khuôn mặt hắn, càng nhìn càng chói mắt.

Phù Lạc cảm thấy hắn cười đẹp như hoa nở mùa xuân, suối nước tan băng, hàm răng cũng trắng đến lóa mắt.

Long Hiên để nắm lấy tay nàng, càng nắm càng chặt.

Tiếp tục chơi trò chơi hàng đêm....

Con người vì sao cứ thích lặp lại trò chơi này vậy chứ?

Cả ngày này Long Hiên để không chỉ đến, mà còn mang theo một quyển sách.

Đó là quyển sách mà tất cả con cháu hoàng tộc và thê thiếp đều phải học theo [Thánh chủ gia huấn]

Đêm qua Phù Lạc bởi vì nhàm chán, nên mới ngồi đọc sách để nhắc khéo Long Hiên để

Nhưng hắn lại cảm thấy Thánh chủ gia huấn phù hợp để nàng học tập

Nhìn quyển sách này, lại nghĩ tới lần bị đánh vào tay kia, rất đau

Lật qua lật lại mãi cũng không xong

Cuối cùng phải thỏa hiệp là, Long Hiên để đọc, còn nàng học theo.

Sau đó Long Hiên để đọc chương thứ nhất.

Từ đạo lý trị quốc, đến công việc quản gia, thánh chủ đều nhất nhất nói tới.

Từ thân hiền xa nịnh, đến từ kiệm nhập xa dịch, đến xa nhập kiệm nan.

Lại nói đến các hoàng hậu đời trước, rồi con dâu phải khoan dung, không được đố kỵ lẫn nhau.

Chỉ có điều, đọc tới chương cuối cùng, Long Hiên để sắc mặt đột nhiên thay đổi, không tiếp tục đọc nữa

“Vì sao không đọc?” Phù Lạc rất thích nghe thanh âm khàn khàn trầm thấp gợi cảm của Long Hiên để, giọng của hắn đọc loại sách chính thống này lại cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho lòng người như bị mê hoặc

Lúc chân Phù Lạc bước bình đặt ở bụng dưới của hắn, thanh âm đọc thánh chú gia huấn cũng không thay đổi

“Đây là lịch đại đế vương thiên, chỉ có đế vương mới có thể xem.” Long Hiên đế thản nhiên nói.

Phù Lạc cuối cùng vẫn rón ra rón rén vụng trộm mở quyển sách kia ra, nương theo ánh trăng, thấy rõ một trang rất bắt mắt, chỉ có bốn chữ.

Tuyệt tình khí yêu.

Đây sao có thể là một quyển gia huấn chứ!?

“Không bằng đến chơi trò chơi đi?” Phù Lạc nhàm chán nhìn chằm chằm Long Hiên đế phía sau lưng.

Hắn đang phê duyệt tấu chương, dường như thư phòng của hắn đều chuyển cả đến dạ lan điện.

“Nếu người thắng, người muốn làm gì cũng được, thế nào?” Phù Lạc đứng bên mị hoặc.

Long Hiên đế dừng bút: “Thôi được, vậy sẽ chơi trong thời gian một nén hương”

Quả là một kẻ cuồng công việc, Phù Lạc hiểu được.

Trò chơi rất đơn giản, phù lạc sẽ viết chữ lên lưng Long Hiên đế, nếu hắn có thể đoán ra thì sẽ thắng.

Ngón tay Phù Lạc chạm lên lưng hắn, viết rất rõ ràng, nàng sợ hắn đoán không trúng.

“Ta.”

“Yêu.”

Chữ “người” cuối cùng cũng không kịp viết ra, nàng đã bị bao phủ trong nụ hôn của Long Hiên đế

“Ta biết.” Giọng nói của hắn tràn ngập sự ấm áp.

“Đêm nay vốn muốn buông tha người.” Hắn nói

Có quỷ mới tin được người.

Kế hoạch lừa gạt của nàng...thất bại.

58. Chương 58: Tình Ca Mùa Đông [hạ]

Phù Lạc không biết Long Hiên đế rốt cục là sủng ái toàn bộ con người nàng, hay là sủng ái nửa thân dưới của nàng đây?

Nhưng chuyện này cũng có cách để kiểm nghiệm.

Nữ nhân, hàng tháng luôn luôn có thời điểm không thuận tiện

Tay chân của Phù Lạc, hễ đến mùa đông lại lạnh cứng như băng.

Vào “thời điểm ấy”, lại càng thống khổ không chịu nổi

Long Hiên đế chắc chắn cũng biết thể trạng của nàng.

Phù Lạc bỏ sách xuống

Nhìn thấy bàn tay lớn kia đột nhiên đặt lên bụng nàng

Thì ra hắn vẫn còn nhớ.

Ngày kế tiếp, hắn còn tới sớm hơn cả những hôm trước

Mùa đông luôn khiến tâm trạng con người có một cảm giác rất đặc biệt.

Có đôi khi lẳng lẳng ôm lấy nhau, cũng cảm thấy hòa hợp, ấm áp

Long Hiên để mở to hai mắt, tỏ vẻ như muốn Phù Lạc giải thích, vì sao đôi mắt trong suốt của nàng lại ngân ngấn nước

“Ta đói bụng.” Phù Lạc rất phối hợp sờ sờ bụng.

Long Hiên để vuốt ve trán nàng: “Muốn ăn gì nào?”

“Muốn ăn thịt dê xiên nướng.” Phù Lạc vui mừng ôm lấy thắt lưng Long Hiên để

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, nàng khoác chiếc áo bông dày vào, trông mũm mĩm hệt như cái bánh bao, sau đó hai người tay trong tay đi tới ngự trù phòng.

Phù Lạc ngựa quen đường cũ dẫn Long Hiên đi, nửa đêm tịch tịch lên lút bước vào phòng ăn

Phù Lạc nín thở.

Long Hiên để giở chiêu “ăn cắp chi đạo”, dùng khinh công, từ phía sau quét sạch mọi thứ

Dạ Lan điện.

Nhóm lửa lên, hai người ngồi trên nền gạch, ướp gia vị lên các xiên thịt

Nghe tiếng lửa cháy tanh tách, từ trong không khí truyền đến mùi hương của thịt, thật là thèm không chịu nổi.

Long Hiên để cầm một xiên thịt đã nướng chín bỏ vào tay Phù Lạc, lẳng lẳng nhìn bộ dáng ăn như lang thôn hổ yểu của nàng [*Ăn ngấu nghiến như sói đói hổ vồ]

“Cảnh đẹp phải có rượu ngon.” Phù Lạc tỏ vẻ nho nhã nói ra một câu.

Long Hiên để cười không nói, từ đằng sau lấy ra một bầu rượu.

Phù Lạc cảm giác như tìm thấy tri âm

“Mười năm trần nhương Trúc Diệp Thanh?” Phù Lạc phẩm phẩm, nói xong liền uống cạn.

[*Rượu Trúc Diệp Thanh: là thành quả nghiên cứu, tìm tòi của một người tên Miên Thành tự Thanh Trúc (Trung Quốc), với công thức rất cầu kỳ. Thời xưa, loại mỹ tửu này chỉ dành riêng cho vua chúa thưởng thức vì chất lượng hảo hạng và sự kỹ lưỡng trong khâu chọn nguyên liệu lẫn thời gian ủ rượu]

Phẩm rượu, ở Mặc Nguyệt Lâu đã từng luyện tập rất nhiều, điểm ấy tự nhiên không nói chơi.

Long Hiên để thoáng kinh ngạc vì sự hiểu biết của Phù Lạc đối với rượu.

“Trẫm, khi còn trẻ, thường xuất ngoại ngắm cảnh, cũng thường xuyên ngồi xuống đất, ăn thịt nướng, phẩm rượu dưới ánh trăng, còn tự thổi sáo, nghe cũng rất êm tai.”

Khuôn mặt hắn lộ vẻ rạng rỡ, lộ ra những hoài niệm về một thời trẻ tuổi tiêu sái. Đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra, hắn cứ nhiên lại mở rộng lòng mình, kể về những câu chuyện xưa cũ.

“Tối nay, Hoàng Thượng có thể có nhã hứng không?”

Trăng sáng trên trời, ngàn sao rực rỡ, băng tuyết nhu hòa, mỹ nhân như ngọc.

Long Hiên để tựa như không hề suy nghĩ, ngay tại chỗ ngồi tạc trúc, chế thành một thanh sáo trúc đơn giản.

Tiếng sáo của hắn tuần lã bí ẩn, phóng đảng mà không mất đi cá tính, bớt một chút khí phách, nhưng lại thêm vài phần nhu tình.

Tiếng sáo vọng lên trong cung điện trống trải, trong nháy mắt, Phù Lạc cảm thấy bọn họ tựa như giang hồ tiên lữ, tiêu sái du dương trong thiên địa.

Đáng tiếc giang hồ có cái không như ý, cung đình cũng có những ràng buộc.

Tránh được một lúc, không tránh được cả đời.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới khúc “Thiên nhai ca nữ”.

Chuyện của Dịch Tiên Sinh và Vương Giai Chi, nhớ tới cũng làm trái tim băng giá.

Thiên nhai nha hải giác

Mịch nha mịch tri âm

Tiểu muội muội xướng ca

Lang tẩu cầm

Lang nha cha môn nhất thị lưỡng điều tâm

Ái nha ái nha lang nha

Cha môn lưỡng thị nhất điều tâm

Gia sơn nha bắc vọng

Lệ nha lệ triêm khâm

Tiểu muội muội tưởng lang

Trực đảo kim

Ái nha ái nha lang nha

Hoạn nạn chi giao ân ái thâm

Nhân sinh nha

Thùy bất tích nha tích thanh xuân

Tiểu muội muội tự tuyển lang tự châm

Lang nha xuyên tại nhất khởi bất ly phân

Ái nha ái nha lang nha

Xuyên tại nhất khởi bất ly phân

Dịch nghĩa:

Nơi chân trời góc bể

Tìm kiếm người tri âm

Tiểu muội muội xướng ca

Chàng tẩu cầm

Chàng hồi, đôi ta luôn chung một lòng

Yêu, thiếp yêu chàng

Đôi ta luôn chung một lòng

Ngóng trông mãi nơi ấy

Lệ rơi thấm ướt khăn

Tiểu muội muội nhớ chàng

Mãi cho tới tận bây giờ

Chàng hồi, đôi ta đã từng trải qua hoạn nạn

Tình cảm đậm sâu

Yêu, thiếp yêu chàng

Đôi ta từng trải qua bao thử thách
Đời người
Ai mà chẳng nuôi tiếc thời thanh xuân
Thiếp như sợi chỉ, chàng tựa mũi kim
Một khi xuyên qua sẽ chẳng rời xa nhau nữa
Yêu, thiếp yêu chàng
Một khi xuyên qua sẽ chẳng còn cách xa...
Không biết sau khi nàng rời khỏi, Long Hiên để có coi như nàng là người chưa từng tồn tại hay không?
Có một số việc nếu chậm trễ, sẽ không thể nào cứu vãn được nữa.
Giống như khi ban đầu gặp gỡ. Khi đó hắn là một Long hiên để lạnh lùng tuấn mỹ, cao cao tại thượng, còn nàng thì mới đặt chân tới Viêm Hạ, là một công chúa xuyên qua lòng đầy ắp những khát khao. Hắn dành cho nàng một cái nhìn nhu tình, cũng đủ để cho nàng bỏ mặc tất cả, vì hắn trải qua phong ba chìm nổi.
Nhưng giờ đây, tình đã nguội lạnh, tâm đã đóng băng.
Đáy lòng chỉ còn lại một chút chấp nhất quyến luyến
Nàng luôn tính kế, lúc nào cũng toan tính, nói dối thành thói quen.
Hai người trầm mặc một lúc lâu.
Phù Lạc không chịu nổi ánh mắt không biết biểu lộ cảm tình của Long Hiên để
Hoặc là hắn không muốn thấy rõ cảm tình của chính mình.
Phù Lạc cảm thấy, đối với Long Hiên để, nàng có lẽ chỉ như một sủng vật mà thôi.
Hắn yêu thích nàng như đối với một sủng vật,
Không có cảm giác chắc chắn, không có cảm giác an toàn.
Nam nhân yêu bằng mắt, nữ nhân yêu bằng tai.
Nữ nhân luôn muốn nghe được một điều gì đó, để bản thân cảm thấy an toàn hơn
Lúc trước Liên Nguyệt hoàng hậu, liệu có phải cũng như vậy hay không?
Trời sắp sáng.
Phù Lạc để đỡ buồn ngủ, bèn vừa nghe Long Hiên để thổi sáo, vừa nặn người tuyết.
Hai người tuyết, một cao lớn uy mãnh, một mềm mại nhỏ nhắn, cùng đứng trong gió lạnh.
Phù Lạc rất hài lòng với tác phẩm của mình.
Đã thấy Long Hiên để bắt tay nặn một người tuyết nho nhỏ khác
Thân hình mũm mĩm, cái đầu tròn vo, ngây thơ đáng yêu.
Đặt tại dưới chân hai người tuyết lớn kia, một nhà ba người.
Ánh mắt hắn ngó nhìn Phù Lạc, tràn ngập sự áy náy.
Nàng biết, đây là lời giải thích của hắn
Nàng nhào vào trong lòng hắn, che dấu đôi mắt đã cạn khô nước mắt của mình
“Hôm nay, cùng trầm hờn cùng đi.” Hắn thản nhiên nói, mùa đông có lẽ sắp trôi qua.
Phù Lạc rời khỏi người hắn
“Được.” Nàng tươi cười rạng rỡ

Có người nói,tình yêu là chuyện của hai người,nhưng hôn nhân là chuyện của cả gia tộc.

Phù Lạc ở Dạ Lan điện, phóng túng chính mình, hưởng thụ tình yêu say đắm của hai người. Nếu không phóng túng, chỉ sợ sau này sẽ phải hối hận mãi mãi.

Yêu thương một nam tử như Hiên Áo,thực sự rất hạnh phúc

Nhưng cùng hắn thành thân, thật sự rất thê lương.Gia tộc của hắn quá mức to lớn, thê thiếp của hắn quá mức si tình.

Điều duy nhất khiến nàng nuối tiếc,đó là dù nàng quyết tâm phóng túng chính mình,cũng không thể có được cảm giác tự do như lúc đầu gặp gỡ,trong sự ngọt ngào giờ đây lại ẩn chứa cả sự nguy hiểm.

Nàng cũng chưa từng thật sự phóng túng, chỉ sợ sẽ lại phải thức trắng suốt đêm...

59. Chương 59: Khách Không Mời Mà Đến

Ngày kế tiếp, rất nhanh đã có người đón Phù Lạc về Kiền Nguyên Điện.

Phù Lạc chỉ vội vàng liếc nhìn Long hiên để ở Côn Dụ điện, thấy hắn mặc thường phục, giống như đang chuẩn bị xuất cung.

Long hiên để vừa đi, Dự Vương phi liền đến Kiền Nguyên Điện.

Đôi lông mày giống như lá liễu mùa xuân,khuôn mặt hồng như hoa đào tháng ba

Đôi mắt đẹp như nước, nhưng lại lóe lên tia sáng kỳ dị

Dự Vương phi thướt tha bước trên tuyết,dừng trước mặt Phù Lạc.

Chiếc áo lông chồn màu tím càng tô đậm vẻ đẹp thanh nhã xuất chúng của nàng ta,đẹp như ánh trăng hiện ra sau áng mây vậy.

Năm đó Phù Lạc có thể xả thân cứu nàng, nguyên nhân thứ nhất có thể khẳng định là vì nàng ta là một mỹ nhân nhìn đã muốn thương hương tiếc ngọc.Thứ hai là vì nàng được Long hiên để yêu mến.Để ra cung, để được Long hiên để sủng ái, Phù Lạc đương nhiên phải cứu nàng ta.

Nhưng cái chính là vì Phù Lạc tôn trọng nàng ta

Nay nghĩ đến,không biết liệu có còn dũng khí đó nữa không.

Lần trước, Phù Lạc vẫn chỉ là người ngoài cuộc, nhìn diễn viên hóa trang lên sân khấu, rộn ràng nhốn nháo,chỉ e sợ kịch tình không đủ hí kịch.

Lần này, Phù Lạc cũng là người ngoài cuộc, nhưng “Kẻ trong người ngoài đều trầm ngâm, nhân gian thắng bại đều do tâm” ...

“Nô tỳ, xin thỉnh an Vương phi.” Phù Lạc hành lễ

Ân oán của nàng và Dự Vương phi, kỳ thật rất khó giáp mặt.

Dự Vương phi hận nàng làm uổng phí thời gian của muội muội nàng ta

Nhưng Phù Lạc không hận nàng ta vì đã cướp đi đứa nhỏ của mình

Dù sao thì chúa tể sinh sát cũng không phải nàng ta, mà là hắn.

Nữ nhân không nên trách cứ một nữ nhân khác, kỳ thật tốt nhất là nên trách cứ tên nam nhân kia.

“Quả là một nha đầu lạnh lợi xinh xắn, bên cạnh ta thiếu một nha đầu như vậy, người thấy có đúng không,Tổ Nguyệt?” Dự Vương phi nói với cung nữ đứng bên cạnh.

“Dạ.” Tổ Nguyệt ở một bên cúi đầu.

Phù Lạc thoáng chốc sáng tỏ hết thấy, vì sao Long hiên đế vừa bước chân đi, Dự Vương phi liền vừa vịn đến như thế.

Nhưng Tổ Nguyệt, một thị nữ bên cạnh Long hiên đế gần mười năm, sao lại có thể là người của Dự Vương phi?

Điều này thật không giống tác phong của Long Hiên đế

“Không bằng ta dẫn theo Vô Tâm đi, hoàng đế ca ca hẳn phải đáp ứng ta chứ?” Dự Vương phi dịu dàng nói với Tổ Nguyệt

“Vạn tổng quản không có ở đây, còn phải bẩm Thục phi nương nương mới được.” Tổ Nguyệt đáp. Trước mắt, Lăng thực phi là người chưởng quản hậu cung, vốn dĩ Dự Vương phi cần một nha đầu không phải việc khó, nhưng Vô Tâm lại là người bên cạnh hoàng đế, cho nên cần có chỉ thị của Thục phi.

Phù Lạc hy vọng Lăng Nhã Phong sẽ không đáp ứng.

Dùng ngón chân để tính cũng biết đi theo Dự Vương phi sẽ thế nào, chỉ sợ thật sự dữ nhiều lành ít. Long hiên đế khi nào hồi cung cũng không rõ, cũng chẳng biết hẳn sẽ làm thế nào trước tình cảnh khó xử này

Đáng tiếc, khi đối mặt với kẻ địch chung, thì kẻ từng là thù cũng có thể trở thành bạn

Vầng bán nguyệt đẹp xinh đẹp ở Dạ Lan điện [*Chỉ Phù Lạc] vốn đã tập trung rất nhiều sự chú ý

Thiên hạ không thể không có gió lửa qua kẻ tường, chỉ là Hoàng Thượng không muốn để người khác biết vầng bán nguyệt ấy, thì người trong hậu cung đương nhiên cũng phải làm bộ như không biết.

Nhưng hôm nay, nếu đã không còn ở Dạ Lan điện, trò chơi tự khắc sẽ bắt đầu.

Dự Vương phi khẩn cấp tranh trận này, Lăng Thục phi đương nhiên nguyện ý phối hợp.

Tay không dính máu, chẳng phải là cảnh giới cao nhất sao?

Lăng Nhã Phong đứng phía sau, vui sướng nhìn vở diễn này.

Bất luận ai thắng ai thua, cuối cùng người thắng đều sẽ là nàng ta

Dự Vương phi động tới Phù Lạc, đương nhiên sẽ làm tổn thương trái tim của Hoàng Thượng

Lăng Nhã Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ tử thanh nhã tuyệt lệ trước mắt

Luận dung mạo hai người tương xứng, luận tài hoa hai người sóng vai tề khu. Nhưng luận địa vị trong lòng Long Hiên đế, Lăng Nhã Phong lại thua lớn, nàng sao có thể cam tâm thua chứ?

Phù Lạc... Vô Tâm. Lăng Nhã Phong đôi khi cũng không thể hiểu rõ trái tim của Long Hiên đế, không biết ngày xưa Phù phi trong mắt Long hiên đế rốt cục chỉ là một quân cờ hữu dụng, hay là một điều gì đó khác, mà dù nàng có tưởng tượng cũng không thể tha thứ đây?

Nàng không thể mạo hiểm, nhưng Vô Tâm nhất định phải biến mất.

Phù Lạc không thể từ chối, đi theo Dự Vương phi tới Dự vương phủ.

Đây là xã hội phong kiến cũ nát, nhân dân lao động bị ai, không có quyền kháng cự

Dự Vương phi đối với Phù Lạc giả nhân giả nghĩa, còn người xung quanh đối với nàng dị thường cừu hận.

Nàng ta đem Phù Lạc giao cho bà vú, Dung ma

Dung ma từ nhỏ nhìn Dự vương phi lớn lên, yêu thương nàng ta hơn bất kỳ ai khác

“Dung ma, người này là cung nữ trong cung, Vô Tâm, người đừng nên chậm trễ, cũng tuyệt đối đừng làm cho Vô Tâm bị thương.” Dự Vương phi sau khi bỏ lại mấy câu, liền nhẹ nhàng rời khỏi.

Nàng ta biết, giao cho Dung ma, thì có thể yên tâm hoàn toàn

Câu cuối ám chỉ, Phù Lạc trên người không được để lại vết thương, bằng không về sau Long hiên để tra hỏi sẽ không hay

Người xung quanh, đối đãi nàng như với hung thủ giết cha giết mẹ vậy, Dung ma nhanh chóng mang tới dụng cụ tra tấn

Mặc áo đơn, hắt nước lạnh, chân trần đứng trong viện

Tuyết trắng như lông ngỗng “tuôn rơi” xuống.

Phù Lạc rất nhanh đã ngã xuống nền tuyết. Khi nhắm mắt lại nàng chỉ nghĩ, nếu có thể trở lại hiện đại, nhất định sẽ đến Hải Nam tìm việc, nhất định phải là một nơi hàng năm không có tuyết rơi

Trước khi xuyên không, có thể tự do hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt.

Sau khi xuyên không mới phát hiện, thì ra nhân dân lao động ngay cả phong hoa tuyết nguyệt cũng chẳng được hưởng thụ

Cả một đêm không có Minh Nguyệt [trăng sáng], không có sao sáng.

Thời gian trôi qua thật chậm.

Có ai nói chờ đợi là hạnh phúc?

Vậy nàng nhất định chưa từng thật sự chờ đợi rồi.

Côn Dụ điện.

Vạn Toàn đi đi lại lại bên ngoài, như kiến bò trên chảo nóng.

Long hiên để sau khi lâm triều vội vàng rời cung, đến khi hồi cung lại lập tức cùng các quân xa đại thần mật đàm, không hề hạ nghị.

Vạn Toàn sau khi nghe tin Phù Lạc ra cung cùng Dự Vương phi, toàn thân liền rét run.

Không kịp lo lắng là ai tiết lộ hành tung của hoàng đế, chỉ sợ hết thảy đều không kịp.

Đáng tiếc quy định của Long hiên để là:

Khi thảo luận những vấn đề cơ yếu của triều đình bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, vi phạm lập tức trảm

Vạn Toàn đương nhiên hiểu rõ Long hiên để nhất.

Hôm nay thảo luận cơ mật, ngay cả nội thị cấp cao bên cạnh hoàng đế cũng không thể ở bên, tầm quan trọng khỏi nói cũng biết.

Nên Vạn Toàn chỉ có thể lo lắng đứng ở ngoài điện.

Từ chạng vạng giờ Dậu đợi cho tới giờ Sửu, rốt cục cũng nhìn thấy Long hiên để bước ra khỏi Côn Dụ điện.

“Hoàng Thượng, Thục phi nương nương hạ chỉ, điều Vô Tâm theo dự Vương phi.”

Long hiên để đột nhiên quay đầu, khó tin nhìn Vạn Toàn.

Nhưng hắn rất nhanh liền hiểu rõ

“Tới Dự Vương phủ.” Long hiên để lạnh lùng hạ lệnh.

“Nhưng, Hoàng Thượng, như vậy thật không hợp...” Vạn Toàn liên tục chỉ thị các tiểu thái giám chạy đi chuẩn bị, nhưng miệng vẫn liên tục nhắc nhở hoàng đế, lúc này ra cung là vạn phần không thích hợp.

Long hiên để lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái

“Mang Đạp Nguyệt tới cho Trẫm.”

Long hiên để không thể chờ đợi, nhảy lên lưng “Đạp Nguyệt” truy phong ngàn dặm

Hắn hiểu rõ Thượng Quan Mật Tuyết [*Dự vương phi], Thượng Quan Mật Tuyết nhất định cũng hiểu tính cách của hắn. Tối nay, mọi chuyện đều giải quyết hết trong tối nay, chỉ hy vọng vẫn còn kịp...

60. Chương 60: Quý Phi Của Trẫm

Vạn Toàn chạy chậm tiến lên gõ cánh cửa sơn son của Vương phủ

Môn đồng nhìn hai vị khách đêm khuya tới chơi, một vị rất giống đại nội tổng quản Vạn công công, còn một vị khí vũ hiên ngang, ánh mắt không giấu nổi sự lo lắng.

“Để tiểu nhân đi...” Khi đang nói chuyện, vị chủ tử kia sớm đã bước vào đại môn, cũng không quay đầu lại. Cuối cùng hai chữ “Bẩm báo”, người không nói xong đã phải nuốt lại.

Dự Vương phủ vang lên tiếng leng keng thùng thùng hỗn độn cùng tiếng bước chân người, sớm đã có người đi báo cho vợ chồng Dự vương.

Vạn Toàn thường đến Dự Vương phủ tuyên chỉ, cũng coi như quen thuộc với những người trong phủ, hắn lập tức bắt lấy một hai kẻ chủ sự: “Cung nữ Vô Tâm được Vương phi mang từ cung ra đâu rồi?”

“Vương phi giao cho Dung ma.”

Dung ma, Long Hiên để có chút ấn tượng. Hình như là vú nuôi của Mật Tuyết. Lúc tiến cung nàng ta cũng mang theo, sau đó bà ta xin về Thượng Quan gia, Long Hiên để đã đặc biệt ân chuẩn.

Dung ma nửa đêm bị gọi dậy, nhìn thấy Long Hiên đế, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng Thượng vạn tuế.”

Lúc này, toàn bộ người trong Dự Vương phủ mới biết là Long Hiên đế đêm khuya đến, cùng lúc hô to “Vạn tuế” không ngừng.

Chủ nhân của Dự Vương phủ, Dự vương-Hiên Lan vội vàng ra nghênh giá, nhưng không thấy Dự Vương phi đâu.

“Không biết hoàng huynh giá lâm ~” Hiên Lan quỳ xuống đất thỉnh tội.

Long Hiên đế nhìn Dung ma: “Vô Tâm ở đâu?”

Chẳng ngờ Dung ma một mực quỳ, không nói lời nào.

Vạn Toàn bước lên đá một cước: “Nô tài ngu xuẩn, Hoàng Thượng hỏi, cứ nhiên dám không đáp.”

Không ngờ Dung ma ngẩng đầu, lệ rơi đầy mặt: “Là nàng hại tiểu thư nhà ta, trừng phạt nàng là đúng tội.”

Trái tim Long Hiên đế như vỡ vụn, cảm giác không hay càng ngày càng mãnh liệt.

“Đến hỏi nha hoàn khác xem.” Long Hiên đế nói với Vạn Toàn

Cuối cùng Long Hiên đế đi khắp trong viện, cũng tìm được Phù Lạc đang nằm ngất trên tuyết

Long Hiên đế ôm lấy thân thể mỏng manh lạnh cứng như băng của Phù Lạc, chạy nhanh vào phòng khách.

Dự Vương vội vàng sai người thêm bếp lò, nhóm lửa. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên có thể khiến Long Hiên đế đánh mất thái độ bình tĩnh, đêm khuya ra cung nhất định không phải chuyện đơn giản.

Từ lời nói của Dung ma cùng thái độ của Hoàng Thượng, phỏng chừng nữ tử kia hẳn là Ngọc Thực Quốc công chúa được đồn đại nhiều nhất trong cung.

Trong nháy mắt, Long Hiên đế cứ ôm chặt lấy Phù Lạc, bàn tay nàng đặt trên ngực hắn không có chút dấu hiệu của sự sống

Hắn vô thức càng ôm nàng chặt hơn, đắp chăn lên

Vận nội công, truyền chân khí qua lòng bàn tay

Hắn không dám kiểm tra nàng còn thở không, sợ không cảm giác thấy hơi thở của nàng nữa.

Phía sau bức màn, thân ảnh của đại phu và nha hoàn bận rộn cuống quýt

Long Hiên để ngồi yên lặng bên ngoài.

Trong ấn tượng của hắn, Phù Lạc rất sợ lạnh. Hắn thích nhất là ngắm nàng ngủ, lúc ấy nàng sẽ vô thức dựa vào hắn, chui vào trong lòng hắn, tìm kiếm tư thế ngủ ấm áp nhất.

Lúc này, Dự Vương phi-Thượng Quan Mật Tuyết vui mừng đi tới. Lúc này nàng ta cũng vẫn chững chạc như lúc ban ngày

Long hiên để nắm chặt quyền, chậm rãi đứng dậy.

Dự Vương phi chậm rãi hành lễ, nhìn thẳng Long Hiên đế, trả lời câu hỏi mà hắn còn chưa nói ra.

“Đây là việc mà Hoàng đế ca ca nên làm từ lâu rồi, Mật Tuyết chỉ là giúp Hoàng Thượng một phen mà thôi.” Về mặt của nàng, kiêu ngạo mà yếu ớt.

Một tiếng “Chát” vang lên trong không trung, Dự Vương phi lao đảo té trên mặt đất.

Nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi, nhưng vẫn kiêu ngạo đứng lên.

“Không tôn trọng tổ huấn, Hoàng đế ca ca nhất định sẽ hối hận.”

Long Hiên đế lạnh lùng nhìn nàng.

“Chuyện của Trẫm, không tới phiên ngươi nhúng tay vào.”

Sau khi Dự Vương phi đi khỏi, hắn ngay lập tức trừng phạt Dung ma

Dùng cách thức như Phù Lạc đã từng phải trải qua

Băng thiên tuyết địa, từng chậu nước lạnh hắt xuống, không đến vài canh giờ thì người cũng sẽ đông cứng thành băng.

Thái y và y nữ vội vã đi vào trong phòng, khi họ bước ra, Long Hiên đế có cảm giác như sắp đến ngày tận thế vậy

Phía sau, dường như bọn họ mới là người có quyền lực lớn nhất.

“Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, Vô Tâm tạm thời đã giữ được tính mạng.”

Trước khi về cung, Long Hiên đế vẫn không quên dùng cực hình với Dung ma.

Đây là khổ hình dành cho kẻ không biết vị tha, không biết kiên nhẫn suy xét

Dung ma kêu la thảm thiết trước cửa sổ phòng Dự Vương phi, âm thanh cất cao, rồi lịm dần.

Long Hiên đế ôm Phù Lạc đặt lên Long sàng, dùng cơ thể mình sưởi ấm cho nàng, từng ngậm từng ngậm bón thuốc cho nàng.

Hắn giống như một đứa trẻ, ôm chặt lấy Phù Lạc, dùng má cọ qua cọ lại lên gương mặt lạnh băng của nàng

Hôm nay, Long Hiên đế tuyên bố bãi triều một ngày.

Theo lý mà nói, hy vọng sống sót của Phù Lạc là cực kỳ mong manh

Nàng thậm chí còn thấy mình bị tới một nơi không có sự ấm áp, không có bóng dáng của cha mẹ

Phù Lạc liều mạng trốn tránh.

Nàng đã từ bỏ cơ hội tìm n soái ca ở cổ đại rồi

Thậm chí còn từ bỏ cả tôn nghiêm của mình nữa

Đã phải đổ máu, bị ngược thù hận, không thể thất bại như thế này được

Nàng không cam lòng.

Cơ thể yếu ớt bắt đầu có cảm giác, dường như có một dòng nước ấm áp trong miệng nàng

Sau đó thân thể dần dần ấm lại, cảm giác như một ánh sáng đang lóe lên, như có một quầng lửa nóng rực vây quanh mình

Phù Lạc cố hết sức mở to mắt, không ngờ quy luật tồn tại của các nữ chủ xuyên không là có thật, vì nàng cứ nhiên vẫn còn sống.

Đây là long sàng ở Kiền Nguyên điện, nàng biết rất rõ.

“Nương nương tỉnh, nương nương tỉnh rồi, nương nương người đã mê man hai ngày, cuối cùng tỉnh rồi” Nàng thấy trước mắt mờ mờ, không thấy thân ảnh quen thuộc của Tố Nguyệt, mà chỉ thấy hai cung nữ xa lạ

“Nương nương ư?” Phù Lạc ngẫm nghĩ.

“Hoàng Thượng đã hạ chỉ, phong nương nương là Quý phi, ban thưởng hào phù.” Cung nữ kia mau mồm mau miệng đáp lời

“Hoàng Thượng đâu?” Phù Lạc có chút thất vọng, là vì khi tỉnh lại không thấy bóng dáng hần nên thất vọng sao? Nàng tự giấu.

“Hoàng Thượng tới Dự Vương phủ thăm Dự Vương phi.” Vẫn là cung nữ kia nhanh nhẩu nói.

Tâm Phù Lạc như dâng lên một đợt sóng, nhưng cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

“Bởi vì Vương phi hai đêm trước đã sinh non.”

Lịch sử lại tái diễn như vậy

Khi xưa sau khi cứu Dự Vương phi, Long Hiên để ở bên cạnh nàng ta, một tác cũng không rời.

Hôm nay sau khi Dự Vương phi đã thương nàng, Long Hiên để vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh nàng ta....

Vì sao người ta có thể có thể lãng quên dễ dàng như vậy chứ?

Phù Lạc khẽ vuốt lên gương mặt mình

Nàng cũng đã từng có kế hoạch sẽ giả chết, dụ dỗ Long Hiên để nói ra ba chữ mà nàng muốn, vậy là có thể trở lại hiện đại.

Nhưng nàng không dám đặt cược, bởi vì muốn lừa gạt ánh mắt của hần, chỉ có cách phải chết thật thôi.

Đáng tiếc hai ngày trước là cơ hội tốt hiếm có, sao nàng lại không tỉnh dậy chứ?

Hôm nay nàng mở to mắt nhìn Long Hiên để trước mặt, không hề mong nhớ mừng rỡ như điên, chỉ là một ánh mắt trong trẻo, nhưng lạnh lùng bất hòa.

Long Hiên để chạm nhẹ lên đôi mắt Phù Lạc, làm cho nàng nhắm mắt lại.

“Hãy dưỡng bệnh cho tốt, Quý phi của trẫm.” Thanh âm của hần hiện rõ sự châm chọc...

61. Chương 61: Ai Mới Là Người Đứng Sau Vở Kịch Này?

Long Hiên để ngồi trên long ỷ ở Côn Dụ điện, Vạn Toàn không nhìn ra vẻ mặt của hần, nhưng có vẻ không giống như đang giận dữ

Chỉ có điều, một cảm xúc bi thương bao phủ khắp điện, lạnh tới tận xương.

“Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi đi. Một canh giờ nữa phải lâm triều rồi”

Long Hiên để lúc này mới giật mình, vậy là hần đã ngồi yên như vậy đến quá nửa đêm

“Bãi giá Kiền Nguyên điện.” Thanh âm của hắn khôi phục sự phóng khoáng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, xa cách giống hệt như vài năm trước

Lại trở thành một đề vương nắm trong tay hết thảy mọi thứ.

Nhưng tối nay bãi giá Kiền Nguyên điện cũng làm cho Vạn Toàn thực sự kinh hãi.

Phù Lạc đang ngủ say, vô thức xích lại gần nơi ấm áp, Long Hiên để đắp chăn cho nàng, ôm nàng cùng ngủ

Dù cho lòng bọn họ có xa cách nhường nào, thì chỉ ít thân thể cũng có sự gần gũi...

Sáng sớm hôm sau, khi Phù Lạc tỉnh lại, Long Hiên để đã lâm triều

Nếu không phải chiếc gối bên cạnh lún xuống, nàng thật sự sẽ tưởng rằng sự ấm áp đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Trong mộng vì sao hắn lại nói: “Ta thật hối hận vì đã cứu ngươi”?

Nay Phù Lạc thật có chút không hiểu Long Hiên để, không hiểu được sự châm chọc ban ngày của hắn, không hiểu sự ấm áp của hắn ban đêm

Cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến cho nàng cảm thấy vô cùng bất an. Nếu là vô tình, tại sao ban đêm lại như thế, nếu là hữu tình, thì phải làm thế nào để kiểm chứng đây?

Những ngày sau đó, Phù Lạc trở thành nhân vật “chạm tay có thể bỏng” ở Viêm Hạ hậu cung

Vì dù là hoàng hậu, cũng không thể đêm dài ngủ lại tẩm cung ở Kiền Nguyên điện của Long Hiên để

Hơn nữa Quý phi Phù Lạc có vẻ không chỉ ở lại một đêm, mà còn có thể ở lại đó vĩnh viễn.

Trước mọi lời đồn, Long Hiên để đã ra tay

Lễ sắc phong Quý phi được ấn định vào năm sau. Long Hiên để từng ở trước mặt mọi người mà ngọt ngào cam đoan với Phù Lạc, nhất định sẽ cho nàng một lễ sắc phong long trọng.

Năm mới đã tới, trong cung tràn ngập sự vui sướng

Long Hiên để độc sủng Phù quý phi hàng đêm tới ngủ lại Kiền Nguyên điện. Hai người giống như một cặp vợ chồng bình thường, cùng ăn cùng ngủ, khiến cả triều đình phải một phen kinh ngạc

Nhưng điều khiến người ta thăng thót nhất là sự việc có liên quan tới “Tuyệt Phù Dung”

“Tuyệt Phù Dung” lưu quang bốn phía, mãn viên phiêu hương. [*Rạng rỡ, nổi danh khắp tứ phương, hương thơm phiêu đảng khắp nơi]

Năm nay Tuyệt Châu phủ dâng lên “Tuyệt Phù Dung”, lấy hàn mai tẩm ti một năm, tạo thành loại hoa Tuyệt Phù Dung có màu hồng nhạt.

Kỳ lạ là, Tuyệt Phù Dung được tiến cống năm nay không chỉ mang một màu hồng đơn thuần, mà là từng tầng hoa từ trắng đến hồng thắm

Nhưng điều làm người ta thăng thót nhất không phải là giá trị của Tuyệt Phù Dung này, mà là việc Hoàng Thượng làm theo yêu cầu của Phù Quý phi, tự mình dùng hương thơm và vẻ đẹp của Tuyệt Phù Dung để thiết kế một bộ y phục cho năm mới

Người trong thiên hạ đều đang chờ đợi ngày bộ y phục này xuất hiện, tất cả mọi công đoạn đã chuẩn bị xong, chỉ chờ tới đêm Trừ Tịch, Phù quý phi sẽ mặc bộ y phục “Hiên Phù” đó

Đã nhiều ngày nay, toàn bộ các cung nữ cùng phi tần từng bắt mắt với Phù Lạc đều tỏ ra bất hạnh. Vì giờ ai chẳng biết Long Hiên để sủng ái Phù quý phi đến tột độ. Thậm chí giữa đêm hôm còn xông vào Dự Vương phủ, giận dữ đánh Dự Vương phi, cứu Phù quý phi trọng thương ra, suốt hai đêm không hề chớp mắt để chờ nàng tỉnh lại

Phù Lạc ngồi ở Kiền Nguyên điện, cảm thấy Long Hiên để nếu ở hiện đại, nhất định sẽ là một cao thủ lừa đảo, vì tất cả mọi chuyện hắn đều có thể dẫn dắt như ý muốn

Còn tình hình của nàng, ngày càng khiến người khác kinh hồn táng đảm

Long Hiên để gần như đã dựng lên cả một câu chuyện thần thoại về Phù Lạc, biến nàng thành người có quyền sinh sát lớn nhất trong hậu cung, thậm chí trở thành nữ nhân có thể thay đổi mọi quyết định của hân

Trước kia, việc mà Long Hiên để đã quyết, tuyệt đối không có ai dám khuyên can, không ai có thể khuyên can

Nhưng nay chỉ cần Phù quý phi nói một câu, Long Hiên để chắc chắn sẽ sùng nịnh nhìn nàng: “Cứ theo ý ái phi đi.”

“Ái phi” Cách xưng hô này đã rất lâu rồi hân không dùng để gọi nàng, không biết từ khi nào đã trở lại.

Còn cái tên “Lạc Nhi” kia, không biết từ khi nào lại biến mất vô tung.

Ánh mắt của hân, Phù Lạc cảm thấy lại khôi phục như biển xanh sâu thẳm, không thấy rõ, cũng chẳng chạm tới được.

Cực kỳ giống khi họ mới gặp gỡ

Ban đêm, theo thường lệ vẫn điên loạn đảo phượng. Nhưng hân không hề để tâm tới cảm xúc của nàng, chỉ không ngừng thỏa mãn cái hân cần, hết lần này đến lần khác, cho đến khi Phù Lạc khóc lóc cầu xin, hân mới bỏ qua vào triều.

Rốt cục là đã thiếu mất điều gì?

Phù Lạc cũng không biết.

Ban đêm hân thường nỉ non bên tai nàng: “Ái phi, trăm thật sự yêu cơ thể của ngươi vô cùng.”

Phù Lạc nhìn sâu vào đôi mắt hân.

Bóng dáng của nàng và hân

Hân và nàng đều không có sự say mê như cuốn nhau xuống vực sâu, mà chỉ như làm lấy lệ.

Hy vọng trở về hiện đại càng ngày càng xa

Rốt cục là sai lầm ở đâu chứ?.

Hân không phải nên nhu tình yêu thương nàng, để nàng đạt được mục đích về nhà sao?

Đêm trước ngày Trừ Tịch

Long Hiên để ở Ngưng Lộ Đài thiết yến, truyền những ca kỹ thanh lâu từ xa tới hiến nghệ, không khí thật thái bình.

Nữ tử chính giữa đài, cho dù trang điểm hoa diễm cầu kỳ, Phù Lạc vẫn liếc mắt một cái đã nhận ra nàng ta

Miên Hương lâu- Hoa Diễm cô nương.

Một chén được ấy...nàng đã bỏ đi cơ hội sinh hài tử của mình

Nàng ta cố gắng hết sức, đáng tiếc vẫn múa chẳng ra sao. Mọi người đều tò mò, năm nay sao lại tuyển một vũ nữ tồi như vậy để hiến vũ chứ

Phù Lạc quay đầu lại, nhìn Long Hiên để không chớp mắt.

Miệng run rẩy mở ra, không biết nên nói gì, thì ra hân đều biết rồi ...

Long Hiên để nhìn đôi môi như cánh hồng run rẩy trước gió của Phù Lạc, nuốt xuống lời của nàng.

“Trẫm, không muốn nghe bất cứ điều gì hết.”

Ánh mắt hân tràn ngập ý cười, nhưng cũng lạnh thấu xương, không thể hiểu rõ.

Thật bất đắc dĩ

Hắn lặng im như đã đóng chặt cánh cửa để người khác bước vào lòng mình

“Ái phi không thích điệu múa này sao?” Hắn cất cao giọng hỏi, không đợi Phù Lạc đáp lời “Người đâu, đem nàng kia ra ngoài chém,niêm phong kỹ phường của nàng ta, những người có liên quan cũng phải chịu trừng phạt.”

Long Hiên để nắm lấy tay Phù Lạc, người ngoài nhìn vào tưởng hắn nhu tình mật ý, giận dữ vì hồng nhan, nhiệm đồ hậu cung. Mà hắn lại như đang nói trong im lặng rằng: “Chính ngươi đã giết các nàng ấy”

Biết rõ là hắn ngoan độc,nhưng Phù Lạc vẫn không thể ngừng trách bản thân, vì sao từng ngu xuẩn nghĩ đến việc lừa gạt hắn,vì sao ngu xuẩn nghĩ rằng có thể khiến hắn giúp nàng trở về nhà

Nàng cười đến rơi lệ, từng giọt từng giọt lăn dài

Đêm trước Trừ Tịch,một hồi huyết tinh tàn sát, lại tạo thành giai thoại về sự thâm tình của Long Hiên để

Cũng tạo thành thanh danh độc ác của Phù Lạc.

Hắn như ác ma khống chế nàng diễn xuất theo hắn, hắn từ diễn viên chính trở thành đạo diễn, nàng sao có thể thoát khỏi sự trói buộc của hắn đây?.....

62. Chương 62: Không Rét Mà Run

Trừ Tịch

Phù Lạc ngồi ở Kiền Nguyên điện,nhìn cung nữ trong tay đang cầm bộ y phục chưa xuất hiện đã vang danh thiên hạ “Phù nhan” kia.Có chữ “Phù “trong tên của Phù Lạc, lại còn lấy Tuyết Phù Dung chế thành, người trong thiên hạ đều cảm thấy bộ y phục và loại vải này giống như chỉ tồn tại vì đương kim Phù quý phi vậy Phù nhan, Phù nhan,thật có ý nghĩa. Không biết là hắn có lỗi với nàng,hay nàng đắc tội với hắn đây?

Bộ y phục toát lên vẻ lịch sự tao nhã tôn quý.Phù Lạc chỉ buộc những viên trân châu nguyệt sắc kích cỡ khác nhau bên hông,ngoài ra trên bộ y phục không hề thêm hoa văn hay trang sức nào khác, đơn giản mà phóng khoáng. Phần bạch nhuộm thắm, Phù Lạc mặc vào tựa như là hoa sen trong tuyết, ánh tuyết rạng rỡ phản quang.

Cung nữ kết những hạt trân châu to nhỏ tạo thành vòng cổ, khoác chiếc áo chế từ tuyết hồ mao cho nàng, đeo lên đôi trâm cài, thêm một chiếc trâm trân châu nữa,sau đó dùng Tuyết Phù Dung tạo thành một chiếc nơ bướm lưu tô màu hồng nhạt

Không có giọng khách át giọng chủ, ngược lại bộ y phục“Phù nhan” rực rỡ này lại tô thêm vẻ thanh lịch và nét thanh xuân,cùng tinh thần phần chân của nàng

Phù Lạc thực lòng rất thích bộ đồ này, nếu không phải đang ở trong tình cảnh này,thì nàng đã nhảy cẫng lên rồi.Chỉ có điều hiện giờ không phải là mặc một bộ đồ mới, mà là mặc Giá y [*Áo cưới].

Cung nhân tới báo, tất cả các phi tần cùng mệnh phụ phu nhân đều đã tề tựu ở Hoa viên.Chỉ riêng lễ Trừ Tịch năm nay,Long Hiên để mới tổ chức“Lễ hội muôn hoa đua thắm”, mời các cung phi cùng mệnh phụ triều đình,dưới thời tiết lạnh giá,đến tham gia lễ hội kỳ hoa dị thảo ở Ngự hoa viên

Khi Phù Lạc đến, tất cả mọi người cùng quỳ xuống đất hành lễ, ngày hội càng long trọng, lễ tiết cũng càng nghiêm khắc. Tất cả mọi người đều nhất loạt quỳ xuống, hành lễ kính cẩn với nàng.Loại cảm giác khi ngự trên địa vị cao,ngạo nghễ nhìn chúng sinh tuân theo này, chẳng trách nhiều người lại có thể vì nó,tình nguyện vứt bỏ tính mạng cũng muốn được nếm trải

Nàng cao cao tại thượng nhìn những người đang phủ phục dưới chân mình như những con kiến kia,các nàng ấy cũng giống như món đồ chơi mua vui.Lúc này nàng nhìn các nàng ấy như thế, có khác gì như cách mà Long Hiên để nhìn nàng đâu?

Phù Lạc hít một ngụm khí lạnh

Hoa Vi phu nhân run rẩy tiến lên, đôi mắt không giấu nổi sự vui mừng, một tay xoa xoa bụng, cứ như nếu bỏ tay ra thì bụng sẽ rơi xuống đất vậy

Dự Vương phi mặc một bộ y phục trắng thuần khiết, sau khi nàng mất đi đứa nhỏ, mọi người đều chờ mong Long Hiên để sẽ trình diễn một phen long tranh hổ đấu vì tân sủng cũ này

Dự Vương phi tựa như một cành Hàn mai, thanh tú bước lên, tao nhã mỉm cười. Nụ cười kiêu này khiến trái tim Phù Lạc cảm thấy băng giá, vì đây là nụ cười khi nàng ta hiểu rõ một bí mật nào đó

Phù Lạc hơi hốt hoảng, vội bước đi trước. Đây có thể xem như lần đầu tiên sau khi hồi cung, nàng trực tiếp lấy thân phận phi tần ra đối mặt với các cung phi của Long Hiên đế. Nhìn Lăng thực phi phong thái yếu điệu, Ngọc phi cao quý thanh lịch, Hoa Vi phu nhân đáng điệu ngây thơ động lòng người, nhưng trong ánh mắt của họ vẫn ẩn chứa sự cô đơn. Phù Lạc cảm thấy, tất cả những sự việc đã xảy ra đều giống như mộng ảo, cũng may là nàng đã kịp tỉnh khỏi cơn mơ

Đúng lúc đó, tất cả các cung nữ phi tần đều im lặng, vụng trộm sửa sang lại tóc cùng vạt áo. Long Hiên đế đang dẫn một đoàn người hướng gần tới đây.

Phù Lạc quỳ xuống hô to “Vạn tuế”, trên đầu văng vẳng tiếng “Bình thân”, rồi một bàn tay to xuất hiện trước mắt nàng. Long Hiên đế ở trước mặt mọi người nâng Phù Lạc dậy, hành động này khiến tất cả mệnh phụ triều đình đều xôn xao khe khẽ nói nhỏ. Nữ nhân bất luận là ở cổ đại, hay hiện đại, dù trẻ trung hay lớn tuổi, đều vẫn thích buôn chuyện như vậy

Long Hiên đế sửa sang lại y phục cho Phù Lạc, ngọt ngào khó mà diễn tả. Hắn ôm lấy thắt lưng nàng, thân mật khẳng khít.

“Ái phi, người xem ai tới kia?” Long Hiên đế ôm Phù Lạc xoay người nhìn ra phía sau.

“Thần, Ngọc Thực quốc Hàn Lập khấu kiến công chúa, chúc công chúa Phúc Thọ an khang.” Một nam tử trung niên mặc y phục đệ tộc tiến lên.

Long Hiên đế quay đầu, ý bảo Ngọc phi tiến lên, sứ giả Ngọc Thực quốc nhất loạt cúi đầu chào

Sau đó Hàn Lập mới chậm rãi nói, nguyên lai Ngọc Thực quốc quốc vương lâm bệnh nặng, hoàng hậu cũng mệt mỏi ngã bệnh theo, lão quốc vương hy vọng trước lúc lâm chung có thể gặp mặt công chúa một lần

Về phần lựa chọn công chúa lại không chỉ định là người nào. Ngọc Thực quốc vốn dựa vào Viêm Hạ để sinh tồn, quốc vương bệnh nặng, muốn gặp công chúa cũng là chuyện phụ tử thường tình, nhưng quan trọng vẫn là xem xét thái độ của Long Hiên đế.

“Ái phi không phải vẫn muốn về nhà sao?” Long Hiên đế nói với Phù Lạc: “Trẫm lấy trung hiếu để cai quản thiên hạ, tâm ý của ái phi, trẫm đương nhiên sẽ đồng ý.”

Không cho phép trả lời, không để nàng cự tuyệt, Phù Lạc không biết nguyên nhân vì sao Long Hiên đế làm như, chẳng lẽ đây là lần thứ hai nàng bị trục xuất sao?

Ngọc phi sắc mặt có chút tái nhợt, Lăng thực phi tiến lên nhắc khéo: “Hoàng Thượng, Ngọc phi tỷ tỷ trước đây chẳng phải cũng là công chúa của Ngọc Thực quốc sao?”

Long Hiên đế không mở miệng đáp lại. Ngọc phi lão đảo vài bước rồi ngã xuống đất. Thứ nhất là do hiếu nữ nghe thấy phụ bệnh nặng nên đau lòng, hai là vì không trốn được số mệnh ở lại hậu cung.

Dạ yến hôm nay, có thể nói là khách lẫn chủ đều vui. Phù quý phi phải về nhà thăm viếng, thật sự là chuyện cực kỳ may mắn của hậu cung. Phi tử mà Long Hiên đế sủng ái nhất phải rời khỏi, đây chẳng phải là việc nên vỗ tay ăn mừng sao?

Chỉ có Phù Lạc là tự thâm nhủ, mọi chuyện khó liệu. Được về nhà nhưng lại về “nhà” đó, không biết khi đi khỏi sẽ đối mặt với vận mệnh gì đây

Chẳng lẽ, ông trời nhất định chặn đường về của nàng, muốn nàng phải trôi nổi ở thời đại này, hay là ông trời đang ban thưởng, sắp đem nam tử quốc sắc thiên hương phân phối cho nàng?

Phù Lạc tự thề với lòng,nếu gặp được nam xứng, nhất định sẽ cho hắn thăng cấp thành nam chủ. Lúc này,nàng hy vọng mình sẽ gặp được một bạch mã hoàng tử thân thể yếu đuối,rời từ nay về sau cùng người đó tiêu ngạo giang hồ, ẵm mã hoàng hà,sống một cuộc đời tự do

Có người từng nói: “Thượng đế đóng một cánh cửa trước mắt người,thì sẽ mở một cánh cửa khác sau lưng người”. Phù Lạc thấy,nếu đã vô phương trở về, thì rời khỏi hậu cung này cũng là một lựa chọn không tồi

Trái tim từng tuyệt vọng đến độ muốn tự sát xem như đã sống lại

Sau đêm Dạ yến, Long Hiên để ôm Phù Lạc cùng ngắm thịnh thế yên hoa. Ánh sáng rực rỡ ngợp trời, rơi xuống mặt đất lạnh lẽo cô tịch như băng,khiến cảm xúc của con người cũng trở nên trầm lắng

Phù Lạc nghiêng mặt nhìn về phía Long Hiên để, mới biết hắn cũng đang nhìn nàng

Không biết là do việc nàng phải rời đi, hay do yên hoa làm nổi bật,mà ánh mắt của hắn tối nay đặc biệt mê hoặc lòng người

Ánh mắt ấy thâm trầm phức tạp,đan xen sự mạnh mẽ quyết liệt, tựa như cơn lốc xoáy cuốn lấy trái tim Phù Lạc

Đêm nay, tất cả lại trở nên tốt đẹp như cũ.

Hắn ôm nàng, yêu nàng,tạo nên từng đợt sóng tình mê loạn trên thân thể của nàng

Sau khi ôn nhu,hắn lại trở nên bình tĩnh.Khi hắn yên lặng lại làm cho người ta chợt nghĩ tới những chuyện không vui

Chẳng biết là do không khí đoàn viên kích thích, hay do nghĩ tên đầu sỏ này chặt đứt hy vọng về nhà của mình, mà Phù Lạc hết đá hắn lại cắn hắn

Lúc này đây giống như dã thú đang dây dưa cùng dã thú, không phải gió đông thổi bạt gió tây,thì là gió tây áp đảo gió đông

Trong tiếng thở dốc, chỉ nghe Long Hiên để nói: “Người quả là ác phụ”

Sau khi xong chuyện,Long Hiên để mình đầy thương tích, nhẹ nhàng ôm lấy Phù Lạc không một vết thương,chỉ là có một vài vết xanh xanh tím tím khó che giấu, nói:“Người lại uống rượu sao?”

Phù Lạc cũng cực kỳ tò mò,đêm uống rượu say đó,nàng và hắn rốt cục đã làm những gì?

“Tối nay mãnh liệt hơn bình thường.” Long Hiên để nhẹ nhàng đáp.

Những hiểu lầm trước kia dường như đều tan thành mây khói, hai người cùng nhớ tới Dạ Lan điện ấm áp.

Vì vậy mà cả một đêm liêu chết, mãnh liệt hơn,lâu dài hơn.

Bởi vì đây là ngày nghỉ đầu tiên trong pháp hội quốc gia, không cần làm triều.

Phù Lạc nghỉ ngơi hồi phục ba ngày,hồi phục nguyên khí, sau đó có xe tới nghênh đón nàng đi

Long Hiên để tự mình đưa nàng tới Thiên Môn-cửa cuối cùng của Viêm Hạ hoàng cung.Còn nàng mang theo vô số kỳ trân dị bảo, bước trên đường “Về nhà”.

Phù Lạc cười, yên lặng như muốn nói lời từ biệt với Long Hiên để, không, là lời vĩnh biệt mới đúng.

Long Hiên để sắc mặt trầm trọng nhìn nàng, giống như đang vĩnh viễn khắc sâu nàng vào đáy lòng...

Một cảm giác điềm xấu bao phủ lấy Phù Lạc,biểu hiện của Long Hiên để đêm đó và ngày hôm nay nữa, đều khiến cho người ta không rét mà run...

63. Chương 63: Giá Trị Lợi Dụng

Phù Lạc vội vàng ra đi, mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ kỹ lưỡng hết

Long Hiên để phái ba ngàn tinh binh hộ tống Phù Lạc về nước, cả quân binh lẫn Quan tướng quân đều uy mãnh nghiêm túc, Phù Lạc bị hàn khí và sát khí đông lạnh bao quanh hấn làm cho sợ hãi không dám tới gần, quả là người từng vào sinh ra tử trên chiến trường, khí thế không phải người bình thường có thể so sánh được

Lúc này đây Long Hiên để cư nhiên còn phái Hắc y nhân-Liên Tinh đến hộ vệ Phù Lạc, làm kế hoạch chạy trốn của nàng càng khó khăn hơn nữa.

“Tướng quân, thiếp thân có chút không khỏe,có thể dừng chân nghỉ tạm không?” Phù Lạc vén rèm xe lên, nói với Quan tướng quân đang ngồi trên lưng ngựa bên ngoài

“Hồi nương nương, nếu dừng chân ở đây, sẽ chậm trễ hành trình mất.” Quan tướng quân khéo léo cự tuyệt yêu cầu của Phù Lạc.

Ban đêm khi đi ngủ, cũng có thị nữ khỏe mạnh nhắm mắt theo đuôi Phù Lạc, ngay cả đi tiểu cũng không buông tha. “Các người lui ra hết cho bản cung.” Phù Lạc trừng mắt nói, muốn dùng một chút quyền lợi thân phận

“Hoàng Thượng có lệnh, nô tỳ không thể rời khỏi nương nương nửa bước.”

Phù Lạc không nói gì,chỉ ngược nhìn ánh trăng sáng.Nàng cứ lẳng lẳng,lẳng lẳng nhìn.Nàng muốn nhìn xem Long Hiên để rốt cục muốn diễn trò gì,cứ nghĩ giờ đã được tự do quyết định vận mệnh của mình, mới phát hiện giống như một con côn trùng sa vào mạng nhện,giây dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi. Không rõ trong hồ lô của Long Hiên để là loại được gì đây?[*Ý chị là không biết Long Hiên để đang tính toán âm mưu những gì]

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự đeo bám của thị nữ, nhưng đi chưa đến một dặm,đã thấy Liên Tinh ôm kiếm đứng phía trước: “Nương nương lạc đường sao?”

Phù Lạc xấu hổ cười. Đến nước này thì kế hoạch chạy trốn chỉ có thể tạm hoãn,trở lại Ngọc Thực quốc không biết sẽ phải chịu khổ cực gì đây. Phù Lạc cảm thấy,Long Hiên để đang giam cầm nàng như một phạm nhân,chứ chẳng phải cảnh áo gấm hồi hương. Rốt cục nàng sắm vai gì trong kế hoạch của hấn chứ?

Đoàn người gần như khởi hành không ngừng nghỉ,cuối cùng đã tới Ngọc Thực quốc.

Nghênh đón nàng là các thân tử của hoàng hậu,đệ đệ của nàng Tam vương tử-Chi Tuần.Thái tử điện hạ không hề đến nghênh đón sứ giả của Viêm Hạ hoàng triều,Phù Lạc cũng không biết chính mình đã về nước.

Ngọc Thực quốc Nhu phi sinh trưởng tử, cũng chính là Thái tử điện hạ ngày nay.Khi quốc vương lâm bệnh,hấn cùng Tam vương tử tranh đấu ngày càng trở nên quyết liệt. Phù Lạc về vào lúc này,liệu có phải cũng nằm trong dự tính của Long Hiên để?

Đã nhiều ngày nay,Phù Lạc chỉ lặng lẽ đứng ở bên giường phụng dưỡng cho quốc vương.Ông thần trí sớm đã chẳng còn minh mẫn,trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thức tỉnh,cầm lấy tay Phù Lạc, giống như đang thỉnh cầu nàng nhất định phải bảo trụ Ngọc Thực quốc. Những người khác bận rộn lục đục, chẳng hề bước vào nơi này nửa bước, cũng không ai hỏi han gì tới Phù Lạc.Mẫu thân của nàng, bộ dạng tương tự nàng tới bảy tám phần, cũng chỉ rơi vài giọt nước mắt khi gặp lại nàng, sau đó liền tiếp tục dấn thân vào cuộc chiến tranh vương vị,

Phù Lạc tuy có chút ngây thơ,nhưng không hề ngu xuẩn. Biết rõ gia đình này vô tình, nhưng sao nước mắt vẫn tuôn rơi.Xuyên qua thành công chúa mới là việc đáng buồn nhất trong thiên hạ

Đã nhiều ngày nay hoàng cung xảy ra biến hóa long trời lở đất.Đầu tiên là việc Quan tướng quân hiệp trợ Tam vương tử lấy được quyền khiển Cấm vệ binh của hoàng cung,Hoàng hậu lại nắm trong tay ngọc tỷ của quốc vương.Quốc vương băng hà,Tam vương tử thuận lợi đăng cơ, tiếp quản binh quyền của Ngọc Thực quốc.

Sự việc diễn ra như hành văn liền mạch lưu loát, Phù Lạc thật không biết Long Hiên để đã bố trí, đã dự tính bao lâu với Ngọc Thực quốc này. Quan tướng quân gần đây khiến cho quốc nội thể cực nhất thời nghiêng ngả. Ngọc Thực quốc tuy rằng trên danh nghĩa vẫn là một quốc gia độc lập, nhưng thực tế sớm đã trở thành hoa viên của Long Hiên để rồi. Chẳng trách hẳn có thể cam đoan, nếu nàng ở bên cạnh hẳn, hẳn có thể không động tới Ngọc Thực quốc. Có động tới hay không thì khác gì nhau, lời của quân vương mới chính là điều kiện tiên quyết.

Thanh danh Phù Lạc lại trở nên vang dội, Long Hiên để duy trì trò chơi soán quyền của Tam vương tử cuối cùng đều do nàng. Quân vương vì nụ cười của hồng nhan, ngang nhiên can thiệp nội chính của quốc gia khác, không phải lời đồn nữa, mà thực sự trở thành chuyện nổi tiếng trong lịch sử.

Cái vương miện “Hồng nhan họa thủy” này, Long Hiên để cực kỳ ngang nhiên đội lên đầu Phù Lạc. Trong nhất thời, nàng tựa như đã thay thế Liên Nguyệt hoàng hậu, trở thành nữ nhân tiện diễm nhất thiên hạ.

Phù Lạc thâm nhủ, Long Hiên để quả nhiên không hổ là đế vương cao thủ đùa bỡn, luôn cố tình lợi dụng giá trị lớn nhất của người khác. Nàng có thể sống đến bây giờ, và tất cả những dục vọng trước kia, đều là để hôm nay hẳn lợi dụng sao? Quả thật quá đáng sợ

Phù Lạc từng nghĩ, nàng đã có được sự chân tình của hẳn, nhưng hôm nay nàng lại không dám xác định. Nàng không biết hẳn khi nào là thật, khi nào là giả, là nhất thời nảy lòng tham, hay thực ra đã bố trí từ lâu?

Nàng dùng tình cảm để gây dựng kế hoạch, hẳn cũng dùng cảm tình làm lợi thế, hai người đều giống nhau

Nhưng hẳn có thể cao cao tại thượng tùy ý bài bố, còn nàng thì vô lực chống lại ông trời, chẳng có cách nào thoát khỏi. Loại cảm giác bất lực này, mãnh liệt tới mức có thể khiến người ta hồn tiêu phách tán. Sinh ra ở Trung Quốc hiện đại, lớn lên dưới lá cờ độc lập, Phù Lạc vốn là một nữ nhân đề cao địa vị của bản thân, nên nàng càng không thể chịu nổi

Những ngày ở Ngọc Thực quốc cũng không dài. Sau khi Tam vương tử đăng cơ, Phù Lạc không kịp quyết định, đã bị thị nữ đưa ra xe để quay về

Nàng từ lâu đã từ bỏ việc phản kháng, ở thời đại này, mỗi một lần phản kháng là đổi lấy một lần tuyệt vọng sâu sắc. Phản kháng để ra cung, lại phải thất vọng quay về, cố gắng hồi cung lại phải thất vọng rời đi, nay muốn đào tẩu cũng không thể thoát khỏi. Long Hiên để dường như đoán được nhất cử nhất động của nàng, còn nàng giống một con rối gỗ, cứ theo hẳn điều khiển

Phía Tây Viêm Hạ là Phá Lỗ thành. Cửa thành này là nơi giao nhau giữa Viêm Hạ và Ngọc Thực quốc. Đây không nghi ngờ gì cũng chính là nơi tuyệt hảo nhất để các quốc gia khác xâm nhập vào Viêm Hạ, tỷ như Ấn Sơn quốc

Phù Lạc nhìn Phá Lỗ thành, giờ đang được Quan tướng quân hạ lệnh tu chỉnh. Rất nhiều người lại cố tình vào thành lúc này, khiến nàng có chút kinh ngạc. Bọn họ ở trong này gần hai ngày, tựa như đang chờ đợi điều gì đó. Ban đêm, tiếng kèn to thối vang khắp nơi, từng nhóm dân bối rối chạy đi, tranh bám báo tin tức đại quân của Ấn Sơn quốc xâm nhập. Quan Vân Uy-quan tướng quân lập tức phủ thêm chiến bào, lấy chiến đao, xem ra đây mới chính là mục đích đi của vị tướng quân từng rong ruổi khắp các chiến trường này.

Liên Tinh thì lại theo sát Phù Lạc, một tắc cũng không rời. Phù Lạc chưa từng sống trong hoàn cảnh chiến tranh, phim về chiến tranh cũng rất ít xem, vậy mà cũng có thể nhận ra tình thế của Phá Lỗ thành đang ngày càng bất lợi.

Quân Ấn Sơn quốc tiến tới ào ạt, không ngừng công thành. Thủ thành tướng lĩnh cố gắng hết sức, liên tục gửi vô số tấu chương thúc giục triều đình phái binh tiếp viện, nhưng cũng chỉ giống như đá chìm đáy biển. Cuối cùng tất cả biện pháp đều bất lực, toàn bộ Phá Lỗ thành giống như một hòn đảo đơn độc, triều đình viện binh chậm chạp không tới nơi. Ý chí của binh sĩ tiêu tan, lương thực trong thành cũng nhanh chóng dùng hết, dân chúng lo lắng bất an, thành thủ cũng không dám mở cửa thành. Những người ở đây ngày càng trở nên sợ hãi

Lâu ngày không thấy Quan tướng quân lộ diện. Nay lại có tin, có ý nói rằng Phù Lạc thân là thê tử của đương kim Thánh Thượng, cũng nên trợ giúp cho quân vương, nếu nàng đến ủng hộ sĩ khí thì thật không còn gì bằng

Đúng vậy, quả thật không còn gì bằng. Nàng, là phi tử được sủng ái nhất của Long Hiên đế cơ mà. Long Hiên đế từng tự tay vì nàng thiết kế quần áo, vì nàng mà giận dữ tàn sát toàn bộ người của kỹ phường, còn giúp em trai nàng trở thành tân quốc vương của Ngọc Thực quốc. Nàng ở đây, triều đình sao có thể không phái binh tiếp viện? Long Hiên đế đương nhiên sẽ tới cứu nàng.

Thị nữ mang tới bộ y phục vang danh thiên hạ “Phù Nhan” kia, Phù Lạc còn không biết bộ y phục này được mang theo lúc nào nữa. Hết thấy dường như đã được an bài cả, chỉ còn chờ nàng nhập diễn thôi.

Đối mặt với những người dân già trẻ trong thành, đối mặt với tất cả huyết chiến quan binh, Phù Lạc không có lựa chọn khác.

Nàng đứng phía trên thành cao, như một đóa hoa mỏng manh, phiêu dật như tiên. Dân chúng toàn thành và quan binh đều tranh nhau tới xem mặt nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ này

“Các tướng sĩ, hãy nghĩ tới thân nhân của chúng ta, thê tử, nữ nhi của chúng ta. Ngày hôm nay, nếu ta không thể bảo vệ phá lỗ thành, một khi người của Ấn Sơn quốc đánh vào, sinh linh viên hạ sẽ lâm than, thê tử, nữ nhi của chúng ta sẽ lâm vào cảnh bị huyết tinh tàn sát. Chúng ta chỉ có thể liều mạng ác chiến, để bảo vệ những người mà mình muốn bảo vệ. Chúng đều là con dân của thiên tử, hắc nhất định cũng sẽ bảo vệ chúng ta, giống như bảo vệ thân nhân của hắc. Ta, Viêm Hạ quý phi, Phù Lạc, sẽ cùng Phá Lỗ thành cộng sinh cộng tử.”

Toàn bộ thành thị đều sôi trào, sôi trào vì lời thề của Phù quý phi. Phù Lạc thì lại tự trách mình đã nói dối quá mức, vì nàng chẳng có một chút niềm tin nào vào việc Long Hiên đế sẽ tiếp viện cho Phá Lỗ thành. Thế nhưng nếu như không có lời nói dối này, thì phá lỗ thành sẽ diệt vong nhanh chóng hơn, nói dối, ít nhất còn mang lại chút ít hy vọng.

Quan tướng quân thần sắc không hề kích động, ở hắc hiện lên cảm giác vinh quang khi mang sứ mệnh quân nhân, và có cả tinh thần cảm tử. Ánh mắt hắc nhìn Phù Lạc từ sau đó cũng trở nên nhẹ nhàng hơn một chút. Ngày nào cũng “Chiếu cố” Phù Lạc đi lên thành lâu, để tất cả mọi người nhìn thấy đương kim quý phi nương nương cũng đang cùng họ chống đỡ.

Trong thành những binh sĩ bị thương nằm la liệt, các phụ nhân đang chăm sóc cho người bị thương. Phù Lạc sừng sững đứng trên cao, nhìn cảnh máu đổ thành sông này, chợt giật mình nhớ tới tấm bản đồ của Viêm Hạ. Đây chẳng lẽ chính là liên hoàn kế, là nguyên nhân để Long Hiên đế cho nàng về nhà thăm viếng sao?

Nàng giờ đây giống như một quân cờ ở Phá Lỗ thành, mê hoặc tướng sĩ dân chúng trong thành, và mê hoặc địch nhân của Ấn Sơn quốc. Hắc, sẽ không bao giờ tới cứu nàng. Hắc, đương nhiên cũng sẽ không phái binh đến tiếp viện. Hắc tỉ mỉ bố trí hồi lâu, từ việc ra cung dọc theo biên cảnh khám tra địa hình năm đó, đến việc mua bán cùng tộc trưởng Gia Nhung tộc ở Mỹ Nhân cốc. Nay nghĩ lại, ngoại trừ mua bán chiến mã thì còn gì nữa, chính là để đối phó với việc xâm lược của Ấn Sơn quốc.

Hay cho một kế sách hơn người, có người chỉ huy mưu lược như vậy, gần như đã nắm hơn một nửa phần thắng.

Nhưng, hắc muốn nàng phải chết ư? Phù Lạc bỗng nhiên quay đầu. Nàng nghĩ rất nhiều, nhưng không nghĩ rằng hắc lại đang tâm hạ sát mình. Nàng có phải nên cảm kích hắc, đã cho nàng được chết một cách quang vinh, lưu danh bách thế như vậy không?

Lễ sắc phong long trọng kia, liệu có phải cũng chính là lễ tang hoa lệ dành cho nàng hay không...?

64. Chương 64: Sau Đó

Khi có người muốn giết người, người luôn phản xạ có điều kiện muốn tìm cách chiến đấu lại

Phù Lạc cũng đã từng mất đi hy vọng, từng nghĩ mình sẽ vùi thây nơi chiến trận này, nhưng sát ý của Long Hiên đế đã khơi dậy cá tính không chịu thua của nàng. Nàng cố tình để hắc không được như ý, không thể cứ

thế biến khỏi thế giới này, không để hấn đổ hết oan ức lên lưng nàng.Nếu không,dù có biến thành quỷ, cũng sẽ vì chấp niệm quá sâu mà không thể an nghỉ được.

Phù Lạc tin rằng Long Hiên để nhất định sẽ không chịu mất đi một tấc đất nào thuộc quyền sở hữu của hấn, giờ chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Nay nàng chỉ có thể tự cứu mình, giúp Phá Lỗ thành kiên trì chờ cứu viện tới

Thà tự cứu lấy bản thân mình,còn hơn chờ đợi hấn tới cứu

Từng ngày trôi qua,lòng nàng như lửa đốt,thấm thoát đã nửa tháng rồi.Binh lính tổn thất vô số,người trong thành bất kể là già hay trẻ,chỉ cần còn sức lực thì đều ra chiến trường chiến đấu,vũ khí hư hại, lương thực hầu như không còn, sĩ khí tựa như bụi.

“Quan tướng quân,Phù Lạc có kế này,không biết có nên nói hay không?”

“Xin nương nương cứ nói.” Ánh mắt trải qua chinh chiến của Quan Vân Uy,vốn cũng không đề cao một nữ tử

Cho đến khi Phù Lạc bày ra kế “Thuyền cỏ mượn tên”,dùng những bù nhìn bằng rơm để trợ giúp, thì hấn mới thay đổi hấn cái nhìn đối với Phù Lạc

.[*“Thuyền cỏ mượn tên” đó là một trong những kế sách của Khổng Minh, sử dụng những hình nộm bằng rơm trên những chiến thuyền. Lợi dụng sức gió và lúc sương mù dày đặc, Gia Cát Lượng đã chỉ huy các thuyền cỏ tiến thẳng vào doanh trại của Tào Tháo.Quân Tào bị bất ngờ,bèn dùng tên bắn lia lịa vào mấy chiếc thuyền nhỏ bé đó. Khi các hình nộm không còn chỗ nào cắm tên nữa thì Khổng Minh đánh trống rút lui. Và thế là Khổng Minh đã có sẵn 10 vạn mũi tên chỉ trong 1 đêm*]

“Nương nương quả nhiên cơ trí.”

Tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhân của thời đại mới, mặc dù không trải qua chiến tranh, nhưng từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của Tam quốc diễn nghĩa,từng xem không ít địa đạo chiến lược, lớn lên còn vô cùng hâm mộ các nữ cường nhân xuyên không, nên đối với binh pháp cũng coi như có hiểu biết

Dựng thẳng bù nhìn trên thành lâu,cho mặc quần áo của binh sĩ,nhìn từ xa giống hệt như người thật, khiến quân của Ấn Sơn Quốc không thể biết quân ta có bao nhiêu binh lực,quân ta còn nhờ kế đó mà lấy được từ chỗ địch vô số mũi tên miễn phí, cơ sao mà không làm.Tuy không thể dùng lâu dài, nhưng cũng đủ để cầm cự thêm một thời gian nữa.

Sau đó,Phù Lạc kêu gọi dân chúng toàn thành quyên góp, lấy danh nghĩa Quý phi ra hứa hẹn, hôm nay giúp Viêm Hạ thủ thành, mỗi người sẽ được miễn thuế dịch trong năm năm. Bất luận là vì sự an toàn của bản thân, hay để được miễn thuế,mà tất cả dân chúng đều cực kỳ tự nguyện. Người góp cỏ,người góp rượu, chất đồng dưới chân thành, sau đó châm lửa tạo thành hỏa long, ngăn trở quân địch phá thành.

Các tướng sĩ trong thành thường phòng ngự bằng cách núp sau những tảng đá,nhưng giờ trong thành những tảng đá lớn gần như đã không còn nữa.Phù Lạc liếc mắt về phía về phía “Tam Châu Đạo Đài phủ” của Tam Châu, hấn là trưởng quan tối cao của Phá Lỗ thành,xếp hàng nhị phẩm, còn cao hơn nhất phẩm so với Quan tướng quân. Nhà của dân chúng trong thành đa số đều là tre trúc thô sơ, chỉ có “Đạo Đài phủ” là được xây kiên cố bằng gạch đá.Phù lạc không chút do dự bảo binh sĩ hủy đi Đạo Đài phủ, lấy đá cung cấp cho binh sĩ ở tiền phương. Nhưng nan giải nhất vẫn là vấn đề lương thực. Mọi người đều không thể ra khỏi thành,nhiều miệng ăn như vậy, lương thực hết rất nhanh chóng. Ngay cả rau cũng sắp hết, rất nhiều người đã phải ăn cả cỏ dại,vỏ cây.

Phù Lạc đành đi đến thương viện lớn nhất Phá Lỗ thành, nay tất cả mọi hy vọng đều nhờ vào việc thương lượng với những tên gian thương.Lần đầu tiên trong đời,nàng lại mong rằng gian thương có đầu cơ tích trữ

Dân chúng toàn thành đói khổ, đến chuột cũng chết đói.Chỉ có con chuột tai to mắt lớn ở Viên phủ là vẫn sống tốt.Nghe được thông báo, khiến Phù Lạc có chút mong đợi, tìm tới lão bản Viên Kỳ Đắc

Điều ngoài dự liệu là,Viên lão bản không phải một lão nhân tai to mắt lớn gì hết, mà chỉ là một nam tử trung niên có vẻ nho nhã

“Viên lão bản, Phù Lạc hôm nay tới, chỉ mong Viên lão bản có thể cứu dân chúng toàn thành.”

“Nương nương đừng nói như vậy, Viên mỗ đâu có tài đức gì, sao có thể cứu được dân chúng?”

“Lương thực trong kho hàng của Viên lão bản, chính là hy vọng của tất cả dân chúng”

“Nương nương cứ nói đùa, Viên mỗ mấy ngày nay đã quỳên góp tất cả lương thực, sao có thể còn lại gì chứ?”

Phù Lạc cười nhẹ không nói, nhưng giống như đang nhìn thấu tâm can người khác, khiến gương mặt bình tĩnh của Viên lão bản nhất thời nổi lên gợn sóng.

“Không đối gạt nương nương, Viên mỗ là người làm ăn, đương nhiên sẽ tính cho bản thân. Nay viện binh triều đình đã lâu không xuất hiện, Phá Lỗ thành chỉ sợ sẽ... Bởi vậy Viên mỗ muốn để lại đường sống cho mình”

Phù Lạc hiểu ẩn ý của hắn, bất luận triều đại có đổi thay thế nào, hắn cũng chỉ lù lù bất động mà thôi.

“Viên lão bản, Hoàng thượng đã đăng cơ hơn mười năm, quốc lực mạnh hay yếu, Viên lão bản hẳn là hiểu rõ hơn một nữ tử như ta. Viện binh chậm chạp không đến, nhất định là do diệu kế được Hoàng thượng an bài. Ta nghĩ, quân của Ấn Sơn quốc không kiên ngạo được mấy ngày nữa đâu. Hôm nay nếu Viên lão bản giúp dân chúng, giúp Phù Lạc, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ không bạc đãi người.” Phù Lạc hiểu rõ, nếu nói là vì dân chúng thì Viên lão bản chắc chắn sẽ không xuất lực, chỉ có thể nói là giúp nàng, mới có thể làm cho thương nhân này động tâm

“Không dám, xin hỏi nương nương sẽ “Không bạc đãi” Viên Kỳ Đắc thế nào đây?”

“Hôm nay lão bản quỳên góp lương thực, sau này nhất định hoàn trả gấp đôi”

Chỉ thấy Viên lão bản lắc đầu: “Tiểu nhân hy vọng Thánh thượng sẽ miễn thuế cho mình thêm năm năm nữa.”

Phù Lạc không chút do dự đáp ứng, cũng không hề biết miễn thuế năm năm thì có ý nghĩa gì

Ngoại trừ việc viết biên nhận, Phù Lạc còn tháo chiếc khuyên tai Minh Nguyệt Đang ra làm tín vật, thành công mượn được ba ngàn thạch lương thực.

Tình thế càng ngày càng cấp bách, từng đợt tấn công của quân Ấn Sơn quốc đợt sau mạnh hơn đợt trước. Chúng kiến thành thủ khó giữ, Phù Lạc chợt nhớ tới Liên Tinh bên cạnh. Muốn dùng kế Cầm tặc cầm vương [*Muốn dẹp giặc phải bắt tướng giặc], cũng nên để võ lâm cao thủ hiển thân đúng lúc.

Liên Tinh sau khi biết ý đồ của Phù Lạc, nhanh chóng thực hiện, quả là một nam nhi anh hùng vì nước quên thân. Nhưng khi nàng nhìn thấy Liên Tinh trọng thương quay về, chỉ có thể thầm trách mình đã quá ngây thơ. Ông trời cũng không phải lúc nào cũng đứng về phía nữ tử xuyên qua, và không phải lúc nào cũng tạo ra một nữ quân sư anh hùng, nàng thực sự đã tiên liệu sai

Liên Tinh cố sức lấy từ trong người ra một chiếc bình ngọc giao cho Phù Lạc, nói ra một câu quanh quẩn mãi trong đầu nàng, rồi sau đó hôn mê

“Ngọc mê ly”, mười giọt Ngọc mê ly đủ để cho người ta chết ngay tức khắc. Long Hiên đế đã sớm đưa cho Liên Tinh, một khi thành bị phá, dùng nó giúp Quý phi. Nay Liên Tinh mệnh còn khó giữ, chỉ có thể giao lại cho Phù Lạc.

Hôm nay là ngày cuối cùng của Phá Lỗ thành, cánh cửa thành duy trì một cách mỗi một rồi sụp đổ. Những mũi tên từ phía dưới nhanh chóng bắn về phía tường thành. Mọi thứ vậy là kết thúc.

Phù Lạc nhẹ nhàng phiêu diêu bước xuống chân thành, khi bước xuống, trước mắt nàng bỗng dừng hiện lên cảnh thuyền rồng dạo hồ, cảnh hắn cẩn thận đi hải cho nàng. Nếu thời gian có thể dừng lại ở giây phút đó, dừng ở giây phút mới gặp gỡ thì thật tốt biết mấy.

Hắn, vẫn là một nam nhân chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến người khác mãi lưu luyến, còn nàng, vẫn là một nữ nhân xuyên qua với tâm hồn đầy lãng mạn

Tiếng vó ngựa vang lên tận trời, một đội quân màu vàng đang đấu với quân Ấn Sơn quốc, mũi tên liên tục bắn ra. Quân Ấn Sơn quốc như thủy triều bị núi chặn lại, còn đám quân màu vàng kia vẫn bảo trì đội hình không thay đổi.

Nếu là lão nhân của Viêm Hạ hoàng triều, nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ biết đó là đội quân Hoàng Kim Giáp tinh anh bí ẩn nhất của hoàng thất. Từ thời Liên Nguyệt hoàng hậu, đã lập nhiều chiến công hiển hách cho Viêm Hạ, trong vòng ba trăm năm cũng chỉ mới xuất hiện vài lần. Hôm nay bỗng dưng lại hiện ra trước mắt mọi người, vẫn mang phong thái chiến thần không hề thay đổi như xưa kia

Kim giáp dưới ánh mặt trời rực rỡ đến độ khiến Phù Lạc lóa mắt, trong khoảnh khắc nhắm mắt lại, nàng đã rơi vào một vòm ngực cứng rắn. Hắn, mang mặt nạ hoàng kim, chỉ để lộ ra bạc môi

Giờ này khắc này, nàng chợt nhớ tới cảnh Tử Hà tiên tử chờ mong một nam tử cười mây đạp gió tới cứu mình.

Tháo chiếc mặt nạ của hắn ra, dưới lớp mặt nạ ấy là biểu tình căng thẳng mà nàng chưa từng chứng kiến

Không kịp suy nghĩ, cánh tay nàng đã giơ lên, dùng hết sức lực, tát mạnh lên khuôn mặt hắn, để lại năm vết hằn đỏ

Sao nàng có thể hoan nghênh tên hắc ám này chứ?

Nàng không muốn nhìn biểu tình của hắn, cũng không kịp tưởng tượng hậu quả của cái tát đó. Chỉ là tát cả nỗi oán hận và sợ hãi trong khoảnh khắc kia đã không thể kìm nén

Sau khi tỉnh lại

Hắn, ngồi bên giường nàng

Nàng nhìn gương mặt không chút thay đổi kia, rồi nhìn cặp mắt sâu thẳm như biển ấy. Người này muốn hại chết nàng, rồi lại tới cứu nàng. Khi giết người có thể không cần hỏi người đó có nguyện ý hay không, nhưng khi cứu người thì phải hỏi đối phương có nguyện ý hay không

Phù Lạc lại giơ tay lên, trong nháy mắt nàng cảm thấy thì ra đánh người cũng sẽ ngiên.

Hắn cầm lấy cổ tay Phù Lạc: “Hận trăm ư?!”

Phù Lạc muốn nói một câu khẳng định. Đáng tiếc lúc này lại đang đối diện với hơi thở đầy mùi huyết tinh của hắn, cùng với cảnh chiến trường xơ xác tiêu điều này, khiến cho nàng không thể thoái mái nói “Phải”

Sợ chết, muốn sống, là bản năng của con người.

“Được lắm, trăm, rất hận người.”

Không cách nào hình dung tâm tình của Phù Lạc lúc này. Hắn, lại có thể nói rõ ra như vậy.

Lời nói của hắn như bóc trần lớp giả trang của nàng. Phù Lạc ra sức đánh về phía Long Hiên đế, hung hăng cắn lên tay hắn, mãi cho đến khi xuất hiện mùi máu ngọt ngào

Hắn lặng lẽ đứng yên cho nàng cắn, đợi nàng cắn xong, hắn phủ thêm chiến bào, che đi cả vết máu ỉn ỉn sau lưng, rồi từng bước vững vàng tự tin đi lên thành lâu

Phù Lạc xoay người, nhào lên giường, lần đầu tiên kể từ khi xuyên qua nàng mới đau đớn khóc thành tiếng như vậy, khóc đến tận khi cả người run lên, thiên hôn địa ám mới tạm ngưng lại.

“Long Hiên đế, ngươi là tên khốn kiếp.” Phù Lạc ở trong phòng vừa khóc vừa chửi mắng.

Sau đó im lặng một lúc lâu

“Phù Lạc, ngươi quả là một kẻ đại nghịch.” Nàng, đột nhiên cất cao thanh âm, khóc mắng chính mình.

Sau đó, nàng khóc không thành tiếng nữa, chỉ có thể để nước mắt chảy xuôi...

65. Chương 65: Chủ Tổ Hoa Lệ

Phù Lạc lẳng lặng ở trong phòng dưỡng thương. Long Hiên để đường như vẫn đứng trên thành lâu, chỉ huy mặt trận. Một đám dân chúng không qua huấn luyện đã trở thành quân đội. Dưới sự chỉ đạo của hắn, rất có nề nếp, không hề giống đám ô hợp.

Cái gọi là “Ngàn quân dễ kiếm, tướng tốt khó cầu” có lẽ chính là như vậy

Hoàng đế tự mình điều binh, tất cả dân chúng đều sôi trào, Phá Lỗ thành lại ngập tràn hy vọng

Quân của Ân Sơn quốc cũng hung bạo hơn, đám quân vốn nên quay về bị Thái tử kiên quyết bắt ở lại, vì nếu có thể giết chết Long Hiên đang ở Phá Lỗ thành, thì trận chiến này Ân Sơn quốc nhất định sẽ thắng

Nay Phù Lạc mới biết, Long Hiên để không mang theo nhiều viện quân, chỉ có hơn một vạn tinh binh, Viêm Hạ đại quân sẽ đến sau.

Đội quân Kim giáp mang đến mấy ngàn vạn lương thực cho mọi người, giúp giảm bớt nạn đói.

Binh lính phòng thủ vững vàng đầu vào đây, thần sắc kiên nghị, không hề sợ hãi, bọn họ tràn ngập lòng tin chiến thắng

Khí thế này đã mang lại niềm tin cho tất cả dân chúng.

Còn có một người vẫn lẳng yên không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhưng hắn giống như một ngọn núi cao vững chắc không thể lay động, đang bảo hộ thần dân của mình

Mấy ngày sau, Viêm Hạ đại quân rốt cục cũng đến cứu viện. Quân Ân Sơn cũng tiên hậu giáp kích, Ân Sơn thái tử dẫn theo hơn trăm binh mã còn lại thất bại quay về. Phù Lạc nghe thấy tiếng hô kinh thiên động địa bên ngoài, không kìm được liền chạy lên thành lâu

Nhìn không gian bỗng dưng trở nên yên ắng, Phù Lạc cảm thấy nhân thế tang thương quả là thay đổi chỉ trong giây lát, nằng dỗi mắt trông về phía xa, một cảm xúc không tên cứ quanh quẩn mãi dưới đáy lòng.

Nàng cùng Long Hiên để sánh vai, đứng trong thiên địa của hắn, nhìn hắn chỉ vào rừng hoa lan trắng như tuyết ở phương xa kia: “Tâm nguyện của Trẫm chính là kéo dài vùng đất Viêm hạ đến nơi có rừng hoa lan kia.” [*Rừng lan thuộc địa phận phía tây của Ân Sơn quốc, Long Hiên để ám việc muốn chiếm lĩnh Ân Sơn quốc]

Câu kể tiếp hắn không nói ra, nhưng nàng biết, hắn đang trên đường hoàn thành dã tâm của mình

Không biết hắn có hiểu được câu: “Chiếm được thiên hạ sẽ mất đi một người” hay không?

Dự vương-Hiên Lan mặc bạch khôi giáp đi lên thành lâu: “Hoàng huynh.” Thanh âm của hắn có chút như không thể kiềm chế. Ánh mắt hắn nhìn Phù Lạc, có sự hâm mộ, có sự ghen tị, nhưng nhiều hơn cả là nỗi đau thương

Phù Lạc mơ hồ không hiểu.

“Tam đệ vất vả rồi.” Long Hiên để mệt mỏi, thần nhiên buông ra một câu, sau đó ôm lấy Phù Lạc, ngăn không cho nàng giẫy dụa, đi xuống thành lâu.

Quân đội Viêm Hạ mau chóng tập hợp, Dự vương mang theo nhiều quân binh hồi kinh trước để hội hợp với Hiên Dật. Phù Lạc không hiểu sao Long Hiên để lại lựa chọn trở về thành một mình.

Nàng ngồi trong xe ngựa xóc nảy, cảm giác giống như lúc ra khỏi cung năm ấy. Chỉ là thiếu Vạn Toàn, thiếu Liên Tinh, cũng không có mặt Bích Ngô, Lâm Ảnh.

Thời thế đổi thay, giờ chỉ còn lại nàng và Long Hiên để lẳng lặng ngồi trong chiếc xe ngựa.

Ba ngày, ước chừng ba ngày, nàng và Long Hiên để cứ trừng mắt ngồi trên xe như vậy. Trên thực tế thì, chỉ có thể nói là Phù Lạc mở to mắt nhìn Long Hiên để, còn hắn thì ngược lại, nhàn nhả tự tại phiêu diêu, chưa từng liếc mắt nhìn nàng tới một cái

Phù Lạc cảm thấy đã quá sức chịu đựng của bản thân rồi, ba ngày không nói lời nào, chính là cực hạn của nàng. “Xoạt” Nàng đoạt lấy cuốn sách trên tay Long Hiên để: “Người định cả đời cũng không nói chuyện với ta sao?”

Phù Lạc thầm mắng mình không biết suy nghĩ, nàng rùng mình nghĩ tới hậu quả nếu làm hỏng sự nhẫn nhịn siêu cường của Long Hiên để. Nhưng chỉ thấy hần ung dung sắp xếp lại bộ sách, ngồi thẳng thân mình, từ trong người lấy ra một chiếc túi nhỏ, đưa ra trước mặt Phù Lạc. Nàng mở ra thì trông thấy chiếc khuyên tai Minh Nguyệt Đang ở bên trong. Cái này không phải chính là tín vật nàng đã giao cho Viên Kỳ Đắc sao?

“Người có biết đôi hoa tai này, khiến trăm tổn thất biết bao nhiêu không?” Ánh mắt hần lộ vẻ hung dữ

Phù Lạc lắc đầu, có một cảm giác bất hảo.

“Người có biết Viên Kỳ Đắc là đệ nhất phú thương ở Viêm Hạ không? Người có biết hần có biết bao chi nhánh ở Viêm Hạ không? Người có biết chỉ cần nơi nào có người, thì nơi đó có Viên Kỳ Đắc không?” Long Hiên để cùng một lúc đặt ra ba câu hỏi, khiến Phù Lạc sững sốt

Nàng chỉ có thể ngậm ngốc lắc đầu.

“Người có biết năm năm tiền thuế của Viên Kỳ Đắc cũng đủ để toàn bộ con dân thiên hạ sống dư dả cả năm không? Người có biết sau khi kết thúc chiến tranh, tiền thuế của hần quan trọng với quốc khố của Viêm Hạ đến mức nào không?” Ngữ khí của Long Hiên để càng ngày càng nghiêm khắc.

Khiến Phù Lạc không kịp trả lời, chỉ thấy có cảm giác tội lỗi

Long Hiên để rút ra một quyển sách, đặt trước mặt Phù Lạc

Phù Lạc sau khi nhìn rõ thì bắt đầu nguyên rửa, lại là cái cuốn “Thánh tổ gia huấn” chết tiệt đó, hần lúc nào cũng không quên mang theo quyển sách này

“Trước tiên chép hết một trăm lần đi, còn gia huấn ‘Cần kiệm thiên’ thì chép một ngàn lần.”

Phù Lạc hít sâu một hơi: “Ta không chép, người giết ta đi.” Lần đầu tiên nàng phát hiện cảm giác đùa giỡn này thật tốt, nhìn Long Hiên để có chút chần chừ, nàng lại thấy rất vui vẻ.

Lúc này, Phù Lạc chắc chắn hần sẽ không giết nàng, ai bảo nàng là quân bài chưa lật của hần chứ. Hiên Áo à Hiên Áo, người cứ chậm rãi chờ tiếp chiêu đi.

Long Hiên để cũng không đòi co nữa, lại trầm mặc như cũ

Muốn dùng chiêu này bắt ta đi vào khuôn khổ ư, hừ, Phù Lạc âm thầm khinh bỉ mắng nhiếc hần không có trò mới

Xe ngựa đi đến Hàng Châu. Long Hiên để lệnh cho xe ngựa dừng lại, rồi mang theo Phù Lạc cùng tùy tùng đi vào “Nhất Tái Kiến”-Tửu lâu nổi danh nhất ở Viêm Hạ

“Nhất Tái Kiến” nằm bên cạnh sông Lâm Giang, ngồi trên lầu ba, nhìn những chiếc thuyền qua lại ở phía xa kia, chợt thấy hiện lên vẻ quyền rũ của “Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu” [*Mùa hoa khói Dương Châu giữa kỳ tháng ba]

Long Hiên để ngồi xuống ghế, nhưng lại ngăn không cho nàng ngồi

Mùi hương từ đĩa điệp sơn trên hải xộc lên mũi, Long Hiên để tao nhã gấp lên thưởng thức, khiến Phù Lạc càng cảm giận bất bình. Từ khi quân Ân Sơn đánh Phá Lỗ thành, nàng chưa được ăn bữa cơm nào tử tế, mỗi ngày có cơm trắng mà ăn đã phải cảm tạ trời đất rồi, đúng là chỉ có người từng trải qua cơn đói mới hiểu cái đói đáng sợ tới chừng nào

Phù Lạc là người xuyên qua, chưa từng chịu cảnh sủng vác trên vai, cũng chưa hề chịu đói khát. Nhưng kể từ đó về sau, ăn cơm dường như đã trở thành chuyện đại sự của đời nàng, từ chỗ còn cao quý e dè ăn đồ chay, trở thành suốt ngày chỉ thích ăn thịt cá.

Long Hiên để nay không phải đang dùng đói khát ép buộc nàng đi vào khuôn khổ sao?

Phù Lạc đứng sau lưng hần, xoa xoa cái bụng đang réo ầm ĩ của mình.

Một cảm giác không cam tâm nảy lên, tuy nàng không xu dính túi, nhưng trang sức của nàng cũng là thứ đáng giá. Nàng phần nộ tháo khuyên tai, khiến tai đau nhói. Con người, quả nhiên không nên phần nộ, vì lúc đó thường hay làm chính bản thân mình bị thương

“Tiểu nhị, mang cho cô nãi nãi ta một phần giống như vị này.” Phù Lạc ngồi xuống một chiếc bàn khác. “Cạch”, nàng đem đôi khuyên tai Minh Nguyệt Đang để lên trên bàn, đôi khuyên này là do Dương Chi Bạch ngọc thượng đẳng chế thành. Sau đó nàng nhìn khắp người mình, chính là bộ y phục thịnh hành nhất năm nay, bộ y phục “Phù Nhan” mà Long Hiên để tặng cho Quý phi được sủng ái nhất, có lẽ trên thị trường thì nó là vô giá.

“Đừng có ép ta cởi hết y phục của người.” Long Hiên để lạnh lùng tung một câu, khiến Phù Lạc mặt đỏ tía tai. Hắn, hắn sao có thể nói ra mấy lời này trước mặt bao nhiêu người như thế chứ?

Đúng lúc đó, một thanh niên anh tuấn phong độ, môi hồng răng trắng phe phẩy cây quạt, phong lưu bước lại gần.

“Vị công tử này, sao có thể đối xử như vậy với tiểu thư đây chứ, thương hương tiếc ngọc là trách nhiệm của nam nhân, thật không ngờ công tử lịch sự tao nhã như thế mà lại làm ra chuyện không bằng cảm thú.” Nhìn nam tử trước mặt, rồi lại nghe thấy lời hắn nói, nàng thâm nhủ, đây không phải chính là nam xứng xuất hiện trễ đó chứ? Tuy rằng hơi trễ, nhưng xuất hiện là được rồi

Lúc này tiểu nha hoàn bên cạnh vị công tử đó mới lên tiếng: “Tiểu thư này đi với hắn, quả thực là đóa hoa nhài cắm trên bãi phân trâu”

Phù Lạc “Phụt” cười thành tiếng. Mọi cảm xúc không vui đều vì lời của nàng ta mà biến mất hết. Có thể đem Long Hiên để ví với phân trâu, chỉ sợ khắp thiên hạ cũng chỉ có nàng ta mà thôi. Cặp chủ tớ này thật là đáng yêu, dám nói ra những lời mà Phù Lạc muốn nói nhưng không dám nói. Thật muốn vỗ tay hoan nghênh, nhưng nhìn thấy sắc mặt Long Hiên để đang trầm xuống, nàng lại không dám.

Chỉ là bả vai nàng vẫn không ngừng run run, nhịn cười thật sự khó chết đi được

“Hoa Lệ Lệ, thiếu gia ta đã dạy người thế nào, nói chuyện sao có thể lỗ mãng như vậy chứ?”

“Nguyệt thiếu.” Nha đầu tên Hoa Lệ Lệ kia làm nũng không thuận theo, một chút áy náy cũng không, lại còn đứng cười nữa.

“Nếu tiểu thư không chê, tại hạ nguyện làm chủ, mời tiểu thư ngồi” Hắn nghiêng người mời Phù Lạc.

Lúc này Long Hiên để lại đứng lên.

“Đa tạ vị vị đã có lòng với thê tử của ta, nàng ấy bướng bỉnh, đã khiến hai vị nhọc công rồi.” Hắn vừa dứt lời, lại còn vuốt vuốt mấy sợi tóc mai của Phù Lạc: “Người lúc nào cũng thích kéo người vô tội vào” Long Hiên để tuy miệng cười, nhưng lại khiến Phù Lạc lạnh khắp toàn thân, nhớ tới Hoa Diễm ở Miên Hương lâu

“Đa tạ ý tốt của công tử, thiếp thân đúng là quá bướng bỉnh rồi.”

Người ta cũng chỉ là có ý tốt, nhưng tốt hơn hết là nàng nên thuận theo Long Hiên để. Cầm đôi khuyên Minh Nguyệt Đang lên, lúc ấy nàng không tin hắn có thể trước mặt bao nhiêu người làm “chuyện đó”, dù lời của hắn tràn ngập uy hiếp, nàng thật sự rất muốn chọc tức hắn

Phù Lạc đột nhiên mỉm cười

Đáng tiếc, thật đáng tiếc, lại gặp phải hai người tốt.

Trên đời này có khối người vì lòng tốt mà làm cho mọi chuyện xấu đi, vẫn chỉ có một câu này thôi: “Muốn cứu người khác, cũng phải hỏi xem người đó có đồng ý không đã”

Thế nhưng, Phù Lạc vẫn vô cùng cảm kích cặp chủ tớ đó, đã nói ra những lời mà nàng muốn nói, khiến nàng vui sướng cực kỳ. Nếu như sau này còn có thể gặp lại, nhất định phải cảm ơn họ mới được....

66. Chương 66: Lại Thấy Minh Nguyệt Đang

Đến cuối cùng, Phù Lạc vẫn chẳng được hưởng thụ chút mỹ vị nào của “Nhất Tái Kiến”

Lại xám xịt trở lại xe, bất quá vẫn không được nhứt chí, Phù Lạc hít thật sâu một hơi, vuốt vuốt ngực, quân tử báo thù mười năm chưa muộn mà

Mới ngồi vào chỗ của mình, đã ngửi thấy một mùi thịt bay lượn trước mũi

“Mang vào đi.” Long Hiên để nói, rồi có người nhắc mảnh lên, trình lên một khay đầy thịt. Phù Lạc cảm thấy, quả nhiên chỉ có “Thịt” mới là quan trọng nhất

Đây là món nổi tiếng nhất của Nhất Tái Kiến, mang tên “Hà kiều ánh nguyệt”. Lấy sườn lợn rán, tạo hình tự nhiên thành chiếc cầu hình vòm, thịt tô hoàng nộn tể, còn có thịt chưng gạo nếp tạo thành hình ánh trăng, gia vị được tẩm ướp đều trên thịt và gạo nếp, bên cạnh là lục hương thảo để trang trí, mùi vị lẫn màu sắc đều hấp dẫn mê người. Phù Lạc đã từng thấy biểu tình của Long Hiên để khi hắn nhắm nháp món này trên tầng lầu của Nhất Tái Kiến, nên nàng càng có thể khẳng định món này là mỹ vị

Long Hiên để nhận lấy chiếc khay chứa đồ ăn, không biết cố ý hay vô tình mà còn đưa qua trước mặt Phù Lạc, khiến nàng thiếu chút nữa là chảy cả nước miếng. Phù Lạc tự trách mình, nàng có biết bao nhiêu là nhục nhã, mà lần nào cũng bị Long Hiên để bắt được

Bụng kêu đến khó nhịn, mãnh liệt kêu gọi món “Hà kiều ánh nguyệt” kia

Long Hiên để không hề trả lời, đem chiếc khay đặt ở trước mặt mình, rồi tiếp tục đọc sách.

“Của ta sao, ta ăn được chứ?” Phù Lạc cực kỳ ủy khuất nhìn khay thịt

Ánh mắt Long Hiên để tràn ngập ý cười, nhìn Phù Lạc:

“Đáng tiếc, vẫn còn bỏ qua một món là “Giang thạch phỉ ngư” Hắc nhân nhân nói một câu, thành công khơi lên hận ý của Phù Lạc. Nàng biết đó là gì, đó là món ăn được hắn gọi khi đang ngồi ngắm cảnh bên sông, khi mang đồ ăn lên, tiểu nhị mới cho thịt bò đã sơ chế cẩn thận vào trong nồi nước đang sôi ừm ục, mùi hương ngào ngạt phả trước mặt, lúc ấy nàng thực sự hận không thể cướp lấy ăn.

Giờ phút này, nàng càng hận không thể đem hắn ra cắn nát như cắn miếng sườn lợn rán kia. Nhưng mà không sao, Phù Lạc tự nhắc nhở chính mình “Con bài chưa lật, con bài chưa lật”, vậy là tạm thời ức chế được nổi tức giận, có thể nở nụ cười như tỏa nắng

Sau khi ăn xong, Long Hiên để đưa cho Phù Lạc chiếc bút lông ngỗng quen thuộc

Nàng kinh hãi, hắc cư nhiên còn chuẩn bị sẵn cả thứ này, xem ra phạt chép sách là chủ định ngay từ đầu rồi. Tất cả là do nàng ngu xuẩn tự chuui đầu vô lưới, lúc này mãi ăn không cùng hắn nói chuyện nên không kịp nghĩ ra mưu kế gì hết

Phù Lạc nhẹ nhàng xoay xoay cổ tay, chộp lấy một tờ giấy, đầu óc chẳng còn nghĩ tới nội dung gì khác, toàn lực nguyên rửa Long Hiên để.

Khi chép gần tới chương cuối cùng, mới phát hiện “Tuyệt tình khí yêu” ghê người kia, vừa nhìn thấy cả người nàng đã tê đi

Phù Lạc vụng trộm liếc nhìn Long Hiên để một cái, vẫn cố tỏ ra trấn định. Nàng hạ bút, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Long Hiên để, như nói cho hắn biết nàng chẳng hề hấn gì đâu. Không phải hắn muốn xem nàng chép tới tờ cuối sao, Phù Lạc cười trộm trong lòng, nay mục đích đạt được rồi, đương nhiên khỏi phải chép nữa. Nàng còn kiêu ngạo đem tờ cuối cùng đưa ra trước mặt Long Hiên để.

“Đổi thành sao chép hai trăm lần.”

Phù Lạc trợn tròn mắt, cho rằng hắn là thẹn quá thành giận, lại tự trách mình quá đắc ý vênh vao.

“Mấy ngày nữa, chúng ta sẽ ra khỏi địa phận có quán Nhất Tái Kiến kia.” Chỉ một câu thôi đã khiến cho Phù Lạc ủ rũ, tiếp tục công việc gian khổ

Rời khỏi Hàng Châu, xe ngựa tiến đến lưng núi thì đột nhiên dừng lại.

“Xuống xe.” Phù Lạc ngăn người, đã thấy Long Hiên để xuống trước, sau đó ôm nàng từ trên xe ngựa xuống. Nhìn quanh bốn phía mới phát hiện, thì ra là nơi này.

Ở nơi đây, chính Long Hiên để đã từng đuổi nàng xuống, khiến nàng chật vật, ở nơi đây, chính nàng đã từng nghĩ rằng cả cuộc đời này sẽ không gặp lại hắn nữa

Sau khi Long Hiên để ôm Phù Lạc xuống, hắn xoay người bước đi, được nửa bước, chân trái còn chưa chạm chân phải, đã liền xoay người quay đầu lại, đem Phù Lạc bế lên xe ngựa một lần nữa

Xe ngựa lại tiến về phía trước, Phù Lạc ngồi yên không động đậy, thầm nhủ Long Hiên để có phải phát sốt hay không?

Chẳng ngờ phía sau ngọn núi này, lại có một nơi nổi danh khắp Viêm Hạ, mang một cái tên rất hay là “Nửa bước tương tư”

Thất tịch hàng năm, luôn luôn có vô số thanh niên nam nữ tới đây, tìm kiếm thiên hạ tương tư của mình. Nam tử đánh xe ngựa, nữ tử nếu đồng ý ngồi lên xe thì chính là tình đầu ý hợp, hỉ kết lương duyên.

Xe ngựa vượt qua những sơn đạo gập ghềnh, chớp mắt đã tới một thôn nhỏ. Tuy rằng rất nhanh, nhưng trong lòng Phù Lạc lại dâng lên một đợt sóng kinh ngạc. Đây chính là thôn làng của Tăng đại nương đã từng cứu nàng

Mái nhà tranh đơn sơ năm ấy đã không còn nữa, giờ thay bằng ngôi nhà ngói lớn, Phù Lạc đứng ở xa xa, nhìn thấy một thiếu phụ trẻ, lưng đeo đứa nhỏ, đang đứng trong sân giúp Tăng đại nương chăm gà con

“Đây không phải Phù Lạc cô nương sao?” Tăng đại nương nhanh mắt thấy được Phù Lạc, nàng đành phải tiến lên.

“Đại nương, trước kia cảm ơn người.”

“Thật không nhận ra cô nương, nay đã trở mã xinh đẹp đến thế, là đại nương ta nên cảm tạ người mới phải. Cô nương phát đạt mà không hề quên mẹ con ta, còn giúp A Ngưu cưới được một người vợ tốt như vậy, nào, mau mau vào trong ngồi đi” Tăng đại nương hiểu khách mời Phù Lạc vào nhà, nhìn Long Hiên để đi không xa phía sau nàng, ái muội cười cười: “Là trượng phu của người phải không, bộ dạng thật anh tuấn”

Phù Lạc mặt đỏ bừng, vội vàng cáo từ. Nàng nghi hoặc, mình đã từng giúp A Ngưu hỏi vợ bao giờ chứ?

Ánh mắt nàng nhìn thẳng Long Hiên để, như đang im lặng chất vấn, lúc ấy hắn không phải đã thả nàng sao?

Long Hiên để làm bộ không thấy, quay đầu ngắm phong cảnh

Đi tới trấn nhỏ ngày xưa, lão bản của khách sạn đó đã sớm thay đổi, nghe nói là do đắc tội với người quyền quý. Còn phủ của Lý viên ngoại đã hoang phế từ lâu, người không rõ tung tích

Hắn, đang muốn cho nàng thấy, nàng luôn luôn bị bàn tay của hắn kiểm soát sao?

Hơn một năm không để ý tới nàng, còn mắt lạnh nhìn nàng gian nan sinh tồn, không biết đến hai chữ “Thương tiếc”. Xem ra, Nguyệt thiếu kia mang hắn thật quá đúng

[*Mỗ Đang cảm thấy, không có việc gì tự nhiên mà có, tất cả đều do bồi dưỡng mới có được, nam nhân tốt đều cần nhờ nữ nhân huấn luyện, nếu Tiểu Lạc hiểu được đạo lý này thì tốt rồi*]

Về nơi kia

Xe ngựa đứng trước cửa “Minh Nguyệt Đang”, Phù Lạc không ngờ phường giặt quần áo này vẫn còn, hơn nữa ngày càng quý phái, đường hoàng hơn trước kia nữa. Đây chẳng phải nơi nàng đã lập ra sao, sao có thể xâm phạm bản quyền. Phù Lạc phần nộ nhảy xuống xe, định tìm lão bản lý luận.

Đã thấy Long Hiên để cũng xuống xe, đi vào “Minh Nguyệt Đang”, chường quầy từ trong ra đón, khuôn mặt tươi cười, phục vụ chu đáo, không vội vã hỏi khách nhân, mà chỉ bưng trà tới hầu hạ.

Long Hiên để lấy từ trong người ra một tấm bài tử ghi đó, khuôn mặt của chường quầy đang tươi cười như hoa, lại càng cười như một đóa hoa nở rộ: “Thì ra là Đại lão bản tới.”

Vì thế, chưởng quầy đi vào nội gian, lấy sổ sách ghi chép lợi nhuận trong một năm qua ra

Phù Lạc không thể tin được, Long Hiên để cư nhiên trở thành Đại lão bản của “Minh Nguyệt Đàng”, hẳn coi nàng là cái gì chứ, thật sự là, thật sự là cường đạo, ngay cả bản quyền cũng dám xâm phạm. Đàng lúc Phù Lạc chuẩn bị hỏi Long Hiên để cho ra lẽ, thì Vương đại thẩm xuất hiện.

“Lão bản người đã về rồi.” Vương đại thẩm nhiệt tình tiến lên nắm tay Phù Lạc

Phù Lạc cảm kích, nước mắt rưng rưng, cuối cùng cũng có người chứng minh nàng mới thật sự là lão bản của nơi này.

Vương đại thẩm nhìn xuyên qua phía sau Phù Lạc, thấy Long Hiên để thì vội sửa sang lại quần áo, chỉnh lại đầu tóc: “Vị này là?”

Phù Lạc kinh ngạc nhìn Vương đại thẩm, thẩm cảm thán tuần nam mị lực thật sự là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Chỉ cần không nhìn thấy nội tâm hắn, thì bất luận là thiếu nữ, phụ nữ hay sư nãi, lực sát thương đều mạnh như nhau.

“Đây là biểu ca của ta.” Phù Lạc đồng dạng mở miệng, nhìn khuôn mặt đang nhẹ nhàng của Long Hiên để trở nên âm u, trong lòng nàng mừng thầm.

Tân chưởng quầy lúc này cầm chiếc hòm đựng ngân phiếu và sổ sách ra, Phù Lạc đang muốn cầm lấy, đã bị Long Hiên để vô tình cản trở cánh tay, bị hắn ôm chặt vào lòng. Sau đó hắn thuận lợi nhận lấy chiếc hòm, khiến tân chưởng quầy trợn mắt há hốc mồm, còn Vương đại thẩm tỏ vẻ ái muội như hiểu ra gì đó.

Lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy tới: “Cha, ta đã về rồi.”

Người tới chẳng phải ai khác, chính là vị Nguyệt thiếu và nha đầu Hoa Lệ Lệ đã từng gặp ở Nhất Tái Kiến kia, thì ra vị tân chưởng quầy này chính là cha của hắn

Phù Lạc thấy Long Hiên để nhìn nhìn hai người họ, đôi mắt hắn nhú lại, như ngầm nói một câu: “Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa lại xông tới”. Phù Lạc sợ tới mức vội thoát khỏi cánh tay Long Hiên để: “Tướng công, chúng ta không phải đang vội sao?” Long Hiên để quay đầu nhìn Phù Lạc, không nói câu nào, ôm lấy nàng rồi đi.

Phù Lạc lặng lẽ quay đầu: “Ngày đó thật sự cảm ơn.” Đương nhiên chỉ dám nói bằng khẩu hình thôi

Nguyệt thiếu ở phía sau không tự chủ được cảm thán: “Hoa tươi số mệnh chính là cắm trên bãi phân trâu.”

Hoa Lệ Lệ tiếp thêm một câu: “Cũng giống như số mệnh của bánh bao là bị người ta ăn vậy.”

“Bộp” Nguyệt thiếu lấy chiếc quạt gõ lên đầu Hoa Lệ Lệ: “Người ngoài việc ăn ra thì còn biết làm gì?”

Trên xe ngựa: “Đây là tiền của ta.” Phù Lạc reo lên.

“Viên Kỳ Đắc.”

“Cái đó, ta không phải đã chép lại tổ huấn sao?” Phù Lạc phản kháng

“Đó là trừng phạt, đây là bồi thường.”

Nàng thực hoài nghi Long Hiên để là người học luật xuyên qua

Trong lòng hò hét: “Người ngoài việc đi giật tiền thì còn làm được cái gì?”...

67. Chương 67

Quãng đường hồi cung này cũng không quá gian nan, chỉ cần nàng mỗi ngày tự nói với chính mình câu: “Không thể nhịn được nữa, nhịn nữa nhất nhẫn” là có thể chịu được

Đương nhiên quãng đường này cũng tuyệt đối không nhàm chán, vì mỗi ngày đều phải sao chép Tổ huấn đến mức tay phát run lên

Cho đến khi xe ngựa dừng trước cửa cung ngự nga kia thì Phù Lạc mới không muốn tỉnh lại nữa. Cuối cùng vẫn không có cách nào thoát được khỏi nơi này, đây có lẽ là lần thứ ba nàng tiến cung.

Nàng có quần quanh trốn tránh thế nào, cũng chẳng thể thoát khỏi số mệnh đã định sẵn. Nàng không hiểu và cũng không muốn hiểu con tim của mình, không hiểu và không suy nghĩ kĩ hành động của hần, bởi vậy nên bất đắc dĩ đã trở lại đây

Người nắm giữ vận mệnh của nàng lại chẳng phải chính bản thân nàng, mà là người đứng ngay trước mắt này. Điều này thực khiến cho người ta phần nộ

Xe ngựa tiến vào cửa cung, những người nghênh giá quỳ đầy ở hai bên. Xe đi tới Đoan Nghi môn mới dừng lại, Long Hiên để tào nhã bước xuống xe ngựa, nghiêm nghị tiêu sái bước lên bậc thang, còn Phù Lạc đi phía sau hần, cáo mượn oai hùm hưởng thụ nghi thức của thiên tử

Hai người rõ ràng ở rất gần nhau, nhưng lại tựa như cách xa thiên sơn vạn thủy

Trái tim nàng, buồn bã

Long Hiên để dường như cảm giác được Phù Lạc đang chần chừ cước bộ, hần đột nhiên ngừng lại, khiến Phù Lạc đang đắm chìm trong cảnh “thu buồn xuân thương” thiếu chút nữa là va vào lưng hần

Hần vươn tay, bàn tay dưới lớp áo bào rộng cầm lấy tay nàng, kéo nàng đi tới

Phù Lạc cố gắng rút tay lại, sự tiếp xúc quá đỗi thân mật này, thật sự là muốn hại chết người mà. Vốn dĩ chỉ là hữu danh vô thực, Phù Lạc tuyệt đối không muốn bị hiểu lầm nàng và Long Hiên để trong lúc đó có mối quan hệ “Bất chính”

Nàng, là bị hần hãm hại.

Côn Dụ điện,

Vạn Toàn mang khuôn mặt như sắp khóc chạy tới, thiên ngôn vạn ngữ chỉ kết thành một câu: “Hoàng Thượng”. Trong tay hần còn gắt gao ôm chặt một chiếc hộp gỗ: “Hoàng Thượng, chiếu thư này....”

“Hủy đi.” _Hần nghe Long Hiên để nói xong, đã làm theo ngay lập tức.

Phù Lạc tò mò nhìn Vạn Toàn đem chiếu thư ném vào trong lửa. Bọn họ xoay người bước vào điện, Phù Lạc phổng chừng lạc hậu, chạy ra kiểm tra chiếu thư đã cháy rụi gần hết kia, nàng thật sự rất tò mò. Trên chiếu thư đó chỉ còn lại có vài chữ, hình như là “Truyền ngôi”, còn cả ngày tháng và dấu ngọc tỷ của Long Hiên để

Thời gian ghi trên đó hình như trùng với thời điểm Long Hiên để xuất chinh Phá Lỗ Thành, “Truyền ngôi”, chẳng lẽ đây là di chiếu ư?

Phù Lạc dường như nhớ tới điều gì đó, sau đó đột nhiên lắc đầu nguầy nguậy, coi như cái gì cũng chưa thấy, rồi đi ra ngoài

Vạn Toàn đứng ở phía sau, nhìn bức chiếu thư chưa đốt hết

Ai, hần chỉ có thể làm chút việc nhỏ này để giúp Long Hiên để và Phù Lạc thôi

Phù Lạc về tới Hạm Đạm hiên.

Đã rất lâu rồi không đặt chân tới nơi này, nay vừa bước vào, những chuyện cũ lại hiện lên rõ ràng trước mắt. Thật không thể ngờ nàng lại mệnh lớn, có thể sống đến tận ngày hôm nay.

Mọi thứ đều gọn gàng sạch sẽ như trước. Gương thủy tinh và đồ đạc đã làm năm đó vẫn còn, chỉ có điều thị nữ trong phòng đều là những người mới. Bước vào thư phòng, trên bàn vẫn là chiếc đèn Dạ minh châu mà nàng đặt trên là “Minh Nguyệt trên biển” kia. Trên bàn còn có bài thơ mà nàng vốn dĩ kẹp ở trong sách

Phù Lạc nhớ rõ khi đó nàng ngồi ở thiên trì đã vịnh bài “Loại Liên”:

Thanh đường hoa tiêu hạ ngẩng căn

Xuân phong mang lộ dính nông thân.

Đợi cho hoa khai như mãn nguyệt

Lâm thắng thù tướng loại liên nhân.

Và cả bài “Viết tình”:

Vần nước tràn diễm tư từ từ

Ngàn dặm ngày cưới nhất tịch hưu.

Từ nay về sau vô tâm ái dạ

Mặc hấn Minh Nguyệt hạ tây lâu.

Rõ ràng nhớ rõ là đặt ở trong sách, sao đột nhiên lại để ở trên bàn?

Sau khi tắm thoải mái ở Bạch ngọc lý trì, nàng khoác thêm áo ngủ, để thị nữ nhẹ nhàng chà lau tóc mình, bỗng nhiên lại cảm thấy hoàng cung cũng có chút đáng để lưu luyến. Vinh hoa phú quý, an nhàn hưởng lạc, mấy ai có thể từ bỏ.

“Nương nương, Hoàng Thượng tối nay ở Côn Dụ điện phê duyệt tấu chương, hôm nay không tới đây.” Đại thị nữ của Hạm Đàm hiên, cung nữ tên Cam Tuyền kia bước đến nói

Phù Lạc buồn ngủ đáp: “Bản cung đâu có bảo người bẩm báo hành tung của Hoàng Thượng chứ?”

Trở lại nơi này, ngay cả tự xưng cũng đã bất giác thay đổi, ngay cả nàng còn thay đổi, thì lấy gì để chỉ trích người khác.

Cam Tuyền nghe xong không đáp lời.

Long Hiên đế, hấn nắm trong tay tất cả những người xung quanh nàng, tất cả những cái miệng xung quanh nàng

Tối nay dù hấn có ở đâu, cũng muốn phá hỏng giấc mộng đẹp của nàng

Hấn, là hoàng đế mà

Long Hiên đế ở Côn Dụ điện suốt ba ngày mới phê duyệt hết tất cả tấu chương, chưa kịp nghỉ ngơi, thì chiến hàng hạ lễ của Ấn Sơn quốc đã tới rồi.

Hấn không chiếm lĩnh Ấn Sơn quốc, mà bức bách ấn sơn quốc mở rộng với Viêm Hạ, thương nhân hai nước từ nay về sau có thể tự do mậu dịch, nhân dân hai nước có thể tự do thông hôn, hấn không chỉ muốn chiếm lĩnh thuộc địa, mà còn muốn cắn nuốt nền văn hóa ở đó, để hai quốc gia hòa lẫn với nhau, trở thành một thể thống nhất

Long Hiên đế vẫn để cho thái tử của Ấn Sơn quốc đăng cơ thuận lợi, trở thành tân vương, Đã từng là kẻ địch, nhưng vì những nguyên nhân đặc thù mà giờ lại biến thành đồng minh.

Ngưng Phương điện đèn đuốc huy hoàng, chiêu đãi khách nhân từ phương xa đến

Phù Lạc ngồi bên phải Long Hiên đế, các tần phi ngồi xuống theo cấp bậc, đây là lần đầu sau khi hồi cung nàng thấy những tần thiếp của hấn. Mấy ngày trước nàng lấy lý do sức khỏe không tốt để không phải tham gia, nhưng bất luận trốn tránh thế nào, cũng không thể trốn tránh được sự thật.

Sau khi sứ giả của Ấn Sơn quốc hành đại lễ xong, bèn dâng lên chí bảo của quốc gia bọn họ.

Một bộ y phục màu vàng rực rỡ xuất hiện ở đại điện, chuông bạc rung động leng keng theo bước chân của nàng ta, dễ nghe như tiếng suối róc rách. Nàng che mặt, dáng người yếu điệu, tư thái quyến rũ mê người, có thể thấy được, đây là một tuyệt sắc giai nhân hiếm có

Nhưng cái đẹp của nàng ta không phải chỉ ở dung mạo, mà còn ở trong kỹ thuật nhảy múa

Kinh hồng nhất vũ, liền làm cho người ta hoa mắt thần mê, trong quá trình nhảy múa, toàn bộ điện phủ im lặng dõi theo nàng, ngay cả khuôn mặt như băng sơn ngàn năm của Long Hiên để cũng lộ ra ý cười yêu thích

Cuối cùng khi nàng tháo lớp khăn che mặt ra, tất cả mọi người đều như ngừng thở.

Tuy nàng ta còn đang mệt mỗi thở dốc, nhưng vẫn mê hoặc chúng sinh, kiều diễm không gì sánh bằng

Lông mi thanh tú như Viễn Sơn, đôi mắt long lanh như nước mùa thu. Làn da nõn nà không tì vết, thắt lưng như tế phong nhiều dã tính.

Nàng có vẻ đẹp dã tính mị lực mà toàn bộ nữ nhân trong cung đều khuyết thiếu, mê hoặc mọi người, khiến người ta nhìn không được muốn cùng nàng đồng thai tiêu vũ, nhất sướng bình sinh.

“La Mật Nhã khẩu kiến Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Giọng nói của nàng cất lên, hồn nhiên mà trong trẻo, làm người ta vừa nghe đã sinh ra hảo cảm.

“Công chúa xin đứng lên.” Thanh âm của Long Hiên để, nghe qua tai Phù Lạc lại đặc biệt nhu hòa

Nàng ta mở to đôi mắt sáng, không chút sợ hãi nhìn Long Hiên để, có một loại hưng phấn cùng vui vẻ. Nhiệm vụ của nàng chính là tiếp cận vị quân vương này, dùng sức mạnh của nữ nhân để quyến rũ hắn, trói buộc trái tim của nam nhân này, đổi lấy cơ hội tái khởi cho Quốc gia, cho nhân dân của mình

Còn hắn, tuần mỹ phi phạm, khí vũ hiên ngang, đây là phu quân mà cô gái nào cũng ước mong có được.

“Thường được nghe danh Quý phi nương nương, tài múa chưa từng có, La Mật Nhã bắt tài, muốn mời nương nương vui lòng chỉ giáo.”

Đây hiển nhiên là một lời khiêu chiến, một nữ nhân đấu với một nữ nhân, cũng là một quốc gia đấu với một quốc gia.

La Mật Nhã công chúa là thiên tài vũ giả, từ lúc mười tuổi đã nổi danh toàn bộ ẩn thêm quốc, được xưng là vũ thần, Liễu A Man cũng từng phải ngợi khen nàng. Nàng ta hôm nay đại diện cho dân tộc mình, một dân tộc đã bại trận, nhưng vẫn luôn ngẩng cao đầu đứng trong Ngưng Phương điện, khiêu khích sủng phi của Long Hiên để, khiêu khích vương quyền.

Ca ca của nàng ta, biết được Long Hiên để vì Phù Lạc mà không tiếc hiểm cảnh, thấy được tác dụng to lớn của nữ nhân, cho nên đưa đệ nhất mỹ nữ của Ấn Sơn quốc, Ấn Sơn vũ thần-La Mật Nhã công chúa tới đây

Phù Lạc thật không ngờ đôi mắt đó lại nhắm thẳng tới nàng, chúng phi thì vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Ai có thể đánh bại vũ thần cơ chứ, nếu như thua, nàng có thể sẽ mất đi tất cả. Long Hiên để sao có thể ân sủng một kẻ thất bại? Sao có thể ân sủng một phi tử làm cho toàn bộ Viêm Hạ phải mất mặt?

Long Hiên để ý bảo Phù Lạc tiến lên, hắn nói nhỏ: “Người nguyện ý không?”

Đôi mắt hắn tràn đầy ý cười, tràn đầy tín nhiệm, khiến Phù Lạc vô cùng kinh ngạc.

“Chuyện của Viên Kỳ Đắc phải xóa bỏ” Phù Lạc rất nhanh đáp lại, dù sao không đáp ứng có nghĩa là sợ thua, tương đương với việc thua hoàn toàn thua. Đáp ứng rồi thua cũng là thua, nhưng vẫn còn có cửa thắng, việc gì mà không đáp ứng chứ?

“Được.”

Phù Lạc cảm thấy Long Hiên để dường như tràn ngập niềm tin đối với nàng, một cảm giác kỳ lạ, ngọt ngào dâng lên trong lòng

Dù không bàn đến quan hệ lợi ích, thì một người yêu thích nhảy múa, gặp gỡ một người cũng thích nhảy múa như mình, cũng khó lòng mà từ chối được

Hướng hồ đây lại là việc liên quan tới lợi ích hai quốc gia

“Một tháng sau, thiết yến ở Tiếp Thiên trì, vì La Mật Nhã công chúa và ái phi khánh công.” Long Hiên để cất tiếng tuyên bố

“La Mật Nhã cho rằng như vậy không ổn.” Mọi người kinh ngạc vì nàng dám phản bác Long Hiên đế, nhưng nàng ta thì luôn nghĩ rằng một nam nhân không cần một nữ nhân lúc nào cũng chỉ biết khúm núm nghe lời [*Mỗ đang không có ý hạ thấp Phù Lạc nha]

“Thiếp thân nghĩ thiết lập ở ven hồ Liên Nguyệt sẽ hay hơn rất nhiều”

Liên Nguyệt hồ được đặt tên để tưởng nhớ tới Liên Nguyệt hoàng hậu, việc lập vũ đài ở đó, thiên hạ dân chúng đều biết, Long Hiên đế dù muốn tư tâm cũng không có khả năng, còn nếu ở trong cung tổ chức, La Mật Nhã cho rằng rất khó có được sự công bằng.

“Ăn chuẩn.” Long Hiên đế đáp ứng...

68. Chương 68:

Vì tập luyện điệu múa kia cho thật tốt, Phù Lạc “Bế quan toả cảng” suốt một tháng trời, không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy, tự nhốt mình trong Uyển Lê viện để luyện tập, xem nhẹ tất cả những chuyện liên quan tới Long Hiên đế. Nàng nghĩ nếu làm như vậy cũng có thể trốn tránh “vạn hoa tranh diễm” ở hậu cung được một thời gian

Liên Nguyệt hồ vào ban đêm

Vũ đài được dựng vô cùng cẩn thận, không hề qua loa, không gian đơn giản mà rộng rãi, tinh xảo nhẵn nhụi.

Chung quanh hồ chật ních người. Phi tử được sủng ái nhất của Long Hiên đế, Phù quý phi nổi danh khắp thiên hạ đã đủ để một nửa dân chúng trong thành phải đến xem, mà giờ còn thêm công chúa của Ấn Sơn quốc _ La Mật Nhã đương nhiên có khả năng làm cho một nửa số dân chúng còn lại cũng phải theo tới đây

Nếu nói tới nay tất cả mọi người đều đổ xô ra đường, cũng không ngoa một chút nào

Giám khảo được mời đến tới nay là nhạc sư hàng đầu của Ấn Sơn quốc _ Vu Khởi, còn có sứ giả Âm Lỗi, “Đại nho vương đương đại” _ Thụy lão tiên sinh, người được xưng tụng là “Vân ca dạ vũ” của Viêm Hạ _ Lý Dạ Vũ tiểu thư, và chủ nhân của Mặc Nguyệt Lâu _ Phong Tiêm Tầm.

Chỉ riêng hai vị giám khảo tuyệt sắc kia đã khiến người ta phải sôi trào rồi. Hơn nữa “Đại nho vương” thanh danh hiển hách, đệ nhất nhạc sư của Ấn Sơn quốc cũng là danh quán trong nước, lại thêm sự có mặt của Long Hiên đế, có lẽ đây sẽ là một sự kiện trọng đại lưu danh tới cả trăm năm sau, tới nay “Liên Nguyệt luận vũ” cũng có thể trở hết tài năng.

Người đầu tiên xuất hiện là khách từ phương xa tới, La Mật Nhã công chúa, với điệu múa mang tên “Thiên nguyệt”.

Mỹ nhân tóc nâu, chuông bạc nhiều thân, như đám mây nhẹ bay trên vũ đài. Quần áo sa y màu bạc, dưới ánh trăng lại càng thêm lấp lánh, soi rọi cả nước hồ Minh Nguyệt, nàng ta xoay tròn liên tục trên vũ đài, tạo ra một điệu múa lộng lẫy như ánh trăng dát bạc

Nhưng kỳ lạ nhất là những động tác phối hợp với chiếc chuông bạc kia, chẳng những linh âm không tiêu tan, mà ngược còn tạo nên giai điệu của bài dân khúc lưu hành nhất ở Viêm Hạ _ “Thải Liên khúc”.

Âm nhạc tuyệt đẹp, tiếng chuông êm tai, điệu múa tuyệt đẹp, vũ giả lại càng đẹp. Điệu múa vừa kết thúc, tiếng vỗ tay như sấm dậy, thật khó tưởng tượng còn có điệu múa nào có thể siêu việt, hoàn mỹ tài nghệ đến vậy.

Cho nên Phù Lạc múa sau phải chịu nhiều áp lực, chịu sự thương hại, mọi người đều thương nàng bất hạnh, gặp phải một vũ giả như thần

Khi có người ra báo vũ danh là “Phù thương” [*Nỗi bi thương của Phù Lạc], khiến cho phía dưới nhất loạt ồ lên. Không ai lại có thể nguyên rửa chính mình, vậy mà Phù quý phi lại gọi điệu múa đó là Phù Thương.

Tầm lựa lựa sắc uốn lượn, dưới ánh trăng trông tựa như những đợt sóng đang chuyển động

Trên vũ đài dần dần xuất hiện một tấm lụa trắng căng trên vòng trúc, tạo ra hình ảnh như một ánh trăng, dạ minh châu phát sáng ở phía sau tô đậm một “Minh Nguyệt” vô cùng sống động.

Chỉ riêng vũ đài bố trí một cách đơn thuần thế này, đã là một ý sáng tạo, khiến cho ai nấy đều chờ mong.

Phù Lạc một thân y phục đoạn sa trắng di chuyển như từng đợt sóng, tựa như một đoá Bạch Liên nở rộ trong hồ, nhìn nàng chậm rãi giãn ra, cứ như nhìn đoá Bạch Liên đang từ từ hé nở, tinh thuần không nhiễm bụi trần.

Có bóng dáng của một nam nhân đội vương miện xuất hiện sau ánh trăng kia. “Bạch Liên” càng múa càng say, thân thể của nam nhân kia cùng bóng của ánh trăng càng ngày càng gần, hư hư thật thật, hư thật cùng múa, giống như đôi thanh niên nam nữ đang thăm thì cùng nhau, dùng lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển.

Đột nhiên.

Quân binh tiến đến từ bốn phía, tiếng đao kiếm dần dần tới gần, nam tử trong ánh trăng thay khôi giáp, cô gái Bạch Liên múa như bão táp mưa sa, trong tay không biết từ khi nào đã cầm lấy trường kiếm, kiếm phát ra ánh bạc khắp bốn phía, vũ đạo mềm mại đáng yêu biến thành tư thế kiếm vũ oai hùng hiên ngang. Mạnh mẽ như Hậu Nghệ bắn mặt trời, như rồng đang bay liệng. Sau những tiếng sấm sét đầy giận dữ, dần dần là sóng yên biển lặng

Điệu kiếm vũ này hay ở không khí rất tự nhiên, không những mềm mại đáng yêu, mà còn thêm cả sự mạnh mẽ anh tấp.

Trên vũ đài, vừa thật vừa ảo, một đen một trắng, kết hợp hoàn mỹ. Đường như nhìn thấy cả hình bóng của nam tử anh hùng cùng nữ tử ở trên chiến trường, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nhưng trên khuôn mặt hai người vĩnh viễn đều tràn đầy nhu tình mật ý.

Tiếng đao kiếm dần biến mất, thay vào đó là một khúc nhạc thịnh thế, vương miện đổi thành chuỗi ngọc trên mũ miện, Bạch Liên phủ thêm hồng sa, tiếng nhạc hôn lễ chậm rãi vang lên, nàng cùng hắn cầm tay nhìn nhau. Một vũ khúc tươi vui cất lên, Bạch Liên vui vẻ mà quyến rũ vờn vẹo vòng eo, cho đến khi nam tử sau ánh trăng xuất hiện, bên cạnh hắn là hình ảnh của một nữ tử thướt tha

Vẻ mặt của hắn có vẻ áy náy, vũ đạo của nàng từ vui vẻ dần dần trở nên ngưng trệ

Nàng cùng nàng kia đứng song song bên cạnh hắn, hắn dường như đang nói với nàng đây là bất đắc dĩ, vì hoàng đế thân bắt do kỹ.

Điệu múa của nàng chuyển thành ai oán, điệu múa quyết tuyệt, khiến lòng người cũng lạnh băng theo.

Bốn phía tiếng động của muông thú phập phồng, mỗi năm lại tổ chức một lần săn bắn, sau ánh trăng xuất hiện bóng dáng một con hươu, thiên tử giơ cung lên bắn, trong khoảnh khắc, bóng hươu đổi thành bóng hình của Bạch Liên, dòng máu đỏ tươi chảy dọc theo Minh Nguyệt. Chỉ nhìn thấy Bạch Liên đã ngã xuống lại chậm rãi đứng lên, miệng tựa như đang lẩm bẩm, đó là chú ngữ từ xưa. Ánh trăng dường như bị mây đen bao phủ, dần dần ám diệt.

Là Liên thương, và cũng là Phù thương.

Điệu múa này vốn dĩ nên gọi là Liên thương, những người xưa vừa thấy đã biết đây là chuyện của Liên Nguyệt hoàng hậu. Đáng tiếc dân chúng đến giờ vẫn còn nghĩ Liên Nguyệt hoàng hậu độc thánh sủng, cả đời vinh hoa, chứ không nghĩ rằng còn có một câu chuyện bi thảm như vậy.

Bên hồ Liên Nguyệt, Phù Lạc vì Long Hiên để mà tạo ra điệu múa minh hoạ đến cái chết của Minh Nguyệt, gọi là Phù thương.

Sắc mặt đế vương âm trầm lạnh như băng.

Nếu xét tài vũ đạo, kỹ thuật của La Mật Nhã đương nhiên cao hơn một bậc, nhưng luận ý cảnh, không thể không thừa nhận là nàng kém hơn phần nhiều. Cảnh giới cao nhất của vũ đạo không phải là phô diễn tài năng của bản thân, mà là thông qua vũ đạo để biểu đạt tình ý. Điệu múa của Phù Lạc là từ chân tình của bản thân tạo nên, nên có thể đi vào lòng người.

Trận chiến này kết quả là “Tình” thắng “Kỹ”, năm vị giám khảo đều lựa chọn Phù thương.

Đêm này,Ngưng Phương điện lại thiết yến.Long Hiên để trước mặt mọi người đem La Mật Nhã tứ hôn cho Vương gia Hiên Dật chưa có hôn ước.

Quyết định này làm cho Hiên Dật choáng váng, làm cho La Mật Nhã choáng váng,ngay cả Phù lạc cũng choáng váng. Nhưng điều này cũng dễ lý giải,quốc vương của Ấn Sơn quốc muốn dùng sắc đẹp để trói buộc Long Hiên để _Phù Lạc đẩy lòng âm thầm thử dài_Nhưng ăn trộm gà bắt thành mà còn mất đồ của mình nữa

Nhưng màn hài kịch đặc sắc nhất là việc Long Hiên để nhận Phong Tiêm Tầm làm nghĩa muội, phong làm Văn Xương công chúa,tứ hôn cho quốc vương của Ấn Sơn quốc, cũng chính là vị thái tử đã từng bắt cóc Phù Lạc chỉ để được gặp mặt gặp Phong Tiêm Tầm một lần

Dù luận thế nào, chung quy vẫn là Long Hiên để cao tay hơn cả.Hắn đã lựa chọn một nữ tử mà Ấn Sơn quốc vương không thể từ chối để lập hậu.Từ nay về sau Phong Tiêm Tầm sẽ trở thành Vương hậu mẫu nghi thiên hạ của Ấn Sơn quốc, cống hiến hết sức vì nền giao hảo giữa hai nước.

Địa vị bá chủ độc nhất ở Viêm Hạ của Mặc Nguyệt Lâu, có lẽ chính là điều kiện mà bọn họ đã trao đổi, thì ra hắn còn có bí mật này.

Luận tài mạo,La Mật Nhã không hề thua Phong Tiêm Tầm, nhưng luận về tình cảm của Hiên Dật, Phù Lạc cảm thấy hắn nhất định sẽ vô cùng khổ sở, nhìn nữ nhân mình yêu thương gả nơi xa xôi,còn mình lại phải cưới một nữ tử không hề quen biết

Lúc này nàng lại nghĩ, lúc trước hắn và Phong Tiêm Tầm không thể chân chính yêu nhau,cứ tương tư đơn phương, nay lại trở thành một điều may mắn

Đêm này, Long Hiên để ở Kiền Nguyên điện, ngày kế ban bố chiếu thư, sắc phong Phù Lạc làm hoàng hậu, đại lễ sẽ thiết lập vào một tháng sau.

Trong lúc nhất thời toàn bộ hậu cung lâm vào khiếp sợ, dân chúng dân gian lại cho rằng đây là chuyện theo theo lẽ thường tình.

Từ đó đến một tháng sau, Long Hiên để không còn xuất hiện trước mặt Phù Lạc, hoàng hậu tân nhiệm giống như chưa được vinh đăng trong cung thì đã bị thất sủng vậy.

Chỉ ba ngày trước đại hôn, Long Hiên để mới hạ chỉ, bảo nàng tới Tịnh Vân Tự ở ngoài cung để trai giới tắm rửa, chuẩn bị cho lễ sắc phong. Tịnh vân tự là vốn nơi các hậu phi xuất gia,còn trước lễ sắc phong,theo lệ thường đều phải đến chùa dâng hương cầu nguyện, trai giới tắm rửa.

Nhưng ở đây Phù Lạc đã gặp lại hai người mà nàng nghĩ họ đã sớm hoá thành tro

Đúng là Uyển phi và Tư Du.

Uyển phi giờ đã là người quy y của Phật,sống bình an. Tư Du sống nhờ trong tự, mỗi ngày cùng mẫu thân của mình lễ Phật, Tư du ngày thơ sôi nổi sống ở nơi đây có vẻ phù hợp hơn

Lúc này Phù Lạc mới biết, Long Hiên để không hề giết bọn họ, để Uyển phi xuất gia đã là hành vi khoan dung nhất của bậc đế vương như hắn rồi, hắn sao có thể nhìn phi tử của mình thành gia cùng một nam tử khác chứ?

Về phần Tư Du, Long Hiên để để nàng tự do lựa chọn.Khi đủ mười lăm tuổi dù nàng muốn tiếp tục ở lại bên cạnh Uyển phi hay lựa chọn hồi cung hắn đều chấp thuận.

Nhiều nữ nhi như vậy,có thiếu một đứa con đối với hắn có lẽ cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng hắn đồng ý để Tư Du tự mình lựa chọn thân phận, cũng đã là hoàng ân lớn nhất rồi.

Phù Lạc cảm thán thay cho tình cảm lạnh bạc của Hoàng thất.

Nghĩ tới mẫu thân và ca ca ở Ngọc Thực quốc, và cả Tư Du này nữa.

Phù Lạc cảm thấy cực kỳ may mắn với quyết định trước đây của mình

Bất luận thế nào, sống trong hoàng thất thì chẳng có mấy đứa trẻ có thể hạnh phúc.

Nữ tử duy nhất còn đáng thương hơn hậu phi, đó là công chúa.

Một quân cờ trong tay cha mẹ, dù là hòa thân hay kén phò mã, từ cổ chí kim, những công chúa hạnh phúc trường thọ liệu có được mấy người?

Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn cảm kích Long Hiên đế đã không giết Uyển phi và Tư Du, khiến Phù Lạc thân tha hương cũng cảm thấy ấm áp phần nào

“Tuyệt đối đừng để Tư Du hồi cung.” _Phù Lạc dặn dò Uyển phi, nàng ta hiểu rõ cười.

Mang theo tâm trạng nặng nề khó hiểu, Phù Lạc lại hồi cung. Chẳng lẽ từ nay về sau đây sẽ là nơi giam cầm nàng cả đời sao?

Vinh quang của Hoàng hậu cũng không thể chiếu sáng lòng nàng.

Nhưng dù thế nào, nàng cũng coi như là thê tử của hắn....

69. Chương 69: Uống Rượu Say, Nói Lời Thật

Ngoài cửa đã chuẩn bị xe sẵn sàng cho nghỉ thức, đó là kiệu đỉnh vàng óng ánh tám người khiêng, thêu hình tứ phương, bên cạnh là thất phương hoàng uôn lượn, hai bên là một đôi long tinh phương sáp

Sau khi lên kiệu, đi tới hướng Thái Miếu. Có hai thái giám đang cầm hương châu, tú khăn, sáu vu, phát trần đi theo ở phía sau. Cũng có cả văn võ đại thần trong triều đứng nghiêm trang một bên.

Tể cáo Thái Miếu, nhận Kim bảo [*Ấn của vua và hoàng hậu] cùng kim sách, những lễ nghi phiền phức, tuần tự diễn ra không thể sai lệch, lâu đến cả ngày trời. Sau đó lại phải tới Côn Dụ điện tạ ơn.

Quan lễ bộ cao giọng tuyên đọc sắc phong văn:

“Trẫm bình trị thiên hạ, hóa hiệp gia bang, luôn lấy xã tắc làm trọng, ký ứng phù mà chỉ xứng, nghi chính vị lấy cư tôn. Ngọc Thực Phù quý phi, khi vào cung được phong là sủng phi. Mấy năm nay, bản tính ôn hoà, cư xử nhu mì, làm tròn bốn phận, am hiểu lễ giáo, tài đức hiếm có. Để ý nội chính, ân hiệp đồng vi, thích hợp trở thành mẫu nghi thiên hạ. Ký trần tức cát chi kì, nghi chính giữa cung vị. Kính tuân từ mệnh, tái khảo di chương, phong Ngọc Thực Phù quý phi làm hoàng hậu. Cho lấy hiệp tán khôn nghi, theo gia tướng cho lan dịch.”

Liên Khôn Cung

Cung của hoàng hậu, lần đầu tiên được mở ra ở Long Hiên Hương

Sau điện, ánh vào mắt là Bích tuyền trì, đông ẩm hạ lạnh, hoa nở bốn mùa chẳng khi nào tàn

Hoa mà không lệ, tình mà không xa, đơn giản mà đẹp đẽ, có một chút cảm giác thiết kế giản lược như ở hiện đại vậy.

“Nô tỳ thỉnh an hoàng hậu nương nương.” Cung nữ và thái giám trong cung quỳ xuống hành lễ, hai người đứng đầu không ai khác chính là Bích Ngô, Lâm Ảnh mất tích đã lâu

“Nương nương.” Vừa mới được kéo dậy, mặt Lâm Ảnh đã đầm nước mắt.

Hồi kỳ mới biết từ sau lần cải trang ra khỏi cung trở về, Lâm Ảnh và Bích Ngô đã bị phái đến Liên Khôn Cung túc trực.

Lâm Ảnh tinh tế kể rõ mọi việc: “Vạn công công rõ ràng đã nói chỉ ba ngày, nương nương sẽ hồi cung mà.”

Niềm vui sướng sáng khoái khi gặp đã xoá sạch vẻ mặt lạnh lùng của Bích Ngô Lâm Ảnh khi ly biệt, họ cũng chỉ nghe theo hoàng quyền mà thôi, Phù Lạc cảm thấy không có lý do gì để phải trách móc nặng nề.

Niềm vui gặp lại cuối cùng đã bị một câu của Bích Ngô phá hỏng hoàn toàn

Theo tổ quy, hoàng hậu trong đêm tân hôn phải sao chép một trăm lần “Thánh tổ gia huấn”.

Đây rõ ràng là ra oai phủ đầu, đây rõ ràng là ghen tị, ghen tị đêm tân hôn của người ta mà

Phù Lạc cảm thấy nàng cùng Thánh tổ này hoàn toàn là kết thù chuốc oán.

Nhưng vận mệnh quả thực là trêu ngươi.

Thời khắc mấu chốt trước đó, Long Hiên để lại phái người đưa bản thảo đến cho Phù Lạc sao chép trên xe ngựa

Mặc kệ Long Hiên để vì quyền lợi đêm tân hôn của hắn hay là vì cái gì, Phù Lạc lần đầu tiên cảm tạ hắn tự đáy lòng. Khuôn mặt nàng hồng lên sau tám chúc Long Phượng

Hỷ phục màu đỏ cũng là do Tuyết Phù Dung chế thành, Phù Lạc đau lòng xót xa, bộ y phục chỉ mặc có một lần mà cũng dùng loại vải đẹp như vậy để dệt, thật quá lãng phí.

Nghe tiếng bước chân trầm ổn của hắn chậm rãi tới gần mình, nàng đột nhiên có cảm giác khẩn trương của một cô dâu mới cưới

Trong một khắc chiếc khăn được nhắc lên, Phù Lạc đã nghĩ nàng có thể cười thật tươi, cứ như vậy mỉm cười cùng nam nhân nắm trong tay tất cả mọi thứ của mình

Đáng tiếc nước mắt vẫn không nhịn được mà rơi xuống

Nhịn không được, thua mà không thể nhận thua.

Hắn cầm lấy chiếc kéo vàng mà thị nữ đã chuẩn bị, hắn cắt tóc của mình trước, rồi sau đó cắt tóc của Phù Lạc. Phù Lạc kinh ngạc nhìn hắn, tuy rằng nàng cũng chẳng có quyền gì, nhưng tư tưởng cho rằng thân thể là thứ được cha mẹ ban cho, không thể dễ dàng huỷ bỏ của nàng vẫn rất nghiêm túc

Nhìn hắn cầm lấy hai lọn tóc, ngây ngô kết lại, thoạt nhìn chẳng thấy hình thù gì, nhưng cuối cùng cũng giống khuôn giống dạng tạo thành hình một vòng tròn đồng tâm

Đây là phong tục dân gian của Viêm Hạ khi vợ chồng động phòng, kết thành một vòng tròn đồng tâm, có ý chúc trăm năm đồng lòng.

Giờ khắc này, Phù Lạc có chút không dám nhìn ánh mắt của Long Hiên để.

Ở trong hoàng cung này, không yêu có lẽ chính là hạnh phúc lớn nhất.

Hắn hung hăng giữ chặt lấy gương mặt nàng, buộc nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn, nhìn ánh mắt ấy từ sáng ngời chuyển thành âm u, Phù Lạc cũng không hiểu, hắn đã nhìn thấy gì trong mắt nàng nữa

“Long bội mà Trẫm đã tặng cho người đâu? Trẫm chưa từng thấy người đeo?”

“Long bội?” Phù Lạc mơ hồ, giấy lát lại nghĩ, chẳng lẽ là cái vòng ngọc bội đó, nhưng không phải hắn đã thu hồi lại lúc vứt bỏ nàng ở nơi hoang sơ đó sao?

“Người đã thu hồi lại rồi mà?”

“Trẫm thu hồi lại khi nào?” Trong mắt Long Hiên để xuất hiện nỗi lo lắng mơ hồ.

Sau đó gọi Lâm Ảnh và Bích Ngô tới, mới biết thì ra hai nha đầu này vụng trộm khâu trên đai lưng của bộ quần áo thô lậu kia, toàn ở giữa khâu, còn Long Hiên để thì mở một con mắt, nhắm một con mắt, cũng không hề nói sẽ tịch thu miếng ngọc bội đó.

Long Hiên để lấy từ trong người ra một miếng ngọc bội hình Long nho nhỏ. Phù Lạc lần đầu tiên nhìn thấy Long bội và Phượng bội cùng một chỗ, đem Phượng bội đặt vào giữa Long bội, đầu Phượng quay về bên phải, vừa vặn không một kẽ hở, Long Phượng tương ấn, bội danh là “Phượng khóa Long tâm”.

Hai miếng ngọc bội khác nhau, không hiểu tại sao lại có thể kết hợp thành một khối.

Bích Ngô mang một tấm lụa vàng đến, đem ngọc bội đặt lên trên.

Long Hiên để tự mình đem Long bội đeo lên thắt lưng Phù Lạc, hắn thì ngược lại, đeo Phượng bội, toàn bộ Long Phượng diên đảo.

Rượu giao bôi đương nhiên phải uống, nhưng không biết vì sao nàng lại muốn uống nhiều như vậy.

Chỉ có thể nhìn hắn khiến thị nữ lui xuống, từng ly từng ly được rót ra, cái này gọi là “nhất túy giải ngàn sầu” [*Một ly rượu giải được trăm ngàn mối sầu], Phù Lạc cũng không cự tuyệt, rượu ngon cung đình, trong veo mà không cay độc, quả nhiên là hảo tư vị.

Nhìn khuôn mặt hắn dần dần hoảng hốt, một phen thành hai.

Nghe thấy hắn nhẹ nhàng nói: “Lạc Nhi, người có điều gì muốn nói với ta không?”

Nước mắt không kìm nén được, cứ thế chảy ra.

Nhưng chỉ nức nở, không thể phát thành tiếng.

Hắn tái mặt nhìn Phù Lạc rót đầy rượu, nàng ngây ngốc lắc lắc đầu: “Ta muốn uống rượu.”

Hắn đem chén rượu đặt bên môi nàng, nửa bắt buộc nửa ôn nhu để nàng uống thêm một ly

“Ta không muốn ở lại nơi này.” Phù Lạc mắt say lơ đãng, nhập nhèm nói, căn bản đã quên người trước mắt là ai.

“Ta muốn về nhà.” Nàng mở to hai mắt, nhìn Long Hiên để, dường như sợ hắn không tin, nên còn gật đầu khẳng định.

“Hoàng đế thôi, không cho ta về nhà.” Nàng đột nhiên cực kỳ ủy khuất kể ra

“Hắn không phải đã cho người về nhà sao?” Long Hiên để đáp.

“Ta bí mật nói với người nhé” Phù Lạc xem xét bốn phía “Kia không phải nhà của ta, nhà của ta ở một nơi khác. Chỉ cần Hoàng đế thôi kia nói với ta câu ‘ta yêu người’, thì ta có thể về nhà.”

Nàng rất vui vẻ, không biết rằng mình đã tiết lộ bí mật lớn nhất

Người trước mắt biến sắc, giống như đang nhớ tới điều gì đó, nắm chặt lấy cổ tay Phù Lạc, không tự chủ tăng thêm lực đạo.

“Người làm đau ta.” Phù Lạc thấp giọng kêu khóc.

“Thì ra người vẫn luôn lừa gạt trẫm.”

Phù Lạc chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề, người trước mắt dường như rất giống Long Hiên để

Nàng nhanh chóng đứng lên: “Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.”

Chợt đứng thẳng không xong, nàng ngã ngồi bên mép giường: “Tạ Hoàng thượng long ân.” Nàng ngây ngốc nở nụ cười.

Long hiên để mờ mịt.

Phù lạc chỉ chỉ lên đỉnh đầu mình, bảo Long Hiên để nhìn xem, hắn vẫn mơ hồ không hiểu

“Trên đầu nô tỳ có rất nhiều nón xanh mà Hoàng Thượng ban cho.” [*Ý tỳ là đã bị Long Hiên để ‘cắm sừng’]

Sắc mặt Long Hiên để khiến người ta không cách nào hình dung nổi.

Đã vậy nàng còn cầm lấy bầu rượu tu ừng ực, tự độc thoại: “Không có tiền đồ, không tiền đồ...”

Long Hiên để muốn ngăn nàng cuồng ẩm, kết quả bị Phù Lạc “Bóp” một tiếng đánh lại. Cái này xem như uống đúng chỗ, ngay cả Hồ cũng dám trêu

“Thối hoàng đế ” Phù Lạc nhéo nhéo lỗ tai Long Hiên để “Có bản lĩnh thì người theo ta về nhà đi, xem ta ngược chết người, cho người ‘làm’ đến chết, muốn chết người, muốn chết người.”

Phù Lạc cảm thấy như vậy vẫn chưa hết giận, diên cuồng cắn hắn một phen, liếm liếm miệng, cuối cùng mới định bỏ ra.

“Tiểu Áo, người hôm nay thực ôn nhu.” Phù Lạc vỗ vỗ mặt hắn, từ trong ngực lôi ra một xấp ngân phiếu, lao tới cõi ngoại bào của Long Hiên đế, ôm chặt thắt lưng hắn “Cái này thưởng cho người, liệu mà hầu hạ cô nãi nãi đây cho tốt.” [*Mỗ đang: Ta không biết thì ra nàng vẫn còn mang theo ngân phiếu, có lẽ là do thiếu cảm giác an toàn chăng?]

Phù Lạc uống thêm một ly rượu. Rồi bỗng nhiên ngửa đầu vọng ra ngoài cửa sổ:

“Ta là một người xuyên không, vậy mà giờ lại ra nông nổi này, muốn người thương không có người thương, muốn người yêu không có người yêu, ngay cả nam chủ cũng không cho ta.” Phù Lạc kiên quyết phủ nhận Long Hiên đế là nam chủ. Nàng ảo tưởng hắn chỉ là một nam xứng, còn nam chủ của nàng phải biết cười mây đạp gió, cùng Long Hiên đế đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng thắng cuộc nghênh ngang đem nàng đi.

Cuộc đời này người đó sẽ chỉ thương yêu một mình nàng. Nàng bảo hắn đi hướng Tây thì hắn không dám đi hướng Đông, từ nay về sau không cho phép nhìn mỹ nữ, không cho phép ngắm soái ca, mỗi ngày phải ở nhà giặt quần áo, nấu cơm. Ở trên giường phải cực lực phối hợp, tuyệt đối không thể xảy ra tình trạng mỗi tháng mới đến một lần. Nàng muốn SM hắn mới được SM, tuyệt đối không thể động tay động chân hay yêu cầu nàng trước.

Dù là ca hát, khiêu vũ, hay thổi tiêu hắn đều phải là đệ nhất thiên hạ. May quần áo, thêu hài phải giỏi hơn trình độ của tú nữ cung đình. Quan trọng là, vẻ ngoài phải đẹp trai hơn Long Hiên đế, lợi hại hơn, tinh lực tràn đầy hơn, hòa ái dễ gần hơn, phong độ hơn, tao nhã hơn...

Phù Lạc sấm hối với ông trời, nếu có thể trở lại lúc trước, nàng sẽ không bao giờ si mê “Băng sơn nam” nữa. Sẽ không diều võ dương oai, tùy ý đùa bỡn với nam nhân ở hiện đại nữa.

Cuối cùng nàng còn ngại không đủ thành ý, liền đem bầu rượu uống cạn, có ý tứ “Nếu làm trái lời thề sẽ chết chìm trong men rượu” vậy.

Rồi đột nhiên như nhớ tới gì đó, Phù Lạc cầm lấy chiếc kéo vàng ở bên cạnh: “Nếu ta thật sự có thể trở về, ta nhất định sẽ đem cái này về luôn, có vẻ bảo đảm.”

Nàng xiêu xiêu vẹo vẹo sờ đến chỗ tiết khổ của Long Hiên đế, không lưu tình chút nào định cầm kéo đâm xuống.

Long Hiên đế hít một ngụm khí lạnh, nhanh chóng nghiêng người, đoạt lấy chiếc kéo kia, đem Phù Lạc ái muội đặt dưới thân.

Phù Lạc ngây ngốc, khó hiểu phong tình ngẩn đầu nhìn Long Hiên đế.

“Người sao lại muốn giết ta?” Phù Lạc oa oa khóc lên, giống như một đứa trẻ.

Hắn không trả lời, chỉ xoa xoa mái tóc của nàng.

“Vì sao không muốn sinh hài tử của ta?”

Phù Lạc rất ngạc nhiên khi được hỏi.

“Sinh con đau lắm.” Nước mắt của nàng tràn ngập trong ánh mắt hắn.

Một câu mà bao hàm cả thiên ngôn vạn ngữ.

[* Mỗ đang ở bên cạnh vỗ tay: Sau khi say rượu sao chỉ số thông minh lại có thể trở nên cao như vậy chứ?]

Không rõ là nàng đang nói thật hay nói dối, Long Hiên đế chỉ có thể siết chặt vòng ôm hơn.

“Vì sao lại cứu ta, ta tình nguyện để người không cứu ta, để chúng ta vĩnh viễn không liên quan tới nhau nữa?” Phù Lạc né tránh cái ôm của hắn.

“Nếu ta có thể không cứu...” Long Hiên đế không nói hết câu.

Hắn gục đầu lên xương quai xanh của nàng, dần dần bức tiến.

Phù Lạc cố gắng vươn một tay lên, giống như đệ tử giờ tay để hỏi bài.

“Hỏi đi.” Long Hiên đế bất đắc dĩ.

“Thái tổ vì sao muốn giết Liên Nguyệt hoàng hậu?”

“Hắn không có, là Liên Nguyệt hoàng hậu dùng ảo thuật mê hoặc tiên đế, khiến hắn cả đời đắm chìm trong nỗi thống khổ đã giết chết nàng ”

Phù Lạc líu lười, quả nhiên khí phách.

“Cho nên hắn mới viết ‘Tuyệt tình khí yêu’ sao?”

Long Hiên để thở dài, nghiêng mình qua, nằm bên cạnh Phù Lạc.

“Không phải thái tổ viết, mà là cao tổ sau này. Sau khi Liên Nguyệt hoàng hậu qua đời, thái tổ thương tâm quá độ, không lâu sau thì ốm rồi mất. Vì không có con, cho nên truyền ngôi cho Cao tổ. Là Cao tổ biết được chuyện xưa của bọn họ, nên mới viết chương cuối cùng ấy, từ đó về sau Viêm Hạ toàn tộc cấm tiết vụ thuật.”

Phù Lạc mơ mơ màng màng ngủ, hắn nhẹ nhàng khiêu khích mới tỉnh lại

Giống như đêm đầu tiên nàng xuyên qua

Hắn cùng nàng đã bên nhau như vậy.

“Người rất đẹp.” Phù Lạc há miệng, mút lấy đôi bạc môi của hắn.

Trong lúc kích động, nàng vong tình nước nở:

“Ta yêu người.”

Trong lòng giống như vừa buông xuống một gánh nặng gì đó, trống rỗng nhưng trong suốt.

Hắn tạm dừng, sau đó, lại càng cố gắng hơn.

Cuối cùng Phù Lạc ngủ trong sự yêu thương của hắn. Điều duy nhất nàng nghĩ đến là, thế này, có lẽ là lần đầu tiên hắn ‘làm’ sau khi chứng kiến nàng thực sự trút bỏ mọi đau khổ của mình

Trong mơ hồ, nàng nhìn thấy một thân ảnh tựa như đoá Bạch Liên đang vẫy gọi mình:

“Ta rốt cục cũng đợi được người.”...

70. Chương 70: Một Chữ “lắm” Chung Thân

Nàng ta đứng trong màn sương trắng, tuyết phủ ngọc mạo, dung nhan xinh đẹp không thua kém Phù Lạc, nhưng lại hiện lên một tia buồn bực, bên trong vẻ yếu ớt lại ẩn chứa nét kiên cường, đẹp đến điên đảo chứng sinh

Tập hợp những nét tướng chừng mâu thuẫn, bộ dạng yêu uyển như đã từng trải qua đủ loại sóng gió

“Là người ư?” _Phù Lạc lắm bả nói.

“Phải, là ta, ta tới đón người.”

“Là người đưa ta đến không gian này sao?” _Phù Lạc tò mò nguyên nhân mình xuyên qua

“Phải mà cũng không phải. Lòng người có ý niệm, cho nên mới tới được nơi này.”

Phù Lạc thầm than, nhất định là do giấc mộng xuyên qua ấy rồi, nàng cảm thán, mấy áng văn về chuyện xuyên không quả nhiên không nên tùy tiện xem chút nào

“Người, đồng ý trở lại nơi mình sống ngày trước sao?”

Phù Lạc lúc này mới ý thức được, thì ra việc nàng luôn tâm niệm hy vọng cuối cùng cũng đến rồi.

Ước mơ tha thiết đột nhiên hiện lên trước mắt, thật khiến người ta trở tay không kịp.

“Ta đồng ý.”

Nàng quyết tuyệt không chút lưu luyến nào, khiến Liên Nguyệt cũng có chút sửng sốt, ít nhất, ít nhất cũng phải phản kháng một chút chứ

Đáng tiếc là, việc về nhà, Phù Lạc luôn chấp niệm trong lòng, sớm đã thành thành tiềm thức, thành thói quen.

Nàng không dám đối mặt với tương lai đau khổ phía trước, nên chỉ có thể lựa chọn rời đi. Nàng, không thể học được cách dùng cảm sống ở đây, thâm căn cố đế nàng vẫn theo chủ nghĩa hiện đại

“Sau khi người nói yêu hần, mà vẫn muốn ra đi sao?”

Phù Lạc trầm mặc, sau đó ngơ ngác hỏi:

“Hần cũng không nói ra câu đó, vì sao ta vẫn tới nơi này được vậy?”

“Liên quan gì tới hần chứ?” Liên Nguyệt hỏi.

“Rõ ràng là người viết là He [* hần] mà ”

“Rõ ràng ta viết là She [*Nàng].”

Hai người tranh cãi một phút đồng hồ, cuối cùng Phù Lạc khẳng định liên nguyệt đã viết nhầm chữ, Liên Nguyệt lên tiếng phản bác, nói rằng ta lên trời xuống đất đều là đệ nhất tài nữ thì làm sao có thể viết sai [* Cuối cùng chứng minh quả thật là Liên Nguyệt sai, nàng còn nói xạo là mấy chữ mình viết có thể dùng thay phiên nhau]. Cuối cùng hai người nhất trí, nói là nhất định do Minh Nguyệt Đang viết nhiều quá nên nhầm lẫn rồi

[*Mở Đầu sám hối, quả thật là Liên Nguyệt viết sai rồi, bởi vậy chúng ta có thể thấy được sự nguy hại khi sai lỗi chính tả, mở đầu sau này viết văn nhất định sẽ cẩn thận sửa chữa, nhưng lần này phải để Liên Nguyệt nhận lỗi đã. Ta dễ dàng chịu tiếng xấu thay cho người khác cũng không tốt chút nào]

Thì ra là nàng ta, Phù Lạc cực kỳ ai oán, thương cho bản thân mình phải chịu khổ, chịu đắc tội, đều là do một chữ viết sai, nếu sớm biết chính mình chính mới là chìa khoá để mở cánh cửa này, thì nàng cần gì phải vất vả đến thế chứ

Nếu mà biết trước, nàng đã ra tay một phen, nói không chừng còn thu thập vô số soái ca, tiêu sái du ngoạn giang hồ, cuối cùng vẫy vẫy ống tay áo nói “ta yêu người” với Long Hiên đế, sau đó xinh đẹp xoay người bỏ đi

Tự do đến vậy, khí phách đến vậy, xuyên qua hoa lệ đến vậy...

Cư nghĩ đến việc mình vì một cái lỗi chính tả, vì một cái hiểu lầm, mà phải chịu nhục nhiều năm như vậy, Phù Lạc liền cảm thấy oan uổng.

Thật lâu sau, tâm tình bình tĩnh lại, nàng mới hỏi:

“Vì sao người lại đề ra như vậy, tại sao ta nói mới có tác dụng? Vì sao lại dùng câu ‘ta yêu người’ làm chìa khóa?”

“Khi người nói lời yêu với nam nhân của Hiên thị, không phải chính là lúc người muốn rời đi nhất sao? Chìa khóa quan trọng như vậy, ta đương nhiên phải giao vào tay nữ nhân rồi.”

Phù Lạc hô to: “Ta rất cực cũng tìm được đồng minh.”

Hai người ôm nhau khóc rống, đúng là vẫn còn có nữ nhân yêu thương nữ nhân.

“Vì sao người lại nói câu ‘ta yêu người’ trước vậy?” _Liên Nguyệt nhìn lại chuyện xưa của các nàng, cảm thấy Phù Lạc vốn không nên nói ra lời yêu kia

“Trên TV không phải hay có tình huống khi một bên nói yêu, thì bên kia cũng phản xạ trả lời rằng ‘ta cũng yêu người’ sao?” _Phù Lạc ngây thơ trả lời

Liên Nguyệt không nói gì, đột nhiên có một tia thương tiếc cho Long Hiên đế.

[* Mỗ Đang cảm thán, nữ nhân uống rượu thật không đáng tin nhiệm.]

“Phải chịu đựng sự nguyên rửa gì mới có thể mở được cánh cửa thời không vậy?” __Phù Lạc nhìn Liên Nguyệt, cho dù nàng tỏ ra cao hứng, nhưng đôi mắt lại không có chút vui vẻ nào

“Ta chấp nhận vĩnh không siêu sinh, đời đời kiếp kiếp bị nhốt tại không gian đáng nguyên rửa này, phải mở cánh cửa thời không, đưa nhân duyên của Hiên thị đi, nguyên rửa Hiên thị vĩnh viễn không chiếm được nữ nhân mà mình yêu thương” __Khuôn mặt của Liên Nguyệt bỗng nhiên có chút vặn vẹo

“Đáng giá sao?” __Phù Lạc ngờ ngác hỏi, nàng không có trí tuệ như liên nguyệt, không có sự quật cường của Liên Nguyệt, cũng không có dũng khí như Liên Nguyệt

Liên Nguyệt cười cười, có đáng giá hay không, cũng chỉ như người uống nước thôi, ấm lạnh tự biết. Phù Lạc đang muốn bước vào cánh cửa ấy, bỗng phát hiện không gian đáng nguyên rửa này đột nhiên vặn vẹo, tựa như có ngoại lực muốn phá cửa bước vào.

Cuối cùng, cuối cùng nàng trông thấy Long Hiên đế.

Ngực trái của hắn nhiễm máu đỏ tươi, ngọc bội hình phượng bên thắt lưng cũng đỏ như máu, tựa như một ngọn lửa vây quanh Phù Lạc, lúc này phù lạc mới phát hiện miếng long bội trên người nàng cũng dần dần biến thành màu đỏ, mang đến một nguồn năng lượng dao động, khiến nàng không tự chủ được bị thổi bay về phía hắn

Long Hiên đế nhanh chóng ôm lấy Phù Lạc, ánh mắt hắn đỏ ngầu.

“Thương thế của ngươi ~” __Phù Lạc kinh hãi, nhìn hắn sắc mặt tái nhợt

“Phượng khóa long tâm, vật trung gian là máu của Viêm Hạ hoàng đế, có thể làm ra việc này.” __Long Hiên đế thản nhiên nói với Liên Nguyệt, không hề nhìn Phù Lạc.

“Nhưng sức mạnh của nó đâu có đủ để mang ngươi tới đây được.” Liên Nguyệt không tin.

“Sau khi hoàng hậu qua đời, Thái tổ đã thi triển vu thuật, khóa hồn phách vào Phượng khóa long tâm, vĩnh không siêu sinh, trọn đời giam cầm nhau”

Liên Nguyệt mặt tái nhợt lui về phía sau. Phù Lạc cũng cảm thấy vô cùng kinh dị, một nam nhân hối hận cùng một nữ nhân quật cường, mấy trăm năm xa nhau, mấy trăm năm bị kịch.

Long Hiên đế chưa từng nói với Phù Lạc, đây mới là nguyên nhân chính khiến Viêm Hạ cao tổ cấm tiết vu thuật

Thế nhưng, Liên Nguyệt rất nhanh đã trấn định lại

“Thời gian không còn nhiều nữa.” Liên Nguyệt nhìn về phía Phù Lạc, cánh cửa thời không môn đang thu nhỏ lại từng chút một

Phù Lạc nhìn thấy hình ảnh phản chiếu phía sau lưng Liên Nguyệt, cha mẹ sớm đã bạc trắng tóc, câu lũ bối, đang chà lau thân thể cho con gái nằm bất động từ lâu

Lòng nàng tràn ngập chua xót

Dường như cảm nhận được Phù Lạc có ý rời đi, Long Hiên đế kéo chặt tay nàng, đôi mắt tràn ngập hận ý nhìn thẳng nàng, lần đầu tiên, Phù Lạc phát hiện hận ý của hắn, cho dù khi hắn nói hận, nàng cũng chưa từng có cảm giác này.

“Ngươi, là một nữ nhân lừa gạt miệng chỉ đầy những lời nói dối.” __Giọng của hắn ngắt quãng vì sự giận dữ.

Nàng không dám nhìn khuôn mặt ấy.

Nàng dựa vào lòng hắn, rồi nhanh chóng rời đi

Không chút hoài nghi bước vào cánh cửa thời không, trong tay nắm chặt miếng long bội của Long Hiên đế Thời khắc này, nàng chạy trốn giống như một tên trộm.

Cánh cửa ầm ầm đóng lại trước mắt Long Hiên đế, ngăn cách hắn vượn tay

Phù lạc tháo miệng long bội trên người, giao cho liên nguyệt: “Người nhất định là dũng cảm hơn ta”

Quay lưng, không dám nhìn long hiên đế, từ nay về sau thời không ngăn cách, tất cả đều phải tự tìm hạnh phúc cho riêng mình

Liên Khôn điện.

Long Hiên đế hét lớn một tiếng “Lạc Nhi”, trong miệng ho ra máu tươi, tỉnh lại.

Rất lâu không thấy tiếng trả lời.

Vết thương trước ngực nhỏ máu.

Thái y vội vàng đi đến, người nào cũng lắc đầu quỳ xuống đất.

Long Hiên đế ngồi bất động.

Vạn Toàn tiến vào: “Hoàng Thượng, chỉ dụ còn tuyên sao?”

Ánh mắt hần trống rỗng nhìn thoáng qua vạn toàn: “Tuyên.”

Ngày mười bốn tháng năm năm hai mươi lăm triều đại Long Hiên, ngay sau ngày đại hôn, hoàng hậu bệnh nặng, đế vương tức giận giết toàn bộ mười một người trong Thái y viện, tuyên chỉ cho toàn bộ phi tần trong cung tới Tịnh Văn Tự ăn chay cầu phúc cho Hoàng hậu, từ đó về sau Long Hiên hậu cung trở nên hiu quạnh

Phù Hiên hoàng hậu trở thành truyền kỳ của Viêm Hạ hậu cung, sau Liên Nguyệt hoàng hậu

Có được đệ nhất ân sủng của đế vương mà trước nay chưa từng có

Một câu chuyện thần thoại sẽ sinh ra rất nhiều câu chuyện thần thoại mới

“Nửa bước tương tư” từ đó về sau vang danh thiên hạ.

Chỉ còn lại một người ngồi trên long ỷ, một bậc đế vương ngày càng lạnh lùng....

71. Chương 71: Tương Tư Không Bằng Quay Đầu Lại

[*Lần đầu tiên nghe thể thủ ca có lẽ là khoảng mười năm trước, lần đầu tiên chỉ cảm thấy rất tục, nhưng không bệnh. Khi viết đến chương cuối cùng của Phù Thương, ngẫu nhiên lại có cơ hội nghe khúc thủ ca này lần nữa, cảm xúc lập tức tràn đầy trong đầu. Khi đọc chương này, đừng ngại mà hãy lắng nghe một khúc ca nhé]

Trở lại cuộc sống hiện đại, nàng khôi phục bình tĩnh như thường.

Sau khi phục hồi cơ thể, lại một lần nữa đầu lao vào giữa dòng người hiện đại, vì cuộc sống mà bôn ba.

Điều khác biệt duy nhất là, sức ăn của nàng càng lúc càng lớn, thể tín dụng quẹt càng ngày càng nhiều, mua sắm trở thành một thứ không thể thiếu trong cuộc sống

Đứng trên quảng trường vắng vẻ vào ban đêm, nghe thấy cửa hàng bên cạnh truyền đến tiếng ca.

”Nếu tất cả đều dựa vào duyên phận

Thì cần gì phải yêu một người tới điên dại

Điều đáng sợ là dù chia xa, nhưng tơ lòng vẫn khó mà cắt đứt

Bao buổi bình minh rồi hoàng hôn

Cho dù không hề rơi lệ thương tâm

Nhưng tâm hồn đêm khuya thường mộng mị
 Mối tình thâm thiết
 Đều đã mất theo hồi hận
 Nếu sớm biết yêu sẽ khiến con người tổn thương tới vậy
 Tình sẽ khiến người ta khó dứt như vậy
 Thì lúc trước đã không nên thật lòng
 Nếu sớm biết giấc mộng không dài lâu
 Biết tương tư không bằng quay đầu lại
 Thì nay đã chẳng phải oán hận vì cách xa
 Trừ phi đây chỉ là một trò chơi
 Hồng trần mặc hấn thê lương
 Ai có thể chặt đứt đoạn tình này?
 Trừ phi đem thật lòng đặt sang một bên
 Kiếp này tùy duyên tụ tán
 Không oán không hối hận liệu có mấy người”
 Nước mắt từ hai gò má chảy xuống cổ áo, nàng mới phát hiện ánh mắt kinh ngạc của người bên cạnh đang nhìn mình, lúc này lệ rơi đầy mặt.
 Giống như hồng thủy trào dâng, rốt cuộc ức chế không được.
 Khi nàng mở mắt ra, lại trông thấy không gian đáng nguyên rửa kia, thân ảnh như đoá Bạch Liên kia, điểm khác biệt là có một bóng hình mờ hồ phía sau nàng ta
 “Là người đem ta trở về sao?”
 “Nếu không phải do ý niệm trong đầu người thì ~” __Liên Nguyệt trấn định đáp, lại khó nén chột dạ.
 Phù Lạc đã học cách nhìn thẳng vào đối phương giống như Long Hiên đế
 “Phải, là ta dùng vu thuật tìm kiếm người, đến hôm nay mới cảm nhận được khí tức của người.” __Liên Nguyệt tự nhiên hào phóng thừa nhận.
 “Vì sao?”
 “Long Hiên đế lấy hồn phách của Hiên Nguyên [* Thái tổ] làm chìa khoá trao đổi.” __Liên Nguyệt đáp, có một tia áy náy __ “Nhưng nếu người không có ý niệm kia, ta cũng sẽ không cảm nhận được người.”
 Phù Lạc chỉ có thể tự trách mình, lúc trước vì sao lại nhất thời xúc động, đem Phượng khóa long tâm đưa cho Liên Nguyệt.
 “Ai nói ta muốn trở về?” Phù Lạc mạnh miệng.
 “Vậy người tự dừng lại cuồng mua sắm, cuồng ăn uống phải giải thích thế nào đây?”
 “Là ta luyện tiếu phụ mẫu mình.”
 “Ta đã sớm sắp xếp hết cho người rồi, hiện giờ ta được thiên đình cho trông coi việc xuyên qua tứ cực trường, Hiên Nguyên là người phản xuyên nhập cư trái phép ở tứ cực trường. Ta cho người ký giấy thông hành vĩnh cửu này, người có thể tự do lui tới hiện đại và Viêm Hạ hoàng triều.” __Liên Nguyệt nịnh nọt dâng ra giấy thông hành.
 Phù Lạc vừa nghe xong, cảm thấy phúc lợi đãi ngộ này cũng không tồi: “Nhưng người còn phải giúp ta một việc, bằng không ta không đồng ý đâu.” __ Lúc này không cò kè mặc cả, khi nào mới có cơ hội chứ

“Người nói đi”

Hai nữ nhân nói thầm nửa ngày, đại ý là để Liên Nguyệt báo mộng cho Long Hiên để, nói là trừ phi Long Hiên để cả đời chỉ có một nữ nhân là Phù Lạc, nàng mới chân thành đáp lại.

Sợ bị thương tổn, thì tuyệt đối không thể tạo cơ hội cho nam nhân, phòng ngừa chu đáo mới là thượng sách.

Liên Nguyệt cảm thấy Phù Lạc quả là âm hiểm giả dối.

Khó trách người như Long Hiên để suốt ngày muốn nắm giữ Phù Lạc trong tay, còn cam tâm tình nguyện đến tận đây cũng không buông tha. Một người dám lần tìm truyền nhân vụ thuật của Viêm Hạ, một người dùng lý trí cò kè mặc cả với nàng, cả hai người này quả thật đều chẳng phải thiện nam tín nữ

Khi Phù Lạc tỉnh lại, liền nhìn thấy Long Hiên để yên lặng nằm ở bên cạnh, hàng lông mi dài che khuất đi đôi mắt khiến người khác sợ của hắn. Dường như cảm thấy bên người có động tĩnh, Long Hiên để đột nhiên mở mắt.

Phù Lạc nhanh tay lẹ mắt đưa tay che đôi môi hắn, trước hết phải bịt miệng lại đã: “Đừng có mắng ta, đánh ta, khi dễ ta, không cho ta ăn cơm, bắt ta sao chép Thánh tổ gia huấn, nếu không thì~~”

Long Hiên để không nói gì, chỉ thoát khỏi đôi tay của Phù Lạc, xoay người bước xuống giường, chuẩn bị lâm triều.

Phù Lạc bò xuống giường, vung bàn tay lên trước mặt Long Hiên để: “Tỉnh lại, tỉnh lại đi, người không phải đang nằm mơ đâu, ta thật sự đã trở lại rồi” _Phù Lạc cho rằng, Long Hiên để nhất định nghĩ hắn đang nằm mơ, nên mới không có phản ứng gì với nàng. Bằng không thì ít nhất cũng phải ôm ấp ngọt ngào cảm động trời đất, biểu đạt tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhất định phải hoa lệ cầu kỳ hơn cả tiểu thuyết của Quỳnh Dao chứ.

Vẫn không có phản ứng. Phù Lạc không cam lòng néo néo cánh tay của hắn: “Đau đi.”

Nàng thấy hắn nhú mày, nhưng cũng chỉ hơi giằng cánh tay ra khỏi nàng [*Mỗ Đang đoán, đó là ẩn nhẫn, hắn đang cố gắng khống chế khuynh hướng bạo lực của mình đó]

Sau khi Long Hiên để đi, Phù Lạc cũng không thấy buồn ngủ nữa. Bích Ngô và Lâm Ảnh thấy nàng tỉnh lại, khóc đến cảm động trời đất.

Ngự hoa viên chợt trở nên thật trống rỗng, đình thai lầu các, Hiên tạ cung thất cũng vậy, khiến lòng người cảm thấy tịch mịch hoảng hốt, bỗng nhiên lại có một chút hoài niệm về vẻ phồn hoa lúc trước

Có lẽ bao nhiêu âm mưu đều xuất phát từ sự tịch mịch khôn cùng này

Nhớ tới căn phòng nhỏ sơ sài ở hiện đại, Phù Lạc cảm thấy ngủ ở đó vẫn tốt hơn, trong lòng tự nhủ thầm: “Phù Lạc yêu Hiên Áo.”, sau khi tỉnh dậy thì đã về bên cha mẹ. Trong lòng nàng trách cứ Liên Nguyệt, tự đứng lại cài đặt mã thông quan như vậy, chắc chắn là nàng ta ghen tị với hạnh phúc của bọn họ, nên mới khiến mỗi lần Phù Lạc rời đi, đều phải trải qua giày dụa.

Cũng may mà kịp giờ, sau khi ăn điểm tâm, nàng vội vàng đi làm, nhưng không hề mua sắm, cũng không cuồng ăn nữa

Tan tầm, nàng về ngủ. Buổi chiều tỉnh lại, tựa như nghe thấy tiếng một nam một nữ đang khắc khắc: “Nàng ấy không phải đã trở lại sao? Vì sao, người từng đáp ứng trẫm là ~~”

“À, năng lực của ta hữu hạn, nên chỉ có thể, chỉ có thể ~~” _Liên Nguyệt thưa dạ nói.

Lúc Phù Lạc mở to mắt, chung quanh lại khôi phục bình tĩnh.

Nhưng phải chịu đựng ánh mắt của Long Hiên để.

“Người, bình tĩnh hơn ta đấy.” _Long Hiên để nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trừng, không dám trừng, phạt, không đành lòng phạt.

Phù Lạc lẳng lặng ngồi dậy, trên mặt không ngăn nổi ý cười ngọt ngào

“Nếu ta không tìm người, có phải từ nay về sau chúng ta thật sự không còn liên quan nữa?” __Long Hiên đế nhìn vào mắt nàng. Phù Lạc không đáp lời, chỉ ôm chặt lấy hắn: “Cám ơn người đã không tức giận.”

Nếu không ở cùng nhau, thì quả là tổn thất

Ở bên nhau, là hại người ích ta, Phù Lạc giữ bí mật tuyệt vời này trong lòng

Nhìn hắn ẩn nhẫn, thấy hắn giãy dụa, hắn giận mà không dám nói gì, Phù Lạc cảm thấy nàng sẽ nghiền nát.

Ban ngày khi Long Hiên đế vội vàng làm chính vụ, Phù Lạc về hiện đại cùng cha mẹ, hưởng thụ cuộc sống. Buổi chiều, ngẫu nhiên nghịch ngợm trở về, thích nhất là nhìn bộ dáng hỗn hển của hắn, nhưng chiều này cũng không thể dùng mãi được, thật đáng tiếc.

Long Hiên đế, mỗi khi nàng “Ngủ”, hắn có bao nhiêu lần lẳng lặng nhìn dung nhan nàng, trong mắt tràn đầy lo lắng hãi hùng. Khiến Phù Lạc thực sự cũng rất trách bản thân, đáng tiếc nàng vẫn như cũ chịu không nổi mà về hiện đại.

“Vì sao phải uống thuốc chứ, thân thể ta khỏe lắm mà?” __Phù Lạc cự tuyệt, nàng đã uống thuốc đắng ba tháng rồi, không cảm thấy thân thể có gì cải thiện cả, nhiều lần còn bị hắn giám sát nữa

“Đây là thuốc gì thế, không nói ta không uống.” __Phù Lạc làm mặt xấu.

Trên mặt Long Hiên đế dâng lên biểu hiện ngàn năm khó gặp: “Đây là thuốc giải độc Giang Thái y sắc”

“Ta trúng độc gì?” __Phù Lạc cả kinh nói __ Chỉ thấy sắc mặt Long Hiên đế rất khó coi, ánh mắt trách cứ, nàng rốt cục cũng hiểu: “Là, là, là ~”

Phù Lạc tuyệt đối không muốn sinh đứa nhỏ, mang thai mười tháng, bụng trở nên lớn như vậy, nàng sao có thể cam tâm, sao có thể cho nam nhân có cơ hội chế tạo thêm một đứa nữa ở bên ngoài chứ? Ánh mắt nàng nhanh như chớp chuyển, đáng tiếc vẫn phải uống hết bát được kia.

Nguyệt nhập Trung thu.

Phù Lạc hiếm khi thấy Long Hiên đế có hứng thú ngâm thơ vẽ tranh như thế này

Nữ tử trong bức hoạ, mái tóc hơi rối tung bay trong làn gió nhẹ, quay lưng về phía đầu thuyền rồng, chân trần chạy trên nước, cho dù là bọt nước cũng được vẽ hệt như thật

Nàng kia quay đầu, cười duyên xinh đẹp với nam tử đứng bên cạnh, ánh trăng rằm phản chiếu trên mặt hồ, chiếu rọi bên tai nữ tử

Bên cạnh đề một câu thơ: “Thanh Vân giáo oản trên đầu gối, Minh Nguyệt cùng chỉ bên tai đang.”

Phù Lạc tựa bên người hắn, nàng cảm thấy có lẽ cuối tuần ở bên cạnh hắn nhiều hơn một chút cũng không có gì là bất ổn

Tương lai có bao nhiêu đắng cay, bao nhiêu ngọt ngào, chẳng ai có thể đoán trước, nhưng nếu chỉ có một người, thì sẽ không thể ấm áp như khi hai người ở cạnh nhau.....

*****HOÀN*****

Phiên Ngoại 1: Tiểu hài tử

Phù Lạc đang mang tiểu hài tử trong bụng nói: “Ta phải nhờ chết người cái tên tác giả bắt lương này, bây giờ mà người dám đẻ ta sinh con thì ta nhờ chết người. Có biết ta phải khó khăn thế nào mới được Diêm Vương cho xuyên qua không, ta phải xuyên qua chỗ có một đồng mỹ nam tử hiểu không, NP a, nếu người dám phá hỏng mộng đẹp này, ta cho người chết.”

Mỗ Đang thiếu chút nữa bị phỉ nhổ đến choáng váng, nhưng cũng không dám ra tay, ném chuột sợ vỡ đồ mà, ai bảo nàng ta là nữ trư trong bộ tiểu thuyết của ta chứ, nếu uy hiếp nhờ làm nàng tức giận không diễn nữa thì sao, Mỗ Đang nước mắt đầm đìa.

“A, a, a ~” Tầm cung Long Hiên đế truyền đến từng trận kêu la thảm thiết, đúng là Mỗ Đang đã vô tình giẫm đạp lên Long Hiên đế.

Long Hiên để đứng trên mặt đất, nước mắt lưng tròng, cắn đôi môi mềm mại, ánh mắt run rẩy nhìn Mỗ Đương: “Chủ nhân, sau này ta không dám làm bừa nữa.”

Mỗ Đương ghé tởm nhìn Long Hiên đế, bộ dạng hần đầy cam chịu, còn đâu vẻ uy nghi ngày xưa

“Đều là do tên yêu tinh hại người nhà người đó, vì sao lại để nữ trư đó mang thai chứ, khiến ta lâm vào thế khó xử, hừ hừ hừ. Ta quyết định đá văng người, cho người đi làm tiểu thụ, tiểu thụ thấp cổ bé họng, bị n công chiếm đoạt. Vĩnh viễn không được sánh đôi cùng nữ trư đã phỉ nhổ ta kia, biết chưa, ta không cho các người yên ổn, sẽ khiến nàng ta vô tình giẫm đạp lên người, hạ bệ người, nô dịch người, buôn bán người, đánh đập người, XX chết người.....” [*Công với thụ ai đọc đam mỹ chắc hiểu hen,em “chong xáng” ^~]

Chưa hết giận?

“Ta còn muốn người đoạn tử tuyệt tôn, không, đoạn tử tuyệt căn.”

“Đừng mà.” Long Hiên để nước mắt nước mũi đầm đìa ôm lấy chân Mỗ Đương: “Xin người, đừng làm thế mà, đoạn tử tuyệt tôn thì được, đoạn tử tuyệt căn thì không, xin người đó.”

“Không được.”

“Van cầu người.”

“Không được.”

Lặp lại mấy lần sau, pia, pia, pia.

Mỗ Đương bị đá bay, đúng vậy, Mỗ Đương chính là bị Long Hiên đế đá bay.

Long Hiên đế từ từ đứng lên, vỗ vỗ bụi bẩn, đầu còn tí đáng về nào của tiểu thụ

“Nếu đã như vậy, vậy làm cho ngoan tuyệt mãnh liệt chút đi. Để ta ngược nữ nhi của người đã rồi tính sau.” Long Hiên đế phát tay rời đi, còn không quên in lại một dấu chân trên mặt Mỗ Đương

“Phù Lạc, nữ nhi à, đừng trách ta, tên Long này thật quái ác.” Sau đó học máu, tử vong.

Phiên ngoại 2: Kết cục YY của Tiểu Duyệt

Các bạn thân mến, ta là Tiểu Duyệt, vì thực hiện lời hứa nên ta đến a. Kỳ thật, ta đã xem đi xem lại vài lần, ai, lúc trước cực kỳ muốn Long và Phù có đôi có cặp, vợ chồng bên nhau qua những tháng ngày yên lành. Dù hiện tại Phù cũng có người yêu, nhưng nhất định nàng ta rất lo sợ, lúc nào cũng chỉ muốn về nhà, mặc kệ ở hiện đại hay ở cổ đại, tình yêu cũng không phải cả đời, tình thân mới là suốt kiếp, là máu mủ tình thâm. Cho nên, lòng ta thầm nghĩ, vì Phù là người thân, nên dù nàng ấy làm gì, nghĩ gì ta cũng có thể tha thứ.

Thật ra, đứng ở lập trường của Long, Long căn bản không hiểu người mình yêu, phương diện này quả thật giống như một kẻ ngốc, nếu ai nhan sắc hơn hắn, hắn sẽ nghĩ cách dẫm nát dưới chân, trong ý nghĩ của Long, chỉ có hắn là tôn nghiêm nhất, cách đối xử với Phù xem như đã phá lệ khai ân lắm rồi. Đứng ở lập trường một phi tử, Phù thật sự rất không tán thành... Vân vân... Cho nên, người hiện đại và người cổ đại không có tiếng nói chung, bọn họ nhất định không nên nảy sinh tình yêu

Bởi vậy, cái kết YY phía dưới thực khiến người ta chờ mong, rốt cuộc hai người có thể ở bên nhau không? Trước mắt xem ra rất khó a! Nếu theo ý nghĩ cá nhân của Tiểu Duyệt, thì Phù sẽ phải đau lòng. Vì Phù là người nhà ta, hơn nữa ta mặc kệ là hiện đại hay cổ đại, đều không thích việc nam nhân có nhiều nữ nhân, nên hắn chỉ có thể tâm tâm niệm niệm hướng tới Phù thôi, hiện giờ ta luôn tưởng tượng đến một kết cục khác, kết cục YY của Tiểu Duyệt chính là:

Phù Lạc biết mình không còn hy vọng về nhà nữa, lý do sống sót duy nhất của nàng đã không còn, nhưng Long Hiên đế nhất định không bỏ qua cho nàng, kết cục vẫn phải chết mục trong hậu cung. Một khi đã như vậy, thân thể này cũng không cần thiết phải tồn tại.

Đại lễ phong phi tần đúng hạn cử hành, Phù Lạc giống như thiên nhân bàn, nhận hết mọi sủng ái của Long Hiên đế. Phù dụ dàng nhìn Long: “Nô tì vẫn luôn chờ đợi thời khắc này, để báo đáp sự sủng ái của Hoàng Thượng, nô tì cố ý xuống bếp làm món bánh bao hình rồng cho Người, mời Người phẩm thưởng”.

Dứt lời, bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Phù ra hiệu, lập tức có người bưng lên một mâm bánh tinh xảo, phù nhẹ nhàng dùng chiếc đũa gắp một cái cho Long Hiên đế. Long Hiên đế ăn xong mỉm cười: “Ngon lắm, tay nghề của ái phi không ai có thể sánh bằng”.

“Hoàng Thượng, nô tì đọc trong truyền thuyết, nghe nói thịt của trẻ con là loại cực phẩm, vừa rồi thứ Hoàng Thượng ăn chính là thịt của Đại hoàng tử và Tiểu hoàng tử mà sáng nay nô tỳ hấp thành bánh bao, quả nhiên là ngon đến cực điểm, đến tay nghề kém cỏi như nô tỳ mà cũng được Hoàng Thượng khen ngợi, ít nhiều gì cũng là công của đại hoàng tử và tiểu hoàng tử, Hoàng Thượng tốt nhất nên thưởng cho mẫu phi của hai vị hoàng tử mới phải.....”

Sau đó Phù Lạc nhìn thanh kiếm của Long Hiên đế sáp nhập vào lồng ngực mình, nàng khẽ cười.....

HOHO..... Phù rốt cục đã chết, vậy là được như ý đó!

Phiên ngoại 3: Kết thúc

Điện Khôn Dụ

Long Hiên Đế lặng lẽ ngồi ở trên long ỷ, thưởng thức bản đồ đang mở rộng phía dưới.

Ấn Thêm quốc rốt cục đã cắn câu mà hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị mỗi vì chúng. Phù Lạc xuất hiện càng không thể nghi ngờ bọn họ đối với tiếp viện của Viêm Hạ là kiên định tin tưởng, thái tử Ấn Thêm đa nghi bảo thủ nhận định số mệnh tử mà Long Hiên Đế lại âm thầm điều động binh lực bất quá là giấu không cho ai biết.

Chính là Long Hiên đế điều đám ô hợp ở ngoài phá thành vào không phải vì nghĩ cách cứu viện, mà là trong khi phá thành chặt đứt mạch trời, làm cho thành bị phá thật sự trở thành huyền thành.

Long Hiên Đế muốn việc phá thành thu hút chủ lực của Ấn Thêm, từ đó dùng kế “Vây Ngụy cứu Triệu” tranh thủ thời gian cho Viêm Hạ.

Tỉ mỉ chuẩn bị hai năm, rèn luyện quân lính tinh nhuệ, nhanh chóng chặn đường tiêu diệt đội quân cứu viện của Ấn Thêm quốc, thế như chẻ tre tiến vào Ấn Thêm quốc.

Mỹ nhân cóc mua chiến mã tốt, càng đề cao tốc độ hành quân. Vạn Toàn vội vàng báo lại.

Ngay thời điểm phá thành, Phù quý phi cư nhiên lại xuất hiện ở tại điểm phá thành, Vạn Toàn có chút trấn trụ nhìn Long Hiên Đế bình tĩnh. Chung quanh quân xa đại thần cũng yên lặng nhìn Long Hiên Đế.

Chuyện Long Hiên Đế độc sủng Phù quý phi, nổi tiếng thiên hạ, nay không biết quân vương liệu có giận dữ vì hồng nhan hay không. Vị tướng quân trẻ tuổi Chu Khả đứng dậy chờ lệnh, “Thần nguyện lãnh binh, nghĩ cách cứu viện Phù quý phi.”

Long Hiên Đế liếc mắt nhìn hắn một cái, thần nhiên nói: “Cứ theo kế hoạch cũ mà tiến hành.”

Chu Khả tự nhiên là không cứu được Phù Lạc, hắn sắp dẫn binh theo Hiên Dật theo phía đông xuất binh hiệp trợ rồi theo đường vòng phía tây hội ngộ cùng đại quân, vây hãm tổng tấn công Ấn Thêm vương thành.

Tây lộ đại quân đúng là do Từ Dự vương, vị hoàng đệ được hoàng đế tín nhiệm nhất đảm nhiệm vị trí chủ soái.

Tối nay Long Hiên Đế dường như hưng trí rất cao.

Cùng Lăng thực phi và các phi tần, tận dụng thời gian nghỉ ngơi tại ngự hoa viên, chân trời chiến sự cùng việc sủng ái Phù quý phi giống như đều đã xa xôi. Tại thiết yến ngắm trăng, Lăng thực phi hiến khúc, vũ khúc mềm mại đáng yêu uyển chuyển trong không gian, làm cho người ta cảm thấy kỳ diệu.

Bên tai lơ đãng vang lên khúc “tướng quân hành” năm nào cùng tư thế hào hùng.

Mùa xuân, đệ nhất mỹ nhân nổi danh kinh thành nhu hòa dưới ánh trăng nhìn bầu trời lại có ý nhị khác.

Long Hiên Đế mỉm cười uống hết chén rượu phong nhã.

Lơ đãng nhớ tới có một ngày như vậy, cái nữ tử nghịch ngợm kia miệng ngậm rượu, khơi mào chính mình, còn mỉm cười viết chữ: tri âm tri kỷ.

Vũ phi băng thuần, nhảy lên thanh lịch khai triển lẳng ba vũ, phiêu dật như tiên, giống như hàng nga ở quê cung hạ phàm. Long Hiên Đế tự tay nâng dậy Băng Thuần vừa khiêu vũ mà mảnh mai vô lực.

Lơ đãng nhớ tới buổi tối đầu vũ ở mỹ nhân kia.

Nhớ tới chính mình còn thiếu người nào đó ba ngàn lượng bạc trắng.

Nhớ tới mỹ nhân vóc cái thân ảnh giống như yêu như mị kia, vũ bước lượn vòng, kim linh thanh thúy, nụ cười tươi tỏa nắng đầy chân thành.

Nhớ tới đêm đó ở Mặc Nguyệt lâu vì muốn nắm giữ trái tim nam nhân mà dùng cái eo thon trắng ngần múa điệu múa bụng.

Nhớ tới cái người buông tay mình ra kia, tuy rằng hận thấu xương, lại vẫn như cũ không để ý chuyện bị thương mà muốn cứu cái nữ nhân từ bỏ chính mình kia.

Trong không khí giống như phiêu khởi mùi thịt nướng.

Nhớ tới cái nữ nhân kia từng nắm tay kéo mình chui vào đám người, chỉ vì thịt nướng cay độc giá rẻ kia.

Nhớ tới cái nữ nhân kia cư nhiên còn chơi trò “Khách làng chơi cùng kỹ nữ”.

Nhớ tới cái kia tướng ngoạn thiên kim tiểu thư cùng gã sai vặt trò chơi mà chết không thể nữ nhân.

Nhớ tới cái nữ nhân kia khiến cho mình từ nay về sau trầm mê cùng nàng không thoát ra được.

Nhớ tới cái nữ nhân kia từng bị mình đánh vào lòng bàn tay còn bắt sao chép thánh chủ gia huấn.

Nhớ tới cái nữ nhân kia dám ở sau lưng mình bịa đặt chuyện tư mật riêng tư của hoàng đế.

Nhớ tới cái người không thể câu dẫn mình, lại không biết rằng ánh mắt sớm tiết lộ việc nàng đối với mình chỉ là một thị nữ vô tâm.

Nhớ tới cái nữ nhân kia từng khiến bản thân mình kiên nhẫn vì nàng ôm ấp ủ ấm cái bụng lạnh lẽo mỗi lần nguyệt sự.

Nhớ tới cái nữ nhân kia mặt dày khiến cho chính mình thân là hoàng đế còn tự tay rửa chân cho nàng.

Nhớ tới cái nữ nhân kia viết chữ ở sau lưng mình, nói mình chính là tình yêu của nàng. (hắn hiểu lầm)

Nhớ tới cái nữ nhân kia giả hoạt, mà ngây ngốc tưởng lừa được mình nói ra ba chữ kia.

Nhớ tới cái đêm trải qua việc trộm thịt ở Dạ Lan điện đó. Nhớ tới kia bài “Thiên nhai ca sĩ nữ”.

Nhớ tới ba người tuyết gắn bó ở Dạ Lan điện kia.

Nhớ tới cái nữ tử kia trên thuyền rồng, dứt khoát xốc chèo lên, cho dù, vẫn là nữ tử cao quý dạt dào bức người như cũ.

Nhớ tới cái nữ nhân kia tình nguyện uống hết bát tử canh, cũng không nguyện cúi đầu.

Nhớ tới cái nữ nhân kia một lòng muốn chạy trốn thoát khỏi chính mình, hiểu được lựa chọn tránh ở khách điểm mê hoặc tầm mắt mình.

Nhớ tới cái nữ nhân kia làm cho chính mình không thể phụ nhận vẫn không ngừng điều tra toàn thành.

Nhớ tới cái nữ nhân kia tại thời điểm mình đe dọa buông tay chính mình. Nhớ tới cái nữ nhân tự mình buông tay hắn kia.

Nhớ tới cái nữ nhân kia khiến cho mình thua cuộc, một năm rưỡi cũng không hồi cung.

Nhớ tới cái nữ nhân kia làm cho mình bao nhiêu đêm bừng tỉnh nghĩ đến nàng đã trở lại.

Nhớ tới cái nữ nhân kia làm cho mình chịu không nổi khi nhìn thấy linh hồn giống hệt khuôn mặt nàng.

Nhớ tới cái nữ nhân kia vì vương vị tam vương huynh mới hồi cung. (hắn hiểu lầm)

Nhớ tới cái nữ nhân kia khiến chính mình cho dù không muốn cũng phải thành toàn nguyện vọng của nàng.
(Sự kiện đặc chỉ tranh đoạt vương vị tại Ngọc thực quốc)

Nhớ tới cái nữ nhân kia lợi dụng cảm tình của mình rồi lại vô tình vứt bỏ.

Nhớ tới cái nữ nhân kia đã uống canh “đoạn tử tuyệt tôn”. (canh khiến cho không mang thai)

Nhớ tới cái nữ nhân kia không muốn sinh con vì mình.

Nhớ tới cái nữ nhân kia không muốn ở cùng một chỗ với mình.

“Hoàng Thượng.” Hoa Vi phu nhân ôn nhu lay tỉnh Long Hiên Đế đang thất thần.

Hắn quay đầu, ánh mắt dừng lại ở cái eo lồ lộ của nàng. Ánh mắt điên cuồng quá dị.

“Trẫm, mệt mỏi.” Một câu tiễn hết đám oanh oanh yến yến bên người.

Tản bộ đến “Hạ đàm hiên” bỏ trống đã lâu.

Long Hiên Đế đẩy cánh cửa đóng chặt ra, trong không khí giống như còn có lãnh hương độc đáo của nàng.

Nhớ tới nữ nhân kia một năm rưỡi không được cảm nhận lãnh hương của nàng khiến cho mình tìm đến hàn mai hương khí để thay thế.

Ai có thể biết được nguyên nhân đương kim thiên tử chỉ yêu thích mai chi lãnh hương a?

Đi được tới thư phòng, tùy ý mở ra bộ sách phủ đầy bụi mà nữ chủ nhân rời đi để lại.

Mở ra mấy trang giấy lưu lại.

Nữ nhân kia quen dùng bút lông ngỗng viết ào ào trên giấy.

“Thanh đường hoa tiêu hạ ngẫu căn

Xuân phong mang lộ dính nông thân.

Đợi cho hoa khai như mãn nguyệt

Lâm thắng thù tướng loại liên nhân”.

Cái thân ảnh kia, là nàng!

Nhớ tới Hạ Đàm hiên mùa hè năm ấy, nàng tự tay tài hạ thủy tiên.

Ký sau còn viết một bài thất ngôn.

“Vấn nước trần diễm tư từ từ

Ngàn dặm ngày cưới nhất tịch hưu.

Từ nay về sau vô tâm ái dạ

Mặc hấn Minh Nguyệt hạ tây lâu.”

Năm đó Phù Lạc viết xuống thủ thi này, tưởng niệm người nhà ở hiện đại.

Nay Long Hiên Đế đọc thủ thi này, tưởng niệm giai nhân ở cổ đại.

Nhớ tới chính mình cũng chưa từng, hoặc là vẫn cố ý xem nhẹ ngọc bội trong long bội “Phượng khóa long tâm”.

Cái thân phận đế vương kia, Viêm Hạ hoàng triều chỉ truyền lại long bội đế vương.

Chính mình tổng xuất đi, rốt cuộc không nghĩ tới phải lấy lại, long bội có thể điều tiết không chế binh mã Viêm Hạ.

Vì sao, thời điểm chính mình đã hạ sát tâm, còn không muốn trở về?

Yên lặng lặp lại, từ nay về sau vô tâm vô phế bỏ mặc hấn.

Hạo nguyệt nhô lên cao, lại không thể thưởng thức.

Long Hiên Đế nắm tiết đào ký, bước nhanh ra khỏi Hạm Đạm hiên.

Mệnh Vạn Toàn cho gọi đại thần nội các.

Đêm khuya. Long Hiên Đế viết xuống di chiếu.

Sửa cho Côn dụ điện thành “Chính đại quang minh”.

Ban đêm, Long Hiên Đế dùng long phượng tâm bội từng thuộc về Liên Nguyệt vương hậu mời ra một vạn ám vệ tinh anh bí ẩn nhất của Viêm Hạ hoàng triều để vương.

Đội quân này được sáng tạo vì Liên Nguyệt hoàng hậu, sau này khi được thái tổ hợp nhất, đội quân ám vệ chỉ nghe theo long phượng tâm bội.

Phù Lạc đứng ở thành lâu, đối mặt chỉ còn mấy người chống đỡ phá thành, nghe được xa xa truyền đến nhịp chỉnh tề tiếng vó ngựa, nhìn tên trước mắt nhanh chóng phóng tới phía mình.

Gục ngã trên đường, Phù Lạc nghĩ ngợi, chẳng lẽ chính mình thật sự muốn phá bỏ định luật của nữ chính xuyên qua bao đời?

Trên thành lâu thượng bay lên một gã mang mặt nạ hoàng kim cùng kim giáp thiên thần, ở trong không trung đỡ được tên mà rơi xuống ôm chặt lấy Phù Lạc.

Hắn có đôi môi mỏng manh bạc tình Phù Lạc yêu nhất.

Hắn có ánh mắt thâm tình Phù Lạc muốn nhìn thấy nhất.

Ông trời a, người rốt cục đem nam xứng ban cho Phù Lạc sao?

Phù Lạc dưới đáy lòng hò hét.

Bọn họ xoay tròn rơi trên mặt đất, ánh mắt đan vào, thâm tình ngóng nhìn.

Phù Lạc cảm thấy nàng không đoán được quá trình, nhưng là đoán được kết cục. Kim giáp thiên thần của nàng rốt cục đập thất sắc thải hồng tới đón tiếp nàng.

Tay nàng nhẹ nhàng, khẩn cấp xúc mặt nạ của hắn lên.

Là hắn!

Là cái nam tử kia mà mình cảm thấy sẽ không có khả năng nhất lại là đáng hy vọng nhất.

“Trẫm, thua.”

Ánh mắt hắn chân thành mà sáng ngời, danh từ âm áp này chưa bao giờ từng xuất hiện trong mắt hắn.

Hắn nói, trẫm, thua.

Hắn nói, hoàng đế thua.

Thua bất đắc dĩ lại cam tâm tình nguyện.

Từ nay về sau hoàng đế cùng hoàng hậu vương tử công chúa sống hạnh phúc cùng nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-thuong>